

АНТЪНИ РАЙЪН КРЪВНА ПЕСЕН

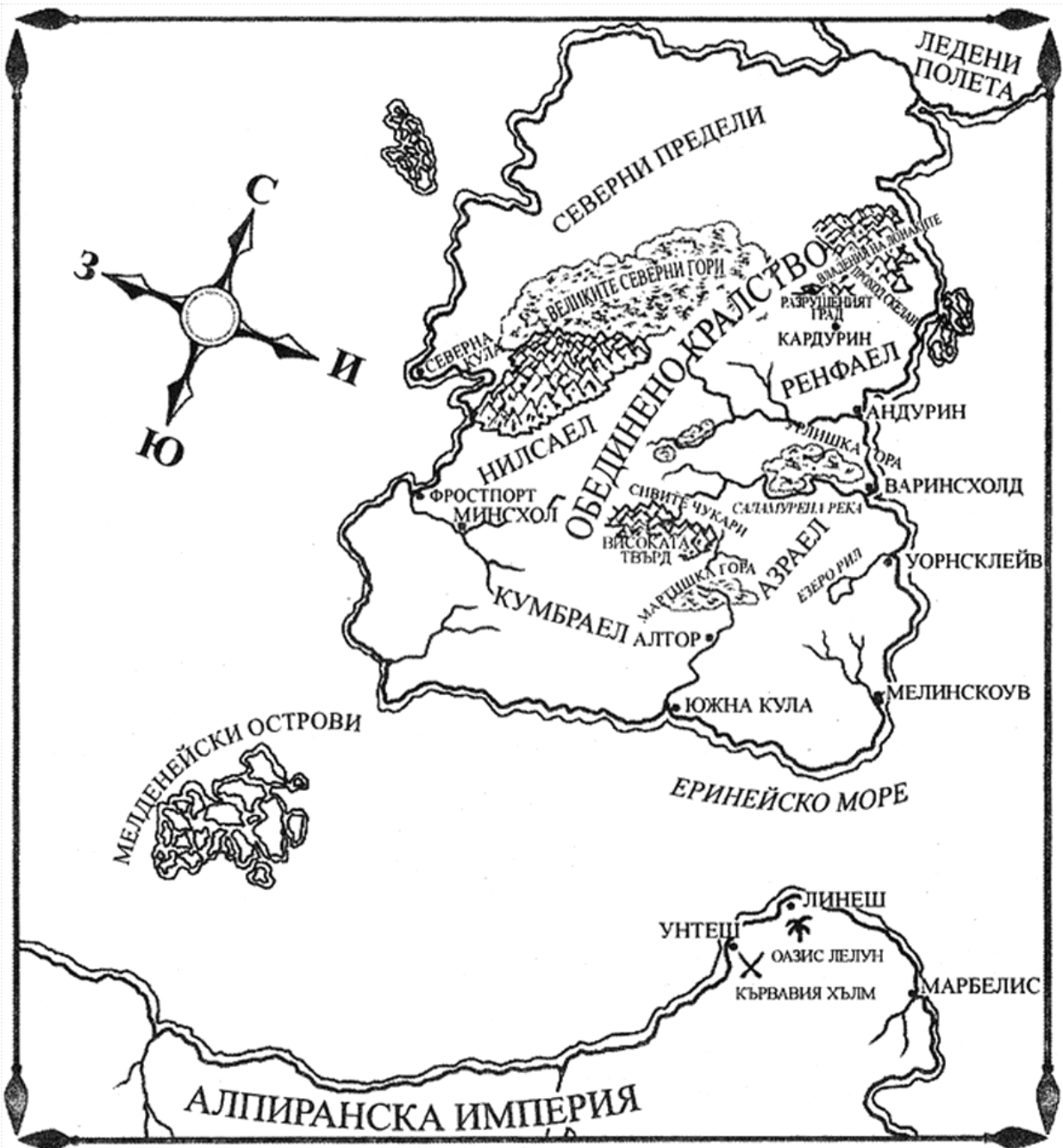
Част 1 от „Сянката на гарвана“

Превод от английски: Красимир Вълков, Иван Иванов, 2015

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Дълбоки благодарности на моя редактор Сюзън Алисън, че рискува с един никой, и на Пол Фийлд, който не ми позволи да му платя за работата по коригирането на множеството грешки, с които беше осеян първоначалният ми ръкопис. Също така бих искал да отбележа колко много дължа на авторите на всички фентъзи произведения, на които съм се наслаждавал през годините, и най-вече на покойния велик Дейвид Гемел, в чиято могъща сянка съм щастлив да се трудя.

Кралството

ПЪРВА ЧАСТ

*Гарванова сянка
над сърцето ми
спира пороя сълзи.*

Сеордска
поема,
неизвестен
автор

Азраел

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Той имаше много имена. Още нямаше трийсет, а историята вече го бе окичила с множество титли: за лудия крал, който го бе изпратил да опустоши земите ни, бе Меча на кралството; мъжете, които го следваха на война, го

наричаха Младия ястреб; за кумбраелските си врагове беше Мрачния меч; а както научих по-късно, загадъчните племена от Великите северни гори го познаваха като Берал Шак Ур — Сянката на гарвана.

Но моят народ го познаваше само с едно име и то ехтеше в главата ми в онази сутрин, когато го докараха на пристана: Убиеца на Надеждата. Скоро ще умреш, и то пред очите ми, Убиецо.

Беше по-висок от среден ръст, но с изненада установих, че противно на историите за него не е гигант. Чертите му бяха изсечени, но определено не можеше да се нарече красавец. Тялото му бе мускулесто, но липсваше огромната маса, приписвана му от разказвачите. Единственото нещо от външния вид, съвпадащо с легендите, бяха очите му: катраненочерни и пронизващи като на ястреб. Казваха, че очите му можели да разголят човешката душа и никой не можел да опази тайните си, ако срещне погледа му. Не вярвах, но след като го видях, започнах да ги разбирам.

Пленникът се охраняваше от цяла рота имперски гвардейци. Те яздеха в стегнат строй, с готови пики, а очите им оглеждаха тълпата за евентуални неприятности. Хората бяха мълчаливи. Спираха и гледаха минаващия ескорт, но нямаше викове, обиди и хвърлени предмети. Те познаваха този мъж. За кратък период той бе управлявал града им и чуждестранната армия в него, но по лицата им нямаше омраза, нито желание за мъст. По-скоро изглеждаха любопитни. Защо бе тук? Защо изобщо бе жив?

Ротата се строи на кея и пленникът слезе от коня, за да бъде заведен на чакащия кораб. Прибрах бележките си, станах от бъчвата с подправки, на която седях, и кимнах на командира.

— Моите почитания, сър.

Офицерът, ветеран от гвардията, с блед белег на челюстта и абаносова кожа, характерна за южните провинции, отвърна с отработена учтивост:

— Лорд Верниерс.

— Надявам се, че сте пътували безпрепятствено?

Капитанът сви рамене.

— Имаше известни неприятности. Наложих се да спускаме няколко глави в Джесерия. Местните искаха да обесят Убиеца на Надеждата на кулата на храма.

Настръхнах от това непокорство. Императорският указ се четеше във всеки град, през който минаваше затворникът, и беше изрично ясен. Убиецът на Надеждата не биваше да бъде нараняван.

— Императорът ще бъде известен — заявих.

— Както желаете, но не беше нещо сериозно. — Той се обърна към затворника. — Лорд Верниерс, представям ви имперския пленник Вейлин Ал Сорна.

Кимнах учтиво на високия мъж, а името продължаваше да ехти в главата ми. Убиеца на Надеждата, Убиеца на Надеждата...

— Моите почитания, сър — насилих се да го поздравя.

Черните му очи срещнаха моите за миг, остри, питащи. За момент се зачудих дали по-невероятните истории са верни, дали в погледа на този дивак има магия. Можеше ли да изтръгне истината от душата на човек? От началото на войната се бяха нароили истории за мистериозните сили на Убиеца на Надеждата. Че можел да говори с животни, да командва Безименния и да променя времето според желанията си. Че мечът му е закален с кръвта на повалените врагове и не може да се счупи в бой. И най-лошата: че той и хората му почитат мъртвите и карат сенките на предците им да вършат всякаква скверност. Не вярвах много на тези плямпания. Ако магиите на северняците бяха толкова могъщи, как бяха претърпели толкова смазващо поражение в земите ни?

— Милорд. — Гласът на Вейлин Ал Сорна беше груб и със силен акцент. Беше научил алпирански в тъмниците, а тонът му бе загрубял от дългогодишното крещене сред трясък на оръжия и писъци на умиращи, докато бе печелил

победи в стотици битки, една от които бе отнела най-добрия ми приятел и бъдещето на нашата империя.

Обърнах се към капитана.

— Защо е в окови? Императорът нареди да се отнасяте с уважение.

— Народът се дразни, като го гледа свободен — обясни командирът. — Затворникът предложи да го оковем, за да избегнем неприятности. — Приблужи се до Ал Сорна и отключи оковите. Едрият мъж започна да разтрива китките и покритите си с белези ръце.

— Милорд! — чу се вик от тълпата. Обърнах се и видях пълен мъж с бяла роба, който подтичваше към нас. Лицето му бе потно от непривичното усилие. — Моля ви за момент!

Капитанът приближи ръка към сабята си, но Ал Сорна не бе притеснен и се усмихна на пълния мъж.

— Губернатор Аруан.

Дебелият спря и обърса потта от лицето си с дантелен шал. В лявата си ръка носеше продълговат вързоп. Кимна на нас с капитана, но се обърна към пленника.

— Милорд. Не вярвах, че ще ви видя отново. Добре ли сте?

— Да, губернаторе. А вие?

Пълният мъж махна с дясната си ръка и дантеленият шал увисна на палеца му. Имаше пръстени с блестящи камъни на всеки пръст.

— Вече не съм губернатор. Само обикновен търговец. Търговията не е като преди, но се оправяме.

— Лорд Верниерс — обърна се Вейлин Ал Сорна към мен. — Това е Холус Нестер Аруан, бивш губернатор на град Линеш.

— Почитаеми сър — поздрави ме Аруан с лек поклон.

— Почитаеми сър — отвърнах и аз официално. Значи това бе човекът, който бе предал града на Убиеца на Надеждата. Нежеланието на Аруан да отнеме живота си заради позора бе широко дискутирано след войната, но императорът (боговете да запазят мъдростта и милостта му)

бе проявил милост с оглед на извънредните обстоятелства около окупацията. Но милостта не се простираше чак до запазване на губернаторския пост.

Аруан отново се обърна към Вейлин.

— Радвам се, че сте добре. Писах на императора и го помолих да прояви милост към вас.

— Знам, писмото ви бе прочетено на процеса.

От записките по процеса знаех, че писмото на Аруан, написано със значителен риск за живота му, бе част от доказателствата, описващи любопитни и нехарактерни прояви на щедрост и милост от страна на Убиеца на Надеждата по време на войната. Императорът ги бе изслушал търпеливо преди да постанови, че съдим пленника за престъпленията, а не за добродетелите му.

— Дъщеря ви добре ли е? — попита Вейлин.

— Да, даже ще се омъжи през лятото. За един безхаберен син на корабостроител, но какво може да стори бедният ѝ татко? Благодарение на вас поне е жива и може да ми къса сърцето.

— Радвам се. За сватбата, а не за сърцето ви. Не мога да изпратя подарък, освен най-добрите си пожелания.

— Всъщност, милорд, аз ви нося подарък.

Аруан вдигна продълговатия вързоп с две ръце и го поднесе на Убиеца на Надеждата със странно натъжено изражение.

— Чувам, че скоро пак ще се нуждаете от него.

Севернякът определено се поколеба преди да вземе вързоп и да го развърже. Размота плата и видях меч чуждестранна направа — острието бе дълго около метър и право, за разлика от закривените саби на алпиранската кавалерия. Предпазителят бе във формата на единичен зъбец, а ръкохватката завършваше с просто стоманено топче. Дръжката и ножницата носеха множество следи от олющвания, показващи дългогодишна употреба. Това не беше церемониално оръжие и с нарастваща неприязън осъзнах, че това е неговият меч. Мечът, с който бе стъпил на

бреговете ни. Мечът, който го бе направил убиец на надеждата.

— Запазили сте го? — изсъсках с отвращение на Аруан.

Дебелият мъж се обърна и ме погледна студено.

— Честта ми го налагаше, милорд.

— Благодаря — каза Ал Сорна, преди да отвърна гневно. Вдигна меча и видях как гвардейският капитан се напрегна, когато извади няколко сантиметра от острието от ножницата и го провери с пръст. — Наточен е.

— Грижихме се добре за него. Редовно смазване и точене. Нося и още нещо дребно. — Аруан протегна ръка. В шепата му имаше рубин със средна големина, несъмнено един от ценните камъни в семейната му колекция. Знаех причината за благодарността на Аруан, но очевидното му уважение към дивака и отвратителното присъствие на меча ме разстройваха сериозно.

Ал Сорна сякаш загуби дар слово и поклати глава. Накрая каза:

— Губернаторе, не мога...

Приближих се и заговорих тихо.

— Оказва ти по-голяма чест, отколкото заслужаваш, северняко. Ако откажеш, ще го обидиш и ще се опозориш.

Той ме погледна за миг с черните си очи, после се усмихна на Аруан.

— Не мога да откажа подобна щедрост. — Взе скъпоценния камък. — Винаги ще го пазя.

— Надявам се на обратното — засмя се Аруан. — Човек пази скъпоценност само когато няма нужда да я продаде.

— Ей, вие! — Разнесе се глас от кораба. Широчината на корпуса и броят на веслата показваха, че мелденейската галера е по-скоро товарна, а не един от прословутите им бойни кораби. Едър мъж с гъста черна брада и червена кърпа на главата, която го обозначаваше като капитан, ни махаше от носа.

— Ей, алпирански кучета, качвайте Убиеца на Надеждата! — изкрещя той с обичайната мелденейска любезност. — Ако се мотате още малко, ще отървем отлива.

— Превозът до островите ни чака — казах на пленника, докато си вземах нещата. — По-добре да не дразним капитана.

— Значи е вярно? — обади се Аруан. — Отивате на Островите, за да се дуелирате? — Открих, че не харесвам тона му, в него имаше твърде много възхита.

— Вярно е. — Убиеца на Надеждата се ръкува за последно с Аруан, кимна на гвардейския командир и се обърна към мен.

— Е, милорд?

— Може да си първи на опашката да лижеш краката на императора ви, писарю, но този кораб е моето царство. — Капитанът ме мушна с пръст в гърдите. — Ще живееш тук, в противен случай може да прекараш пътуването вързан за главната мачта.

Беше ни показал „покоите“ ни — оградена със завеси секция от трюма, близо до носа. Миришеше на морска сол, застояла вода и смес от уханията на товара, задушаваща, тежка миризма на плодове, сушена риба и множеството подправки, с които е известна Империята. Едва се съдържах да не повърна.

— Аз съм лорд Верниерс Алише Сомерен, Имперски хроникьор и Пръв сред учените, почитан служител на императора. — Кърпичката пред устата ми леко заглушаваше думите. — Пратеник при Корабните господари и официален придружител на имперския затворник. Ще се отнасяш с уважение, пирате, иначе ще накарам двайсетимата гвардейци да те бичуват пред екипажа.

Капитанът се наведе към мен. Невероятно, но дъхът му миришеше по-лошо от трюма.

— Тогава ще имам двайсет и един трупа, с които да нахраня рибите, като излезем от пристанището, писарю.

Ал Сорна срита една от завивките на пода и се огледа за миг.

— Става. Ще ни трябват храна и вода.

Настръхнах.

— Наистина ли предлагате да спим в това гнездо на плъхове? Отвратително е!

— Трябва да пробвате тъмниците. И там има доста плъхове. — Обърна се към капитана. — Бъчвата с водата на предната палуба ли е?

Капитанът прокара дебел пръст по гъстата си брада. Оглеждаше високия мъж и се чудеше дали му се подиграва. Несъмнено преценяваше дали би могъл да го убие, ако се наложи. По северните брегове на Алпира има една поговорка — „Можеш да обърнеш гръб на кобра, но не и на мелденеец.“

— Значи ти ще се дуелираш с Щита? В Илдера залозите са двацет към едно срещу теб. Струва ли си да рискувам и да заложа един грош на теб? Щита е най-добрият мечоносец на Островите, може да разсече муха на две.

— Носи му се подобна слава — усмихна се Вейлин Ал Сорна. — Та къде е бъчвата с вода?

— Там. Полага ви се по една кратунка на човек дневно, не повече. Екипажът ми няма да седи жаден заради такива като вас двамата. Храна има в камбуза, ако нямате против да се храните с отрепки като нас.

— Несъмнено съм ял и с по-лоша компания. Ако ви трябва помощ за веслата, съм насреща.

— Гребал ли си?

— Веднъж.

— Ще се оправим — изръмжа капитанът и тръгна да излиза, но процеди през рамо: — Отплаваме след час. Не се пречкайте, докато не излезем от пристанището.

— Островен дивак! — Продължих да ругая, докато разопаковах вещите и вадох перата и мастилото. Проверих дали няма плъхове под завивката, преди да седна да напиша

писмо на императора. Възнамерявах да го уведомя подробно за нанесеното оскърбление.

— Този няма да намери подслон в алпиранските пристанища, помнете ми думата.

Вейлин Ал Сорна приседна и облегна гръб на стената. После попита на северняшки:

— Знаете ли моя език?

— Аз изучавам езици. Говоря свободно седемте основни наречия на Империята и мога да се оправям на още пет.

— Впечатляващо. Знаете ли езика на сеорда?

Вдигнах глава от пергамента.

— Сеорда?

— Сеорда сил от Великата северна гора. Чували ли сте за тях?

— Познанията ми за северните диваци не са особено обширни. А и не виждам сериозна причина да ги допълвам.

— За учен човек сте доста щастлив в невежеството си.

— Смятам, че говоря от името на цялата си нация, като казвам, че щеше да ни е по-добре да бяхме останали невежи по отношение на вас.

Той наклони глава и ме огледа.

— Долавям омраза в гласа ви.

Не му обърнах внимание. Перото ми се движеше бързо и привично по пергамента — пишех официалното въстъпление на имперската кореспонденция.

— Познавали сте го, нали? — продължи Вейлин Ал Сорна.

Перото ми спря. Отказвах да го погледна в очите.

— Познавали сте Надеждата.

Оставих перото и се надигнах. Внезапно вонята на трюма и близостта на дивака ми се сториха непоносими.

— Да, познавах го — изръмжах аз. — Беше най-добрият сред нас. Знаех, че щеше да е най-великият император в историята на земите ни. Но не това е причината за омразата ми, северняко. Мразя те, защото Надеждата бе мой приятел, а ти го уби.

Обърнах му гръб и се качих на палубата. За пръв път в живота си исках да съм воин, да имам мускулести ръце и сърце от камък. Да размахам меч и да получа кърваво възмездие. Но тези неща не бяха за мен. Тялото ми беше стройно, но не силно. Мислех бързо, но не бях свиреп. Не бях воин. За мен нямаше да има отмъщение. Всичко, което можех да направя за приятеля си, бе да наблюдавам смъртта на убиеца му и да напиша официалния край на неговата история — за удоволствие на императора и за вечната истина на архивите ни.

Останах на палубата часове, опрял ръце на парапета, гледах как зеленикавите води на северното алпиранско крайбрежие преминават в по-синкавия оттенък на вътрешното Еринейско море, докато боцманът блъскаше тъпана, давайки ритъм на гребците и пътешествието ни започваше. Щом се отдалечихме от брега, капитанът заповяда да опънат главното платно и вдигнахме скорост. Острият нос пореше леките вълни, а традиционната фигура на крилато влечуго, изобразяваща едно от безбройните морски божества на мелденейците, потапяше зъбатата си глава сред морските пръски. Гребците се трудиха два часа преди боцманът да обяви почивка. Тогава прибраха веслата и се струпаха за ядене. На палубата остана дневната вахта, заета с такелажа и другите несекващи задачи в корабния живот. Неколцина ме гледаха намръщено, но никой не опита да започне разговор. Милост, за която им бях благодарен.

Бяхме на няколко левги от пристанището, когато във вълните се появиха черни перки, придружени от радостен вик от мачтата.

— Китове!

Не можех да преценя колко са, защото се движеха твърде бързо и чевръсто: показваха се на повърхността да изхвърлят фонтан вода, преди да се гмурнат отново. Чак когато приближиха успях да осъзная напълно размера им. Бяха повече от двайсет стъпки от главата до опашката. В

южните морета бях виждал делфини, игриви сребристи създания, които могат да заучат прости номера. Тези бяха различни, размерът и тъмните сенки, които хвърляха под водата, ми се струваха злокобни, заплашителни форми на безразличната жестокост на природата. Екипажът очевидно се чувстваше по друг начин и крещеше поздравии от вантите, сякаш виждаше стари другари. Дори намръщеното лице на капитана сякаш леко се разглади.

Един от китовете изскочи на повърхността сред впечатляващ облак от пяна и пръски и се превъртя във въздуха, преди да се плъосне в морето с трясък, който разклати кораба. Мелденейците зареваха одобрително. О, Селиесен, каква поема щеше да напишеш, за да увековечиш тази гледка!

— За тях китовете са свещени. — Обърнах се и видях, че Убиеца на Надеждата е застанал до мен. — Казват, че когато някой мелденеец умре в морето, китовете отнасят духа му в безбрежния океан накрай света.

— Суеверия — изсумтях аз.

— Твоите сънародници вярват в богове, нали?

— Те да. Аз не. Боговете са мит, истории, с които да баламосват децата.

— С подобни думи ще те приемат радушно в родината ми.

— Не сме в твоята родина, северняко. Нито пък бих искал да я виждам.

Друг кит изскочи на повърхността и се извиси на десет стъпки, преди да се гмурне.

— Странно — подсмихна се Ал Сорна. — Когато нашите кораби прекосяваха морето, китовете не им обръщаха внимание и гонеха само мелденейските. Може би изповядват същите вярвания.

— Може би. Или просто се радват на безплатната храна. — Посочих към носа, където капитанът хвърляше риба в морето. Китовете я омиаха по-бързо, отколкото можех да видя.

— Защо сте тук, лорд Верниерс? — попита Ал Сорна.
— Защо ви изпрати императорът? Вие не сте тъмничар.

— Императорът бе така щедър да откликне на молбата ми да присъствам на предстоящия дуел. И да придружа лейди Емерен по обратния път, разбира се.

— Идвате да видите как ще умра.

— Идвам да опиша събитието за имперския архив. Все пак съм Имперски хроникьор.

— Така разбрах. Гериш, моят тъмничар, беше голям почитател на вашата история за войната с моя народ. Казваше, че е най-доброто произведение на алпиранската литература. Седеше пред килията ми с часове и четеше страница след страница. Най-много харесваше битките.

— Надлежното проучване е ключово за професията на историка.

— Жалко, че представяте нещата толкова погрешно.

Отново ми се прииска да имам воинска сила.

— Погрешно ли?

— Много.

— Разбирам. Може би, ако си напънете дивашкия мозък, ще ме осветлите в коя част точно съм сбъркал много.

— О, уцелили сте повечето от дребните детайли. Само че казвате, че съм командвал Вълчия легион. В действителност командвах Трийсет и пети пехотен полк, известен в гвардията като Вълчите бегачи.

— Ще се постарая да отбележа поправката, като се върна в столицата — отвърнах сухо.

Той затвори очи и си припомни.

— Инвазията на северното крайбрежие, започната от крал Янус, беше първата стъпка в преследването на грандиозната му амбиция, анексацията на цялата империя.

Цитатът беше дословен. Бях впечатлен от паметта му, но проклет да съм, ако го признаех.

— Просто описание на факт. Дойдохте да откраднете империя. Янус трябва да е бил луд, за да смята, че подобен план би успял.

Ал Сорна поклати глава.

— Дойдохме за северните пристанища. Янус искаше търговските маршрути в Еринейско море. И не беше луд. Стар и отчаян, да, но не и луд.

Бях изненадан от съчувствието в гласа му: все пак Янус беше коварен предател и неизменна част от легендата за Убиеца на Надеждата.

— И откъде познавате мислите му толкова добре?

— Той ми каза.

— Казал ви е? — засмях се аз. — Написах хиляди писма до всеки посланик и служител на Кралството, за когото се сетих. Малцината, които си направиха труда да ми отговорят, бяха съгласни в едно: Янус не е споделял плановете си с никого, дори със семейството си.

— И въпреки това твърдите, че е искал да завладее цялата ви империя.

— Разумно заключение с оглед на наличните доказателства.

— Разумно, може би. Но е погрешно. Янус имаше сърце на крал, твърдо и студено, когато се налагаше. Но не беше алчен и не беше мечтател. Знаеше, че държавата му не разполага с хората и богатствата, необходими за завземането на вашата империя. Дойдохме за пристанищата. Той каза, че това е единственият начин да подсигури бъдещето си.

— Защо би ви признал подобно нещо?

— Имахме... уговорка. Казваше ми много неща, които не би признал пред друг. Някои от командите му се нуждаеха от обяснение, преди да ги изпълня. А понякога си мисля, че просто имаше нужда да поговори с някого. Дори на кралете им е самотно.

Усетих изкусително любопитство. Севернякът знаеше, че жадувам за информацията, която може да ми предостави. Уважението ми към него нарасна, както и неприязънта. Използваше ме, искаше да запиша историята му. Нямах представа защо. Знаех, че има нещо общо с Янус и дуела, който щеше да води на Островите. Може би имаше нужда да се разтовари преди края и да каже истината, така че да

бъде запомнен в историята не само като Убиеца на Надеждата. Последен опит да намери изкупление за духа си и за духа на мъртвия си крал.

Оставих тишината да се проточи и продължих да гледам китовете, докато не изядоха безплатната риба и не се отдалечиха на изток. Накрая, когато слънцето започна да се спуска към хоризонта и сенките се издължиха, промълвих:

— Е, разкажете ми.

1.

Сутринта, когато бащата на Вейлин го отведе до седалището на Шестия орден, земята бе застлана с гъста мъгла. Момчето яздеше отпред, стиснало седлото, и се радваше. Баща му рядко го извеждаше на езда.

— Къде отиваме, милорд? — попита Вейлин, когато баща му го поведе към конюшните.

Високият мъж не отговори, но спря за миг, преди да сложи седлото на гърба на коня. Вейлин бе свикнал с нежеланието на баща си да отговаря на въпроси и не се замисли.

Железните подкови на жребеца затракаха по плочника. Излязоха през източната порта, над която бяха окачени клетки с трупове и се носеше неприятна миризма на гнило. Вейлин се беше научил да не пита с какво хората са заслужили подобно наказание. Това бе един от въпросите, на които баща му отговаряше винаги и историите оставяха Вейлин потен и разплакан в леглото. Ослушваше се за всеки шум навън и очакваше крадци, бунтовници или повлияни от Мрачното Отричащи да се появят всеки момент.

Павираният път свърши и баща му пришпори коня в тръс, а после и в галоп. Вейлин се смееше възбудено. За момент изпита срам от радостта си. Майка му бе починала само преди два месеца и тъгата на баща му висеше като тъмен облак над къщата, плашеше прислугата и отблъскваше евентуалните посетители. Но Вейлин бе само десетгодишен и представите му за смъртта бяха съвсем детски. Майка му му липсваше, но смъртта ѝ беше мистерия, най-дълбоката тайна на възрастните, и той дори не знаеше защо плаче, и продължаваше да отмъква сладки от готвача и да си играе с дървени мечове на двора.

Препускаха само отначало, после баща му намали. За Вейлин беше твърде кратко, искаше му се да галопират завинаги...

Спряха пред голяма желязна порта. Решетките ѝ бяха по-високи от три човешки боя и завършваха с остри шипове. На върха на арката имаше желязна статуя: воин, стиснал пред гърдите си меч, сочещ надолу, с лице на древен скелет. Стените от двете страни бяха почти

толкова високи, колкото портата. От лявата страна имаше дървена подпора, от която висеше пиринчена камбана.

Бащата на Вейлин се смъкна от коня и свали Вейлин от седлото.

— Какво е това място, милорд? — попита момчето. Гласът му му се стори като крясък, въпреки че шептеше. Тишината на мъглата го безпокоеше, освен това не харесваше вратата и статуята над нея. Знаеше с детската си увереност, че празните очи са лъжа, трик. Статуята ги наблюдаваше и изчакваше.

Баща му не отговори, а вместо това измъкна камата от ножницата на колана си и удари камбаната с дръжката ѝ. Звънът сякаш оскверни тишината. Вейлин затисна ушите си с длани и го изчака да заглъхне. Когато вдигна поглед, баща му бе застанал до него.

— Вейлин — каза баща му с пресипнал сериозен глас. — Помниш ли на какво те научих? Семейният ни девиз.

— Да, милорд.

— Кажете го.

— Верността е нашата сила.

— Да. Верността е нашата сила. Запомни го. Запомни, че си мой син и че аз искам да останеш тук. Тук ще научиш много неща и ще станеш брат от Шестия орден. Но винаги ще бъдеш мой син и ще уважаваш моите желания.

По чакъла зад портата се чува стъпки и Вейлин зърна зад решетките висока закачулена фигура. Човекът ги изчакваше. Лицето му бе скрито от мъглата, но Вейлин потръпна, усещаше, че го оглеждат и оценяват. Погледна баща си и видя едър мъж със силни черти, прошарена брада и дълбоки бръчки. В изражението му имаше нещо ново, нещо, което Вейлин не бе виждал никога и не можеше да определи. След години щеше да го среща по лицата на хиляди мъже и да го приеме за приятел: страх. Направи му впечатление, че очите на баща му са необичайно тъмни, много по-тъмни от майчините му. Така го запомни през остатъка от живота си. За хората той беше Военачалника, Първия меч на кралството, героят от Белтриан, спасител на краля и баща на известен син. Но за Вейлин винаги щеше да бъде боязливият човек, изоставящ детето си пред портите на седалището на Шестия орден.

Усети как баща му го побутва в гърба.

— Тръгвай, Вейлин. Върви при него. Той няма да ти направи нищо лошо.

„Лъжец!“ Краката на момчето се провлачиха по земята, докато баща му го буташе към портата. Когато наближиха, Вейлин видя лицето на закачуления по-ясно. Беше тясно и продълговато, с тънки устни и бледосини очи. Вейлин усети, че се взира в тях. Тесноликият мъж също се вгледа в него, без да обръща внимание на баща му.

— Как се казваш, момче? — Гласът беше мек, като въздишка в мъглата.

Вейлин не разбра как успя да отговори, без гласът му да трепне.

— Вейлин, милорд. Вейлин Ал Сорна.

Тънките устни се извиха в нещо като усмивка.

— Не съм лорд, момче. Аз съм Гайнил Арлин, аспект на Шестия орден.

Вейлин си спомни уроците на майка си.

— Извинявайте, аспект.

Зад него се чу изпръхтяване. Вейлин се обърна и видя, че баща му е яхнал коня и се отдалечава бързо в мъглата: тропотът на копитата по меката земя постепенно заглъхна.

— Вейлин, той няма да се върне — заговори аспектът с продълговатото лице. Усмивката му бе изчезнала. — Знаеш ли защо те доведе тук?

— Да науча много неща и да стана брат от Шестия орден.

— Да. Но никой не може да влезе, освен по собствен избор, без значение от възрастта.

Внезапно Вейлин изпита желание да хукне в мъглата. Можеше да избяга. Щеше да си намери разбойническа банда, която да го приеме, щеше да живее в горите и да има множество приключения, и да се преструва на сирак... „Верността е нашата сила.“

Аспектът го гледаше безизразно, но Вейлин знаеше, че прочита всяка мисъл в детската му глава. След години се чудеше колко момчета, доведени или подлъгани да дойдат тук от коварните си родители, са побягнали и дали са съжалявали за избора си.

„Верността е нашата сила.“

— Искам да вляза — каза той на аспекти. В очите му имаше сълзи и той примигна, за да ги пропъди. — Искам да науча много неща.

Аспектът отключи вратата. Вейлин забеляза, че по ръцете му има много белези. Мъжът открихна портата и го подкани.

— Влизай, малки ястребе. Вече си наш брат.

Вейлин моментално осъзна, че седалището на Шестия орден не е къща, а истинска крепост. Гранитните стени се извисяваха над него като скали, докато аспектът го пускаше през портата. По бойниците патрулираха тъмни фигури и го гледаха с безизразни, скрити от мъглата очи. Решетката на увенчания с арка вход бе вдигната, а отстрани стояха двама копиеносци, от по-възрастните ученици, които се поклониха уважително на преминаващия аспект. Той почти не им обърна внимание и поведе Вейлин към двора, където други ученици преминаваха паветата, а от ковачницата се носеше звън на метал. Вейлин беше виждал замъци и преди. Родителите му веднъж го бяха завели в кралския дворец, нагизден в най-хубавите си дрехи, и там трябваше да изтърпи безкрайната и скучна реч на аспекта на Първия орден, който описваше величието на кралското сърце. Но самият дворец беше ярко осветен лабиринт със статуи, гоблени, полиран мрамор и доспехи на стражите, в които можеше да се огледаш. Въобще не миришеше на тор и пушек и нямаше стотици мрачни стаички, несъмнено криещи забранени за малки момчета тайни.

— Вейлин, кажи ми какво знаеш за този орден — нареди аспектът, докато го водеше към главната цитадела.

Вейлин започна да рецитира уроците на майка си:

— Шестият орден носи меча на правосъдието и сразява враговете на Вярата и Кралството.

— Много добре. — Аспектът изглеждаше изненадан. — Добре са те научили. Но с какво сме по-различни от останалите ордени?

Вейлин се замисли за отговора. Вече влизаха в цитаделата. Видя две момчета, около дванайсетгодишни, които се сражаваха с дървени мечове — разменяха удари, мушкания и парирания. Биеха се в очертан с тебешир кръг и всеки път щом схватката ги доближеше до ръба, гладко избръснатият инструктор ги удряше с пръчка. Те въобще не трепваха при ударите, съсредоточени върху двубоя. Едното момче се протегна твърде напред при поредното мушкане и получи удар по

главата. От раната шурна кръв и то залитна и падна тежко извън кръга, което му докара нов удар с пръчката на инструктора.

— Вие се сражавате — каза Вейлин. Насилието и кръвта караха сърцето му да се разтуптява.

— Да. — Аспектът спря и го изгледа отгоре. — Сражаваме се. Убиваме. Щурмуваме крепостни стени под стрели и огън. Посрещаме щурмовете на конницата. Просичаме си път сред гора от пики и копия, за да пленим вражеското знаме. Шестият орден се сражава. Но знаеш ли за кого?

— За Кралството.

Аспектът приклепна и лицата им се изравниха.

— Да, за Кралството. Но кое е още по-важно?

— Вярата?

— Говориш несигурно, малки ястребе. Може би не си толкова добре научен, колкото смятах.

Зад него инструкторът дърпаше поваленото момче да стане сред дъжд от обиди.

— Тромав малоумен тъпчещ се с лайна дебил! Ставай! Ако паднеш пак, лично ще се погрижа да не станеш повече.

— Вярата е сбор от нашата история и дух — изрецитира Вейлин. — Когато преминем в отвъдното, нашата същност се слива с душите на Покойните, за да ни даде напътствие в живота. В замяна ние им отдаваме почит и вяра.

Аспектът повдигна вежда.

— Добре си научил катехизиса.

— Да, сър. Майка ми ми преподаваше често.

Лицето на аспекта помръкна.

— Майка ти... — Направи пауза и възвърна безизразната си маска. — Повече няма да споменаваш майка си. Нито баща си или други членове на семейството. Нямах друго семейство освен Ордена. Вече принадлежиш на Ордена. Разбираш ли?

Момчето с раната на главата бе паднало отново и инструкторът го налагаше — стоварваше пръчката с прецизни отмерени удари. Приличащото на скелет лице почти не издаваше емоции. Вейлин беше виждал подобно изражение, когато баща му налагаше някое от кучетата си.

„Вече принадлежиш на Ордена.“ За своя изненада осъзна, че сърцето му се е успокоило, а гласът му не потрепери въобще, когато отговори:

— Разбирам.

Инструкторът се казваше Солис. Имаше изпити черти и очи като на коза: сиво-жълти, студени и втречени. Погледна Вейлин и попита:

— Знаеш ли какво е мърша?

— Не, сър.

Инструктор Солис се приближи и надвисна над него. Сърцето на Вейлин отказа да се разтупти. Гледката на обещания като череп учител, налагащ момчето на земята, бе заменила страха с разгарящ се гняв.

— Това е мъртво месо, момче — продължи Солис. — Плът, оставена на бойното поле, да бъде изкълвана от гарвани и оглозгана от плъхове. Това те очаква, момче. Мъртва плът.

Вейлин не каза нищо. Козите очи на Солис се опитваха да проникнат в него, но Вейлин знаеше, че не виждат страх. Инструкторът го караше да се гневи, а не да се бои.

В таванската стая на северната кула имаше десет момчета. Всичките на приблизително еднаква възраст. Някои подсмърчаха изоставени и самотни, а други се подсмиваха на неочакваната свобода от родителски надзор. Солис ги накара да се строят; удари с пръчката си едно по-едро момче, което беше твърде бавно.

— По-чевръсто, куха тикво.

Огледа ги едно по едно, като на няколко пъти пристъпи напред, за да обиди някого.

— Име? — попита той едно високо русоляво момче.

— Норта Ал Сендал, сър.

— Ще ме наричаш инструктор, а не сър, малоумнико. — Продължи по редицата. — Име?

— Баркус Джешуа, инструктор — отвърна едрото момче, което бе ударил преди малко.

— Виждам, че в Нилсаел още развъждат товарни животни.

И така, докато не изреди всичките. Накрая застана пред тях и произнесе кратка реч.

— Несъмнено семействата ви са ви пратили тук по различни причини. Искат да станете герои, да прославите името им, да могат да се хвалят с вас, докато къркат и курварстват из града, или просто искат да се отърват от ревнивите си сополанковци. Е, забравете ги. Ако ви искаха, нямаше да се озовете тук. Вече сте наши и принадлежите на Ордена. Ще се научите да се биете и ще убивате враговете на Кралството и Вярата, докато не умрете. Нищо друго няма значение. Нищо друго не ви засяга. Няма семейство, няма мечти, няма амбиции, освен тези на Ордена.

Нареди им да вземат грубите чували от зебло от леглата и да изтичат по безбройните стълби на кулата до конюшната, за да ги напълнят със слама, като не спираше да ги налага с пръчката. Вейлин беше сигурен, че отнася повече удари от останалите и че Солис нарочно го бута към по-старите и влажни купчини в дъното. Щом напълниха чувалите, инструкторът ги върна обратно, за да ги оставят на дървените рамки, които щяха да им служат за легла. Последва ново тичане надолу, този път към хранилищата под кулата. Момчетата се строиша задъхани, дъхът им излизаше на пара в студения въздух. Хранилищата изглеждаха огромни. Тухлените им стени изчезваха в мрака във всички посоки. Страхът на Вейлин започна да се връща, докато гледаше безкрайните пълни със заплаха сенки.

— Очите напред! — Пръчката на Солис се стовари върху ръката му и той едва потисна болезненото си изскимтяване.

— Нова реколта, инструктор Солис? — чу се весел глас. От мрака се появи много едър мъж. Грамадната му като бут шунка ръка стискаше маслена лампа. Вейлин за пръв път виждаше човек, който сякаш да е по-широк, отколкото висок. Туловището му бе обвито с тъмносиво наметало като на останалите инструктори, но с избродирана червена роза на гърдите. По наметалото на инструктор Солис нямаше никакви знаци.

— Поредният товар с лайна, инструктор Грейлин — отвърна Солис с нотка на примирение.

На месестото лице на Грейлин за миг се мярна нещо като усмивка.

— Какъв късмет, че са попаднали под твое ръководство.

За момент настъпи тишина и Вейлин усети напрежението между двамата. Това, че Солис проговори първи, му се стори важно.

— Имат нужда от екипировка.

— Разбира се. — Грейлин се приближи да ги огледа. Изглеждаше странно подвижен за толкова едър човек и сякаш се носеше по плочите. — Малките бойци трябва да бъдат въоръжени за предстоящите битки. — Продължаваше да се усмихва, но Вейлин забеляза, че в очите му няма веселие. Отново се сети за баща си, как гледаше на конския панаир, когато някой търговец се опитваше да го заинтересува с нов жребец. Баща му щеше да обиколи животното и да му покаже признаците, които определяха дали ще стане добър боен кон, плътността на мускулите, от която зависеше това дали ще е стабилен в мелето, но твърде бавен при атака. Казваше, че най-добрите жребци трябва да запазят част от духа си след укротяването и обучението. „Гледай очите, Вейлин. Търси коне с искрици в очите.“

Това ли търсеше инструктор Грейлин в тях, искрици в очите? Нещо, показващо кой ще издържи и как ще се справи при схватка или атака?

Грейлин спря до едно слабичко момче, Кейнис, което бе понесло може би най-тежките обиди на Солис. Изгледа го напрегнато и момчето се размърда от притеснение.

— Как се казваш, малки боецо? — попита Грейлин.

Момчето преглътна, преди да отговори.

— Кейнис Ал Ниса, инструктор.

— Ал Ниса. — Грейлин се замисли. — Благородно семейство с прилично положение, доколкото помня. Земите ви са на юг и сте сродени с дома Хурниш. Доста си далеч от къщи.

— Да, инструкторе.

— Е, не се бой. Вече имаш нов дом в Ордена. — Потупа момчето три пъти по рамото и Кейнис леко се сви. Пръчката на Солис несъмнено го караше да се притеснява и от най-леките докосвания. Грейлин продължи по редицата, като задаваше различни въпроси и предлагаше съчувствие. През цялото време инструктор Солис потупваше с пръчката по бедрото си. Ехото отекваше в хранилището.

— Мисля, че знам твоето име, малки боецо. — Туловището на Грейлин се надвеси над Вейлин. — Ал Сорна. Служих с баща ти по време на мелденейската война. Велик човек. Приличаш на него.

Вейлин усети капана и не се поколеба.

— Нямам семейство, инструкторе. Само Ордена.

— Но Ордент е семейство, малки боецо. — Грейлин се ухили. — Ние с инструктор Солис сме ваши чичовци. — Това го накара да се ухили още повече. Вейлин погледна Солис и видя, че той се взира в Грейлин с неприкрита омраза.

— Последвайте ме, доблестни младежи! — Грейлин вдигна лампата над главата си и тръгна навътре в хранилището. — Не се отделяйте, плъховете не харесват посетители, а някои са по-едри от вас. — И се ухили отново. Кейнис изскимтя и се огледа уплашено в безкрайния мрак.

— Не му обръщай внимание — прошепна Вейлин. — Тук няма плъхове. Твърде чисто е и няма какво да ядат. — Не беше сигурен дали е вярно, но звучеше що-годе окуражително.

— Млъквай, Сорна! — Пръчката на Солис изсвистя над главата му. — Хайде, мърдайте!

Последваха лампата на инструктор Грейлин в тъмнината на хранилището. Стъпките и смехът на едрият мъж ехтяха нереално, нарушаваше ги епизодичното изплющяване на пръчката на Солис. Очите на Кейнис шареха трескаво, несъмнено в търсене на гигантските плъхове.

Сякаш вървяха цяла вечност, преди да стигнат до здрава дъбова врата в грубата тухлена стена. Грейлин им нареди да изчакат и откачи от колана си връзка ключове.

— Сега, младежи, нека ви нагласим за предстоящите битки — каза и отвори широко вратата.

Помещението приличаше на голяма пещера. Пещера с безброй рафтове с мечове, копия, лъкове, пики и всякакви други оръжия, а покрай стените бяха наредени бъчви и чували с брашно и зърно.

— Малкото ми владение — обяви Грейлин. — Аз съм отговорник за хранилището и оръжейната. Няма бобено зърно или острие на стрела, които да не съм преброил два пъти. Ако се нуждаете от нещо, аз ще ви го осигурявам. И ще отговаряте пред мен, ако го изгубите. — Вейлин забеляза, че усмивката му е изчезнала.

Строиха се пред склада и Грейлин им изнесе десет големи сиви чувала.

— Това са даровете на Ордена, младежи — заяви весело инструкторът. — Във всеки има следните неща: един дървен меч по азраелски модел, един ловджийски нож, дълъг дваисет и пет

сантиметра, ботуши, два чифта панталони, две памучни ризи, едно наметало, една закопчалка, една кесия, естествено, празна, един от тези... — Инструктор Грейлин протегна към лампата нещо, което проблесна, и го завъртя на верижката му. Беше медальон, сребърен кръг с гравирана фигура, в която Грейлин разпозна война с черепа, изобразен на външната порта. — Това е знакът на Ордена. Изобразява Салтрот Ал Дженриал, първия ни аспект. Носете го винаги. Когато спите, когато се къпете, винаги. Сигурен съм, че инструктор Солис е подготвил множество наказания за момчетата, които забравят да го носят.

Солис запази мълчание, но пръчката, която пошляпваше по ботуша му, говореше достатъчно красноречиво.

— Другият ми дар ще се изрази в няколко съвета — продължи инструктор Грейлин. — Животът в Ордена е суров и често кратък. Много от вас, може би всички, ще бъдат изключени преди последния изпит. Тези, които си спечелят правото да останат, ще прекарат живота си в патрулиране на далечни граници, безкрайни схватки с диваци, разбойници и еретици, при които най-вероятно ще загинете, ако имате късмет, или ще бъдете осакатени, ако нямате. След петнайсет години служба малцината оцелели ще получат собствено командване или ще се върнат тук да обучават тези, които ще ви заместят. Това е животът, на който са ви обрекли семействата ви. Може да не ви изглежда така, но това е чест, така че се радвайте, слушайте инструкторите, усвоете уроците и винаги поддържайте Вярата. Запомнете тези думи и ще живеете дълго в Ордена.

— Усмихна се отново и разпери месестите си ръце. — Това е всичко, което мога да ви кажа, малки воители. Сега изчезвайте. Несъмнено ще ви видя скоро, щом изгубите ценните дарове. — Изхили се пак и изчезна в склада, а ехото на смеха му ги следваше, докато пръчката на Солис ги подкарваше да излязат от хранилището по-бързо.

Стълбът беше висок шест стъпки и боядисан в червено, синьо и зелено, отгоре надолу. Имаше двайсетина такива, разпръснати по тренировъчната арена, мълчаливи свидетели на мъченията. Солис бе накарал всеки да застане пред един стълб и да го удря с дървен меч според неговите инструкции.

— Зелено! Червено! Зелено! Синьо! Червено! Синьо! Червено! Зелено! Зелено...

Ръката на Вейлин изтръпна след първите няколко удара, но той продължаваше да размахва дървения меч с всички сили. Баркус спря след няколко замаха и си докара дъжд от удари с пръчката, който премахна обичайната му усмивка и го остави с окървавено чело.

— Червено! Червено! Синьо! Зелено! Червено! Синьо! Синьо...

Вейлин откри, че ръката му ще се схване, ако не извива меча в последния момент, така че острието да се плъзга, а не да блъска дънера. Солис застана зад него и гърбът му настръхна в очакване на пръчката. Но инструкторът го изгледа само за миг, след което изръмжа и се премести, за да накаже Норта, който бе ударил синята част вместо червената.

— Отвори си ушите бе, глупак!

Норта понесе удара във врата мълчаливо, примигна, за да разкара сълзите, и продължи да налага дънера.

Упражнението продължи, като плющенето на пръчката даваше остър контрапункт на тропането на мечовете в стълбовете. По някое време инструкторът ги накара да сменят ръцете.

— Братята в Ордена се сражават и с двете ръце. Загубата на крайник не е оправдание за страхливост.

След малко повече от час Солис им нареди да спрат, строи ги в редици и смени пръчката с дървен меч. И неговият беше по азраелски модел: право острие, дръжка за ръка и половина и тънък извит метален предпазител за пръстите. Вейлин разбираше от мечове — баща му имаше много, окачени над камината в трапезарията, които изкушаваха детските му ръце, макар че никога не бе събрал кураж да ги пипне. Те, разбира се, бяха по-големи от учебните. Остриетата им бяха поне по метър, остри, но носещи неравния ръб, получаващ се от точиларския камък, заглаждащ нацърбванията и неравностите, получени при употреба. Имаше един меч, който привличаше вниманието му по-често от останалите, окачен високо на стената, далече от обсега му. Острието сочеше надолу, право към носа му. Прост меч, азраелски, като повечето от останалите, без украса, но острието му не беше поправяно. Винаги беше излъскан, но се виждаха всички драскотини и нацърбвания. Вейлин не смееше да пита баща си, затова се обърна към майка си, макар и с не по-малко притеснение, защото знаеше, че тя мрази

оръжията. Откри я в салона, където четеше, както обикновено. Беше в ранните дни на болестта ѝ и лицето ѝ бе изпито, което го караше да се взира в него. Тя се усмихна и потупа мястото до себе си. Обичаше да му показва книгите и момчето разглеждаше гравюрите и слушаше истории за Вярата и Кралството. Вейлин седна до нея и заслуша търпеливо историята за Керлис Неверника, наказан с вечна смърт, защото отказал напътствията на Покойните, докато не настъпи достатъчна пауза, за да зададе въпроса си:

— Мамо, защо баща ми не си оправи меча?

Тя спря по средата на страницата, без да поглежда към него. Тишината се проточи и Вейлин се зачуди дали не е приела тактиката на баща му просто да го игнорира. Беше на път да се извини и да поиска да се оттегли, когато тя каза:

— Това е мечът, който баща ти е получил, когато се е присъединил към армията. Сражавал се е с него много години по време на създаването на държавата и след това кралят го направи Меч на кралството. Затова се казваш Вейлин Ал Сорна, а не просто Вейлин Сорна. Нащърбванията по меча показват историята на баща ти. Затова го остави така...

— Сорна, събуди се! — Крясъкът на Солис го върна рязко в настоящето. — Ти, с плъшето лице, ще си първи. — Инструкторът посочи на Кейнис да застане пред него. — Аз ще атакувам, ти ще се защитаваш. Ще продължаваме, докато един от вас не успее да ме парира.

Солис се раздвижи рязко и мушкането му уцели момчето в гърдите преди то изобщо да понечи да вдигне меча си. Кейнис се строполи на земята.

— Жалко изпълнение, Ниса. Ти, следващият, Дентос ли се казваше?

Дентос имаше остри черти, права коса и дългнести крайници. Говореше със западноренфаелски акцент, което дразнеше инструктора.

— Биеш се както и говориш — коментира Солис, след като дървеното острие фрасна Дентос в ребрата и той падна на земята, останал без дъх.

— Джешуа, ти си наред.

Баркус успя да избегне първото светкавично мушкане, но рипостът му не успя и беше повален с втория замах, прицелен в

краката.

Следващите две момчета бяха свалени бързо, както и Норта, въпреки че той почти успя да избегне мушкане, но това не впечатли инструктора.

— Трябва да се справяте по-добре. — Обърна се към Вейлин. — Давай, Сорна.

Вейлин застана пред инструктора и зачака. Студеният поглед на Солис привличаше неговия, бледите очи го фиксираха... Без да мисли, Вейлин пристъпи настрани и вдигна меч си, отбивайки замахването на Солис с остър пукот.

Момчето пристъпи назад, с вдигнат меч, готов за нов удар. Не обръщаше внимание на смразяващата тишина на останалите: беше се съсредоточил за следващата атака на инструктор Солис, която несъмнено щеше да е подсилена с гнева на унижението. Но следваща атака нямаше. Инструкторът прибра оръжието и им нареди да вземат вещите си и да го последват в столовата. Докато вървяха през двора, Вейлин го наблюдаваше внимателно. Търсеше внезапното напрегане, сигнализиращо пореден удар с пръчката, но киселото изражение на Солис оставаше непроменено. Вейлин не вярваше, че инструкторът ще преглътне обидата, и се закле, че няма да бъде сварен неподготвен за неизбежното наказание.

Обядът беше донякъде изненадващ. Трапезарията беше пълна с момчета и ехтеше от гласове — обичайните момчешки закачки и клюки. Масите бяха подредени по възраст, като най-малките бяха до вратата, където беше най-ветровито, а най-големите бяха в дъното, близо до масата на инструкторите. Учителите бяха около трийсет, предимно мълчаливи и покрити с белези, някои имаха следи от сериозни изгаряния. Един от тях, който седеше в края и мълчаливо ядеше хляб и сирене, сякаш бе загубил целия си скалп. Само инструктор Грейлин изглеждаше развеселен и се смееше шумно, стиснал кълка в дебелиите си пръсти. Останалите го игнорираха или само кимаха учтиво на духовитите му лафове.

Солис ги заведе до най-близката до вратата маса и им нареди да седат. На нея имаше други групички момчета на тяхната възраст. Бяха пристигнали преди няколко седмици и бяха по-напред в обучението.

Вейлин забеляза, че някои се сбутаха с насмешка и превъзходство, и това не му се хареса.

— Може да говорите свободно — каза Солис. — Яжте и не се замеряйте с храната. Имате час. — Наведе се и тихо каза на Вейлин: — Ако се биете, не си чупете костите. — След това отиде да седне при другите инструктори.

Масата бе отрупана с печено пиле, пай, плодове, хляб, сирене и дори сладкиши. Пиршеството контрастираше рязко с неприветливата строгост, която цареше досега. Вейлин беше виждал толкова храна на едно място само в кралския дворец, а тогава не му бяха позволили да яде почти нищо. Момчетата насядаха мълчаливо, донякъде смаяни от изобилието на храната и донякъде от смущение: все пак бяха практически непознати.

— Как го направи?

Вейлин вдигна поглед към Баркус, едрото нилсаелско момче, седнало от другата страна на подноса със сладкиши.

— Кое?

— Как парира удара?

Останалите го гледаха напрегнато, а Норта притискаше кърпичка към разкървавената си устна. Вейлин не можеше да прецени дали завиждат, или са засегнати.

— Очите — отговори той и си наля вода в проста калаена чаша.

— Какво очите? — попита Дентос, докато тъпчеше устата си с хляб и ръсеше трохи. — Искаш да кажеш, че е използвал Мрачното ли?

Норта се засмя, както и Баркус, но останалите изглеждаха смразени от предположението. За Мрака или Мрачното, както го наричаха по-често, не се говореше. Кейнис като че ли не чу — беше се съсредоточил върху порция пилешко с картофи и видимо не обръщаше внимание на разговора.

Вейлин се размърда на стола, притеснен от вниманието.

— Той ни подлъгва с очи. Взира се в нас, ние отвърщаме и вниманието ни е отвлечено. След това атакува, докато още се чудим, какво планира. Не го гледайте в очите, гледайте краката и меча.

Баркус отхапа от една ябълка и изръмжа:

— Прав е. Мислех, че се опитва да ме хипнотизира.

— Това пък какво значи? — попита Дентос.

— Прилича на магия, но всъщност е трик — обясни Баркус. — На миналогодишния летен панаир имаше мъж, който караше хората да повярват, че са прасета. Караше ги да ровят в земята, да грухтят и да се търкалят в лайната.

— Как така?

— Не знам, с някакъв номер. Размахваше една дрънкулка пред очите им и говореше тихо и после те правеха каквото им каже.

— Дали инструктор Солис може да прави такива неща? — попита Дженис, момче, което Солис бе оприличил на магаре.

— Вярата знае. Знам, че учителите от ордениите знаят множество тайни неща, особено тези от Шестия. — Баркус вдигна една кълка и я огледа доволно преди да отхапе. — Явно разбират и от готвене. Карат ни да спим на сламеници и ни бият, но поне ни хранят добре.

— Да — съгласи се Дентос. — Като кучето на чичо ми Сим.

Настъпи объркана тишина.

— Кучето на чичо ти Сим ли? — попита Норта.

Дентос кимна и преглътна голямо парче пай.

— Ръмжо. Най-доброто бойно куче в западните провинции. Имаше десет победи, преди да му разкъсат гръкляна миналата зима. Чичо Сим си го обичаше. Има четири деца от три жени, ама си обичаше кучето повече. Даваше му да яде преди да даде на децата. И то все най-хубавото. За децата каша, за кучето говеждо. — Засмя се сухо. — Дъртото му копеле.

Норта явно не схващаше.

— Какво значение има как някакъв ренфаелски селянин си храни псето?

— Хранил го е, за да се бие по-добре — обясни Вейлин. — Хубавата храна изгражда здрави мускули. Затова бойните коне се хранят със зърно и овес и не се оставят на обикновено пасище. — Кимна към яденето на масата. — Колкото по-добре се храним, толкова по-добре ще се бием. — Очите му срещнаха очите на Норта. — И не мисля, че трябва да го наричаш селянин. Тук всички сме селяни.

Норта го изгледа студено.

— Нямах право да ни командваш, Ал Сорна. Баща ти може да е Военачалник, обаче...

— Не съм син на никой, както и ти. — Вейлин си взе едно хлебче и усети ръмженето на стомаха си. — Вече не.

Потънаха в тишина, съсредоточени върху храната. На една от другите маси започна бой. Храна и съдове се разлетяха сред вихър от юмруци и ритници. Неколцина се включиха веднага, други подвикваха окуражително отстрани. Повечето останаха по масите си, а мнозина даже не вдигнаха поглед. Боят продължи няколко минути, преди един инструктор, едрият мъж с обгорения череп, да се намеси — размахваше пръчката си с мрачна ефективност. Замесените в мелето момчета бяха огледани за контузии и след като обърсаха разкървавените си лица, се върнаха на масата. Едно беше изпаднало в безсъзнание и го отнесоха в лечебницата. След малко в трапезарията отново се надигна глъчка, сякаш нищо не се бе случило.

— Чудя се в колко битки ще участваме — обади се Баркус.

— В много — отвърна Дентос. — Нали чухте дебелия учител.

— Казват че войните са останали в миналото на Кралството — включи се Кейнис. Обаждаше се за пръв път и сякаш се притесняваше да сподели мнението си. — Може би няма да има повече битки.

— Винаги има следваща война — каза Вейлин. Беше го чул от майка си. Бе го изкрещяла по време на един от споровете си с баща му. Преди последния му поход и преди тя да се разболе. Кралски пратеник бе пристигнал една сутрин със запечатано писмо. След като го прочете, баща му започна да приготвя оръжията си и нареди на коняря да доведе най-добрият му боен кон. Майката на Вейлин се разплака и двамата отидоха в салона, за да не се карат пред сина си. Момчето не можеше да чуе думите на баща си, който говореше тихо и успокоително. Но майка му не искаше да чуе и дума.

— Не идвай в леглото ми, като се върнеш! — извика тя. — От вонята на кръв по теб ми се гади.

Баща му каза още нещо, все така с успокояващ тон.

— Така каза и последния път. И предпоследния — отвърна майка му. — И ще го кажеш пак. Винаги има следваща война.

Разплака се отново и в къщата настъпи тишина. Баща му дойде, потупа го по главата и излезе, за да яхне коня си. Върна се след четири дълги месеца и след това Вейлин забеляза, че родителите му са започнали да спят в различни стаи.

След яденето беше време за молитва. Чиниите бяха отсервирани и всички мълчаха, докато аспектът им рецитираше постулати от Вярата с ясен глас, който изпълваше помещението. Въпреки помръкналото си

настроение Вейлин откри, че думите на аспекта приповдигат духа му и го карат да си спомня за силната вяра на майка си, която не бе помръкнала по време на продължителното боледуване. За миг се зачуди дали щяха да го пратят тук, ако беше още жива — бе абсолютно сигурен, че тя никога не би се съгласила.

След като приключи, aspectът ги призова всеки сам да благодари на Покойните за благословиите им. Вейлин изказа любовта си към майка си и помоли за напътствие в предстоящите изпитания. Едва сдържаше сълзите си.

Основното правило в Ордена очевидно беше, че най-младите получават най-гадните задачи. В съответствие с това след молитвата Солис ги подкара към конюшните, където изкараха следващите четири часа в почистване. После трябваше да извозят торта до градините на учителя Сментил. Той беше много висок мъж и сякаш не можеше да говори, защото ги насочваше с жестове на изкаляните си ръце и гърлено ръмжене, чийто тон показваше дали се справят добре или зле. Комуникацията му с инструктор Солис беше по-различна и се състоеше от сложни жестове, което събеседникът му очевидно разбираше мигновено. Градините бяха големи, заемаха поне два акра извън стените и бяха пълни със зеле, ряпа и други зеленчуци. Имаше и малка овощна градина, оградена с каменна стена. Понеже зимата беше към края си, учителят бе зает с подрязване и една от задачите им бе да събират падналите клонки за разпалки.

Докато отнасяха кошниците с разпалки към цитаделата, Вейлин се осмели да зададе въпрос на Солис.

— Учителю, защо инструктор Сментил не може да говори?

Беше подготвен за перване, но Солис удържа неодобрението си до остър поглед. Продължиха още няколко метра, преди да последва отговор.

— Лонаките са му отрязали езика.

Вейлин потръпна. Беше чувал за лонаките, както и всички останали. Поне един от мечовете на баща му беше използван в кампания срещу тях. Бяха диваци от далечните планини, които нападаха фермите и селата в Ренфаел и убиваха, изнасилваха и плякосваха с дивашко веселие. Някои ги наричаха вълци, защото

според мълвата имали остри зъби и козина и се хранели с плътта на враговете си.

— Ама как е останал жив, учителю? — обади се Дентос. — Чичо ми Там се е бил с лонаките и разправяше, че никога не оставяли живи пленници.

Погледът на Солис беше видимо по-остър от предишния към Вейлин.

— Успял да избяга. Той е смел мъж и е гордост на Ордена. Стига сме говорили. — Инструкторът замахна към краката на Норта. — Поживичко, Сендал.

След работата последва нова тренировка. Този път Солис им показва серия движения, които трябваше да повтарят. Ако някой сбъркаше, трябваше да направи една обиколка на плаца. Отначало правеха доста грешки и тичаха много, но постепенно взе да им се получава.

Щом започна да се смрачава, Солис обяви край и ги поведе към столовата. Вечеряха хляб и мляко. Почти не говореха, защото бяха твърде уморени. Баркус изръси няколко шеги, а Дентос разправи история за друг от чичовците си, но почти не събуди интерес. След вечеря Солис ги накара да тичат по стълбите до стаята и ги строи, задъхани, потни и изтощени.

— Първият ви ден в Ордена изтече — обяви инструкторът. — Според нашите правила може да си тръгнете на сутринта, ако искате. Оттук нататък само ще става по-трудно, така че помислете добре.

След това ги остави, задъхани и замислени за сутринта.

— Дали ще има яйца за закуска? — зачуди се Дентос.

По-късно Вейлин се въртеше в леглото и не можеше да заспи, въпреки изтощението. Баркус хъркаше, но проблемът не беше в това. Главата му беше изпълнена с огромната промяна в живота му, настъпила в рамките на един ден. Баща му го беше зарязал и го бе натикал в това място с побоища и смъртоносни уроци. Очевидно баща му го мразеше, явно Вейлин беше спомен от мъртвата му жена, който бе по-добре да изтика настрани. Е, и той можеше да мрази. Омразата беше лесна и щеше да го храни при липсата на майчина любов. „Верността е нашата сила.“ Вейлин сдържа подигравателния си смях. „Нека верността е твоята сила, татко. Моята ще е в омразата ми към теб.“

Някой плачеше в тъмното и подсмърчаше в сламената възглавница. Норта? Дентос? Кейнис? Нямаше как да познае. Хлипането беше тъжен и самотен контрапункт на монотонното хъркане на Баркус. И Вейлин искаше да поплаче в самосъжаление, но сълзите не идваха. Лежеше, буден и неспокоен, а сърцето му блъскаше толкова силно, редувайки омраза и гняв, че сякаш щеше да изскочи през ребрата му. Паниката го караше да тупти още по-бързо, а по челото и гърдите му изби пот. Беше ужасно, непоносимо, трябваше да излезе, да се махне от това място.

„Вейлин.“

Глас. Дума, изречена в тъмнината. Ясна и истинска. Сърцето му се успокои мигновено и той седна и огледа сенчестата стая. Не се боеше, защото познаваше гласа. Беше на майка му. Сянката ѝ бе дошла да го утеши и да го спаси.

Тя не проговори. Вейлин напруга уши цял час, без да чуе други думи. Но знаеше, че я е чул. Тя бе дошла.

Отпусна се на бодливия сламеник и умората най-сетне взе връх. Хлипането беше престанало и дори Баркус сякаш хъркаше по-тихо. Вейлин се отпусна и потъна в спокоен, лишен от спомени сън.

2.

Вейлин уби за пръв път човек една година след като влезе в Ордена. Година на сурови уроци, преподавани от сурови учители — в безкрайна измъчваща рутина. Ставаха в пет и хващаха меча, размахваха дървените остриета с часове, удряха стълбовете, опитваха да парират атаките на инструктор Солис и повтаряха все по-сложните комбинации от движения. Вейлин продължаваше да е най-добър в отбиването на ударите, но инструкторът продължаваше да намира нови начини, с които пробиваше защитата му и го поваляше, насинен и ядосан, на земята. Бяха усвоили урока да не се втрещават в очите на противника, но Солис разполагаше с множество трикове.

Фелдриан беше изцяло посветен на упражнения с меч, а илдриан беше денят на лъка. Инструктор Чекрил, мускулест спокоен нилсаелец, ги учеше да изстрелват стрели с момчешките си лъкове.

— Ритъмът, момчета, всичко е в ритъма — повтаряше той. — Постави, опъни, стреляй... Постави, опъни, стреляй...

Вейлин изпитваше проблеми с овладяването на лъка. Оръжието се опъваше мъчно и прицелването беше трудно, освен това пръстите му се прежулваха от тетивата и изпитваше болки в неукрепналите си ръце. Стрелите му често удряха ръба на мишената или направо я пропускаха. Боеше се от деня, в който щеше да дойде Изпитанието на лъка и трябваше да забие четири стрели в центъра на мишената, от двайсет крачки, за времето, необходимо на един шал да падне на земята. Задачата му се струваше непосилна.

Дентос бързо се доказа като най-добрия стрелец и стрелите му рядко пропускаха центъра.

— Май и преди си стрелял, момче — каза инструктор Чекрил.

— Да, учителю. Чичо ми Дрелт ме научи. Браконьерстваше в горите на васалния лорд, дорде не му резнаха пръстите.

Вейлин се дразнеше, че Норта се очертава като втори в стрелбата — стрелите му попадаха в мишената с неприятна постоянност. Напрежението между двамата растеше и се подхранваше от арогантността на русокосия. Той се подсмиваше при провалите на

останалите, обикновено зад гърба им, и постоянно говореше за семейството си, за разлика от другите. Разказваше за земите им, за множеството имения и за времената, когато бе излизал на езда и лов с баща си, който според твърденията му беше Пръв министър на кралството. Баща му го бе научил да си служи с лък. Дълъг тисов лък на кумбраелците, а не съставният от рог и ясен, предпочитан от Ордена. Норта смяташе, че дългият лък е по-добър, защото баща му го бил казал. Бащата на Норта явно се имаше за голям разбирач.

В оприан се обучаваха с тояга: преподаваше им инструктор Хоунлин, обгореният мъж, когото Вейлин бе видял първия ден в трапезарията. Обучаваха се с дървени тояги, дълги четири стъпки, които по-късно щяха да бъдат заменени с петстъпковата алебарда, използвана когато членовете на Ордена трябваше да се сражават като армия. Хоунлин беше весел човек, с бърза усмивка, и харесваше песните. Често им пееше, докато тренираха, предимно войнишки песни и по някоя любовна балада, със странна прецизност и яснота, която напомняше на Вейлин за менестрела, когото бе видял веднъж в двореца.

Вейлин усвои тоягата бързо. Харесваше му как свисти, когато я върти, и цялостното усещане в ръцете му. Понякога даже я предпочиташе пред меч — беше по-лесна за ползване и някак си по-солидна. Симпатиите му към тоягата се увеличиха, когато стана ясно, че Норта хич не се справя с нея. Противниците му често я избиваха от ръцете му и той постоянно търкаше очуканите си пръсти.

Кигриан беше ден, който бързо им докара ужас, защото го прекарваха в конюшните: ринеха тор, като се пазеха от металните подкови и острите зъби, а после трябваше да чистят безбройните сбруи, които висяха по стените. Инструктор Ренсиал се разпореждаше в конюшните и любовта му към пръчката караше Солис да изглежда направо сдържан.

— Казах да го почистиш, не да го гъделичкаш, малоумнико! — изкрещя той на Кейнис и пръчката му остави червена следа по врата на момчето, което се опитваше да полира едно стреме. За разлика от суровото си държане към момчетата, Ренсиал беше изключително нежен с конете, шепнеше им тихо и ги галеше с умиление. Неприязънта на Вейлин беше смекчена от празнината, която виждаше в очите му. Инструктор Ренсиал предпочиташе конете пред хората,

ръцете му потрепваха непрекъснато и той често спираше наред изречението и започваше да си мънка под носа. Но очите му го обобщаваха: Ренсиал си беше откачен.

Ретриан беше любимият ден за мнозина, защото инструктор Хутрил им преподаваше оцеляване в природата. Излизаха на дълги походи в горите и хълмовете и учеха кои растения стават за ядене и кои могат да се ползват за отрова за стрелите. Учеха как да палят огньове с кремък и как да залагат капани за зайци. Лежаха с часове в храсталаците в опит да се скрият от инструктора, който ги откриваше бързо, щом решеше. Вейлин често оставаше предпоследен, а Кейнис винаги успяваше да остане неоткрит най-дълго. Той се оказа най-способен сред природата и особено в проследяването дори сред тези, които бяха израснали в по-гористи области. Понякога оставаха да пренощуват навън и Кейнис винаги се връщаше с първия улов.

Инструктор Хутрил бе един от малкото, които никога не използваха пръчка, но методите му за наказание бяха достатъчно сурови. Веднъж накара Вейлин и Норта да претичат по голи задници през един къпинак, защото се бяха скарали как най-добре да разположат примките. Говореше с тихо самочувствие и рядко използваше повече думи от необходимото. Явно предпочиташе езика на жестовите, използван и от другите учители. Беше подобен на този, който ползваше немият инструктор Сментил, но по-прост и създаден за комуникиране, когато наблизо има врагове или дивеч. Вейлин и Баркус го изучиха бързо, а Кейнис направо го попиваше — тънките му пръсти правеха сложните жестове с нечовешка точност.

Въпреки доброто му представяне инструктор Хутрил беше странно хладен с него и почти никога не го хвалеше. При някои от двудневните преходи Вейлин засичаше Хутрил да се взира в Кейнис с неразгадаемо изражение.

Хелдриан беше най-трудният ден. Тичаха по плаца, като носеха тежки камъни, плуваха в студените води на реката и инструктор Интрис, дребен, но страшно бърз мъж с чупен нос и липсващи зъби, ги обучаваше на ръкопашен бой. Учеше ги на тънкостите на ритниците и ударите, как да извиват юмрук в последния миг, как първо да вдигат коляно, а после да изпъват крак, как да блокират, да препъват и събарят противниците през рамо. Малко от момчетата се радваха на хелдриан, защото вечерта бях толкова насинени и изтощени, че дори не можеха

да се насладят на храната. Само Баркус го харесваше: якото му едро тяло му позволяваше да понася изтезанията и сякаш не чувстваше болка. Никой не се радваше, ако му се падне за спаринг-партньор.

Елтриан трябваше да е почивен ден, отдаден на молитви и размишления, но за най-малките означаваше десетки скучни задачи в пералнята и кухнята. Ако имаха късмет, ги пращаха да помагат на инструктор Сментил в градините и поне можеха да задигнат по някоя ябълка. Вечерта имаше допълнителна молитва и преподаване на катехизиса, както и цял час мълчалива медитация. Трябваше да стоят навели глави и потънали в собствените си мисли, да се борят с неударжимата сънливост — всеки хванат да дреме отнасяше сериозен бой и го пращаха да патрулира нощем по стените без наметало.

Любимият момент на Вейлин беше последният час, преди да угасят светлините. Цялата дисциплина се изпаряваше в шумна глъчка и хлапашки номера. Дентос разправяше истории за чичовците си, Баркус ги размиваше с шеги и страхотни имитации на различните учители. Обичайно мълчаливият Кейнис им разказваше някоя от хилядите легенди, докато упражняваха мълчаливия език или удари с меч. Вейлин откри, че прекарва повече време с него, отколкото с останалите. Сдържаността и интелектът на слабичкото момче му напомняха по някакъв начин за майка му. Кейнис изглеждаше изненадан, но беше благодарен за дружбата. Вейлин подозираше, че животът му преди Ордена е бил самотен, защото Кейнис определено не беше свикнал с близостта на други момчета. Двамата никога не говореха за миналото, за разлика от Норта, който не можеше да се отърси от този навик въпреки гневните реакции на другите и редовните наказания от инструкторите. „Нямаш друго семейство освен Ордена.“ Вейлин вече започваше да разбира думите на аспекта. Започваха да се превръщат в семейство, в братя, защото имаха само един друг.

Първото изпитание се проведе в месец сънтерин, почти година след постъпването му в Ордена, и беше Изпитанието на прехода. Нямаха почти никаква информация в какво се състои то, но знаеха, че всяка година на него се провалят най-голям брой ученици. Събраха ги на двора заедно с другите момчета на приблизително същата възраст,

близо двеста човека. Носеха лъкове, колчани със стрели, ловни ножове, манерки и нищо друго.

Аспектът изрецитира кратка част от катехизиса и ги информира какво да очакват.

— С Изпитанието на прехода откриваме кои от вас са наистина годни да служат в Ордена. Имахте привилегията да служите на Вярата една година, но в Шестия орден привилегиите трябва да се заслужат. Ще бъдете откарани нагоре по течението на реката и свалени на различни места по брега. Трябва да се върнете до утре в полунощ. Тези, които не успеят да се върнат навреме, ще запазят оръжията си и ще им бъдат платени три златни крони.

Кимна на инструкторите и се оттегли. Вейлин усети страх и несигурност, но не ги сподели. Щеше да издържи изпитанието; трябваше, защото нямаше къде другаде да отиде.

— Бегом към брега! — изкрещя Солис. — Не се мотайте! Поживо, Сендал, това не ти е скапана бална зала.

На кея ги очакваха три баржи, широки плоскодънни съдове с черни корпуси и червени платна. Срещаха се често в делтата на Саламурената река — прекарваха въглища от южните мини за Варинсхолд. Моряците се разпознаваха лесно, защото носеха черни шалове и сребърни халки на лявото ухо. Когато не бяха на корабите, бяха прословути пияници и скандалдзии. Азраелските майки често хокаха дъщерите си с израза: „Бъди добра, инак ще можеш да се ожениш само за моряк.“

Солис каза нещо на капитана, жилав мъж, който гледаше подозрително мълчаливите момчета, подаде му кесия пари и се развика да се качват на борда и да стоят в центъра на палубата.

— И не пипайте нищо, празноглавци!

— Никога не съм излизал в морето — обади се Дентос, когато насядаха на твърдите дъски.

— Това не е море — каза Норта. — Река е.

— Чичо ми Джимнос плаваше — продължи Дентос, без да му обръща внимание, както правеха често и останалите. — Така и не се върна. Мама каза, че го изял кит.

— Какво е кит? — попита Микел, дебеличко момче от Ренфаел, което въпреки месеците сурови изпитания бе запазило теглото си.

— Голямо животно, което живее в морето — отвърна Кейнис, който знаеше отговорите на повечето въпроси. Обърна се към Дентос. — Те не ядат хора. Чичо ти сигурно е изяден от акула. Някои акули стават големи колкото китове.

— Ти пък откъде знаеш? — озъби се Норта, както обикновено, когато Кейнис изкажеше мнение. — Да не би да си виждал акули?

— Да. Виждал съм.

Норта се изчерви, млъкна и зачопли трески от палубата с ловния си нож.

— Кога бе, Кейнис? — попита Вейлин. — Кога си виждал акула? Кейнис се усмихна, което се случваше рядко.

— Преди повече от година, в Еринейско море. Моят... веднъж пътувах по море. Там живеят много създания, тюлени, китове и повече риби, отколкото може да си представите. Има и акули. Една дойде до кораба ни. Беше дълга трийсет стъпки. Един моряк каза, че се хранят с китове и даже с хора, ако нямаш късмет и паднеш във водата. Разправяше истории, че се блъскали с кораби, за да ги потопят и да изядат екипажа.

Норта изсумтя пренебрежително, но останалите бяха явно впечатлени.

— А видя ли пирати? — попита Дентос нетърпеливо. — Казват, че Еринейско море е пълно с пирати.

Кейнис поклати глава.

— Нямаше пирати. Те не закачат кораби от Кралството след войната.

— Коя война? — попита Баркус.

— Мелденейската, за която все разправя инструктор Грейлин. Кралят изпратил флот да изгори най-големия им град и понеже всички пирати в Еринейско море са мелденейци, са се научили да не ни закачат.

— Не е ли по-разумно да им изгориш корабите? — зачуди се Баркус. — Така въобще няма да има пирати.

— Винаги може да си построиш нови кораби — обясни Вейлин. — Изгарянето на град оставя спомен, предаван от родители на деца. Така е сигурно, че няма да ни забравят.

— Можело е просто да избием всички — предложи намусено Норта. — Като няма пирати, няма и пиратство.

Пръчката на инструктор Солис се стовари от нищото и го перна по ръката и той пусна забития в палубата нож.

— Казах да не пипате нищо, Сендал. — Погледът му се насочи към Кейнис. — Значи сме пътешественици, а, Ниса?

Кейнис наведе глава.

— Само веднъж, учителю.

— Сериозно? И къде те изпрати това приключение?

— До остров Венсел. Моят... ъ-ъ, един от пасажерите имаше работа там.

Солис изръмжа, наведе се, измъкна ножа на Норта от палубата и му го подхвърли.

— Прибери го, смешнико. Съвсем скоро ще ти потрябва наточено острие.

— Бяхте ли там, учителю? — попита Вейлин. Само той се осмеляваше да задава въпроси на Солис въпреки риска от напердашване. Инструкторът можеше да се разгневи, но можеше и да сподели информация. Нямахме как да се предвиди преди да зададеш въпроса. — Присъствахте ли на изгарянето на мелденейската столица?

Бледите очи на Солис срещнаха неговите. В тях се четеше въпрос и любопитство. За пръв път Вейлин осъзна, че инструкторът смята, че той знае повече. Че баща му му е разказвал за множеството си сражения и че във въпросите му се прикрива обида.

— Не — отвърна Солис. — Тогава бях по северната граница. Сигурен съм, че инструктор Грейлин ще ви отговори на всички въпроси за войната. — И продължи напред, за да накаже друго момче, което се беше приближило твърде много до едно навито въже.

Баржите отплуваха на север, следвайки широката извивка на реката, което смаза всички идеи на Вейлин да наблюдава брега до седалището на Ордена: просто нямаше да му стигне времето. Ако искаше да се вмести в срока, трябваше да мине през гората. Погледна тревожно тъмните дървета. Уроците на инструктор Хутрил ги бяха запознали с особеностите на гората, но идеята за самотно пътуване не беше приятна. Знаеше колко лесно човек може да се загуби сред дърветата и да се върти с часове.

— Насочи се на юг — прошепна му Кейнис. — С гръб към северната звезда. Върви на юг, докато не излезеш на брега, и после се

спусни по него до кея. След това само ще ти остане да преплуваш реката.

Вейлин хвърли поглед към него, но Кейнис се взираше в небето, сякаш не бе обелил и дума. Беше очевидно, че скучаещите им спътници не го бяха чули. Кейнис помагаше само на него.

След тричасово пътуване започнаха да стоварват момчетата, без излишни церемонии. Солис избираше някого случайно и му казваше да скача и да плува към брега. Дентос беше първи от тяхната група.

— Ще се видим в цитаделата, Дентос — окуражи го Вейлин.

Момчето замълча като никога, усмихна се унило и нагласи лъка си, преди да се метне през парапета в реката. Изплува бързо до брега, изтръска се, махна им и изчезна в гората.

След него беше Баркус, който застана театрално на перилата и направи задно салто. Няколко момчета му изръкопляскаха. Следваше Микел, който изпитваше сериозни колебания.

— Учителю, не съм сигурен дали мога да плувам толкова много — каза неуверено, взрян в тъмните води на реката.

— Тогава опитай да се удавиш, без да вдигаш глъчка — отвърна Солис и го метна през парапета. Микел падна със силен плясък и остана под водата плашещо дълго. Все пак, за тяхно успокоение, се показа и след известно пляскане успя да се окопити и да доплува до брега.

След това беше Кейнис, който прие с кимане пожеланията за късмет на Вейлин и скочи безмълвно през борда. След още малко дойде ред на Норта, който успяваше да укроти очевидното си притеснение със сериозни усилия.

— Учителю, ако не се върна, бих искал да кажете на баща ми...

— Нямаш баща, Сендал. Скачай.

Норта преглътна гневния си коментар и след миг колебание се хвърли във водата.

— Сорна, ти си.

Вейлин се замисли дали нарочно е оставен последен, така че да му се наложи да измине най-голямо разстояние. Приблужи се до парапета, намести тетивата на лъка и притегна каишките на колчана, така че да не откачи във водата. Постави две ръце на перилата и се приготви да скочи.

— Няма да помагаш на другите, Сорна — каза Солис. На останалите не беше давал такива нареждания. — Гледай да се прибереш, а нека те да се притесняват за себе си.

— Учителю? — Вейлин се намръщи.

— Чу ме. Каквото и да стане, съдбата им е в техните си ръце, не в твоите. — И кимна към реката. — Тръгвай.

Беше ясно, че няма да каже друго, така че Вейлин се хвана за парапета и се преметна. Падаше с краката надолу.

Вода беше стряскащо студена.

Той потисна моментната паника, зарита с крака и излезе на повърхността. Пое си въздух и заплува към брега, който внезапно му се стори доста по-далеч отпреди малко. Когато излезе от водата, баржите го бяха отминали и продължаваха да се отдалечават. Стори му се, че инструктор Солис все така седи до парапета и го гледа, но не можеше да е сигурен.

Свали лъка и прокара пръсти по тетивата, за да изцеди водата. Инструктор Чекрил казваше, че влажната тетива е безполезна като куче без крака. Огледа стрелите, за да се убеди, че водата не е проникнала през промазаната кожа на колчана, и намести ножа на кръста си. Огледа сенчестата зеленина. Знаеше, че трябва да върви на юг, но когато се стъмнеше, щеше да му е по-трудно. Ако искаше да следва съвета на Кейнис, щеше да му се наложи да се катери по дървета, за да търси звездата, а това не беше особено приятно нощем.

За щастие изпитанието се провеждаше лятно време, но Вейлин започваше да чувства хлад след плуването. Инструктор Хутрил ги беше научил, че най-добрият начин да се изсушат без огън е като тичат. Защото топлината на тялото ще изпари водата от дрехите. Вейлин затича равномерно, като се стараеше да не спринтира — знаеше, че енергията ще му е необходима по-нататък. Скоро се озова сред сумрака на гората и откри, че инстинктивно оглежда сенките. Навик, придобит по време на продължителното ловуване и спотайване. Спомни си думите на инструктор Хутрил: „Умният враг се крие в сенките и пази тишина.“ Вейлин потисна тръпките и продължи да тича.

Изкара така следващия час: поддържаше стабилно темпо и не обръщаше внимание на засилващата се болка в краката. Речната вода беше заменена от пот и хладното усещане изчезна. Той коригираше посоката с моментни погледи към слънцето и се бореше с усещането,

че времето тече по-бързо, отколкото трябва. Идеята, че ще го изгонят с шепи монети и че няма да има къде да отиде, беше едновременно плашеща и неразбираема. Имаше кратко и кошмарно видение как се появява на прага на баща си, стиснал жалките монети, и моли да го приберат. Успя да изхвърли тези мисли и продължи да тича.

След като измина около пет мили, седна на един дънер да си поеме дъх и да пийне вода. Зачуди се как ли се справят другарите му. Дали тичат като него, или се лутат, загубени в гората. „Няма да помагаш на другите.“ Това предупреждение ли беше, или заплаха? Естествено, гората криеше опасности, но нищо, което да застраши прекалено калените в продължение на месеци момчета от Ордена.

Помисли още малко, не откри отговори, затвори манерката и се огледа. И замръзна.

Вълкът клечеше на десетина метра и го оглеждаше любопитно с ярките си зелени очи. Беше много голям, със сиво-сребриста козина. Вейлин не беше попадал толкова близо до вълк. Край града се срещаша много рядко и се мяркаха само като подскачащи из сутрешната мъгла силуети. Беше поразен от размера на животното и очевидната мощ, която излъчваха мускулите под козината. Вълкът наклони глава и отвърна на погледа му. Вейлин не изпитваше страх. Инструктор Хутрил им беше казал, че историите за вълци, нападащи овчарчета и крадящи бебета, са измислици. „Вълкът няма да ви закачи, ако и вие не го закачате.“ Но въпреки това животното си беше голямо, а очите...

Вълкът клечеше, неподвижно и тихо, а лекият ветрец разрошваше сребристоксивата му козина. Вейлин усети, че в сърцето му се размърдва нещо ново.

— Красив си — прошепна той.

Животното се обърна и изчезна в храсталака по-бързо, отколкото Вейлин можеше да осъзнае. Дори не издаде звук.

Вейлин усети една от редките усмивки на лицето си и запази спомена за вълка; знаеше, че никога няма да го забрави.

Гората се казваше Урлиш, беше дълга седемдесет мили и широка двайсет и се простираше от северните стени на Варинсхолд до подножията на хълмовете, бележещи границата с Ренфаел. Разправяха, че кралят обича тази гора, че е запленила сърцето му с нещо. Беше

забранено да се секат дървета от нея, освен с изрично кралско разрешение, и само семействата, които живееха тук от поне три поколения, можеха да останат в нея. От скромните си познания по история Вейлин знаеше, че тук се е разразила сурова битка между ренфаелците и азраелците, продължила цял ден и цяла нощ. Азраелците бяха спечелили и владетелят на Ренфаел бе преклонил глава пред крал Янус. Затова наследниците му се наричаха васални лордове и трябваше да дават пари и войници на краля. Такава бе историята, която му разказа майка му, след като не издържа на постоянните въпроси за успехите на баща му. Точно на това място той бе заслужил благоволенieto на краля и бе провъзгласен за Меч на кралството. Майка му бе спестила доста детайли, ограничавайки се до това, че баща му е велик воин и е проявил голяма храброст.

Усети, че очите му обхождат земята, докато тичаше, с надеждата да зърнат отблясък на метал, връх на стрела, някой кинжал, а защо не и меч. Зачуди се дали Солис би му позволил да запази подобен сувенир и реши, че е малко вероятно. Умът му се отплесна в обмисляне на най-доброто скривалище в цитаделата.

Ссссс!

Вейлин се наведе и се претърколи зад един дъб, после се надигна. Беше изсвистяване на стрела — това беше очевидно за момче с неговото обучение. Той успокои думтящото си сърце и се заслуша за други шумове.

Дали беше ловец? Може би го бяха объркали с елен. Мигновено заряза тази мисъл. Въобще не приличаше на елен и всеки ловец щеше да види разликата. Някой искаше да го убие. Разбра, че инстинктивно е свалил собствения си лък и е поставил стрела. Облегна гръб на дънера и остави гората да му разкаже кой го преследва. Хутрил казваше, че природата има глас. „Научете се да го чувате и никога няма да се изгубите, нито пък ще бъдете изненадани от враг.“

Отвори уши за гласа на природата, шепота на вятъра, шумоленето на листата и скърцането на клоните. Нямахше птичи песни. Значи наблизко имаше хищник. Можеше да е един човек, а можеше и да са повече. Изчакваше за издайническо изпращяване на клонка или изстъргването на кожата подметка по земята, но не чуваше нищо. Ако врагът му се движеше, явно знаеше как да прикрива шумовете. Но Вейлин разполагаше и с други сетива, а гората можеше да му каже

много. Затвори очи и вдиша бавно през носа. „Не сумти като прасе пред копаня. Дай на носа си време да различи миризмите. Бъди търпелив.“

Усети смесеното ухание на цъфнал синчец, загниваща растителност, животински изпражнения... и пот. Човешка пот. Вятърът идваше отляво и носеше миризмата ѝ. Но нямаше как да разбере дали стрелецът изчаква, или се движи.

Чу се съвсем лек звук, минимално изшумоляване на плат, но за Вейлин си беше като крясък. Той се показа иззад дъба, опъна тетивата и стреля — с едно-единствено плавно движение, преди да се прикрие отново. Беше възнаграден с къс стон на болезнена изненада.

Поколеба се за миг. Да побегне или да остане? Подтикът да побегне беше силен. Тъмната прегръдка на гората вече му се струваше желано убежище. Но знаеше, че не бива. Солис им беше казал, че Орденът не бяга.

Надникна иззад дървото и веднага видя стърчащите нагоре пера на стрелата си — подаваха се от папратите на петнайсетина крачки. Сложи на тетивата нова стрела и се приближи с приклякане. Очите му се оглеждаха за други врагове, ушите му слухтяха за гласа на природата, а ноздрите му потрепваха.

Мъжът беше с мръсни зелени бричове и туника. Стискаше лък от ясен, а стрелите му бяха с гарваново оперение. Имаше меч на гърба, кама в ботуша, а от гърлото му стърчеше стрелата на Вейлин. Беше съвсем мъртъв. Момчето се приближи и видя нарастващата локва кръв, която изтичаше от раната на врага. „Уцелил съм голямата вена. А мислех, че съм лош стрелец.“

Засмя се високо и пискливо, след което се преви на четири крака и заповръща.

Минаха няколко мига преди шокът и прилошаването да преминат и да започне да мисли трезво. Този мъртвец се бе опитал да го убие. Защо? Никога досега не го беше виждал. Дали беше разбойник? Някоя бездомна отрепка, решила, че едно самотно момче е лесна плячка?

Насили се да погледне отново трупа и забеляза качеството на ботушите и на дрехите. Поколеба се преди да вдигне дясната ръка, която беше отпусната на тетивата. Длан на стрелец, с мазоли на върховете на двата пръста. Човекът явно си изкарваше прехраната с

лък. Вейлин се съмняваше, че разбойниците са толкова добре облечени.

Внезапно в главата му се прокрадна паническа мисъл. „Дали това не е част от изпитанието?“

За момент беше почти убеден в това. Нима не беше чудесен начин да се отсее плявата? Наблъскай гората с убийци и виж кой ще оцелее. „Колко златни монети биха спестили.“ Но в крайна сметка не можеше да го повярва. Ордена беше брутален, но не чак до такава степен.

Тогава защо?

Поклати глава. Нямаше да разгадае мистерията, ако стоеше тук. Щом имаше един, можеше да има и други. Трябваше да се върне до цитаделата на Ордена и да потърси съвет от инструктор Солис... Ако успееше да оцелее. Надигна се нестабилно и изплю последните остатъци жлъчка. Хвърли последен поглед към мъртвеца и се замисли дали да вземе меч или ножа му, но реши, че ще е грешка. Имаше усещането, че може да му се наложи да отрича за убийството, а това означаваше, че трябва да прибере стрелата си. Но не можеше да се насили да я изтегли от мъртвата плът. Вместо това реши да отреже оперението с ловджийския нож. Перата от чайка щяха да са очевидно доказателство, че човекът е убит от член на Ордена. Потисна нов пристъп на гадене, предизвикан от лепкавите звуци, които издаваше стрелата, докато отрязваше перата. Имаше чувството, че това му отне цяла вечност.

Прибра перата и отстъпи от трупа, като търкаше ботуши в земята, за да заличи следите. След това побягна отново. Краката му се бяха налели с олово и се препъна на няколко пъти, преди тялото му да си спомни заучения в продължения на месеци ритъм. Отпуснатите безжизнени черти на мъртвеца продължаваха да изскачат пред очите му, но Вейлин успя да ги потисне. „Той се опита да ме убие. Няма да тъжа за човек, който иска да убие дете.“ Въпреки това не можеше да заглуши вика на майка си към баща му: „От вонята на кръв по тебе ми се гади.“

Нощта се спусна изневиделица, може би защото се притесняваше от нея. Вейлин виждаше дебнещи стрелци във всяка

сянка и на няколко пъти се хвърляше към укрите, но при повнимателен поглед се оказваше, че предполагаемите нападатели са храсталаци или стърчащи дънери. След сблъсъка бе спрял да почине само веднъж. Бърза глътка вода зад едно дебело дърво, без да спира да оглежда за врагове. Тичането му се струваше по-безопасно — движеща се мишена се поразяваше по-трудно. С падането на мрака обаче и това минимално чувство за сигурност се изпари. Все едно тичаше към бездна и всяка стъпка можеше да доведе до болезнено падане. На два пъти се спъваше и падаше и накрая се наложи да приеме, че ще трябва да се движи ходом.

Намираще посоката според северната звезда, когато излезеше на поляна или изкатереше удобно дърво. Движеше се стабилно на юг, но нямаше как да определи изминатото разстояние. Взираше се напред с нарастващо отчаяние, с надеждата да види сребристите повърхности на реката. При следващото спиране за коригиране на посоката зърна огън. Трепкаща оранжева светлинка сред черно-синия мрак.

„Продължавай да тичаш.“ Завъртя се, следвайки инстинктивната команда, и направи нова крачка на юг, но спря. Никое от момчетата от Ордена нямаше да запали огън по време на изпитанието. Просто не можеха да се разтакават. Огънят можеше да е случаен, просто кралски лесничей, излезли на обход. Но нещо го караше да се съмнява, нашепващ за нередности глас в главата му. Усещането бе странно, почти музикално.

Вейлин се обърна, сложи стрела на тетивата и тръгна предпазливо към светлинката. Знаеше, че поема двоен риск, като едновременно проверява и губи време, защото до крайния срок на изпитанието не оставаше много. Но просто трябваше да разбере.

Светлинката бавно се превърна в огън, трепкащи червени и златисти пламъци сред безкрайния мрак. Вейлин спря и се разтвори за песента на гората, заслушан в нощното ехо, докато не различи гласовете. Мъжки. Два. Спорещи.

Приблужи се с ловната походка, на която ги бе научил инструктор Хутрил. Вдигаше ходилото си съвсем малко и го плъзгаше напред и настрани, опипвайки почвата за издайнически клончета и съчки, преди да пристъпи. Гласовете станаха по-ясни и потвърдиха подозренията му. Двамата мъже се препираха разгорещено.

— Не спира да кърви! — изхленчи жално единият глас, чийто собственик още не се виждаше. — Направо съм като заклано прасе.

— Ами спри да го чоплиш, глупако! — отвърна му раздражено просъскване. Този вече се виждаше. Набит мъж, отдясно на огъня, а мечът на гърба и лъкът до него накараха Вейлин да потръпне. „Не е съвпадение.“ Мъжът гледаше чувала между краката си и не спираше да обижда другаря си.

— Малкото копеленце! — продължи да хленчи първият, без да обръща внимание на гълчането. — Как се престори на умряло подлото малко копеленце!

— Предупредиха те, че са корави — отвърна набитият. — Трябваше да му шибнеш още една стрела за всеки случай, преди да се приближиш.

— Ама нали го уцелих във врата? Трябваше да е достатъчно. Виждам съм големи мъже, които рухват като чувал с картофи от такава рана. А не като това малко лайно. Да го бяхме оставили жив още малко...

— Ти си гнусно животно. — Думите на набития бяха язвителни. Той продължаваше да се взира намръщено в съдържанието на чувала. После каза: — Нещо не съм сигурен, че е той.

Вейлин с мъка удържа туптенето на сърцето си и погледна чувала; забеляза издутата му форма и тъмното петно в долния край. Осъзнаването се стовари отгоре му и гората сякаш се разлюля. Едва успя да спре ужасеното си възклицание, което щеше да доведе до сигурна смърт.

— Дай да погледна — каза хленчещият и се появи пред очите на Вейлин. Беше нисък, хилав, с остри черти, рехава брада и кокалесто лице. Стискаше лявата си ръка от която, макар да бе превързана, продължаваше да капе кръв. — Той трябва да е. — Гласът му бе някак отчаян. — Нали чу какво каза другият?

„Другият?“ Вейлин се напъна да чуе повече; още му се гадеше, но туптенето на сърцето му преминаваше в нарастващ гняв.

— От тоя ме побиват тръпки — отвърна набитият. — Няма да му повярвам дори да каже, че небето е синьо. — Намръщи се, бръкна в чувала, извади главата за косата и се взря в разкривените черти. Вейлин щеше да повърне отново, ако в стомаха му бе останало нещо. „Микел! Убили са Микел!“

— Може да е той — изсумтя набитият. — Смъртта може да промени лицето. Ама нещо не виждам семейна прилика.

— Брак щеше да знае. Каза, че е виждал момчето и преди. — Хленчешият отново се дръпна встрани от огъня. — Той къде се дяна? Трябваше да се е върнал досега.

— Аха. — Другият мъж върна трофея в чувала. — Ама явно го няма.

Хленчешият замълча за миг, после промърмори:

— Малки орденски лайненца.

„Брак... Значи това е името му.“ Вейлин се зачуди дали някой ще носи жалейка за Брак. Дали вдовица, майка или брат ще благодарят за живота му и за добротата и мъдростта, които е оставил след себе си. Но Брак беше разбойник, причакващ момчета в гората, така че се съмняваше. Никой нямаше да плаче за него... нито пък за тези двамата. Юмрукът му се сви около лъка и той насочи стрелата към гърлото на набития. Щеше да убие този и да рани другия. Стрела в крака или в корема щеше да свърши работа. След това щеше да го накара да признае всичко, а после да го убие. „За Микел.“

Нещо изръмжа откъм гората, нещо скрито и смъртоносно.

Вейлин се завъртя твърде късно и бе повален от мускулестото тяло, лъкът изхвърча от ръцете му. Посегна за ножа и ритна инстинктивно, но не уцели нищо. Изправи се и чу писъци на ужас и болка. Нещо мокро го плисна в лицето и опари очите му. Залитна, усетил вкуса на кръв, и трескаво посегна да се обърше. Успя да види притихналия лагер и двете жълти очи — блестяха на светлината на огъня над окървавената муцуна. Очите срещнаха неговите, примигнаха и вълкът изчезна.

В главата му заподскачаха трескави мисли. „Проследил ме е... Красив си... Проследи ме дотук и уби тези мъже... Красив вълк... Те са убили Микел... Няма семейна прилика...“

„СТИГА!“

Успя да обуздае вихъра от мисли и пое дълбоко дъх, за да се успокои, после се приближи до лагера. Набитият лежеше по гръб и стискаше разкъсаното си гърло, а лицето му бе замръзнало от страх. Хленчешият бе успял да направи няколко крачки, преди да бъде застигнат. Главата му бе извъртяна под неестествен ъгъл. От миризмата, която се носеше наоколо, бе очевидно, че се е изпуснал.

Вълкът бе изчезнал безследно и се чуваше само шумоленето на раздвижваните от вятъра листа.

Вейлин погледна колебливо чувала. „Какво да правя с Микел?“

— Микел е мъртъв — каза Вейлин на инструктор Солис. Водата се стичаше от лицето му. Преди няколко мили бе започнало да вали и докато изкатери хълма до портата бе подгизнал. Бе изтръпнал от изтощение и шок от събитията в гората и едва успяваше да говори. — Убийци в гората.

Краката му омекнаха внезапно и той залитна, но Солис успя да го подхване навреме.

— Колко?

— Трима. Толкова видях. Мъртви са. — И подаде на инструктора оперението на стрелата си.

Солис повика учителя Хутрил да пази портата и въведе Вейлин вътре. Вместо да го прати в момчешката стая в северната кула, го заведе в собствените си покои, малко помещение в стената на южния бастион. Хвърли дърва в огъня и накара момчето да съблече мокрите си дрехи и да се увие с одеяло, докато пламъците в камината се разгаряха.

След това му предложи горещо мляко.

— Сега разкажи какво се случи. Всичко, което помниш. Не пропускай нищо.

Вейлин му разказа за вълка и за човека, когото бе застрелял, за хленчещия и набития... за Микел.

— Къде е?

— Кое, учителю?

— Главата.

— Зарових я. — Вейлин потисна поредната тръпка и отпи от млякото. — Изкопах дупка с ножа си. Не ми хрумна нищо друго.

Инструктор Солис кимна и се взря в оперението на стрелата, бледите му очи бяха неразгадаеми. Вейлин огледа стаята и видя, че не е толкова празна, колкото си бе мислил. На стената бяха окачени различни оръжия: алебарда, дълго копие с метален връх, боздуган с каменна топка, както и най-различни ками и ножове. На полицата имаше няколко книги и липсата на прах показваше, че не са само за

украза. На отсрещната стена висеше нещо като украса от опъната в рамка козя кожа, изрисувана с примитивни фигури и непознати символи.

— Лонакско бойно знаме — обясни Солис и Вейлин се притесни, че е видял какво гледа: чувстваше се като шпионин. За негова изненада инструкторът продължи да обяснява: — Лонакските момчета се присъединяват към военните кланове от най-ранна възраст. Всеки клан си има собствено знаме и членовете му се заклеват да умрат в негова защита.

Вейлин обърса капка вода от носа си.

— А какво означават символите, учителю?

— Изброяват битките на клана, колко глави са отрязали и какви почести са получили от Върховната жрица. Лонаките обичат историята. Наказват децата, които не могат да изрецитират историята на клана си. Твърди се, че имат една от най-богатите библиотеки на света, но никой чужденец не я е виждал. Могат да седят с часове около огъня и да слушат историите на шаманите. Особено си падат по героични легенди за малочислени кланове, печелещи победи въпреки всичко, за смели воители, търсещи изгубени талисмани в недра на земята... за момчета, справящи се с убийци в гората с помощта на вълк.

Вейлин го изглежда остро.

— Това не е легенда, учителю.

Солис сложи нова цепеница и тя разпръсна искри в огнището. Той разрови жарта с ръжена и заговори, без да поглежда момчето:

— Лонаките нямат дума за тайна. Знаеш ли това? За тях всичко е важно, трябва да се запише и да се разказва, пак и пак. Ордент има други вярвания. Участвали сме в сражения, които оставят сто трупа, а за тях не се е чувала и дума. Ордент често се сражава в сенките, без почести и награди. Ние нямаме знамена. — Той хвърли оперението в огъня. Мокрите пера изсъскаха, след което почерняха и се свиха. — Микел е убит от мечка. Рядко се срещат в Урлиш, но все пак ги има. Ти си открил останките и си ми докладвал. Утре инструктор Хутрил ще ги прибере и ще предадем нашия брат на огъня и ще благодарим за живота му.

Вейлин не изпита шок, нито изненада. Очевидно ставаше дума за нещо, които не разбираше.

— Учителю, защo ме предупредихте да не помагам на другите?

Солис продължи да се взира в огъня и в един момент момчето реши, че няма да му отговори.

— Когато постъпим в Ордена, прекъсваме кръвните си връзки. Ние го осъзнаваме, а външните хора не. Понякога Орденът не може да ни защити от враждите, които бушуват навън. Не винаги може да те предпазим. Предположих, че останалите няма да се превърнат в мишени. — Пръстите му бяха побелели от стискане на ръжена, а мускулите на бузите му трепереха от потиснат гняв. — Сгреших и Микел плати цената.

„Баща ми. Искали са да ме убият, за да го засегнат. Които и да са, явно не го познават добре.“

— Учителю, ами вълкът? Защо ми се притече на помощ?

Инструктор Солис остави ръжена и потърка замислено брадичката си.

— Това е нещото, което не разбирам. Обикалял съм и съм виждал много неща, но не и вълк, убиващ хора не за храна. — Поклати глава. — Вълците не правят така. Тук е замесено нещо друго. Нещо, докосващо Мрачното.

Вейлин потрепери. Мрачното. Слугите на баща му използваха тази дума понякога, с приглушени гласове, когато мислеха, че никой няма да ги чуе. Хората я употребяваха, когато се случваха неща, които не бива да се случват: деца, родени с обезцветения кръвен знак на лицата, кучета, раждащи котки, кораби, които плават в морето без екипаж. Мрачното.

— Двама от братята ти се върнаха преди теб — продължи Солис. — По-добре иди да им кажеш за Микел.

Разговорът явно бе приключил. Солис нямаше да му каже нищо повече. Беше очевидно и тъжно. Инструктор Солис разполагаше с много истории и богат опит, знаеше много повече от правилното хващане на меча и под какъв ъгъл да се атакуват очите на противника, но Вейлин подозираше, че рядко ги споделя. Момчето искаше да узнае повече за военните кланове на лонаките и за Върховната жрица, както и за Мрачното, но очите на Солис бяха фиксирани в огъня, замислени, както често се случваше и с баща му.

— Добре, учителю. — Вейлин се изправи, допи млякото на една глътка, уви се с одеялото и взе мокрите си дрехи.

— Не казвай на никого, Сорна. — В гласа на Солис се долавяше заповедната нотка, която използваше преди да удари някого с пръчката. — Не се предверявай на никого. Това е тайна, от която може да зависи животът ти.

— Добре, учителю — повтори Вейлин.

Тръгна по студения коридор към северната кула. Трепереше толкова силно, че се чудеше дали ще стигне до стъпалата, но млякото на Солис му бе дало достатъчно топлина и енергия, за да довърши пътешествието си.

Когато се довлече до вратата, откри Дентос и Баркус, отпуснати на леглата си. Умората бе видимо изписана на лицата им. Странно, но двамата се оживиха при появата му и се надигнаха да го поздравят с потупване по гърба и пресилени шеги.

— Не можа да намериш пътя в тъмното, а? — засмя се Баркус. — Щях да го изпреваря този, ако не ме беше повлякло течението.

— Течение ли? — Вейлин беше слисан от топлото посрещане.

— Пресяхох твърде рано — обясни Баркус. — Много близо до теснините. Честно ти казвам, мислех, че съм свършен. Изхвърли ме точно срещу портите, но Дентос вече бе стигнал.

Вейлин хвърли дрехите на леглото си и се приближи до огъня, наслаждаваше се на топлината.

— Значи ти си първи, Дентос?

— Аха. Бях сигурен, че ще е Кейнис, ама не е цъфнал още.

Вейлин също бе изненадан. Кейнис се оправяше сред природата много по-добре от всички. Но все пак му липсваше скоростта на Дентос и силата на Баркус.

— Поне бихме другите групи — обади се едрото момче. — От тях още никой не се е появил. Мързеливи копелета.

— Аха — съгласи се Дентос. — Подминах неколцина. Загубени като девица в бардак.

Вейлин се намръщи.

— Какво е бардак?

Другите двама се спогледаха ухилено и Баркус смени темата.

— Отмъкнахме ябълки от кухнята. — Отметна одеялото от леглото и показа плячката. — И пай. Ще си направим пир, като се появят останалите. — Взе една ябълка и отхапа. Краденето се бе превърнало в универсален навик. Дори най-дребното нещо изчезваше,

ако не бъдеше надлежно скрито. Сламата в дюшеците им бе заменена от всяко парченце плат и мека кожа, което успеа да докопат. Наказанията бяха сериозни, но без поучения за морал и честност, и момчетата бързо осъзнаха, че ги наказват не за кражбите, а за това, че са ги хванали. Баркус беше най-печеният, особено що се отнасяше до храната, а Микел бе специализирал в дрехите... Микел.

Вейлин се втренчи в огъня и прехапа устна, чудеше се как да оформи лъжата. „Гадно е. Трудно е да лъжеш приятелите си.“

— Микел е мъртъв — каза накрая. Не можа да измисли по-лек начин и се намръщи при внезапно настъпилата тишина. — Той... нападнала го е мечка. Аз... открих останките му. — Баркус изплю недосдъвканата ябълка. Дентос се стовари тежко на леглото си и дюшекът му изшумоля. Вейлин стисна зъби и продължи: — Инструктор Хутрил ще прибере тялото утре, за да го предадем на огъня. — Цепениците в огнището изпращяха. Студът си беше отишъл и кожата му започваше да щипе от топлината. — За да благодарим за живота му.

Баркус и Дентос не казаха нищо. Вейлин имаше усещането, че Дентос се е просълзил, но не искаше да се обърне и да види със сигурност. След малко се дръпна от огъня и простря дрехите си да съхнат. После откачи тетивата от лъка и прибра колчана си.

Вратата се отвори и се появи Норта, подгизнал от дъжда, но с триумфално изражение.

— Четвърти! — възкликна той. — Бях сигурен, че ще съм последен. — Вейлин не го беше виждал весел досега и изпита неудобство. Може би се дължеше и на факта, че Норта не знаеше какво се е случило.

— Дори се загубих на два пъти. — Норта се засмя и остави екипировката на леглото си. — Видях вълк. — Приблужи се до огъня и протегна ръце да се стопли. — Така се уплаших, че не можах да мръдна.

— Видял си вълк ли? — попита Вейлин.

— О, да! Огромен. Но явно вече се бе нахранил. По муцуната му имаше кръв.

— Каква мечка? — попита Дентос.

— Какво?

— Черна или кафява? Кафявите са по-едри и зли. Черните обикновено избягват хората.

— Не беше мечка — озадачи се Норта. — Видях вълк.

— Не знам — отвърна Вейлин. — Не я видях.

— Откъде знаеш, че е било мечка?

— Микел е бил убит от мечка — обясни Баркус на Норта.

— Имаше следи от нокти. — Вейлин откри, че заблудата е по-трудна, отколкото си беше мислил. — Беше... на парчета.

— На парчета! — възкликна Норта с отвращение. — Микел е бил на парчета?

— Щото чичо казва, че в Урлиш няма кафяви — продължи Дентос. — Имало ги само на север.

— Обзалагам се, че е бил вълкът — прошепна Норта. — Вълкът, който видях, е изял Микел. Щеше да изяде и мен, ако не се беше наял.

— Вълците не ядат хора — каза Дентос.

— Може да е бил бесен. — Момчето седна на леглото си. — Леле, почти да ме изяде побеснял вълк!

Вечерта продължи по този начин. Другите момчета идваха едно по едно, уморени, мокри и облекчени, че са издържали изпитанието, но усмивките им се стопяваха, щом чуеха вестта. Дентос и Норта спореха за вълци и мечки, а Баркус сподели скромната си плячка, която бе изядена в притеснена тишина. Вейлин се уви в одеялото и опита да забрави безжизнените черти на Микел и усещането за мъртва плът през чувала, докато копаеше плиткия гроб...

Събуди се разтреперан от студ. Другите спяха и даже Баркус похъркваше нетипично тихо. Цепениците в огнището бяха почернели и едва димяха. Вейлин стана, за да сложи още. Полутъмната стая внезапно му се стори по-плашеща от сумрака в гората.

— Няма повече дърва, братко.

Обърна се и видя Кейнис, седеше на леглото си. Още беше облечен и влажните му дрехи проблясваха на оскъдната светлина на луната, която влизаше през прозорците. Лицето му бе скрито в сенки.

— Кога се прибра? — попита Вейлин и разтърка ръце, за да си върне чувствителността. Не знаеше, че може да му е толкова студено.

— Преди доста време. — Гласът на Кейнис звучеше кухо, лишен от всякаква емоция.

— Чу ли за Микел? — Вейлин започна да се разхожда, за да се сгрее.

— Да — отвърна Кейнис. — Норта каза, че било вълк. Дентос твърди, че било мечка.

Вейлин се намръщи: долавяше насмешка в гласа на Кейнис. После сви рамене. Всеки реагираше различно. Дженис, най-добрият приятел на Микел, започна да се смее, като му казаха, и не можеше да спре, та се наложи Баркус да му зашие една плесница.

— Мечка — каза Вейлин.

— Щом казваш. — Кейнис не помръдна, но сякаш наклони въпросително глава. — Дентос твърди, че ти си го намерил. Сигурно е било гадно.

Кръвта на Микел беше гъста и се процеждаше през чувала, и цапаше ръцете му...

— Мислех, че вече ще си тук, когато се върнах. — Вейлин се уви по-плътно с одеялото. — Обзаложих се с Баркус на един следобед в градината, че ще изпревариш всички.

— О, щях да успея. Но бях възпрепятстван. В гората се натъкнах на загадка. Може би ще ми помогнеш да я разреша. Какво ще кажеш за мъртъв човек, прострелян в гърлото? Със стрела без оперение.

Треперенето на Вейлин стана почти неконтролируемо. Тресеше се така, че одеялото се свлече на пода.

— Ами... горите са пълни с разбойници — заекна той.

— Вярно. Толкова пълни, че открих още двама. Но не бяха убити със стрели. Може да ги е изяла мечка, като Микел. Може би дори същата мечка.

— М-може. — „Какво става?“ Вейлин протегна ръка и се вгледа в треперещите си пръсти. „Това не е студ. Нещо друго е...“ Внезапно изпита почти неустоим импулс да разкаже всичко на Кейнис. Да свали товара от плещите си и да потърси утеха. Все пак Кейнис му беше приятел. Най-добрият! На кого другото да каже? Щом го дебнеха убийци, щеше да има нужда от приятел, който да му пази гърба. Двамата можеха да ги отблъснат заедно...

„Не се предверявай на никого... Това е тайна, от която може да зависи животът ти.“ Думите на Солис спряха езика му и заздравиха решителността му. Вярно, Кейнис му беше приятел, но не можеше да

му каже истината. Беше твърде голяма и твърде важна, за да бъде прошепната между момчета.

Откри, че решителността му надделява и треперенето преминава. Всъщност не беше чак толкова студено. Страхът и ужасът от нощта в гората бяха оставили в ума му отпечатък, който можеше да не избледнее никога, но той щеше да се изправи срещу него и да го пребори. Нямаше избор.

Вейлин вдигна одеялото от пода и се върна на леглото.

— Урлиш е наистина опасно място. По-добре се съблечи, братко. Инструктор Солис ще те набие, ако се простудиш и не можеш да тренираш утре.

Кейнис продължи да седи неподвижно. От устните му се откъсна тиха въздишка. След малко се надигна, съблече се и подреди дрехите си с обичайната прилежност, прибра внимателно оръжията и се мушна в леглото.

Вейлин се отпусна и се замоли сънят да се върне, въпреки че беше гаден. Копнееше нощта да свърши и да усети топлината на зората, която да изпепели кръвта и страха, които тежаха на душата му. „Това ли е животът на воините? Живот, прекаран в треперене в сенките?“

Гласът на Кейнис беше едва доловим шепот, но Вейлин го чу ясно.

— Радвам се, че си жив, братко. Радвам се, че си се измъкнал от гората.

„Другарство. То също е част от войнишкия живот. Споделяш го с тези, които биха умрели за теб.“

Това не премахна страха и тежката топка в стомаха му, но поне оглади ръбовете на скръбта.

— И аз се радвам, че успя, Кейнис — прошепна той. — Съжалявам, че не мога да помогна със загадката ти. По-добре говори с инструктор Солис.

Така и не разбра дали Кейнис му отвърна със смях, или с въздишка. След много години щеше да се замисли колко болка би спестил на себе си и другите, ако беше чул по-ясно кое от двете е. Но в този момент го прие за въздишка, а последвалите думи за обявяване на очевиден факт.

— О, мисля, че в бъдещето ни ще има още множество загадки.

Натрупаха кладата на тренировъчния плац — отсякоха дървета от гората и ги подредиха според наставленията на инструктор Солис. Бяха отменили тренировките за деня, но влаченето на трупи до каруцата беше достатъчно тежко. Въпреки това Вейлин устоя на изкушението да се оплаква. Микел заслужаваше поне това. Инструктор Хутрил се върна в ранния следобед, водеше кон с плътно загърнат товар на седлото. Момчетата спряха работа и се вгледаха в увитото в плат тяло.

„Това ще се случи отново. Микел е просто първият. Кой ще е следващ? Дентос? Кейнис? Аз?“

— Трябваше да го питаме — обади се Норта, след като Хутрил мина през портата.

— Какво да го питаме? — каза Дентос.

— Дали е било вълк, или меч... — И отскочи, като едва успя да се дръпне от дървото, с което го замери Баркус.

Учителите положиха тялото на кладата, а момчетата се строиша в ранната вечер, над четиристотин, подредени по отряди. Солис и Хутрил отстъпиха и аспектът пристъпи напред, стиснал запалена факла в кокалестата си осеяна с белези ръка. Застана до кладата и огледа събраните ученици. Лицето му беше безизразно както винаги.

— Събрали сме се да почетем края на съсъда, който приютяваше падналия ни брат по време на живота му. — Аспектът отново демонстрира невероятната способност да говори спокойно и сдържано, но да го чуват всички.

— Тук сме да благодарим за проявите на добрина и кураж и да простим моментите на слабост. Той беше наш брат и падна, служейки на Ордена. Чест, която очаква всички ни. Сега той е с Покойните. Духът му ще се присъедини към тях и ще напътства нашата служба на Вярата. Мислете за него, изкажете вашата благодарност и прошка и го помнете, сега и завинаги.

Сниши факлата и я допря до ябълковите разпалки, които бяха наредени между дънерите. Огънят се разгоря и се извисиха пламъци и пушек. Сладникавото ябълково ухание се изгуби сред миризмата на горяща плът.

Вейлин гледаше пламъците и се опитваше да си спомни за проявите на добрина и кураж от страна на Микел, призоваваше образ на благородство и състрадание, който да отнесе със себе си. Вместо това зацikli на спомена как Микел и Баркус бяха сложили пипер в една от торбите със зоб. Инструктор Ренсиал я беше вързал на един новозакупен жребец и едва не беше ритнат смъртоносно наред дъжд от конски сопони. Дали това бе проява на кураж? Наказанието беше сурово, но Микел и Баркус се кълняха, че си е струвало, а скоро обърканото съзнание на Ренсиал бе оставило инцидента да потъне сред мъгливите му спомени.

Вейлин гледаше как пламъците се издигат и поглъщат обезобразената плът и кости, които доскоро бяха негов приятел. „Съжалявам, Микел. Съжалявам, че умря заради мен. Съжалявам, че не можах да те спася. Ако мога, един ден ще открия кой е пратил тези мъже в гората и ще го накарам да плати с живота си. Благодаря ти.“

Огледа се и видя, че повечето от другите са се разотишли, вероятно на вечеря, но всички от неговата група още бяха тук. Дори Норта, въпреки че той изглеждаше по-скоро отегчен, отколкото тъжен. Дженис плачеше беззвучно, сълзите се стичаха по лицето му.

Кейнис сложи ръка на рамото на Вейлин.

— Трябва да ядем. Брат ни вече го няма.

Вейлин кимна.

— Мислех за онази история в конюшните. Сещаш ли се? С торбата със зоб.

Кейнис се усмихна.

— Помня. Завиждах им, че аз не съм се сетил. — Тръгнаха към столовата, като Баркус дърпаше все още плачещия Дженис. Останалите си разправяха истории за Микел, а огънят поглъщаше тялото зад тях.

На сутринта откриха, че остатъците са разчистени и по тревата е останал само кръг от черни сажди. През месеците, които последваха, дори и той щеше да избледнее.

3.

Дните идваха и си отиваха, момчетата тренираха, дуелираха се и се обучаваха. Лятото премина в есен, а зимата донесе дъжд и хапещ вятър, който скоро премина в снежните бури, характерни за Азраел през месец оланасур. След кладата на Микел рядко споменаваха името му. Не го бяха забравили, просто не говореха за него. Появата на следващата партида новобранци ги остави със странни чувства. Вече не бяха най-младите и най-досадните задачи щяха да са чужд проблем. Вейлин гледеше новобранците и се чудеше дали и той е изглеждал толкова млад и самотен. Знаеше, че вече не е дете, както и останалите. Бяха различни, променени. Не като другите момчета. А неговата промяна бе още по-голяма, защото вече бе убиец.

След събитията в гората сънят му беше неспокоен и той често се събуждаше потен и треперещ, след сънища, в които безжизненото лице на Микел го питаше защо не го е спасил. Друг път се появяваше вълкът, тих, ближещ кръвта от муцуната си и с въпрос в очите, оставащ неразгадан за Вейлин. Появяваха се и лицата на убийците, окървавени и наръфани, сипещи проклетия, които го караха да се буди с викове: „Убийци! Боклуци! Дано да изгниете!“

— Вейлин? — Най-често от виковете му се будеше Кейнис, а понякога и останалите.

Вейлин лъжеше, че е сънувал майка си, и се бореше с вината, че опетнява паметта ѝ, като крие истината. След това си говореха известно време, докато умората не надделееше. Кейнис беше безкраен източник на истории, знаеше наизуст притчите на Вярата, както и много други, като историята на краля.

— Крал Янус е велик мъж — обясняваше той всеки път. — Изградил е кралството ни с меч и с Вярата. — Винаги му беше интересно да слуша за единствената среща на Вейлин с крал Янус. Как високият червеносок мъж бе разрошил косата му и бе промълвил с усмивка: „Дано да имаш ръката на баща си, момче.“ Всъщност Вейлин почти не помнеше краля, защото бе само на осем, когато го бяха завели на прием в двореца. Но помнеше великолепието и красивите дрехи на

събраните благородници. Кралят имаше син и дъщеря, сериозно изглеждащ младеж на седемнайсет и момиче на годините на Вейлин, което се мръщеше иззад дългото украсено наметало на баща си. По него време вече нямаше кралица. Тя бе починала миналото лято и според мълвата сърцето на Янус бе съкрушено и той се бе зарекъл да не се жени повече. Вейлин помнеше как момичето, което майка му бе нарекла принцеса, се задържа, след като кралят отмина към следващия гост, изгледа го студено и заяви:

— Няма да се омъжа за теб. Мръсен си. — След това хукна към баща си, без да поглежда назад.

Това предизвика един от редките смехове на бащата на Вейлин.

— Не се тревожи, момче. Няма да ти стоваря такова проклятие...

— Как изглежда той? — питаше Кейнис оживено. — Вярно ли е висок над шест стъпки?

Вейлин свиваше рамене.

— Висок беше. Но не знам колко точно. Освен това имаше странни червени белези по шията, като от изгаряне.

— Когато бил на седем, боледувал от Червената ръка — обясни Кейнис с разказваческия си глас. — Десет дни бил в агония и пускал кървава пот, която би убила възрастен човек, преди треската да отmine и той да се оправи. Дори Червената ръка, която отнела живот във всяко семейство, не могла да повали Янус. Дори като дете духът му бил силен и несломим.

Вейлин се досещаше, че Кейнис знае много истории за баща му. Времето в Ордена му бе показало пълното измерение на славата на Бойния лорд. Но въпреки това никога не го караше да ги разказва. За Кейнис баща му беше легенда, герой, стоящ до рамото на краля по време на Обединителните войни. За Вейлин си оставаше ездач, изчезнал в мъглата преди две години.

— Как се казват децата на краля? — попита Вейлин. По някаква причина родителите му не му бяха разказали много подробности за двора.

— Престолонаследникът е принц Малциус. Казват, че е ученлюбив и доблестен младеж. Дъщерята е принцеса Лирна. Смята се, че ще засенчи дори майчината си красота.

Понякога Вейлин се притесняваше от блясъка в очите на Кейнис, когато говореше за краля и семейството му. Това бяха единствените

моменти, когато намръщаното му изражение изчезваше. Вейлин беше виждал такова излъчване в очите на хората, които благодаряха на Покойните. Сякаш нормалната им същност се бе оттеглила и бе останала само Вярата.

С напредването на зимата и падането на снега започна подготовка за Изпитанието на пущинака. Преходите с инструктор Хутрил станаха по-дълги, уроците по-подробни и сериозни. Инструкторът ги караше да тичат през снега до изтощение и наказваше строго липсата на усилия и внимание. Но момчетата знаеха, че е важно да научат колкото се може повече. Вече бяха изкарали достатъчно време в Ордена и по-големите момчета им даваха по някой съвет, предимно под формата на предупреждения, в които често фигурираше Изпитанието на пущинака. „Мислеха, че е изчезнал, но през пролетта го намериха замръзнал до едно дърво... Опитал да яде огнени къпини и си изповръщал корема... Влязъл в пещерата на барс и излязъл с разпрани вътрешности...“ Историите бяха несъмнено преувеличени, но съдържаха важна истина: всяка година по време на изпитанието имаше жертви.

Когато стана време, ги пускаха по един, за да се намали шансът да си помагат. Всеки трябваше да премине изпитанието индивидуално. Имаше кратко пътуване с шлепове нагоре по реката и по-продължително с каруца през хълмистата местност, която се простираше отвъд Урлиш. Инструктор Хутрил спираше през пет мили, отвеждаше по едно момче настрана и след известно време се връщаше. Когато дойде ред на Вейлин, той го отведе до малко поточе, течащо в дера със стръмни брегове.

— Носиш ли си кремъка? — попита инструктор Хутрил.

— Да, учителю.

— Връв, резервна тетива, допълнително одеяло?

— Да, учителю.

Хутрил кимна. Дъхът му излизаше на пара в студения въздух.

— Аспектът ми заръча да ти предам нещо. — Беше странно, че Хутрил отбягваше погледа му. — Според него е вероятно да бъдеш преследван всеки път, щом напуснеш цитаделата, така че може да се върнеш с мен и изпитанието ще ти се брой за преминато.

Вейлин остана без думи. Шокът от предложението, както и фактът, че това бе първият път, в който някой споменаваше премеждията му в гората, го поразиха. Изпитанията не бяха просто мъчения, измислени през годините от садистични инструктори. Те бяха част от Ордена, установени преди четиристотин години от неговия създател, и не бяха променяни оттогава. Бяха нещо повече от наследство, бяха догма на Вярата. Не можеше да се отърве от чувството, че да остане в Ордена, без да премине изпитание, не само ще е нечестно и неуважително към приятелите му, но и ще е богохулство. Докато размишляваше, му хрумна още нещо. „Ами ако това е друго изпитание? Може би аспекът иска да види дали ще избегна едно препятствие, което моите братя не могат?“ Но в присвитите очи на Хутрил видя нещо, което го увери, че предложението е реално: срам. За Хутрил офертата бе обидна.

— Учителю, боя се да оспорвам мъдростта на аспекта, но не мисля, че в тези хълмове, посред зима, ще ме дебнат убийци.

Хутрил кимна отново и на устните му се появи една от крайно редките му усмивки.

— Не се отдалечавай много, слушай гласа на хълмовете и следвай само най-пресните следи.

Инструкторът метна лъка си на рамо и тръгна обратно към каруцата.

Вейлин го изгледа как се отдалечава и въпреки обилната закуска тази сутрин усети, че е страшно гладен. Добре че бе успял да отмъкне един хляб от кухните преди да тръгнат.

Като следваше уроците на Хутрил, първо се захвана с подслона. Намери една удобна ниша между две скали, които щяха да служат за стени, и започна да събира клони за покрива. По земята имаше нападали, но му се наложи да отреже и още от околните дървета. Огради едната стена, като трупаше сняг на големи топки, както го бяха учили. След това се възнагради с един комат — насилваше се да не го изгълта набързо, въпреки глада, а да дъвче бавно и на малки хапки.

Следващ поред бе огънят. Вейлин подреди камъни в кръг пред входа на заслона и натрупа клечки и клончета. Беше обелил влажната кора, за да използва сухата сърцевина. Няколко опита с кремъка и скоро вече топлеше ръцете си на приличния огън. Храна, подслон и

топлина, ги учеше инструктор Хутрил. Това е нужно за оцеляването. Останалото е лукс.

Първата нощ в заслона беше неспокойна заради свистящия вятър и хапещия студ. Одеялото, което бе разпънал на входа, не предлагаше сериозна защита. Реши да измисли по-добра преграда и изкара часовете до утрото, вслушвайки се в гласовете на вятъра. Казваха, че ветровете преминават през отвъдното и носят съобщения от Покойните. Някои хора стояха по хълмовете и с часове, дори дни, търсеха мъдрост и утеха от изгубените си близки. Вейлин никога не беше чувал глас във вятъра и се чудеше чий ли би го намерил. Може би този на майка му, макар да не го бе чувал след първата нощ в Ордена. А може би Микел или убийците, сипещи омраза по вятъра. Но тази вечер нямаше гласове и той се унесе в дрямка.

На следващия ден се зае да изплете врата от клони. Работата беше продължителна и пипкава и донесе допълнителна болка в бездруго премръзналите му пръсти. Остатъка от деня прекара ловувайки — търсеше следи в снега, с лъка в ръце. Мислеше, че през дерето е преминал елен, но следите бяха твърде неясни, за да успее да ги проследи. Откри пресни следи от коза, но те продължаваха по твърде стръмен склон, който нямаше да успее да изкатери преди да се стъмни. Накрая трябваше да се задоволи с две врани, които бяха кацнали твърде близо до заслона. Освен това разположи няколко примки за зайци, които можеха да решат да бродят из снега.

Оскуба птиците — запази перата — и ги опече. Месото беше сухо и жилаво и обясняваше защо враните не се смятат за деликатес. С падането на нощта нямаше какво друго да направи, освен да се стуши до огъня, докато той не изгасне. Плетената врата вършеше малко по-добра работа от одеялото, но въпреки това студът се просмукуваше в костите му. Стомахът му къркореше, а фученето на вятъра беше още по-силно, но пак не чу гласове.

На сутринта извади късмет и успя да убие един заек. Беше горд, защото стрелата му го улучи, докато заекът се подаваше от дупката си. Одра го и го изкорми, след което с удоволствие го опече, като гледаше как мазнината капе от заека и преглъщаше. Стомахът му отново изръмжа. „Трябва да го нарекат Изпитанието на глада.“ Изяде половината месо и скри другата половина в една хралупа, която бе избрал предварително. Беше достатъчно нависоко, за да не може да

бъде достигната от някоя скитаща мечка. Трудно устоя на желанието да изяде целия заек, но знаеше, че ако го направи, може да няма какво да яде следващите дни. До вечерта продължи да ловува, но нямаше късмет. Примките оставаха вбесяващо празни и той се примири с това да изрови ядливи корени. Не бяха много и трябваше да се варят продължително, но поне притъпиха най-тежките пристъпи на глад. Единствената положителна находка беше корен от ялин, който не беше ядлив, но издаваше неприятна миризма, с която можеше да защити заслона и скривалището за храна от натрапници.

Докато се прибираще от поредния неуспешен лов, заваля сняг и скоро премина във виелица. Успя да стигне преди видимостта да спадне съвсем и залости плетената врата. Пъхна пръстите си в заешката кожа, която бе запазил. Не можеше да запали огън и трябваше да изчака виелицата; трепереше и свиваше и отпускате пръсти, за да не замръзнат.

Вятърът бе по-силен от всякога, бучеше, но бе оставил гласовете в отвъдното... „Какво е това?“ Той се надигна затаил дъх и се вслуша. Глас, вятърът носеше глас. Слаб, умолителен. Вейлин застина, очакваше да го чуе отново. Писъкът на вятъра беше непрестанен и вбесяващ, а сякаш всяка промяна в тона носеше ново ехо от мистериозния глас.

Поклати глава и се уви с одеялото.

— ... проклет да си...

Вейлин се разбуди мигновено. Този път нямаше грешка. Във вятъра се чуваше глас. Чу се отново, но от свистенето той успя да различи само няколко думи.

— ... чуваш ли ме? Проклет да си!... Не съжалявам! Аз... нищо...

Гласът беше слаб, но гневът се усещаше ясно. Тази душа носеше послание на омраза през бездната. Дали бе насочено към него? Усети студения ужас, който го сграбчи като гигантски юмрук. „Убийците, Брак и другите двама.“ Треперенето му се засили, но не заради студа.

— ... нищо! — гневеше се гласът. — Нищо... съм сторил... изобщо! Чуваш ли ме?

Вейлин си мислеше, че познава страха, че събитията в гората са го направили неподвластен на ужаса. Грешеше. Инструкторите

говореха за хора, които се напикават, когато страхът ги завладее. Не им вярваше — до този момент.

— Ще отнеса омразата си в Отвъдното! Ако проклинаш живота ми, ще проклинаш смъртта ми хилядократно повече...

Треперенето на Вейлин спря моментално. Смърт? Каква душа на Покоен би говорила за смърт? Очевидният отговор се появи заедно със засрамването и той се зарадва, че няма свидетели. „Отвън в бурята има някой, а аз седя тук и треперя.“

Трябваше да си прокопае път — виелицата бе натрупала пред вратата три стъпки сняг. След известно усилие се измъкна навън в бурята. Вятърът режеше като нож, сякаш наметалото му бе от хартия, а снегът дереше лицето му като нокти. Не виждаше почти нищо.

— Ей! — Думите изчезнаха във вихъра още щом излязоха от устата му. Пое си дъх, преглъщайки снежинките, и изкрепя отново. — Ей! Кой си? Къде си?

Нещо се размърда във виелицата, неясна фигура в пелената от бяло. И изчезна преди Вейлин да успее да я различи. Той си пое отново дъх и започна да си пробива път през преспите. Спъна се на няколко пъти, преди да ги открие: двама души, притиснали се един до друг и вече затрупани от снега. Единият едър, другият доста по-дребен, почти дете.

— Ставай! — извика Вейлин и сръчка едрия. Човекът изстена и се завъртя и Вейлин видя две бледосини очи на премръзналото лице. Стресна се. Досега не беше виждал толкова втренчен поглед. Дори очите на инструктор Солис не можеха да проникнат в душата по този начин. Ръката му инстинктивно се плъзна към ножа под наметалото. — Ще замръзнете. Имам подслон. — Той махна към пъртината, която бе проправил. — Можеш ли да ходиш?

Очите продължаваха да се взират в него, а лицето не помръдваше. „Голям късмет — помисли тъжно Вейлин. — Само аз мога да намеря откачен насред снежна виелица.“

— Мога. — Гласът на мъжа прозвуча като ръмжене. Той кимна към дребния си спътник. — Но за нея ще ми трябва помощ.

Вейлин се наведе, вдигна жената — момичето? — и се сепна. Качулката се плъзна назад и той видя деликатно лице и червеникава коса. Момиче беше. Застана право за миг, след което се свлече.

— Чакай — изръмжа мъжът и праметна едната ръка на момичето през рамо. Вейлин хвана другата и двамата се затътриха към заслона.

Сякаш им отне цяла вечност. Невероятно, но бурята явно се засилваше и Вейлин знаеше, че ако спрат дори за миг, ги очаква сигурна смърт. Щом стигнаха до заслона, той разрови отново натрупаната пряспа и бутна момичето напред, след което махна на мъжа.

А той поклати глава и каза:

— Първо ти, момче.

Вейлин усети непоколебимия тон и разбра, че е безсмислено, а може би и смъртоносно да спори. Пропълзя в заслона, като избутваше тялото на момичето колкото се може по-навътре. Мъжът ги последва: зае малкото останало място и придърпа плетената врата.

Легнаха заедно и дъхът им замъгли тесния заслон. Вейлин усещаше болка в дробовете, ръцете му трепереха неконтролируемо. Пъхна ги в наметалото, за да ги спаси от премръзване. Неустоима умора се спусна над него и замъгли погледа му, тласкайки го към безсъзнанието. Той хвърли последен поглед към мъжа, който се вираше навън през една пролука във вратата, и преди изтощението да го отнесе окончателно, чу мърморенето му:

— Още малко. Още съвсем малко.

Събуди се с главоболие; тънкият слънчев лъч, проникнал през покрива, светна право в очите му и предизвика болезнен стон. Момичето до него се размърда насън и го ритна с ботуш в пиццала. Мъжът беше излязъл от заслона и отвън долиташе апетитна миризма. Вейлин реши, че е по-добре да излезе.

Мъжът печеше овесени питки на железен тиган, разположен над огъня. Миризмата предизвика у Вейлин болезнен пристъп на глад.

Мъжът го погледна. Гневът, който бе замъглявал очите му по време на бурята, бе изчезнал, заменен от лъчезарна дружелюбност, което се стори на Вейлин много по-обезпокоително. Беше някъде на четирийсет, но не можеше да се определи точно — в бръчките и тежестта на погледа му се четеше сериозен опит. Вейлин спря, притеснен, че ще посегне на питките, ако се доближи твърде много.

— Ходих да прибера багажа — обясни мъжът и кимна към две все още покрити тук-там със сняг раници. — Снощи ги зарязахме. Бяха твърде тежки. — Махна тигана от огнището и предложи на Вейлин питка.

Устата на Вейлин се напълни със слюнка, но той поклати глава.

— Не мога.

— От Ордена си, а?

Вейлин кимна, гледаше питката с копнеж.

— Няма друга причина момче да живее само по тия места. — Мъжът поклати тъжно глава. — Но пък ако те нямаше, двамата със Села щяхме да заспим завинаги в снега. — Подаде му ръка. — Благодарности, млади господине.

Вейлин се здрависа и усети твърдите мазоли по дланта. „Воин?“ На пръв поглед по-скоро не. Инструкторите имаха определен начин на движение и говор, който ги отличаваше. Този мъж беше различен. Имаше силата, но не и излъчването.

— Ерлин Илнис — представи се мъжът.

— Вейлин Ал Сорна.

Мъжът сбърчи вежди.

— Фамилията на Бойния лорд.

— Да, и аз така съм чувал.

Ерлин Илнис кимна и смени темата.

— Колко дни ти остават?

— Четири. Ако не умра от глад.

— Приеми извиненията ми, че се изтърсихме посред изпитанието ти. Надявам се, че няма да ти попречим да го издържиш.

— Ако не ми помагате, би трябвало да няма проблеми.

Мъжът клекна и почна да реже овесените питки. Вейлин не издържа и изтича до дървото, за да извади собствените си запаси заешко. Наложил му се да разрови доста сняг, но скоро се върна с месото.

— Не съм виждал подобна буря от години — каза Ерлин, докато Вейлин печеше месото. — Едно време мислех, че това е поличба. Че ще последва война или някаква болест. А сега мисля, че просто времето се разваля.

Вейлин имаше нужда да говори, за да спре да мисли за постоянно стържещия си стомах.

— Болест? Като Червената ръка? Не може да си толкова стар, че да я помниш.

Мъжът се усмихна.

— Аз... пътувал съм много. Болестите върлуват в много земи и под различни форми и имена.

— Колко много? — попита Вейлин. — Колко страни си обиколил?

Ерлин потърка наболата си сива брада и се замисли.

— Честно казано, не знам. Виждам съм славната Алпиранска империя и руините на храмовете в Леандрен. Обикалял съм по тъмните пътеки във Великата северна гора и съм яздил в безкрайните степи, където еорил сил ловуват огромни лосове. Виждам съм градове, планини и острови. Но винаги, където и да отида, попадам на буря.

— Значи не си от Кралството? — Вейлин беше объркан. Акцентът на мъжа беше странен, гласните дразнеха слуха, но определено беше азраелец.

— О, роден съм тук. Има едно селце, на няколко мили южно от Варинсхолд. Толкова е малко, че даже си няма име. Оттам съм.

— А защо го напусна? Защо си обикалял толкова?

Мъжът сви рамене.

— Имах много време и нищо за правене.

— А защо беше толкова ядосан?

Ерлин го изглежда остро.

— Какво?

— Чух те. Чух глас по вятъра и мислех, че е някой от Покойните. Но гласът беше много разгневен. Така ви открих.

Лицето на Ерлин придоби дълбоко, почти плашещо, тъжно изражение. Тъгата му бе толкова силна, че Вейлин отново се зачуди дали мъжът не е побъркан.

— Когато човек е изправен пред сигурна смърт, наговаря много глупости. Когато станеш пълноправен брат, ще видиш, че умиращите дърдорят абсолютни безсмислици.

Момичето се подаде от заслона и примигна срещу слънцето. Раменете му бяха увити с шал. Вейлин я видя за пръв път ясно и му беше трудно да откъсне очи. Лицето ѝ беше бледо и безупречно, къдриците — кестеняви. Беше по-голяма от него с няколко години и

малко по-висока. Вейлин осъзна, че не е виждал момиче от много време, и изпита неудобство.

— Добро утро, Села — каза Ерлин. — В раницата ми има още питки, ако си гладна.

Тя се усмихна сдържано и хвърли притеснен поглед към Вейлин.

— Това е Вейлин Ал Сорна — обясни Ерлин. — Послушник от Шестия орден. Дължим му благодарност.

Момичето се постара да го прикрие, но Вейлин усети как се напряга при споменаването на Ордена. Тя се обърна към него и ръцете и се задвижиха в серия сложни и плавни движения, придружени с куха усмивка. „Няма е!“

— Казва, че сме късметлии да открием такъв храбец в пущинака — каза Ерлин.

Всъщност думите ѝ бяха: „Кажки, че му благодаря, и да се махаме.“ Вейлин обаче реши да не разкрива познанията си в езика на жестовете и каза:

— Няма защо.

Момичето кимна и отиде до раниците.

Вейлин започна да се храни: късаше месото с мръсни пръсти, без да му пука, че инструктор Хутрил би се отвратил от подобно нещо. Ерлин и Села продължиха да общуват с жестове, докато той ядеше. Движенията им бяха отработени и плавни и засрамуваха тромавите му опити да подражава на инструктор Сментил. Въпреки това ясно различаваше нейните нервни знаци и по-сдържаните и успокояващи жестове на Ерлин.

„Знае ли кои сме?“ — попита момичето.

„Не. Той е хлапе. Умно и храбро, но все още дете. Обучават се за войници. Орденът не им обяснява нищо за другите религии.“

Тя хвърли кратък поглед към Вейлин. Той ѝ се усмихна и облиза мазнината от пръстите си.

„Ще ни убие ли, ако разбере?“ — попита тя.

„Не забравяй, че ни спаси.“ Ерлин направи пауза. Вейлин имаше впечатлението, че мъжът се старае да не поглежда към него. „Освен това е различен. Другите братя от Шестия орден не са като него.“

„Как различен?“

„В него има нещо повече, повече чувствителност. Не го ли усещаш?“

Тя поклати глава.

„Усещам само опасност. Само това, през последните дни.“
Направи пауза и гладкото ѝ чело се намръщи. „Носи фамилията на
Военачалника.“

„Да. Мисля, че е синът му. Чух, че го е поверил на Ордена след
смъртта на съпругата си.“

Движенията ѝ станаха още по-трескави и настоятелни.

„Трябва да тръгваме. Веднага.“

„Успокой се, или ще събудиш подозрение.“

Вейлин стана и тръгна към потока, за да измие мазнината от
пръстите си. „Бягат. Но от какво? И какво значи това за другите
религии?“ Отново му се прииска някой от учителите да е наблизо за
съвет. Солис и Хутрил щяха да знаят какво да правят. Зачуди се дали
трябва да задържи двамата по някакъв начин. Да ги надвие и да ги
върже? Едва ли щеше да успее. Момичето не бе проблем, но Ерлин си
беше истински здрав мъж. Освен това подозираше, че умее да се бие,
дори да не беше професионален воин. Оставаше му само да продължи
да следи разговора, за да научи повече.

Сякаш късметът обърна вятъра и донесе слабата, но
непогрешима миризма на конска пот. „Трябва да са близо, щом ги
подушвам. Повече от един. Идват от юг.“

Изкачи се по брега на дерето и огледа южните хълмове. На
югоизток се виждаше група ездачи. Бяха на около половин миля.
Петима или шестима, плюс три ловни кучета. Бяха спрели и не се
виждаше какво правят, но беше лесно да се предположи, че изчакват
кучетата да уловят следа.

Смъкна се бавно към лагера и видя, че момичето намусено
ровичка в огъня с пръчка, а Ерлин пристяга една от презрамките на
раницата си.

— Скоро ще тръгваме — каза Ерлин. — Причинихме ти
достатъчно неприятности.

— На север ли? — попита Вейлин.

— Да. Към ренфаелското крайбрежие. Села има роднини там.

— Ти не си ли ѝ роднина?

— Просто приятел и спътник.

Вейлин отиде до заслона и взе лъка си. Усети нарастващото
напрежение у момичето, докато опъваше тетивата и мятеше колчана на

рамо.

— Ще ходя на лов.

— Разбира се. Да можехме да ти оставим от нашата храна.

— Не е позволено да приемам помощ по време на изпитанието.

А и съм сигурен, че не разполагате с излишна храна.

Момичето размърда ръце раздражено: „Така е.“

— Ами... май е време да тръгваме. — Ерлин му подаде ръка. — Отново ти благодаря, млади сър. Рядко се срещат толкова щедри души. Повярвай ми, знам...

Вейлин раздвижи ръце. Жестовете му бяха тромави в сравнение с техните, но значението бе достатъчно ясно: „Ездачи от юг. С кучета. Защо?“

Села вдигна ръка пред устата си, бледото ѝ лице бе станало съвсем бяло от страх. Ерлин посегна към ножа на колана си.

— Недей — каза му Вейлин. — Просто ми кажи защо бягате. И кой ви гони.

Ерлин и момичето размениха трескави погледи. Ръцете на Села потрепнаха, докато се бореше с импулса да комуникира. Ерлин стисна ръката ѝ. Вейлин не беше сигурен дали иска да я успокои, или да ѝ попречи да говори.

— Значи ви учат на езика на знаците — каза мъжът.

— Учат ни на много неща.

— Какво са ти казали за Отричащите?

Вейлин се намръщи и си спомни едно от редките обяснения на баща си. Отнасяше се за първия път, когато бе видял градската порта и гниещите тела в клетките по стените.

— Отричащите са богохулни еретици. Тези, които отричат истините на Вярата.

— Знаеш ли какво се случва с тях, Вейлин?

— Убиват ги и ги окачват в клетки по градските стени.

— Затварят ги в клетките живи и ги оставят да умрат от глад. Режат им езиците, за да не смущават с писъци минавачите. И това само защото изповядват различна вяра.

— Няма друга Вяра.

— Напротив, Вейлин. — Тонът на Ерлин беше разпален и нетърпящ възражения. — Казах ти, че съм пътувал по целия свят. Има

безброй вероизповедания и безброй божества. Има повече начини за почитане на божествеността, отколкото са звездите в небето.

Вейлин поклати глава: нямаше смисъл да спори.

— Такива ли сте вие? Отричащи?

— Не. Аз изповядвам същата вяра като теб. — Мъжът се засмя горчиво. — Нямам голям избор. Но Села крачи по друг път. Нейните вярвания са различни, но не по-малко истински от нашите. Но ако бъде заловена от мъжете, които ни преследват, ще я измъчват и ще я убият. Мислиш ли, че това е правилно? Смяташ ли, че всички Отричащи заслужават такава съдба?

Вейлин погледна Села. Лицето ѝ беше бяло от страх, устните ѝ трепереха, но очите ѝ бяха незасегнати от ужаса. Взираха се в неговите, без да мигат, магнетични и питащи, напомняха му за очите на инструктор Солис по време на първата тренировка с мечове.

— Не можеш да ме подлъжеш — каза ѝ той.

Тя си пое дълбок дъх, измъкна ръката си от Ерлин и направи няколко жеста: „Не се опитвам да те подлъжа. Търся нещо.“

— Какво?

„Нещо, което преди не виждах.“ Обърна се към Ерлин. „Ще ни помогне.“

Вейлин отвори уста да възрази, но думите замръзнаха на устните му. Беше права: наистина щеше да им помогне. Решението изобщо не беше сложно. Знаеше, че е правилно. Щеше да им помогне, защото Ерлин беше честен и храбър, а Села беше хубава и бе видяла нещо в него. Щеше да им помогне, защото знаеше, че те не заслужават да умрат.

Отиде до заслона и извади корена ялин.

— Ето. — Подхвърли го на Ерлин. — Разрежи го на две и натъркайте ръцете и краката си. Чия миризма следват?

Ерлин подуши колебливо корена.

— Какво е това?

— Ще прикрие миризмата ви. Кого от двама ви следват?

Села се тупна по гърдите. Вейлин погледна копринения шал, който беше увит около врата ѝ, посочи го и направи жест да му го даде.

„Майка ми“ — запротестира момичето.

— Тя ще е щастлива да спаси живота ти.

Момичето се поколеба за миг, след което му подаде шала. Вейлин го върза около китката си.

— Това е отвратително — оплака се Ерлин и направи гримаса, докато натриваше противно миришещия сок по ботушите си.

— И кучетата мислят така — отвърна Вейлин.

След като се погрижиха за обувките и ръцете на Села, Вейлин ги поведе към най-гъстата част на гората. Там, на няколко крачки от лагера, имаше изровена в брега дупка, достатъчно голяма да скрие двама души, но не и от опитен преследвач. Вейлин се надяваше, че тези, които ги гонят, няма да стигнат дотук. След като ги настани в скривалището, той взе парчетата от корена и натърка останалия сок по дърветата и камъните наоколо.

— Стойте тук и пазете тишина. Дори да чуете кучетата да се укротяват, не бягайте. Ако не се върна до час, тръгнете на юг, вървете два дни и после продължете на запад. След това хванете крайбрежният път на север и стойте настрана от градовете.

Понечи да тръгне, но Села се пресегна и ръката ѝ се озова близо до неговата. Сякаш внимаваше да не го докосне. Очите ѝ отново срещнаха неговите, този път без въпрос — просто искряха от благодарност.

Той се усмихна и хукна с всички сили към ловците. Рядката гора се разми край очите му. Изтормозеното му от глад тяло протестираше от усилието. Вейлин обаче преглътна болките и продължи да тича, а шалът на китката му се вееше.

Минаха пет дълги минути, преди да чуе кучетата. Далечното скимтене премина в остър заплашителен лай — бяха го надушили. Вейлин си хареса добра позиция на една паднала бреза, смъкна шала от китката си, уви го около врата си и вдигна яката, за да не се вижда. След това извади стрела и зачака. Дъхът му излизаше на пара.

Кучетата се появиха по-бързо от очакваното. Три. Изскочиха от храсталака на двайсетина крачки от него, ръмжаха, оголили жълтите си зъби. Пръскаха сняг, докато тичаха към него. Вейлин за миг се стресна: породата му беше неизвестна. Бяха по-едри, по-бързи и помускулести от всички кучета, които бе виждал. Дори ренфаелските хрътки, които отглеждаше Ордент, изглеждаха като домашни любимци в сравнение с тези. Най-лоши бяха очите им. Искрящо жълти

и пълни с омраза, те сякаш светеха, а от устите на кучетата летеше слюнка.

Стрелата му уцели първото в гърлото, завъртя го в снега и то нададе изненадано жалостиво скимтене. Вейлин посегна отново към колчана, но следващото куче му налетя преди да успее да измъкне стрелата — скочи, протегнало ноктести лапи към гърдите му, главата му бе извита под ъгъл, за да захапне гърлото. Вейлин се претърколи, пусна лъка, извади ножа с дясната си ръка и го заби нагоре, докато падаше. Устремът на кучето помогна на ножа да мине през ребра и сухожилия и да попадне в сърцето. От устата на животното рукна гъста черна кръв. Вейлин потисна гаденето и избута потръпващото тяло настрани с крак. След това се претърколи и вдигна ножа към третото куче, готов за нападението му.

Нападение обаче не последва.

Кучето клекна, присви уши и наведе глава към земята, избягваше погледа му. Изскимтя и надигна мускулестото си тяло, приближи се малко, след което отново клекна. Погледна го боязливо, но и с някак странно, очаквателно изражение.

— Дано да си богат, момче — чу се груб ядосан глас. — Дължиш ми за три кучета.

Вейлин се завъртя с готов нож и видя парцалив як мъж да излиза от храстите. Беше задъхан от тичането след животните. На гърба му висеше азраелски меч. Мръсното му наметало беше тъмносино.

— Две — отвърна Вейлин.

Мъжът се намръщи, изплю се на земята и извади меча си с тренирана лекота.

— Това са волариански робски хрътки, малко лайно такова. Третото вече не става за нищо. — Пристъпи към Вейлин. Краката му се мърдаха по снега с позната танцова стъпка, върхът на меча сочеше надолу, а ръката бе леко изнесена встрани.

Кучето изръмжа ниско, но заплашително. Вейлин хвърли поглед към него — очакваше, че ще го нападне. Но жълтите, изпълнени с омраза очи се бяха втренчили в мъжа с меча и кучето беше оголило зъби.

— Видя ли? — извика мъжът. — Видя ли какво направи? Четири години обучение на тези гадни псета изтекоха в кенефа.

Вейлин се усети чак сега, — а би трябвало да го направи от пръв поглед. Вдигна лявата си ръка, за да покаже, че е празна, и бавно извади амулета изпод ризата си, така че мъжът да го види.

— Извинявам се, братко.

На лицето на човека се появи мигновено объркване. Вейлин осъзна, че не е разколебан от медальона, а обмисля дали би било позволено да го убие, въпреки че е от Ордена. В крайна сметка се оказа, че решението не е негово.

— Прибери меча, Макрил — нареди един спокоен глас. Вейлин се обърна и видя приближаващия се ездач, мъж с остри черти. Непознатият му кимна официално и смуши коня си по-близо. Животното беше сиво и дългокрако, азраелска ловна порода, известна повече с издръжливостта, отколкото с бързината си.

Мъжът спря на няколко крачки от двамата и погледна Вейлин с изражение, което можеше да мине за добронамерено. Вейлин забеляза цвета на наметалото му. Черен. Четвъртият орден.

— Добър ти ден, малки братко — поздрави ги мъжът с острите черти.

Вейлин кимна и прибра ножа.

— И на теб, учителю.

— Учител? — Човекът се усмихна. — Едва ли. — Погледна кучето, което ръмжеше срещу него. — Боя се, че ще ти оставим нежелан другар, малки братко.

— Другар ли?

— Воларианските робски хрътки са необикновена порода. Невероятно диви, но си имат строг йерархичен код. Ти си убил водача на глутницата и този, който е щял да го наследи. Сега кучето те вижда като водач на глутница. Твърде младо е, за да те предизвика на двубой, и ще ти предложи непоклатима вяност. Засега.

Вейлин погледна кучето и видя озъбена олигавена грамада от мускули и зъби с множество белези по муцуната.

— Не го искам.

— Вече е твърде късно, малък негоднико — промърмори намиращият се зад него Макрил.

— Макрил, стига си се вкисвал — смърри го мъжът с острото лице. — Загуби кучетата, но ще намерим нови. — Наведе се и подаде

ръка на Вейлин. — Тендрис Ал Форне, брат от Четвъртия орден и служител на Съвета за еретични прегрешения.

— Вейлин Ал Сорна. — Момчето стисна подадената му ръка. — Послушник в Шестия орден.

— Да, разбира се. — Тендрис се изправи в седлото. — Изпитанието на пустошта, нали?

— Да, братко.

— Определено не завиждам за изпитанията във вашия орден. — Тендрис се усмихна съчувствено, след което се обърна към Макрил. — Братко, помниш ли своите изпитания?

— Само в кошмарите си. — Макрил обикаляше поляната и оглеждаше земята, като понякога се навеждаше ниско. Инструктор Хутрил действаше по подобен начин, но с доста повече грация. Хутрил излъчваше успокояваща аура, докато търсеше следи. Макрил беше пълна негова противоположност — раздразнен и неспокоен.

Тропот на подкови оповести пристигането на още трима братя от Четвъртия орден, всички на азраелски жребци като Тендрис. Имаха коравия вид на мъже, прекарвали по-голяма част от живота си в преследване. Поздравиха Вейлин със сдържани кимвания, щом им бе представен, и се пръснаха да огледат околността.

— Може би са минали оттук — каза Тендрис. — Кучетата сигурно са надушили нещо повече от потенциална вечеря в лицето на нашия млад брат.

— Може ли да попитам какво търсите, братко? — попита Вейлин.

— Прокобата на нашето кралство и нашата вяра — отвърна малко тъжно Тендрис. — Неверниците. Това е задачата, поверена на мен и братята ми. Преследваме тези, които отричат Вярата. Може да си изненадан, че има такива хора, но е истина.

— Тук няма нищо — обади се Макрил. — Никакви следи и нищо, което кучетата да са подушили. — Обърна се към Вейлин. — Освен теб, братко.

Момчето се намръщи.

— Защо ще ме гонят кучетата ви?

— Срещал ли си някой по време на изпитанието? — попита Тендрис. — По-точно мъж и момиче?

— Ерлин и Села?

Макрил и Тендрис се спогледаха.

— Кога? — настоя Макрил.

— Онзи ден вечерта. — Вейлин беше горд от лекотата, с която излъга. Ставаше все по-добър. — Валеше и имаха нужда от подслон. Прибрах ги при мен. — Погледна Тендрис. — Грешно ли съм постъпил, братко?

— Щедростта и милосърдието никога не може да са грешни — усмихна се Тендрис и Вейлин се притесни от факта, че усмивката му изглеждаше искрена. — Още ли са в твоя лагер?

— Не, тръгнаха си на следващата сутрин. Говорихме малко. Всъщност момичето не каза нищо.

Макрил се засмя без капка веселие.

— Защото е няма, момче.

— Даде ми това. — Вейлин показва копринения шал на Села под яката си. — От благодарност, каза мъжът. Обаче изобщо не топли. Ако преследвате тях, може би кучетата са надушили шала.

Макрил се наведе и подуши с разширени ноздри, без да откъсва очи от Вейлин. „Не вярва на нито една дума.“

— Мъжът каза ли къде отиват? — попита Тендрис.

— На север, към Ренфаел. Каза, че момичето имало роднини там.

— Излъгал е — каза Макрил. — Тя няма роднини никъде. — Ръмженето на кучето се засили. Макрил бавно отстъпи и Вейлин се зачуди що за куче може да предизвика страх у собствения си господар.

— Вейлин, това е много важно. — Тендрис се наведе от седлото и го изгледа внимателно. — Момичето докосна ли те?

— Да ме докосне ли, братко?

— Да, дори съвсем леко?

Вейлин си спомни колебанието на Села и осъзна, че не го бе докоснала в нито един миг. Макар че дълбокият поглед, когато бе открила нещо в него, му се бе сторил като докосване отвътре.

— Не. Не ме е докосвала.

Тендрис се намести на седлото и кимна доволно.

— Наистина си имал късмет.

— Късмет?

— Момичето е отричаща вещица, хлапе — обясни Макрил. Беше се подпрял на падналата бреза и дъвчеше захарна тръстика, появила се

отнякъде в ръката му. — Може да поквари сърцето ти с докосването на скверната си ръка.

— Това, което иска да каже нашият брат — обясни Тендрис, — е, че момичето има способност от Мрачното. Ереста на неверниците понякога се проявява по странни начини.

— Има способност? Какво значи това?

— По-добре да не те товарим с подробностите. Казваш, че са тръгнали вчера сутринта?

— Да, братко. — Вейлин внимаваше да не гледа Макрил, защото знаеше, че той го наблюдава с напрегнато подозрение.

— Тръгнаха на север.

— Аха. — Тендрис се обърна към Макрил. — Може ли да ги проследим без кучета?

Макрил сви рамене.

— Може би. Няма да е лесно след снощната буря. — Отхапа отново от тръстиката и хвърли остатъка. — Ще огледам на север от хълмовете. Вие проверете на запад и на изток. Може да са опитали да заобиколят, за да ни заблудят. — Хвърли последен враждебен поглед към Вейлин и изчезна на бегом сред дърветата.

— Време е да тръгвам, братко — каза Тендрис. — Сигурен съм, че ще те видя отново, когато преминеш всички изпитания. Кой знае, може в отряда ми да има място за млад брат със смело сърце и остър поглед.

Вейлин погледна телата на двете кучета. Кървави струи бяха опетнили снега под тях. „Щяха да ме убият. Затова ги развъждат. Не за следене. Ако бяха открили Ерлин и Села...“

— Кой знае по какви пътища ще ни поведе Вярата, братко. — Нямахше кураж да докара нещо повече от неутрален тон.

— Така е — съгласи се Тендрис. — Късметът да е с теб.

Вейлин беше толкова изненадан, че планът му е проработил, че остави Тендрис почти да се скрие, преди да се сети за най-важния въпрос.

— Братко! Какво да правя с кучето!

Тендрис погледна през рамо, преди да пришпори коня си.

— Ако си умен, го убий, ако си храбър, го запази. — Засмя се, а конят му препусна в галоп: вдигаше облаци сняг, който заблещука на зимното слънце.

Вейлин погледна кучето. То го наблюдаваше с обожание, дългият му розов език висеше от олигавената муцуна. Той отново забеляза множеството белези. Животното беше младо, но очевидно бе имало тежък живот.

— Белег. Ще те кръстя Белег.

Кучешкото месо се оказа твърдо и жилаво, но Вейлин отдавна бе спрял да придиря по отношение на храната. Белег скимтеше, докато момчето разфасоваше трупа на по-едротото куче и отделяше единия бут. Запази дистанция, докато не се върнаха в лагера и Вейлин не отрязва няколко ивици месо за печене. Чак след като момчето се наяде и скри остатъка от бута в хралупата, кучето се приближи и подуши ръката му. Колкото и див да бе характерът на воларианските робски хрътки, явно изключваше канибализъм.

— Не знам с какво ще те храня, щом не искаш да ядеш от своите — подсмихна се Вейлин и го потупа неловко по главата. Кучето явно не беше свикнало на гальовност, защото се присви.

Изкара в лагера около час: готвеше, поддържаше огъня, разчистваше снега от заслона и удържаше на порива да провери дали Ерлин и Села още са в скривалището. Имаше известни съмнения по отношение на Тендрис. Чувстваше, че той бе приел думите му твърде лесно. Разбира се, можеше и да греши. Тендрис приличаше на брат, чиято вяра е абсолютна и непоклатима. В такъв случай мисълта, че брат би излъгал, при това за да защити Отричащи, въобще нямаше да му хрумне. От друга страна, дали бе възможно човек, преследващ еретици из кралството цял живот, да е напълно лишен от цинизъм?

Без отговори на тези въпроси Вейлин не можеше да рискува да провери бегълците. По вятъра не се носеше нищо предупреждаващо, нищо не смуцаваше песента на птиците, но въпреки това той остана в лагера, хапна още малко кучешко и се зачуди какво да прави с кучето.

Белег беше доста жизнерадостен за животно, отгледано да преследва и убива хора. Обикаляше из лагера и мъкнеше клонки и кости при Вейлин, който бързо се научи, че няма смисъл да се мори да ги дърпа от устата му. Момчето не беше никак сигурно, че ще му позволят да запази кучето, когато се върне в Ордена. Инструктор Чекрил, който отговаряше за кучкарника, едва ли щеше да иска

подобен звяр в близост до любимите си питомци. По всяка вероятност щяха да убият Белег веднага щом го видеха.

Следобед излязоха на лов. Вейлин очакваше поредния безплоден опит, но не след дълго Белег надуши следа. Излая веднъж и заподскача през снега, а Вейлин се мъчеше да го настигне. Скоро откри причината: замръзнал млад елен, явно жертва на снощната буря. Трупът беше недокоснат. Белег стоеше до него и гледаше притеснено приближаващия Вейлин. Момчето изкорми елена, хвърли вътрешностите на Белег и се изненада от еуфоричната му реакция. Кучето изскимтя щастливо и излапа всичко, като тракаше с челюсти. Вейлин помъкна трупа към лагера, замислен за странната промяна в обстоятелствата. В рамките на един ден бе преминал от свирепо гладуване до изобилие. Разполагаше с повече храна, отколкото можеше да изяде преди инструктор Хутрил да се появи и да го върне в Ордена.

Нощта се спусна бързо, без облаци, а лунната светлина превърна снега в сребристо одеяло и разкри обширна гледка към звездната панорама. Ако Кейнис беше тук, щеше да назове всички съзвездия, но Вейлин познаваше само най-очевидните: Меч, Елен, Дева. Кейнис им бе разказал легенда, според която душите на първите Покойни бяха пратили звездите от Отвъдното като дар за поколенията, за да напътстват живите. Мнозина твърдяха, че могат да разчетат небесните послания, предимно хора по пазари и панаири, които гледаха да измъкнат някоя пара.

Чудеше се дали е от значение, че Мечът сочи на юг, когато чувството за нередност премина в ледена сигурност. Белег настръхна и вдигна леко глава. Нямаше мирис, нито предупредителен шум, но нещо не бе наред.

Вейлин огледа неподвижния храсталак. „Толкова тихо. Никой убиец не може да е толкова ловък.“

— Братко, ако си гладен, имам достатъчно месо — подвикна той. После сложи още няколко клона в огъня. След малко се чу скърцане на ботуши по снега и Макрил приклепна срещу него и протегна ръце към огъня. Не погледна Вейлин, но се намръщи на Белег и изръмжа:

— Трябваше да го убия тоя проклет звяр.

Вейлин се вмъкна в заслона и извади парче месо.

— Елен — каза и го подхвърли на Макрил.

Той го наниза на ножа си и направи стойка от камъни над огъня, след което разгъна постелката си на земята.

— Вечерта е хубава, братко — каза Вейлин.

Макрил изръмжа и изу ботушите си, за да си разтрие краката. Миризмата бе достатъчна, за да накара Белег да се надигне и да се отдалечи.

— Съжалявам, че брат Тендрис не е сметнал думите ми за достоверни — продължи Вейлин.

— Той ти повярва. — Макрил измъкна нещо между пръстите си, метна го в огъня и се чу пращане. — Той е истински човек на Вярата. Аз обаче съм подозрително копеле от простолюдието. Затова ме взима със себе си. Не ме разбирай неправилно, той е много способен, най-добрият ездач, когото познавам, и може да изтръгне информация от Отричащ преди да си издухаш носа. Но в някои отношения е наивен. Доверява се на вярващите. За него всички споделят неговите вярвания.

— А не твоите?

Макрил сложи ботушите си да съхнат до огъня.

— Аз ловувам. Търся следи, знаци, дири, мирис по вятъра, дъха на кръв, който следва убийството. Това е моята Вярa. Каква е твоята, момче?

Вейлин сви рамене. Подозираше, че откровенията на Макрил са капан, подмамващ го да сподели неща, които трябва да останат скрити.

— Аз следвам Вярата — каза той, като се постара да е убедителен. — Аз съм брат от Шестия орден.

— В Ордена има много братя, все различни и намиращи различни пътища във Вярата си. Не се залъгвай, че е пълен с религиозни мъже, които се молят на Покойните във всеки свободен момент. Ние сме войници, момче. Войнишкият живот е труден, с малко удоволствия и много болка.

— Аспектът казва, че има разлика между войник и боец. Войниците се бият за заплата или от лоялност. Ние се сражаваме за Вярата, войната е нашият начин за почитане на Покойните.

На лицето на Макрил се изписа тъжно изражение: сбръчкана космата маска на жълтеникавата светлина на огъня. Очите му загубиха фокус, насочени към неприятни спомени.

— Война? Войната е пълна с кръв, лайна и обезумели от болка мъже, които викат майките си, докато умират. В нея няма чест, момче.

— Очите му помръднаха и срещнаха очите на Вейлин. — Ще го видиш, бедно малко копеленце. Ще видиш всичко.

Вейлин се почувства неудобно и добави нов клон в огъня.

— Защо преследвате момичето?

— Тя е Отричаща. От най-лошия вид, защото има способността да покварява сърцата на набожните. — Засмя се кратко и иронично. — Мисля, че ще съм в безопасност, ако се изправя пред нея.

— Каква е? Тази способност?

Макрил вдигна месото от огъня и започна да се храни — отхапваше малки късчета и дъвчеше замислено, преди да преглътне. Отработените, несъзнателни движения на човек, който не се наслаждава на храната, а просто я поглъща за гориво.

— Историята е мрачна, момче — каза той между две хапки. — Може да ти докара кошмари.

— Вече си имам кошмари.

Макрил повдигна рунтавите си вежди, но не каза нищо. Вместо това довърши месото и измъкна от раницата си малка кожена манерка.

— Приятел на братята — обясни и отпи. — Кумбраелско бренди, смесено с червен цвят. Поддържа огъня в корема на човек, когато пази стена по северната граница и чака лонаките да му прережат гърлото. — Предложи манерката на Вейлин, но той поклати глава. Алкохолът не беше забранен в Ордена, но по-набожните учители гледаха на него с лошо око. Според някои всичко, което притъпяваше сетивата, бе в пречка на Вярата. Колкото по-малко си спомняше човек от живота, толкова по-малко щеше да отнесе в Отвъдното. Очевидно брат Макрил не споделяше тези възгледи.

— Значи искаш да знаеш за вещицата. — Макрил облегна гръб на един камък и продължи да отпива периодично. — Беше арестувана по заповед на Съвета след сведения за практикуване на ерес. Обикновено подобни обвинения са пълни глупости. Хора, твърдящи, че чуват гласове от отвъдното, които не са на Покойните, лекуване на болести, общуване със зверове и тем подобни. Предимно става дума за страхливи селяни, които се обвиняват взаимно за собствените си несгоди, но понякога се сблъскваме с такива като нея.

— В нейното село имало неприятности — продължи той. — Двамата с баща й били чужденци, от Ренфаел. Затворени хора. Той припечелвал като писар. Един местен земевладелец го накарал да

фалшифицира документи, някакъв наследствен спор с пасища. Писарят отказал и след няколко дни получил брадва в гърба. Земевладелецът бил братовчед на местния магистрат и всичко било потулено. Два дни по-късно той влязъл в местната кръчма, признал престъплението и си прерязал сам гърлото от ухо до ухо.

— И са обвинили нея?

— Явно са ги видели заедно по-рано през деня, което е странно, защото не се обичали още преди онзи да убие баща ѝ. Казват, че го докоснала, просто леко бутане по ръката. Това, че е няма и чужденка, не ѝ помогнало. Това, че е хубавка и по-умна отколкото трябва, също не било от полза. Хората все разправяли, че нещо с нея не било наред. Но те винаги така казват.

— И вие я арестувахте?

— О, не. Ние с Тендрис гоним само тези, които побегнат. Братя от Втория орден претърсили дома ѝ и открили следи от Отричаща дейност. Забранени книги, изображения на богове, подправки и свещи, обичайните неща. Оказало се, че с баща ѝ били последователи на Слънцето и Луната, дребна секта. Те са предимно безобидни, защото не се опитват да привличат други в ереста, но Отричащият си е Отричащ. Отвели я в Черната твърд. На следващата нощ избягала.

— Избягала е от Черната твърд? — Вейлин не беше сигурен дали Макрил не му се подиграва. Черната твърд беше малка грозновата крепост в центъра на столицата, чиито стени бяха оцапани със сажди от близките леярни. Известно място, откъдето хората не излизаха, освен за да изминат пътя или до бесилката, или до клетките. Ако някой изчезнеше и съседите му чуеха, че е в Черната твърд, спираха да питат кога ще се върне и даже въобще не го споменаваха. И никой не беше успял да избяга.

— Как е възможно? — зачуди се Вейлин.

Макрил отпи здрава глътка от манерката преди да продължи.

— Чувал ли си за брат Шаста?

Вейлин помнеше някои от по-невероятните военни истории на по-големите момчета.

— Шаста Брадвата?

— Същият. Легенда на Ордена, огромен мъж с ръце като дънери и юмруци като бутове шунка. Казват, че убил повече от сто души, преди да го пратят в Черната твърд. Беше истински герой... и най-

тъпият главанак, когото съм срещал. Че беше и зъл, особено като пийне. Той й бил тъмничар.

— Чувал съм, че бил прочут воин, служил вярно на Ордена — каза Вейлин.

Макрил изсумтя.

— Орденът оставя реликвите си в цитаделата, момче. Онези, които оцелеят през петнайсетте години и са твърде прости или откачени, за да станат инструктори или командири, ги пращат да затварят еретици, та дори да не стават за това. Виждал съм мнозина като Шаста, едри, грозни, груби идиоти, които не мислят за нищо освен за следващата битка или следващата чаша. Обикновено не оцелеват достатъчно, за да станат проблем, но ако са достатъчно едри и силни, се задържат като противна миризма. Шаста се задържа достатъчно, че да го пратят в Черната твърд, Вярата да ни е на помощ.

— Е — продължи предпазливо Вейлин, — значи е оставил килията отворена и тя се е измъкнала ли?

Макрил се изсмя неприятно.

— Не съвсем. Дал й ключовете, смъкнал брадвата си от стената и почнал да избива другите братя на пост. Посякъл десетима преди един от стрелците да го надупчи достатъчно, че да го забави. Дори след това убил още двама преди да му видят сметката. Странното е, че умрял с усмивка на лице и преди това промълвил, че тя го докоснала.

Вейлин осъзна, че пръстите му си играят с нежната тъкан на шала на Села.

— Докоснала го? — Кестенявите къдрици и деликатните черти изплуваха пред очите му.

Макрил удари нова глътка от манерката.

— Така казват. Не разбират естеството на мрачните й способности. Ако те докосне, ставаш неин завинаги.

Вейлин се опита трескаво да си спомни всеки досег до Села. „Аз я избутах в заслона, дали я докоснах? Не, беше навлечена... Но тя посегна... Усетих я, в главата си. Дали така ме докосна? Затова ли й помогнах?“ Изпита нужда да потърси повече информация от Макрил, но знаеше, че е опасно. Следотърсачът го подозираше достатъчно. Нямаше да е разумно да го подпитва допълнително въпреки че бе пийнал.

— Оттогава я преследваме с Тендрис — продължи Макрил. — Четири седмици. Сега бяхме най-близо. Заради гадното копеле, с което пътува. Кълна се, че ще го накарам да пици, преди да го убия. — Изхили се и отпи отново.

Вейлин усети, че ръката му се плъзва към ножа. Започваше да изпитва дълбока неприязън към брат Макрил, твърде много му напомняше на убийците от гората. А и кой знае какви заключения си беше извадил.

— Каза ми, че името му е Ерлин.

— Ерлин, Релис, Хетрил, има стотици имена.

— А кой е всъщност?

Макрил сви рамене малко пресилено.

— Кой знае? Помага на Отричащите. Крие ги, помага им да избягат. Разказа ли ти за пътуванията си? От Алпиранската империя до храмовете на Леандрен.

Вейлин стисна здраво дръжката на ножа.

— Каза ми.

— Впечатли ли те? — Макрил се оригна. — И аз съм пътувал. Мамка му, и аз съм пътувал. Мелденейските острови, Кумбраел, Ренфаел. Убивал съм бунтовници, еретици и бандити из цялата ни славна земя. Мъже, жени, деца...

Ножът на Вейлин бе наполовина излязъл от канията. „Пиян е, няма да е много трудно.“

— Веднъж с Тендрис намерихме цяла секта от семейства, молещи се на един бог в плевня в Мартиш. Тендрис се разгневи, най-добре е да не спориш с него, като изпадне в такова състояние. Нареди да залостим вратите и да полеем постройката с масло за лампи, след което извади огнивото... Не подозирах, че децата могат да пицят толкова силно.

Вейлин почти бе извадил ножа си, но видя нещо, което го спря. По брадата на Макрил се виждаха сребристи капчици. Мъжът плачеше.

— Пицяха толкова дълго... — Той вдигна манерката, но откри, че е празна. — Мамка му! — Изръмжа и се изправи, олюля се, след което изчезна в мрака. След малко се разнесе шуртенето на пикня в снега.

Вейлин знаеше, че ако ще го прави, сега е моментът. „Прережи му гърлото, докато пикае.“ Подходящ край за толкова противен човек. „Колко още деца ще убие, ако го оставя жив?“ Но сълзите го притесняваха: те показваха, че Макрил мрази това, което прави. Освен това беше брат от Ордена. Изглеждаше неправилно да убие човек, чиято съдба може да споделя след няколко години. Откри внезапна решителност, ярка и непоколебима. „Ще се бия, но няма да коля. Ще убивам противници в битка, но не и невинни. И няма да убивам деца.“

— Хутрил още ли е там? — изфъфли Макрил и се строполи със залитане на постелката. — Още ли учи малките лайнарчета как да проследяват?

— Да. Благодарни сме за неговата мъдрост.

— Майната ѝ на мъдростта му. Знаеш ли, тази работа трябваше да е моя. Командир Лилден казваше, че аз съм най-добрият следотърсач в Ордена. Казваше, че като го направят аспект, ще ме вземе в цитаделата за инструктор по пустошта. След това обаче тъпото копеле си изпроси мелденейска сабя в корема и избраха Арлин. Това набожно лайно никога не ме е харесвало. Избра Хутрил, легендарния мълчалив ловец от гората Мартиш. А мен ме прати да гоня еретици с Тендрис. — Отпусна се по гръб и почти затвори очи, а гласът му премина в шепот. — Никога не съм искал това. Просто исках да се науча да проследявам... Като моя старец... Просто исках да съм следотърсач...

Вейлин го гледаше как заспива, после добави още дърва в огъня. Белег допълзя и се настани до него, като хвърляше тревожни погледи към Макрил. Вейлин го почеса зад ушите. Не му се лягаше, защото знаеше, че сънищата му ще са пълни с горящи плевни и пищящи деца. Поривът да убие Макрил бе отминал, но той все още изпитваше неудобство да споделя лагера си с него.

Изкара още час, взирайки се в звездите, а Белег лежеше до него. От другата страна на огъня Макрил спеше пиянски сън. Беше странно, че следотърсачът издава толкова малко шум — нямаше хъркане, сумтене, дори дишането му беше леко. Вейлин се зачуди дали това е умение, което може да се научи, или е инстинкт, който братята придобиват с течение на службата. Несъмнено способността да спиш тихо можеше да удължи живота на човек. Когато очите му започнаха да се затварят, влезе в заслона и легна на одеялото си, а Белег се

настани между него и изхода. Вейлин реши, че Макрил не е дошъл да го убие, но бе по-добре да се застрахова. Макрил едва ли щеше да пробва атака, ако първо трябваше да мине през кучето.

Вейлин се притисна до топлото тяло на кучето и почувства задоволство, че го е запазил. Човек можеше да има и по-лоши другари от робска хрътка...

На сутринта Макрил бе заминал. Вейлин претърси внимателно, но не намери и следа, че дори е бил тук. Както и очакваше, скривалището на Села и Ерлин бе празно. Той свали шала от врата си и огледа сложната шарка, втъкана в коприната. Златните нишки образуваха различни символи. Някои бяха очевидни — полумесец, слънце, птици; други не познаваше. Вероятно икони от вярванията на Отричащите. В такъв случай трябваше да го хвърли. Инструкторите щяха да му наложат сериозно наказание, може би надхвърлящо нормалния пердах. Но шалът беше толкова хубав, майсторски изтъкан, а златната нишка блестеше като нова. Знаеше, че Села ще скърби за загубата — все пак шалът беше от майка й.

Вейлин въздъхна и прибра шала в ръкава си, после отправи мълчалива молитва към Покойните да осигурят безопасно пътуване на двамата. Върна се в лагера, потънал в размисли. Трябваше да реши какво да каже на инструктор Хутрил и да обмисли лъжите си внимателно.

Белег подскачаше пред него и щракаше игриво с челюсти.

Обратният път с инструктор Хутрил беше мълчалив. Вейлин бе единственото момче в каруцата. Попита за останалите, но получи само изръмжаване: „Лоша година, с тая буря.“ Вейлин потръпна, но потисна паниката за другарите си, след което се качи в каруцата. Хутрил изгледа Белег, който подскачаше в снега. И продължи да го гледа безизразно, докато Вейлин разказваше частично измислената история: придържаше се към версията, която бе разказал на Тендрис, но премълча за снощното появяване на Макрил.

Единствената реакция на учителя бе повдигане на веждата, когато Вейлин спомена следотърсача. Хутрил остави тишината да се

проточи и Вейлин каза:

— Ъ-ъ, учителю, предлагам да вземем кучето в цитаделата. Инструктор Джеклин може да го ползва.

— Аспектът ще реши — отвърна Хутрил.

Отначало изглеждаше, че аспектът ще говори още по-малко. Седеше зад широкото дъбово бюро и гледаше Вейлин над сплетените си пръсти, докато той повтаряше историята с надеждата, че я е запомнил правилно. Присъствието на инструктор Солис в ъгъла не допринасяше за комфорта му. Вейлин беше посещавал покоите на аспекта само веднъж, да донесе един свитък, и сега откри, че купчините с книги и пергаменти са се увеличили. Имаше стотици книги, от пода до тавана, а останалото място бе заето от свитъци и овързани с панделки документи. Библиотеката на майка му бледнееше пред тази тук.

Вейлин се изненада, че никой не прояви интерес към Белег. Учителите изглеждаха умислени, а по принцип трудно се впечатляваха. Когато го посрещна на двора, Солис изгледа кучето само с кратък незаинтересован поглед.

— Ниса и Дентос се върнаха. Останалите се очакват утре. Остави нещата си тук и ме последвай. Аспектът иска да те види в покоите си.

Вейлин предполагаше, че аспектът ще иска обяснение защо се е върнал с това огромно куче, и повтори историята си, когато го запитаха за изпитанието.

— Изглежда, си се хранил добре — отбеляза аспектът. — Обикновено момчетата се връщат по-хилави и слаби.

— Имах късмет. Белег... кучето ми помогна — надуши един елен, загинал в бурята. Не мислех, че е в нарушение с правилата на изпитанието, защото ни е позволено да ползваме всичко налично в пустошта.

— Да. — Аспектът плесна с ръце, после ги положи на бюрото с дланите надолу. — Много находчиво. Жалко, че не си успял да помогнеш на брат Тендрис в издирването му. Той е един от най-ценените служители на Вярата.

Вейлин се замисли за горящите деца и кимна искрено.

— Така е, аспект. Останах впечатлен от неговата отдаденост.

Зад него Солис издаде някакъв звук, но не се разбра, дали е смях, или изсумтяване.

Аспектът се усмихна — непривично изражение на тясното му лице, — но усмивката бе тъжна.

— Случиха се... събития, отвъд стените ни, след началото на изпитанието. Затова те повиках. Военачалникът е напуснал поста си. Това предизвика недоволство в кралството. Военачалникът беше популярен сред простолюдието. Като признание за службата му кралят му е осигурил един дар. Знаеш ли какво е това?

— Подарък, аспект.

— Да, кралски подарък. Всичко, което е по силите му. Военачалникът си го е избрал и кралят очаква ние да го осъществим. Само че орденът ни не се командва от краля. Ние защитаваме държавата, но служим на Вярата, която е с предимство. Въпреки това той има очаквания, а не е лесно да се откаже на крал.

Вейлин се поколеба. Аспектът явно очакваше нещо от него, но той нямаше представа какво. Накрая реши, че тишината е непоносима.

— Разбирам, аспект.

Аспектът замени кратък поглед със Солис.

— Разбираш ли, Вейлин? Знаеш ли, какво означава това?

„Вече не съм син на Военачалника.“ Не беше сигурен как се чувства от това. Даже не беше сигурен дали въобще му пука.

— Аз съм брат от Ордена, аспект. Събитията отвъд стените на цитаделата не ме интересуват, докато не издържа Изпитанието на меча и не ме пратят да защитавам Вярата.

— Твоето присъствие тук беше символ за отдадеността на Военачалника към Вярата и Кралството — обясни аспектът. — Но след като вече не заема този пост, той иска сина си обратно.

Вейлин се учуди от това, че не изпита нито радост, нито изненада. Нямаше подскачане на сърцето и свиване на корема в пристъп на вълнение. Просто сковано объркване. „Военачалникът иска сина си обратно.“ Помнеше тропота на подковите по влажната земя в утринната мъгла и суровата команда на баща си. „Верността е нашата сила.“

Насили се да погледне аспекта в очите.

— Ще ме отпратите ли?

— Моите желания не са от значение. Нито тези на инструктор Солис, които, повярвай ми, бяха изказани ясно. Не, това е твое решение, Вейлин. Кралят не може да ни нарежда, а според правилата на Ордена никой послушник не може да бъде изгонен, освен ако не се провали в изпитанията или не наруши грубо Вярата. Кралят е предоставил избора на теб.

Вейлин потисна горчивия си смях. „Избор? Баща ми го направи някога. Както и аз трябва да го направя сега.“

— Военачалникът няма син — каза той на аспекта. — А аз нямам баща. Аз съм брат от Шестия орден. Мястото ми е тук.

Внезапно аспекът му се стори много по-възрастен. „Колко ли е стар?“ Беше трудно да се каже. Имаше същите плавни движения като останалите инструктори, но лицето му бе уморено от живота, а очите му изглеждаха натежали от опит. В тях имаше и тъга, и съжаление.

— Аспект — обади се инструктор Солис. — Момчето има нужда от почивка.

Аспектът вдигна глава и погледна Вейлин с уморените си очи.

— Това ли е окончателното ти решение?

— Да.

Аспектът се усмихна, но Вейлин виждаше, че се усмихва насила.

— Стопляш сърцето ми, малки братко. Заведи кучето при инструктор Чекрил. Мисля, че ще го посрещне по-топло, отколкото предполагаш.

— Благодаря, аспект.

— И аз ти благодаря, Вейлин. Свободен си.

— Воларианска робска хрътка — възкликна инструктор Чекрил. Белег го гледаше, наклонил глава с любопитство. — Не съм виждал такава от повече от двайсет години.

Инструктор Чекрил беше весел жилав мъж на средна възраст с резки движения, сходни с тези на кучетата, за които се грижеше с всеотдайност. Робата му бе мръсна, с петна от кал, слама и смес от урина и тор. Миризмата, която се носеше от него, бе доста неприятна, но той явно не й обръщаше внимание, както и на евентуалното неудобство на останалите.

— Казваш, че си убил останалите от глутницата?

— Да, учителю. Брат Макрил каза, че сега той ме приема за водач на глутницата.

— Да. Прав е за това. Кучетата са вълци, Вейлин, живеят на глутници, но инстинктът им е притъпен — глутниците са временни и те лесно забравят кой е водач. Робските хрътки са различни, в тях има достатъчно вълче, за да пазят реда в глутницата, но са много по-свирепи. Развъждат ги така от векове. Оцеляват само най-злостните кутрета. Казват, че са докоснати от Мрачното. Че са променени по някакъв начин, имат и от кучето, и от вълка, но са различни. Когато си убил водача, кучето те е видяло като силен и достоен негов заместник. Това не се случва всеки път. Определено си имал късмет, младежо.

Чекрил извади от кесията на колана си късче сушено говеждо, клекна и го подаде на Белег. Вейлин забеляза внимателните му колебливи движения. „Уплашен е. Бои се от Белег.“

Кучето подуши внимателно месото, после погледна въпросително Вейлин.

— Виждаш ли? — каза Чекрил. — Няма да вземе от мен. Ето. — И му подхвърли късчето. — Дай му го ти.

Вейлин протегна месото към Белег и той го грабна и го глътна.

— Учителю, защо ги наричат робски хрътки?

— Воларианците имат роби, много роби. Ако някой избяга, го връщат и му отрязват кутретата. Ако избяга пак, пускат робските хрътки. И те го връщат, само че в коремите си. Не е лесно за куче да убие човек. Хората са по-силни, отколкото предполагаш, и по-коварни от всяка лисица. За да може едно куче да убие човек, трябва да е силно и бързо, но също така и хитро и свирепо, много свирепо.

Белег легна в краката на Вейлин, положи глава на ботушите му и запотупва по пода с опашка.

— Изглежда съвсем дружелюбен.

— За теб. Но не забравяй, че е убиец. С тази цел е отгледан.

Инструктор Чекрил отвори едно отделение на кучкарника.

— Ще го приютим тук — каза през рамо. — Доведи го ти, че иначе няма да остане.

Белег се подчини, последва Вейлин и се завъртя веднъж, преди да легне на сламата.

— Ще трябва да го храниш — продължи Чекрил. — И да му чистиш също. Два пъти дневно.

— Разбира се, учителю.

— Освен това ще му трябват и много упражнения. Не мога да го извеждам с другите кучета, защото ще ги избие.

— Ще се грижа за него, учителю. — Вейлин потупа Белег по главата и това предизвика атака от облизвания, която го събори на земята. Момчето се засмя и обърса лигите от лицето си. — Чудех се дали ще му зарадваш, учителю. Мислех, че може да го убиете.

— Да го убием? Не, в името на Вярата! Ковачът ще изхвърли ли един прекрасен меч? Ще го ползвам за разплод, ще ми направи множество кученца. Надявам се да са силни като него, но по-лесни за дресировка.

Вейлин остана в кучкарника още час, за да нахрани Белег и да се увери, че той ще свикне с новото си жилище. Когато си тръгна, скимтенето на кучето беше ужасно жалостиво, но Чекрил го убеди, че животното трябва да свикне, и Вейлин не погледна назад, макар че Белег започна да вие.

Всички бяха изтощени. Вейлин разказа пръв за изпитанието си. Кейнис, също като него, не изглеждаше заслабнал: бе намерил убежище в хралупа на един древен дъб, но бил нападат от разярена сова. Дентос, който по принцип не беше много охранен, бе видимо мършав след седмицата, изкарана на корени и няколко птички и катерички, които бе успял да улови. Също като инструкторите, Вейлин и Кейнис не бяха особено впечатлени от историята му. Сякаш трудностите бяха подхранили безразличието им.

— Какво е робска хрътка? — попита Кейнис.

— Воларианско куче — отвърна Дентос. — Гадни животни. Не стават за боеве, защото се обръщат срещу стопаните си. — Обърна се към Вейлин и го изгледа с внезапен интерес. — Донесе ли някаква храна?

Замълчаха. Кейнис точеше ловджийския си нож, а Дентос гризеше сушеното еленско, което Вейлин бе скрил под наметалото си. Ядеше на малки хапки, защото знаеше, че празният му стомах не може да понесе много.

— Не мислех, че ще издържа — каза Дентос. — Наистина си мислех, че ще умра.

— Никой от братята, с които тръгнах, не се е върнал — отбеляза Вейлин. — Инструктор Хутрил каза, че е заради бурята.

— Започвам да разбирам защо в Ордена има толкова малко братя.

Следващият ден бе най-лекият от цялото им време в Ордена. Вейлин очакваше, че ще се върнат към суровите тренировки, но Солис запълни сутринта с уроци по езика на жестовете. Вейлин откри, че способностите му са се подобрили след краткия контакт с Ерлин и Села, макар и не с много — все още бе далече от майсторството на Кейнис. Следобеда тренираха с мечове. Инструктор Солис показва ново упражнение, в което ги замеряше с гнили плодове и зеленчуци, а момчетата трябваше да се бранят с дървените си мечове. Беше миризливо, но приятно. По-скоро игра, за разлика от обичайните тренировки, които оставяха синини и разкъравени носове.

Вечеряха в неловка тишина. Столовата беше по-тиха от обичайно, а множеството празни места сякаш потискаха наченките на разговор. По-големите момчета ги гледаха кои със симпатия, кои с мрачна насмешка, но никой не коментираше отсъстващите. Беше като след смъртта на Микел, но в по-голям мащаб. Някои момчета бяха загинали, други още не се бяха върнали и напрежението от вероятността да не се появят беше ужасно.

След вечерята се върнаха в кулата.

Стъмни се, а още не бе дошъл никой. Вейлин започна да изпитва тежкото чувство, че от тяхната група са оцелели само те. Баркус повече нямаше да ги размива. Нито пък Норта щеше да ги отегчава с разказите за баща си. Перспективата беше определено плашеща.

Готвеха се да лягат, когато откъм каменното стълбище се чуха стъпки и тримата замръзнаха в трепетно очакване.

— Залагам две ябълки, че е Баркус — каза Дентос.

— Готово — прие Кейнис.

— Здравсти! — поздрави ги оживено Норта, щом влезе, и стовари екипировката си на леглото. Беше отслабнал повече от Вейлин и Кейнис, но не чак толкова изтерзан като Дентос, а очите му бяха зачервени от изтощение. Въпреки това изглеждаше весел, даже триумфиращ.

— Баркус тук ли е? — попита той, докато се събличаше.

— Не. — Кейнис се усмихна на Дентос, който направи гримаса.

Вейлин забеляза нещо ново у Норта, докато той сваляше ризата си — огърлица от дълги лъскави нокти, — и попита:

— Намери ли я?

На лицето на Норта се изписа задоволство — смесица от триумф и очакване.

— Мечи нокти. — Вейлин се възхити на пренебрежителния коментар и си помисли колко ли часа е репетиран. Реши да изчака Норта да разкаже сам, но Дентос развали нещата.

— Намерил си огърлица от мечи нокти? Голяма работа. Обрал си някой окаян замръзнал в бурята глупак!

— Не. Направих я от ноктите на мечка, която убих.

Продължи да се съблича, като се правеше на незаинтересован от реакцията им, но Вейлин ясно виждаше колко се наслаждава на момента.

— Да бе! Намерил си я умряла — засмя се Дентос.

Норта сви рамене.

— Ако искаш вярвай. За мен няма значение.

Настъпи тишина. Въпреки очевидното глождещото ги любопитство Дентос и Кейнис отказваха да зададат неизбежния въпрос. Моментът се проточи и Вейлин реши, че е твърде уморен, за да чакат, и каза:

— Моля те, братко. Разкажи ни как уби мечката.

— Със стрела в окото. Беше си харесала един елен, който улових. Не можех да го допусна. Който ви каже, че мечките спят през зимата, лъже.

— Инструктор Хутрил казва, че се будят само когато са принудени. Явно си се натъкнал на много необичайна мечка, братко.

Норта го изгледа странно. Със студено превъзходство, което бе обичайно, но и разбиращо, което не беше.

— Признавам, че съм изненадан да те видя тук, братко. В гората срещнах трапер, грубоват човек, а и пияница, струва ми се. Разказа ми много новини от широкия свят.

Вейлин не каза нищо. Беше решил да не разказва за кралската услуга на баща му, но явно Норта нямаше да му остави избор.

— Военачалникът е напуснал поста си — каза Кейнис. — И ние чухме.

— Според някои помолил краля за дар, да върнат сина му от Ордена — добави Дентос. — Но при положение, че Военачалникът няма син, как да бъде върнат?

„Те са знаели. Знаели са още откакто се върнах. Затова бяха толкова тихи. Чудели са се дали ще се махна. Явно инструктор Солис им е казал, че оставам.“ Зачуди се дали е възможно нещо в Ордена да остане тайна.

— Може би — заговори Норта, — ако Военачалникът имаше син, той щеше да е благодарен за възможността да избяга оттук и да се върне в комфорта на семейството си. Това е шанс, който ние останалите няма да получим.

Възцари се тишина. Дентос и Норта се гледаха гневно, а Кейнис потръпваше от неудобство. Накрая Вейлин заговори:

— Трябва да е било страхотен изстрел, братко. Да уцелиш окото на мечката. Тя нападна ли?

Норта стисна зъби, за да овладее гнева си, и отвърна:

— Да.

— Тогава ти прави чест, че не си трепнал.

— Благодаря, братко. А ти какво ще разкажеш?

— Срегнах двама бягащи еретици, мъж и жена. Жената имаше способността да изкривява хорските умове. Убих две волариански робски хрътки и прибрах третата. О, и се запознах с брат Тендрис и брат Макрил, те преследват Отричащи.

Норта хвърли ризата си на леглото и сложи мускулестите си ръце на кръста си. Самоконтролът му беше похвален, лицето му почти не издаваше разочарование, но Вейлин го виждаше. Това трябваше да е триумфалният му миг — беше убил мечка, а Вейлин напускаше Ордена. Един от най-сладките моменти в краткия му живот. Вместо това Вейлин бе отхвърлил шанса да се махне, нещо, за което Норта копнееше, а приключенията му караха тези на Норта да бледнеят. Вейлин беше поразен от физиката му. Норта беше само на тринайсет, но се виждаше какъв мъж ще стане: изваяни мускули и красиви черти. Син, който щеше да накара баща си, министъра, да се гордее с него. Ако беше извън Ордена, животът му щеше да е изпълнен с жени и приключения под одобрителния поглед на двора. Вместо това беше

обречен на война, мизерстване и служба на Вярата. Живот, който не бе избрал сам.

— Одра ли я? — попита Вейлин.

Норта се намръщи и го погледна с гневно объркване.

— Какво?

— Одра ли мечката?

— Не. Бурята се развихряше, а не можех да я мъкна до заслона, затова ѝ отрязвах лапите, за да взема ноктите.

— Мъдро решение, братко. И впечатляващо постижение.

— Не знам — обади се Дентос. — Според мен орловата сова на Кейнис също е попадение.

— Сова? — каза Вейлин. — Аз доведох робска хрътка.

Продължиха да се заяждат добронамерено още известно време. Даже Норта се включи — отбеляза колко е изпосталял Дентос. Отново бяха братя, но все още не всичките. Легнаха си по-късно от обикновено. Искаше им се да изчакаят следващия, но умората взе връх. Вейлин спа без сънища, но се събуди стреснато и инстинктивно посегна за ловджийския си нож. Спря, когато видя момчето на съседното легло.

— Баркус? — попита сънено.

Чу се само тихо изръмжаване; Баркус не помръдна.

— Кога се прибра?

Не последва отговор. Баркус седеше неподвижно, а мълчанието му бе смуцаващо. Вейлин се надигна и попита:

— Добре ли си?

Пак тишина. Вейлин се зачуди дали да не извика инструктор Солис, но накрая Баркус проговори:

— Дженис е мъртъв. — Абсолютната липса на чувства в гласа му беше смуцаваща. Баркус беше от момчетата, които винаги чувстваха нещо: радост, гняв, изненада, чувството винаги присъстваше в гласа и в изражението му. Но сега нямаше нищо, само студените факти. — Открих го замръзнал до едно дърво. Наметалото му го нямаше. Мисля, че сам е поискал да се случи. Не беше същият, след смъртта на Микел.

Микел, Дженис... Още колко? Дали някой от тях щеше да остане накрая? „Трябва да съм ядосан. Ние сме още момчета, а тези изпитания ни убиват.“ Но нямаше гняв, само умора и тъга. „Защо не мога да ги мразя? Защо не мразя Ордена?“

— Лягай, Баркус — каза той на приятеля си. — Утре сутринта ще изкажем благодарност за живота на нашия брат.

Баркус потръпна и се присви.

— Страх ме е какво ще видя, когато заспя.

— И мен. Но ние сме от Ордена и следователно от Вярата. Покойните не искат да страдаме. Те изпрацат сънища да ни напътстват, а не да ни тормозят.

— Бях гладен, Вейлин. — В очите на Баркус заблестяха сълзи. — Бях гладен и не помислих за смъртта на бедния Дженис и как ще ни липсва. Просто прерових дрехите му за храна. Нямаше никаква и затова го проклех. Проклех загиналия си брат.

Вейлин мълчеше и гледаше как Баркус плаче в мрака. „Изпитанието на пустошта. По-скоро изпитание на сърцето и душата. Гладът те изпитва по безброй начини.“

— Не си го убил ти — промълви той накрая. — Не можеш да прокълнеш душа, която се е присъединила към Покойните. Дори да те е чул, брат ни ще разбере тежестта на изпитанието.

Трябваше доста убеждаване, но след час Баркус си легна — беше прекалено уморен, за да издържи. Вейлин също легна. Знаеше, че ще му е трудно да заспи и че на следващия ден ще е тромав и изтощен. „Инструктор Солис пак ще почне да ни налага.“ Лежеше буден и мислеше за мъртвия си приятел, за Ерлин и Села, за Макрил, който бе плакал, също като Баркус. Имаше ли място за подобни мисли в Ордена? Внезапно в главата му се появи нежелана мисъл, ясна и ярка, която го шокира. „Върни се при баща си и може да мислиш каквото си искаш.“

Той се стресна. Откъде бе дошло пък това? „Да се върна при баща си?“

— Нямам баща. — Не осъзна, че го е казал на глас, докато Баркус не се извъртя и не промърмори сънено. От другата страна Кейнис също се размърда, въздъхна дълбоко и придърпа одеялото над главата си.

Вейлин се сви и стисна очи, вкопчен в мисълта: „Нямам баща.“

4.

Пролетта дойде и снегът на тренировъчното поле отстъпи пред зеленината. Момчетата продължаваха да се упражняват с инструктор Солис. Уменията им се увеличаваха с всеки ден, както и синините. В края на месец онасур започнаха да се подготвят за Изпитанието на познанието под наставничеството на инструктор Грейлин.

Всеки ден слизаха в обширното хранилище и слушаха разказите му за историята на Ордена. Грейлин беше роден разказвач и редеше истории за велики дела, героизъм и правосъдие, които караха повечето момчета да слушат запленило. И Вейлин харесваше легендите, но интересът му бе помрачен от това, че всички бяха за дръзки приключения и грандиозни битки, но никога не споменаваха за преследване на Отричащи или за затварянето им в Черната твърд. В края на всеки урок Грейлин ги изпитваше какво са запомнили. Който отговореше правилно, получаваше нещо сладко, а тези, които не можеха, тъжно поклащане на глава и мрачен коментар. Инструктор Грейлин не беше суров като останалите и никога не ги биеше — наказанията му се ограничаваха до думи и жестове. Освен това никога не псуваше като другите инструктори, включително немия Сментил, който успяваше да изобрази всякакви цинизми с жестове.

— Вейлин — каза Грейлин, след като бе свършил историята за обсадата на замъка Баслен по време на първата Война за обединение. — Кой е удържал моста, докато братята затворят портите зад гърба му?

— Брат Нолнен, учителю.

— Много добре, Вейлин, получаваш захаросан ечемик.

Вейлин беше забелязал, че всеки път като ги наградеше, Грейлин взимаше и за себе си.

— Така — продължи инструкторът, докато дъвчеше лакомството. — Как е името на командира на кумбраелските войски? — Огледа групата, за да си избере жертва. — Дентос?

— Ерм Верлиг, учителю.

— Олеле! — Инструктор Грейлин вдигна един карамел и поклати тъжно голямата си глава. — Без награда за Дентос. Малки

братко, напомни ми — колко награди получи тази седмица?

— Нито една — измърмори Дентос.

— Извинявай, Дентос, какво каза?

— Нито една, учителю. — Гласът на Дентос отекна в подземието.

— Да. Нито една. Доколкото си спомням, и миналата седмица не получи награда. Нали?

Дентос изглеждаше така, сякаш предпочиташе да го пердаши инструктор Солис.

— Да, учителю.

— Хъм. — Грейлин метна карамела в устата си и го задъвка с наслада. — Жалко. Тези бонбони са много хубави. Кейнис, може би ти ще ни просветлиш?

— Верулин е бил командир на кумбраелците при обсадата на замъка Баслен, учителю. — Отговорите на Кейнис бяха винаги точни и изчерпателни. Вейлин подозираше, че на моменти познанията му не отстъпват, та дори и надминават тези на инструктора.

— Точно така. Вземи си захаросан лешник.

— Гадняр! — ядосваше се Дентос по-късно, по време на вечерята. — Дебел мазен гадняр. На кой му пука дали знаем какви ги е вършил някакъв скапаняк преди двеста години? Какво общо има това с обучението ни?

— Уроците от миналото ни напътстват в настоящето — изрецитира Кейнис. — Вярата ни укрепва от познанията ни за тези, които са били преди нас.

Дентос се намръщи.

— О, я млъквай! Всички знаем, че си любимецът на оня тлъст шопар. „Да, учителю Грейлин — успя да докара изненадващо точно мекия глас на Кейнис, — битката при Лайнян завой продължила цели два дни и хиляди нещастници като нас загинали. Дайте ми захарна пръчка и ще ви оближа задника.“

Норта, който седеше до Дентос, се изхили гадно.

— Затваряй си устата, Дентос — предупреди Кейнис.

— Или какво? Ще ме отегчиш до смърт с поредната проклета история за краля и изтърсаците?

Кейнис прескочи светкавично масата с перфектно гимнастическо движение и изрита Дентос в лицето. Шурна кръв и двамата се

стовариха на пода. Боят беше кратък, но кървав. Извоюваните с труд умения правеха подобни счепквания доста опасни и момчетата по принцип се опитваха да ги избягват дори при най-разпалените спорове. Докато успеят да ги разделят, Кейнис имаше счупен зъб и изкълчен пръст. Дентос не беше по-добре — със счупен нос и натъртени ребра.

Заведоха ги при инструктор Хентал, лечителя на Ордена, който ги превърза, докато двамата се гледаха мрачно от срещуположните нарове.

— Вейлин, какво стана? — попита инструктор Солис, докато чакаха в коридора.

— Братята се скараха, учителю — отвърна Норта със стандартното оправдание.

— Не питам теб, Сендал — сръза го Солис. — Връщай се в столовата. Ти също, Джешуа.

Баркус и Норта погледнаха объркано Вейлин и бързо се изнесоха. Не беше обичайно инструкторите да задълбават в споровете между послушниците. Момчетата си бяха момчета и бе нормално да се бият.

— Е? — попита отново Солис, след като двамата се махнаха.

Вейлин изпита моментен импулс да излъже, но хладният гняв в очите на Солис му подсказа, че много ще сбърка, ако го направи.

— Заради изпитанието, учителю. Кейнис ще премине със сигурност, за разлика от Дентос.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Аз ли, учителю?

— Всички в Ордена имаме различни роли. Повечето се бият, някои преследват еретици из кралството, други се движат в сенките, за да изпълняват задачите си в тайна, неколцина преподават, а съвсем малцина водят.

— Искате... да бъда водач?

— Аспектът смята, че това е твоята роля, а той рядко греша. — Солис кимна към лечебницата на Хентал. — Няма да се научиш да водиш, ако само гледаш как братята ти се бъркат. Нито пък ако ги оставиш да се провалят на изпитанията. Погрижи се за това.

Обърна се и си тръгна. Вейлин опря глава на каменната стена и въздъхна тежко. „Водачество. Сякаш си нямам достатъчно грижи?“

— Негодници, ставате все по-лоши с всяка година — посрещна го оживено инструктор Хентал, когато влезе. — Едно време тригодишните послушници едва успяваха да се натъртят. Явно ви обучаваме твърде добре.

— Благодарни сме за мъдростта ви, учителю — увери го Вейлин. — Може ли да поговоря с братята си?

— Както искаш. — Лечителят притисна парче памук към носа на Дентос. — Дръж го, докато кървенето не спре. Не гълтай кръвта, а я плюй. В купата. Ако ми изцапаш пода, ще съжаляваш, че брат ти не те е убил. — Излезе и ги остави сами в напрегнатата тишина.

— Как е? — обърна се Вейлин към Дентос.

Момчето едва успя да изгъгне:

— Счупи ми носа.

Вейлин се завъртя към Кейнис, който притискаше бинтованата си ръка.

— А ти?

Кейнис погледна превързаните си пръсти.

— Инструктор Хентал го намести. Каза, че ще отече. Няма да мога да държа меч поне седмица. — Млъкна и изплю гъста кървава хрочка в купата до леглото. — Извади ми и зъба. Натъпка го с памук и ми даде червен цвят за болката.

— Помага ли?

Кейнис се намръщи.

— Не особено.

— Е, заслужи си го.

Но лицето на момчето се изписа гняв.

— Чу го какво каза...

— Чух. Чух и какво каза ти преди това. Знаеш, че има проблеми с уроците, но реши да го поучаваш. — Обърна се към Дентос. — А ти не трябваше да го провокираш. Имаме достатъчно възможности да се нараняваме по време на упражненията. Правете го там, щом трябва.

— Ама той само ме ядосва — изфъфли Дентос. — Прави се на голям умник.

— Тогава научи нещо от него. Той има познания, ти имаш нужда, кой по-добър ще намериш? — Вейлин седна до Дентос. — Знаеш, че ако не издържиш изпитанието, ще трябва да напуснеш. Това ли искаш?

Да се върнеш в Нилсаел да помагаш на чичо си с кучешките боеве и да разправяш на пияниците в кръчмата как си бил на косъм да влезеш в Шестия орден? Обзалагам се, че ще са много впечатлени.

— Разкарай се, Вейлин. — Дентос се наведе, за да може голямата капка кръв да падне от носа му в купата.

— И двамата знаете, че не бях длъжен да остана тук — каза Вейлин. — Знаете ли защо го направих?

— Защото мразиш баща си — веднага отговори Кейнис.

Вейлин преглътна забележката: не подозираше, че чувствата му са толкова очевидни.

— Не можех просто да напусна. Не можех да живея извън Ордена и да чакам един ден да чуя какво се е случило с вас. Да се чудя дали ако съм останал, това би могло да се избегне. Загубихме Микел и Дженис. Не можем да губим други. — Стана и тръгна към вратата. — Вече не сме деца. Но не мога да ви накарам да направите нещо насила. От вас си зависи.

— Извинявай — каза Кейнис. — За това дете казах за баща ти.

— Нямам баща — напомни му Вейлин.

Кейнис се засмя и от устната му потече гъста кръв.

— И аз. — Завъртя се и хвърли окървавения парцал по Дентос. — Ами ти, братко? Имаш ли баща?

Дентос също се засмя въпреки болката.

— Няма да го призная дори да ми даде торба злато!

Смяха се дълго, и тримата. Болката намаля и бе забравена. Смееха се и не коментираха колко ги боли.

Момчетата почнаха да обучават Дентос сами. Той продължаваше да не запомня нищо от инструктор Грейлин, затова всяка вечер му повтаряха истории от миналото на Ордена и го караха да ги наизустява. Беше досадна и изтощителна задача след продължителните тренировки, когато само искаха да си легнат, но продължаваха с твърда решителност. Като на най-напреднал, основната тежест се падаше на Кейнис, който се доказа като съвестен, макар и нетърпелив учител. Обичайно кротката му натура бе подложена на истинско изпитание от твърдоглавия отказ на Дентос да запомни повече от няколко факта наведнъж. Баркус имаше стабилни, макар и не пребогати познания по

историята на Ордена и предпочиташе хумористичните легенди, като тази за брат Йелна, който, останал без никакви оръжия, накарал противника си да припадне с изключително противна и силна пръдня.

— Няма да го изпитват за пърдящия брат — заяви отвратено Кейнис.

— Откъде знаеш? — отвърна Баркус. — Нали и това си е в историята?

За всеобща изненада най-добрият учител се оказа Норта — методите му бяха праволинейни, но ефективни. Сякаш имаше неестествената способност да кара Дентос да запомня повече. Вместо просто да разказва и да очаква Дентос да повтаря дума по дума той правеше паузи, задаваше въпроси и го окуражаваше да мисли за поуките. Обичайният му стремеж да преувеличава бе забравен и той дори пропускаше очевидните възможности да се подиграе на невежия си ученик. Дори Вейлин, който бе доста критично настроен към Норта, трябваше да признае, че той е не по-малко решен от останалите да запази групата. Животът в Ордена беше достатъчно труден, а без приятели щеше да е непоносим. Методите на Норта носеха успех, но изборът му на истории беше доста ограничен. Баркус предпочиташе хумора, Кейнис рецитираше притчи, описващи добродетелите на Вярата, а Норта си падаше по трагедиите. Описваше с наслада пораженията на Ордена, падането на цитаделата в Улнар, смъртта на великия Лесандер, смятан от мнозина за най-добрия воин, загинал заради забранена любов към жена, която го предала на враговете. Трагичните истории на Норта бяха безкрайни. Вейлин не беше чувал някои от тях и се чудеше дали русолявият младеж не ги измисля.

Вейлин беше зает да се грижи за Белег всяка вечер и пое задължението да изпитва Дентос в края на седмицата — засипваше го с въпроси с нарастващо темпо. Често се дразнеше. Познанията на Дентос нарастваха, но момчето се бореше с дългите години, прекарани в блажено невежество. Въпреки това успя да изкара няколко награди от инструктор Грейлин, който демонстрира изненадата си с повдигане на вежди.

С настъпването на месец пренсур до изпитанието останаха няколко дни и Грейлин ги уведоми, че уроците са приключили.

— Познанието е това, което ни определя, малки братя. — Този път усмивката му я нямаше, а гласът му бе съвсем сериозен. — То ни

превръща в това, което сме. Това, което знаем, диктува какво вършим и какви решения вземаме. През следващите дни помислете над наученото, не само за имената и датите, а за причините и значенията. Аз ви разказах за Ордена — какво значи, с какво се занимава. Изпитанието на познанието ще е най-тежкото за някои от вас. Никое друго изпитание не разголява така душата. — Усмихна се тъжно, след което се върна към обичайното си добро настроение. — А сега, последните награди за малките ми воители. — Извади торба с лакомства и започна да сипва в протегнатите им шепи. — Насладете им се, малки мъже. Сладостта се среща рядко в живота на братята. — Въздъхна тежко и се заклатушка бавно към склада, влезе и затвори тихо вратата.

— Какво беше това? — зачуди се Норта.

— Брат Грейлин е много странен човек — каза Кейнис и сви рамене. — Заменям меденка за захарно бобче.

— Захарното бобче струва поне колкото три меденки — изсумтя Норта.

Вейлин устоя на изкушението да изтъргува собствените си сладки и ги занесе в кучкарника, където щастливият Белег ги излапа още във въздуха. Не пропусна нито една.

Изпитът започна фелдриан сутринта, два дни преди лятното равноденствие. Момчетата, които преминеха, не само щяха да останат, но и да получат правото да посетят големия панаир във Варинсхолд. Щяха да ги пуснат сами навън за пръв път, откакто Ордена бе поел грижа за тях. Тези, които се проваляха, щяха да получат златните монети и да бъдат отпратени. За пръв път по-големите не им се подиграваха. Вейлин забеляза, че споменаването на изпита провокира само мрачни погледи и злобни блъскания. Чудеше се какво ги дразни толкова — все пак ставаше дума само за няколко въпроса.

— Единственият брат, пътувал през Великата северна гора? — попита той Дентос, докато излизаха от столовата.

— Лесандер — отвърна самодоволно Дентос. — Това е лесно.

— Третият аспект на Ордена?

Дентос спря и сбърчи вежди, търсейки отговора.

— Кинлиал?

— Питаш или отговаряш?

— Отговарям.

— Браво. Той е. — Вейлин го потупа по рамото, докато излизаха на двора. — Братко, вярвам, че ще издържиш днешния изпит.

Извикаха ги следобед, пред една стая в южната стена. Инструктор Солис ги предупреди строго да се държат добре и каза, че Баркус е пръв. Момчето беше готово да се пошегува, но мрачният вид на инструктора го спря и то само се поклони и влезе в помещението. Солис затвори вратата зад него.

— Чакайте тук. Като приключите, отидете в столовата. — И си тръгна, като ги остави пред тежката дъбова врата.

— Мислех, че той ще ни изпитва — каза Дентос малко притеснено.

— Е, явно няма да е той? — отвърна Норта, приближи се до вратата и долепи ухо до нея.

— Чуваш ли нещо? — прошепна Кейнис.

Норта поклати глава и се изправи.

— Само мърморене, вратата е прекалено дебела. — Бръкна под наметалото си и извади чамова дъска с множество драскотини и боядисана в черно точка в центъра. — Да поиграем на ножове, докато чакаме.

През последните месеци ножовете бяха основното им забавление. Простичка демонстрация на умение, като целта бе да се уцели максимално близо до центъра на дъската. Играта имаше варианти, като дъската можеше да е подпряна на стена, висяща на въже и люшкаща се или пък подхвърлена във въздуха. Ножовете за мятане бяха нещо като заместител на парите в Ордена. Заменяха се за предмети или услуги, а популярността на братята зависеше от запаса от ножове. Самите оръжия бяха обикновени, евтини триъгълни остриета, дълги шест пръста, с малка дръжка, колкото връх на стрела. Инструктор Грейлин им ги бе раздал в началото на третата година, по десет на човек, като запасът им се подновяваше на шест месеца. Нямаше стриктни инструкции как да ги ползват, просто гледаха по-големите и се учеха в движение. Очаквано, най-добрите стрелци бяха и най-добри в мятането. Дентос и Норта имаха най-много ножове, а Кейнис не беше далече зад тях. Вейлин печелеше едва една от десет игри, но знаеше, че става по-добър, за разлика от Баркус, който изглеждаше неспособен да победи. Момчето пазеше пестеливо

ножовете си, макар че успяваше да неутрализира загубите, търгувайки с множеството откраднати вещи.

— Скапана, проклета, тъпа работа! — ядоса се Дентос, когато ножът му изкара искри, удряйки се в стената. Явно нервите влияеха на точността му.

— Изгаряш — каза Норта. Ако играч не уцелеше дъската, изпаднаше от играта и губеше ножа.

Беше ред на Вейлин, който заби острието до външния ръб на кръга, по-добро хвърляне от обикновено. Ножът на Кейнис бе малко по-навътре, но Норта спечели, като уцели само на един пръст от центъра.

— Просто съм най-добър — заяви той, докато събираше ножовете. — Наистина трябва да спра да играя. Не е честно спрямо вас.

— О, я стига! — викна Дентос. — Бил съм те сто пъти.

— Само когато те оставя да ме биеш — отвърна спокойно Норта. — Ако не го правя, няма да искаш да играем.

— Да бе. — Дентос извади нож от колана си и го хвърли с грациозно движение. Може би беше най-доброто мятане, което Вейлин бе виждал. Ножът се заби до дръжката право в центъра на мишената. — Надмини това, богаташче!

Норта повдигна вежди.

— Късметът е на твоя страна днес, братко.

— Да бе, късмет! Ще хвърляш ли, или не?

Норта сви рамене, извади нож и се прицели внимателно. Дръпна бавно ръката си и я стрелна напред толкова бързо, че сякаш се замъгли, а ножът се превърна в мигновено сребърно проблясване и полетя към мишената. Чу се издрънчаване на метал в метал, острието се удари в дръжката на ножа на Дентос и падна на няколко крачки встрани.

— Е, добре. — Норта се наведе и вдигна ножа, върхът му бе огънат. — Мисля, че е за теб — каза и го подаде на Дентос.

— По-скоро сме наравно. Щеше да уцелиш центъра, ако моят нож вече не беше забит.

— Но не успях, братко. — И продължи да държи ножа, докато Дентос не го взе.

— Този няма да го заменям — заяви той. — Ще си го оставя за късметлийски талисман. Като онзи копринен шал, дето Вейлин си

мисли, че не го виждаме.

Вейлин изсумтя отвратно.

— Нищо ли не може да се скрие от вас бе, смотаняци?

Продължиха да играят, като този път Вейлин подхвърляше дъската във въздуха. Тук беше силата на Кейнис и той бе събрал пет ножа, докато Баркус излезе.

— Реших, че ще останеш там завинаги — посрещна го Дентос.

Баркус изглеждаше смутен и отвърна с кратка, сдържана усмивка, преди да се обърне и забързано да излезе.

— Мамка му! — въздъхна Дентос. Понатрупаната му увереност се бе стопила.

— Дръж се, братко. — Вейлин го потупа по рамото. — Скоро ще свърши. — Тонът скриваше безпокойството му. Притесняваше се от държането на Баркус, напомняше му на мрачните изражения на по-големите, когато станеше дума за изпита. Докато се чудеше защо изпитанието предизвиква такива мрачни емоции, си спомни думите на инструктор Грейлин: „Никое друго изпитание не разголява така душата.“

Стегна се и приближи вратата, а в главата му се прескачаха стотици въпроси. „Запомни, Карлист е третият аспект на Ордена, не вторият. Честа грешка, заради убийството на предшественика му само два дни след като заема поста.“ Пое си дъх, за да спре треперенето на ръцете си, завъртя тежката месингова дръжка и влезе.

Стаята беше малка, съвсем обикновено помещение с нисък таван и тясно прозорче. Имаше свещи, но те не успяваха да разведрят потискащата обстановка. Зад голяма дъбова маса седяха трима души с раса, различни от неговото тъмносино, които очевидно не бяха от Шестия орден. Безпокойството на Вейлин премина в нова насока и той не успя да потисне потръпването си. „Що за изпитание е това?“

— Вейлин — започна една от изпитващите, руса жена със сива роба. Усмихна му се топло и посочи стола пред масата. — Заповядай, седни.

Той се стегна и тръгна към стола. Тримата го наблюдаваха мълчаливо, давайки му шанс да ги огледа на свой ред. Едрият мъж, със зелена роба, беше дебел и плешив, с рехава брада. Не можеше да се сравнява с инструктор Грейлин, защото не притежаваше вродената му сила. Розовото му месесто лице лъщеше от пот, а челюстите му

мърдаха — дъвчеше нещо. А, да — на масата, до лявата му ръка, имаше купа с череша, а червеникавите му устни подсказваха, че често посяга към нея. Гледаше Вейлин със смес от любопитство и очевидна надменност. Обратно, другият мъж, с черна роба, беше слаб, та дори мършав, но бе също толкова плешив. Изражението му бе по-притесняващо от това на дебелия. Носеше същата сурова маска на фанатична отдаденост като брат Тендрис.

Но вниманието на Вейлин беше привлечено от жената в сиво. Изглеждаше на трийсет и няколко, ъгловатото ѝ лице беше миловидно и смътно познато. Косата ѝ бе златиста. Но най-интригуващи бяха очите ѝ, светли и пълни с топлина и съчувствие. Напомняше му за бледото лице на Села и добротата, която бе видял в нея, когато тя се съдържа да го докосне. Но Села беше изплашена, а му се струваше, че никога няма да види тази жена толкова уязвима. В нея имаше сила. Същата сила, която имаше в аспекта или в инструктор Солис. Беше му трудно да откъсне очи от нея.

— Вейлин — каза тя. — Знаеш ли кои сме ние?

Той реши, че няма смисъл да гадае.

— Не, милейди.

Дебелият изръмжа и лапна една череша.

— Поредното неуго пале — каза, докато мляскаше. — Не учат ли тази малки диваци на нещо друго освен да се колят?

— Учат ни да защитаваме вярващите и Кралството, сър.

Дебелакът спря да дъвче и надменността му се смени с гняв.

— Ще видим какво знаеш за Вярата, младежо.

— Аз съм Елера Ал Менда — каза русата жена. — Аспект на Петия орден. Това са моите братя аспекти Дендриш Хендрил от Третия орден — тя посочи дебелия мъж в зелено — и Корлин Ал Сентис от Четвъртия орден. — Слабият мъж в черно кимна и се навъси още повече.

Вейлин се смути от величайшата компания. Трина аспекти в една стая, събрани заради него! Знаеше, че трябва да се чувства поласкан, но усещаше само смразяваща несигурност. Какво щяха да питат трима аспекти от други ордени за историята на неговия?

— Чудиш се за прилежно научените факти за изумителната история на Шестия орден с безбройните му кръвопролития. — Дендриш Хендрил, дебелият, изплю костилката в изящно бродирана

кърпичка. — Инструкторите ви заблудиха, момче. Няма да питаме за отдавна мъртви герои и битки, които е по-добре да останат забравени. Не това познание търсим.

Елера Ал Менда завъртя глава и се усмихна на колегата си.

— Мисля, че трябва да обясним изпитанието по-подробно, скъпи братко.

Дендриш Хендрил присви очи и не отговори, а посегна за нова череша.

— Изпитанието на познанието — продължи Елера, обръщайки се към Вейлин, — е уникално с това, че всички братя и сестри от различните ордени трябва да го преминат. Това не е тест на сила, умение или памет. Това е изпитание на самопознанието. За да служиш на ордена си, трябва да имаш не само умения с оръжията, също както служителите на моя трябва да умеят и друго освен да лекуват. Душата определя кой си ти, тя те напътства в службата на Вярата. Това изпитание ще покаже, на нас и на теб, дали познаваш естеството на душата си.

— И не се опитвай да лъжеш — намеси се Дендриш Хендрил. — Тук не можеш, а ако пробваш, ще провалиш изпита.

Несигурността на Вейлин се задълбочи. Лъжите го пазеха в безопасност. Лъженето се бе превърнало в необходимост за оцеляване. Ерлин и Села, вълкът в гората, нападателят, когото беше убил. Тайни, забулени в лъжи. Той кимна, опита се да се пребори с паниката и отвърна:

— Разбирам, аспект.

— Не, момче. Готов си да надрискаш гащите. Направо го подушвам.

Усмивката на аспект Елера трепна леко, но тя задържа вниманието си.

— Страх ли те е, Вейлин?

— Изпитанието почна ли, аспект?

— Почна от момента, в който влезе в стаята. Отговори, ако обичаш.

„Не можеш да лъжеш.“

— Притеснявам се. Не знам какво да очаквам. Не искам да напускам Ордена.

— По-скоро те е страх да застанеш пред баща си — изсумтя Дендриш Хендрил. — Мислиш ли, че ще се радва да те види?

— Не знам — отвърна честно Вейлин.

— Баща ти искаше да се върнеш — каза Елера. — Това не ти ли показва, че го е грижа за теб?

Вейлин се размърда от неудобство. Избягваше и потискаше спомените за баща си от толкова време, че му бе трудно да издържи този разпит.

— Не знам какво показва. Почти не го познавах и преди да дойда тук. Често го нямаше. Сражаваше се за краля, а когато си беше вкъщи, рядко говореше с мен.

— Значи го мразиш? — попита Дендриш Хендрил. — Това е разбираемо.

— Не го мразя. Не го познавам. Не е от моето семейство. То е тук.

Слабият мъж, Корлин Ал Сентис, проговори за пръв път. Гласът му беше груб и дрезгав.

— Убил си човек, по време на Изпитанието на прехода. — Трескавите му очи се втренчиха в очите на Вейлин. — Хареса ли ти?

Вейлин се вцепени. „Те знаят! Какво ли още знаят?“

— Аспектите обменят информация, момче — каза Дендриш Хендрил. — Това е в основата на Вярата. Обединение в целта, обединение в доверието. На това се крепи държавата ни. Добре е да го запомниш. И не се бой, мрачните ти тайни са в безопасност при нас. Отговори на аспект Сентис.

Вейлин си пое дъх и се опита да успокои тежко тупащото си сърце. Замисли се за Изпитанието на прехода, за избръмчаването на тетивата, което го бе спасило от стрелата на убиеца, за отпуснатото, безжизнено лице на мъжа. Как му се догади, докато отрязваше оперението на стрелата...

— Не. Не ми хареса.

— Съжالياваш ли? — настоя Корлин Ал Сентис.

— Той искаше да ме убие. Нямах избор. Не мога да съжالياвам, че съм останал жив.

— Значи само за това те е грижа? — попита Дендриш Хендрил. — Да останеш жив?

— Грижа ме е за братята ми, за Вярата, за Кралството... — „За Села, отричащата вещица, и за Ерлин, който ѝ помогна да избяга. Но не мога да кажа, че ме е грижа за теб, аспект.“

Напрегна се, очаквайки порицание или наказание, но аспектите не казаха нищо, а само размениха неразгадаеми погледи. „Те могат да усетят, че лъжеш. Но не и мислите ти.“ Можеше просто да скрие някои неща, без да лъже. Мълчанието щеше да бъде негов щит.

Беше ред на аспект Елера и въпросът ѝ беше по-тежък от предишните.

— Помниш ли майка си?

Неудобството на Вейлин внезапно се смени с гняв.

— Забравяме за семейните си връзки, щом постъпим в Ордена...

— Не бъди нагъл, момче! — скара му се аспект Хендрил. — Ние питаме, ти отговаряш. Това е положението.

Вейлин стисна зъби до болка, за да не отговори гневно. След това процеди, като се мъчеше да овладее емоциите си:

— Разбира се, че помня майка си.

— И аз я помня — каза аспект Елера. — Беше добра жена, която жертва много, за да се омъжи за баща ти и да те роди. И тя като теб бе избрала живот в служба на Вярата. Беше сестра от Петия орден, високо уважавана заради лечителските си умения. Беше глава на нашата обител и един ден можеше да стане аспект. Тръгна с кралската армия по време на първия кумбраелски бунт. Запозна се с баща ти, когато той беше ранен в битка. Докато се грижела за него, се влюбили и след това тя напусна ордена, за да се омъжи. Знаеше ли това?

Вейлин само поклати глава. Беше смаян. Спомените от детството му бяха мъгляви и нарочно потискани, но понякога имаше подозрения за различния произход на родителите си. Двамата просто бяха различни, дори в начина, по който говореха: баща му говореше като селяк, за разлика от прецизната реч на майка му. Освен това баща му нямаше обноски и често зарязваше ножа и вилицата, ядеше с ръце и се смееше на забележките на съпругата си. „Моля те, скъпи. Това не са ти казармите.“ Но никога не си бе представял, че и тя е служила на Вярата.

— Ако беше още жива — върна го към реалността гласът на аспект Елера, — щеше ли да ти позволи да се обречеш в служба на Ордена?

Изкушението да излъже беше твърде силно. Знаеше какво би казала майка му, как би се чувствала да го види в това расо, с ръце и лице, насинени от тренировки, и как щеше да я заболи. Но ако го кажеше, щеше да стане истинско и нямаше да може да се скрие от него. Знаеше, че това е капан. „Искат да излъжа. Искат да се проваля.“

— Не — отвърна той. — Тя мразеше войната. — Ето. Живееше живот, който майка му не би искала в никакъв случай, и петнеше паметта ѝ.

— Тя ли ти каза?

— Не, каза го на баща ми. Не искаше той да заминава на война срещу мелденейците. Каза, че вонята на кръв я отвращава. Нямаше да иска подобен живот за мен.

— Това как те кара да се чувстваш? — настоя Елера.

Вейлин откри, че отговаря, без да мисли.

— Виновен.

— И въпреки това остана, макар да имаше възможност да напуснеш.

— Усещах, че е необходимо да съм тук. Трябваше да остана при братята си. Да науча това, което ще ми даде Ордена.

— Защо?

— Мисля... че това се очаква от мен. Вярата го иска. Научих меча и тоягата, така както ковачът се научава с чук и наковалня. Има сила, скорост и лукавство... — Той се поколеба. Знаеше, че трябва да се насили да изрече думите, въпреки че ги мразеше. — И мога да убивам. — Погледна я в очите. — Мога да убивам без колебание. Роден съм за воин.

В стаята настъпи тишина, ако се изключеше мляскането на Дендриш Хендрил, лапнал поредната череша. Вейлин ги изгледа поред, отвратен, че никой не иска да отвърне на погледа му. Реакцията на Елера Ал Менда беше най-шокираща. Тя гледаше сплетените си пръсти и сякаш беше готова да заплаче.

Накрая Дендриш Хендрил наруши тишината.

— Това е достатъчно, момче. Свободен си. Не говори с приятелите си на излизане.

Вейлин се надигна колебливо.

— Изпитанието приключи ли, аспект?

— Да. Издържа го. Честито. Сигурен съм, че ще си гордост за Шестия орден. — Горчивият му тон очевидно говореше, че това не е комплимент.

Вейлин тръгна към вратата, доволен, че е свършило. Атмосферата в стаята беше потискаща, а въпросите на аспектите — трудно поносими.

— Брат Вейлин — спря го дрезгавият глас на Корлин Ал Сентис, докато той посягаше към дръжката на вратата.

Вейлин преглътна раздразнената си въздишка и се обърна. Корлин Ал Сентис го гледаше с пълната сила на фанатичния си поглед. Аспект Елера не вдигна глава, а Дендриш Хендрил го гледаше незаинтересовано.

— Да, аспект?

— Тя докосна ли те?

Вейлин знаеше за кого говори, разбира се. Беше глупаво да се надява, че ще се измъкне, без да се стигне до този въпрос.

— Питате за Села ли, аспект?

— Да. Села убийцата, Отричаща и ученичка на Мрачното. Помогна на нея и на предателя в пустошта, нали?

— Чак после разбрах кои са те, аспект. — Истина, скриваща лъжата. Усети, че започва да се поти, и се замоли да не си проличи. — Те бяха просто странници в бурята. Катехизисът на милосърдието ни учи да приемаме странниците за братя.

Корлин Ал Сентис вдигна леко глава, а нетрепващият му поглед стана преценяващ.

— Не знаех, че тук ви преподават Катехизиса на милосърдието.

— Не ни го преподават, аспект. Майка ми ме научи на всички катехизиси.

— Аха. Тя беше дама, известна с милосърдието си. Но ти не отговори на въпроса ми.

Тук не беше нужно да лъже.

— Не ме докосна, аспект.

— Нали знаеш за силата на докосването й? Какво прави с душите на хората?

— Брат Макрил ми разказа. Имал съм късмет, че съм избегнал подобна съдба.

— Наистина. — Погледът на аспекта омекна, макар и минимално. — Може да ти се струва, че това изпитание е било най-тежкото, но знай, че отгук насетне ще става още по-трудно. Животът във вашия орден никога не е бил лесен. Много от братята ти ще обезумеят или ще бъдат осакатени преди да се присъединят към Покойните. Нали го разбираш?

Вейлин кимна.

— Да, аспект.

— Прави ти чест, че си решил да останеш, след като е имало възможност да си тръгнеш без последствия. Отдадеността ти към Вярата ще бъде запомнена.

Нямаше видима причина, но Вейлин усети тези думи като заплаха, въпреки че дори аспектът не осъзнаваше, че я изрича. Все пак се насили да отговори.

— Благодаря, аспект.

Излезе, затвори вратата, облегна се на нея и въздъхна с облекчение. Минаха няколко секунди, преди да обърне внимание на останалите. Изглеждаха притеснени, особено Дентос.

— Вярата да ми е на помощ — прошепна той, притеснен от изтомяването на Вейлин.

Вейлин се стегна, опита да му се усмихне и тръгна, като се стараеше да не бърза.

С изключение на Дентос всички бяха депресирани след Изпитанието на познанието. Кейнис мълчеше, Баркус отговаряше едносрично, Норта бе агресивно свиреп, а Вейлин бе завладян от спомени за майка си и прекара целия ден като в мъгла: подхвърляше храна на Белег и отбягваше опитите му за игра, преди да се присъедини към другите за безцелно мятане на ножове.

— Ама че тъпотии — заяви Дентос, единственият, който бе запазил прилично настроение, и метна ножа си към подхвърлената от Баркус дъска. Оживеността му беше още по-дразнеща поради факта, че не усещаше мрачното настроение на другарите си. — Въобще не ме попитаха нищо за Ордена. Само за майка ми и къде съм расъл. Дамата аспект, Елера не знам коя си, ме пита дали ми е мъчно. Да ми е мъчно?! Да не съм луд да искам да се върна в оная помийна яма!

Взе дъската, измъкна ножа си и я хвърли нагоре за опита на Норта. Ножът мина доста встрани и всъщност съвсем близо до главата на Дентос.

— Внимавай бе!

— Спри да говориш за изпитанието — предупреди го Норта.

— Че защо? — засмя се Дентос с искрено объркване. — Нали всички го издържахме? Всички сме тук и ще ни пуснат да отидем на Равноденствения панаир.

Вейлин се зачуди защо не бе осъзнал, че всички са издържали изпитанието. „Защото няма вкус на победа.“

— Просто не искаме да говорим за това, Дентос — каза той. — За нас не беше толкова лесно. По-добре да не говорим повече.

Шест момчета от другите групи бяха отпаднали и трябваше да се махнат. Видяха ги на сутринта, сгърбени фигури в мъглата, вървящи тихо към портата, нарамили скромните си вещи. Подсмърчането им се чуваше ясно. Не можеше да се определи кое от момчетата плаче — дали едно, или всичките.

— Аз със сигурност няма да плача — заяви Норта. Стояха на стената, увити в наметалата, и чакаха слънцето да прогони мъглата и да дойде време за закуска.

— Къде ли ще отидат? — зачуди се Баркус. — Дали въобще има къде?

— В кралската гвардия — отговори Норта. — Пълна е с отхвърлени от Ордена. Може би затова ни мразят толкова.

— Майната му — изръмжа Дентос. — Аз знам къде бих отишъл. Направо на пристанището. Ще се хвана на някой от търговските кораби, дето плават на запад. Чичо Фентис се върна оттам богат като цар. Коприна и лекарства. Единственият богаташ в историята на селото. Не че това му помогна. Пукна след една година от черна шарка, лепната от някоя пристанищна курва.

— Доколкото съм чувал, животът на корабите не е хубав — включи се Баркус. — Скапана храна, камшици, работа от сутрин до вечер. Все едно си в Ордена, ама без храната. Аз бих отишъл в гората и бих станал прочут разбойник. Ще си събера банда главорези, но няма да убиваме никого. Само ще обираме златото и бижутата, и то само на богатите. Бедните нямат нищо за крадене.

— Явно си го обмислил подробно, братко — сухо каза Норта.

— Човек трябва да има планове за живота. Ами ти? Къде би отишъл?

Норта се обърна към портата, все още забулена в сутрешната мъгла. На лицето му бе изписан невиждан досега копнеж.

— У дома — каза тихо той. — Просто ще си ида у дома.

5.

Около седмица след Изпитанието на познанието инструктор Солис ги отведе в обширно помещение встрани от двора, горещо и изпълнено с миризма на дим и метал. Вътре ги чакаше инструктор Джестин, рядко показващият се майстор ковач на Ордена. Беше едър мъж, излъчващ сила и увереност, скръстил ръце пред гърдите си, а косматото му тяло бе осеяно с десетки белези, причинени от пръски разтопен метал. Вейлин беше впечатлен от очевидната му мощ и се зачуди дали мъжът въобще ги е усетил.

— Инструктор Джестин ще изкове мечовете ви — каза Солис. — През следващите две седмици ще работите под негово ръководство и ще му помагате. Когато приключите с ковачницата, всеки ще има меч, който ще носи до края на службата си в Ордена. Запомнете, че инструктор Джестин не е щедър и прощаващ като мен, така че се дръжте добре.

После си тръгна и момчетата останаха сами с ковача. Мълчаха, докато той ги оглеждаше внимателно с яркосините си очи.

— Ти — посочи инструктор Джестин с дебелия си почернял пръст Баркус, който зяпаше към няколко наскоро изковани алебарди. — Бил си в ковачница и преди.

Баркус се поколеба.

— Баща ми... Израснах близо до ковачница в Нилсаел, учителю.

Вейлин погледна въпросително Кейнис. Баркус се придържаше стриктно към правилата и не споделяше за миналото си, така че бе изненадващо да разберат, че баща му е ковач. По принцип такива деца не попадаха в Ордена. Момче, което имаше бъдеще и занаят, нямаше нужда да търси нов живот.

— Виждал ли си как се кове меч? — попита инструктор Джестин.

— Не, учителю. Ножове, плугове, подкови, няколко ветропоказателя. — Той се засмя насила. Инструктор Джестин обаче дори не се усмихна.

— Ветропоказателят е труден за изработка. Не всички го умеят. Само майсторите ги правят, според правилата на гилдията. Да оформиш метала така, че да чува песента на вятъра, е рядко умение. Това го знаеш, нали?

Баркус извърна глава и Вейлин осъзна, че е смутен и дори засрамен. Между двамата бе преминало нещо, което останалите не разбираха. Беше свързано с ковачницата и ковашкия занаят, но Вейлин знаеше, че Баркус няма да проговори. И той си имаше тайни като останалите.

— Не, учителю.

— Това място — Джестин размаха ръце и посочи ковачницата, — това място е на Ордена, но принадлежи на мен. Тук аз съм крал, аспект, командир, лорд и учител. Това не е място за игра. Нито за шеги. Тук се работи и се учи. Орденът ви задължава да усвоите работата с метал. За да може да боравите истински с меча, трябва да познавате естеството на изработката, да сте част от процеса на създаване. Мечовете, които изковете тук, ще пазят живота ви и ще бранят Вярата. Работете добре и ще имате меч, на който може да разчитате, здрав и остър, способен да разреже кована броня. Ако не работите сериозно, оръжията ви ще се счупят в първото сражение и ще умрете.

Отново се обърна към Баркус и хладният му поглед сякаш съдържаше въпрос.

— Вярата е източникът на нашата сила, но за да ѝ служим, ни трябва стомана. Стоманата е инструментът, с който отдаваме почит на Вярата. Цялото ви бъдеще се състои от стомана и кръв. Разбирате ли?

Всички промърмориха в знак на съгласие, но Вейлин знаеше, че въпросът е предназначен единствено за Баркус.

Прекараха остатъка от деня в зареждане на пещта и пренасяне на чували с метални пръти от една каруца на двора. Инструктор Джестин работеше на наковалнята, а чукът му звънеше с напевния ритъм на метал, удрящ метал. Понякога вдигаше поглед и даваше инструкции сред фонтан от искри. Вейлин откри, че работата е тегава и монотонна, гърлото му преградна от пушека, а ушите му заглъхнаха от постоянното дрънчене.

— Разбирам защо не ти е харесал животът в ковачницата, Баркус — изкоментира той, докато се влачеха уморено към тяхната стая в края на деня.

— Абсолютно — съгласи се Дентос, който разтриваше схваната си ръка. — Предпочитам да тренирам с лък цял ден.

Баркус не каза нищо и продължи да мълчи цяла вечер въпреки мрънкането на другите. Вейлин знаеше, че всъщност не ги чува: съзнанието му бе насочено към въпросите на инструктор Джестин, въпросите в думите и в очите му.

През следващия ден отново пренасяха, този път чували с въглища. Инструктор Джестин почти не говореше, а преглеждаше металните пръти, които бяха донесли предишния ден. Вдигаше ги към светлината, плъзгаше пръсти по тях и или изръмжаваше доволно, или възкликваше ядосано и ги поставяше на нарастваща купчина брак.

— Какво толкова гледа? — зачуди се Вейлин, докато пъшкеше под поредния чувал. — Едно парче желязо е същото като останалите, нали?

— Примеси — отвърна Баркус и хвърли поглед към Джестин. — Прътите са изковани от друг, преди да ги докарат тук. Вероятно от някой по-неумел. Учителят проверява дали другият ковач е използвал некачествено желязо.

— Как разбира?

— Предимно с докосване. Прътите се правят от няколко слоя, които са усукани и изковани заедно. Това оставя отпечатък в метала. По него добрият ковач може да познае качествените пръти. Чувал съм истории, че някои могат да разберат и по миризмата.

— Ти можеш ли? Говоря за докосването, не за мирисането.

Баркус се засмя и Вейлин долови в смеха горчивина.

— Не и за хиляда години.

По обяд дойде инструктор Солис и ги отведе на упражнение с мечове — трябвало да поддържат форма. Момчетата бяха уморени от тежката работа и пръчката му ги налагаше по-често от обикновено, но Вейлин откри, че сякаш не жили като преди. Зачуди се дали инструктор Солис не е смекчил ударите си, но мигновено отхвърли тази мисъл. Солис не се размекваше — те закоравяваха. „Оформи ни с бой. Той е нашият ковач.“

— Време е да запалим пещта — заяви инструктор Джестин, когато се върнаха след краткия обяд. — Трябва да запомните само едно нещо за нея. — И показва множеството белези по мускулестите му ръце. — Пари, и то лошо.

Накара ги да изсипят няколко чувала въглища в тухления кръг и нареди на Кейнис да ги запали. За целта трябваше да се пропълзи отдолу и да се стигне до дъбовите разпалки. Вейлин щеше да се притесни, но Кейнис се навря без колебание, носеше запалена свещ. След малко се измъкна, целият черен, но невредим.

— Мисля, че се разпали добре, учителю.

Инструктор Джестин не му обърна внимание и клекна, за да огледа разгарящите се пламъци.

— Ти. — И посочи Вейлин. Никога не ги наричаше по имена. Явно запомнянето им беше ненужно разсейване. — Върви на духалото. Ти също. — Посочи Норта.

Баркус, Дентос и Кейнис останаха да чакат нареждания.

Инструктор Джестин взе тежкия чук и вдигна един железен прът от купчината.

— Азраелските мечове се правят от три части. Дебел централен прът и два по-тънки за острие. — Кимна към пръта в ръцете си. — Това е за острието. Трябва да се оформи, преди да се изкове с останалите. Ръбът е най-труден за изработка, трябва да е фин, но здрав. Да реже, но да устоява на удари. Погледнете внимателно метала. — Показа парчето на всеки поотделно. Гласът му беше груб, но странно хипнотичен. — Виждате ли черните петънца?

Вейлин се взря и различи черните фрагменти в тъмносивия оттенък на желязото.

— Нарича се звездно сребро, защото свети по-ярко от небесата, когато се вкара в огъня — продължи Джестин. — Но не е сребро, а желязо. Рядко желязо, излизащо от земята, като всички метали. Няма нищо общо с Мрачното. Това е тайната, която прави мечовете на Ордена по-здрави от останалите. Заради него остриетата ви ще устоят на удари, от които нормално биха се счупили. А ако ги ползвате умело, ще могат да пробиват ризници и брони. Това е нашата тайна. Пазете я добре.

Махна на Вейлин и Норта да се захванат с духалото и усилията им бяха възнаградени от червеникавооранжев блясък сред купчината

въглища.

— Така — каза инструкторът и вдигна чука. — Гледайте внимателно и се учете.

Вейлин и Норта се потяха обилно, задвижвайки тежката дървена дръжка на духалото. Топлината в ковачницата се повишаваше и въздухът сякаш се сгъсти и стана трудно да се диша.

„Започвай де, в името на Вярата!“ Вейлин изръмжа уморено. Ръцете вече го боляха, а инструкторът само чакаше и чакаше.

Накрая ковачът хвана парчето желязо с клещи и го тикна в пещта. Изчака червено-оранжевият блясък да плъзне по метала, преди да го извади и да го сложи на наковалнята. Първият удар беше лек, по-скоро почукване, което пръсна малък облак искри. След това Джестин се зае сериозно. Чукът се вдигаше и падаше прецизно, вдигайки искри. Отначало по парчето нямаше никакви промени. Е, може би бе станало малко по-дълго, преди Джестин да го върне в пещта и да махне раздразнено на Вейлин и Норта да действат по-усърдно.

Това продължи сякаш цял час, макар вероятно да бе по-близо до десетина минути. Инструктор Джестин ковеше, връщаше желязото в пещта и го ковеше отново и отново. Вейлин закопня за бруталния комфорт на тренировъчната площадка. Ръкопашна схватка в студа щеше да е по-добре от това тук. Когато инструктор Джестин им махна да спрат, двамата се затътриха до вратата, подадоха глави навън и загълтаха сладки глътки въздух.

— Тоя се опитва да ни убие — задъхано каза Норта.

— Връщайте се — подвижна ковачът и двамата бързо се прибраха. — Трябва да свикнете с истинската работа. Гледайте. — И вдигна парчето. То вече не беше кръгло, а се бе превърнало в триъгълна ивица метал, дълга около метър. — Това е ръб. Сега изглежда грубовато, но когато се спои с братята си, ще стане остро и ще върши работа.

Дентос и Кейнис поеха духалото, а Джестин се зае с другия ръб. Ударите на чука бяха в унисон със задъханото им дишане. След като свърши с втория ръб, ковачът се зае с централната част. Ударите му станаха по-силни и бързи, докато издължаваше парчето да пасне с дължината на остриетата и оформяше издатина в центъра. Когато приключи, Кейнис и Дентос бяха готови да припаднат, затова той ги

смени с Баркус и Вейлин, взе скоба, с която прихвана парчетата в долната част, и пак вдигна чука.

— Това сега е истинското изпитание за майстора на мечове. Най-трудното за усвояване. Твърде силните удари ще повредят острието. Ако пък са твърде леки, парчетата няма да се сковат в едно. — Погледна Баркус и Вейлин. — Хващайте духалото без скатаване!

Докато се молеше работата най-после да свърши, Вейлин забеляза че Баркус не откъсва очи от инструктор Джестин. Ръцете му се вдигаха и спускаха неспирно, но вниманието му бе съсредоточено върху случващото се на наковалнята. Вейлин дори се зачуди какво му е толкова интересно. Човек, удрящ парче метал с чук. Не виждаше в това нищо забележително, никаква загадка. Но докато следеше погледа на Баркус, усети, че е все по-запленен от постепенно придобиващото форма острие и как трите парчета стават едно под ударите на чука. От време на време инструктор Джестин пъхаше меч в огъня и Вейлин трябваше да извърща очи, защото парчетата звездно сребро заблестяваха твърде ярко. Вярваше на ковача, че това е просто друг метал, но гледката все пак бе неестествена.

— Ти — викна инструктор Джестин на Норта, щом приключи с оформянето на острието. — Донеси ведрото.

Норта се подчини и примъкна тежкото дървено ведро до наковалнята. Беше пълно до ръба и част от водата се разля върху краката му.

— Това е солена вода — обясни Джестин. — Остриетата, които се каляват в солена вода, са по-здрави от тези в сладка. Дръпнете се, че ще заври.

Потопи острието в кофата, от която мигновено се издигна пара. Задържа го така, докато кипенето не спря, след което го вдигна и го огледа. Беше черно, оцапано със сажди, но инструктор Джестин изглеждаше доволен. Ръбовете бяха прави, а връхът абсолютно симетричен.

— Сега — продължи той — започва истинската работа. — Обърна се към Кейнис. — Ти запали пещта, така че този е за теб.

Кейнис очевидно се чудеше дали това е чест, или наказание.

— Благодаря, учителю.

Джестин занесе острието в задния край на ковачницата и го остави на пейката до задвижваното от педали точило.

— Новоизкованият меч е готов само наполовина. Трябва да бъде полиран и наточен. — Показа на Кейнис как да задвижи точилото и да поддържа добър ритъм, като броеше „едно-две“, преди да му нареди да усилва скоростта и да започне. Внезапният фонтан искри стресна момчето, но Джестин го накара да продължи и насочи ръцете му към правилния ъгъл и вярното движение, така че да се заточи цялата дължина. — Точно така — изръмжа доволно, когато Кейнис започна да се оправя сам. — Десет минути за всеки ръб и после ми покажи как си се справил. Останалите — обратно към пещта. Ти и ти — на духалото...

И така те се трудиха и потиха седем дълги дни: дърпаха на духалото, заточваха ръбове и полираха остриетата, докато те не заблестяха като сребро. Никой не остана невредим. Вейлин получи сериозно изгаряне на ръката от капка разтопен метал. Болката и миризмата на горящата му кожа бяха отвратителни. Останалите също пострадаха, Дентос най-лошо — няколко искри хвъркнаха в очите му поради моментното му разсейване на точилото. От това му останаха няколко тъмни белега около лявото око, но за щастие не ослепя.

Въпреки изтощението, риска от тежки травми и тежката работа на Вейлин му хареса в ковачницата. Имаше нещо красиво — постепенното раждане на остриетата под чука на инструктор Джестин, усещането на ръба, плъзгащ се по точилото, шарката, която се появяваше при полиране: тъмни завъртулки по синкавосивата повърхност, сякаш пламъците на пещта бяха замръзнали в метала.

— Появява се при спояването на парчетата — обясни Баркус. — Различните видове метал оставят следите си. Явно звездното сребро го прави по-отчетливо в мечовете на Ордена.

— Харесва ми — каза Вейлин и вдигна наполовина полираното острие към светлината. — Някак е... интересно.

— Това е просто метал — изсумтя Баркус и се върна към точилото, с което работеше. — Нагриваш го, удряш го и го оформяш. Няма никаква загадка.

Вейлин гледаше как приятелят му движи ловко ръцете си и заточва ръбовете перфектно. Когато дойде ред на Баркус, инструктор Джестин въобще не почна да му обяснява, просто му подаде меча и се отдалечи. Явно уменията на момчето бяха очевидни за ковача. Двамата почти не говореха и само ръмжаха в знак на съгласие, сякаш работеха

заедно от дълги години. Но Баркус не показваше удоволствие от работата си. Действаше с готовност и засрамваше останалите с уменията си, но всеки път, щом влезе в ковачницата, лицето му придобиваше непривично изражение на мрачно упорство, което изчезваше само на тренировъчната площадка и в столовата.

На следващия ден поставиха дръжките. Те бяха предварително направени и почти идентични. Инструктор Джестин ги занети с по три железни пирона. След това им нареди да изпият главите на пироните, за да напаснат с дъбовите ръкохватки.

— Приключихте тук — каза им в края на деня. — Мечовете са ваши. Използвайте ги добре. — За пръв път говореше като останалите инструктори. После се завъртя към пещта без повече думи. Момчетата останаха, хванали мечовете си, и се зачудиха дали и те трябва да кажат нещо.

— Ъ-ъ — започна Кейнис. — Благодарим за мъдростта, учителю.

Джестин сложи недовършен връх на копие на наковалнята и хвана духалото.

— Времето ни тук беше много... — продължи Кейнис, но Вейлин го сръга и му кимна към вратата.

— Баркус Джешуа — подвижна Джестин, докато излизаха.

Момчетата спряха и Баркус се обърна.

— Да, учителю?

— Вратата е винаги отворена за теб — каза Джестин, без да се обръща. — Мога да използвам помощта ти.

— Съжалявам, учителю — отвърна безизразно Баркус. — Боя се, че от тренировките не ми остава време.

Джестин пусна духалото и тикна върха на копието в пещта.

— Когато ти писне от кръв и лайна, аз ще съм тук. Както и ковачницата. Тук ще сме.

Баркус пропусна вечерята — нещо, което не се бе случвало досега. Когато се върна от вечерното посещение на кучкарника, Вейлин го откри на стената.

— Донесох ти малко остатъци. — Вейлин му подаде торбата, в която имаше пай и няколко ябълки.

Баркус кимна благодарно, но вниманието му бе насочено към реката, където една баржа плаваше към Варинсхолд.

— Искаш да знаеш — промълви той след малко. В гласа му липсваше обичайният хумор и ирония и за притеснение на Вейлин се долавяше лек страх.

— Ако искаш да ми кажеш. Всички си имаме тайни, братко.

— Като причината да пазиш този шал. — Той махна към шала на Села около врата на Вейлин. Той го подпъкна под дрехите си и потупа Баркус по рамото, готов да си тръгне.

— Случи се, когато бях на десет — каза Баркус.

Вейлин спря и го изчака да продължи. По свой начин Баркус бе затворен, също като останалите. Щеше или да говори, или не, и нямаше смисъл от ръчкане и подпитване.

— Баща ми ме караше да работя в ковачницата от малък — продължи след малко Баркус. — Харесваше ми. Обожавах да го гледам как оформя метала, как свети пещта. Някои казват, че работата на ковача е тайнствена. За мен всичко беше просто, очевидно. Разбирах всичко. Не беше нужно баща ми да ме учи, просто знаех как се прави. Виждах каква форма ще приеме металът още преди чукът да удари. Можех да позная дали плугът ще пори земята, или ще засяда, дали подковата ще падне от копитото след няколко дена. Знаех, че баща ми е горд. Не говореше много, за разлика от мен. По това съм се метнал на майка си, но знаех, че е горд. Искях да го накарам да се гордее още повече. В главата си имах образи на ножове, брадви, мечове, чакащи да бъдат изковани. Знаех как точно да ги направя, какви метали да използвам. Една вечер се промъкнах в ковачницата. Направих ловджийски нож, нещо дребно. Подарък за баща ми по случай идването на зимата.

Млъкна и погледна към баржата, която се бе отдалечила по течението. Фигурите на моряците по палубата изглеждаха призрачно на бледата светлина на носовия фенер.

— Значи си направил нож — подтикна го Вейлин. — А баща ти... се е ядосал?

— О, не се ядоса — каза Баркус горчиво. — Беше уплашен. Острието беше на слоеве, за здравина, режеше през коприна и броня, беше толкова лъскаво, че можеш да се огледаш. — Леката усмивка на

устните му се стопи. — Хвърли го в реката и ми каза да не говоря за него никога пред никого.

Вейлин беше объркан.

— Трябвало е да се гордее с теб. Такъв нож, изкован от сина му. Защо се е уплашил?

— Баща ми беше виждал много неща през живота си. Пътувал е със свитата на лорда, служил е на търговски кораб в източните морета, но не беше виждал нож, изкован в незапалена пещ.

Объркването на Вейлин се засили.

— Тогава как...?

Нещо в изражението на Баркус го накара да спре.

— Нилсаелците са добри хора — продължи момчето. — Сърдечни, мили, гостоприемни. Но повече от всичко се боят от Мрачното. В село имаше възрастна жена, която можеше да лекува с докосване. Поне така разправяха. Уважаваха я за това, но винаги се бояха от нея. Когато се появи Червената ръка, тя не можа да я спре. Умряха десетки хора, всяко семейство загуби по някого, но тя не се зарази. Затвориха я в къщата ѝ и я запалиха. Руините още стоят. Никой не се осмелява да построи нова къща.

— Как направи ножа, Баркус?

— И досега не съм сигурен. Помня как оформях метала на наковалнята с чука. Помня поставянето на дръжката. Но убий ме, не помня да съм палил пещта. Когато заработих, сякаш се изгубих, сякаш бях инструмент, като чука... Сякаш нещо работеше чрез мен. — Той поклати глава, явно разстроен от спомена. — След това баща ми не ме пускаше в ковачницата. Отведе ме при стария Калус, който развъждаше коне. Обясни, че е пробвал, но от мен нямало да стане ковач. Плати му по пет медника на месец, за да ме учи на занаят.

— Опитвал се е да те предпази — каза Вейлин.

— Знам. Но като малък не мислех така. Усещах, че се плаши и се притеснява, че ще го посрамя по някакъв начин. Дори мислех, че може да завижда. Затова реших да му покажа какво мога в действителност. Изчаках го да замине със стоката на летния панаир и се промъкнах в ковачницата. Нямах с какво да работя освен няколко стари подкови и пирони. Беше взел повечето стока, за да я продаде на панаира. Събрах останалото и направих... нещо специално.

— Какво? — Вейлин си представяше величествени мечове и бляскави брадви.

— Слънчев часовник.

— Какво? — намръщи се Вейлин.

— Нещо като ветропоказател, но не сочи посоката на вятъра, а към слънцето. Винаги знае кое време на деня е, дори небето да е облачно. Когато залезе, се насочва надолу и го проследява по земята. Направих го красив, с излизащи пламъци и всичко останало.

Вейлин само можеше да гадае за стойността на подобен предмет и какви емоции би предизвикал в село, което се ужасява от Мрачното.

— Какво стана с него?

— Не знам. Предполагам, че баща ми го е претопил. Когато се върна от панаира, му показах какво съм направил. Бях страшно доволен и горд. Той ми каза да си събирам вещите. Майка ми беше на гости при сестра си и не се наложи да ѝ обяснява. Вярата знае какво ѝ е казал, когато се е прибрала и е видяла, че ме няма. Пътувахме три дни, после хванахме кораб до Варинсхолд и дойдохме тук. Той поговори известно време с аспекта и ме остави пред портите. Каза, че ако разкажа на някой какво съм направил, със сигурност ще ме убият. Че тук ще съм в безопасност. — Засмя се криво. — Трудно е да се повярва, но явно мислеше, че ми прави услуга. Понякога си мисля, че е сбъркал пътя към цитаделата на Петия орден.

Вейлин прогони спомена за отдалечаващите се копита и се сети за историята на Села.

— Бил е прав, Баркус. Не трябва да казваш на никого. Вероятно не трябваше да казваш и на мен.

— Защо, ще ме убиеш ли?

Вейлин се усмихна мрачно.

— Е, не днес.

Двамата останаха на стената в приятелско мълчание; наблюдаваха как баржата изчезва зад завоя на реката.

— Според мен той знае — обади се Баркус. — Инструктор Джестин. Мисля, че усеща на какво съм способен.

— Как би могъл да знае такова нещо?

— Защото аз усещам същото у него.

6.

На следващия ден тренираха за пръв път с новите мечове. На Вейлин му се стори, че половината урок премина в обяснения как да носят мечовете на гърба си, за да могат да се вадят с посягане през рамо.

— По-стегнато, Ниса. — Солис затегна колана на Кейнис, което предизвика болезнено пъшкане. — Ако се разхлаби по време на битка, си загубен. Не можеш да убиеш врага, ако се спъваш в собствения си колан.

Прекараха час в учене как да вадят мечовете с единично бързо движение. Не беше така лесно, както го правеше Солис. Кожената закопчалка трябваше да се откачи с палец и острието да се извади, без да се заплете и да пореже собственика. Първите им опити бяха толкова непохватни, че инструкторът ги накара да направят две обиколки на полето с пълна скорост. Не бяха свикнали с тежестта на оръжията и подтичваха тромаво.

— По-бързо, Сорна! — Солис замахна към него при едно спъване. — И ти, Сендал, вдигай краката.

След това им нареди да пробват отново.

— Направете го както трябва. Колкото по-бързо извадите меча и сте готови да го ползвате, толкова по-малък е шансът някое копеле да ви разпори червата.

Последваха още обиколки и налагане преди Солис да се задоволи с относителния им прогрес. По някаква причина Вейлин и Норта обираха повечето от злобата днес, пръчката ги застигаше често от останалите. Вейлин реши, че е наказание за някаква забравена бея. Солис беше такъв понякога — спомняше си провинения от предишни седмици и месеци.

След края на урока инструкторът ги строи, за да направи съобщение.

— Утре, малки негодници, ще ви пуснат на летния панаир. Момчетата от града може да ви предизвикат на бой, за да се докажат. Гледайте да не убиете някой. Местните момичета може да ви видят

като друг тип предизвикателство. Избягвайте ги. Сендал, Сорна, вие оставате тук. Ще ви науча да не се скатавате.

Вейлин беше смазан от разочарование от тази несправедливост и само зяпна смаяно. Норта, от друга страна, бе напълно способен да изрази чувствата си.

— Сигурно се шегувате! — извика той. — Останалите са също толкова назад. Защо ние да оставаме?

По-късно седеше на леглото и разтриваше насинената си челюст, а гневът му продължаваше да кипи.

— Тоя мръсник винаги ме е мразил повече от вас.

— Той мрази всички — отвърна Баркус. — Двамата с Вейлин просто не извадихте късмет.

— Не, това е защото баща ми е първи министър. Сигурен съм.

— Щом старецът ти е такава клечка, що не те измъкна от Ордена? — попита Дентос. — Знаем, че мразиш това място.

— Откъде да знам?! — избухна Норта. — Не съм го карал да ме праща в тази дупка. Не съм искал да мръзна, животът ми да виси на косъм хиляда пъти, да ме бият всеки ден и да живея в мизерията със селяци... — Млъкна и зарови глава във възглавницата си. — Мислех, че ще ме оставят да се махна след Изпитанието на познанието. — Продължи да говори, по-скоро на себе си, гласът му бе приглушен. — Като надникнат в сърцето ми. Но проклетата жена заяви, че съм там, където съм нужен на Вярата. Дори започнах да лъжа за всичко, но не ме пуснаха. Оная свиня Хендрил каза, че Орденът щял да спечели от някой с моето потекло.

Замълча. Продължаваше да крие лицето си. Баркус понечи да го потупа по рамото, но Вейлин го спря с поклащане на глава. Извади малкото дъбово ковчеже изпод леглото си. Най-ценното му притежание след шала на Села. Беше го отмъкнал от една търговска каруца, спряла близо до портите. Отвори го и извади кожената кесия с всички монети, които бе спечелил, намерил и отмъкнал през годините. След това я подхвърли на Кейнис.

— Донеси някакви сладки. И нови ботуши от мека кожа, ако намериш такива, които да ми станат.

На сутринта се стелеше гъста мъгла, чакаща лятното слънце да я прогони. Вейлин и Норта седяха намусени по време на закуската, а останалите се стараеха да не изглеждат твърде нетърпеливи да тръгнат.

— Дали ще има мечки? — попита Дентос с надежда.

— Сигурно — отвърна Кейнис. — Винаги има мечки на летния панаир. Пияниците се борят с тях за пари. Има и много други неща. Веднъж като ходих, имаше магьосник от Алпиранската империя — свиреше на флейта и караше една змия да танцува.

Преди баща му да го доведе в Ордена Вейлин посещаваше панаира всяка година с родителите си и пазеше ярки спомени за танцьори, акробати, продавачи, жонгльори и хиляди други чудеса, плюс хаоса от миризми и шумове. Досега не бе осъзнавал колко силно иска да го види отново, да докосне нещо от детството си и да види дали е запазило вихрушката от веселие и шарения, която помнеше.

— Кралят ще е там — каза той на Кейнис, като си спомни гледката на кралския павилион, откъдето Янус и семейството му гледаха състезанията. Имаше конни надбягвания, борби, бокс, стрелба, а победителите получаваха червена панделка лично от краля. Едно време това му се струваше скромна награда, но хората изглеждаха много щастливи.

— Може да се доближиш достатъчно, че да те използва за изтривалка — каза Норта. — Ще ти хареса, нали?

Кейнис не се засегна.

— Не съм виновен аз, че не те пускат, братко — отвърна той кротко.

Норта беше готов да отправи нова обида, но само избута чинията си и стана от масата. На лицето му бе застинала гневна маска.

— Наистина не го приема добре — отбеляза Баркус.

След закуската Вейлин ги изпрати до портата, благодарен, че се стараят да изглеждат умърлушени.

— Аз... — започна Кейнис. — Ако искаш, ще остана.

Вейлин беше трогнат от предложението му, защото знаеше колко силно е желанието на приятеля му да види краля.

— Ако не отидеш, кой ще ми купи ботуши? — Стисна ръцете им и им помахаша, когато излязоха през портата.

Отиде да види Белег и с изненада установи, че кучето си е намерило приятел — азраелска вълчарка, висока почти колкото него,

но не толкова мускулеста.

— Намъкна се в клетката му преди няколко ноци — обясни инструктор Джеклин. — Вярата знае как. Изненадах се, че не я уби веднага. Явно иска компания. Реших да я оставя и след няколко месеца може да си имаме кученца.

Белег беше обичайно радостен от появата на Вейлин, а кучката по-предпазлива, но скоро се отпусна. Младежът им подхвърляше парчета месо; забеляза, че първо се храни Белег и чак тогава женската.

— Бои се от него — отбеляза той.

— И с право — отвърна весело инструктор Джеклин. — Но няма да се махне. Кучките са така понякога. Избират мъжки и няма да го оставят, независимо какво прави. Типични жени, а? — И се засмя. Вейлин нямаше представа за какво говори, но се засмя от учтивост.

— Няма ли да ходиш на панаира? — Джеклин се премести, за да нахрани трите нилсаелски териера, които държеше в другия край на кучкарника. Бяха измамно красиви животни, с къси остри муцуни и големи кафяви очи, но хапеха злобно всяка ръка, която им попаднеше. Инструктор Джеклин ги държеше за лов на зайци, за което бе създадена породата им.

— Инструктор Солис реши, че не се старая в тренировките с меч — обясни Вейлин.

Джеклин цъкна неодобрително с език.

— Няма да станеш брат, ако не се стараяш достатъчно. По мое време щяха да те нашибат с камшик за подобно нещо. Десет удара за първо провинение и по още десет за всяко следващо. Губехме по десетина братя годишно заради камшиците. — Въздишката му беше натезала от носталгия. — Жалко, че ще изпуснеш панаира. Има много добри кучета за продажба. Аз тръгвам, щом приключа тук. Ще е страшно претъпкано заради екзекуцията. Хайде, малки чудовища. — Той подхвърли още месо в клетката, предизвиквайки експлозия от лай и скимтене, щом кучетата се сборичкаха за парчетата. Инструктор Джеклин се подсмихна на гледката.

— Каква екзекуция, учителю? — попита Вейлин.

— Кое? А, кралят ще беси първия министър. Измяна, корупция, обичайните неща. Затова ще има тълпа. Всички го мразят това копеле. Заради данъците.

Устата на Вейлин пресъхна, сърцето му се сви. „Бащата на Норта. Ще убият бащата на Норта. Затова Солис ни задържа. Накара ме да остана, за да не изглежда съвсем подозрително... За да съм тук, когато пристигнат новините.“ Погледна Джеклин по-внимателно и попита:

— Инструктор Солис идвал ли е тук сутринта?

Джеклин не погледна към него и продължи да се усмихва на кучетата.

— Инструктор Солис е много умен. Трябва да го цените повече.

— Аз ли трябва да му кажа? — изръмжа Вейлин.

Джеклин не отвърна, а размаха парче шунка, радваше се на подскачащите псета.

— Ъ-ъ... — Вейлин се запъна и отстъпи към вратата. — Ако позволиш, учителю.

Джеклин махна с ръка, без да се обръща, и се засмя с любов на боричкащите се териери.

— Малки чудовища.

Вейлин излезе на двора. Имаше чувството, че тежката отговорност ще го смачка на плочите. Внезапно изпита омраза към Солис и аспекта. „Водачество? Задръжете си го.“

Но се появи и нова мисъл, нарастващо подозрение, докато се изкачваше колебливо към кулата, плаващ образ на изражението на Норта, когато бе излязъл от столовата. Вейлин бе видял само гняв, но сега разбираше, че има още нещо — решителност, упорство...

Спря и осъзна всичко. „О, в името на Вярата, не!“

Изтича по стъпалата и нахлу в стаята с панически вик.

— Норта!

Празно. „Може да е в конюшнията. Той обича конете...“

И тогава видя отворения прозорец и липсващите чаршафи и одеяла. Наведе се и видя импровизираното въже, което се спускаше двадесетина стъпки надолу и оставяше още петнайсет до покрива на караулката на северната порта и още десет до земята. За Норта, както и за всеки от тях, скокът не беше предизвикателство. Сутрешната мъгла щеше да го скрие от братята на стената, които и без това мечтаеха за закуска.

Вейлин се замисли дали да не потърси инструктор Солис и аспекта, но се отказа. Наказанието за Норта щеше да е сурово, а той

вече имаше поне половин час преднина. Освен това не знаеше дали Солис и аспектът са тук, или са заминали на панаира. Освен това имаше друга възможност, която отекваше в главата му ужасяващо ясно. „Ами ако стигне първи? Ако види?“

Взе манерка и няколко ножа и нагласи меча на гърба си. Отиде до прозореца, хвана импровизираното въже и започна да се спуска. Слизането беше очаквано лесно и след миг беше на земята. Мъглата бе почти изчезнала и за да не го видят, той изчака постовият, момче на около седемнайсет, да се отдалечи, преди да хукне към гората. Разстоянието изглеждаше малко — едва двеста-триста крачки, но му се струваше като миля, докато очакваше всеки момент да прозвучи тревога и да забръмчат стрели. Малко братя щяха да пропуснат изстрел от такова разстояние. Испита облекчение, когато се озова под сянката на дърветата, и намали скоростта. Не можеше обаче да си позволи да губи време. Продължи през гората около половин миля, след което свърна към пътя.

Беше по-натоварен от всякога. Фермерски каруци, пълни с продукция, семейства, идващи на панаира всяка година, за да се порадват на състезанията и забавленията. Обещаната екзекуция на първия министър със сигурност внасяше допълнителен колорит. Никой от пътниците не изглеждаше тъжен от новината. Навсякъде се виждаха усмихнати лица. Вейлин дори задмина каруца с дървари, ако съдеше по колекцията брадви, които припяваха импровизирана песничка за събитието:

*Той казва се Артис Сендал,
дърт алчен пръч.
Крал Янус си подири парите
и го обеси за врата.*

— Не тичай така, момче! — подвикна един от секачите и вдигна глинена стомна. — Няма да го обесят оня мръсник преди да стигнем. Все някой трябва да насече дърва за огъня.

Останалите се разсмяха.

Вейлин чу глъчката много преди да стигне. Хиляди гласове, слети в едно, от другата страна на хълма. Като малък бе помислил, че е

чудовище, и се бе сгушил в майка си. Тогава тя го погали нежно и обърна главата му, когато превалиха хълма. „Виж, Вейлин, виж колко много хора има.“

За детските му очи сякаш всички поданици на Кралството се бяха стекли на полето пред стените на Варинсхолд, за да се насладят на благословията на лятото. Сега, за негово изумление, тълпата беше още по-голяма и се простираше по цялата дължина на западната стена. Над нея се стелеше лека мъгла. Извисяваха се ярки шатри и павилиони. Беше поразително за младеж, изкарал голяма част от последните четири години в крепостта на Ордена.

„Как ще го намеря в тази тълпа?“ А после си помисли: „Не търси него, а бесилките. Той ще е там.“

Влизането в тълпата бе странно преживяване, смес от ободряване и трепет. Вейлин бе погълнат от масата движещи се тела и непознати миризми. Навсякъде щъкаха продавачи, а виковете им едва се чуваха от глъчката. Предлагаха всичко — от карамелизирани меса до грънци. На места имаше скупчвания около актьори, певци, акробати, жонгльори и фокусници, които предизвикваха радостни възгласи или освирквания. Вейлин гледаше да не се разсейва, но спираше на по-зрелищните представления. Имаше страшно мускулест мъж, който издишваше огън, и тъмнокож човек в копринена роба, който вадеше монети от ушите на минувачите. Вейлин се задържаше за няколко секунди, след което се засрамваше и продължаваше. Когато спря пред една разголена акробатка, усети ръка, плъзгаща се по наметалото му. Беше ловка, почти недоловима — и търсеца. Той сграбчи китката с лявата си ръка и препъна човека с левия си крак. Джебчията падна тежко и изстена. Беше момче, малко, кльоцаво и парцаливо. Погледна Вейлин, изръмжа и се задърпа в трескав опит да се измъкне.

— Ха, крадец! — засмя се злобно някой от тълпата. — Така му се пада, като пробва да краде от Ордена.

При споменаването на Ордена усилията на момчето се удвоиха и то започна да дращи и да хапе.

— Убий го, братко — каза друг минувач. — Един крадец по-малко.

Вейлин пренебрегна съвета и вдигна джебчията на крака. Не беше трудно — момчето бе кожа и кости.

— Трябва да се упражняваш — каза той.

— Шибай се — наруга го момчето, продължаваше да се дърпа. — Не си истински брат. Ти си един от онези, послушниците. Не си подобър от мен.

— Преси си боя. — Един мъж излезе от тълпата и замахна към главата на момчето.

— Махни се — предупреди го Вейлин. Човекът беше пълен, брадата му беше подгизнала от ейл и имаше разфокусирания поглед на прясно подпийнал. Той го изгледа преценяващо, след което побърза да се отдалечи. Вейлин беше на четиринайсет, но вече бе по-висок от повечето мъже, а режимът го бе направил строен и мускулест. Огледа останалите хора, които бяха спрели да наблюдават малката драма. Всички се изнесоха скоростно. „Не съм само аз. Страх ги е от Ордена.“

— Пусни ме бе, копеле. — Изражението на момчето бе нещо средно между боязън и гняв. Беше се уморило да се дърпа в хватката на Вейлин, а мърлявото му лице бе сковано от безсилен гняв. — Да знаеш, че имам приятели, с които не искаш да се закачаш...

— И аз имам приятели — каза Вейлин. — Търся един от тях. Къде са бесилките?

Момчето го погледна объркано.

— Какво?

— Бесилките, където ще екзекутират кралския министър. Къде са?

Веждите на момчето се извиха преценяващо.

— Какво даваш?

Вейлин го стисна по-силно.

— Счупена китка.

— Скапано орденско копеле — изруга момчето. — Счупи ми китката, като искаш. Счупи ми проклетата ръка. И без туй няма значение.

Вейлин го погледна в очите. Виждаше страх и гняв, но и още нещо, което го накара да отслаби хватката: непокорство. Момчето имаше достатъчно гордост, за да не се поддава на страха. Вейлин огледа парцаливите му дрехи и калните му боси крака. „Може би само гордостта му е останала.“

— Добре, ще те пусна. Ако побегнеш, ще те настигна. — Придърпа го, за да застанат лице в лице. — Вярваш ли ми?

Момчето се дръпна леко и кимна.

— Аха.

Вейлин пусна китката му. Момчето се бореше с инстинкта да побегне и разтриваше китка, като отстъпи леко.

— Как се казваш? — попита Вейлин.

— Френтис — отвърна то предпазливо. — А ти?

— Вейлин Ал Сорна. — Видя как погледът на момчето се промени. Дори хлапето, на дъното на уличната йерархия, бе чувало за Военачалника. — На. — Вейлин извади един от метателните ножове и му го подхвърли. — Само това имам. Ще получиш още два, ако ме заведеш до бесилките.

Момчето погледна ножа с любопитство.

— Какво е това?

— Нож за мятане.

— Можеш ли да утрепеш някой с него?

— Само с много тренировки.

Френтис докосна ножа и възкликна болезнено, след което лапна разкъравения си пръст. Оръжието бе по-остро, отколкото изглеждаше.

— Научи ме — изфъфли той през пръсти. — Научи ме да го мятам и ще ти покажа бесилките.

— После. — Вейлин видя недоверието му и добави: — Давам ти дума.

Явното думата на Ордена имаше известна тежест и това смекчи донякъде подозренията на Френтис.

— Насам. — Момчето се обърна и тръгна през тълпата. — Не изоставай.

Вейлин го последва. Понякога го губеше в блъсканицата, но момчето го изчакваше и го подканяше нетърпеливо да не се мотае.

— Не ви ли учат как да вървите след някой? — попита Френтис след една особено гъста тълпа около танцуваща мечка.

— Учат ни да се бием — отвърна Вейлин. — Не съм... свикнал на много хора. Не съм идвал в града от четири години.

— Късметлия си ти. Давам си дясната топка да се махна от тази дупка.

— Никога ли не си излизал от града?

Френтис го изгледа, сякаш е много глупав.

— А, да бе, имам си собствена лодка. И ходя където си поискам.

Сякаш се въртяха из гмежта цяла вечност, преди Френтис да му посочи дървената конструкция, която се извисяваше на стотина крачки от тях.

— Ей там ще увисне бедният клетник. За к'во ще го бесят?

— Не знам — отвърна искрено Вейлин и му подаде обещаните ножове. — Ела до цитаделата някой елтриан вечер и ще те науча. Чакай до северната порта, аз ще те намеря.

Френтис кимна и ножовете бързо изчезнаха в парцалите му.

— Ще го гледаш ли? Бесенето.

— Не, надявам се.

През следващите петнайсет минути оглеждаше тълпата, проверяваше всяко лице, търсеше следа от Норта, но не намираше нищо. Нямаше защо да се изненадва: всички момчета бяха научени да избягват дирещите очи и да се сливат с човешката гмеж. Спря до едно куклено представление, обзет от все по-нарастваща паника. „Къде е той?“

— О, благословени души на Покойните. — Кукловодът рецитираше с трагичен тон, а майсторските му пръсти бяха наклонили куклата в отчаяна поза. — Знам, че съм неверен, но дори покварена душа като мен не заслужава подобна съдба.

Керлис Неверника. Вейлин знаеше историята, една от любимите на майка му. Керлис отрекъл Вярата и бил наказан да живее вечно, докато Покойните не му разрешат да премине в Отвъдното. Според легендата той още бродеше по света, търсейки Вяра, но неспособен да я открие.

— Ти сам избра съдбата си, Невернико — продължи кукловодът и разклати дървените глави, които представляваха Покойните. — Ние не те съдим. Ти сам се осъди. Открий Вярата и ще те приветстваме...

Вейлин бе привлечен от уменията на кукловода и красиво изработените кукли, но се насили да погледне отново към тълпата. „Търси. Съсредоточи се. Той е тук. Тук трябва да е.“

Едно лице в публиката привлече вниманието му — мъж към четирийсетте, с остри черти и тъжен поглед. Познат поглед. „Ерлин!“ Вейлин го погледна с изумление. „Върнал се е. Да не е откачил?“

Ерлин изглеждаше напълно погълнат от кукленото представление и тъжният му поглед не помръдваше. Вейлин се зачуди какво да прави. Да поговори с него? Да не му обръща внимание? Да го убие? В главата му се въртяха мрачни мисли, тласкани от паниката. „Помогнах им с момичето. Ако го заловят...“ Образът на Села и усещането на шала ѝ върху врата му го върнаха към разумните мисли. „Отдалечи се. Ще е по-безопасно, ако не се видите...“

В този миг Ерлин вдигна глава, очите му срещнаха очите на Вейлин и се разшириха уплашено от разпознаването. Той погледна отново към кукленото представление — на лицето му се изписа смесица от емоции, — след което изчезна в тълпата. Вейлин усети подтик да го последва и да разбере дали Села е добре, но преди да успее, зад него, откъм бесилката, се разнесоха викове и дрънчене на мечове.

Беше се събрала тълпа и трябваше да си пробие път, предизвиквайки обиди и стонове, защото отчаянието го правеше невнимателен.

— Какво прави този? — попита някой от тълпата.

— Опитва се да пробие кордона — отвърна друг глас. — Странна работа. Съвсем неочаквано за брат.

— Дали ще обесят и него?

Вейлин успя да разбути хората и спря.

Бяха петима, от Двайсет и седми кавалерийски полк, ако се съдеше по черните пера на туниките им, откъдето идваше и прякорът им Черните ястреби. Те бяха сред любимците на краля заради службата си във Войните за обединение и често получаваха честта да охраняват празнични събития. Най-едрият държеше с мускулестата си ръка Норта за гърлото, а двама от другарите му се опитваха да го усмирят. Четвъртият стоеше до тях, готов да удари с меча си.

— Дръжте копелето мирно, Вярата да го вземе! — извика той. Всички имаха синини и охлузвания, показващи, че Норта не се е дал лесно. Петият войник бе коленичил наблизко и държеше окървавената си ръка. Лицето му бе преbledняло от болка и гняв.

— Убийте го тоя шибаняк! Проклетото му копеле ме осакати!

Вейлин видя, че мъжът с меча замахва, и се задейства, без да мисли. Последният метателен нож се озова в левачката му още преди да се усети, че го е извадил. Последва най-доброто му хвърляне досега

и острието се заби в ръката на мечоносеца, малко под китката. Мечът падна на земята, а собственикът му погледна смаяно лъскавия метал, който стърчеше от ръката му.

Вейлин продължи напред, а мечът му изсъска от ножницата на гърба. Един от войниците, които държаха Норта, го пусна и посегна към оръжието си. Норта се възползва от възможността, заби лакътя си в лицето на другия войник и го запрати право към ритника на Вейлин. Мъжът отхвърча и от лицето му потече кръв още преди да се срине тежко на земята.

Норта измъкна метателен нож от колана си, замахна назад и го заби дълбоко в бедрото на мъжа, който го душеше. Той го пусна, а Вейлин пристъпи и го повали с удар в слепоочието с дръжката на меча си. Последният Черен ястреб отстъпваше с извадено оръжие — върхът му потреперваше и се местеше ту към едното момче, ту към другото.

— Вие... — заекна той. — Нарушавате кралския мир! Арестувани...

Норта се хвърли с шеметна скорост, избегна острието и го удари с юмрук в лицето. Още два бързи удара и войникът бе обезвреден.

— Ястреби? — Норта се изплю върху мъжа в безсъзнание. — По-скоро овце. — Обърна се към Вейлин; в очите му блестеше истерично отчаяние. — Благодаря, братко. Ела. Трябва да спасим баща...

Вейлин го удари под ухото — техника, която бяха научили след продължителни болезнени упражнения от инструктор Интрис. Ударът мигновено сваляше в безсъзнание, но без тежки последици.

Наведе се и провери пулса на приятеля си.

— Съжалявам, братко — прошепна, след което прибра меча си и вдигна Норта на рамо. Беше по-едър от него, но тежестта му го караше да залита, когато тръгна към смаяните зяпачи. Никой от хората не каза нищо и той им махна да направят път.

— Стой!

Командата разчупи тишината като стъкло и това даде тласък на тълпата да заговори едновременно с изумление и объркване.

— Дватамата отупаха петима от Черните ястреби...

— Никога не съм виждал такова...

— Да се посяга на войник е измяна! Според кралските декрети...

— Спри! — изкрещя гласът, надмогвайки шума. Вейлин погледна назад и видя конник, който си пробиваше път през тълпата, като удряше наляво-надясно с камшика си. — Направете път! Кралски дела. Направете път!

Мъжът успя да премине и Вейлин го видя ясно. Беше висок и яздеше черен боен кон ренфаелска порода. Носеше церемониална униформа с черно перо и украсен шлем на офицер, а под забралото красивото му гладко обръснато лице бе разкривено от гняв. Четиривърхата звезда на нагръдника му показваше ранга: лорд-маршал от Кралската гвардия. Следваше го отряд от пеши Черни ястреби с извадени мечове, които разблъскваха тълпата с ритници и юмруци. Неколцина се погрижиха за повалените си другари, като хвърляха отровни погледи към Вейлин. Човекът, когото бе уцелил в китката, стенеше от болка.

Вейлин видя, че няма път за бягство, и свали приятеля си на земята, така че да застане между него и конника.

— Какво значи това? — извика лорд-маршалът.

— Аз отговарям пред Ордена — отвърна Вейлин.

— Ще отговаряш пред мен, пале, или ще те обеса за червата на най-близкото дърво.

Вейлин устоя на импулса да извади меч си, след като няколко от войниците се приближиха. Знаеше, че не може да се сражава с всичките, без да убие някого, което нямаше да помогне на Норта.

— Може ли да попитам за името ви, милорд? — попита той, за да спечели време. Надяваше се, че гласът му не трепери.

— Първо ти кажи своето, пале.

— Вейлин Ал Сорна. Брат от Шестия орден, очакващ приемане.

Името се понесе из тълпата като вълна.

— Сорна...

— Момчето на Военачалника...

— Трябваше да се сетя, одрало му е кожата.

Конникът присви очи, но гневното му изражение остана.

— Лакрил Ал Хестиан. Лорд-маршал на Двайсет и седми кавалерийски полк и Меч на кралството. — Смуши коня да се приближи и се надвеси над неподвижното тяло на Норта. — А този?

— Брат Норта.

— Разбрах, че опитал да спаси предателя. Защо един брат от Ордена би го сторил?

„Той знае. Знае кой е Норта.“

— Не бих могъл да кажа, лорд-маршал. Видях, че ще убият брат ми и го предотвратих.

— Какво убийство бе! — извика един от Ястребите, лицето му бе почервеноло от гняв. — Оказа съпротива на законен арест.

— Той е от Ордена. — Вейлин продължаваше да говори на Ал Хестиан. — Като мен. Ние отговаряме пред Ордена. Ако мислите, че сме извършили нещо нередно, обърнете се към нашия аспект.

— Всички се подчиняват на кралските закони, момче — отвърна равнодушно Ал Хестиан. — Братя, войници, Военачалници. — Погледна го твърдо. — Двамата ще отговаряте за това. Дръж ръцете си встрани от оръжията, или ще отговаряш пред Покойните.

Черните ястреби се приближиха и Вейлин посегна за меча си. Може би, ако ранеше неколцина, щеше да създаде достатъчно суматоха, за да успее да избяга в тълпата с Норта. След това нямаше да могат да се върнат в Ордена. Там нямаше място за тези, които се сражаваха с Кралската гвардия. „Ще живея като разбойник. Едва ли ще е толкова зле.“

— Внимавай, момче — предупреди го един ветеран сержант с изстрадало лице: приближаваше се бавно, като държеше меч си ниско и стискаше кама в лявата си ръка. Вейлин прецени баланса и движението на краката му и реши, че това е най-опасният противник. — Остави меча — продължи сержантът. — Няма нужда от повече кръвопролития. Остави да ви арестуваме и всичко ще се изясни мирно и цивилизовано.

Вейлин виждаше гневните изражения на останалите Черни ястреби и знаеше, че двамата с Норта едва ли ще получат цивилизовано отношение.

— Не искам да проливам кръв — каза той на сержанта и извади меч си. — Но ще го направя, ако ме принудите.

— Много се замотахме, сержант — измърмори Ал Хестиан и се наведе напред на седлото. — Приключвайте...

— Я, че хубава картинка! — извиси се глас над тълпата и тя се отдръпна с протестиращо мрънкане, давайки път на трима души.

Вейлин усети, как сърцето му трепна. Баркус, следван от Кейнис и Дентос. Баркус се усмихваше на Черните ястреби с абсолютно приветливо изражение. В контраст Кейнис и Дентос ги гледаха с агресията, която бяха усвоили през годините тренировки. И тримата бяха извадили мечовете си.

— Наистина хубава картинка! — продължи Баркус, докато тримата заставаха до Вейлин. — Ято ястребчета, готови за скубане.

— Махай се, момче! — изкрещя Ал Хестиан. — Това не е твоя работа.

— Чухме данданията — каза Баркус на Вейлин, без да обръща внимание на Ал Хестиан. След това хвърли поглед към Норта. — Избягал е, а?

— Да. Готвят се да екзекутират баща му.

— Чухме — включи се Кейнис. — Лоша работа. Казват, че бил добър човек. Но кралят е справедлив и сигурно си има причини.

— Обясни го на Норта — каза Дентос. — Горкото копеле. Те ли го свалиха?

— Не — отвърна Вейлин. — Не измислих друг начин да го спра.

— Инструктор Солис ще ни бие цяла седмица — изръмжа Дентос.

Замълчаха и погледнаха към Черните ястреби, които ги гледаха със злоба и гняв, но не смееха да настъпят.

— Шубе ги е — отбеляза Кейнис.

— И с право — каза Баркус.

Вейлин хвърли поглед към Ал Хестиан. Маршалът не бе свикнал на унижение и се тресеше от гняв.

— Ти! — Той посочи един от войниците. — Намери капитан Хинтил. Кажи му да доведе ротата си.

— Цяла рота!? — Баркус сякаш дори се зарадва. — Оказвате ни голяма чест, милорд!

Неколцина в тълпата се засмяха, което разгневи Ал Хестиан още повече.

— Ще бъдете одрани живи за това! — Гласът му бе преминал почти в пищене. — Не се надявайте, че кралят ще ви дари с бърза смърт!

— Пак ли говорите от името на баща ми, маршале?

От струпаните зяпачи излезе висок червенокос младеж. Дрехите му бяха обикновени, но с отлична изработка и в поведението на тълпата имаше нещо странно. Хората наведоха очи и глави, а неколцина коленичиха. Вейлин се стъписа, когато Кейнис и Ястребите направиха същото.

— Коленичете, братя! — изсъска Кейнис. — Почетете принца.

„Принц?“ Вейлин си спомни сериозния младеж, с когото се бе запознал в двореца преди много години. Принц Малциус бе станал почти толкова висок и широкоплещест колкото баща си. Вейлин се огледа за войници от Кралската гвардия, но не видя никой. „Принц, който ходи сам сред народа.“

— Вейлин! — настоя Кейнис.

Той се смъкна на коляно, но принцът махна с ръка.

— Няма нужда. Изправете се. — Усмихна се на коленичилото множество. — Земята е кална. — След това се обърна към Ал Хестиан. — Що за неразбория е това?

— Предателско дело, ваше височество. — Ал Хестиан се изправи, лявото му коляно бе оцапано с кал. — Тези момчета нападнаха хората ми, за да спасят затворника.

— Проклет лъжец! — избухна Баркус. — Дойдохме да помогнем на братята си, които бяха нападнати... — Замълча, когато принцът вдигна ръка. Малциус огледа сцената, ранените войници и лежащия в безсъзнание Норта.

— Вие с брат ти предатели ли сте, както твърди лорд-маршалът?

Вейлин забеляза, че очите му не се отделят от Норта.

— Не съм предател, ваше височество — отвърна Вейлин, опитвайки се да не показва следи от страх и гняв. — Нито пък братята ми. Те са тук, за да ме защитят. Ако някой трябва да носи отговорност, то това съм само аз.

— А раненият ти брат? — Принц Малциус се приближи и погледна Норта със странно изражение. — Той не трябва ли да отговаря?

— Действията му... са породени от мъка — заекна Вейлин. — Ще отговаря пред нашия аспект.

— Тежко ли е ранен?

— Удар по главата, ваше височество. Ще се свести след около час.

Принцът продължи да гледа Норта няколко секунди, след което каза тихо:

— Когато се свести, му кажете, че и аз тъгувам. — Обърна се към Ал Хестиан. — Това е сериозна работа, лорд-маршал. Много сериозна.

— Така е, ваше височество.

— Толкова е сериозна, че ако задълбаем, ще трябва да забавим екзекуцията, което не искам да съобщавам на краля. Освен ако вие нямате желание.

Очите на Ал Хестиан срещнаха за миг очите на принца и си пролича взаимната им вражда.

— Не бих искал да се натрапвам ненужно на краля — изръмжа той през стиснати зъби.

— Благодарен съм за отзивчивостта ви. — Принц Малциус се обърна към войниците. — Занесете ранените в кралския павилион. Ще получат грижите на лечителя на негово величество. Лорд-маршале, чувам, че до западната порта има пиянски бой, който се нуждае от вниманието ви. Нека не ви задържам повече.

Ал Хестиан се поклони и яхна коня си. Когато мина покрай Вейлин и другарите му, на лицето му бе изписано обещание за бъдеща отплата.

— Направете път! — извика той, размаха камшик към тълпата и препусна напред.

— Върнете брат си в Ордена — каза Малциус. — Разкажете на аспекта какво се случи тук, иначе ще го научи от другаде.

— Разбира се, ваше височество — увери го Вейлин и се поклони максимално ниско.

На стотина крачки встрани се разнесе монотонно барабанене, което се засилваше. Вейлин виждаше копията, които, се извисяваха над тълпата — движеха се в ритъм с барабана и приближаваха бесилката.

— Отнесете го! — заповяда принцът. — Дори в безсъзнание не бива да е тук.

Докато си пробиваха път през мълчаливата тълпа — Вейлин и Кейнис носеха Норта, а Дентос и Баркус отваряха път, — барабаните замлъкнаха. Тишината беше толкова плътна, че Вейлин усещаше как очакването го натиска към земята. Чу се далечно изтракване, след

което избухнаха овации, хиляди юмруци се вдигнаха нагоре, а по лицата на хората се изписа маниакална радост.

Кейнис гледаше ликуващата тълпа с открито отвращение. Вейлин не чу думата, но по устните му прочете ясно какво казва:

— Боклуци.

Щом се върнаха в цитаделата, оставиха Норта под грижите на инструкторите. Сдържаните погледи на другите момчета и намръщените изражения на учителите показваха, че мълвата за приключенията им ги е изпреварила.

— Ще се погрижим за него — каза инструктор Чекрил и вдигна Норта с лекота с мускулестите си ръце. — Вие отидете в стаята си. Няма да излизате, докато не ви извикат. И няма да говорите с никого.

Инструктор Хоунлин ги съпроводи до северната кула, за да се увери, че инструкциите са спазени. Обичайната музикална страст на обгорения мъж бе потисната от обстоятелствата. Когато влязоха в стаята, той затвори вратата, но Вейлин беше сигурен, че стои отвън. „Дали сме затворници?“

Оставиха екипировката си и зачакаха.

— Купи ли ми ботуши? — обърна се Вейлин към Кейнис.

— Съжалявам, не остана време.

Вейлин сви рамене. Тишината продължи.

— Баркус за малко да опъне една пачавра зад бирената шатра — изцепи се Дентос. На него тишината винаги му действаше най-потискащо. — Че и беше сочна. Цици като пъпешки. Нали, братко?

Баркус го изгледа жлъчно от другия край на стаята.

— Млъкни.

Последва нова тишина.

— Нали знаеш, че ще ти дадат монетите и ще те отпратят? — каза Вейлин на Баркус. Понякога пред портите се появяваха момичета от Варинсхолд и околните села, с подути кореми или пищящи дечица. Виновният брат минаваше бърза венчавка, проведена от аспекта, и получаваше монетите, плюс две допълнителни — една за майката и една за детето. Странно, но някои момчета изглеждаха щастливи да напуснат при такива обстоятелства. Други протестираха, че са

невинни, но трябваше да се подложат на проверка от Втория орден, която да докаже истината.

— Не съм направил нищо — озъби се Баркус.

— Беше си натикал езика до сливиците й — засмя се Дентос.

— Просто бях ударил няколко бири. Освен това Кейнис получаваше цялото внимание.

Вейлин се обърна и видя, че бузите на приятеля му почервеняват.

— Сериозно?

— Здравата го бяха налазили. „О, какъв е хубавичък!“

Вейлин сдържа смеха си, а Кейнис продължи да червенеет.

— Сигурен съм, че се е съпротивлявал мъжествено.

— Не знам — подсмихна се Дентос. — Още малко и след девет месеца щяхме да си имаме цял взвод красиви копеленца. Добре че някакъв пияница се развика за бой между Ястребите и Ордена.

Споменаването на схватката отново предизвика тишина. Следващият, който я наруши, бе Баркус.

— Нали не вярвате, че ще го убият?

Вече се смрачаваше, когато вратата се отвори и се появи инструктор Солис, страшно ядосан.

— Сорна — изръмжа той. — Идваш с мен. Останалите — хапнете в кухнята и после лягайте.

Вейлин изпита нетърпим порив да попита за Норта, но буреносният поглед на Солис го спря. Момчето го последва по стълбите и през двора, към западната стена. Очакваше пръчката всеки миг да се стовари отгоре му. Вместо обаче да отидат в покоите на аспекта тръгнаха към лечебницата, където инструктор Хентал се грижеше за Норта. Момчето лежеше на легло, с отпуснато лице, а полупритворените му очи бяха мътни и разфокусирани. Вейлин бе виждал подобен поглед и преди, при тежко ранените, получаващи упойка, която отнемаше болката, но ги откъсваше от света.

— Червен цвят и сенец — обясни инструктор Хентал, когато влязоха. — Когато се свести, започна да буйства. Успя да перне аспекта неприятно преди да го укротим.

Вейлин се приближи до леглото с натезало сърце. „Изглежда толкова слаб...“

— Ще се оправи ли, учителю? — попита той.

— И преди сме виждали буйстващи. Обикновено се получава при стрес след сражения. Скоро ще заспи. Като се събуди, ще е неспокоен, но ще се оправи.

Вейлин се обърна към Солис.

— Аспектът произнесе ли присъда, учителю?

Солис погледна инструктор Хентал, който кимна и излезе от помещението.

— Няма да има присъда — отговори Солис.

— Ние ранихме кралски войници...

— Да. Ако внимавахте повече, като ви обучавах, можехте и да ги убиете.

— Но лорд-маршалът...

— Той няма власт тук. Норта не се подчини на заповед, за което трябва да получи наказание. Но според аспекта вече го е получил. Твоето неподчинение е било с цел да защитиш брат си. Няма нужда от наказание.

Инструктор Солис мина от другата страна на леглото и сложи ръка на челото на Норта.

— Треската ще премине, заедно с ефекта на червеното цвете. Но ще усеща болката, като нож, който се върти във вътрешностите му. Подобна болка ще го превърне в мъж... или в чудовище. Според мен Ордена е виждал достатъчно чудовища.

Вейлин осъзна причината за гнева на Солис. „Не сме ние, а това, което кралят причини на Норта чрез баща му. Ние сме неговите мечове, той ни изкова. А кралят повреди едно от остриетата му.“

— С братята ми ще му помагаме — каза Вейлин. — Неговата болка ще е и наша. Ще споделим тежестта ѝ.

— Направете го. — Погледът на Солис бе по-напрегнат от обикновен. — Когато един от нас тръгне по мрачен път, има само един вариант за действие, а брат не бива да убива брата.

Норта се свести на сутринта. Стонът му събуди Вейлин, който бе останал до него цяла нощ.

— Какво? — Норта се огледа с мътен поглед. — Какво става...?
— Видя Вейлин и замълча, светлината на спомена се завърна в очите

му. Той посегна и опипа цицината на темето си. — Ти ме удари. — Ужасяващото осъзнаване се върна и той пребледня и се сви под тежестта на мъката.

— Съжалявам, Норта — промълви Вейлин. Не знаеше какво друго да каже.

— Защо ме спря? — прошепна младежът през сълзи.

— Щяха да те убият.

— Щяха да ми направят услуга.

— Не говори така. Съмнявам се, че душата на баща ти щеше да е щастлива в Отвъдното, ако го беше последвал толкова скоро.

Норта продължи да плаче тихо известно време. Вейлин го гледаше и в главата му се въртяха стотици празни утешения. „Не знам какво да кажа. Няма думи за такова нещо.“

— Видя ли го? — попита Норта накрая. — Мъчително ли беше?

Вейлин си спомни изтракването на капака и ликуването на тълпата. „Неприятно е да отидеш в Отвъдното, като знаеш колко хора се радват на смъртта ти.“

— Беше бързо.

— Казват, че откраднал от краля. Баща ми никога не би го сторил. Той почиташе краля и му служеше добре.

Вейлин му даде единствената утеха, с която разполагаше.

— Принц Малциус каза, че и той скърби.

— Малциус? И той ли беше там?

— Помогна ни, като отпрати войниците. Мисля, че те позна.

Изражението на Норта се смекчи и той потъна в размисли.

— Като бях малък, яздехме заедно. Малциус се учеше от баща ми и често идваше у нас. Баща ми обучаваше много от синовете на благородниците. Беше прочут с познанията си за дипломация и държавни дела. — Посегна за парцала на близката масичка и обърса сълзите си. — Каква е присъдата на аспекта?

— Смята, че си наказан достатъчно.

— Значи дори няма да получа милостта да напусна това място.

— И двамата бяхме пратени тук според желанията на бащите ни. Аз уважих моя, като останах, макар да не знам защо ме даде на Ордена. Твоят баща също трябва да е имал добра причина да те прати тук. Такова е било желанието му приживе, такова остава и когато е при Покойните. Може би трябва да го уважиш.

— Значи трябва да кисна тук, докато отнемат бащините ми земи, а семейството ми тъне в отчаяние?

— Семейството ти по-малко отчаяно ли ще е, ако си при тях? Нима имаш богатства, които ще им помогнат? Помисли какъв живот те чака извън Ордена. Ще бъдеш син на предател, а кралските войници ще искат отмъщение. Семейството ти си има достатъчно грижи и без теб. Ордентът вече не е твой затвор, а твой закрилник.

Норта се отпусна в леглото и загледа тавана със смесица от тъга и изтощение.

— Моля те, братко, остави ме сам за малко.

Вейлин стана и тръгна към вратата.

— Запомни, че не си сам. Братята ти няма да те оставят да паднеш жертва на скръбта. — Изчака навън, слушайки болезнените стонове на Норта. „Толкова много болка.“ Зачуди се дали ако собственият му баща бе на бесилката, щеше да се бори така, за да го спаси. „Дали въобще щях да плача?“

Вечерта взе Белег от кучкарника и го изведе през северната порта да похвърля топка. Очакваше хлапето Френтис да дойде за урок по мятане на ножове. Белег ставаше по-едър и бърз с всеки ден. Специалната храна на Джеклин, която се състоеше от мляно говеждо, костен мозък и плодова каша, бе наляла мускулите и костите му допълнително, а упражненията го правеха строен и могъщ. Въпреки свирепия си вид Белег продължаваше да подскача и да ближе Вейлин, запазвайки поведението на свръхголямо пале.

— Не го ли водиш в гората? — Кейнис се появи от сенките на караулката. Вейлин се ядоса, че не е усетил присъствието му, но Кейнис бе невероятно умел в промъкването и изпитваше перверзно удоволствие да се появява сякаш от нищото.

— Защо го правиш? — попита Вейлин.

— Упражнявам се.

Белег пушна топката в краката на Вейлин и подуши ботушите на Кейнис, който го потупа предпазливо по главата: също като останалите така и не бе загубил първичния си страх от кучето.

— Норта още ли спи? — попита Кейнис.

Вейлин поклати глава. Не искаше да говори за Норта. Сълзите му бяха оставили в гърдите му тежест, която не искаше да се разсее.

— През следващите месеци ще е тежко — въздъхна Кейнис.

— Че не е ли винаги тежко? — Вейлин метна топката към реката и Белег се понесе след нея с радостен лай. — Съжалявам, че не успя да видиш краля.

— Но видях принца. Това е достатъчно. Ще стане велик човек.

Вейлин го изгледа и видя обичайния блясък в очите му. Винаги изпитваше неудобство от сляпата възхита към краля, демонстрирана от приятеля му.

— Той... наистина е впечатляващ. Сигурен съм, че един ден ще стане страхотен крал.

— Да, ще ни поведе към слава.

— Слава ли, братко?

— Разбира се. Кралят е амбициозен. Иска да направи Кралството велико, поне колкото Алпиранската империя. Ще има битки, Вейлин. Величествени славни битки. И ние ще участваме в тях.

„Войната е кръв и лайна... няма никаква чест в нея.“ Думите на Макрил. Вейлин знаеше, че те не значат нищо за Кейнис. Той беше начетен и плашещо интелигентен, но също така и идеалист. В главата му имаше хиляди легенди и той сякаш вярваше на всичките до една. Герои, злодеи, принцеси за спасяване, чудовища и магически мечове. Всичко това живееше в главата му, жизнено и истинско, като собствените му спомени.

— Мисля, че имаме различни разбирания за славата, братко — каза Вейлин, докато Белег тичаше обратно с топката в уста.

Изчакаха още час, но момчето не се появи.

— Сигурно е продал ножовете — реши Кейнис, след като Вейлин му разказа историята. — Напил се е с грог и дреме в някоя канавка или ги е проиграл. Едва ли ще го видиш отново.

Тръгнаха към конюшните, като Вейлин продължи да хвърля топката на кучето.

— Предпочитам да вярвам, че е похарчил парите за обувки — каза и хвърли поглед назад към портата.

ВТОРА ЧАСТ

Какво е тялото?

Тялото е обвивка, съдържаща душата.

Какво е тялото без душа?

Само разлагаща се плът. Отбелязвайте почиването на обичните, като дарявате обвивката им на огъня.

Какво е смъртта?

Смъртта е врата към Отвъдното и съюз с Покойните. Едновременно край и начало. Бойте се от нея, но я приветствайте.

Катехизис на Вярата

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

— Това беше Кървавата роза, нали? — попитах. — Лорд-маршалът от летния панаир.

— Ал Хестиан? Да — отвърна Убиеца на Надеждата. — Макар че заслужи това име чак по време на войната.

Сложих черта под пасажа, който бях свършил, и открих, че съм останал почти без мастило.

— Един момент. — Отдох до сандъка си и извадих нова мастилница и още пергамент. Вече бяха запълнил няколко листа и се притеснявах, че запасите няма да ми стигнат. Поколебах се преди да отворя сандъка, защото омразният меч бе подпрян на него. Той видя неудобството ми, посегна за оръжието и го положи на коленете си.

— Лонаките имат суеверие, че оръжията им поглъщат душите на убитите врагове. Дават имена на боздуганите и ножовете си и вярват, че са обсебени от

Мрачното. Моят народ няма такива илюзии. Мечът си е меч. Човекът убива, а не оръжието.

Защо ми казваше това? Нима искаше да го мразя още по-силно? Докато гледах как могъщата му ръка поляга на меча, си спомних как Селиесен, след провъзгласяването му, бе изкарал няколко тежки месеца с имперската гвардия. Беше станал приличен, даже добър със сабята и пиката. „Надеждата трябва да бъде воин — ми каза той. — Хората и боговете го очакват.“ Гвардейците го приеха като свой и той воюва с тях срещу воларианците в годината преди Янус да прати войските си към нашите брегове. Бе спечелил множество почести за куража си в битките. Коего не му помогна въобще срещу Убиеца. Знаех, че ще дойде момент, в който севернякът ще разкаже за онзи ужасен ден, макар да бях чувал множество разкази. Мисълта да го науча от гледната точка на Ал Сорна беше едновременно ужасяваща и неустоима.

Седнах отново, отворих мастилницата, топнах перото и пригладих пергаментата.

— Мрачното. Какво е това?

— Мисля, че твоят народ го нарича магия.

— За мен е суеверие. Ти вярваш ли в подобни неща?

Настъпи кратка пауза и останах с впечатлението, че подбира следващите си думи внимателно.

— Има много незначителни неща на този свят.

— За войната има много истории, които приписват могъщи и страховити магии на северняците и специално на теб. Според някои си използвал магия да замъглиш съзнанията на войниците ни при Кървавия хълм и да проникнеш зад стените на Линеш.

Устата му трепна в лека усмивка.

— При Кървавия хълм нямаше магия, просто хора, обладани от безумен гняв, които се хвърляха към сигурна смърт. Колкото до Линеш, миришещата на лайна канализация едва ли се брои за магия. Освен това всеки офицер, който предложи ползване на Мрачното, вероятно ще бъде обесен на най-близкото дърво от собствените си

хора. Мрачното се смята за неразделна част от методите на онези, които отричат Вярата.

Спря и погледна меча в скута си.

— Ако искаш да чуеш, ще ти разкажа една история. Легенда, с която предупреждаваме децата си за опасностите на Мрачното.

Погледна ме с вдигнати вежди. Аз се смятам за историк, а не за събирач на митове и легенди, но подобни истории може да хвърлят светлина върху някои събития и да разкрият илюзиите, които мнозина възприемат за истина.

— Разкажи ми — подканих го и свих рамене.

Гласът му придоби нов тон, мрачен, но пленяващ, като на опитен разказвач.

— Съберете се и чуйте историята за копелето на вещицата. Тя не е за хора с нежни сърца и слаби мехури. Това е най-страховитата и плашеща история и като свърша, може да ме проклинате, че съм я изрекъл на глас.

В най-тъмната част на най-мрачните гори на древен Ренфаел, преди създаването на Кралството, имало село. В него живеела вещица, хубава за окото, но с душа по-черна от нощта. На селяните тя показвала милото си красиво лице, ала зад него се криела зла и завистлива душа. Тя била тласкана от похот, похот към плът, похот към злато, похот към смърт. Мрачното я обладало от ранна възраст и тя се поддала на злината му с цялата си страст, отричайки Вярата, но печелейки сила. Силата да въздейства на мъжете, да подклажда желанията им и да ги кара да вършат ужасии в нейно име.

Първо под магията ѝ попаднал селският управник, добър и любезен човек, издигнал се чрез учение и много труд, достатъчно богат, че да възбуди похотта ѝ. Тя всеки ден минавала покрай него, докарвала се как ли не и подклаждала страстта му, докато тя не се разгоряла, унищожавайки разума му. Той разбрал нашепвания от Мрачното план: убий жена си и ме вземи на нейно място. И една съдбовна нощ — поръсил вечерята на жена си с

отровата Ловджийска стрела и на сутринта тя спряла да диша.

Жената била на възраст и болнава, така че кончината ѝ не направила впечатление на селяните. Разбира се, вещицата знаела всичко и криела радостта си със сълзи, докато предавали бедната убита жена на огъня. И през цялото време призовавала управника с магията си: „Отрупай ме със скъпи дарове и ще съм твоя.“ И той ѝ дал дарове, красив кон, бижута, злато и сребро, но вещицата била умна и ги отказала. Вдигнала олелия колко било неподходящо мъж да ухажва млада девойка съвсем скоро след кончината на съпругата си. Измъчвала го и го съблазнявала, но отблъсквала всеки негов опит. Не след дълго той загубил разума си от жестокостта ѝ и една вечер се обесил на един висок дъб, като оставил бележка какво е сторил и посочил вещицата като причина за лудостта си.

Тя обаче била толкова сладка и мила, че селяните не повярвали. Управникът очевидно бил побъркан от собствените си увлечения по младата жена. Те го предали на огъня и се помъчили да забравят ужасната случка. Но вещицата не била приключила. Окото ѝ се спряло на един ковач, красив момък със силни ръце и здраво сърце, но дори то не можело да устои на Мрачната ѝ сила.

Тя живеела извън селото, за да упражнява скверното си изкуство далеч от любопитни очи. Освен над човешките сърца имала власт над вятъра и веднъж, докато ковачът правел въглища в гората, призовала северен порив, който донесъл сняг от планините. Мъжът се принудил да потърси подслон при нея и въпреки че се съпротивлявал, тя го принудила да легнат заедно — черен зъл съюз, от който щяло да се роди ужасното ѝ копеле.

Срамът му развалил магията. Срамът на добрия човек, принуден да предаде жена си, го направил глух за сладките ѝ увещания на другата сутрин. Той не обърнал внимание на заплахите и побягнал към селото, но постъпил глупаво, като не казал на никого.

А вещицата зачакала. Чакала, докато черното семе в корема ѝ никнело. Зимата отстъпила пред пролетта, реколтата избуяла, а тя чакала. И тогава, когато започнали да точат сърповете за жътва, злото изчадие изпълзяло между краката ѝ и тя се задействала.

Появила се буря, невиджана никога. Черни облаци покрили небето от север, юг, изток и запад и донесли вихрушка от дъжд и вятър. Тя вилняла три седмици, а селяните се сгушвали притеснено, докато накрая не спряла. Хората излезли и открили, че всички ниви са опустошени. Тази година щяла да донесе само глад.

Потърсили дивеч в гората, но всички животни били избягали от Мрачния шепот на вещицата. Децата плачели от глад, старците се поболели и един по един преминали в Отвъдното. През цялото това време вещицата седяла в малката си колиба, защото с копелето ѝ винаги си имали храна. Неразумните животни лесно попадали в капана на човек, толкова потънал в Мрачното.

Накрая смъртта на обичната майка на ковача го накарала да каже истината. Той признал пред събраните селяни как попаднал под магията на вещицата и как тя заченала охраненото копеле, което живеело в гората и се подигравало на гладуващите деца с щастливия си смях. Селяните гласували и решили единодушно: вещицата трябвало да бъде прогонена.

Тя се опитала да ги разубеди със силите си. Мятала лъжи за ковача и го обвинила в най-страшното: изнасилване. Но магията ѝ вече нямала ефект. Те виждали истината и чували отровата, която капела от всяка лъжа, виждали злия блясък в очите ѝ, разкриващ злината зад красивото лице. Прогонили я с факли и изгорили колибата в праведния си гняв. Тя побягнала в гората, прегърнала противното си изчадие. Спряла да се преструва и ги проклела... и се заклела да отмъсти...

Селяните се върнали по домовете си и се помъчили да оцелеят през идващата зима. Вещицата избягала в най-

тъмните краища на гората, където не бил стъпвал никой, и започнала да учи изчадието си на Мрачното.

Минали години, селото изгорило мъртвите си, но оцеляло. Вещицата останала само спомен, история за студените нощи, с която да плашат децата. Реколтите растели, сезоните се сменяли и всичко изглеждало нормално. Колко слепи били те, колко неподготвени за връхлитащата буря. Защото вещицата превърнала копелето си в чудовище. То приличало на хилаво дете, изгубено в гората, но притежавало цялата сила на майка си. Първо от поквареното мляко от гърдите ѝ, после с нашепнати поучения в смрадливото им убежище и накрая от собствената ѝ кръв. Тя се жертвала, тази вещица, тази погълната от злоба жена: когато детето станало достатъчно голямо, тя срязала китката си с нож и го накарала да пие. И то пило стръвно, докато не я пресушило и тя отишла в нищото, което очаква неверниците, но задоволена от предстоящото отмъщение.

Копелето започнало с животните. Домашните любимци изчезвали през нощта, а на сутринта ги намирали осакатени и убити. След това продължило с прасета и юници, чиито глави забивало по оградите из цялото село. Уплашени, но неосъзнаващи същинската опасност, селяните поставили стражи, палели факли, ходели въоръжени по тъмно. Това не им помогнало.

След животните дошъл ред на децата, малки хлапета и сукалчета в люлките. Той вземал всяко, което докопа, а съдбата им била ужасяваща. Селяните пребродили гората, търсели следи, проверявали всяко скривалище и слагали капани, за да заловят незнайното чудовище. Не открили нищо и нощните мъчения продължили през есента и зимата. И така, сред зимния мраз, той се разкрил, като просто влязъл в селото един следобед. Страхът им бил толкова силен, че никой не му посегнал, а всички се замолили. Молели за децата си и за живота си, предлагали му всичко, само и само да ги остави на мира.

Копелето на вещицата се засмяло. Това не бил смехът на дете, нито от нормално човешко гърло. И тогава те разбрали, че са обречени.

Копелето призовало светкавица и запалило селото. Хората побягнали към реката, но то повикало дъжд и водата придошла и ги отнесла. Но отмъщението му не било завършено, затова то призовало вятър от далечния север, за да ги покрие с лед. Когато всичко утихнало, копелето обиколило, докато не видяло лицето на баща си, ковача, замръзнало в ужас за вечни времена.

Никой не знае какво станало с него, но хората казват, че в най-студените нощи, на мястото на селото, смехът му още ечи сред горите. Защото тези, които се отдадат на Мрачното, не получават изход от живота и Отвъдното остава затворено за тях за вечни времена.

Ал Сорна замълча замислено, а погледът му се насочи към меча в скута му. Усещах, че влага важност в тази налудничава история, нещо в начина, по който я бе разказал, говореше за значимост, но не можех да я разбера.

— Вярваш ли в тази легенда? — попитах.

— Казват, че в основата на всеки мит има зрънце истина. Може би с времето учен човек като теб ще открие истината и в този.

— Фолклорът не е в специалността ми. — Оставих пергамента, на който бях записал историята за Копелето на вещицата. Щяха да минат години, преди да я прочета отново, и тогава щях да имам основания за горчиво съжаление, че не съм се вслушал в предложението му.

Посегнах за нов лист и го погледнах с очакване.

Той се усмихна.

— Нека ти разкажа как се запознах с крал Янус.

1.

Започнаха да яздят късно, през месец пренсур. Конете им бяха все жребци, на не повече от две години, млади животни за млади ездачи. Разпределението се извърши под надзора на инструктор Ренсиал. Грубото му държане бе поомекнало, макар че продължаваше да мърмори, докато водеше всеки до животното му.

— Да, висок, да — измърмори, докато оглеждаше Баркус. — Трябва сила. — Издърпа младежа до най-едрия кон, висок кафеникав жребец. — Изчеткай го и провери подковите.

Кейнис получи боязлив тъмнокафяв жребец, а Дентос набит и светлосив. Конят на Норта бе изцяло черен с бяло петно на челото.

— Бърз — мърмореше инструктор Ренсиал. — Бърз ездач, бърз кон. — Норта огледа животното мълчаливо: обичайната му реакция, откакто бе излязъл от лечебницата. Постоянните опити да го включат в разговор биваха посрещани със свиване на рамене и пълно безразличие. Младежът се оживяваше единствено на тренировките и демонстрираше нов устрем с меча и алебардата, който им носеше множество синини и охлузвания.

Конят на Вейлин беше здрав и ръждив на цвят, с белези по хълбоците.

— Опитомен — обясни инструктор Ренсиал. — Не отгледан. Див кон от северните земи. Все още е запазил част от духа си. Има нужда от внимание.

Конят оголи зъби, изцвили и изпрати към Вейлин дъжд от слюнка. Младежът не бе яздил, откакто бе напуснал бащиния си дом, и перспективата му се струваше странно обезсърчителна.

— Днес се погрижете за тях. Утре ще яздите. Спечелете доверието им. Те ще ви носят на война и без доверието им ще загинете. — Инструкторът спря да говори и погледът му се отплесна. Това обикновено предвещаваше нов изблик на викове и насилие, затова младежите побързаха да върнат конете в конюшнията и да се заемат с тях.

Започнаха да яздят на следващата сутрин и през следващите четири седмици не правеха почти нищо друго. Норта яздеше от ранно детство и печелеше всяко състезание — преодоляваше с лекота и най-трудните препятствия на инструктор Ренсиал. Единствено Дентос можеше да се мери с него, защото беше природен талант.

— Ходех по надбягвания всеки месец през лятото — обясни той. — Мама напечели, като залагаше на мен. Казваше, че мога да спечеля и с товарен кон.

Кейнис и Вейлин се справяха добре, макар и не отлично, а Баркус се научи бързо, макар да не изпитваше удоволствие.

— Имам чувството, че са блъскали задника ми с хиляда чука — изръмжа той една вечер, докато лягаше по корем в леглото.

Младежите започнаха да се сближават с конете си, дадоха им имена и ги поопознаха. Вейлин нарече своя Плюй, защото животното правеше само това всеки път когато се опиташе да спечели доверието му. Беше постоянно в лошо настроение и склонно към внезапни къчове и блъскания с глава. Опитите да го умилостиви с ябълки и захарни пръчки не можеха да смекчат агресията му. Единственото утешение бе, че Плюй се държеше с останалите още по-лошо. Въпреки особения си характер конят препускаше бързо и никога не се плашеше от мелето, а посягаше да хапе животните на противника.

Уроците по кавалерийски бой, в които се опитваха да се свалят от седлото с пики и мечове, бяха изтощителни. Уменията на Норта и неговата любов към сражения доведоха до множество падания и контузии. Започнаха да изучават и стрелбата с лък от седло: трудно умение, което трябваше да овладеят за Изпитанието по езда, предстоящо следващата година. Вейлин и по принцип изпитваше затруднения с лъка, но уцелването на копа сено от трийсет крачки, докато се извиваше на седлото, си бе почти невъзможно. От друга страна, Норта успя още от първия път и така и не пропусна нито веднъж.

— Можеш ли да ме научиш? — попита Вейлин, ядосан след поредната трагична тренировка. — Обясненията на инструктор Ренсиал не са много разбираеми.

Норта го изглежда безизразно пасивно, както винаги, и каза:

— Защото е плямпац, ненормалник.

— Наистина е човек с проблеми — съгласи се Вейлин с усмивка. Норта не каза нищо. — Е, ще ми помогнеш ли?

Младежът сви рамене.

— Щом искаш.

Оказа се, че няма никакъв чалъм, а е въпрос на упражнения. Всеки ден след вечеря двамата прекарваха по час в тренировки. Вейлин продължаваше да не уцелва, а Норта го напътстваше.

— Не се надигай толкова от седлото, преди да пуснеш тетивата... Бъди сигурен, че си я издърпал до брадичката си... Стреляй, когато усетиш как копитата се вдигат от земята... Не се цели толкова ниско...

— Минаха пет дни, преди Вейлин да уцели сеното, и още три преди да почне да го прави достатъчно често.

— Благодаря, братко — каза той една вечер, докато водеха конете си към конюшнията. — Нямахте да го схвана без твоя помощ.

Норта го погледна неразгадаемо.

— Бях ти задължен, нали?

— Ние сме братя. Дълговете не значат нищо между нас.

— Наистина ли вярваш на всички тези глупости? — В гласа на Норта нямаше злоба, просто неясно любопитство. — Наричаме се братя, но нямаме обща кръв. Ние сме просто момчета, събрани в Ордена насила. Не си ли се чудил какво щеше да стане, ако се бяхме запознали навън? Дали щяхме да бъдем приятели, или врагове? Нали знаеш, че бащите ни бяха врагове?

Вейлин поклати глава; надяваше се, че мълчанието му ще прекрати разговора.

— О, да. Като бях малък, подслушвах срещите в кабинета на баща ми. Той говореше често за твоя, предимно лоши неща. Казваше, че е парвеню с по-малко мозък и от брадва. Казваше, че Сорна трябва да стои заключен и да го пускат само като почне война, и се чудеше защо кралят се допитва за съвет до подобен тъпак.

Бяха спрели с лице един към друг. Очите на Норта блестяха с познатия глад за сражение. Плюй усети напрежението, размята глава и изцвили възбудено.

— Опитваш се да ме провокираш, братко — каза Вейлин и потупа коня си по врата, за да го успокои. — Но забравяш, че нямам баща и думите ти не значат нищо. Защо в последно време показваш

радост единствено когато се бием? Защо е този глад? Нима те кара да забравяш? Или успокоява болката ти?

Норта дръпна поводите на коня си и продължи към конюшната.

— Не успокоява нищо. Но ме кара да забравя, поне за миг.

Вейлин сръчка Плюй в тръс и го подмина.

— Може би едно състезание също ще те накара да забравиш.

И препусна в галоп към главната порта. Естествено, Норта го победи с една дължина, но поне на лицето му се появи усмивка.

Късно през месец дженисласур, седмица след неотбелязания му петнайсети рожден ден, Вейлин бе извикан в покоите на аспекта.

— Сега пък какво? — зачуди се Дентос. Беше по време на закуска и той ръсеше трохи, докато говореше. Маниерите на маса си оставаха неусвоен урок за него. — Явно те харесва, защото винаги си близо до покоите му.

— Вейлин е любимец на аспекта — включи се Баркус с подигравателно сериозен тон. — Всички го знаят. Помнете ми думите, един ден и той ще стане аспект.

— Разкарайте се и двамата. — Вейлин взе една ябълка и стана от масата. Нямаше представа защо го викат този път. Поредният деликатен въпрос около баща му или нова заплаха за живота му? Изненадваше се, че изтеклото време го бе направило безразличен към такива страхове. Кошмарите бяха позатихнали през последните месеци и той можеше да се обърне към мрачните събития от Изпитанието на прехода с трезва преценка, макар че липсата на страст въобще не разбулваше мистерията.

Успя да изяде почти цялата ябълка, докато стигне до покоите, и скри огризката в наметалото си, преди да почука. Щеше да я даде на коня си по-късно и несъмнено да получи за награда дъжд от слюнка.

— Влез, братко — долетя гласът на аспекта през вратата.

Мъжът стоеше до тясното прозорче, гледащо към реката, и се усмихваше леко на нещо. Почтителното кимане на Вейлин бе прекъснато от другия обитател на стаята, тънко като скелет момче, облечено в парцали. Босите му кални крака се клатеха от стола, на който се бе настанило неудобно.

— Тоя е! — извика Френтис и подскочи при влизането на Вейлин. — Братът, дето ме в-вдъхнови! Дето е син на Военачалника.

— Той е ничий син, момче — поправи го аспектът.

Вейлин изруга наум и затвори вратата. „Даването на ножове на улични хлапета е срамно деяние. Не каквото се очаква от един брат...“

— Познаваш ли това момче, братко? — попита го аспектът.

Вейлин погледна Френтис и видя вълнението му под слоя мръсотия.

— Да, аспект. Помогна ми при скорошното... недоразумение.

— Видя ли? — Френтис се обърна оживено към аспекта. — Казах ти. Казах ти, че ме знае.

— Това момче иска да влезе в Ордена — продължи аспектът. — Ще се застъпиш ли за него?

Вейлин погледна Френтис шашардисано.

— Искаш да влезеш в Ордена?

— Аха! — Френтис почти подскочи от вълнение. — Да вляза. Да стана брат.

— Ти... — Вейлин преглътна думата „луд“ и си пое дълбоко дъх, преди да се обърне към аспекта. — Какво значи да се застъпя за него?

— Това момче няма семейство и няма кой да го остави официално в ръцете на Ордена. Според нашите правила всеки послушник трябва да има застъпник. Родител или при сираците някой известен с добра репутация. Момчето назова теб.

„Застъпник?“ Никой не му беше казвал за това.

— И за мен ли се застъпиха, аспект?

— Разбира се.

„Баща ми е говорил с тях преди да ме доведе тук. Колко ли дни и седмици по-рано го е уредил? Колко по-рано е знаел, без да ми каже?“

— Кажу ми, че може да съм брат — подкани го Френтис. — Кажу, че ти помогнах.

Вейлин въздъхна тежко и погледна трескавото отчаяние в очите на момчето.

— Може ли да поговоря насаме с него, аспект?

— Разбира се. Аз ще съм в главната цитадела.

Френтис заговори отново веднага щом аспектът излезе:

— Трябва да им кажеш. Кажу, че мога да стана брат...

— Мислиш, че това е игра ли? — прекъсна го Вейлин, сграбчи парцалите, покриващи мършавото му тяло, и го придърпа към себе си. — Какво мислиш, че те чака тук? Безопасност, храна, подслон? Не знаеш ли какво е това място?

Очите на Френтис се разшириха от страх и гласът му затихна.

— Тук тренират братята.

— Да, тренират ни. Бият ни, карат ни да се сражаваме един срещу друг всеки ден, подлагат ни на изпитания, при които може да загинем. Аз съм на петнайсет и имам повече белези от ветераните от Кралската гвардия. Отначало в групата ни имаше десет момчета, сега сме пет. Какво ме караш? Да се застъпя за смъртта ти ли? — Пусна хлапето и се завъртя към вратата. — Няма да го направя. Върни се в града. Ще оцелееш по-дълго.

— Ако се върна, ще съм мъртъв до довечера — извика Френтис, гласът му бе натежал от страх. Той се отпусна на стола и изхлипа жалостиво. — Няма къде другаде да ида. Ако ме отпратите, съм мъртъв. Хората на Хунсил ще ми видят сметката.

Ръката на Вейлин се спря на дръжката на вратата.

— Хунсил?

— Управлява уличните банди. Джебчиите, курвите и главорезите му плащат данък, пет медника на месец. Аз не можах да платя миналия и хората му ме набиха.

— А ако не платиш и този, ще те убие, така ли?

— Вече е късно. Не става въпрос за пари. Окото му.

— Окото му ли?

— Аха, дясното. Вече го няма.

Вейлин загърби вратата с тежка въздишка.

— Ножовете, които ти дадох.

— Аха. Не можех да чакам да ме обучиш. Тренирах сам. Станах доста добър. Реших да ги пробвам на Хунсил и го причаках пред една кръчма.

— Да го уцелиш в окото е забележително попадение.

Френтис се усмихна криво.

— Целех се в гърлото.

— И той знае, че си ти.

— Знае. Това копеле научава всичко.

— Имам пари, не много, но братята ми ще съберат още. Може да ти намерим работа като юнга на търговски кораб. Там ще е много безопасно, отколкото тук.

— Мислех, ама не ща. Не обичам кораби. Прилошава ми, като прекосявам реката със сала. А и съм чувал, че моряците правят разни неща с юнгите...

— Сигурен съм, че няма да те закачат, ако го гарантираме.

— Искам да стана брат. Видях какво направихте с войниците. Ти и другият. Никога не съм виждал подобно нещо. Искам и аз така. Да бъда като теб.

— Защо?

— Защото те прави някой, значим. Знаеш ли, че по таверните още разправят как момчето на Военачалника унизи Черните ястреби. Вече си почти толкова известен колкото стареца си.

— Това ли искаш? Да бъдеш известен?

Френтис се разшава. Очевидно не беше свикнал да го питат за мнението му и изпитваше притеснения от подобна заинтересованост.

— Не знам. Искам да бъда някой, не прост джебчия. Не мога да го правя цял живот.

— Тук най-вероятно ще си докараш бърза смърт.

В този момент Френтис не изглеждаше като дете, а като възрастен човек с богат опит. Вейлин имаше чувството, че *той* е хлапе в присъствието на старец.

— Винаги е изглеждало така.

„Мога ли да го направя? Да го обрека на това?“ Отговорът дойде след един удар на сърцето. „Поне има избор. Сам е решил да дойде тук. А и на какво ще го обрека, ако го отпратя?“

— Какво знаеш за Вярата? — попита Вейлин.

— Това, дето става, като умреш.

— И какво става?

— Отиваш при Покойните и те, такова, ни помагат.

„Не е баш катехизис, но е относително точно.“

— Вярваш ли?

Френтис сви рамене.

— Май.

Вейлин се наведе и го погледна твърдо в очите.

— Когато аспектът те попита, бъди уверен. Ордент се сражава първо за Вратата и чак после за Кралството. — Изправи се. — Ела да го намерим.

— Ще му кажеш ли да ме вземе?

„Дано душата на майка ми ми прости.“

— Да.

— Супер! — Френтис скочи и хукна към вратата. — Благодаря...

— Никога не ми благодари — каза Вейлин. — Никога.

Френтис го погледна озадачено, после каза:

— Добре. А кога ще ми дадат меч?

Оставаха три месеца до следващия прием на послушници, затова впрегнаха Френтис на работа. Момчето изпълняваше поръчения, трудеше се в кухнята и овощните градини и чистеше конюшните. Дадох му легло в тяхното спално в северната кула. Аспектът смяташе, че ще е лоша проява на гостоприемство да го оставят някъде сам.

— Това е Френтис — представи го Вейлин на останалите. — Нов послушник. Ще живее с нас до края на годината.

— Не е ли още малък? — Баркус го изгледа от глава до пети. — Само кожа и кости е.

— Шибай се, тлъстьо! — изръмжа Френтис и отстъпи назад.

— Очарователно — отбеляза Норта. — Имаме си собствен уличен хулиган.

— Защо ще живее при нас? — поинтересува се Дентос.

— Защото така реши аспектът и защото съм му задължен. Както и ти, братко. — Той се обърна към Норта. — Ако не ми беше помогнал, сега щеше да висиш в клетка на стената.

Норта наклони глава, но не каза нищо.

— Това е този, дето го зашемети — каза Френтис. — Дето наръга Черния ястреб в крака. Беше супер. Значи ли, че ни е позволено да колим Кралската гвардия?

— Не! — Вейлин го дръпна към старото легло на Микел, което стоеше неизползвано след смъртта му. — Това е твоето. После ще те заведе в хранилището при инструктор Грейлин да получиш завивки.

— Той ли ще ми даде меч?

Останалите се засмяха.

— О, ще ти дадат меч — каза Дентос. — Най-доброто острие от ясен.

— Искам истински — настоя намусено Френтис.

— Ще трябва да го заслужиш — каза му Вейлин. — Като нас. Сега дай да си поговорим за краденето.

— Няма да открадна нищо. Заклевам се, че вече спрях.

Другите отново се засмяха.

— От него ще излезе брат — каза Баркус.

— Краденето... — Вейлин се затрудни да намери точните думи.

— Тук е прието, но има правила. Няма да крадеш от нас и никога няма да крадеш от инструкторите.

Френтис го изгледа подозрително.

— Това от онези изпитания ли е?

Вейлин стисна зъби. Започваше да разбира защо инструктор Солис толкова обича пръчката си.

— Не. Можеш да крадеш от другите в Ордена, стига да не са от твоята група и да не са инструктори.

— Сериозно? И на никой не му пука?

— О, не, ще те пребият, ако те спипат. Но не за краденето, а за това, че са те хванали.

На устните на Френтис се появи съвсем лека усмивка.

— Хвацали са ме само веднъж. Повече няма да се повтори.

Ако Вейлин очакваше Френтис бързо да се обезкуражи от трудния живот в Ордена, щеше да остане разочарован. Хлапето щастливо се заемаше с всяка задача, търчеше из цитаделата, гледаше внимателно тренировките и ги тормозеше да му предадат уменията си. В повечето случаи те откликваха и го обучаваха на меч и невъоръжен бой. Френтис почти нямаше нужда от инструкции за мятането на ножове и скоро започна да съперничи на Дентос и Норта в състезанията. Те надушиха възможността и организираха турнир, в който спечелиха множество остриета и си ги разделиха поравно.

— Защо не са за мен? — изскимтя Френтис, докато брояха печалбата.

— Защото още не си истински брат — каза Дентос. — Като станеш, ще получаваш цялата си печалба. Дотогава ние ще вземаме

дял като отплата за прилежното ти обучаване.

Най-изненадваща бе пълната липса на страх у Френтис, когато се занимаваше с Белег. Другите се притесняваха, а той се боричкаше весело с кучето и се кикотеше, когато то го събореше с лекота. Отначало Вейлин се притесняваше, но после забеляза, че Белег действа нарочно внимателно. Френтис не беше ухапан и одраскан нито един път.

— За него хлапето е пале — обясни инструктор Джеклин. — Сигурно си мисли, че е твое. Вижда се като по-голям брат.

Френтис се оказа и единственото момче, което не ядеше пердах от инструктор Ренсиал. По някаква причина киселият отговорник на конюшните никога не му посегна, а само посочваше задачите и гледаше мълчаливо изпълнението им. Изражението му бе още по-странно от обичайното. Любопитна смесица от почуда и тъга, която накара Вейлин да държи Френтис максимално далече от конюшните.

— Какво не му е наред на инструктор Ренсиал? — попита Френтис една вечер, докато Вейлин го учеше как да парира. — Нещо е откачен ли?

— Не знам много за него — отвърна Вейлин. — Определено разбира от коне. Иначе му личи, че трудният живот в Ордена може да те побърка.

— И ти ли ще се побъркаш?

Вейлин не отговори, а замахна към главата на Френтис. Момчето едва успя да парира удара с дървеното си острие.

— Внимавай — изръмжа Вейлин. — Инструкторите няма да са толкова милостиви като мен.

Месеците с Френтис минаваха бързо. Енергията и ентузиазмът му ги караха да забравят за собствените си несгоди. Дори Норта изглеждаше по-оживен около момчето и се бе заел да го учи на стрелба с лък. Както и при обучението на Дентос за Изпитанието на познанието, Норта демонстрира педагогически талант. Останалите, особено Дентос, се ядосваха понякога, но Норта сякаш разполагаше с безкрайно търпение.

— Браво — каза той, когато Френтис изпрати стрелата си на цяла крачка от мишената. — Опитай да избуташ лъка напред, докато дърпаш тетивата, така ще се огъне по-лесно.

Благодарение на Норта Френтис бе единственият, който уцели мишената на първата си официална тренировка.

— Не може ли да остана с вас? — попита момчето вечерта преди да му се наложи да се премести.

— Трябва да отидеш при групата си — каза Вейлин. Бяха в кучкарника и гледаха Белег, който пазеше тежко бременната си кучка. Вече никой не смееше да влиза в кучкарника — състоянието на кучката го бе направило свирепо грижовен. Би нападнал дори инструктор Джеклин.

— Защо? — Скимтенето в гласа на Френтис бе смекчено, но още се долавяше ясно.

— Защото ние не може да участваме в обучението ти. Ще намериш братя сред момчетата, които ще дойдат утре. Заедно ще си помагате в изпитанията. Така се прави в Ордена.

— Ами ако не ме харесат?

— Тук харесването не значи нищо. Връзката, която ни сплотява, е отвъд дружбата. — Той сръчка Френтис в ребрата. — Не се притеснявай. Вече знаеш повече от тях и те ще те търсят за напътствия. Просто не бъди прекалено наперен.

— А вие няма ли да ме учите повече?

Вейлин поклати глава.

— Ще бъдеш в групата на инструктор Хоунлин. Той ще ви обучава. Ние не можем да се месим. Той е добър човек. Няма да те набие, ако не го предизвикаш. Дръж се добре.

— А ще мога ли да крада за вас?

Това бе нещо, над което Вейлин не бе мислил. Талантът на Френтис с лекота да им доставя ценни предмети щеше да им липсва. Вече имаха допълнителни дрехи, пари, талисмани, ножове и всякакви дреболии, които правеха живота по-комфортен. Малкият бе удържал на думата си и никога не го хванаха, макар някои момчета бързо да свързаха появата му с масовото изчезване на ценности, което една вечер доведе до особено кървав бой в столовата. За щастие те вече разполагаха с физика и умения да се защитят и от по-големите и инцидентът не се повтори. Въпреки това инструктор Солис ги предупреди да удържат Френтис за известно време.

— Вече ще трябва да крадеш за своята група — каза му Вейлин със съжаление. — Но можете да търгувате с нас.

— Мислех, че вече няма да ни позволяват да си говорим.

— Напротив. Може да се срещаме тук всеки елтриан привечер.

— Инструктор Джеклин ще ми позволи ли да взема едно от кученцата?

Вейлин виждаше враждебния поглед и напрегнатата стойка на Белег. Знаеше, че той може да ухапе и него, ако влезе в клетката.

— Не мисля, че зависи от инструктор Джеклин.

2.

Изпитанието на мелето дойде след зимния пир в средата на месец уеслин. Смениха мечовете си с дървени и бяха разделени заедно с останалите петдесетина момчета на тяхната възраст на два равни отбора. В замръзналата земя на тренировъчния плац бе забита пика с червена панделка. Вейлин с изненада откри, че и останалите инструктори са се събрали, даже Джестин, който рядко напускаше ковачницата.

— Войната е наше свещено задължение — каза аспектът, когато се строиха пред него. — Тя е причината за съществуването на Ордена. Ние се сражаваме в защита на Вярата и на Кралството. Днес ще участвате в битка. Единият отряд ще опитва да плени знамето, другият ще го защитава. Инструкторите ще наблюдават битката. Всеки брат, който не прояви достатъчно кураж и умения, ще бъде отпратен на сутринта. Бийте се добре и помнете уроците. Убиващи удари не са позволени.

Аспектът се оттегли, а двата отряда се спогледаха с неприязън и възбуда. Всички знаеха какво предстои. Въпреки дървените мечове и забраната за убиване денят щеше да е кървав.

Инструктор Солис се приближи към групата със сноп червени панделки и нареди да ги вържем на левите си ръце. Отсреща инструктор Хоунлин раздаваше на противника бели.

— Вие ще атакувате, белите ще бранят — обясни Солис. — Битката свършва, когато някой от вас успее да вземе пиката.

Докато белите врагове се подреждаха в нестройна линия пред знамето, Вейлин забеляза, че аспектът поздравява трима непознати. Двама мъже, единият едър и широкоплещест, другият жилав и строен, с дълга черна коса, която се вееше на вятъра. Третата фигура беше дребна, увита с кожи, и се придържаше до едрия мъж.

— Кой са тези, учителю? — попита той, докато Солис му подаваше панделка, но денят явно не беше за въпроси.

— Притеснявай се за изпитанието, момче! — Инструкторът го цапна ядосано по главата. — Разсейването днес може да ти коства

живота.

Вързаха панделките и се наредиха срещу защитниците, които бяха на стотина крачки. Противникът сякаш бе станал по-многочислен.

— Вейлин, какво ще правим? — попита Дентос с очакване.

Вейлин понечи да свие рамене, но забеляза, че всички го гледат така. Не само момчетата от неговата група, а и останалите. Норта бе единственото изключение — стоеше настрани и безгрижно подхвърляше меча си нагоре и го улавяше. Изглеждаше отегчен.

Вейлин се опита да състави план. Бяха учени да се сражават, но не и на тактика. Беше чувал за флангови маневри и фронтална атака, но нямаше реална представа как се изпълняват. Повечето легенди се отнасяха за братя, които постигаха победа с индивидуален героизъм. А и в тях обикновено се щурмуваха градове или се удържаше мост, а не трябваше да се плени някаква си пика. „Пиката... какво ѝ е толкова ценното?“

— Вейлин? — подкани го Кейнис.

— Това не е истинска битка.

— Какво?

„Битките не свършват, когато някой вземе пиката, а когато едната армия унищожи другата. Затова се нарича Изпитание на мелето. Просто искат да ни видят как се сражаваме. Пиката не е от значение.“

— Ще ги нападнем директно — каза той и повиши глас в опит да звучи решително и уверено. — Ще се врежем в центъра, силно и бързо. Пробием ли ги, пиката е наша.

— Това не е особено сложна стратегия, братко — отбеляза Норта.

— Искаш ли ти да водиш?

Норта наклони глава и се усмихна.

— Не бих и мечтал. Сигурен съм, че планът ти е железен.

— Подредете се — нареди Вейлин. — Стойте нагъсто. Баркус, ти си отпред с мен и Норта. Вие двамата също. — Подбра две по-едри момчета, известни с агресивния си нрав. — Кейнис, Дентос, стойте близо и ни пазете, когато тръгнем за знамето. Останалите чухте аспекта. Ако не искате да си получите монетите на сутринта, изберете противник, повалете го на земята и след това намерете нов.

Оваците го изненадаха: накъсани викове и гора от вдигнати дървени мечове. Той също изкрещя и размаха оръжието си, въпреки че

се чувстваше глупаво. Невероятно, но момчетата завикаха още по-силно и почнаха да скандират името му.

Започнаха да настъпват, отначало ходом. Разстоянието до противника сякаш се стапяше с всеки удар на сърцето.

— Вейлин! Вейлин!

Той започна да подтичва, опитвайки да запази енергията си за битката.

— Вейлин! Вейлин!

Някои от момчетата, включително Кейнис, се деряха с пълно гърло. Крачката им се ускори, когато преминаха половината разстояние. Малката му армия изглеждаше нетърпелива да се сблъска с противника. Някои от момчетата започнаха да тичат.

— Спокойно! — извика Вейлин. — Дръжте се заедно!

— Вейлин! Вейлин!

Обърна се и видя разкривените от гняв лица. „Страх. Маскират страха си с гняв.“ Той не чувстваше ярост. Всъщност основното му притеснение бе да не получи нов белег. Тъкмо бяха изкарали конците от последната рана на бедрото му, получена след неприятно падане от коня.

— Вейлин! Вейлин!

Вече всички тичаха и формацията им се разпадаше. Въпреки инструкциите Дентос бе излязъл най-отпред и крещеше с маниакално настървение.

„О, в името на Вярата!“ Вейлин се затича в спринт и посочи с меч към центъра на противника.

— Атака! АТАКА...

Двете групи се сблъскаха с пукот. Вейлин имаше чувството, че е ударил дърво с рамо, но успя да повали двама защитници. Отначало изглеждаше, че първоначалният им щурм ще успее. Обединената им сила успя да събори петима-шестима противници и Баркус се понесе към пиката. Врагът успя да се окопоти и двете групи започнаха да се налагат с невиждана свирепост. Вейлин се озова пред две момчета, които размахваха дървените си мечове дивашки, сякаш бяха забравили многобройните уроци. Парира удар, успя да избегне друг и на свой ред удари едно от момчетата по крака и го повали на земята. Другото мушна към него, но се протегна твърде много. Вейлин успя да блокира ръката му със своята и го събори с удар с глава.

Битката закипя и въздухът се изпълни с пукот на дърво и болезнени стонове. На Вейлин му беше трудно да следи събитията. Времето се накъса на поредица объркани ожесточени схватки, в които едва успяваше да мерне другарите си. Баркус бе хванал меча си с две ръце и раздаваше тежки удари на всеки, който проявеше неблагоприятното да се приближи достатъчно. Дентос, с окървавено чело, бе загубил оръжието си и разменяше тупаници с момче, повисоко с цяла стъпка. Сякаш печелеше. Кейнис беше скочил на гърба на един от враговете и го душеше с меча си, преди нечий ботуш да го ритне по главата и да го повали. Вейлин си проби път през сражаващите се момчета и видя, че Кейнис лежи по гръб и се опитва да парира ударите на противника, когото бе душил допреди малко. Вейлин изрита младежа в корема и го удари по слепоочието, изкарвайки го от битката.

— Наслаждаваш ли се на славната битка, братко? — попита той и се наведе да подаде ръка на Кейнис.

— Клекни! — извика приятелят му.

Вейлин падна на коляно и усети вятъра от меча, който бе пропуснал главата му на косъм. Завъртя се и подкоси противника с крак, след което го удари с оръжието си по носа. Двамата с Кейнис застанаха гръб до гръб и продължиха да се сражават, препъвайки се над ранени и изгубили съзнание съотборници и врагове, докато не се приближиха на няколко крачки от пиката. Един от защитниците видя последен шанс да се докаже и ги нападна с крясък. Кейнис парира първия замах, а Вейлин го повали с удар в рамото и направи гримаса при звука от счупена кост.

След това се свърши. Нямаше повече противници. Само стенещи момчета, залитащи и търкалящи се по земята сред неподвижните си братя. Норта стоеше стиснал пиката, а от главата и лицето му течеше кръв. Той се усмихна на приближаващия се Вейлин. На разцепената му устна се събираше гъста червена капка.

— Добър план, братко.

Залитна и Вейлин го подпря. Самият той се чувстваше по-уморен от всякога. Ръцете му тежаха като олово, а насилието бе оставило пареща топка в корема му. Осъзна, че няма представа колко е продължила схватката. Можеше да е час или няколко минути. Все едно се събуждаше от особено мъчителен кошмар. Испита облекчение, като

видя, че Дентос и Баркус са от десетината все още изправени. Дентос всъщност стоеше прав благодарение на яката ръка на Баркус около раменете му.

— Какво, братко? — Вейлин се наведе за пред инструкторите, уж за да чуе думите, при все че Дентос очевидно не можеше да говори в това състояние. — Да! Наистина чудесна битка!

— Изпитанието приключи! — Инструктор Солис се приближаваше през полето. — Отнесете ранените в лечебницата. Оставете тези в безсъзнание, инструкторите ще се погрижат за тях.

— Хайде. — Вейлин се обърна към Норта. — Ела да те закърпят.

— С удоволствие — отвърна младежът. — Но не съм сигурен, че мога да ходя. — Залитна отново и Вейлин трябваше да го хване. Дватамата с Кейнис му помогнаха да излезе от полето, без да пуска пиката. Баркус ги следваше, като почти влачеше Дентос.

— Брат Вейлин — каза аспектът. До него стояха тримата непознати.

Вейлин спря, като се помъчи да не изтърве Норта.

— Да, аспект?

— Нашите гости искат да се запознаят с теб. — Аспектът посочи гостите. Отблизо се видя, че най-дребната фигура е момиче, увито в черни кожи също като едрият мъж, за когото се държеше. Беше на неговите години, но дребна, с бледа кожа, черна коса... и много красива. Не му обръщаше внимание — беше се втренчила в почти припадналия Норта. Вейлин не беше сигурен дали изражението ѝ е плод на възхищение или на страх.

— Брат Вейлин, това е Ванос Ал Мирна — каза аспектът. Едрият мъж се наведе и протегна ръка. Вейлин я разтърси неловко, като едва успя да удържи Норта. Кейнис се скова, като чу името, но за Вейлин то не значеше почти нищо. Имаше смътен спомен, че баща му го бе споменавал на майка му. Малко преди да го направят Военачалник. Но не можеше да се сети за конкретния разговор.

— Познавам баща ти — каза Ванос Ал Мирна.

— Нямам баща — отвърна Вейлин по навик.

— Покажи уважение на лорд Ванос. — На устните на аспекта се появи тънка усмивка. — Той е Меч на кралството и Граничен лорд на Северните предели. Присъствието му тук е чест за нас.

Вейлин забеляза наченките на усмивка на устните на Ванос Ал Мирна.

— Сражава се добре.

Вейлин кимна към Норта.

— Брат ми се би по-добре. Той плени пиката.

Ал Мирна погледна Норта за секунда и Вейлин осъзна, че е познавал и неговия баща.

— Това момче се бие без страх. Качество, което не винаги е за предпочитане.

— Ние сме безстрашни в защита на Вярата, милорд. — „Хубав отговор. Само да не беше лъжа.“

Граничният лорд се обърна и посочи жилавия дългокос мъж. Имаше бледа кожа и черна коса като момичето, но чертите му бяха различни — високи скули и орлов нос.

— Това е моят приятел Хера Дракил от сеорда сил.

Сеорда. Вейлин не предполагаше, че някога ще срещне сеорда. Мистериозен народ, който не излизаше от подслона на Великите северни гори и не обичаше чуждоземци. Заради сеорда сил хората от кралството смятаха северните гори за мрачно и загадъчно място и рядко ходеха натам. Беше пълно с истории за злощастни пътници, навлезли и изчезнали в гората.

Хера Дракил кимна с непроницаемо изражение.

— А това е дъщеря ми Дарена. — Лорд Ванос побутна момичето напред.

Тя се обърна към Вейлин, който се зачуди, защо дланите му внезапно се изпотяват.

— Братко. Ти сякаш си единственият без рана.

Вейлин осъзна, че е права. Болеше го навсякъде и на сутринта щеше да е схванат, но нямаше рани.

— Късметът ми се усмихна, милейди.

Тя погледна Норта със загрижено изражение.

— Той ще се оправи ли?

— Нищо му няма. — Гласът на Кейнис звучеше прекалено учтиво.

Норта вдигна глава, погледна замаяно момичето и се намръщи объркано.

— Ти си лоначка. — Главата му се извъртя към Вейлин. — В Севера ли сме?

— Спокойно, братко. — Вейлин го потупа по рамото и изпита облекчение, когато главата му отново клюмна. — Брат ми не е на себе си — каза на момичето. — Извинявам се.

— За какво? Аз съм лоначка. — Тя се завъртя към аспекта. — Имам лечителска дарба, макар и слаба. Ако мога да ви помогна с нещо...

— Разполагаме с много умел лекар, милейди — отвърна аспектът. — Благодаря за загрижеността. Да се отправим към покоите ми и да оставим братята да се погрижат за другарите си.

Обърна се и тръгна към цитаделата, следван от Граничния лорд, а другите двама се задържаха за момент. Хера Дракил ги изгледа продължително: местеше очи между Дентос, отпуснат в ръцете на Баркус, разкъравения нос на Кейнис и увисналия Норта, а неразгадаемото му изражение премина в очевидно отвращение.

— Ил лонаким хиърин мар дуралин — каза той тъжно и се отдалечи.

Момичето, Дарена, сякаш се засрами от думите му и ги погледна за сбогом, преди да го последва.

— Какво каза? — спря я Вейлин.

Тя се поколеба дали да не каже, че не знае езика, макар Вейлин да виждаше, че е разбрала думите.

— Каза, че лонаките се отнасят по-добре и с кучетата си.

— Така ли е?

Устните ѝ се свиха и се видя нотка на гняв, преди да се обърне.

— Предполагам.

Норта вдигна глава и се усмихна на Вейлин.

— Красива е — каза и най-сетне загуби съзнание.

— Защо Граничният лорд на Северните предели има лоначка дъщеря? — обърна се Вейлин към Кейнис.

Беше след полунощ и патрулираха по стената. Един от недостатъците на четвъртата година бе редовното участие в нарядите. Много от момчетата, включително Баркус, бяха наранени и в лазарета,

така че стражата бе малочислена. Баркус бе изчакал да се приберат в стаята преди да покаже сериозния прорез на гърба си.

— Мисля, че някой е забил пирон в мечата си — изстена той.

Оставиха Норта в леглото и го почистиха, доколкото можеше. Раните му нямаха нужда от шевове, така че решиха да му превържат главата и да го оставят да се наспи. Дентос бе по-зле, с отново счупен нос, и продължаваше да губи съзнание. Вейлин го прати в лечебницата с Баркус, чиито шевове изискваха по-сериозни умения. Изтормозеният инструктор Хентал настани Дентос на легло. Баркус беше изписан, след като го зашиха и намазаха раната с масло от дърво кор, което миришеше неприятно, но бе надеждна защита срещу инфекция. Дватама го оставиха да наглежда Норта в спалното и поеха поста на стената.

— Ванос Ал Мирна не е лесен за разбиране — каза Кейнис. — Но нелоялността винаги е трудно измерима.

— Нелоялност?

— Прокудиха го в Северните предели преди дванайсет години. Никой не знае точно защо, но смятат, че е оспорил кралска заповед. По това време е бил Военачалник. Крал Янус може да е милостив и справедлив, но няма как да толерира нелоялност от някой с такава висока позиция.

— Но ето, че е тук.

Кейнис сви рамене.

— Кралят е прочут с милостта си. Има слухове за голяма битка в Севера, отвъд гората и степите. Твърдят, че Ал Мирна отблъснал армия варвари, дошли през ледовете. Признавам, че не вярвах в слуховете, но може би е дошъл да докладва на краля за победата.

„Бил е Военачалник преди баща ми.“ Сега си спомни, макар по онова време да бе много малък. Баща му се бе прибрал и бе обяснил на майка му, че са го направили Военачалник. Тя се оттегли в покоите си и заплака.

— А дъщерята? — попита той, опитвайки да прогони спомена.

— Лонакско сираче. Открил я загубена в гората. Явно сеорда му позволяват да влиза в нея.

— Явно имат високо мнение за него.

— Мнението на диваците не е от значение, братко — изсумтя Кейнис.

— Този сеорда с Ал Мирна не беше очарован от нашите нрави. Може би за него ние сме диваците.

— Обръщаш прекалено голямо внимание на думите му. Ордент е на Вярата, а тя не може да бъде съдена от такива като него. Но признавам, че съм любопитен защо Граничният лорд го доведе да ни гледа.

— Не мисля, че ние сме причината. Според мен има работа с аспекта.

Кейнис го погледна остро.

— Работа? Какво биха могли да обсъждат?

— Не може да си напълно глух за света извън тези стени. Военачалникът напусна поста си, Първият министър бе екзекутиран. Сега Граничният лорд се връща в Юга. Всичко това значи нещо.

— Държавата ни винаги е била неспокойна. Затова имаме толкова легенди.

„Легенди за войни.“

— Може би Ал Мирна има друга причина, лична — продължи Кейнис.

— Каква?

— Каза, че с Военачалника са се познавали. Може да иска да види как се развиваш.

„Баща ми да го е пратил да ме нагледа? Защо? Да види дали съм още жив? Колко висок съм станал? Да преброи белезите ми?“ Трябваше да потисне познатата горчилка, трупача се в гърдите му. „Защо да мразя непознат? Нямам баща, че да го мразя.“

3.

Само две момчета получиха монети на сутринта. И двамата бяха показали страхливост и недостатъчно умения в битката. Според Вейлин пролятата кръв и счупените кости не си заслужаваха резултата, но Ордент никога не пренебрегваше традициите — все пак тук служеха на Вярата. Норта се възстанови бързо, както и Дентос, а Баркус щеше да носи грозния белег на гърба си цял живот.

С напредването на зимата обучението им стана по-специализирано. Упражненията на инструктор Солис с меч станаха по-сложни, а тренировките с алебарда започнаха да наблягат на дисциплината и работата в група. Учеха се да маршируват и маневрират по роти, както и на множеството команди, които изграждаха дисциплиниран боен строй от индивидуалностите. Не беше лесно и много момчета отнасяха бой, защото не уцелваха ляво и дясно или пък бъркаха крачка. Трябваша им няколко месеца в усилен тренировка, за да схванат всичко, и още два преди инструкторите да решат, че са доволни. През цялото време продължаваха и с упражненията по езда, които се провеждаха в кратките часове преди залез. Бяха си направили собствено трасе, четири мили покрай реката и външната стена, с достатъчно неравности и препятствия, за да отговаря на стандартите на инструктор Ренсиал. Тъкмо по време на едно от тези вечерни надбягвания Вейлин срещна момиченцето.

Не успя да прецени правилно прескачането на една повалена бреза и Плюй с характерния си лош нрав се дръпна назад и Вейлин се изгърси на замръзналата земя. Другарите му се засмяха и продължиха да препускат напред.

— Проклета кранта! — извика Вейлин, надигна се и заразтрива натъртения си гръб. — Ставаш само за въртене на мелничарско колело.

Плюй оголи зъби непокорно и провлачи крак, преди да започне да пасе неуспешно от шубрака. В един от по-съзнателните си периоди инструктор Ренсиал бе казал да не приписват човешки емоции на животно с мозък колкото ябълка.

— Конете имат чувства само към другите коне. Грижите и поривите им са неразбираеми за нас, както те не разбират мислите ни.

Вейлин видя как конят му обърна задник и реши, че животното има неестествената способност да демонстрира човешкото качество безразличие.

— Конят ти не те харесва много.

Очите му я засякоха мигновено, а ръцете му се стрелнаха инстинктивно към оръжията. Момичето беше десетинагодишно, увито с кожи против студа, бледото му лице го гледаше с нескрито любопитство. Беше се появило иззад един дебел дъб. Стискаше букет жълти цветя, казваха се зимничета. Околните гори бяха пълни с тях и хората от града ги беряха често. Вейлин нямаше представа защо. Инструктор Хутрил ги бе научил, че не стават нито за ядене, нито за лекарство.

— Мисля, че предпочита да се върне в степите. — Вейлин седна на повалената бреза и намести ножницата си.

За негова изненада момиченцето се приближи и седна до него.

— Казвам се Алорнис — рече то. — А твоето име е Вейлин Ал Сорна.

— Така е. — След летния панаир бе свикнал да го разпознават. Всеки път като се приближеше до града привличаше погледи и го сочеха с пръст.

— Мама казва, че не трябва да говоря с теб — продължи Алорнис.

— Сериозно? Защо?

— Не знам. Мисля, че на тате няма да му хареса.

— Тогава може би не трябва.

— О, аз често не ги слушам. Лоша съм. Не правя като другите момичета.

Вейлин усети, че се усмихва.

— Какво не правиш?

— Не шия и не обичам кукли, правя бели и рисувам картинки, каквито не бива, и съм по-умна от момчетата, и ги карам да се чувстват глупаво.

Вейлин щеше да се засмее, но видя колко е сериозна. Тя сякаш го изучаваше, а очите ѝ шареха по лицето му. Трябваше да му е неудобно, но му се стори странно мило.

— Зимничета — каза той и кимна към букета. — Те за бране ли са?

— О, да. Ще ги нарисувам и ще ги опиша. Имам голяма книга с цветя, аз съм си ги нарисувала. Тате ме научи на имената им. Той знае много за цветята и растенията. Ти разбираш ли от цветя и растения?

— Малко. Знам кои са отровни и кои стават за ядене и лекарство. Тя се намръщи към букета.

— Тези ядат ли се?

Той поклати глава.

— Не, нито имат лечебни свойства. По принцип не стават за нищо.

— Те са част от красотата на природата. — На гладкото ѝ чело се появи тънка бръчка. — Това значи, че стават за нещо.

Този път той не се сдържа и се засмя.

— Вярно. — Огледа се за следа от родителите на детето. — Нали не си тук сама?

— Мама е в гората. Аз се скрих зад дъба, за да видя как яздиш. Падна много смешно.

Вейлин погледна Плюй, който демонстративно обърна глава в другата посока.

— И конят ми мисли така.

— Как се казва?

— Плюй.

— Това е грозно.

— И той е грозен. Но си имам куче, което е още по-грозно.

— Чувала съм за кучето ти. Голямо е като кон и си го укротил, след като сте се били цял ден и цяла нощ по време на Изпитанието на пустошта. Чувала съм и други истории. Записвам ги, но трябва да крия книгата от мама и тате. Чувала съм, че си победил десет мъже сам и вече са те избрали за следващ аспект на Шестия орден.

„Десет мъже? Последния път бяха само седем. Докато стана на трийсет, ще ги изкарат стотина.“

— Бяха четирима, а аз не бях сам. А следващият аспект не може да бъде избран, докато сегашният не умре или не се оттегли. И кучето ми не е голямо като кон, нито пък сме се били цял ден и цяла нощ. Ако се бяхме били и пет минути, щях да загубя.

— О. — Тя изглеждаше малко разочарована. — Ще трябва да променя книгата.

— Съжалявам.

Момиченцето сви рамене.

— Като бях малка, мама каза, че ще дойдеш да живееш с нас и ще ми бъдеш брат, но ти не дойде. Тате беше много тъжен.

Вълната от объркване му докара гадене. Земята се люшна за миг и сякаш щеше да се преобърне отгоре му.

— Какво?

— Алорнис! — Към тях бързаше красива жена с къдрава черна коса и простичко вълнено наметало. — Алорнис, ела тук!

Момичето се нацупи с досада.

— Сега ще ме прибере.

— Извинявам се, братко — каза задъхано жената и дръпна момиченцето за ръка. Въпреки видимото ѝ раздразнение Вейлин виждаше нежността ѝ към детето. — Дъщеря ми е много любопитна. Надявам се, че не е била досадна.

— Алорнис ли се казва? — попита Вейлин. Объркването премина в ледено изтръпване.

Жената стисна детето още по-силно.

— Да.

— А вашето име, милейди?

— Хила. — Тя се насили да се усмихне. — Хила Джустил.

Не му говореше нищо. „Не познавам тази жена.“ Видя в изражението ѝ нещо извън притесненията за детето. „Разпознаване. Тя познава лицето ми.“ Обърна очи към момиченцето и го огледа внимателно. „Хубаво като майка си, същата челюст, същият нос... различни очи. Тъмни очи.“ Осъзнаването връхлетя като виелица и замени изтръпването с нещо студено и твърдо.

— На колко си години, Алорнис?

— На десет и осем месеца — отвърна чинно тя.

— Почти единайсет. Аз бях на единайсет, когато баща ми ме доведе тук. — Видя празните ѝ ръце и изпуснатия букет. — Винаги съм се чудел защо го направи. — Наведе се, взе зимничетата и клекна пред Алорнис. — Да не ги забравиш. — Усмихна се и тя му отвърна. Вейлин се опита да запамети образа ѝ.

— Братко... — започна Хила.

— Не бива да обикаляте тук. — Той се надигна, отиде до Плюй и хвана юздите му. Конят явно усети настроението му и позволи да бъде възседнат без съпротива. — Тези гори са опасни през зимата. По-добре берете цветя другаде.

Хила притискаше дъщеря си и се бореше със страха.

— Благодаря, братко — промълви накрая. — Ще те послушаме.

Вейлин погледна за последно към Алорнис и пришпори Плюй. Този път прескочи брезата без колебание и препусна през дърветата, оставяйки майката и детето назад.

„Винаги съм се чудил защо ме остави... Сега вече знам.“

Месеците течаха, зимата премина в пролет, а Вейлин не говореше повече от необходимото. Тренираше, видя раждането на кутретата на Белег, слушаше радостните истории на Френтис за живота в Ордена, яздеше вироглавия си кон и не казваше почти нищо. Студът, изтръпналата празнина от срещата с Алорнис бе непрекъснато с него. Виждаше постоянно лицето и тъмните ѝ очи. „Десет години и осем месеца...“ Майка му бе умряла преди пет години. „Десет години и осем месеца.“

Кейнис опита да го заговори, да го привлече с една от историите си за битката в гората Урлиш, където армиите на Ренфаел и Азраел се бяха сражавали цял ден и цяла нощ. Беше отпреди създаването на Кралството, когато Янус бил още лорд, а четирите владения били разделени и се дърлели кой да управлява. Янус ги бе обединил с мъдрите си думи, острия си меч и силната си Вяра. Идеята за държава, управлявана от крал, слагащ Вярата на първо място, бе привлякла Шестия орден. Точно атака на Ордена бе разбила ренфаелския строй и бе донесла победата. Вейлин изслуша историята, без да коментира. Беше я чувал много пъти.

— И когато довели лорд Терос пред краля, ранен и окован, той предпочел смъртта пред това да коленичи пред самозваното пале. Крал Янус изненадал всички, като се засмял. „Не искам да коленичиш, братко. Нито да умираш. Тази държава няма да има полза от смъртта ти.“ А лорд Терос отвърнал...

— „Твоята държава е налудничава мечта“ — прекъсна го Вейлин. — Кралят се засмял отново и двамата спорили цял ден и цяла нощ,

докато спорът не преминал в дискусия, и най-сетне Терос съзрял мъдростта в идеите на краля. Оттогава е най-верният ни васал.

Кейнис помръкна.

— Разказвал съм ти го това.

— Поне сто пъти. — Бяха до реката и гледаха как Френтис и хлапетата от групата му играят с палетата на Белег. Кучката бе родила шест, четири мъжки и две женски. Изглеждаха безобидни космати топки, докато ги ближеше на пода в кучкарника. Бяха пораснали бързо и вече бяха наполовина на нормалните кучета, но още вървяха несигурно и се търкаляха като кутрета. Френтис си бе изпросил да ги кръсти, но изборът му се оказа доста прозаичен.

— Боец! — подвижна той на любимеца си, най-едрия от шестте, примамвайки го с пръчка. — Тук, момче!

— Какво става, братко? — попита Кейнис. — Откъде идва това мълчание?

Вейлин гледаше как кутрето събаря Френтис и го ближе по лицето, а момчето се кикоти.

— На него му харесва тук — отбеляза той.

— Ордена наистина му се отразява добре — съгласи се Кейнис. — Сякаш порасна с една стъпка, откакто дойде, и схваща бързо. Инструкторите имат високо мнение, защото никога не се налага да повтарят. Мисля, че дори не са го били още.

— Чудя се какъв ли е бил животът му, щом успя да обикне подобно място? — Той се обърна към Кейнис. — Сам избра да е тук. За разлика от нас. Той си го избра. Не е натирен през портите от необичащ родител.

Кейнис понижи глас.

— Вейлин, баща ти искаше да си те върне. Трябва винаги да го помниш. И ти, като Френтис, избра да останеш.

„Десет години и осем месеца... Мама каза, че ще дойдеш да живееш с нас и ще ми бъдеш брат, но ти не дойде.“

— Защо? За какво да ме връща?

— От съжаление? От вина? Защо хората изобщо правят нещо?

— Аспектът веднъж ми каза, че моето присъствие тук е символ колко е отдаден баща ми на Кралството и Вярата. Ако се е скарал с краля, може би изваждането ми от Ордена е щяло да е символ на обратното.

Кейнис се намръщи.

— Имаш ниско мнение за него, братко. Учат ни да забравим семействата си, но не е хубаво син да мрази баща си.

„Десет години и осем месеца...“

— Трябва да познаваш някого, за да го мразиш.

4.

С настъпването на лятото дойде традиционната седмица, в която различните ордени си разменяха ученици. На всеки бе позволено да избере в кой орден да отиде. Обичайно момчетата от Шестия си сменяха местата с Четвъртия, тъй като се очакваше да си сътрудничат най-тясно след пълноправното приемане. Вместо това Вейлин избра Петия.

— Петият? — Инструктор Солис се намръщи. — Орденът на тялото. Орденът на лечителите. Там ли искаш да отидеш?

— Да, учителю.

— Какво си мислиш, че ще научиш там? И по-важно, какво би могъл да им предложиш? — Пръчката му тупна дланта на Вейлин, осеяна с белези, включително от пръските разтопен метал от ковачницата на Джестин. — Това не са ръце на лечител.

— Имам си причини, учителю. — Знаеше, че рискува да го пернат с пръчката, но тя не бе страшна от много отдавна.

Инструктор Солис изръмжа и продължи по редицата.

— Ами ти, Ниса? Искаш ли да се присъединиш към брат си и да попиваш челата на болните и слабите?

— Предпочитам Третия орден, учителю.

Солис го изгледа продължително.

— Писари и книжовници. — И поклати тъжно глава.

Баркус и Дентос предпочетоха безопасната опция с Четвъртия, а Норта с видима наслада избра Втория.

— Ордена на размишлението и просветлението — каза монотонно Солис. — Искаш да изкараш една седмица в Ордена на размишлението и просветлението?

— Чувствам, че душата ми ще се облагороди, докато медитирам над великите мистерии, учителю — отвърна Норта и показа перфектните си зъби в искрена усмивка. Вейлин беше готов да се разсмее за пръв път от месеци.

— Тоест искаш цяла седмица да си седиш на задника — каза Солис.

— Обикновено медитацията се провежда в седнала позиция, учителю.

Вейлин не издържа и се засмя. След три часа, докато завършваше четирийсетата обиколка на плаца, продължаваше да се подхилва.

— Брат Вейлин? — Мъжът на портата носеше сиво наметало и беше възрастен, хилав и оплешивял. Но най-объркващи бяха равните му бели зъби, като на Норта, но с искрена усмивка. Беше сам и търкаше с парцал тъмно петно на калдъръма.

— Трябва да се явя при аспекта — каза Вейлин.

— Да, съобщиха ни, че ще пристигнеш. — Възрастният брат вдигна резето на портата и я отвори. — Много рядко някой от Шести идва да учи при нас.

— Сам ли си, братко? — попита Вейлин и влезе в двора. — Мислех, че тук имате сериозна охрана.

За разлика от Шестия, седалището на Петия орден се намираше в самата столица. Широка кръстовидна сграда, извисяваща се сред бедняшкия южен квартал. Варосаните ѝ стени бяха като фар сред тъмната маса от схлупени къщи, скупчени около пристанището. Вейлин не беше идвал в тази част на града, но бързо разбра защо хората с ценности я отбягват. Сложната мрежа от сенчести алеи и задръстени с боклук улици предоставяше множество възможности за засада. Вейлин подбираше пътя си през мизерията, защото не искаше да пристигне с мръсни ботуши. Прескачаше свитите тела на припаднали от предишната нощ пияници и не обръщаше внимание на стонове на тези, които бяха пили твърде много или недостатъчно. Няколко проститутки го изгледаха заспало, но не направиха опит да привлекат вниманието му. Знаеха много добре, че момчетата от Ордена не разполагат с пари.

— Изобщо не ни закачат — обясни му възрастният мъж, затвори портата и Вейлин видя, че няма ключалка. — На този пост съм от десет години и не съм имал никакви проблеми.

— Тогава защо пазиш портата?

Старият брат го изгледа объркано.

— Това е лечителският орден, братко. Хората идват за помощ. Някой трябва да ги посреща.

— Аха — отвърна Вейлин. — Разбира се.

— Иначе си имам старата Бес. — Възрастният брат отиде до тухлената постройка, която играеше ролята на портиерна, и извади дебела тояга. — За всеки случай. — И я подаде на Вейлин; явно очакваше експертно мнение.

Младежът завъртя тоягата и замахна няколко пъти, преди да я върне.

— Това е... солидно оръжие, братко.

Старецът изглеждаше доволен.

— Сам си я направих, когато аспектът ме назначи да пазя портата. Ръцете ми бяха твърде сковани да намествам кости и да шия рани. — Обърна се и забърза към сградата. — Ела, ела. Ще те отведе при аспекта.

— От много време ли си тук? — попита Вейлин, докато го следваше.

— Около пет години, без да броим обучението, разбира се. По-голямата част от службата си изкарах по южните пристанища. Казвам ти, няма зараза по света, която моряците да не могат да пипнат.

Вместо към главния вход възрастният брат го поведе към един по-малък, страничен. Продълговатият коридор беше гол и миришеше на нещо кисело и сладниково.

— Оцет и лавандула — обясни старецът, като видя как Вейлин сбърчва нос. — Прогонва неприятните миризми.

Минаха покрай множество стаи, в които имаше само празни легла, и влязоха в кръгло помещение, покрито от пода до тавана с бели керамични плочки. В центъра имаше маса, на която лежеше гол треперещ младеж. Двама едри, облечени в сиво братя го държаха, докато аспект Елера Ал Менда преглеждаше набързо превързаната рана на корема му. Писъците на младежа бяха заглушени от кожения каиш, който бе ухапал. Покрай стените на помещението имаше амфитеатрални скамейки, на които седяха братя и сестри на различна възраст със сиви раса. Всички се размърдаха и се обърнаха към Вейлин.

— Аспект. — Ехото от гласа на възрастния брат отекна невероятно силно в помещението. — Брат Вейлин Ал Сорна от Шестия орден.

Аспект Елера вдигна глава. Усмехнатото ѝ лице бе украсено с пресни капки кръв по челото.

— Вейлин, колко си пораснал!

— Аспект. — Вейлин кимна официално. — Минавам на ваше разположение.

Гърбът на младежа на масата се изви и той изскимтя от болка.

— В момента съм заета със спешен случай. — Аспект Елера взе ножици от близката масичка и разряза бинта, покриващ раната. — Този мъж е бил наръган в корема рано тази сутрин. Явно в спор за вниманието на млада дама. Поради голямото количество ейл и червен цвят в кръвта не може да му дадем нищо обезболяващо, защото ще умре. Затова трябва да действаме въпреки страданията му. — Тя остави ножиците и протегна ръка. Млада сестра със сива роба ѝ подаде инструмент с дълго, леко извито острие. — Допълнителен проблем поражда фактът, че върхът на ножа се е отчупил и трябва да бъде изваден от стомаха. — Елера вдигна поглед към скамейките. — Кой ще обясни защо?

Повечето ученици вдигнаха ръка и тя кимна на един сивокос мъж на първия ред.

— Брат Инис?

— Заради инфекцията, аспект. Отчупеното острие може да накара раната да забере. Също така може да е заседнало близо до кръвоносен съд или важен орган.

— Много добре, братко. — Тя се наведе над младежа, разтвори краищата на раната с лявата си ръка и бръкна с дясната. Писъкът на пострадалия ги оглуши въпреки кожения каиш. Аспект Елера се дръпна леко и изгледа едрите братя, които го притискаха към масата. — Трябва да го държите здраво, братя.

Младежът започна да се мятта и освободи едната си ръка. Главата му се удряше в масата, а трескавите му ритници едва не уцелиха аспекта и тя отстъпи.

Вейлин се приближи до масата, сложи длан на устата на ранения, натисна главата му назад, наведе се и го погледна в очите.

— Болката е пламък. — Очите на младежа се изпълниха със страх. — Съсредоточи се. Болката е пламък в твоето съзнание. Виж го! — Дъхът на мъжа пареше на дланта му, но буйството бе спряло. —

Пламъкът се смаява. Свива се. Още е ярък, но е малък. Виждаш ли го? — Вейлин се наведе още повече. — Виждаш ли го?

Кимването на младежа бе едва забележимо.

— Съсредоточи се върху него. Дръж го малък.

Продължи да го държи, да му говори и да го гледа в очите, докато аспект Елера обработваше раната. Младежът скимтеше и очите му се подбелваха, но Вейлин успя да го удържи, докато не се чу издрънчаване — падането на парче метал в тавичка — и гласът на Елера:

— Сестра Шерин, игла и конец, ако обичаш.

— Инструктор Солис ви е обучил добре.

Бяха в стаята на аспект Елера, която бе по-претъпкана с книги и от покоите на аспект Арлин. Но докато стаята на аспекта на Шестия орден имаше леко разхвърлян вид, тази беше добре подредена и надлежно почистена. Стените бяха покрити със застъпващи се диаграми и рисунки, почти неприлични изображения на тела, лишени от кожа, някои дори от мускули. Очите на Вейлин постоянно се спираха на таблото зад бюрото й: мъж, разпорен от слабините до врата, с отворена рана, която показваше прецизно изрисуваните вътрешни ордени.

— Аспект? — попита той, като откъсна поглед от таблото.

— Техниката за контрол на болката, която използва — обясни тя. — Солис винаги е бил най-добрият ми ученик.

— Ученик?

— Да. Служихме заедно на североизточната граница, преди доста години. В спокойните дни учех братята от Шестия орден на релаксиране и техники за контрол на болката. Просто начин да си запълним времето. Брат Солис винаги внимаваше най-много.

„Познават се и са служили заедно.“ Идеята, че дори са разговаряли, му се струваше невероятна, но аспектът нямаше да лъже.

— Благодарен съм за мъдростта на инструктор Солис. — Това май беше най-безопасният отговор.

Очите му отново се стрелнаха към рисунката и тя се обърна през рамо.

— Забележително творение, нали? Дар от инструктор Бенрил Лениал от Третия орден. Изкара тук една седмица, рисуваше болните и Покойните. Казваше, че иска да направи картина, която да улови страданието на душата. Подготвителна работа по възпоменателната фреска за Червената ръка. Ние с радост му предоставихме достъп, а накрая той ни подари скиците. Използвам ги, за да уча послушниците на тайните на тялото. Илюстрациите в по-старите ни книги не са толкова подробни.

Погледна го в очите.

— Справи се добре тази сутрин. Смятам, че другите братя и сестри научиха много от примера ти. Гледането на кръв не ти ли влияе? Не ти ли прилошава?

Тя шегуваше ли се?

— Свикнал съм на кръв, аспект.

Погледът ѝ се замъгли за миг, после обичайната ѝ усмивка се върна.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че си пораснал и съчувствието не е изчезнало от душата ти. Но трябва да попитам: защо си тук?

Не можеше да излъже, не и нея.

— Мисля, че може да имате отговори на въпросите ми.

— И какви са тези въпроси?

Нямаше смисъл да шикалкави.

— Кога баща ми е заченал копеле? Защо ме пратиха в Шестия орден? Защо се опитаха да ме убият по време на Изпитанието на прехода?

Тя затвори очи и задиша равномерно. Лицето ѝ беше безизразно. Остана така няколко минути и Вейлин се чудеше дали ще проговори отново. След това видя сълзата, стичаща се по бузата ѝ. „Техники за контрол на болката.“

Тя отвори очи и срещна погледа му.

— Съжалявам, но не мога да отговоря на въпросите ти. Уверявам те, че си добре дошъл тук. Вярвам, че ще научиш много. Моля те, яви се при сестра Шерин в западното крило.

Сестра Шерин беше младата жена, която асистираше на аспекта в стаята с плочките. Откри я да превързва кръста на един ранен мъж в коридора на западното крило. Кожата на човека имаше сивкав оттенък и бе запотена, но дишането му бе равномерно и той сякаш не изпитваше видима болка.

— Ще живее ли? — попита Вейлин.

— Вероятно. — Сестра Шерин върза бинта на възел и си изми ръцете. — Но службата в този орден ни учи, че смъртта често опровергава предположенията ни. Вземи тези. — Тя кимна към окървавените дрехи в ъгъла. — Трябва да се почистят. Ще има нужда от дрехи, когато го изпишем. Перачницата е в южното крило.

— Перачница?

— Да. — Тя го изгледа със съвсем лека усмивка. Въпреки съпротивата си Вейлин усети, че се заглежда. Беше стройна, тъмните ѝ къдрици бяха прибрани назад, лицето ѝ носеше младежка хубост, но очите говореха за опит, надхвърляш годините ѝ. Устните ѝ оформиха думите с прецизност. — Перачница.

Вейлин изпита неудобство: разсейваше се от извивките на скулите ѝ, формата на устните, ярките очи, които очакваха конфронтация. Побърза да събере дрехите и тръгна към перачницата. Зарадва се, като разбра, че няма той да пере. След хладното посрещане от сестра Шерин беше смаян от топлотата на братята и сестрите в изпълненото с пара помещение.

— Брат Вейлин! — избоботи едър като мечка мъж. Косматите му гърди лъщяха от пот. Подобната му на чук ръка тупна Вейлин по гърба. — Чакам десет години да се появи някой от Шестия и ето, че получаваме най-прочутия му син.

— Радвам се, че съм тук, братко — увери го Вейлин. — Трябва да почистят тези дрехи.

— Глупости. — Мъжът изтръгна дрехите от ръцете му и ги метна в едно от каменните корита, където се трудеха перачите. — Ние ще се погрижим. Ела да се запознаеш с останалите.

Оказа се, че едрият мъж е инструктор, а не брат. Казваше се Харин и когато не беше дежурен в перачницата, преподаваше познания за костите.

— Костите ли, учителю?

— Да, момчето ми. Кости. Как действат, как се съединяват. Как да ги наместваме. Оправил съм повече извадени рамена, отколкото помня. Всичко опира до китката. Ще те науча преди да заминеш, стига да не ти счупя ръката. — Смехът му изпълни кънтящото помещение.

Останалите братя и сестри се струпаха да го поздравят и той бе затрупан от имена и лица. Всички демонстрираха ентузиазъм от пристигането му и имаха купища въпроси.

— Разкажи ни, братко — помоли един слаб мъж, казваше се Кърлис. — Вярно ли е, че мечовете ви са от звездно сребро?

— Това е мит, братко — отвърна Вейлин, пазейки тайната на инструктор Джестин. — Мечовете ни са отлично изработени, но са от обикновена стомана.

— Наистина ли ви карат да живеете в пущинака? — попита едно младо закръглено момиче, Хена.

— Само за десет дни. Това е едно от изпитанията.

— А ако се провалите, ви гонят, нали?

— Не ги гонят. Някои просто не оцеляват. — Сестра Шерин бе застанала на вратата със скръстени ръце. — Нали, братко? Много от братята ти умират по време на изпитанията, нали? Момчета, на по единайсет години.

— Тежкият живот изисква напрегнати тренировки — отвърна Вейлин. — Изпитанията ни подготвят за работата ни: да защитаваме Вярата и Кралството.

Тя повдигна вежда.

— Ако вече не си необходим на инструктор Харин, класната стая се нуждае от почистване.

И така, той премете класната стая. Както и всички помещения в западното крило. Когато свърши, сестра Шерин го накара да кипне смес от чист алкохол и вода и да извари инструментите, с които Елера бе обработила раната на младежа. Така се намаляваше рискът от инфекции. Остатъкът от деня премина в подобни дейности: бърсане, търкане, чистене. Ръцете му бяха загрубели, но скоро го заболяха. Когато сестра Шерин му каза, че е време за ядене, плътта бе почервеняла от сапуна.

— Кога ще се науча да лекувам? — попита Вейлин. Шерин беше в класната стая и подреждаше различни инструменти на бяла кърпа.

През последните два часа ги беше чистил и сега блестяха ярко на светлината от прозореца.

— Няма — отвърна тя, без да вдига поглед. — Ако реша, че няма да ми се пречкаш, ще ти позволя да гледаш, когато лекувам някого.

В главата му се появило множество отговори, някои жлъчни, други остроумни, но при всички случаи щеше да прозвучи като капризно дете.

— Както кажеш, сестро. По кое време да дойда?

— Тук започваме в пет часа. — Тя сбърчи нос. — Преди да се явиш на работа трябва да се измиеш прилежно. Това би трябвало да премахне неприятния ти мирис. В Шестия орден не се ли къпете?

— През три дни плуваме в реката. Много е студена, дори през лятото.

Тя не каза нищо, а погледна към инструмента на кърпата: две успоредни остриета, захванати с винт.

— Какво е това? — попита Вейлин.

— Разширител за ребра. Осигурява достъп до сърцето.

— До сърцето!?

— Случва се сърцето да спре и е възможно да се оправи с внимателен масаж.

Той погледна тънките ѝ пръсти, които се движеха с прецизност.

— Ти можеш ли?

Тя поклати глава.

— Още не съм усвоила това умение. Аспектът може, тя умее почти всичко.

— Един ден ще те научи.

Шерин го изгледа.

— Върви да ядеш, братко.

— Ти не вечеряш ли?

— Аз ям след останалите. Имам още работа.

— Тогава ще остана. Може да вечеряме заедно.

Тя спря да търка металната тавичка.

— Благодаря, но предпочитам да ям сама.

Вейлин успя да потисне раздражената си въздишка.

— Както пожелаеш.

На вечеря имаше още въпроси и трескаво любопитство, което почти го накара да закопнее за незаинтересоваността на сестра Шерин. Учителите в Петия орден ядяха с учениците си, така че Вейлин се озова до инструктор Харин и група послушници. Беше изненадан от разликите във възрастта на учениците. Най-младите бяха на около четиринайсет, а най-възрастният бе прехвърлил петдесетте.

— Хората често идват в Ордена по-късно — обясни инструктор Харин. — Аз се присъединих на трийсет и две. Преди това бях в Кралската гвардия. Трийсети пехотен полк, Кървавите глигани. Несъмнено си чувал за тях.

— Много са прочути, учителю — излъга Вейлин, който не беше чувал за подобен полк. — А сестра Шерин откога е тук?

— Още от дете. Работеше в кухните. Започна обучение, като стана на четиринайсет. Това е възрастта, на която приемаме ученици. Не сме като вашия орден, а?

— Това е едно от многото различия, учителю.

Харин се засмя сърдечно и отхапа от пилешкото бутче, което държеше. Храната в Петия беше като в Шестия, но бе по-малко. Вейлин се засрами, когато започна да набива с обичайната бързина и предизвика озадачени погледи у останалите на масата.

— В Шестия трябва да се храниш бързо — обясни той. — Ако се мотаеш, всичко ще свърши.

— Чувала съм, че ви карат да гладувате за наказание — каза сестра Хена, закръгленото момиче, с което се бе запознал в перачницата. Тя задаваше повече въпроси от останалите и всеки път като вдигнеше поглед, Вейлин виждаше, че го наблюдава.

— Инструкторите имат по-практични методи за наказание от гладуването, сестро.

— Кога ви карат да се сражавате до смърт? — попита слабият мъж, Инис. Въпросът бе зададен с толкова искрено любопитство, че Вейлин не можеше да се обиди.

— Изпитанието на меча е на седмата година. То е последно.

— Трябва да се биете помежду си до смърт? — Сестра Хена беше смаяна.

Вейлин поклати глава.

— Не. Всеки се изправя срещу трима осъдени престъпници. Убийци, разбойници и така нататък. Ако ни победят, се смятат за

невинни, защото Покойните не искат да ги приемат в Отвъдното. Ако ги победим, сме годни да носим меч в служба на Ордена.

— Брутално, но простичко — изкоментира инструктор Харин, после се оригна и се потупа по корема. — Методите на Шестия орден може да ви се струват жестоки, деца, но не забравяйте, че той стои между Вярата и тези, които искат да я унищожат. В миналото братята са се сражавали за нашата безопасност. Ако не са те, ние няма да можем да полагаме грижи за вярващите. Помислете над това.

Около масата се разнесе одобрително мърморене и разговорът продължи в друга посока. Грижите на Петия орден се въртяха около бинтове, билки, различни болести и вечно присъстващата тема за инфекцията. Вейлин се зачуди дали не трябва да е по-притеснен от обсъждането на Изпитанието на меча, но откри, че му носи само смътно безпокойство. Знаеше, че това предстои, още от първите дни в Ордена. Събитието се провеждаше ежегодно, пред голяма част от населението на града. На новациите не беше позволено да ходят, но той бе чувал множество истории за злочести братя, чиито умения им изневерили в последното изпитание. В сравнение с нещата, които вече бе преживял, това изглеждаше като само една от многобройните опасности, които предстояха. Може би това бе смисълът на изпитанията. Да ги направят безразлични към опасността и те да приемат страха за нормална част от живота си.

— Вие имате ли изпитания? — обърна се той към инструктор Харин.

— Не, момчето ми. Тук няма изпитания. Послушниците прекарват пет години тук и се обучават. Мнозина си тръгват, или ги отпращат, но тези, които останат, се научават да лекуват и получават позиции според уменията си. Аз изкарах двайсет години в столицата на Кумбраел и се грижех за малката общност вярващи. Братко, трудно е да се живее сред тези, които отричат Вярата.

— Според кралския указ кумбраелците са наши братя в Кралството, стига да пазят вярванията си в своите земи.

— Ба! — възрази инструктор Харин. — Кумбраел може да е завладян от кралския меч, но винаги се стреми да разпространи ереста си. Много пъти са ме посещавали техни духовници, за да ме обърнат в тяхната вяра. Дори в този момент те пръскат ереста сред вярващите извън техните граници. Боя се, че през следващите години и моят, и

твоят орден ще имат много работа в Кумбраел. — Той поклати тъжно глава. — Жалко. Войната винаги е била ужасно нещо.

Дадоха му килия в южното крило, в която имаше само легло и един стол. Той се съблече бързо и легна, наслаждавайки се на непривичния лукс на чисти чаршафи. Въпреки тях сънят не идваше. Приказките на инструктор Харин за Кумбраел го бяха обезпокоили. „Войната винаги е била ужасно нещо.“ Въпреки това в очите на инструктора сякаш се четеше нетърпение войната да се стовари върху еретическата област.

Студенината на сестра Шерин беше друга причина за безпокойство. Тя очевидно не искаше да се занимава с него, което го тормозеше, и нямаше никакво уважение към Шестия орден, което не беше проблем. Вейлин реши да се постарает повече и да спечели доверието ѝ. Щеше да изпълнява задачите без оплаквания и възражения, защото подозираше, че това е единственият начин.

Най-сериозната причина да не заспи бе отказът на аспект Елера да отговори на въпросите му. Беше толкова сигурен, че тя ще даде отговорите, за които копнееше, и въобще не си представяше, че е възможно да откаже. „Тя знае. Но защо не иска да ми каже?“

Заспа, докато въпросите препусаха в главата му, и не успя да намери отговор в сънищата.

Събуди се, щом съмна, изми се в коритото на двора и се яви на работа преди да стане пет. Шерин бе дошла преди него.

— Донеси бинтове от склада. Скоро ще се появят първите пациенти. — Тя се намръщи, докато минаваше край нея. — Поне... миришеш по-добре.

Вейлин реши да използва номерата на Норта и пусна усмивка.

— Благодаря, сестро.

Първи се появи възрастен мъж със сковани стави и безброй истории от младостта си като моряк. Сестра Шерин го изслуша търпеливо, докато го разтриваше с мехлем, и му даде гърненце за вкъщи. Следваше слабават младок с треперещи ръце и кървясали очи, който се оплакваше от остри болки в корема. Сестра Шерин опипа

корема му и му премери пулса, след което заяви, че Петият орден не дава червен цвят на прирастени.

— Шибай се, орденска кучко! — наруга я младокът.

— Мери си приказките. — Вейлин пристъпи да го изхвърли, но Шерин го спря с намръщване и продължи да стои безучастно, докато младежът я ругаеше и гледаше боязливо към Вейлин. Накрая пациентът си тръгна, а цинизмите му продължиха да кълтят из коридора.

— Нямам нужда от защитник — каза Шерин. — Уменията ти не са необходими тук.

— Съжалявам. — Вейлин стисна зъби и не можа да докара друга от усмивките на Норта.

Идваха хора на всякаква възраст и с различни размери, мъже и жени, майки с деца, братя и сестри, с охлузвания, рани, различни болести и болезки. Шерин сякаш осъзнаваше проблемите им инстинктивно, работеше без почивка, с еднаква грижа към всички. Вейлин гледаше, носеше бинтове и лекарства, когато се наложеше, и опитваше да научи нещо, но по-скоро бе погълнат от Шерин. Бе заплепен от начина, по който се променяше лицето ѝ, когато работеше. Строгостта и напрежението преминаваха в съчувствие и хумор. Тя се шегуваше с пациентите си и явно познаваше мнозина от тях добре. „Затова идват при нея. Защото я е грижа.“

И той се опитваше да помага максимално. Обикаляше, пренасяше, успокояваше плашливите, опитваше непохватно да предложи утеха на съпругите, сестрите и децата на пациентите. Повечето имаха нужда само от лекарство или няколко шева. Други, с хронични болести, отнемаха повече време. Шерин им задаваше многобройни въпроси и споделяше съвети и съчувствие. Имаше и двама тежко пострадали. Първо донесоха мъж, прегазен от каруца, която бе минала през корема му. Сестра Шерин пипна вената на врата му и започна да масажира гърдите му с две ръце.

— Сърцето му спря — обясни тя. Продължи така, докато от устата на мъжа не излезе кръв. — Късно е. — Шерин се дръпна от леглото. — Вземи носилка от склада и го закарай в моргата. Тя е в южното крило. И избърши кръвта от лицето му. Семействата не обичат да ги виждат така.

Вейлин се бе сблъсквал със смъртта и преди, но студенината ѝ го изненада.

— Това ли е? Не може ли да направиш още нещо?

— Прегазила го е каруца, тежаща половин тон. Червата му са на пихтия, а гръбнакът на прах. Няма какво да направя.

Вторият тежко ранен бе докаран привечер от няколко гвардейци. Набит мъж, прострелян в рамото с арбалет.

— Съжалявам, сестро — извини се сержантът, докато полагаше пострадалия на легло с двама от колегите си. — Не искам да ви губя времето с подобен тип, но капитанът ще се вбеси, ако се появим с пореден труп. — И погледна любопитно тъмносинята роба на Вейлин.

— Май си в грешната къща, братко.

— Брат Вейлин е тук и се учи как да лекува. — Шерин се наведе над набития мъж и огледа раната. — От двайсет стъпки?

— По-скоро трийсет. — Единият страж подсмръкна гордо и показа арбалета си. — Освен това бягаше.

— Вейлин — промърмори сержантът и го огледа изпитателно. — Ал Сорна, нали?

— Така се казвам.

Тримата стражници се засмяха неприятно и Вейлин мигновено съжали, че е оставил меча в килията сутринта.

— Момчето, което натупа десет гарги собственоръчно — възкликна по-младият страж. — По-висок си, отколкото приказват.

— Не бяха десет... — започна Вейлин.

— Жалко, че не съм бил там — прекъсна го сержантът. — Не мога да понасям проклетите гарги, врат се навсякъде. Чух, че планират отмъщение. Пази си гърба.

— Винаги си пазя гърба.

— Братко — намеси се Шерин. — Искам котешки черва, игла, назъбен нож, червен цвят и масло от кор, от балсама, а не течно. И още един леген вода.

Той побърза да изпълни нареждането, доволен от шанса да се измъкне от вниманието на стражите. Отиде до склада и напълни един поднос с указаните неща. Когато се върна в операционната, завари хаос. Якият мъж бе на крака, притиснат в ъгъла, а месестата му ръка стискаше гърлото на сестра Шерин. Един от стражниците лежеше на

пода с нож в бедрото. Другите двама бяха извадили мечове и крещяха гневни заплахи.

— Ще изляза оттук! — викаше якият мъж.

— Никъде няма да ходиш! — отвърна сержантът. — Пусни я и ще те оставим жив.

— Ако ме опандизите, Едноокия със сигурност ще ми види сметката. Дръпнете се или ще извия врата на тая кучка...

Назъбеният нож, който Вейлин бе взел от склада, тежеше повече от обичайните, но хвърлянето не беше трудно. Гърлото на нападателя беше открито, но предсмъртният спазъм можеше да го накара да счупи врата на сестрата. Острието се заби в предмишницата и рефлексът разтвори пръстите, което позволи на Шерин да падне на пода. Вейлин захвърли подноса, прескочи леглото и повали мъжа с няколко прецизни удара в нервните центрове по лицето и гърдите.

— Недей — изхриптя Шерин от пода. — Не го убивай.

Вейлин погледна изпадналия в безсъзнание мъж.

— Защо да го убивам? — Той й помогна да стане. — Ранена ли си?

Тя поклати глава, дръпна се и нареди с дрезгав глас:

— Вдигнете го на леглото. Сержант, помогнете ми да занесем вашия човек до съседната стая.

— Щеше да направиш на копелето услуга, ако го беше убил, братко. — Сержантът изръмжа и вдигна ранения с помощта на другия си подчинен. — Утре ще го обесим.

Вейлин имаше проблеми с мъжа на пода, който сякаш бе изграден само от мускули и тежеше подобаващо. Когато успя да го положи на леглото, мъжът изстена и отвори очи.

— Ако нямаш друг скрит нож, лежи мирно — предупреди го Вейлин.

Мъжът го изгледа злобно, но не каза нищо.

— Кой е Едноокия? — попита Вейлин. — Защо иска да те убие?

— Защото му дължа пари. — Лицето на мъжа бе потно и смръщено от болка.

Вейлин се сети за историите на Френтис за живота на улицата и за ножа за хвърляне, който го бе накарал да подири убежище в Ордена.

— Колко ти е таксата?

— Три жълтици. Просрочени дългове. Всички си плащаме. А Едноокия мрази тези, които не го правят съвестно. — Мъжът се закашля и по брадата му потече кръв. Вейлин наля вода в една чаша и я поднесе към устните му.

— Чувал съм история за момче, което извадило окото на един с метателен нож.

Якият мъж преглътна и кашлянето му утихна.

— Френтис. Жалко, че малкият негодник не успя да го убие това копеле. Едноокия казва, че когато го открие, ще го дера жив цяла година.

Вейлин реши, че ще му се наложи да се срещне с Едноокия, рано или късно. Погледна по-внимателно стрелата от арбалет, която продължаваше да стърчи от рамото на човека, и попита:

— Защо те простреля стражата?

— Сипаха ме как се измъквам от един склад с чувал подправки. От хубавите. Щях да изкарам поне шест жълтици.

„Ще умре заради един чувал подправки. И заради намушкването на стража и нападението на сестра Шерин.“

— Как се казваш?

— Галис. Галис Катерача ми викат. Няма стена, която да не мога да изкатеря. — Мъжът се намръщи и повдигна ръката си, в която бе забит назъбеният нож. — Май няма да се катеря скоро. — Засмя се, след което се сгърчи от болка. — Братко, няма ли да ми дадеш червен цвят?

— Направи разтвор — нареди сестра Шерин, която се бе върнала заедно със сержанта. — Една част червен цвят и три части вода.

Вейлин спря и погледна охлузванията по врата ѝ, оставени от Галис.

— Трябва да се погрижиш за тях.

В очите ѝ припламна гняв и той усети, че потиска жлъчна забележка. Не можеше да прецени дали е ядосана, че се е оказала неправа, или защото ѝ бе спасил живота.

— Братко, моля те, приготви разтвора — нареди тя с хладен тон.

Шерин се труди над Галис почти час. Даде му червен цвят и извади стрелата от рамото му. Първо срязва пръчката на две, след това разшири раната и внимателно измъкна върха. Галис беше ухапал един каиш, за да не крещи. Раната на ръката беше по-сложна, защото ножът

бе попаднал близо до кръвоносен съд, но след десетина минути Шерин успя да се справи и с нея. Накрая заши раните и ги намаза с балсама от кор. Галис бе изгубил съзнание и изглеждаше видимо блед.

— Загубил е много кръв — каза Шерин на сержанта. — Още не може да го местите.

— Не можем да чакаме дълго, сестро. На сутринта трябва да го изправим пред магистрата.

— Няма ли шанс за снизходителност? — попита Вейлин.

— Оттатък имам човек, намушкан в крака — отвърна сержантът. — А и негодникът се опита да убие сестрата.

— Не помня такова нещо — каза Шерин, миеше си ръцете. — А ти, братко?

„Струва ли си да умреш заради торба с подправки?“

— И аз.

Лицето на сержанта се зачерви от гняв.

— Този мъж е известен крадец, пияница и наркоман. Щеше да убие всички ни, за да се измъкне оттук.

— Брат Вейлин — каза Шерин. — Кога е позволено да се убива?

— Когато защитаваш живот — отвърна той. — Ако убиваш извън защита, е отричане на Вярата.

Устните на сержанта се разкриваха от отвращение.

— Мекушави орденски глупци — промърмори той и се махна от стаята.

— Нали знаеш, че при всички случаи ще го обесят? — попита Вейлин.

Шерин вдигна ръце от окървавената вода и той ѝ подаде кърпа. Тя срещна погледа му за пръв път през този ден, а убедеността ѝ беше почти смразяваща.

— Никой няма да умира на моя сметка.

Вейлин пропусна вечерята. Знаеше, че последните събития само са засилили славата му, и не можеше да понесе поредната буря от въпроси и възхищение. Затова се скри в караулното при брат Селин, възрастния пазач, който го бе посрещнал предната сутрин. Старецът се радваше на компанията и не споменавахе случката от деня, за което Вейлин бе благодарен. Вместо това, по настояване на младежа, Селин

разказа множество истории от службата си в Петия орден, доказващи, че не е нужно човек да бъде войник, за да се сблъска с войната.

— Този го получих на палубата на „Сийспайт.“ — Селин показва странен белег във формата на подкова от вътрешната страна на китката си. — Шиех рана в корема на един мелденейски пират, а той ме захапа почти до кокал. Беше точно след като Военачалникът изгори града им и навярно имаше причина да е гневен. Нашите моряци го изхвърлиха през борда. — Лицето му се сви в гримаса при спомена. — Умолявах ги да не го правят, но хората вършат ужасии, когато им кипне.

— Как се озова на военен кораб? — попита Вейлин.

— А, бях личен лецител на флотския командир, лорд Мерлиш, много години. Бях му любимец, защото го излекувах от шарка няколко години по-рано. Чудесен стар капитан. Морето му беше като майка. Обичаше всички моряци, даже изпитваше уважение към мелденейците. Казваше, че са най-добрите на света. Сърцето му се скъса, когато Военачалникът изгори града им. Двамата имаха страшен спор, казвам ти.

— Скараха ли се? — Вейлин беше любопитен. Брат Селин бе един от малкото, които не споменаваха, че Военачалникът му е баща. Старецът сякаш изобщо не бе наясно с този факт, но Вейлин подозираше, че след толкова години в служба на Вярата просто е свикнал да игнорира напълно семейните връзки.

— О, да — продължи Селин. — Флотският командир Мерлиш го нарече касарин, убиец на невинни, който е посрамил Кралството завинаги. Свидетелите очакваха Военачалникът да извади меча си, но той отвърна просто: „Верността е моята сила, милорд.“ — Селин въздъхна и отпи от една манерка, вероятно съдържаща течността, наречена от Макрил „Приятел на братята.“ — Горкият стар Мерлиш, остана в каютата си през обратния път и отказа да докладва на краля, когато пристигнахме. Не след дълго почина. Сърцето му не издържало по време на плаване до далечния запад.

— Ти видя ли? — попита Вейлин. — Видя ли изгарянето на града?

— Видях. — Брат Селин удари здрава глътка от манерката. — Разбира се, че видях. Озари небето на цели мили. Но не гледката бе смразяваща, а звукът. Бяхме пристанали на половин миля от брега, но

чувахме писъците. Хиляди, мъже, жени, деца, пищящи сред огньовете.
— Потръпна и отпи отново.

— Съжалявам, братко. Не трябваше да питам.

Селин сви рамене.

— Това е минало, братко. Не може да живеем в него. Можем само да се учим. — Погледна спускащия се мрак. — По-добре се връщай, че ще изтървеш вечерята.

Вейлин откри сестра Шерин в трапезарията — вечеряше сама, както бе казала. Очакваше смръщване или директен отказ, когато се настани срещу нея, но тя не направи коментар. Кухненските слуги бяха поднесли множество ястия, но тя се бе спряла на малка чиния с хляб и плодове.

— Може ли? — попита Вейлин и посочи храната.

Тя сви рамене и той си взе шунка и пилешко. Започна да ги поглъща стръвно и си спечели отвратен поглед.

Вейлин се усмихна, наслаждавайки се на неудобството ѝ.

— Гладен съм.

Появи се минимална следа от усмивка, преди тя да извърне поглед.

— В Шестия орден никой не яде сам — обясни той. — Всички сме на групи. Живеем заедно, ядем заедно, сражаваме се заедно. Имаме истинска причина да се наричаме братя. Тук явно е различно.

— Моите братя и сестри уважават уединението ми.

— Защото си специална? Защото можеш неща, които те не могат?

Шерин отхапа от ябълката и не отговори.

— Как е крадецът? — попита Вейлин.

— Добре. Преместиха го на горния етаж. Сержантът остави двама души да пазят стаята му.

— Мислиш ли да го защитиш пред магистратите?

— Разбира се. Ще помогне, ако и ти свидетелстваш. Имам чувството, че твоята дума тежи повече от моята.

Той преглътна хапка шунка с малко вода.

— Сестро, защо си загрижена толкова много за такъв като него?

Изражението ѝ се втвърди.

— А ти защо не си загрижен?

Над масата се възцари тишина. Накрая Вейлин проговори.

— Знаеш ли, че майка ми се е обучавала тук? Била е сестра, като теб. Напуснала Петия орден, за да се омъжи за баща ми. Никога не ми е разказвала. Не е споменавала за тази част от живота си. Дойдох да потърся отговори. Искях да знам коя е била тя, кой съм аз, кой е баща ми. Но аспектът не казва нищо. Вместо това ме прикрепил към теб, което само по себе си е достатъчен отговор.

— Какъв отговор?

— Каква е била майка ми. И донякъде какъв съм аз. Не съм като теб, не съм лечител. Днес щях да убия онзи мъж. Убивал съм и преди. Ти не би могла да убиеш никого. Нито пък тя. Такава е била майка ми.

— А баща ти?

„Хиляди, мъже, жени, деца, пищящи сред огъня... Верността е моята сила.“

— Той е изгорил цял град, защото кралят му е заповядал. — Вейлин избута чинията си и стана от масата. — Ще се застъпя за Галис пред магистрата. Ще се видим в пет часа.

На сутринта се оказа, че не е нужно да ходят при магистрата. Галис бе избягал през нощта. Стражите бяха заварили стаята на горния етаж празна, с отворен прозорец. Външната стена беше висока почти трийсет стъпки и без видими неравности.

Вейлин се наведе през прозореца, погледна към двора и промърмори:

— Галис Катерача.

— С подобни рани не би трябвало да може и да ходи. — Сестра Шерин се приближи и погледна през прозореца. За Вейлин близостта ѝ бе едновременно опияняваща и неудобна, но тя не показваше притеснение. — Нямам представа как е успял.

— Инструктор Солис казва, че човек не знае истинската си сила, докато животът му не се окаже в опасност.

— Сержантът обеща да го преследва, до края на живота си, ако се наложи. — Тя се дръпна, оставяйки Вейлин със смесица от съжаление и облекчение. — Сигурно ще го направи. Или ще го довлечат някой ден с нова рана.

— Ако е умен, ще се качи на някой кораб и до довечера ще е изчезнал.

Шерин поклати глава.

— Хората не се махат от това място, братко. Без значение от заплахите. Остават тук и доизживяват живота си.

Вейлин се обърна към прозореца. Южният квартал се събуждаше. Бледото сутрешно небе започваше да поема пушека от комините, който щеше да виси над покривите до залез-слънце. Отиващите си сенки разкриваха отрупаните с боклуци и нечистотии улици и показваха присвитите фигури на пияници, наркомани и бездомни. Вече се чуваха смътни викове от конфликти. Вейлин се зачуди колко ли хора ще се появят днес.

— Защо? — попита той. — Защо да останеш на подобно място?

— Аз го направих — отвърна тя. — Защо да не го направят и те?

— Тук ли си родена?

Шерин кимна.

— Имах късмет и завърших обучението си за две години. Аспектът ми предложи всяка позиция в Кралството. Избрах тази.

Колебливият глас му подсказваше, че той е първият човек, пред когото разкрива тази част от миналото си.

— Защото това е... домът ти?

— Защото чувствам, че трябва да бъда тук. — Тя тръгна към вратата. — Имаме работа, братко.

Следващите дни бяха тежки, но ползотворни, и не само защото бе постоянно със сестра Шерин. Върволицата болни и пострадали му предоставяше възможности да развие скромните си лечителски умения. Шерин започна да споделя част от познанията си. Учеше го как най-ефективно да зашие рана и кои билки да смеси за болки в стомаха или главата. Бързо му стана ясно, че никога няма да достигне нейното ниво. Тя имаше толкова силен нюх към болестите, който напомняше на собствения му афинитет към меча. За щастие не се наложи да демонстрира уменията си, защото агресията на пациентите бе спаднала след първия ден. Из южния квартал бе плъзнал слух за брата от Шестия орден и по-съмнителните лица, идващи за лечение, си стискаха зъбите и гневните изблици.

Единствената неприятна страна на пребиваването му в Петия орден бе постоянното внимание от страна на останалите братя и

сестри. Той продължи да се храни късно вечер с Шерин, но скоро започна да се събира група послушници, които нямаха търпение да им разкаже повече за живота в Шестия орден и за „Спасяването на сестра Шерин“. История, която бе прераснала в легенда само за няколко дни. Както винаги, сестра Хена бе най-ревностната му слушателка.

— Не беше ли уплашен, братко? — попита тя и го погледна с кафявите си очи. — Когато онзи негодник е искал да убие сестра Шерин? Не се ли уплаши?

До него Шерин, която търпеше стоически досадниците, нарочно изтърва лъжицата в чинията си, със силно дрънчене.

— Аз... обучен съм да контролирам страха си. — Вейлин осъзна колко надутото звучи и продължи забързано: — Не толкова добре, колкото сестра Шерин. Тя запази спокойствие през цялото време.

— Тя никога не се притеснява. — Хена махна пренебрежително с ръка. — И защо не го уби?

— Сестро! — възкликна брат Кърлис.

Тя сведе поглед и по бузите ѝ изби червенина.

— Съжалявам.

— Не се тревожи, сестро. — Той я потупа неловко по ръката, което я макара да се изчерви още повече.

— С брат Вейлин имахме тежък ден — каза Шерин. — Бихме искали да вечеряме на спокойствие.

Тя не беше инструктор, но думите ѝ очевидно тежаха, защото публиката им се разпръсна по стаите.

— Уважават те — отбеляза Вейлин.

Шерин сви рамене.

— Вероятно. Но не ме харесват. Повечето братя и сестри ми завиждат и изпитват неприязън към мен. Аспектът ме предупреди, че ще е така. — Тонът ѝ не показваше притеснение: тя отбелязваше прост факт.

— Сигурно ги съдиш прекалено строго. Може би ако общуваш повече...

— Не съм тук заради тях. Петият орден е средството, с което помагам на хората, които се нуждаят от помощта ми.

— И нямаш нужда от приятелство? Душа, с която да споделяш тревогите си?

Тя го изгледа премерено.

— Сам го каза, братко. Тук нещата са различни.

— Е, може и да не ти харесва, но знай, че имаш моето приятелство.

Тя не отговори и продължи да гледа преполовената си чиния.

„Дали и с майка ми е било така? Дали е била изолирана заради уменията си? Дали са мразели и нея?“ Беше му трудно да си го представи. Помнеше мила, топла и открита жена. Едва ли някога е била толкова затворена емоционално, колкото Шерин. „Шерин е оформена от това, което ѝ се е случило извън портите. Някъде там, в южния квартал. Майка ми е имала друг живот.“ Хрумна му нещо, за което не беше помислял. „Коя е била тя преди да дойде тук? Какво е фамилиното ѝ име? Кои са родителите ѝ?“

Обзет от тези мисли, той се надигна от масата.

— Лека нощ, сестро. Ще се видим на сутринта.

— Утре е последният ти ден, нали? — Тя го погледна. Очите ѝ бяха по-блестящи от обикновено. Сякаш в тях имаше сълзи — но пък това бе абсурдно.

— Да. Но се надявам да науча още, преди да замина.

— Да. — Тя извърна очи. — Разбира се. Приятни сънища.

— И на теб, сестро.

Вейлин не можеше да заспи. Седеше със свити крака и обмисляше факта, че не знае почти нищо за миналото на майка си. Сестра от Петия орден, омъжена за баща му, родила син, починала. Това бе всичко. Всъщност не знаеше повече и за баща си. Войник, издигнат от краля заради храбростта си, Военачалник, изгорил град, баща на син и дъщеря от различни майки. Но какъв е бил преди това? Не знаеше къде е роден баща му. Дали дядо му е бил войник, земеделец или нещо друго?

Множество въпроси бушуваха в главата му като буря. Затвори очи и се помъчи да успокои дишането си, както ги учеше инструктор Солис. Умение, несъмнено научено от аспекта на Петия орден, което на свой ред повдигаше още въпроси. „Съсредоточи се. Дишай бавно и равномерно...“

След час ритъмът на сърцето му се забави и бурята се укроти, но вниманието му бе привлечено от тихо, но настойчиво чукане по

вратата. Вейлин паметна ризата си и отвори. Беше сестра Хена. Усмиваше се срамежливо.

— Братко? — Гласът ѝ беше съвсем малко по-силен от шепот. — Притеснявам ли те?

— Още не спях. — „Не може да иска нова история.“ — Късно е, сестро. Ако искаш нещо от мен, по-добре изчакай утрото.

— Да искам нещо? — Усмивката ѝ се разшири леко и преди да я спре, тя се шмугна в килията. — Искам прошката ти, братко, за необмислените ми думи на вечеря.

Успокоеното сърце на Вейлин задумка отново.

— Няма какво да прощавам...

— Напротив! — прошепна тя и се приближи, карайки го да отстъпи, и затвори вратата. — Аз съм толкова празноглава... Говоря глупости. Без да мисля. — И се притисна към него. Едрите ѝ гърди предизвикаха изпотяване и неканено раздвижване в слабините му. — Кажете ми, че ми прощаваш. — Тя изхлипа леко и притисна глава към гърдите му. — Кажете ми, че не ме мразиш!

— Ъ-ъ. — Вейлин трескаво затърси подходящ отговор, но животът в Ордена не го бе подготвил за такива неща.

— Естествено, че не те мразя. — Той положи нежно ръце на раменете ѝ и я отблъсна с пресилена усмивка. — Не бива да се тревожиш за такива глупости.

— Но се тревожа — увери го тя задъхано. — Мисълта, че ще обидя точно теб... — Извърна очи засрамено. — Не мога да я понеса.

— Притесняваш се твърде много за моето мнение, сестро. — Вейлин посегна към бравата. — Време е да си вървиш.

Ръката ѝ докосна гърдите му и опипа мускулите под ризата.

— Толкова твърд. Толкова здрав.

— Сестро. — Той хвана ръката ѝ. — Това не...

Тя го целуна, притиснала се здраво към него. Устните ѝ бяха върху неговите още преди да осъзнае какво става. Усецането беше поразително, вихър от непознати чувства, които завладяха тялото му. „Това е неправилно — помисли той, докато езикът ѝ играеше между устните му. — Трябва да я спра. Всеки миг... Трябва да спра... Ей сега...“

Звукът, който го спаси, в началото бе тих. Настоятелен призив по вятъра, влизащ през прозореца. Той почти го изпусна, запленил от

устните на сестра Хена, но в него имаше нещо познато, което го накара да спре и да се дръпне.

— Братко? — Шепнещият дъх на Хена погали устните му.

— Чуваш ли?

Веждите ѝ леко се смръщиха.

— Нищо не чувам. — Тя се изкикоти и отново се притисна към него. — Само моето сърце и твоето...

Звукът се усили в познатото виене.

— Вълчи вой — каза той.

— Вълк в града? — Сестра Хена се изкиска отново. — Това е само вятърът, или куче...

— Кучетата не вият така. И не е вятърът. Вълк е. Веднъж видях вълк в гората. — „Точно преди да се опитат да ме убият.“

Щеше да го пропусне лесно, ако не бе прекарал години в изучаване на лицата на съперниците си в търсене на дребните признаци, издаващи предстояща атака. Видя мигновеното решително проблясване в очите ѝ.

— Не бива да се тревожиш за такива неща — каза тя и посегна да погали лицето му с лявата си ръка. — Забрави тревогите си, братко. Нека ти помогна...

Ножът в дясната се измъкна светкавично от робата ѝ. Стоманата проблесна и се стрелна към врата му. Движението беше оттренирано и изпълнено със скоростта и прецизността на експерт.

Вейлин се завъртя и ножът го одраска по рамото. Дясната му длан блъсна Хена в гърдите и я отпрати към отсрещната стена. Тя се изправи бързо с изражение на котешка злоба, завъртя се, насочила ритник към главата му, и посегна с ножа към корема му. Той избегна ритника и изви китката, докато не чу пукот, предизвикващ спазъм на отвращение. „Тя не е момиче, не е сестра, тя е враг.“

Другата ѝ ръка се насочи с изпъната длан и пръсти към основата на носа му. Той познаваше този удар от уроците на инструктор Интрис. Смъртоносен удар. Извърна глава и го пое с чело. Отърси се от болката, стисна Хена за врата и я блъсна в стената. Тя се замята със съскане и ноктите ѝ го издраха. Вейлин натисна главата ѝ назад и я вдигна от земята в стремеж да прекърши съпротивата ѝ.

— Много си умела, сестро — отбеляза сухо.

От гърлото ѝ се откъсна болезнен стон. Кожата ѝ под пръстите му беше гореща.

— Може би ще ми кажеш къде си придобила такива умения и защо е нужно да ги упражняваш върху мен.

Очите ѝ заблестяха на червеното лице и се стрелнаха към разкъсаната риза и раната на рамото му. Устните ѝ се извиха в грозна, изпълнена със злоба усмивка.

— Как се чувстваш, братко? — изръмжа тя и пръсна слюнка. — Вече... нямаш време... да я спасиш.

В този момент той усети топлината в гърдите си, прясно избилата пот и лекото замъгляване в периферното зрение. „Отрова! Острието е било отровно.“

Наведе лице към нейното и срещна злобата в очите ѝ.

— Кого да спася?

Ужасяващата усмивка премина в уродлив смях.

— Някога... бяха... седем! — Омразата в очите ѝ светеше като фенер в мрака.

Тя внезапно отметна глава назад и стисна зъби със силно изщракване. Започна да се мята в ръцете му, да се гърчи неконтролируемо и от устата ѝ излезе пяна. Вейлин я пусна на пода. Краката ѝ продължиха да тропат по плочките, преди да застине безжизнено с широко отворени очи.

Вейлин се наведе над нея. Челото му бе мокро от пот, топлината в гърдите му преминаваше в пожар.

„Отровно острие... Нямаш време да я спасиш... Някога бяха седем... Нямаш време да я спасиш... Да я спасиш. ДА Я СПАСИШ!“

„Аспектът!“

Измъкна меча си от подпряната на стената ножница, отвори вратата и хукна към стълбището.

„Отрова на острието...“ Колко му оставаше? Прогони тази мисъл от съзнанието си. „Имам достатъчно време!“ Прескачаше яростно стъпалата по три наведнъж. „Имам достатъчно време!“

Покоите на аспекта бяха на последния етаж. Той стигна там за секунди и хукна по коридора. Виждаше вратата, нямаше следи от заплаха...

Острието проблесна в сенките. Стоманен полумесец, насочен с бързина и умение, който трябваше да отсече главата му. Вейлин се

наведе и се претърколи, усети полъха от замаха. Изправи се и успя да парира противниковия меч със своя. Завъртя се, приклепна на коляно и протегна оръжието си максимално напред. Ръката му трепна, когато мечът се заби в плътта. Чу се приглушен стон и по плочите на пода бликна кръв. Нападателят носеше черни памучни дрехи и маска, а веждите и клепачите му бяха намазани с черно. Очите му се впиха във Вейлин, докато стискаше дълбоката рана на бедрото си, не с гняв, а с шок и изненада.

Вейлин го уби с мушкане във врата и го остави да се гърчи сред локвата кръв. Огънят в гърдите му вече беше истински, болезнен пожар, зрението му бе замъглено и започваше да губи фокус, но той се съсредоточи върху вратата на аспекта, само на няколко крачки от него. Залитна, блъсна се в стената и се оттласна напред, като ръмжеше ядосано.

„СПАСИ Я!“

В мрака проблеснаха още две остриета. Друга облечена в черно фигура, с два къси меча в ръцете, го нападна вихрено. Вейлин парира първите два замаха, отстъпи, като остави следващите да профучат на сантиметър от лицето му, направи крачка напред и уби противника си с мушкане в гърдите. Острието мина между ребрата и попадна право в сърцето. Облеченият в черно мъж се сгърчи в спазъм и от устата му рiekна кръв. След това се свлече като кукла и увисна на меча на Вейлин като парцал. Тежестта повлече младежа надолу и мечът се заби чак до дръжката, омазвайки ръката му и пода с гъста кръв. Ако не бяха бушуващите в тялото му токсини, щеше да повърне от миризмата.

„Уморен съм...“ Подпря се на тялото. Досега не беше изпитвал подобно изтощение. Болката в гърдите започна да намалява, заменена от настойчивата нужда да заспи. „Толкова съм уморен...“

— Не изглеждаш добре, братко.

Гласът беше анонимен, лишен от собственик, изгубен сред сенките.

„Сън? Видение, преди да умра?“

— Виждам, че те е намерила — продължи гласът. Чу се леко стържене на острие по каменната стена.

„Не е видение.“ Вейлин стисна зъби и сграбчи здраво дръжката на меча си.

— Мъртва е! — извика той към мрака.

— Сигурен съм. — Гласът беше спокоен, лишен от акцент и неразпознаваем. Нито подигравателен, нито груб. — Жалко. Винаги ми е харесвала в тази роля. Беше толкова очарователно жестока. Успя ли да преспиш с нея? Мисля, че щеше да ѝ хареса.

Едва доловима нотка на напрежение в гласа, но Вейлин усети, че говорещият е готов за действие.

Той се изправи, треперейки от усилие, и измъкна меча си от трупа. „Изчака твърде много. Трябваше да ме убие, докато бях в уязвима поза. А може би изчаква отровата да свърши работата му?“

— Страх те е — изръмжа Вейлин към тъмнината. — Знаеш, че не можеш да ме победиш.

Тишина. Сенки и тишина, нарушавана само от кръвта, капеща от меча му на пода. „Нямам време.“ Погледът му играеше, в крайниците му пълзеше ледена скованост. „Не мога да чакам.“

— Някога... — Гласът му беше сух и дрезгав и трябваше да извика. — Някога бяха седем!

Чу се тракане на резе и скърцане на панти. Вратата на аспекта се отвори и се появи хубавото ѝ, леко раздражено лице, осветено от свещ.

— Какъв е този шум...?

Ножът излетя от тъмното и се запремята, насочен прецизно към окото ѝ.

Вейлин имаше чувството, че ръката му е от олово, но успя да извърти меча си в кръг и да отбие ножа, отклонявайки го към сенките. Не видя атаката на убиеца, усети я — знаеше, че идва, но въобще не я видя. Контрирането беше автоматично, несъзнателно и мигновено. Завъртя се, стиснал дръжката с две ръце, и вложи последните остатъци от сила. Не усети как мечът се забива във врата на мъжа. По-скоро чу, отколкото видя фонтана от кръв, бликнал към тавана и стените. Обезглавеният труп продължи няколко крачки, преди да падне. Вейлин усещаше само настоящата, неизбежна нужда да заспи.

Плочките на пода бяха приятно хладни по кожата на бузата му. Гърдите му се повдигаха със спокоен ритъм. Чудеше се дали ще сънува вълци...

— Вейлин! — Силни ръце го стиснаха и го разтърсиха. Чу се шум от много крака, а тревожните гласове бяха като кипяща река. Той изстена раздражено.

— Вейлин! Събуди се! — Някой го шамароса силно и той се намръщи. — Събуди се! Не заспивай! Чуваш ли ме?!

Още гласове, които се смесиха в едва различима глъчка.

— Доведете сестра Шерин, веднага!... Занесете го в операционната... Оставете ги, те са мъртви... С какво е отровен?... Прилича на рана от нож, къде е ножът?

— Тя искаше да се извини. — Вейлин реши, че трябва да помогне. — Дойде в стаята ми... Щеше да успее, ако не беше вълкът...

— Проверете стаята му! — Гласът на Шерин бе по-писклив и панически, отколкото смяташе, че може да бъде. — Потърсете ножа. В никакъв случай не докосвайте острието.

Още гласове. Смътното чувство, че го носят нанякъде. Приятният хлад на пода бе заменен от гладката повърхност на операционната маса. Вейлин изстена. Замъгленото му съзнание усещаше предстоящата болка.

— Мъртва? — Гласът на аспекта. — Как така мъртва?

— Прилича на отрова — отвърна дълбокият бас на инструктор Харин. — Капсула, скрита в зъб. Не съм виждал такива от много време...

Вейлин реши да отвори очи и видя само мъглява палитра от сенки. Примигна и зрението му за миг се проясни. Видя сестра Шерин, която душеше ножа на Хена.

— Ловджийска стрела — обяви тя. — Трябва ни корен от джофрил.

— Това може да го убие. — Вейлин знаеше, че трябва да се притеснява от тревогата в гласа на аспекта, но съзнанието му бе изпълнено с въпроса, който трябваше да зададе.

— Ще умре, ако не му го дадем! — извика Шерин. Лицето ѝ бе изплашено, но решително. — Той е млад и здрав. Ще издържи.

Пауза и ядосана въздишка.

— Донесете от корена и достатъчна доза червен цвят...

— Не! — намеси се Шерин. — Без червен цвят, защото ще намали ефекта.

— В името на Вярата, сестро. — Едрата фигура на инструктор Харин се появи в полезрението му за пръв път. — Знаеш ли какво предизвиква това вещество?

— Права е — отвърна твърдо аспектят.

— Аспект? — промълви Вейлин.

Тя се наведе, стисна ръката му и го погали по челото.

— Вейлин, моля те, искам да лежиш мирно. Трябва да ти дадем лекарство. Ще боли... Трябва да си силен.

— Аспект. — Той се бореше да задържи погледа си стабилно към очите ѝ. — Моля, какво е името на майка ми?

Вардриан.

Звучеше в съзнанието му сред приливите на болка. *Вардриан.* Нейното име. Фамилията ѝ. Беше облян в пот, гърдите му бяха като пещ, пред очите му плуваше мрак, но името ѝ беше котвата, която го задържаше на този свят.

Сестра Шерин стегна ръката му с каиш и инжектира отварата от джофрил директно във вената с дълга игла. Агонията последва почти мигновено. Стаята се разтроши и изчезна, успокояващите думи на аспекта заглъхнаха, разтревоженото лице на Шерин остана бледа точка в спускащия се мрак.

Вардриан.

Болката имаше любопитен ефект: разтегляше времето, така че всеки миг от агонията траеше вечно. Знаеше, че гърбът му е извит, а гръбнакът напънат като лък. Здрави ръце го натискаха към масата, докато се мяташе и буйстваше. Знаеше, но не го усещаше. То беше някъде далеч, отвъд болката.

Илдера Вардриан. Майка му. Обикновено име, без връзки с благородничеството, дошло от полето или от улицата. Тя бе като баща му, издигната благодарение на таланта си. Беше специална. Внезапно видя лицето ѝ ясно. Тъмнината избяга пред ослепителната ѝ усмивка и състрадателния ѝ поглед. Тя бе като фар сред болката, фокус за волята му да живее.

Не знаеше колко продължи всичко. Колко време му трябваше да се изтощи. По-късно му казаха, че е наранил няколко от едрите братя от Петия орден. Че опитал да ухапе аспекта и крещял долни, ужасни неща, но той не помнеше. Помнеше само името. *Илдера Вардриан.*

То го спаси.

5.

В съня му нямаше болка. През прозореца струеше мека златиста светлина, а сестра Шерин го гледаше с ослепителна усмивка.

— Оживя — каза тя. — Знаех си.

„Сън... сънят ти позволява да говориш от сърце.“

— Красива си — каза той.

Усмивката ѝ премина в смях.

— В делириум си, братко. Опитай да поспиш. Трябва да почиваш. Отвън има няколко опасно изглеждащи младежи, които ще ми се ядосат много, ако не се възстановиш.

— Трябва да се махнем заедно — продължи той весело, доволен от свободата на съня. — Да избягаме. Да намерим някое тихо местенце в света, където ти ще можеш да лекуваш, а аз да науча нещо друго освен да убивам...

— Шшшш! — Пръстите ѝ се спряха на устните му, а усмивката ѝ изчезна. — Моля те, Вейлин...

— Не усетих нищо, когато убих онези мъже. Нищо. Това не е редно...

— Успя да спасиш аспекта. Нямаше избор.

Мъжът в черно стискаше раната на бедрото си, когато мечът на Вейлин го прониза във врата. От гърлото му се отрони детско хленчене...

— Посрамах майка си. В сравнение с нея съм нищо...

— Не. — Ръката ѝ погали челото му, лицето ѝ се наведе и тя го целуна нежно по устните. — Ти си закрилник. Воин, който се сражава в защита на безпомощните. Ти си силен и справедлив. Винаги го помни. И винаги помни, че ще бъда тук, когато имаш нужда от мен. Уменията ми са на твое разположение винаги.

Сънят започна да избледнява. Изтощението го дърпаше към забравата.

— Предпочитам да избягаме заедно...

Когато се събуди, го болеше, но не от агонията на лекарството, а по-скоро вследствие на схванатите мускули и обезводняването. Завивките му бяха изцапани с червеникавокафяви петна, а раната на ръката продължаваше да щипе. Клепачите му отново се спуснаха към утешителните обятия на примамливия сън, когато забеляза, че не е сам.

Инструктор Солис седеше в ъгъла, скръстил ръце, положил меч в скута си. Зачервените му очи подсказваха за безсънна нощ.

— Явно не искаш да се събуждаш.

— Съжалявам, учителю — изхриптя Вейлин.

Инструктор Солис стана, отиде до масичката и наля чаша вода от глинена стомна.

— Ето. — Поднесе чашата към устните на Вейлин. — Малки глътчици, не се наливай.

Водата беше по-вкусна от всякога и успя да оправи пресъхналото му гърло.

— Благодаря, учителю.

— Сестра Шерин каза, че трябва да пиеш поне по една чаша на час. Остави стриктни инструкции за възстановяването ти.

„Шерин... Да избягаме заедно...“ В гърдите му се появи нова болка. Не можеше да понесе, че сънят не е бил истински.

Погледна петносаните чаршафи.

— Оперираха ли ме? — Представи си изключително неприятната гледка как разтварят гърдите му с уреда за разширяване на ребра.

— Явно коренът от джофрил предизвиква кървава пот. Казаха, че това е част от пречистващия ефект. — Солис придърпа стола от ъгъла и се настани до леглото. — Трябва да ми кажеш какво се случи тук.

Вейлин му обясни, без да скрива нищо. Солис слушаше мълчаливо, само повдигна вежди, като чу за посещението на сестра Хена, и не трепна, когато Вейлин спомена за вълчия вой, който го бе спасил. Реакция предизвикаха единствено думите „Някога бяха седем“. Само леко трепване на очите, но то говореше много. „Той знае. Знае какво значат, но залагам торба със злато, че няма да ми каже.“ Солис не реагира на останалата част от историята и зададе само няколко въпроса.

— Как оценяваш уменията на тези убийци?

— Можеха да въртят меч, но не разбираха от тактика. Бях отровен, отслабнал, можеха да ме убият, ако бяха нападнали едновременно. Вместо това ми излизаха по един, всеки път от засада.

Инструктор Солис замълча, обмисляше информацията. Вейлин усещаше отчаяна нужда да заспи, но се удържаше буден. Послушниците не можеха да дремят в присъствието на инструктор.

— Сестра Шерин ще се върне ли? — попита Вейлин с надеждата, че прекъсването на тишината ще му помогне да остане буден. — Искам... да разбера колко ще ме държат на легло.

— Тя се грижи за ранените. Вероятно ще е заета известно време. През последните два дни в града имаше неприятности.

„Два дни?“ — „Беше сънувал и пускал кървава пот цели два дни.“

— Неприятности ли, учителю?

— Имаше безредици. Когато се разчу за атаките, плъзна мълва за заговор на Отричащите. Хората решиха, че в каналите има скрита армия от кумбраелци, които се готвят да ни убият, щом заспим. — Поклати отвратено глава. — Невежите ще повярват на всичко, ако са достатъчно уплашени.

Вейлин беше объркан.

— Атаки ли?

— Елера Ал Менда не беше единственият нападнат аспект. Аспекти на Четвъртия и Втория орден са мъртви. Останалите оцеляха благодарение на късмета. Аспект Хендрил е тежко ранен. Явно ножът не е бил достатъчно дълъг, за да достигне сърцето през тлъстините му.

Умът на Вейлин се разбунтува. Двама убити аспекти — това звучеше невероятно. Помнеше добре Корлин Ал Сентис от Изпитанието на познанието. Суров сериозен мъж, който го бе притиснал за събитията в гората. Беше му странно да си го представи пронизан от отровни ножове. Пътя на мислите му го поведе към неизбежното притеснение.

— Аспект Арлин?

— Жив и здрав е. Изпратиха трима мъже за него. Проникнали през хранилището, но се натъкнали на инструктор Грейлин. Винаги е грешка да подценяваш дебелите хора в сражение. — Това бе най-близкото до комплимент, което Солис изричаше за Грейлин.

— Пострадал ли е?

— Само няколко охлузвания. Много го е яд, че не е заловил един от нападателите жив, за разпит.

— А братята ми?

— Добре са. Брат Норта успя да си изпроси изключване от Втория орден още на втория ден. Брат Кейнис се отличи, убивайки нападателя, пронизал аспект Хендрил. Останалите са спали след запой, когато аспект Монтиш е бил убит. Половината братя от Шестия орден да са в цитаделата на Четвъртия, а убийците да прережат гърлото на аспекта и да се измъкнат незабелязано! Ще има сурови наказания.

Вейлин се отпусна на матрака, внезапно сломен от умора.

— Прости ми, учителю. Че не успях да заловя един от тях жив. Отровата замъгли разсъдъка ми... — Започна да се унася, а безизразното изпито лице на Солис потъна в сенките.

Баркус беше ядосан, Дентос се шегуваше, Норта се смееше, а Кейнис бе несловоохотлив. Вейлин осъзна, че му бяха липсвали много.

— Това е проклетата лудост. — Учудването беше набръчкало веждите на Баркус. — Какво изобщо става?

— Очевидно сред нас има врагове, братко — каза Кейнис. — Трябва да сме нащрек.

— Но защо? Защо им е да убиват аспектите?

Вейлин беше уморен. Раната на ръката бе оставила синкав белег, а агонията от корена бе преминала в приглушена болка в крайниците. От сутринта се бяха появили няколко посетители. Инструктор Харин му направи комплимент и се засмя пресилено с кънтящия си глас. Вейлин виждаше, че едрият мъж е доволен от оцеляването му и натъжен от предателството на Хена. Тя беше нещо като любимец в групата му. Брат Селин прекара в стаята около час, стиснал тоягата си с костеливите си ръце. Говореше как щял да я използва срещу нападателите, ако бил получил шанс. Вейлин си представи за миг възрастния брат, лежащ до портата с прерязано гърло.

— Постъпили са разумно, като са те избегнали, братко.

Старецът остана щастлив от думите му и обеща да дойде на другия ден със специална супа по собствена рецепта. Имаше и други

посетители, но сестра Шерин липсваше подозрително и Вейлин се тревожеше как се е изложил с бълнуванията си насън.

— Как е Френтис? — попита Вейлин.

— Ядосан — отвърна Норта. — Не знае какво да прави. Трябваше да го измъкваме от три сбивания. Умоляваше аспекта да го пусне с нас, но вместо това си спечели един ден в конюшните.

— Наглеждайте го, като се върнете. Не искам да се върти сам около инструктор Ренсиал. Кажете му, че съм добре и че ще се върна скоро. И нека се грижи за Белег всеки ден.

Норта кимна. Всички се бяха разбрали без уговорки, че той ще води до възстановяването на Вейлин.

— Казват, че си убил четирима. Впечатляващо.

— Трима. Имаше и едно момиче, което се е преструвало на сестра от години. Тя се самоуби, когато не успя да ме премахне.

— Момиче? — Устните на Норта се извиха в палава усмивка, а очите му се стрелнаха към белега на ръката на Вейлин. — Колко близо я допусна, братко?

— Твърде близо. — „Урок, който няма да забравя.“

— Брат Нилин е бил в Четвъртия орден от дванайсет години — каза Кейнис. — Един от най-уважаваните книжовници, автор на три книги по лингвистика. Преподавал е езици на послушниците, а през цялото време е чакал да убие аспект Хендрил.

— Тлъстото копеле трябва да ти благодари, че още е сред нас — каза Норта. — Как го надуши?

— Никак. Просто връщах една книга, която бях взел от аспекта. Когато чух писъка, разбих вратата. — Направи пауза и настроението му видимо се помрачи. — Брат Нилин оказа сериозна съпротива за мъж на четирийсет и седем.

— Как го оправи? — попита Дентос.

— Нямах оръжие, защото не виждах смисъл да нося в седалището на Четвъртия орден. Трябваше да използвам ръцете си.

— Сигурно не е било лесно — коментира Баркус. — Да си невъоръжен срещу нападател с нож.

— Той имаше умения, но... — Кейнис сви рамене.

— Не може да се сравнява с нас — довърши Вейлин.

Кейнис кимна.

— Коего поражда въпроса защо се изчакали ордените да се напълнят с момчета от Шестия, преди да атакуват.

— В нищо от това няма смисъл. — Норта се прозя. — Но разбирам защо някой би поискал да убие аспекта на Втория орден. Още една минута от отегчителното дърдорене на дъртия глупак и щях да го удуша лично.

— Затова ли те изгониха? — попита Вейлин.

Дентос се изхили, а в усмивката на Норта за пръв път пролича истински хумор.

— Имаше недоразумение с една от сестрите. Явно освежителният масаж има някои ограничения. Май каза нещо такова преди да ме шамароса и да избяга.

Вейлин ги остави да се посмеят малко, преди да изгледа всеки един в очите.

— Не знам какво става, братя. Не го разбирам по-добре от вас. Знаем само, че живеем в опасни времена и можем да вярваме само на нас. Слушайте инструктор Солис, подчинявайте се на аспекта и най-вече се пазете един друг.

Вратата се отвори и се появи сестра Шерин с купа, от която се вдигаше пара. Вейлин я виждаше за пръв път този ден.

— Вън! — нареди тя. — Време е да измия брат Вейлин, а и поседяхте достатъчно.

— Да го измиеш, а? — Норта повдигна вежда, докато тя оставяше купата с вода на масата, и я огледа от главата до петите. — Вярвам, че ще бъдеш много прилежна, сестро.

Шерин го изгледа със същия уморен незаинтересован поглед, запазен за похотливите пияници в приемната.

— Не е ли време да идеш да си поиграеш с меча, братко?

Норта се засмя сухо и последва останалите през вратата.

— Приятелят ти има нужда от урок по маниери — отбеляза Шерин и сложи купата на малката масичка до леглото. — Поведението му е непристойно за един брат.

— В моя орден има различни братя. Някои са по-непристойни от другите.

Тя сбърчи вежди, но не каза нищо. Натопи парцала в купата и посегна към завивките.

— Вече съм достатъчно укрепнал, че да се измия сам, сестро — каза Вейлин и стисна здраво одеялото.

Тя го погледна с насмешка.

— Братко, повярвай ми, нямаш нищо, което вече да не съм виждала. Кой те миеше, докато беше в безсъзнание, как мислиш?

Вейлин избута неудобните мисли в краищата на съзнанието си и продължи да стиска завивките.

— Въпреки това. Вече съм достатъчно добре.

— Както искаш. — Тя пусна парцала в купата и се дръпна. — Щом си толкова укрепнал, може да се срещнеш с аспекта. Тя те очаква. По обед, в градината. Ще ти помогна, стига да успееш да ме изтърпиш.

И излезе от стаята, без да погледне назад. Трябваше да измине един дълъг миг преди Вейлин да се усети, че е наранил чувствата ѝ.

Градините на Петия орден бяха обширни и обхващаха няколко акра плодородна земя. Тук братята и сестрите отглеждаха разнообразните растения, които играеха важна роля в работата им. В по-голямата си част градината бе съставена от зелени и кафяви правоъгълни сектори, подобно на шахматна дъска. Тук-там се срещаха и шарени петна от разцъфтели цветя и дръвчета.

— И ние си имаме градини — каза Вейлин на Шерин. Тя го подкрепяше, докато вървяха по чакъла между парцелите. Краката и гърдите го боляха силно и той бе увиснал на рамото ѝ по-тежко, отколкото искаше, защото подобна близост го караше да се чувства неудобно. Сестрата не каза нищо, когато се появи да го вземе за срещата с аспекта, и старателно избягваше погледа му. — Не са такива — продължи Вейлин, след като тя не отговори. — Инструктор Сментил се грижи за тях, предимно сам. Говори само с жестове, лонаките са му отрязали езика... — Думите му заглъхнаха. Сестра Шерин явно не беше в настроение за разговор.

Тя спря пред поредица цветни лехи. Аспект Елера вървеше сред цветята към тях.

— Аспектът ще ти помогне на връщане — каза Шерин и смъкна ръката му от рамото си.

— Благодаря, сестро.

Тя кимна и се обърна.

— Сестро. — Той посегна към китката ѝ. — Изчакай за миг.

Шерин дръпна ръката си, за да избегне докосването, но спря и го погледна сдържано.

— Не ти благодарих. Че ми спаси живота.

— Това ми е работата, братко.

— Докато... бях под ефекта на лекарството, имах странни сънища. Може да съм изрекъл неща, които не е трябвало. Ако съм те обидил...

— Не си казвал нищо, братко. — Тя вдигна очи към неговите и се усмихна. — Нищо обидно. — Скръсти ръце пред гърдите си и усмивката ѝ изчезна. — Скоро ще се върнеш на онова гадно място и ще заминеш на някоя ужасна война. Ние... повече няма да се видим, може би никога.

Вейлин неволно пристъпи напред и посегна към ръцете ѝ.

— Ще говорим отново. Обещавам.

— Вейлин! — Аспект Елера стоеше наблизко, стиснала градинарски нож. Усмивката ѝ бе сияйна. — Укрепнал си.

— Благодарение на грижите на сестра Шерин, аспект.

— Така е. Загрижеността ѝ е ценна. Както и времето ѝ.

— Простете, аспект. — Шерин наведе глава. — Не бива да се мотая...

— Това не беше укор, сестро. Но градът се вълнува. Боя се, че съвсем скоро ще имаме нужда от уменията ти.

Шерин кимна и погледна прощално Вейлин с тъжна усмивка. След това пусна ръцете му и си тръгна. Вейлин я гледа, докато не изчезна от погледа му.

— Какво знаеш за цветята? — попита аспект Елера и му предложи ръка за опора, преди да го поведе към градината.

— Инструктор Хутрил ме научи да разпознавам отровните. Казва, че е добре да ги смелим и да намажем с тях стрелите си. — „И имам сестричка, която харесва зимничета.“

— Убедена съм, че са много полезни. Знаеш ли какви са тези? — Тя спря пред ниска леха с лилави цветя, оградени от четири издължени листа.

— Не съм виждал такива, аспект.

— Марлиански орхидеи от далечния юг на Алпиранската империя. Всъщност са кръстоска. Добавих от местните, защото

нашият климат е по-студен от обичайния им. Често се случва при цветята. Ако ги извадиш от почвата, на която са свикнали, повяхват и умират.

Вейлин усети, че му преподават урок, който нямаше желание да слуша.

— Разбирам, аспект. — Предполагаше, че това е отговорът, който се очаква.

— Шерин е специална — продължи аспектът. — Грижа я е. Даже повече от братята и сестрите в този орден. Може би на това се дължат уменията ѝ. И е много добра. Вече ме задминава в много области, но не ѝ го казвай. Подобни умения я изолират. Малцина биха си направили труда да я опознаят, за да разберат колко е специална. Но ти го направи, както и предполагаш. Затова ви разпределих заедно. Но не очаквах, че връзката ви ще стане толкова здрава.

— Вярвам, че приятелството между служителите на Вярата не е забранено.

Аспект Елера сбърчи вежди от нахалството му, но не го смъмри.

— Приятелството трябва да се цени винаги. Но не може да попречи на ролите, които ви предстоят. Шерин е същото нещо за този Орден, каквото си ти за твоя.

— И какво е то?

— Бъдещето. Необходимо е и двамата да го разберете. Майка ти не можа, или пък отказа. Любовта може да го причини. Да те ослепи за пътищата, които ти е предопределила Вярата. Когато ни напусна и се омъжи за баща ти, Петият орден загуби бъдещия си аспект.

— Сигурен съм, че майка ми е познавала гласа на сърцето си.

Тя се намръщи леко, доловила горчилката в гласа му.

— Да. Не го казвам с критика, а със съжаление. Тя беше най-добрата ми приятелка и ме обучаваше. Без нея нямаше да знам нищо.

Спря пред една проста дървена пейка и му махна да седне. Вейлин беше благодарен за почивката. Краката му щяха да се подгънат всеки миг.

— Аспект, може ли да попитам какво научихте за нападателите?

Тя поклати глава.

— Много малко. Огледахме телата. Не открихме нищо значимо, освен че всички имат отровни капсули в зъбите, като сестра Хена.

Лицата им са непознати. Кралската гвардия и Четвъртият орден водят разследването. Вярвам, че с времето ще открият нужните отговори.

За жена, избегнала на косъм смъртта, изглеждаше изумително незаинтересована от самоличността на нападателите.

— Не се ли боите, че може да опитат отново?

Тя се намръщи, сякаш не ѝ бе хрумвало досега.

— Ако решат, ще пробват. Не мога да направя нищо по въпроса. Вярата ни учи да приемаме нещата, които не можем да променим.

— Сестра Хена е била тук дълго време. Сигурно ви боли от предателството ѝ.

— Предателство? Съмнявам се някога да е имала лоялност към нас, така че как би могла да ни предаде? Тя направи това, за което е била изпратена. Признавам, че съм впечатлена от отдадеността ѝ. Да живее в лъжа през цялото време и никога да не трепне и да свали маската си.

— Преди да умре ми каза нещо. „Някога бяха седем.“ Знаете ли какво означава?

Отново имаше реакция, но не същото разпознаване като при инструктор Солис. По-скоро страх, който изчезна мигновено.

— Днес имаш много въпроси, Вейлин. Това започва да става постоянна черта в нашите разговори.

„Още един човек, който няма да ми каже нищо.“

— Простете, аспект.

Тя разсея притесненията му със смях.

— След всичко, което направи за мен, чувствам, че ти дължа поне един отговор. Питай, но само едно нещо.

„Само един въпрос?“ Изглеждаше почти жестоко, сякаш го разиграваше. Той искаше отговори на купищата въпроси, които го измъчваха, но след трескав размисъл се спря на този, който го вълнуваше от месеци.

— Какво знаете за сестра ми?

— Аха. — Тя направи пауза и на лицето ѝ се изписа тъга. — Знам, че е много умно момиче. Че родителите ѝ я обичат много. Знам, че е родена преди десетина години.

— Докато майка ми е била още жива.

Аспектът въздъхна тежко.

— Вейлин, не искам да те наранявам, но трябва да разбереш, че не всеки брак е щастлив. Баща ти и майка ти се обичаха много, но бяха и много различни. Майка ти мразеше войната, беше се нагледала на кръв по време на службата си в Ордена. Но приемаше позицията на баща ти, защото го обичаше и защото той беше справедлив мъж, който се опитваше да удържа жестокостта на Кралската гвардия. Но при Третата мелденейска война тя откри, че вече не издържа. Знаеше какво му е заповядано и го молеше да откаже. Но баща ти се подчини на краля.

— Градът. — „Мъже, жени, деца... пищящи сред пламъците.“

— Да. Това ги измъчваше и сложи край на брака им. Тя го отблъсна. Баща ти започна да прекарва повече време навън. Не знам как се е запознал с жената, която му е родила дъщеря. Но след смъртта на майка ти, когато ти беше изпратен в Шестия орден, те се преместиха при него. Той поиска позволение да се ожени отново и да узакони момичето, но кралят отказа. Военачалникът трябва да е за пример, модел за подражание. Не след дълго баща ти напусна поста си.

— Майка ми знаеше ли? За момичето.

— Не мисля. Точно тогава здравето ѝ се влоши. Беше притеснена за твоето бъдеще. — Елера посегна и приглади косата на челото му. — Имаше големи надежди за теб. Въпреки всички добрини и излекувани хора ти беше най-скъпото ѝ постижение.

— Радвам се, че не е жива да види в какво се превърнах.

Плесницата бе бавна по неговите стандарти, но толкова неочаквана, че не успя да я блокира.

— Никога не го казвай! — Гласът ѝ бе изпълнен с гняв, а той търкаше зачервената си буза. — В какво си се превърнал? Храбър младеж, който спаси живота ми. Както и живота на сестра Шерин. Знаем, че духът на майка ти е горд от това какъв си станал.

— Аз съм убиец. Само това знам да правя.

— Ти си воин, служещ на Вярата. Не го забравяй. Сега може да не значи много, но след време ще разбереш.

— Желанието ѝ не беше такова. Баща ми ме прати в Ордена, за да прибере курвата си в нейната къща...

— Решението не беше негово.

— Значи е било поредната кралска заповед. Символ на отдадеността му.

— Това беше предсмъртното желание на майка ти.

Той осъзна, че са го зашлевили отново, но много по-силно. Главата му се завъртя и мислите му запрепусаха. „ЛЪЖИ! Тя лъже! Майка ми никога не би го пожелала.“

— Вейлин?

Той се надигна от пейката и залитна. Коремът му кипеше от гадене и объркване, но отслабналите крака направиха едва няколко крачки, преди да рухне в ценните орхидеи и от очите му да бликнат сълзи.

— Вейлин. — Тя го прегърна, за да успокои риданията му. — Съжалявам. Трябваше да ти го кажа.

— Защо? — прошепна той в гърдите ѝ. — Защо го е сторила?

— Защото бе достатъчно смела да погледне в теб и да види мъжа, в който е предопределено да се превърнеш. Молеше се на Покойните да наследиш дарбата ѝ и да прекараш живота си като лечител. Но докато растеше, виждаше, че си наследил уменията на баща си. Ако беше останал с него, щеше да имаш друг живот. Пак щеше да служиш, но не на Вярата, а на краля. Знаеш ли, че той имаше планове за теб? Щеше да си му много полезен. Майка ти загуби съпруга си заради плановете му и не искаше да загуби и сина си. Когато здравето ѝ се влоши, тя знаеше, че няма да може да те защити, а баща ти винаги би се подчинил на своя монарх. Тя познаваше аспект Арлин добре от кумбраелските войни и го помоли да те вземе. Той се съгласи, макар да знаеше, че рискува конфликт с Короната. Баща ти се разгневи страшно, когато научи, но тя умираше и с последното си желание го накара да обещае, че ще те даде на Ордена. Това бе последната му проява на вяност към нея.

„Верността е нашата сила... Вяност към крал... Вяност към предадена съпруга...“

Гласът му премина в шепот и той сподели една от дълбоко пазените си тайни.

— Веднъж я чух, първата вечер в Ордена, докато се тресях от страх. Чух я да казва името ми.

Елера го прегърна силно.

— Тя те обичаше много. Когато те положих в ръцете ѝ, засия от радост.

Той се дръпна и я погледна объркано.

Елера се усмихна и го целуна по челото.

— Аз ти бях акушерка, Вейлин Ал Сорна. Беше голямо и пищящо бебе.

„Въпроси. Толкова много въпроси.“ Някак си успя да се стърпи и да ги остави неизречени. Тези отговори му стигаха засега. Елера продължи да го държи, докато хлипането му не престана, след което му помогна се върне в къщата.

Вейлин си тръгна след два дни, като се сбогува сърдечно с братята и сестрите. Сестра Шерин отсъстваше. Елера я беше пратила по южното крайбрежие, където имаше много пострадали след безредиците. Щяха да минат почти пет години преди Вейлин да я срещне отново.

6.

Възстанови се за няколко дни без никакви остатъчни ефекти освен склонността да кашля в студените утрини и пожизнена подозрителност към твърде любвеобилните жени — нещо, което не създаваше често грижи на брат от Шестия орден. Завръщането му в Ордена бе посрещнато със заучено безразличие от инструкторите, в рязък контраст със сърдечното сбогуване, което получи от братята и сестрите от Петия орден. Братята му, разбира се, се държаха различно, суетяха се около него със смущаваща загриженост, държаха го в леглото цяла седмица и му тъпчеха храна в гърлото при всеки сгоден случай. Даже Норта взе участие, макар че Вейлин долови определен садизъм в начина, по който подпъхваше одеялата под него и поднасяше супената лъжица към устата му. Френтис беше най-лошият от всички — прекарваше всяка свободна минута в тяхната стая в кулата, бдеше разтревожен над него и се вълнуваше дори при най-лекото покашляне или признак за лошо здраве. Спечели си първия бой с пръчка от инструктор Солис за невявяване на тренировка с мечове, защото бе притеснен от това, че през нощта Вейлин бе вдигнал температура. Накрая аспектът му забрани да влиза в стаята под заплахата от прогонване.

Когато Вейлин вече бе достатъчно силен, за да става от леглото без чужда помощ, първата му работа беше да посети кучкарника, където Белег го посрещна с бурна радост, събори го на земята и почна да му лиже лицето с грапавия си като шмиргел език, докато бързо растящите му кутрета припкаха наоколо и джафкаха възбудено.

— Разкарай се, звяр такъв! — изсумтя Вейлин и успя да избути кучето от гърдите си. Белег заскимтя кратко от това порицание, но после положи с обич глава върху гърдите му.

— Знам. — Вейлин го почеса зад ушите. — И ти ми липсваше.

Когато отиде в конюшната, откри, че Плюй също му е подготвил приветствие. То продължи цели две минути и инструктор Ренсиал уверено заяви, че това е най-дългата пръдня, която е чувал от кон.

— Проклетата кранта — промърмори Вейлин и поднесе бонбон към муцуната на жребеца. — Скоро е Изпитанието на коня. Не ме проваляй, става ли?

Откри Кейнис да се упражнява в стрелба: опитваше се да пусне колкото може повече стрели за най-кратко време — умение, което бе от решаващо значение в Изпитанието на лъка. Според Вейлин Кейнис едва ли се нуждаеше от упражнения: ръцете му се движеха толкова бързо, че чак се размазваха пред очите, докато пращаше стрела след стрела в мишената на трийсет крачки. Вейлин постепенно бе подобрил уменията си с лъка, но знаеше, че никога не може да постигне майсторството, демонстрирано от Кейнис, а дори и той бе засенчен от Дентос и Норта.

— Малко встрани е — отбеляза Вейлин, макар че честно казано, отклонението бе едва забележимо. — Последните няколко се отклониха наляво.

— Да — съгласи се Кейнис. — Прицелът ми започва да се разсейва някъде след четирийсетата стрела. — Опъна тетивата и тренираните мускули на ръката му се напрегнаха, преди да прати стрелата в центъра на мишената. — Малко по-добре.

— Искан да те питам за убиеца, когото си спрял.

Кейнис се намръщи.

— Разправях историята вече много пъти, на теб, на другите и на инструкторите. Както, сигурен съм, и ти си разправял своята.

— Той каза ли нещо? — настоя Вейлин. — Преди да го убиеш.

— Да, каза: „Разкарай се, момче, или ще те изкормя.“ Едва ли си заслужава да бъде възпято в песен, нали? Чудех се дали не трябва да го променя, когато запиша историята.

— Смяташ да пишеш за това?

— Разбира се. Един ден ще напиша историята за нашата служба на Вярата. Имам чувството, че нашият Орден проявява печално нехайство в записването на историята си. Знаеш ли, че ние сме единственият Орден без собствена библиотека? Надявам се да положи началото на нова традиция. — Пусна още една стрела и бързо след нея още две. Вейлин забеляза, че прицелът му се е влошил.

„Убийството на човек не се понася лесно, нито пък е леко да се говори за него“ — помисли си и попита:

— Харесваше ли го? Този брат Нилин?

— Беше интересен човек с множество истории, макар че като се замислих по-късно, осъзнах, че предпочиташе по-древните предания. Наричат ги Старите песни, от времето преди Вярата да набере мощ, сказания за кръв и война и практикуване на Мрачното.

„Мрачното... Вълк в гората, вълк, виещ под прозореца ми.“

— „Някога бяха седем.“ Знаеш ли какво означава това?

Кейнис бе изпънал отново лъка си, но бавно го отпусна.

— Къде го чу?

— Сестра Хена го каза преди да глътне отровата. Какво означава това, братко? Знам, че знаеш.

Кейнис свали стрелата от лъка и я прибра в колчана на кръста си, след което остави внимателно лъка върху калъфа му.

— Това е една история. Предание като Старите песни, но се отнася до Вярата. Честно казано, никога не съм го смятал за истина. Рядко се разказва, а и в архивите на Ордените не се споменава нищо за него.

— За кое?

— В наше време има шест Ордена, служещи на Вярата. Но едно време, казват някои, били седем. В ранните години на Вярата, когато се образували Ордените и били избрани първите аспекти, се говори, че имало Седми орден. Ордените били създадени, за да служат на всеки от главните аспекти на Вярата, и затова братята и сестрите, избрани да предвождат даден Орден, се наричат аспекти. Говори се, че Седмият орден бил Орденът на Мрачното, братята и сестрите в него се ровели в мистериите, търсели познание и могъщество, за да служат по-добре на Вярата. Традиционно практикуването на Мрачното се приписва на Отричащите, но ако вярваме на тази история, то някога е било част от Вярата. Историята гласи, че след сто години възникнала криза. Седмият орден започнал да набира мощ, използвал знанията си за Мрачното, за да се домогва към господство над Ордените. Членовете му твърдели, че техните познания ги доближават повече до Покойните, че могат да чуват гласовете им и да тълкуват напътствията им по-ясно от другите Ордени. Казвали, че тази привилегия им дава право на водачество, на върховна власт във Вярата. Разбира се, подобно нещо не можело да бъде търпяно, на Вярата ѝ е нужно равновесие между Ордените, не може един да бъде поставян над останалите. Затова започнала война между ПравOVERните и след време Седмият бил

унищожен, но не и преди да се пролее много кръв. Говори се, че хаосът, предизвикан от тази война, бил толкова голям, че довел до разкъсването на Кралството на четири владения, които били обединени отново едва при царуването на великия ни крал Янус. Дали в това има нещо вярно, никой не може да каже. Ако е истина, станало е преди повече от шестстотин години, а малкото книги, оцелели през вековете, не споменават нищо за тези събития.

— И все пак ти, изглежда, знаеш историята добре.

— Познаваш ме, братко. — Кейнис се усмихна. — Винаги съм обичал сказанията. Колкото по-чудати, толкова по-добре.

— Вярваш, че е истина, нали? — И изведнъж Вейлин бе осенен от прозрение, породено от лекичката усмивка на Кейнис и непосредствеността, с която бе разказал историята си. — Вече си знаел. Знаел си, че зад това стои Седмият орден.

— Подозирах го. Има истории, малко повече от предания, според които Седмият орден така и не е бил унищожен напълно; оцелял е и се е развивал тайно, чакайки сгоден момент да се завърне и да се сдобие с господството, до което се е домогвал толкова отдавна.

— Да вървим при инструктор Солис и аспекта, те трябва да чуят за това.

— Вече го чува, братко. Разказах им за всичките си подозрения веднага щом се върнах в Ордена. Останах с впечатлението, че не им казвам нищо, което да не знаят.

Вейлин си спомни реакцията на инструктор Солис на думите на сестра Хена и отказа на аспект Елера да обсъжда темата. „Те знаят — осъзна той. — Всичките го знаят. Тайна, пазена от аспектите в продължение на векове. Някога са били седем. А Седмият чака и крои планове. Те знаят.“

Внезапен мраз обхвана крайниците му, макар че бе ярък слънчев ден.

— Благодаря ти, че сподели знанията си с мен, братко.

— Винаги ще го правя, Вейлин — отвърна Кейнис. — Знаеш, че между нас няма тайни.

Изпитанието на коня бе два месеца по-късно. Състоеше се от трасе, дълго една миля, през гори и неравен терен, последвано от

пускане на три стрели от седлото в центъра на три мишени. За никого не бе изненада, че Норта се отличи в изпитанието, като постави нов рекорд. Останалите също се справиха добре, дори Баркус, чиято езда бе малко по-добра от тази на Вейлин.

Мъките на Вейлин започнаха от самото начало: Плюй беше капризен както винаги и минаваше в галоп едва след порой цветисти заплахи. Изминаха трасето най-бавно от всички и стрелбата на Вейлин от седлото беше едва задоволителна, но поне успя да вземе изпитанието. Този път нито един брат не се провали и вечерята се превърна в бурно празненство с тайно вмъкната бира и много замеряне с храна. На следващата сутрин бяха наказани с плуване в ледените води на реката и пет обиколки на плаца на бегом, чисто голи. Но никой не смяташе, че не си е заслужавало.

През следващите няколко седмици пристигаха нови приказки за бунтове и раздори извън стените. Отричащите, истински или подозирани, били нападани от разгневени тълпи, стотици загинали и Кралската гвардия с труд поддържала реда. Постепенно, докато лятото преминаваше в есен, Кралството се поуспокои. Противно на очакванията на мнозина, нямаше повече покушения, нито скрита армия кумбраелци под улиците, всъщност еретичното васалство бе по-спокойно, отколкото от десетилетие насам. Огненото лято, както стана известно то, се превърна в спомен, оставяйки след себе си само трупове, скръб и пепел.

В резултат на покушенията се наложи да изберат нови аспекти на Четвъртия и Втория орден, процес, който изискваше Конклав на правоверните. Вейлин и Кейнис бяха избрани да придружат аспект Арлин на заседанията, уж в ролята на телохранители, поради недостиг на заклетите братя в Дома на ордена, след като безредиците в Кралството бяха отвели повечето от тях надалеч. Вейлин обаче подозираше, че аспектът иска да научат нещо за това как различните ордени служат на Вярата.

Конклавът се състоя в заседателната зала в Дома на Третия орден, просторно помещение със сводест таван и дълги пейки покрай стените. Освен аспектите присъстваха и много от старшите инструктори на всеки орден, които също имаха право на глас при обсъждането. На Кейнис и Вейлин обаче им бе наредено да не изказват мнение.

— Не съм си и мечтал, че ще ми позволят да дойда тук, братко — прошепна ентузиазирано Кейнис, почти разтреперан от въодушевление, докато заемаха местата си зад аспект Арлин, който седеше на първия ред. — Да присъстваме на избора на двама аспекта. Това е истинско щастие.

Вейлин забеляза, че е донесъл солиден запас пергаменти и парче въглен.

— Да не би вече да започваш „Историята на брат Кейнис“?

— Всъщност смятах да я нарека „Книга за петимата братя“.

— Шестима сме, ако броим и Френтис.

— О, и той ще получи страничка-две, не се тревожи.

Аспект Сила Колвис от Първия орден вече бе тук, заедно с двайсетина от инструкторите, облечени в белите роби на ордена си. Всички бяха над шейсетте, а сбръчканите им лица изглеждаха потънали в размисъл, освен ако не спяха. Следващата пристигнала беше аспект Елера, придружена само от трима братя и две сестри. Вейлин посърна, щом видя, че Шерин не е сред тях. Аспект Дендриш Хендрил от Третия орден пристигна последен: потеше се обилно, докато вмъкваше огромното си тяло в стаята, и се настани на първия ред срещу аспект Арлин. Близкото му разминаване със смъртта явно бе оставило своя белег — кожата му бе сивкава, за разликата от предишното свинско розово, а очите му бяха хлътнали в месестото му лице като две камъчета, натикани в меко тесто. Водеше със себе си повече инструктори от останалите аспекта — над трийсет, предимно мъже, които, изглежда, имаха еднаква отвратителна миризма. В очите му трепна съвсем слаба искрица на разпознаване, щом зърна Кейнис, но той дори не поздрави младежа, който му бе спасил живота. На Вейлин даже му се стори, че долавя възмущение в държанието на аспекта. „Сигурно го е боляло почти колкото от отровата да бъде спасен от един от нас“, предположи той.

Аспект Колвис стана и отиде до подиума по средата на залата. Брататото му лице бе сериозно в съответствие с важността на момента.

— Аспекти, инструктори, братя, сестри, свикани сме на конклав. На нас се пада да решим бъдещето на два от ордена. Такова нещо не се е случвало досега в нашата Вяра и ни е наложено от ужасните събития, отнели живота на двама от най-високопоставените ни събрата. Не е нужно човек да е мъдрец, за да осъзнае, че се намираме в

зората на нов ден за нашата Вяра, ден на изпитание, ден, в който скъпите на сърцето ни убеждения ще се сблъскат с най-тежко предизвикателство. Помнете добре това, докато вземаме решенията си днес. — Обърна се към един брат от Третия орден, който стоеше в готовност близо до подиума. — Братко, моля те, покани кандидатите да се присъединят към нас.

Двамата бъдещи аспекти бяха въведени в залата: жена на около трийсет и мъж, когото Вейлин бе виждал и преди, с остри черти и черна роба — Тендрис Ал Форне. Жената бе представена като инструктор Лиеса Илниен от Втория орден, мила и ведра жена в сиво-кафява роба, която посрещна спокойно погледите на присъстващите. Тендрис Ал Форне от Четвъртия орден беше пълна нейна противоположност: взираше се в публиката със свирепост, която можеше да мине за предизвикателство. Странното веселие, което Вейлин бе видял у него преди три години, бе изчезнало, но фанатизмът му си оставаше. Тендрис огледа набързо събранието, очите му се спряха за кратко на Вейлин и той му кимна лекичко.

— Тези двамата идват пред нас, за да получат одобрението ни — каза аспект Колвис на събралите се представители на ордена. — Вярата изисква да обсъдим предимствата от тяхното назначаване. Ще изслушаме въпросите ви сега.

Аспект Хендрил бе първият, който вдигна ръка и се обърна с въпрос към Лиеса Илниен.

— Многожалейният аспект, когото искате да заместите... — започна той, млъкна и се изкашля силно в една дантелена кърпичка, — служи като аспект на Втория орден над двайсет години. Мислите ли, че можете да предложите същия опит?

Жената отговори без колебание, думите се лееха от устата ѝ с равен и отмерен тон.

— Един аспект няма нужда от опит. Аспектът е брат или сестра, който въплъщава най-добре ценностите на своя орден.

— И вие дръзвате да отсъдите, че сте въплъщение на ценностите на своя орден, така ли? — попита Хендрил, като почервеня леко, макар Вейлин да усети, че гневът му е донякъде насилен.

— Дръзвам да съдя себе си във всичко — отвърна инструктор Лиеса Илниен. — Вярата ни учи да сме съдници на самите себе си, защото кой познава сърцето на човек по-добре от самия него?

— Инструктор Лиеса — обади се аспект Елера, преди Хендрил да успее да отговори. — Пътували ли сте надалеч в Кралството?

— Посетила съм всичките четири васалства и прекарах една година в мисия до Северните предели, за да отнеса Вярата на конните племена от Великите равнини.

— Благородно начинание. Постигнахте ли някакъв успех?

— За съжаление конният народ избягва чужденците и се придържа към своите заблуди. Ако бъда благословена с издигане до аспект, се надявам да пратя още мисии на север. Вярата е щастие, което трябва да разпространим и отвъд границите си.

— Тази загриженост за външния свят — рече аспект Колвис — като че ли противоречи на ценностите на ордена ви. Той винаги е бил бастион на съзерцанието и размишлението, защитен от множеството бури в земите ни. Нима това дело няма да пострада, ако се обвържете повече със суровия физически свят?

— За да размишляваме, трябва да имаме върху какво да размишляваме. Живот без опит не дава възможности за размисъл. Онези, които не са живели, не могат да размишляват върху мистериите на живота.

Вейлин беше впечатлен от логиката на жената, но можеше да долови вълнението на събралите се инструктори, приглушен шум от разговори изпълваше пейките. До него Кейнис драскаше припряно.

Аспект Арлин вдигна ръка и мърморенето на тълпата секна моментално.

— Инструктор Илниен, защо мислите, че беше убит аспектът ви? Жената наведе глава за момент и по лицето ѝ премина тъга.

— Има хора, които искат да навредят на Вярата ни — каза тя и вдигна глава, за да срещне очите на аспект Арлин. Отмереният ѝ досега тон леко трепна. — Кой са те или защо го правят, не мога да си представя.

До нея брат Тендрис Ал Форне заговори за първи път:

— Ако сестра ни не може да си представи кой би се бунтувал срещу нас, може би аз мога.

— Разговорът с вас още не е започнал — отбеляза аспект Колвис.

— Покажете малко уважение, младежо — изхъхри аспект Хендрил. Вейлин забеляза кървави петна по кърпичката му.

— Не проявявам неуважение — отвърна Ал Форне. — Само ви представям истината, за която някои от нас, изглежда, се боят да говорят.

— И коя е тази истина? — попита аспект Елера.

Ал Форне направи пауза и си пое дълбоко дъх, сякаш събираше сили. До Вейлин парчето въглен на Кейнис висеше в очакване над пергамента.

— Ние сме затънали в самодоволство — каза накрая Ал Форне. — Позволили сме да станем слаби. Някога Шестият орден се е борил само срещу враговете на Вярата, а сега охранява границите на Кралството, в пълно подчинение на Короната, и сектите на Отричащите се множат безпрепятствено. Някога Петият орден предлагал изцеление само на истинските привърженици на Вярата, а сега е разтворил обятия за всички, дори за неверниците, затова тяхната сила и увереност расте, като знаят, че могат да заговорничат срещу нас, а ние пак ще ги лекуваме.

Замълча, за да наблегне на следващите си думи.

— До неотдавна моят собствен орден пазеше архиви за сектите и практиките на Отричащите, които обхващаха векове, но преди по-малко от три месеца те бяха унищожени, за да се отвори място за кралските сметки, които сега сме задължени да водим. Знам, че думите ми могат да ядосат или разгневят мнозина от вас, но повярвайте ми, братя и сестри, ние сме обвързали Вярата твърде силно с Кралството и Короната. И точно заради това ни нападат, защото нашите врагове виждат слабостта ни, макар ние да не я виждаме.

Тишината бе осезаема, наруши я само задавената ярост на аспект Хендрил, който успя да изсъска:

— Идвате пред нас, бълвайки тази... тази ерес, и все още очаквате да ви направим аспект?

— Идвам пред вас, за да кажа истината с надеждата, че нашата Вярa ще се върне в правия път. Що се отнася до одобрението ви, нямам нужда от него. Аз съм изборът на моя орден. Бях избран единодушно и никой друг няма да застане пред вас. Според каноните на Вярата трябва да се консултираме с вас преди назначението ми, нищо повече. Не съм ли прав, аспект Колвис?

Възрастният аспект кимна сковано с побелялата си глава — или прекалено потресен, или прекалено възмутен, за да говори.

— Значи сме се консултирали и ви благодаря за вниманието. Моля се всички вие да се вслушате в думите ми. А сега трябва да се връщам в ордена си: имам много работа за вършене. — Той се поклони, обърна се и тръгна бързо към вратата.

Конклавът избухна в яростни викове, присъстващите се изправиха на крака и завикаха гневно към гърба на оттеглящия се Ал Форне, като най-гръмко отекваха думите „еретик“ и „предател“. Ал Форне не се обърна: излезе от залата, без да нарушава крачката си или да хвърли поглед назад. Суматохата продължи, над глъчта се издигнаха призови за действие, някои инструктори умоляваха аспект Арлин да залови Ал Форне и да го прати в Черната твърд. Но аспектът остана да седи мълчаливо. До Вейлин Кейнис бе привършил запаса си от пергамент и трескаво ровеше в джобовете си за още.

— Това случвало ли се е преди? — попита го Вейлин и откри, че трябва да вика, за да бъде чул.

— Никога — отвърна Кейнис. Намери парче пергамент и продължи да пише, покривайки го бързо с драскулки. — Никога в цялата история на Вярата.

7.

Есента доведе Изпитанието на лъка. Още веднъж всички послушници го издържаха. Предсказуемо Кейнис, Норта и Дентос се представиха отлично, докато Баркус и Вейлин се оказаха само задоволително добри, поне според стандартите на Ордена. Наградиха ги с разрешение да присъстват на Летния панаир, отложен с две седмици поради бунтовете.

И Вейлин, и Норта избраха да останат в цитаделата. Носеха се слухове, че Ястребите продължавали да таят злоба, и изглеждаше ненужно да ги подлагат на изкушението да си отмъстят на същото място, където са били унижени. Освен това Норта нямаше желание да посещава отново събитие, свързано с екзекуцията на баща му. Прекараха деня, ловувайки в гората с Белег, който бързо надуши една сърна и Норта заби стрела в шията ѝ от петдесет крачки. Вместо да мъкнат трупа до кухните решиха да го разфасоват на място и да пренощуват в гората. Беше приятна привечер, листата на ранната есен образуваха зеленикаво-бронзов килим и слънчеви лъчи си пробиваха път през клоните.

— Има и по-лоши места, където да бъде човек — отбеляза Вейлин и си отрязва парче от сърнешкия бут, който цвърчеше над лагерния огън.

— Напомня ми за дома — каза Норта и подхвърли една мръвка на Белег.

Вейлин скри изненадата си. След екзекуцията на баща му Норта рядко говореше за живота си преди Ордена.

— Къде се намира той? Домът ти.

— На юг, триста акра земя, оградени от река Хебрил. Къщата е на брега на езеро Рил. Когато бях момче, представляваше замък, но баща ми внесе много промени в нея. Имахме над шейсет стаи и конюшня за четирийсет коня. Често излизахме да яздим в гората, когато той не беше във Варинсхолд по кралски дела.

— Той казваше ли ти какво върши за краля?

— Много пъти. Искаше да се науча. Казваше, че един ден ще служи на принц Малциус също както той служи на крал Янус. Че е дълг на нашето семейство да сме най-близките съветници на краля. — Изсмя се горчиво.

— Разказвал ли ти е някога за войната с мелденейците?

Норта му хвърли кос поглед.

— Имаш предвид когато баща ти изгорил града им? Спомена го само веднъж. Каза, че мелденейците и без това нямало как да ни мразят повече. Пък и получили достатъчно предупреждения какво ще се случи, ако не оставят на мира корабите и крайбрежието ни. Баща ми беше доста прагматичен човек и опожаряването на града им май не го безпокоеше много.

— Не ти е казал защо те праща тук, нали?

Норта поклати глава. Вече бе късна вечер и светлината на огъня блестеше ярко в очите му, а красивото му лице тънеше в сенки.

— Каза, че съм негов син и желанието му е да се присъединя към Шестия орден. Помня, че беше спорил с майка ми предната нощ, което бе странно, защото те никога не спореха, всъщност рядко изобщо си говореха. На сутринта тя не дойде на закуска и не ми позволиха да се сбогувам с нея, когато каруцата дойде да ме вземе. Оттогава не съм я виждал.

Потънаха в мълчание и умът на Вейлин се отнесе към въпроси, които смяташе, че е по-добре да не задава.

— Знам за какво си мислиш — каза Норта.

— Не мисля за...

— Напротив. И си прав. Баща ми ме е пратил в Ордена, защото твоят те е пратил тук. Казах ти, че бяха съперници, но не ти казах всичко. Баща ми мразеше Военачалника, ненавиждаше го. Известно време ми се струваше, че говори единствено за това как един роден в канавките касапин подронва позициите му. Ужасно се дразнеше, че баща ти е толкова популярен сред народа — нещо, което той самият така и не постигна. Той не беше един от тях, имаше благородно потекло, докато твоят баща беше човек от простолюдието, издигнал се по собствени заслуги. Когато те прати тук, това бе голям символ за неговата преданост към Вярата и Кралството, публична жертва, на която можеше да се отвърне само по един начин.

— Съжалявам...

— Не се извинявай. Ти си също толкова жертва на твоя баща, колкото аз на моя. Отне ми години да осъзная защо го е направил и един ден отговорът просто изскочи в главата ми. Отказал се е от мен, за да подобри положението си в двора. — Устните му се изкривиха в невесела усмивка. — Нашият скъп крал, изглежда, не се е впечатлил много от жеста му.

„Аз не съм жертва на баща си — помисли си Вейлин. — Майка ми ме е пратила тук, за да ме предпази.“ Остави мисълта неизречена, тъй като подозираше, че Норта трудно ще я приеме.

— Иронично е, не смяташ ли? — попита Норта след малко. — Ако не ни бяха дали на Ордена, най-вероятно щяхме да станем врагове, като бащите си. Синовете ни също щяха да са врагове, а може би дори и техните синове, и щеше да продължава така во веки веков. Сега поне е свършило, преди да започне.

— Говориш все едно едва ли не си доволен, че си в Ордена.

— Доволен ли? Не точно, просто го приемам. Сега това е моят живот. Кой може да каже какво ще ни донесе бъдещето?

Белег се прозя и зъбите му заблестяха на светлината на огъня, после се приближи до Вейлин и се сгуши край него, за да заспи. Вейлин го потупа по хълбока и се изтегна на постелята си. Взря се в небето, търсейки фигури сред множеството звезди, докато чакаше сънят да го обземе.

— Имам чувството, че съм ти длъжник, братко — каза Норта.

— Длъжник ли?

— Дължа ти живота си.

Вейлин осъзна, че Норта се опитва да му благодари по единствения начин, на който е способен. Не за първи път се зачуди що за човек би излязъл от Норта, ако баща му не го бе пратил тук. Бъдещ първи министър? Меч на кралството? Може би дори Военачалник? Но се съмняваше, че би станал човек, който би се отказал от сина си само за да надмине своя съперник.

— Не знам какво ще ни донесе бъдещето — каза накрая той на брат си. — Но подозирам, че ще имаш много възможности да изплатиш дълга си.

Любопитен факт от живота в Ордена бе, че колкото повече растяха, толкова по-трудни ставаха тренировките им. Изглежда, уменията им трябваше да се подобряват непрекъснато, да бъдат заточвани като острие на меч. И така, докато есента преминаваше в зима, упражненията им с меч се удвоиха, а после и утроиха, докато не започна да им се струва, че само това правят. Единственият им инструктор остана Солис, другите вече бяха заети с по-младите попълнения. Мечът се превърна в техен живот. Причината не бе тайна. Следващата година щеше да доведе със себе си Изпитанието на меча, в което щяха да се изправят срещу трима осъдени престъпници с меч в ръка и да победят или да умрат.

Упражненията им започваха в седем сутринта и продължаваха до края на деня с кратки прекъсвания за храна или за бързо припомняне на наученото с лъка или конете. Инструктор Солис им показваше комбинация от мушкания, парирания и удари, която изпълняваше светкавично в течение на няколко секунди, а после им заповядваше да я повторят. Неуспехът водеше до тичане около плаца. Следобед сменяха мечовете си с дървени и се нахвърляха един срещу друг. Това съревнование ги оставяше с колекция от синини, които ставаха все по-живописни.

Вейлин знаеше, че е най-добрият сред тях с меча. Дентос бе майстор на лъка, Баркус — на ръкопашния бой, Норта бе най-умелият ездач, а Кейнис познаваше пущинака като вълк, но мечът беше специалността на Вейлин. Никога не би могъл да обясни чувството, което пораждаше той у него, усещането, че острието е част от тялото му, продължение на ръката му, как близостта му с оръжието изостряше възприятията му по време на битка, как отгатваше движенията на противника, преди да ги е направил, парираше удари, които биха поразили друг човек, откриваше пролука в защити, които би трябвало да го смутят. Не след дълго инструктор Солис престана да го пуска срещу останалите.

— Отсега нататък ще се биеш с мен — каза той на Вейлин, докато стояха един срещу друг с извадени дървени мечове.

— За мен ще е чест, учителю — отвърна Вейлин.

Мечът на Солис го прасна по китката и дървеното оръжие излетя от ръката му. Вейлин се опита да отстъпи, но Солис бе прекалено бърз,

ясеновата му пръчка го халоса в диафрагмата, въздухът излетя от дробовете му и той рухна на земята.

— Винаги трябва да уважаваш противника си — обясни Солис на другите, докато Вейлин се мъчеше да потисне надигащата се жлъчка. — Но не прекалено много.

Със зимата дойде Изпитанието на пущинака на Френтис и те се събраха на двора да го изпратят с няколко подобрани съвета.

— Стой настрани от пещерите — каза Норта.

— Убивай и яж всичко, което намериш — рече Кейнис.

— Не губи кремъка и огнивото — посъветва го Дентос.

— Ако има буря — каза Вейлин, — стой в убежището си и не слушай вятъра.

Само Баркус нямаше какво да каже. Споменът от намирането на тялото на Дженис по време на собственото му изпитание бе още пресен и той ограничи сбогуването си до леко потупване по рамото на Френтис.

— Чакам го с нетърпение, ама наистина — рече весело Френтис, като претегляше раницата си. — Пет дена извън стените. Без упражнения, без бой с пръчка. Нямам търпение.

— Пет дена студ и глад — напомни му Норта.

Френтис сви рамене.

— И друг път съм гладувал. А също и студувал. Предполагам, че бързо ще свикна пак.

Вейлин се изумяваше колко е заякнал Френтис през двете години, откакто бе влязъл в Ордена. Вече бе висок почти колкото Кейнис и плещите му сякаш ставаха по-широки с всеки ден. В добавка към телесната промяна характерът му също се беше променил: хленчът, който изпъстряше речта му като момче, почти бе изчезнал и той подходеше към всяко предизвикателство със сляпа увереност в собствените си способности. Не беше изненадващо, че е станал водач на групата си, макар че реакцията му към критика често бе внезапен гняв, а понякога и насилие.

Гледаха го как се качва на каруцата с другите момчета. Инструктор Хутрил изплющя с юздите и подкара каруцата през портата. Френтис им помахаше и им се ухили широко.

— Ще се справи — увери Кейнис Вейлин.

— И още как — каза Дентос. — Той е от онези, които се връщат по-дебели, отколкото са тръгнали.

Дните се нижеха бавно. Братята се упражняваха и лекуваха синините си, а тревогите на Вейлин за Френтис растяха с всяка следваща сутрин. Четири дни след заминаването на момчето вече бяха завладели мислите му; притъпяваха уменията му с меча и го оставяха с жестоки синини, които той почти не забелязваше. Не можеше да се отърси от човъркащото го усещане, че нещо не е наред. Това чувство вече му бе познато, сянка върху мислите му, на която се бе научил да се доверява, но този път бе по-силно, по-настойчиво, като мелодия, която не може да си спомни съвсем.

Когато изтече и петият ден, той откри, че се навърта около портата, увит плътно в наметалото си, и се взира в сгъстяващия се мрак за някакви следи от каруцата, която връща Френтис на сигурно място в Дома на ордена.

— Какво правим тук? — попита Норта. Лицето му бе погрозняло както никога от хапещия студ на зимната вечер. Другите се бяха прибрали в стаята си в кулата. Днешната тренировка беше тежка, по-тежка дори от онези, с които бяха свикнали, и трябваше да се погрижат за порязванията си преди вечеря.

— Чакам Френтис — отвърна Вейлин. — Прибирай се, ако ти е студено.

— Не съм казал, че ми е студено — промърмори Норта и остана с него.

Накрая, когато ясното зимно небе потъмня и заблестяха звездите, каруцата се появи. Инструктор Хутрил я караше към портата и в нея имаше четирима послушници, с трима по-малко, отколкото бяха тръгнали преди пет дни. Още преди подковите на конете да зачаткат по калдъръма на двора, Вейлин разбра, че Френтис не е сред тях.

— Къде е той? — обърна се към инструктор Хутрил, когато той дръпна юздите.

Инструкторът пренебрегна това неуважение и отвърна:

— Нямаше го. — И слезе от капрата. — Трябва да видя аспекта. Остани тук. — И се отправи с тежки крачки към покоите на аспекта.

Вейлин успя да се сдържи цели десет секунди, преди да забърза подире му.

Инструктор Хутрил прекара при аспекта няколко дълги минути, преди да се появи отново. Мина покрай Вейлин, без да го поглежда, като пренебрегна въпросите му. Вратата на аспекта остана здраво затворена и Вейлин се усети, че пристъпва напред да почука.

— Не! — Ръката на Норта го улови за китката. — Да не си луд?

— Трябва да знам.

— Трябва да чакаш.

— Какво да чакам? Тишината? Да не остане никаква следа, че той някога е бил тук? Като Микел или Дженис? Да запалим огън, да кажем няколко думи — и още един от нас си е отишъл и е забравен?

— Изпитанието на пущинака е тежко, братко...

— Не и за него! За него беше нищо работа...

— Не го знаеш със сигурност. Не знаеш какво може да се е случило извън стените.

— Знам, че гладът и студът никога не биха могли да го надвият. Беше прекалено силен.

— Въпреки силата си беше още момче. Каквито бяхме и ние, когато ни пратиха навън в студа и тъмнината да се оправяме сами.

Вейлин изтръгна ръка от хватката му и прокара пръсти през косата си, обзет от несигурност.

— Не мисля, че той някога е бил момче.

Звукът от стъпките на ботуши по камък привлече вниманието им към коридора и те видяха, че към тях крачи инструктор Солис.

— Какво правите вие двамата тук? — попита той и спря пред вратата на аспекта.

— Чакаме новини за брат си, учителю — отвърна Вейлин.

По лицето на Солис побяга кратък гняв, преди да посегне към дръжката на вратата.

— Тогава чакайте. — И влезе вътре.

Минаха само пет минути, но те им се сториха като час. Ненадейно вратата се отвори и инструктор Солис кимна рязко, за да им покаже, че могат да влязат. Завариха аспекта зад бюрото му, лицето му бе по-безизразно от всякога, но в погледа, който насочи към Вейлин, имаше преценка, сякаш онова, което щеше да се случи, бе по-важно, отколкото той би могъл да проумее.

— Братко Вейлин — каза аспектът. — Знаеш ли дали брат Френтис има някакви врагове извън тези стени?

„Врагове...“ Вейлин усети как сърцето му се сви. „Открил го е. Не можах да го защита.“

— Има един човек, аспект — отвърна той с натежал от мъка глас. — Водачът на престъпното братство на Варинсхолд. Преди да се присъедини към нас, брат Френтис забил нож в окото му. Чух, че онзи още таял злоба.

Инструктор Солис изсумтя раздражено, а Норта, както никога, сякаш бе загубил дар слово.

— И не ти ли мина през ума — рече аспектът — да споделиш тази информация с мен или инструктор Солис?

Вейлин можа само да поклати глава във вцепенено мълчание.

— Надменен идиот — процеди инструктор Солис и беше съвсем прав.

— Да, учителю.

— Стореното — сторено — каза аспектът. — Имаш ли представа къде този едноок мъж може да е отвел брат ни?

Вейлин вдигна рязко глава.

— Значи е жив?

— Инструктор Хутрил намерил тяло, но не било на брат Френтис, макар че в гърдите на нещастника стърчал забит един от ловджийските ножове на Ордена. Имало следи от яростна борба, няколко кървави дири, но никакъв брат Френтис.

„Някак си са разбрали, че е тук. Толкова съм тъп да си мисля, че слугите на Едноокия няма да го намерят. Сигурно са проследили каруцата, хванали са го жив.“ Спомни си думите на Галис Катерача: „Едноокия казва, че когато го открие, ще го дера жив цяла година...“

— Ще го върна — заяви Вейлин на аспекта с ледена увереност. — Ще убия онези, които са го пленили, и ще го върна в Ордена. Жив или мъртъв.

Очите на аспекта се стрелнаха към инструктор Солис.

— От какво имаш нужда? — попита Солис.

— Половин ден извън стените, братята ми и кучето ми.

Белег ги последва до градската порта достатъчно охотно. Първоначалната му радост от новото преживяване да се намира извън Дома на ордена бе притъпена от явно сериозното им настроение. Той сякаш знаеше какво се очаква от него: подуши чорапа, който бяха намерили под леглото на Френтис, и моментално се втурна към портата с кратък лай. Те се завтекоха след него, като се мъчеха да не го изпускат от поглед. Робската хрътка наложи убийствен ритъм, докато криволичеха по задните улички на града. За Вейлин не бе никаква изненада, че скоро ги отведе до южната част.

Улиците бяха почти пуссти, с изключение на обичайните пияници и курви, повечето от които си намираха друго място, където да бъдат, щом зърнеха петима братя от Шестия орден, тичащи след много голямо куче. Накрая Белег спря и застина в напрегната поза, както когато показваше диря по време на лов. Носът му сочеше право към една кръчма, сгушена в сенчеста уличка. Висящата над вратата табела я бележеше като „Черният глиган“. През прозорците се процеждаше мътното сияние на лампи и отвътре се носеше весела пиянска гълчава.

Белег заръмжа тихо, но смразяващо.

Вейлин коленичи, потупа го нежно по главата и му заповяда:

— Стой тук.

Хрътката нададе жално скимтене, когато се насочиха към странноприемницата, но се подчини.

— Какъв е планът? — попита Дентос, щом спряха на входа.

— Ами, смятах да ги питам къде е Френтис — отвърна Вейлин.
— След това очаквам да разберем дали наистина сме толкова добре обучени, колкото си мислим.

Веселата шумотевица на посетителите заглъхна моментално, щом видяха братята. Цяла стая предимно немити и преждевременно състарени лица се втренчиха в тях със смесица от страх и осезаема омраза. Мъжът зад тезгяха беше едър, плешив и явно не особено доволен да ги види.

— Добър вечер, господине! — поздрави го Норта, докато крачеше към тезгяха. — Чудесно заведение си имате.

— Орденът не е добре дошъл тук — рече кръчмарят и Вейлин забеляза лекото лъщение на пот по горната му устна. — Не е редно да идвате тъдява. Туй не е място за вас.

— О, не се вълнувай, драги. — Норта тупна мъжа по рамото. — Не искаме неприятности. Искаме само брат си. Онзи, който заби нож в окото на господаря ти преди две години. Бъди така добър да ни кажеш къде е и няма да убием нито теб, нито някого от клиентите ти.

Гневен ропот се надигна сред тълпата и кръчмарят облиза устни. Голото му теме вече блестеше от пот. За миг очите му се стрелнаха надясно, преди да се втренчат отново в Норта.

— Тук няма братя — каза той.

Норта го дари с една от най-милите си усмивки.

— Прощавай, но аз съм на друго мнение. Я кажи, знаеш ли, че човек може да живее няколко часа, след като му разпорят корема — в ужасии болки, разбира се?

Вейлин проследи посоката на краткия поглед на кръчмаря, но не видя кой знае какво освен неспокойно шаващите крака на нервните посетители. После обаче вниманието му бе привлечено от едно разчистено петно около огнището с размери крачка на крачка. Когато се приближи да го огледа по-добре, от близката маса стана мускулест мъж с дебели пръсти и смачкания нос на професионален боксьор.

— Ти какво си...

Вейлин го фрасна по гърлото, без да забавя ход, и го остави да хрипти върху прашните дъски на пода. Разнесе се повсеместно стържене на столове, когато другите посетители се надигнаха, и в тълпата се разнесе гневен ропот. Вейлин приклепна да огледа чистите дъски и бързо разбра, че това е капак в пода. „Добре изработен“, прецени той, проследявайки с пръсти сглобките.

— Нямате право! — развика се кръчмарят, докато Вейлин се изправяше. — Влизате тука, биете клиентите, отправяте заплахи. Туй не е редно!

Откъм посетителите се разнесе силно одобрително ръмжене. Повечето вече бяха на крака, мнозина стискаха ножове и тояги.

— Орденски копелета — процеди един и размаха нож с широко острие. — Пъхате се където не ви е работа. Ще трябва да ви кльцнем самочувствието.

Мечът на Норта излетя светкавично от ножницата и мъжът се втренчи в отсечените си пръсти, докато ножът му изтрополя на пода.

— Дръжте се по-възпитано, господине — предупреди го строго Норта.

Останалите посетители отстъпиха и се възцари напрегната тишина, нарушавана само от хленча на мъжа с осакатената ръка и хъхренето на боксьора, ударен от Вейлин. „Страх ги е — реши Вейлин, като оглеждаше лицата в тълпата. — Но не достатъчно, за да побегнат. Числеността им вдъхва сила.“

Пъхна пръсти в устата си и изсвири остро. Беше очаквал Белег да използва вратата, но робската хрътка явно смяташе прозореца за дребно препятствие. Стъклото се пръсна и се разлетя във всички посоки и една тъмна грамада от мускули се приземи в центъра на стаята, като ръмжеше и щракаше със зъби срещу всеки посетител, имал нещастieto да се намира наблизо.

Странноприемницата се опразни за секунди, с изключение на двамата ранени мъже и кръчмаря, който бе стиснал тежка тояга и лъхтеше уплашено.

— Ти защо си още тук? — попита го Дентос.

— Ако избягам без бой, той ще ме убие — отвърна плешивият.

— Едноокия ще е мъртъв до сутринта — увери го Вейлин. — Изчезвай.

Кръчмарят им хвърли последен нервен поглед, преди да пусне тоягата и да се втурне към задната врата.

— Баркус — каза Вейлин. — Помогни ми.

Забиха ловджийските си ножове в цепнатината между пода и капака и го надигнаха. Дупката, която се разкри, водеше право надолу към мъждиво осветено мазе. Вейлин видя светлина от огън да трепка по каменния под на около десет стъпки под тях. Направи крачка назад, изтегли меч си и се приготви да скочи. Белег обаче бе уловил прясна миризма и не виждаше причини да се бави. Стрелна се покрай Вейлин и изчезна в дупката. След секунда-две чуха викове на изненада и болка и ръмженето на Белег, което не оставяше съмнение, че е открил някакви врагове.

— Мислиш ли, че ще остави някой и за нас? — попита Баркус.

Вейлин скочи в дупката, приземи се на каменния под и се претърколи, за да стъпи отново на крака с насочен напред меч. Братята му го последваха бързо.

Мазето беше широко поне двайсет стъпки, с факли по стените и тунел, отдалечаващ се надясно. Имаше два трупа, и двата на едри мъже с разкъсани гърла. Белег клечеше върху единия и ближеше

окървавената си муцуна. Като видя Вейлин, изджафка и изчезна в тунела.

— Още усеща миризмата. — Вейлин взе една факла от стената и се втурна след робската хрътка.

Тунелът сякаш продължаваше до безкрай, макар че всъщност едва ли бяха тичали повече от няколко минути, преди Белег да ги изведе в голяма сводеста зала. Явно бе построена отдавна, старинна зидария се издигаше от всички страни, за да се събере в елегантен свод високо горе. Покрити с плочки стъпала водеха надолу към равна кръгла площадка, на която имаше голяма дъбова маса, отрупана със златни и сребърни изделия. Край нея седяха шестима мъже с карти в ръце и разпилени пред тях монети. Взряха се смаяно във Вейлин и Белег.

— Кои сте вие, в името на Вярата? — попита единият, висок мъж с мъртвешки изпито лице. Вейлин забеляза заредения арбалет, лежащ на стола до него. Останалите петима имаха подръка мечове или брадви.

— Къде е брат ми? — попита Вейлин.

Мъжът, който бе заговорил, стрелна с поглед Белег и забеляза кръвта по муцуната му, а после видимо пребледня, когато Баркус и другите се появиха от тунела зад Вейлин.

— Попаднали сте на погрешното място, братко — каза високият и Вейлин дори се възхити на усилията, които положи, за да не затрепери гласът му. — Едноокия не се отнася благосклонно... — Ръката му се стрелна към арбалета. Белег прескочи масата — размазано петно от мускули и зъби — и челюстите му се заключиха около гърлото на мъжа. Стрелата на арбалета отлетя към тавана. Останалите петима вече бяха на крака, стиснали оръжията си. На лицата им бе изписан страх, но не даваха никакъв признак, че се канят да бягат. Вейлин не виждаше смисъл от повече приказки.

Плещестият мъж, когото нападна, се опита да финтира наляво и да вдигне брадвата си под гарда на Вейлин, но беше прекалено бавен. Върхът на меча го улучи в шията още преди да е започнал замаха си. Набучен на острието, той се опули, очите му се изцъклиха и от устата му бликна кръв. Вейлин изтегли меча си и остави мъжа да се строполи на пода.

Обърна се и откри, че братята му вече са видели сметката на другите четирима. Баркус с мрачно лице бършеше меч си в жакета на убития от него мъж, а върху плочките се разстилаше локва гъста кръв. Дентос клекна, за да извади метателния нож от гърдите на врага си, и на Вейлин му се стори, че премигва, за да скрие сълзите си. Норта се вираше надолу към мъжа, когото бе убил, от сваления му меч капеше кръв, а лицето му бе застинало в неподвижна маска. Само Кейнис изглеждаше невъзмутим: изтръска кръвта от меч си и скрита лежащия в краката му мъж, за да се увери, че е мъртъв. Вейлин знаеше, че Кейнис е убивал и преди, но въпреки това намери хладнокръвието му за смущаващо. „Нима в края на краищата аз не съм единственият истински убиец сред нас?“, зачуди се той.

Белег изви за последно врата на високия и гръбнакът му се прекърши със силен пукот. Кучето пусна трупа и заподтичва из стаята, носът му потрепваше, докато търсеше миризмата на Френтис.

— Интересен градеж — отбеляза Кейнис, като се приближи до една от колоните, издигащи се към сводестия таван, и плъзна ръка по зидарията. — Фина работа, много фина. Не можеш да видиш такова майсторство в града в наши дни. Това място е много старо.

— Мислех, че е част от канализацията — обади се тъпо Дентос. Беше обърнал гръб на убития от него мъж и сега стоеше, скръстил ръце пред гърдите си, и трепереше, сякаш му е студено.

— О, не — отвърна Кейнис. — Това е нещо друго, сигурен съм. Вижте мотива тук. — Посочи странно каменно изваяние в зидарията. — Книга и перо. Древна емблема на Вярата, обозначаваща Третия орден, която отдавна вече не се използва. Това място датира от най-ранните години на града, когато Вярата е била още нововъзникнала.

Вниманието на Вейлин бе приковано най-вече върху Белег, но думите на Кейнис го накараха да се огледа. Видя, че в стаята има седем колони, издигащи се към тавана, всяка от тях с емблема в основата си.

— Някога са били седем — промърмори той.

— За какво говориш? — попита Норта. Бузите му вече бяха възвърнали донякъде цвета си. За разлика от Дентос, той сякаш не можеше да откъсне очи от трупа на убития си враг, а мечът му още бе окървавен.

— Седем колони — отвърна Кейнис. — Седем ордена. Това е древен храм на Вярата. — Пристъпи към една колона и се взря в

емблемата върху нея. — Змия и бокал. Обзалагам се, че това е емблемата на Седмия орден.

— Седмият орден ли? — Норта най-сетне вдигна поглед от трупа. — Няма Седми орден.

— Сега не — обясни Кейнис. — Но едно време...

— Това е разказ за някой друг ден, братко — прекъсна го Вейлин. Обърна се към Норта. — Мечът ти ще ръждяса, ако не го почистиш.

Баркус оглеждаше съкровищата, струпани на масата, и плъзгаше ръце по златото и среброто.

— Хубави неща има тук — рече с възхищение. — Щях да донеса чувал, ако знаех.

— Чудя се откъде ли са взели всичко това — каза Дентос, като претегли в ръка една орнаментирана сребърна чиния.

— Откраднали са го — каза Вейлин. — Вземете каквото искате, само гледайте да не е толкова тежко, че да ви бави.

Белег излая. Носът му сочеше към стената вляво от Вейлин. Баркус се приближи да я огледа и удари няколко пъти с юмрук по тухлите.

— Просто стена.

Белег дотича до него и подуши в основата на стената, лапите му задрасиха хоросана.

— Може би има скрита врата. — Кейнис се приближи и плъзна ръце по края на стената. — Сигурно някъде има езиче или лост.

Вейлин издърпа брадвата от безжизнените пръсти на мъжа, когото беше убил, приближи се и я стовари върху стената. Продължи да сече, докато в зидарията зейна дупка. Белег излая пак, но Вейлин нямаше нужда от сетивата на хрътката, за да разбере какво лежи от другата страна, надушваше го и сам: отвратителната сладост на гниеща плът.

Погледна Кейнис и видя съчувствие в очите на приятеля си.

„Френтис... Искам да бъда брат... Искам да бъда като теб...“

Заработи дважд по-усилено с брадвата, тухли и хоросан се разлетяха в облак от червен и сив прах. Братята му също се включиха с каквито инструменти успяха да намерят: Баркус използваше брадвичка, взета от един враг, Дентос — отчупен крак на стол. Скоро разшириха дупката достатъчно, за да могат да влязат.

Стаята от другата страна беше дълга и тясна. Факли по стените осигуряваха достатъчно светлина, за да се разкрие кошмарната сцена.

— Вярата да ни е на помощ! — възкликна потресено Баркус.

Трупът висеше от тавана, с оковани глезени и ръце, вързани към гърдите с кожен каиш. Явно бе тук от няколко дни: сивата плът бе отпусната и провисваше от костите. Зейналата на шията рана показваше как е умрял мъжът. Под него бе поставена купа, почерняла от съсирена кръв. В стаята висяха още пет тела, всяко с прерязано гърло и купа под него. Полюшваха се лекичко от течението откъм разбитата стена. Вонята беше съкрушителна. Белег сбърчи нос от мириса на развала, напоил въздуха, и остана близо до стената, колкото се може по-далеч от трупове. Дентос намери ъгъл, където да повърне. Вейлин се пребори с желанието да направи същото и тръгна от тяло на тяло, като се насилваше да погледне всяко лице, но видя само непознати.

— Какво е това? — попита Баркус в премаляла почуда. — Ти каза, че този човек бил просто престъпник.

— Изглежда, е престъпник с големи амбиции — отбеляза Норта.

— Тук не става дума за кражба — каза тихо Кейнис, като огледа по-внимателно един от висящите трупове. — Това е... нещо друго. — Сведе поглед към почернялата от кръв купа на пода. — Нещо съвсем различно.

— Какво би...? — започна Норта, но Вейлин вдигна ръка, за да го накара да млъкне, и изсъска:

— Слушайте!

Звукът бе тих и странен, мъжки глас, който напяваше. Думите бяха неразличими, чужди. Вейлин го проследи до една ниша, където откри врата, леко откряната. Като държеше ниско меч си, отвори внимателно вратата с носа на ботуша си. Оттатък имаше друга стая, грубо изсечена от камък и окъпана в червеното сияние на пламъци. Тъмни сенки играеха над гледка, която го накара да потисне вик на ужас.

Френтис бе вързан за дървена рамка пред ревящ огън. Устата му бе здраво запушена. Беше гол, тялото му бе покрито с множество резки, които образуваха върху кожата странна шарка, и кървеше обилно. Очите му бяха ококорени и пълни с агония. При вида на Вейлин се разшириха още повече.

До Френтис стоеше мъж с нож, гологръд. Силата му личеше по жилестите мускули на ръцете му и твърдите ъгловати черти на лицето му — лице само с едно око. В празната орбита бе поставен гладък черен камък, който отрази една-единствена точица светлина от огъня, когато мъжът се обърна към Вейлин.

— Аха — каза той. — Ти трябва да си наставникът.

Вейлин никога досега не бе изпитвал истинско желание да убива, истинска жажда за кръв. Но сега тя бушуваше в него, яростна песен, която заслепи разсъдъка му. Ръката му се сви върху дръжката на меча и той се хвърли напред...

Така и не разбра какво се случи, не проумя напълно парализата, обхванала крайниците му, само се озова проснат на пода, внезапно останал без дъх, мечът се изплъзна от пръстите му и издрънча върху камъните. Ръцете и краката му бяха студени като лед. Опитва се да стане, но не може да намери опора в пода, само размахваше крайници като пиян до безпаметност човек. Едноокият се отдръпна от Френтис, стиснал ножа, който приличаше на окървавен жълт зъб в сиянието на огъня.

— Здравсти! — извика Баркус и се втурна напред заедно с другите. — Време е да умреш, Еднооки!

Едноокият вдигна ръка в почти небрежен жест и пред братята на Вейлин изригна огнена стена, която ги накара да залитнат назад. Тя се проточи от единия до другия край на стаята и се издигна от пода до тавана, плътна преграда от виещи се пламъци.

— Обичам огъня — каза едноокият и обърна пак ъгловатото си лице към Вейлин. — Обичам да го гледам как танцува, доста е красиво, не намираш ли?

Вейлин се опита да бръкне под плаща си за ловджийския нож, но откри, че ръката му само трепери неконтролируемо.

— Силен си — отбеляза едноокият. — Обикновено хората изобщо не могат да помръднат. — Хвърли поглед към Френтис, който гледаше ококорен, със стичаща се от раните му кръв, а голото му тяло се напъваше с всички сили да се изтръгне от вървите.

— Дошъл си за него — продължи едноокият. — Ти си онзи, който той разправяше, че щял да дойде да ме убие. Ал Сорна, напаст за Черните ястреби, гибел за наемните убийци, потомък на

Военачалника. Чувал съм за теб. А ти за мен? — Дари го с невесела усмивка.

За своя изненада Вейлин откри, че все още може да плюе. Плюнката попадна върху ботушите на едноокия.

Усмивката изчезна.

— Виждам, че си чувал. Какво ли, питам се? Че съм престъпник? Главатар на престъпниците? Вярно е, разбира се, но само отчасти. Без съмнение ти се е наложило да убиеш няколко от моите хора, за да стигнеш толкова далеч. Не се ли зачуди защо те не побягнаха? Защо се страхуваха повече от мен, отколкото от теб?

Едноокият приклепна, доближи лицето си до лицето на Вейлин и изсъска:

— Дошъл си тук с меча си, братята си и кучето си, и нямаш никаква представа за пълната си незначителност.

Завъртя лице, излагайки на показ черния камък в орбитата си.

— Простено ти е да мислиш, че това е проклятие. Но то всъщност беше дар, чуден дар, за който трябва да благодаря на младия ти брат. Ах, каква сила ми даде! Достатъчно, за да се наложа над всички отрепки в този град. Станах крал на крадците и главорезите, започнах да ям от сребърни блюда и да утолявам похотта си с най-добрите курви. Имам всичко, което човек може да желае, и все пак откривам, че не мога да забравя едно нещо, нещо, което смуцава сънищата ми... — Стана и тръгна към Френтис. — Болката от това как едно пале, родено в канавките, заби нож в окото ми.

Френтис се гърчеше във въжетата, лицето му бе изкривено от ярост и омраза. Вейлин долавяше приглушените ругатни, които се опитваше да бълва през парцала, запушил устата му.

— Той не пожела да говори, знаеш ли — каза едноокият през рамо на Вейлин. — Трябва да се гордееш с него. Отказа да сподели тайните на Ордена ви, макар че сега, когато си тук лично, смея да кажа, че въпросите ми ще получат изчерпателни отговори. — Опря ножа в гърдите на Френтис и натисна лекичко, така че върхът да потъне на сантиметър в плътта, после прокара резка надолу до ребрата. Белите зъби на Френтис се впиха в парцала, когато закрещя.

Вейлин се опита да се подпре на ръце, да премести ледените си сковани крайници под гърдите си, а после да се надигне.

— О, не си прави труда — каза едноокият и се извърна от Френтис с окървавен нож в ръка. — Вързан си здраво, уверявам те.

Стиснал зъби, Вейлин успя да се отгласне от каменния под. Цялото му тяло трепереше от усилието.

— Наистина си силен! — каза едноокият. — Но не мога да допусна това.

Същата ледена скованост го сграбчи отново, изпълни ръцете и краката му, плъзна по гърдите и слабините му и го накара да рухне омаломощен на пода.

— Усещаш ли силата ми? — Едноокият стоеше над него. — Отначало ме плашеше, дори човек като мен могат да го побият тръпки от вирането в бездната, но страхът избледнява. — Вдигна ножа, оцапан с кръвта на Френтис. — Сега вече знам тайната. Знам как да стана неуязвим за всички врагове. — Докосна с пръст острието на ножа и близна капката кръв. — Кой би си помислил, че е толкова просто? Да бъдеш крал на престъпниците изисква проливането на много кръв. През отминалите години се къпех в нея, докато търсех жертви, за да утоля гнева си към твоя млад брат тук. И докато се къпех в кръв, открих, че силата ми расте, така че сега дори толкова силен човек като теб не може да устои на волята ми. Казаха ми, че съдбата ти лежи друга...

Кейнис се метна през огнената стена, стиснал с две ръце високо вдигнатия си меч. Замахна надолу, щом нозете му докоснаха пода, и острието съсече едноокия от рамото до гърдната кост. На лицето на почти разполовения мъж се изписа пълно изумление.

— Огън без топлина — каза Кейнис — не е никакъв огън.

Докато трупът на едноокия се свличаше на пода, а издигнатата от него огнена стена изчезна за миг, парализата на Вейлин се стопи. Той почувства как нечии ръце го вдигат. Крайниците му още трепереха от остатъчна скованост. Баркус и Норта срязаха вървите на Френтис и извадиха парцала от устата му. Освободено от въжетата, момчето подивя, закрепя пълни с омраза проклетия към безжизнения труп на едноокия, грабна ножа му и започна да го мушка отново и отново.

— Смрадливо копеле! — крещеше момчето. — Мислиш си, че можеш да ме накълцаш, гнусна отрепка!?

Вейлин махна на другите да се дръпнат и да оставят Френтис да се гаври с трупа, докато момчето не загуби сили и не се строполи

върху мъртвеца, окървавено и изтощено.

— Братко — каза Вейлин и сложи ръка на рамото му. — Трябва да се погрижим за раните ти.

8.

— Сестра Шерин още е на юг — каза брат Селин на Вейлин на портата на Петия орден. Очите му се стрелнаха към Френтис, който висеше окървавен и в безсъзнание между Баркус и Норта. — Инструктор Харин е поел задълженията й. Елате, братя. — Отвори широко вратата и ги подкани да влязат. — Ще ви отведе при него.

Инструктор Харин прекара повече от час в шиене и бинтоване на порязванията по тялото на Френтис и ги изгони от стаята, когато непоисканите им съвети и постоянните им въпроси станаха прекалено досадни. Вейлин откри аспект Елера да чака в коридора.

— Виждам, че денят ви е бил тежък, братя — каза тя. — В трапезарията ви очаква храна.

Нахраниха се мълчаливо: присъствието на толкова членове на Петия орден задушаваше разговора им. Лечителите се взираха в мрачните натрапници със сини роби, няколко познати физиономии поздравиха Вейлин и получиха в отговор само отсечено кимване. Масата им беше отрупана с храна, но Вейлин откри, че няма апетит. Ръцете му все още трепереха от онова, което му бе причинил едноокият, а гледката на вързания и кървящ Френтис продължаваше да заема основно място в мислите му.

Аспект Елера дойде при тях след около час.

— Инструктор Харин казва, че брат ви ще се възстанови. Ще се наложи да остане при нас няколко дена, докато се излекува.

— Той буден ли е, аспект? — попита Вейлин.

— Инструктор Харин му даде сънотворно. Би трябвало да се събуди на сутринта. Тогава ще можете да го видите.

— Моите благодарности, аспект. Мога ли да ви помоля да пратите вест до нашия орден? Аспект Арлин ще очаква доклада ми.

Тя прати брат Селин до дома на Шестия орден и им даде стая в източното крило. Вейлин настоя да остане при Френтис. Кейнис чакаше заедно с него, докато другите спяха, и за да си запълва времето, си чистеше оръжието. Беше положил меча и ножовете си на пода, металът им блестеше на светлината на свещта, и прокарваше парцал

по всяко острие с педантично внимание. Белег бе затворен в едно празно отделение на конюшните. Не обръщаше внимание на дадената му храна и постоянно виеше. Жалните му вопли достигаха до тях през стените.

Вейлин изучаваше дългата кама, която бе взел от Френтис — същата, с която едноокият бе нарязал тялото му. По право тя се полагаше на Кейнис, но той бе отказал да я вземе с гримаса на отвращение. Вейлин импулсивно реши да я задържи — това беше хубаво оръжие с непозната направа, острието му бе добре закалено, а дръжката елегантно украсена със сребърна главичка. На предпазителя имаше надпис с непознати букви. Без съмнение беше задморско оръжие. Изглежда, Едноокия бе имал дълга ръка.

— Огънят беше илюзия — каза Вейлин. Гласът му звучеше апатично и глухо в собствените му уши и му напомняше за брат Макрил и разказите му за огън и клане.

Кейнис вдигна очи от оръжията си и кимна, ръцете му продължаваха да плъзгат парцала по остриетата.

— Мрачното — каза Вейлин. — Кръвта, тя му даваше сила. Затова бяха телата.

Кейнис не вдигна очи, но кимна още веднъж, без да спира да чисти оръжията.

Вейлин усети треперенето да се връща в ръцете му, гневът му се разгоря при спомена за безпомощността му пред едноокия. Безпомощност, която не се споделяше от Кейнис. Кейнис можеше да скочи през породения от Мрачното огън и да посече мъжа, който го е призовал. „Знаеш много повече, отколкото ми казваш, братко — осъзна Вейлин. — Винаги е било така.“

— Между нас няма тайни — каза той.

Ръката на Кейнис спря наред движението, докато чистеше меча. Очите му срещнаха очите на Вейлин и за частица от секундата в тях сякаш имаше нещо, нещо различно от привързаността или уважението, които Вейлин обикновено виждаше в очите на приятеля си, нещо почти като възмущение.

Вратата се отвори и влязоха инструктор Солис и аспект Елера.

— Вие двамата трябва да почивате — каза кратко инструкторът и се приближи до леглото да провери състоянието на Френтис. Очите му

се плъзнаха по окървавените превръзки, покриващи гърдите и ръцете му. — Ще му останат ли белези, аспект?

— Срезове са дълбоки. Инструктор Харин е умел лечител, но... — Тя разпери ръце. — Не сме всемогъщи. За щастие мускулите му не са засегнати. Скоро отново ще бъде силен.

— Мъжът, който направи това, мъртъв ли е? — попита Солис.

— Да, учителю. — Вейлин посочи Кейнис. — От ръката на моя брат.

Солис хвърли поглед към Кейнис.

— Мъжът умел ли беше?

— Уменията му не бяха в оръжията, учителю. — Кейнис хвърли несигурен поглед към аспект Елера.

— Говори свободно — нареди Солис.

И Кейнис разказа всичко случило се, след като бяха напуснали Дома на ордена: от странноприемницата „Черният глиган“ до сблъсъка им с едноокия в подземията.

— Мъжът имаше познания в Мрачното, учителю. Можеше да призове илюзия за огън и върза брат Вейлин само с помощта на волята си.

— Но не и теб? — попита Солис, повдигнал вежда.

— Не. Предполагам, че го изненадах, като прозрях през илюзията му.

— Убедихте ли се, че е мъртъв?

— Мъртъв е, учителю — увери го Вейлин.

Инструктор Солис и аспект Елера се спогледаха бързо.

— Чух, че аспектът е била достатъчно любезна да ви даде стая — каза Солис, като се обърна пак към Френтис. — Ще се почувства обидена, ако не я използвате.

Те разбраха, че ги отпраща, станаха и тръгнаха към вратата.

— Не казвайте на никого за това — заповяда им инструктор Солис, преди да излязат. — И накарайте проклетото куче да млъкне!

На сутринта инструктор Солис ги разпита подробно за пътя до леговището на Едноокия и стария храм на Вярата, който бяха открили. Вейлин предложи да го заведе, но получи само твърд отказ. Когато

остана доволен от упътванията им, Солис им каза да се връщат в Дома на ордена.

— Брат Френтис... — започна Вейлин.

— Ще оздравее също толкова лесно, ако сте на тренировки, където ви е мястото. До Изпитанието на меча остават само осем седмици, а още никой от вас не е готов.

Те поеха обратно към Дома на ордена без инструктор Солис, който ги предупреди още веднъж да си мълчат, преди да се отпрати да изследва находките им. Белег виеше протестиращо, докато го отвеждаха от Дома на Петия орден, и беше нужно много успокояване от страна на Вейлин, за да го накарат да ги следва.

На Вейлин му се стори, че стаята им в кулата се е смалила в тяхно отсъствие. Една нощ на страх и загадки я караха да изглежда толкова малка, досущ като детска стая, макар че отдавна не се бе чувствал дете. Прибра си нещата, отпусна се на тясното легло и затвори очи. Видя пак огнената стена на Едноокия и изтерзаното тяло на Френтис. „Смятах, че съм научил толкова много — помисли си. — Но не знам нищо.“

Момчетата от групата на Френтис дойдоха да разпитват, но в съответствие с указанията на инструктор Солис Вейлин им каза, че техният брат е бил нападен от планински лъв по време на Изпитанието на пущинака, сега се възстановява в Дома на Петия орден и ще се върне до няколко дни. Самият Солис не обели и дума за резултата от проучванията си, когато се върна в Ордена, а и аспектът не ги повика при себе си. Отвлечането на Френтис беше още едно несъстояло се събитие от историята на Ордена. „Орденът се сражава, но често се сражава в сянка.“ С времето Вейлин откриваше все повече истина в думите на инструктор Солис.

Самият Френтис след завръщането си не спомена нищо за случката и поднови тренировките с обезпокоителна енергичност, сякаш отричаше нанесените му от Едноокия вреди чрез пренебрегване на болката, която му причиняваха усилените занимания. Поведението му също се промени: усмихваше се по-рядко и докато преди бе приказлив, сега повече си мълчеше. Освен това стана по-избухлив и се наложи инструкторите да го извличат насила от няколко сбивания.

Даже другите момчета от групата му сякаш се опасяваха от него. Само в компанията на Белег и Вейлин Френтис си възвръщаше някаква част от предишното си „аз“ и взимаше активно участие в обучението на вече порасналите кутрета. Но дори и тогава продължаваше да не споменава нищо за изтезанията, макар че Вейлин понякога го зърваше как прокарва пръсти по белезите, покрили кожата му, със странно замислена физиономия, сякаш се опитваше да разгадае значението им.

— Болят ли? — попита го Вейлин една елтрианска вечер. Кученцата бяха уморени след цял ден следване на диря с инструктор Хутрил и можеха само да щракат лениво със зъби към вкусните хапки, които младежите им хвърляха.

Френтис бързо дръпна ръка от ризата си.

— Малко. Все по-малко с всяка изминала седмица. Аспект Елера ми даде балсам за тях, помага донякъде.

— Вината беше моя...

— Забрави!

— Ако бях казал на аспекта...

— Казах, забрави! — Лицето на Френтис бе напрегнато, докато се взираше в отделенията на кучкарника. Любимото му кученце Боец усети настроението му и се приближи да го лизне по ръката, като скимтеше загрижено. — Той е мъртъв — добави Френтис, вече поспокоен. — А аз не съм. Така че забрави. Не можем да го убием втори път.

Тръгнаха заедно обратно към цитаделата, увити в плащовете, макар че зимата бързо си отиваше и дърветата вече се раззеленяваха.

— Изпитанието на меча е идния месец — каза Френтис. — Притесняваш ли се?

— Защо? Мислиш ли, че трябва?

— Вече заложих цялата си колекция ножове, че ще довършиш и тримата за по-малко от две минути. Не, имах предвид от онова, което ще последва. Ще те отпратят, нали?

— Предполагам.

— Мислиш ли, че ще ни позволят да служим заедно, когато бъда утвърден за брат? Би ми харесало.

— На мен също. Но не мисля, че ще ни питат. Със сигурност ще мине доста време преди да се видим отново.

Позабавиха се в двора. Вейлин усещаше, че Френтис иска да му каже още нещо.

— Аз... — започна той, а после спря и се размърда неловко. След малко каза: — Радвам се, че се застъпи за мен, когато пристигнах. Радвам се, че съм в Ордена. Имам чувството, че ми е било писано да съм тук. Така че не бива да се измъчваш за нищо, което ми се е случило, нали така? Каквото и да стане отсега нататък, не е нужно да чувстваш угризения и да дотичваш при мен винаги щом изпадна в беда.

— Ти не би ли дотичал, ако съм в беда?

— Това е различно.

— Напротив, съвсем същото е. — Той тупна Френтис по рамото. — Почини си, братко.

Вече бе направил няколко крачки, когато Френтис каза нещо, което го накара да спре. Гласът му бе само малко по-силен от шепот.

— Онзи, който чака, ще ни унищожи.

Вейлин се обърна и видя, че Френтис се е сгушил в плаща си, притиснал силно ръце към гърдите си, а на лицето му е изписана предпазлива физиономия. Не пожела да срещне погледа му.

— Какво? — попита Вейлин.

— Той ми каза. — Френтис трепна, сякаш от болка, и Вейлин разбра, че преживява наново мъченията от ръцете на Едноокия. — Ядоса се, когато не му казах каквото искаше да знае. Все питаше за Изпитанията, за уменията, на които ни учат тук. Изглежда, си мислеше, че ни учат да практикуваме Мрачното. Тъпо копеле. Аз обаче не смятах да му казвам нищо. Така че той продължи да ме реже, а после каза: „Онзи, който чака, ще унищожи безценния ти Орден, момче.“

„Онзи, който чака...“

— Обясни ли какво има предвид?

— Изгубих съзнание, когато почна да ме реже отново. Едва беше успял да ме свести, когато се появихте вие.

— Каза ли на аспекта за това?

Френтис поклати глава.

— Не. Не знам защо. Просто имах чувството, че не бива да казвам на никого освен на теб.

Вейлин почувства мраз, който нямаше нищо общо с усилващия се вечерен студ. За миг сякаш се върна в гората по време на Изпитанието на прехода и слушаше отново мъжете, които бяха убили Микел, докато обсъждаха самоличността на жертвата си. „Другият... Нали чу какво каза другият? От тоя ме побиват тръпки.“

— Не казвай на никой друг — каза Вейлин. — Едноокия не ти е споменавал нищо. — Видя как Френтис трепери в плаща си и се насили да се усмихне. — Той беше побъркан. Думите му не означават нищо. Но по-добре да си остане между нас. Ако кажеш на братята, само ще плъзнат глупави приказки.

Френтис кимна и се отдалечи, все така присвит под плаща си. Без съмнение пръстите му шареха по белезите. „Дали ще сънува тази нощ?“, помисли си Вейлин и усети да го жилва вина и съжаление. „Ех, защо не можах аз да убия Едноокия?“

9.

Утрото на Изпитанието на меча дойде със силен дъжд, който разкаля земята и не допринесе много за разведряване на настроението им. Изпитанието се провеждаше на арена в покрайнините на града, древна структура от фино изваян гранит, протрита от времето и разядена от стихииите. Беше известна само като Кръга и Вейлин никога не бе срещал човек, който да може да му каже кога или защо е издигната. Като я гледаше сега, осъзна, че има някои сходства между нея и храма на седемте ордена, който бяха открили под града — начинът, по който крепящите колони се извиваха към горните нива, повтаряше елегантността на подземния градеж. Тук-там зърна украса върху камъните, избледнели сложни гравюри, които напомняха за по-добре запазените мотиви в храма. Вейлин привлече вниманието на Кейнис върху тях, докато инструктор Солис ги въвеждаше в сянката на колоните, но получи в отговор само сумтене. Днес даже Кейнис бе прекалено погълнат от предстоящото, за да задоволява любопитството си.

Вейлин виждаше страха и несигурността върху лицата на братята си, но откри, че не може да реагира по същия начин. Емоциите, които бяха накарали Дентос да повърне закуската си, а Норта — да пребледнее и да не обелва нито дума, бяха нещо, което той просто не изпитваше. Не се страхуваше и не разбираше защо. Днес щеше да срещне трима души във въоръжена битка. Или щеше да ги убие, или те щяха да убият него. Вероятността да умре би трябвало да го смрази до костите. Може би самата простота на ситуацията прогонваше страха му. Тук нямаше въпроси, нямаше загадки, нямаше тайни. Щеше да живее или да умре. Но въпреки неспособността му да почувства страх от изпитанието нещо го човъркаше, един мъничък, настоятелен гласец на самия ръб на съзнанието му, шепнещ думи, които Вейлин не искаше да чуе: „Може би не се страхуваш от изпитанието, защото му се наслаждаваш.“

Неволно си спомни за Изпитанието на познанието, за ужасната истина, която аспектите бяха изтръгнали от него. „Мога да убивам.

Мога да убивам без колебание. Роден съм за воин.“ Върхлетяха го образите на погубените от него мъже: стрелеца в гората, безликите убийци в Дома на Петия орден, наемника на Едноокия. Вярно, че не се бе поколебал да убие никого от тях, но дали наистина се бе наслаждавал на това?

— Ще чакате тук. — Инструктор Солис ги отведе до една стая далеч от главния вход. Стените тук бяха дебели, но се чуваше воят на тълпата в Кръга. Изпитанието на меча беше популярно събитие в града, обаче човек трябваше да е доста заможен, за да си купи билет, така че обикновено тези, които идваха да гледат тридневното зрелище, бяха най-богатите граждани на Кралството. Те често залагаха големи суми за изхода от всяка битка, а печалбите от деня се даряваха на Петия орден, за да се грижи за болните. Вейлин неволно се усмихна на тази ирония.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Норта.

Вейлин поклати глава и седна на една каменна пейка да чака. В групата му днес имаше двацет братя. Другите петдесет оцелели от първоначалните триста, които бяха започнали заедно обучението си като десет-единайсет годишни момчета, бяха минали през изпитанието предните два дена. Досега бяха убити десет, а осем бяха толкова тежко осакатени, че вече не можеха да служат на Ордена. Много други бяха понесли сериозни рани, които изискваха седмици лечение. Шествието от ранени и душевно разтърсени братя, нижещо се през портите през последните два дни, бе прибавило допълнителна тежест към бремето на страха, което повечето от тях носеха. От всички единствено Вейлин и Баркус изглеждаха невъзмутими.

— Захарна пръчка? — предложи Баркус на Вейлин, като се настани до него.

— Благодаря ти, братко. — Пръчката беше прясна и сладостта ѝ бе примесена с лека киселина, но въпреки това бе добре дошла, за да разсее мислите им от мрачното настроение на другите.

— Чудя се кой ли ще е пръв — каза след малко Баркус. — Интересно, как ли избират?

— Теглим жребий — обади се инструктор Солис от вратата. — Ниса. Ти си първият. Да вървим.

Кейнис кимна бавно и се изправи. Когато заговори, гласът му едва се чуваше.

— Братя... — започна, после спря задавено. — Аз... — Заекна за миг, преди Вейлин да посегне и да го стисне за ръката.

— Знаем, Кейнис. Ще се видим след малко.

Петимата се изправиха и се хванаха за ръце. Дентос, Баркус, Норта, Вейлин и Кейнис. Вейлин си спомни какви бяха като момчета. Баркус беше дебел и непохватен. Кейнис — слабичък и уплашен. Дентос — гръмогласен и пълен с истории. Норта — навъсен и обидчив. Сега виждаше само сенки от тези момчета в стройните младежи със сурови лица пред себе си. Те бяха силни. Те бяха убийци. Бяха такива, каквито ги бе направил Ордентът. „Това е краят на нещо — осъзна той. — Независимо дали ще живеем, или ще умрем, тук нещата се променят, завинаги.“

— Изминахме дълъг път — каза Баркус. — Никога не съм мислил, че ще стигна дотук. И нямаше да стигна, ако не бяхте вие.

— И да можех, нямаше да променя станалото — рече Дентос. — Всеки ден благодаря на Вярата за мястото си в Ордена.

Лицето на Норта бе напрегнато, веждите му — свъсени, докато се бореше да овладее страха си. Вейлин си помисли, че няма да заговори, но след малко той каза:

— Аз... надявам се всички да се справите.

— Ще се справим. — Вейлин стисна ръцете им. — Както винаги. Бийте се добре, братя.

— Ниса — повика инструктор Солис от вратата. Звучеше нетърпеливо и Вейлин се изненада, че им бе отпуснал този момент. — Да вървим.

Вейлин откри, че чакането да разбереш дали приятелите ти са мъртви е особен вид агония, пред която ефектите от джофриловия корен изглеждат като лимонов чай. Един по един братята бяха извиквани от инструктор Солис, след кратко чакане тълпата избухваше в овации, които се усилваха или отслабваха в зависимост от развитието на битката. След известно време той откри, че може да отгатва по реакциите на тълпата как върви боят, но не и победителя в него. Някои битки свършваха бързо, за броени секунди, а тази на Кейнис беше особено кратка. Вейлин не можеше да реши дали това е хубаво, или

лошо. Други битки бяха по-дълги, тези на Баркус и Норта се проточиха по няколко минути.

Дентос бе последният извикан преди Вейлин. Той се усмихна насила, стисна здраво дръжката на меч си и последва инструктор Солис, без да хвърля поглед назад. Ако се съдеше по шума на тълпата, битката му бе драматична: диви викове, последвани от сподавена тишина, а после избухваха ръкопляскания, и това се повтори няколко пъти. Когато последната вълна резове заля стаята, Вейлин откри, че не може да прецени дали Дентос е оцелял.

„Късмет, братко — помисли си той, вече останал сам в помещението. — Може би скоро ще се присъединя към теб.“ Ръката го болеше от стискане на меч, кокалчетата му бяха побелели върху кожата на дръжката. „Това сега страх ли е? — зачуди се той. — Или просто сценична треска?“

— Сорна. — Инструктор Солис стоеше на вратата и погледът му срещна очите на Вейлин с напрегнатост, каквато той не бе виждал досега. — Време е.

Тунелът, водещ към арената, изглеждаше дълъг, много по-дълъг, отколкото си бе представял. Времето му играеше номера, докато крачеше по него — вървенето му отне може би минута, а може би час. През цялото време виковете на тълпата се усилваха, докато накрая шумът не го заля, щом стъпи на пясъка на арената.

Тълпата реवेशе към него от редиците седалки, издигащи се стъпаловидно от всички страни, поне десет хиляди души. Вейлин не можеше да различи нито едно лице сред множеството, те бяха просто една връща жестикулираща маса. Сякаш никой от тях не се смущаваше от дъжда, който продължаваше да се лее на талази, шибан от вятъра. На арената имаше кръв и макар че пясъкът бе заравнен, та кръвта да не се събира на локви, и дъждът я размиваше, все пак яркочервеният ѝ цвят изпъкваше върху зеленикавожълтата арена. Там го чакаха трима мъже и всеки от тях държеше меч азраелска изработка.

— Двама убийци и изнасилвач — каза инструктор Солис. Вейлин предположи, че трепетът в гласа му е предизвикан от шума на тълпата. — Заслужават си този край. Не показвай милост. Обърни особено внимание на високия, той явно знае как да държи меч.

Очите на Вейлин откриха най-високия от тримата, добре сложен мъж на трийсет и малко, с късо подстригана коса и естествено

равновесие в позата: краката в една линия с раменете, мечът държан ниско. „Обучен е“, осъзна той.

— Войник.

— Войник или лечител, все си е убиец. — Съвсем кратка пауза. — Късмет, братко.

— Благодаря, учителю.

Той изтегли меча си, подаде ножницата на инструктор Солис и излезе напред. Виковете на тълпата се удвоиха, щом пристъпи на арената, даже долови тук-там някоя дума: „Сорна!... Убиецът на Ястреби!... Убий ги, момче!...“

Вейлин спря на десетина стъпки от тримата и ги изгледа един подир друг, докато шумът на тълпата заглъхна до притаено очакване. „Двама убийци и изнасилвач.“ Не приличаха на престъпници. Този отляво бе просто уплашен небръснат мъж, който държеше меча в треперещата си ръка, докато дъждът го шибаше и десет хиляди души очакваха смъртта му. „Изнасилвачът“, реши Вейлин. Мъжът вдясно беше по-набит и не толкова уплашен, пристъпваше непрестанно от крак на крак, впил очи в очите на Вейлин изпод навъсените си вежди, докато въртеше меча в десницата си и дъждовни капки пръскаха от острието. Каза нещо през течащата по устните му вода, проклетие или предизвикателство, но думите се изгубиха сред плющенето на дъжда и воя на вятъра. „Убиец.“ Третият, войникът, не показваше страх и не изпитваше нужда да върти меча си или да изказва на глас враждебността си. Просто чакаше с нетрепващ поглед, в същата поза на боец, която Вейлин познаваше толкова добре. „Убивал е, без съмнение. Но пък престъпник?“

Мъжът вдясно атакува първи, както Вейлин очакваше, и нанесе лесен за отбиване удар. Вейлин използва инерцията от парирането, за да завърти меча в посичане към шията на мъжа. Плещестият обаче бе бърз и отскочи само със срязана буза. Мъжът вляво се опита да се възползва от това разсейване и се втурна напред, като крещеше. Вдигна меча над главата си и посече надолу към рамото на Вейлин. Той се обърна и мечът го пропусна само на сантиметри, за да се стовари върху пясъка. Върхът на острието на Вейлин улучи небръснатия под брадичката и си проби път през езика и костта, за да намери мозъка му. Вейлин издърпа бързо оръжието и отстъпи — знаеше, че войникът ще атакува сега.

Мушванего бе бързо и добре насочено, убийствен удар в гърдите. Острието на Вейлин пресрещна върха на меча и го отклони нагоре, разкривайки гърдите на войника. Контраударът на Вейлин беше бърз, достатъчно бърз, за да порази някой от братята му, но високият го парира без видимо затруднение. Отстъпи назад, приклезна леко и снижил меча си към земята. Очите му не се откъсваха от Вейлин.

Плещестият бе затиснал среза на бузата си с една ръка, размахваше бясно меча си и блъчаше нечути ругатни към Вейлин през окървавените си устни.

Вейлин финтира към високия, замахна към краката му, за да го накара да отстъпи, а после атакува плещестия с такава бързина, че онзи нямаше шанс да се защити. Вейлин се претърколи под отчаяния му замах и нанесе смъртоносен удар в гърба. Върхът на меча прониза сърцето на плещестия и щръкна от гърдите му. Вейлин опря крак в гърба на умиращия мъж и го избута от острието навреме, за да може да се приведе под нов замах на високия. Стори му се, че видя как мечът му разреже на две една дъждовна капка при преминаването си.

Двамата отстъпиха и закръжиха, насочили оръжията си напред и впили очи един в друг. На плещестия му трябваша няколко секунди, за да умре — гърчеше се на прогизналия пясък между тях и ругаеше, докато не издъхна и не се отпусна безжизнен под дъжда.

Изведнъж Вейлин бе връхлетян от същото чувство за нередност, което бе изпитвал и преди — в гората; в Дома на Петия орден, когато сестра Хена дойде да го убие; докато чакаше Френтис да се върне от Изпитанието на пущинака. В последния му противник имаше нещо, нещо в силата на погледа и позата на тялото му, нещо в самото му същество, което издаваше ужасната, сигурна истина: „Този човек не е престъпник. Не е убиец!“ Не знаеше откъде го знае. Но това бе най-силното подобно чувство, което бе изпитвал досега, и Вейлин не се съмняваше в правотата му.

Спря, отпусна върха на меча си надолу и се изправи. Напрегнатите твърди линии на лицето му омекнаха. За първи път усети дъжда, който жилеше мразовито кожата му. Веждите на високия се смръщиха озадачено, когато Вейлин наруши бойната си поза и отпусна меча край тялото си, докато дъждът отмиваше кръвта от острието. Вдигна лявата си ръка, разтвори пръсти в мирен знак.

— Кой си...

Високият нападна светкавично, мечът му бе прав като стрела, насочен право в сърцето на Вейлин. Това движение бе по-бързо от всяко, което бе виждал от инструктор Солис, и би трябвало да го убие. Но някак си той успя да се извърти навреме, така че върхът на меча да прониже само ризата му и острието да одраска гърдите му.

Главата на високия лежеше върху рамото на Вейлин, твърдата решителност в очите му се бе стопила, устните му се разтвориха в леко ахване, а цветът бързо се оттичаше от кожата му.

— Кой си ти? — попита шепнешком Вейлин.

Високият залитна назад и мечът на Вейлин излезе от гърдите му с гаден стържещ звук. Мъжът се свлече бавно на колене и се подпря на меча си, отпуснал брадичка на дръжката. Вейлин видя, че устните му шават, и коленичи до него да чуе думите.

— Жена... ми... — промълви високият. Звучеше като обяснение. Очите му срещнаха отново тези на Вейлин и за миг в тях проблесна нещо. Извинение? Съжаление?

Вейлин го подхвана, докато падаше, и усети как животът го напуска с последно потръпване. Държеше мъртвия войник, а дъждът го шибаше под хвалебствения рев на подивялата от кръвта тълпа.

Вейлин никога досега не се беше напивал. Намери усещането за неприятно, донякъде му напомняше за замайването, което получаваше при силен удар в главата по време на тренировка, само дето беше по-продължително. Ейлът горчеше в устата му; когато го опита за първи път, лицето му се изкриви от отвращение.

— Ще му свикнеш — увери го Баркус.

Кръчмата се намираще близо до западната част на градската стена и бе посещавана предимно от гвардейци, които не са на служба, и от местни търговци. В по-голямата си част те изглеждаха склонни да оставят петимата братя на мира, макар че подвикнаха няколко поздравления към Вейлин.

— Най-добрият залог, който съм правил някога — извика един весел старец и надигна халбата си за поздрав. — Направих пачка от теб днес, братко. Предложиха ми курс десет към едно, когато изглеждаше, че ще гризнеш дръвцето...

— Млъквай! — каза безизразно Норта. Лявата му ръка беше окачена в клуп на врата, а предмишницата му беше бинтована, но видът му бе достатъчно застрашителен, за да накара стареца да пребледнее и да седне, без да обели и дума повече.

Намериха си една свободна маса и Баркус купи питиетата. Накуцваше от една порезна рана на прасеца и разля немалко ейл, докато се връщаше от тезгяха.

— Непохватник — изсумтя Дентос. — Следващия път аз ще ги взема. — Беше единственият, преминал изпитанието без дракотина, макар че очите му блестяха уплашено и премигваше рядко, сякаш се боеше от онова, което ще види, щом затвори очи.

Кейнис отпи от ейла си и се намръщи озадачено.

— Като знам как жадуват мъжете за това, очаквах, че ще е по-добро на вкус. — На челюстта му имаше осем шева. Братът от Петия орден, който се бе погрижил за раната, го бе уверил, че ще носи белега до края на дните си.

— Е — каза Норта и надигна половницата. — Всички сме тук.

— Да. — Дентос също надигна своята и я чукна в тази на Норта. — Да прием за... това, че сме тук, предполагам.

Отпиха, а Вейлин загълта насила ейла, докато пресуши половницата си.

— По-полека, братко — предупреди го Баркус.

Вейлин усети как другите си разменят неспокойни погледи през масата, докато се взираше в утайката на дъното. Беше имал неприятен сблъсък с инструктор Солис в Кръга, когато поиска да узнае кой е бил високият мъж и получи само краткия отговор: „Убиец.“

— Не беше убиец — настоя Вейлин. Растящият му гняв надделяваше над обичайната му почитателност. Лицето на високия мъж, докато умираше, бе все още прясно в паметта му. — Учителю, кой беше този човек? Защо се налагаше да го убия?

— Всяка година Градската стража ни праща осъдени мъже — отвърна Солис. Търпението му приближаваше границите си. — Ние избираме най-силните и умелите. Кой са те не е наша работа. Нито пък твоя, Сорна.

— Днес е! — Вейлин направи крачка към Солис, яростта му се надигаше.

— Вейлин — рече предупредително Кейнис и сложи ръка на рамото му.

— Днес убих невинен човек — сопна се Вейлин на Солис, като се отърси от ръката на Кейнис и продължи напред. — Защо? За да ви покажа, че мога да убивам ли? Това вече го знаехте. Вие сте го избрали, нали? Знаели сте, че е най-умелият боец. Знаели сте, че аз ще съм този, който ще се изправи срещу него.

— Изпитанието не е изпитание, ако е лесно, братко.

— Лесно ли?! — Червена мъгла забулваше зрението му и той усети, че посяга към меча си.

— Вейлин! — Дентос и Норта пристъпиха между тях, Баркус го теглеше назад, а Кейнис стискаше здраво ръката му с меча.

— Разкарайте го оттук! — заповяда Солис и те го задърпаха към изхода, почти обезумял от ярост. — Вземете си почивка тази вечер. Помогнете на брат си да се охлади.

Вейлин не беше сигурен дали ейлът е най-добрият начин да се охлади. Гневът му не бе стихнал ни най-малко, даже напротив, начинът, по който стаята се въртеше около него, сякаш по собствена воля, бе крайно вбесяващ.

— Чичо ми Дерв можеше да изпие наведнъж повече ейл от всеки друг жив човек — каза Дентос след четвъртата половница, главата му се люшкеше. — Устройваха си състъжание на вшеки летен панаир. Идваха хора от мили околоръш да го пред'звикат. Ама никой не мож'ше да го победи. Беше шампион по пиене на ейл пет години подред. Щяха да са шест, 'ко не се беше напил до смърт зимска. — Млъкна, за да се оригне. — Тъпо копеле.

— А бе, това не трябваше ли да ни хареса? — попита Кейнис, стиснал с две ръце масата, сякаш се страхуваше да не падне.

— Аз съм достатъчно щастлив — заяви Баркус, ухилен весело. Ризата му беше мокра от ейл и той като че ли не забелязваше струйките, стичащи се по брадичката му всеки път, когато отпиваше.

— Двама братя... — казваше Норта. Дърдореше за изпитанието си вече повече от час. Доколкото можеше да разбере Вейлин, двама от убитите от него мъже били братя, и двамата осъдени престъпници. — Близнаци... струва ми се. Изглеждаха досущ еднакви, дори издадоха един и същ звук, докато умираха...

Стомахът на Вейлин се сгърчи и той осъзна, че ей сега ще повърне.

— Излизам навън — изломоти и стана, за да се отправи към вратата. Краката му сякаш бяха загубили способността си да вървят по права линия.

Въздухът отвън охлади дробовете му и намали донякъде гаденето, но въпреки това Вейлин бе принуден да прекара няколко минути, драйфайки в канавката. После се облегна на стената на кръчмата и се смъкна бавно на паветата, дъхът му излизаше на облачета в мразовития въздух. „Жена ми“, беше казал високият. Може би я викаше. Или призоваваше последен спомен, мъчейки се да отнесе лика ѝ със себе си в Отвъдното.

— Човек с толкова много врагове не бива да се оставя толкова уязвим.

Мъжът, изправен над него, беше среден на ръст, но добре сложен, със слабо набръчкано лице и пронизващ поглед.

— Ерлин — промълви Вейлин и пусна дръжката на ножа си. — Не си се променил. — Огледа замаяно пустата улица. — Да не съм загубил съзнание? Наистина ли си тук?

— Тук съм. — Ерлин се наведе и му протегна ръка. — И мисля, че ти стига толкова за една вечер.

Вейлин хвана ръката му и се надигна с мъка на крака. За своя изненада откри, че е поне половин стъпка по-висок от Ерлин. При последната им среща едва стигаше до рамото му.

— Предполагах, че ще пораснеш висок — каза Ерлин.

— Села? — попита Вейлин.

— Беше добре последния път, като я видях. Знам, че би искала да ти благодаря за онова, което направи за нас.

„Ще се бия, но няма да коля.“ Момчешката му решителност се върна, обещанието, което си бе дал, след като ги спаси в пущинака. „Ще убивам противници в битка, но не и невинни.“ Сега тези думи му се струваха толкова кухи, толкова наивни. Спомни си как се бе отвратил от приказките на брат Макрил за избити Отричащи и се зачуди дали сега е по-различен от него.

— Все още пазя шала ѝ — каза той, опитвайки се да насочи мислите си в по-приятна посока. — Би ли могъл да ѝ го отнесеш? — Затършува непохватно под ризата си.

— Не съм сигурен, че ще мога да я открия, дори да се опитам. Освен това мисля, че тя би искала да го запазиш. — Ерлин го хвана за лакътя и го поведе надалеч от кръчмата. — Поразходи се малко с мен. Това би трябвало да ти избистри главата. Пък и има много неща, които искам да ти кажа.

Вървяха по празните улици на западния квартал, между редици от работилници, които показваха, че това е районът на занаятчиите. Докато стигнат до реката, Вейлин разбра по болката, събираща се в тила му, и по нарастващата стабилност на краката си, че започва да изтрезнява. Спряха на насипа край реката и се възряха надолу към лунната светлина, играеща по разпенената от теченията мастиленочерна вода.

— Когато дойдох тук за първи път — каза Ерлин, — реката смърдеше тъй ужасно, че човек не можеше да я доближи. Всичките отпадъци на града се изсипваха в нея преди да построят канализацията. А сега е толкова чиста, че можеш да пиеш от нея.

— Видях те — каза Вейлин. — На Летния панаир, преди четири години. Гледаше куклено представление.

— Да. Имах работа там. — От тона му ставаше ясно, че не смята да уточнява каква работа.

— Поемаш голям риск, като идваш тук. Много е вероятно брат Макрил още да те издирва. Той не е човек, който ще се откаже от търсенето си.

— Вярно е, даже ме улови миналата зима.

— Тогава как...?

— Дълга история. Накратко, спипа ме натясно на един планински склон в Ренфаел. Бихме се, аз загубих и той ме пусна да си вървя.

— Пуснал те е да си вървиш?

— Да. Аз самият бях доста изненадан.

— Каза ли защо?

— Не каза почти нищо. Остави ме вързан през нощта, докато седеше край огъня и се напиваше до безпаметност. Малко по-късно загубих съзнание от боя, който ми бе нанесъл. Когато на сутринта се събудих, въжетата ми бяха развързани и него го нямаше.

Вейлин си спомни сълзите в очите на Макрил. „Може да е подобър човек, отколкото си мислех.“

— Видях те как се би днес — каза Ерлин.

Вейлин усети как болката в тила му се усилва.

— Сигурно си богат, щом си могъл да си позволиш билет.

— Не бих казал. Има вход за Кръга, който е известен на малцина, проход под стените, който дава добър изглед към арената.

Мълчанието се проточи. Вейлин нямаше желание да обсъжда изпитанието си, а и все по-силно го налягаше подозрението, че ще повърне отново.

— Одеве спомена, че имаш да ми казваш нещо — рече той, воден главно от надеждата, че разговорът ще отвлече вниманието му от растящото гадене в стомаха му.

— Един от мъжете, които уби, имаше съпруга.

— Знам. Той ми каза. — Вейлин хвърли поглед към Ерлин и забеляза, че той го наблюдава внимателно. — Познаваше ли го?

— Не много добре. Познавам жена му. Тя ми е помагала в миналото. Смятам я за приятелка.

— Тя Отричаща ли е?

— Ти би я нарекъл така. Тя самата се нарича Търсачка.

— И мъжът ѝ също е принадлежал към тази... вяра?

— О, не. Той се казваше Урлиан Джурал. Някога го наричаха брат Урлиан. Беше като теб, брат от Шестия орден, но се отказа от него, за да бъде с Илея, жена си.

„Нищо чудно, че се биеше толкова добре.“

— Помислих го за войник.

— Той се захвана с корабостроене, след като напусна Ордена, стана много уважаван човек, имаше собствена работилница за баржи, най-добрите по реката според някои.

Вейлин поклати тъжно глава. „Служих на Вярата, като убих невинен корабостроител.“

— Какво правеше той на арената? Знам, че не беше убиец.

— Това се случи по време на бунтовете. Някои местни хора надушили за вярата на Илея, не знам как точно, може би синчето ѝ се е изтървало по време на игра, децата са толкова доверчиви... Дошли за нея, десет души с въже. Урлиан убил двама и ранил още трима, останалите избягали, но се върнали с Градската стража. Урлиан бил надвит и отведен в Черната твърд, жена му също.

— А синът им?

— Скрил се по нареждане на баща си, когато започнала битката. Сега е в безопасност. При мои приятели.

— Щом Урлиан е защитавал жена си, значи не е било убийство. Магистратът със сигурност би проумял това.

— Със сигурност. Но магистратът има някои заможни приятели, които умеят да съзират възможностите. Знаеш ли, че ставката да оцелееш при изпитанието беше толкова ниска, че почти не си струваше да залага човек. Докато ставката срещу теб беше наистина голяма. С Урлиан на арената би си заслужавало да рискуват известно количество злато на малкия шанс. Те му предложиха да се признае за виновен и да бъде избран за изпитанието, което лесно можеше да се уреди, защото вашите инструктори бързо щяха да забележат уменията му. След като те убиеше, той и жена му щяха да бъдат свободни.

Вейлин откри, че е изтрезнял напълно, гаденето му се изпари пред лицето на обзелия го студен, неумолим импулс.

— Жена му още ли е в Черната твърд?

— Да. Вече трябва да е чула за участието на съпруга си. Опасявам се, че скръбта ще я довърши.

— Този магистрат и заможните му приятели... имаш ли имената им?

— Какво ще правиш, ако ти ги дам?

Вейлин го фиксира с леден поглед.

— Ще ги убия всичките. Това е намерението ти, нали? Да ме пратиш по този път на отмъщение? Е, ще си го получиш. Само ми дай имената.

— Не ме разбра, Вейлин. Не искам отмъщение. Така или иначе, не можеш да ги убиеш всичките. Заможните мъже от благородни фамилии имат много пазители, много стражи. Би могъл да убиеш един, но не и всички. А Илея ще продължи да чака участието си в Черната твърд, след като те съсекат.

— Тогава защо ми казваш това, щом не мога да направя нищо, за да оправя нещата?

— Можеш да се застъпиш за нея. Думата ти ще има голяма тежест. Ако отидеш при вашия аспект и му обясниш...

— Тя е Отричаща. Няма да ѝ помогнат, освен ако не отхвърли ереста си.

— Няма да го направи. Душата ѝ е обвързана с нейните вярвания по-здравно, отколкото можеш да си представиш. Съмнявам се, че би могла да ги отхвърли, дори и да искаше. Знам, че вашият аспект е състрадателен човек, Вейлин, и ще се застъпи за нея.

— Дори да го направи, от последния конклав насам Черната твърд вече не се охранява от Шестия орден. Намира се под контрола на Четвъртия. Срещал съм аспект Тендрис и той не би помогнал на неразкаял се Отричащ. — Вейлин се обърна пак към реката. В гърдите му бушуваше чувство на безсилие, а в главата му бледото лице на Урлиан отново и отново питаше за жена си.

— Значи нищо не можеш да направиш? — попита Ерлин. Изглеждаше примирен и Вейлин разбра, че посещението му е било отчаян ход, извършен със значителен риск.

— Идването ти тук показва голяма вяра в мен — рече Вейлин. — Благодаря ти.

— Живял съм достатъчно дълго, за да преценя сърцето на един човек. — Ерлин отстъпи от реката и подаде ръка на Вейлин. — Съжалявам, че стоварих това бреме на плещите ти. Сега ще те оставя на мира.

— С израстването си научавам, че истината никога не е бреме, а дар. — Вейлин стисна ръката му. — Каж ми имената.

— Няма да те пратя на собствената ти смърт.

— Няма. Повярвай ми. Хрумна ми нещо, което бих могъл да направя.

10.

Избра портата на източната стена, като предположи, че ще е най-малко оживена. Въпреки късния час главният вход на двореца щеше да е прекалено добре охраняван и щеше да има прекалено много усти, които да разправят как Вейлин Ал Сорна се е появил да иска аудиенция при краля.

— Разкарай се, момче — каза сержантът на портата, без да си направи труда да излезе изпод свода. — Върви да спиш.

Вейлин осъзна, че сигурно смърди на пивница.

— Аз съм брат Вейлин Ал Сорна от Шестия орден — каза той, придавайки на гласа си властност, сякаш имаше пълното право да е тук. — Искам аудиенция при крал Янус.

— В името на Вярата! — въздъхна раздражено сержантът. Излезе напред и впери свиреп поглед във Вейлин. — Нали знаеш, че човек може да бъде бичуван, ако даде фалшиво име на офицер от Кралската гвардия?

Един по-млад страж се появи зад сержанта и се взря във Вейлин със смущаващо благоговение.

— Тъъ, сержант...

— Но часът е късен, а аз съм в добро настроение. — Сержантът настъпваше към Вейлин със свити юмруци, а от възрастното му лице лъхаше на предстоящо насилие. — Така че само ще те напердаша, преди да те отпратя по пътя ти.

— Сержант! — рече настойчиво по-младият гвардеец и го хвана за ръката. — Това е той.

Погледът на сержанта се извъртя към него, а после се върна на Вейлин и го измери от глава до пети.

— Сигурен ли си?

— Бях дежурен в Кръга тази сутрин, нали? Наистина е той.

Юмруците на сержанта се отпуснаха, но той не изглеждаше пощастлив.

— Каква работа имаш при краля?

— Ще кажа само на него. Ще ме приеме, ако му съобщите, че съм тук. И съм сигурен, че няма да е доволен, ако разбере, че сте ме отпратили. — „Браво, страхотна лъжа“, поздрави се той. Всъщност изобщо не беше убеден, че кралят ще го приеме.

Сержантът се замисли. Белезите му говореха за живот на тежка служба и Вейлин осъзна, че сигурно не приема добре нищо, което би могло да смути несъмнено сладката длъжност, на която смяташе да дочака пенсия.

— Предай поздравите и извиненията ми на капитана — каза сержантът на младия гвардеец. — Събуди го и му кажи за нашия посетител.

Зачакаха един срещу друг в предпазливо мълчание, след като гвардеецът се отдалечи забързано, отключи една малка вратичка в голямата порта и изчезна вътре.

— Чух, че си видял сметката на петима Отричаци убийци в нощта на Клането на аспектите — изсумтя накрая сержантът.

— Петдесет бяха.

Сякаш мина цяла вечност преди вратата да се отвори пак и да се появи гвардеецът, следван от спретнат младеж, безупречно облечен в униформата на капитан от Кралската конна гвардия. Той хвърли на Вейлин кратък преценяващ поглед, преди да му протегне ръка.

— Брат Вейлин — каза с лек ренфаелски акцент. — Капитан Нирка Смолен на вашите услуги.

— Извинявам се, че ви събудих, капитане — каза Вейлин, леко объркан от спретнатия вид на мъжа. Всичко, от лъскавите му ботуши до грижливо подрязаните му мустачки, говореше за щателно внимание към детайлите. Със сигурност не приличаше на човек, току-що вдигнат от леглото.

— Не сте ме събудили. — Капитан Смолен направи жест към отворената врата. — Ще влезем ли?

Източното крило на двореца не съответстваше на момчешките спомени на Вейлин за бляскав разкош. След като прекосиха малък двор, беше въведен в лабиринт от коридори, претъпкани с множество прашасали сандъци и увити в плат картини.

— Това крило се използва най-вече за склад — поясни капитан Смолен, като видя обърканото му изражение. — Кралят получава много дарове.

Вейлин последва капитана през множество коридори и стаи, докато не стигнаха до зала с шахматен под и няколко впечатляващи картини на стената. Те моментално привлякоха вниманието му. Всяка беше широка поне седем стъпки и изобразяваше битка. Фонът бе различен, но в центъра им се виждаше една и съща фигура: хубав мъж с коса с цвета на пламък, яхнал бял жребец и вдигнал меч високо над главата си. „Крал Янус.“ Макар че спомените на Вейлин за краля бяха смътни, не помнеше челюстта му да е била толкова масивна, нито плещите му толкова широки.

— Шестте битки, които обединиха Кралството — каза капитан Смолен. — Нарисувани от майстор Бенрил Лениал. Отнели му над три години.

Вейлин си спомни картините на майстор Бенрил в стаите на аспект Елера, фините детайли в тях, начина, по който оголените вътрешности сякаш излизаха от пергаментата. Тук не виждаше нищо от тази яснота. Цветовете бяха ярки, но не и живи, сражаващите се воители бяха ясно изобразени, но някак си сковани, сякаш не се биеха, а просто бяха заели поза.

— Не са от най-добрите му произведения, нали? — отбеляза капитан Смолен. — Разбирате ли, беше му заповядано да ги нарисува. Подозирам, че е недолюбвал обекта си. Виждали ли сте фреската му във Великата библиотека, сътворена в памет на жертвите на Червената ръка? Поразителна е.

— Никога не съм виждал Великата библиотека — отвърна Вейлин, като си мислеше, че капитан Смолен вероятно ще намери много общи интереси с Кейнис.

— А би трябвало, това е истинско богатство за Кралството. Налага се да ми предадете оръжията си.

Вейлин разкопча плаща си с четирите ножа за хвърляне, скрити в гънките му, разпаса меча си, откачи ловджийския нож от колана си и извади тесния кинжал от левия си ботуш.

— Хубав е — възхити се капитан Смолен на кинжала. — Алпирански ли е?

— Не знам, взех го от един труп.

— Оръжията ще ви чакат тук. — Смолен ги нареди на една близка маса. — Никой няма да ги докосне. — С тези думи отиде до

една гола част от стената и натисна. Тя се завъртя навътре и разкри тъмно стълбище. — Качете се по тези стълби до върха.

— Той там вътре ли е? — попита Вейлин. Беше очаквал да го отведат в тронна зала или приемна.

— Да. По-добре не го карайте да чака.

Вейлин кимна с благодарност и пристъпи към стълбището. Маслени лампи, наредени по стената, хвърляха мъждива светлина, и сумракът стана по-дълбок, когато Смолен затвори вратата след него. Както му беше казано, той се качи по стълбите. Тропотът на ботушите му по каменните стъпала отекваше силно в затвореното пространство. Вратата горе бе леко открената, очертана от ярката светлина на лампи в стаята отгатък. Изскърца силно, когато Вейлин я бутна, но мъжът, седнал на писалището пред него, не вдигна поглед. Беше се прегърбил над свитък пергамент и дращеше по него с перо, което оставяше след себе си ситен шрифт. Мъжът беше стар, над шейсетгодишен, но все още широкоплещест. Дългата коса висеше над лицето му; някога червена, сега тя вече бе посивяла, но запазваше лек меден оттенък. Носеше проста бяла ленена риза с оцапани с мастило ръкави. Единственият му накит беше златен пръстен с печат на средния пръст на дясната му ръка; на печата бе изобразен кон, изправен на задните си крака.

— Ваше величество... — започна Вейлин и падна на едно коляно.

Кралят вдигна лявата си ръка и му даде знак да стане, после посочи един стол наблизо. Перото му не спря да дращи по пергаментата. Вейлин отиде до стола и откри, че е отрупан с книги и свитъци. Поколеба се, после внимателно ги събра и ги остави на пода, преди да седне.

Зачака.

Единственият звук в стаята идваше от скърцането на перото на краля. Вейлин се зачуди дали трябва да заговори пак, но нещо му подсказваше, че е по-добре да пази тишина. Вместо това огледа стаята. Беше си мислил, че стаята на аспект Елера е най-наблъсканото с книги пространство, което е виждал, но стаята на краля я засрамваше. Книгите се редяха покрай стените на големи купчини, издигащи се почти до тавана. Между купчините имаше сандъци със свитъци, някои ронещи се и сбръчкани от старост. Единствената украса в стаята беше

голяма карта на Кралството над камината. Повърхността ѝ бе изпъстрена с кратки бележки със ситен почерк. Странно, но някои от бележките бяха написани с червено мастило, а други — с черно. В единия край на картата имаше нещо като списък, в който всеки ред беше изписан с черно, но зачертан с червено. Списъкът беше дълъг.

— Имаш лицето на баща си, но оглеждаш нещата като майка си.

Погледът на Вейлин отскочи към краля. Той бе оставил перото и се бе облегал в стола. Зелените му очи бяха ярки и се взираха остро от грубото му обветрено лице. Вейлин откри, че не може да попречи на очите си да се отклонят към червените белези на шията на краля, остатък от досега му с Червената ръка като дете.

— Ваше величество? — изломоти той.

— Баща ти е много умен човек, когато се отнася до война, но в повечето други неща трябва да кажа, че е тъп като галош. Майка ти пък, от друга страна, беше умна почти във всичко. Преди миг ти изглеждаше точно като нея, докато изучаваше картата ми.

— Сигурен съм, че тя би се радвала да узнае, че имате толкова високо мнение за нея, ваше величество.

Кралят повдигна вежда.

— Не ме ласкай, момче. Имам си предостатъчно служители за това. Пък и не те бива много в тая работа. Поне в това отношение приличаш на баща си.

Вейлин усети, че се изчервява, и преглътна едно извинение. „Прав е, не съм ласкател.“

— Простете за натрапничеството, ваше величество. Дойдох да моля за помощта ви.

— Повечето хора идват при мен за това. Макар че обикновено носят неприлично скъпи дарове и раболепничат по няколко часа. Ти ще раболепничиш ли пред мен, млади братко? — Устата на краля се изви в гънка, невесела усмивка.

— Не. — Вейлин откри, че трепетът му бързо изчезва, пометен от студен гняв. — Не, ваше величество. Няма.

— И въпреки това си дошъл тук в този неверен час да настояваш за услуги.

— Не настоявам за нищо.

— Но все пак имаш нужда от нещо. Чудя се какво ли? Пари? Съмнявам се. Те не означаваха много за родителите ти и смея да

предположа, че означават още по-малко за теб. Може би искаш помощ относно предложение за женитба? Хвърлил си око на някое девойче, но баща му не иска за зет някакво бедно момче от Ордена? — Кралят наклони глава, изучавайки внимателно Вейлин. — О, не, едва ли. Така че какво би могло да е?

— Справедливост — каза Вейлин. — Справедливост за един убит, справедливост за семейството му.

— Убит, а? От кого?

— От мен, ваше величество. Днес убих един мъж на Изпитанието на меча. Беше невинен, жертва на фалшиво обвинение, повдигнато само за да го накарат да се изправи срещу мен на изпитанието.

Веселието се изпари от лицето на краля и бе заменено от нещо много по-сериозно, но иначе неразгадаемо.

— Разкажи ми.

Вейлин му разказа всичко, за ареста на Урлиан, как жена му била затворена в Черната твърд, имената на виновниците: Джентил Ал Хилса, магистрата, който го бе осъдил, и Мандрил Ал Унса и Харис Естиан, двамата богаташи, които се бяха опитали да извлекат печалба от смъртта му.

— И как се сдоби с тази информация? — попита кралят, когато Вейлин свърши.

— Тази нощ при мен дойде един човек, на когото имам доверие. — Вейлин направи пауза, събирайки смелост за риска, който знаеше, че трябва да поеме. — Човек, който знае много за негодите, връхлетели Отричащите в Кралството.

— Аха. Като за член на Орден си избираш необичайни приятели.

— Вярата ни учи, че умът на човек трябва да е отворен за истината, където и да я намери.

— Изглежда, си наследил и сладкодумието на майка си. — Кралят взе чист пергамент от една купчина на писалището си, топна перото в шишенце черно мастило и написа кратък пасаж. После избърса перото в ръкава на ризата си, топна го в червено мастило и добави списък под черния текст. Завърши документа с елегантен подпис, след което взе свещ и парче червен восък, допря восъка до пламъка, за да се разтопи, и капна от него в долния край на

пергамента. Духна лекичко, след което притисна пръстена си върху него.

— Всеки път, когато подписвам такова нещо — каза той, докато оставяше перото, — се налага да променям картата си.

Вейлин се обърна пак към картата на стената и се взря в списъка, черните думи, зачертани с червено. „Това са имена — осъзна той. — Имена на хора, които е убил. Бащата на Норта трябва да е някъде там.“

— Ще екзекутирам тези мъже — каза кралят. — Въз основа на твоите думи. Няма да има процес, думата на краля е над всеки закон. Семействата им ще ме мразят за стореното, но тъй като възнамерявам да конфискувам имуществото им и да ги оставя без пукната пара, това няма значение.

Вейлин срещна погледа на краля и се опита да реши дали това не е някакъв блъф, но не видя там никаква престореност.

— Не бива цяло семейство да бъде наказвано за престъплението на един от своите членове.

— При благородниците се налага. Остава ли им богатството, те рано или късно ще го използват срещу мен. Освен това познавам тези мъже и семействата им. Те са долна и алчна сган, до един. Животът в канавката е съвсем подходящ за тях.

— Придавате голяма тежест на думите ми, ваше величество. Аз може и да лъжа...

— Не лъжеш. След трийсет години като крал човек се научава да различава лъжите.

„Кралското правосъдие наистина е сурово“, реши Вейлин. Би ли могъл да го понесе? Като гледаше увереността на лицето на краля, осъзна, че няма избор. Вече бе поел по този път в мига, щом си отвори устата.

— Ами жената на убития?

— Е, тук имаме проблем. Тя е неразкаяла се Отричаща. Аспект Тендрис без съмнение ще иска да я окачи в клетка на стената. Разбира се, ако не умре при разпит преди това.

— Ваше величество, вие сте крал на тази земя и Защитник на Вярата. Трябва да имате някакво влияние...

— Трябва, така ли? — На лицето на краля се смесваха гняв и веселие. — Тази нощ вече направих каквото „трябва“. — Посочи смъртната присъда, която бе съставил. — Задължение на краля е да

раздава правосъдие, когато може. Ще убия тези мъже, защото са нарушили законите на това кралство и заслужават края си. Що се отнася до жената на жертвата им, нейните престъпления са извън моята юрисдикция. Следователно въпросът е не какво трябва да направя, а какво мога да направя, ако това е изгодно на целите ми. Така че, Вейлин Ал Сорна, кажи ми как спасяването на живота на тази жена ще послужи на целите ми. Ти използваш името си, за да влезеш тук, нямаш ли какво повече да кажеш?

„Майко, прости ми.“

— Знам, че ваше величество е имал планове за мен преди баща ми да ме прати в Ордена. Ако ви е угодно, ще се покоря на плановете ви, при условие че осигурите освобождаването на жената на Урлиан.

Кралят посегна към една кристална гарафа на писалището и си наля чаша червено вино.

— Кумбраелско, десетгодишно. Едно от предимствата на това да си крал е добре заредена изба. — Предложи гарафата на Вейлин. — Ти искаш ли?

Главата на Вейлин още го болеше от запоя в пивницата.

— Не, благодаря, ваше величество.

— Баща ти също не искаше да пие с мен. — Кралят вкуси бавно от виното. — Но пък той никога не се е опитвал да се пазари с мен. Просто давах заповеди и той ги изпълняваше.

— Верността е нашата сила.

— Да. Чудесен девиз, един от най-добрите ми. Аз му го избрах, избрах дори ястреба за ваш семеен герб. Всъщност беше нещо като шегга. Баща ти мразеше да ходи на лов с ястреби, в края на краищата това е спорт за благородници. — Кралят отпи пак от виното и избърса червеното петно от устните си с оцапанието си с мастило ръкав. — Знаеш ли защо той напусна службата си при мен?

— Чух, че сте имали разногласия относно желанието му да се ожени и да узакони сестра ми.

— Знаеш за нея, а? Сигурно е било голям шок. Вярно е, че отхвърлих молбата на баща ти да се ожени и той се ядоса заради това. Но всъщност мисля, че реши да ме напусне, когато се наложи да убия първия си министър. Бяха се хванали за гушите от години, но когато кражбите на Ал Сендал излязоха наяве, именно баща ти се застъпи за него, когато никой друг не искаше да го стори. Той трябваше да умре,

разбира се, макар че това бе печална загуба. Малцина други разбираха финансовите въпроси толкова добре като Артис Ал Сендал.

— Служа със сина му още от малък, ваше величество. Той така и не прие, че баща му е крал от кесията ви.

— О, той не крадеше монети, крадеше власт. Властта е ужасно изкусително нещо, Вейлин. Но за да я упражняваш, трябва да я мразиш също толкова силно, колкото я обичаш. Лорд Артис не можа да го разбере, действията му бяха ръководени единствено от амбиция и това застраши мира в Кралството, затова го убих.

— И отнехте богатствата на семейството му?

— Разбира се. Но уредих да се погрижат за жена му и дъщерите му, чувствах, че му дължа поне това. Върховен лорд Ал Мирна беше достатъчно любезен да ги прибере при себе си, даде на жената малко земя в Северните предели, под фалшиво име, разбира се. Не мога да позволя благородниците ми да си мислят, че съм мекосърдечен.

— Ако мога да кажа това на брат си, много ще му олекне на душата.

— Сигурен съм. Но няма да му кажеш.

Кралят остави чашата с вино и се изправи. Разтърка със стон схванатите си крака и отиде до картата над камината.

— Обединеното кралство — каза той. — Четири васалии, някога делени от война и омраза, сега са сплотени във верността си към мен. Само дето не са, разбира се. Нилсаел ми се продаде, защото му беше писнало армии да опоскват земята му за храна през няколко години. Ренфаел загуби половината си рицари в битка и лорд Терос разбра, че ако продължи борбата срещу мен, скоро ще загуби и другата половина. Кумбраел поравно ме мрази и се бои от мен, но повече го е страх от Вярата и ще остане лоялен, докато я държа далеч от прага му. Това е Кралството, за чието изграждане пролях море от кръв, и чрез теб ще му попреча да се разпадне след смъртта ми.

— Прав си, имах много планове за теб. Син на Военачалник и бивша лечителка от Петия орден, при това и двамата от простолюдието. Ти щеше да си средството да привлече обикновените хора към каузата си, не само в Азраел, а във всичките васалии. А след като спечеля сърцата на простолюдието, благородниците могат да го призовават на война, но никой няма да откликне. Наистина имах планове за теб, Млади ястребе. — Огледа картата и въздъхна със

съжаление. — По плановете на майка ти бяха други. Когато убеди аспект Арлин да те вземе в Шестия орден, те направи брат, обвързан към Вярата, а не към мен.

— Ваше величество, ако искате да напусна Ордена...

— Прекалено късно е за това. На всички ще им стане ясно, че си напуснал Вярата по моя заповед. Ако лиша Вярата от най-прочутия й син, това изобщо няма да накара хората да ме заобичат. Не, плановете ми за теб отдавна са мъртви.

Вейлин потърси да каже нещо, някакъв аргумент, който да му осигури съдействието на краля. Мисълта да остави жената на Урлиан на мъчения и бавна екзекуция беше непоносима. Безумни идеи проблясваха в ума му и го обхвана паника. Можеше да се промъкне в Черната твърд и да я спаси, беше сигурен, че братята му ще му помогнат, макар че това вероятно щеше да означава смърт за всички тях...

— Аз не бях първият, знаеш ли? — каза тихо кралят. Вейлин го видя, че се взира в кратък списък, надраскан в горния край на картата. — Преди мен имаше още петима. — Кралят почука с пръст по петте имена в списъка. — Петима крале, откакто Варин е довел народа ни в тази земя и е изтласкал сеордите в горите и лонаките в планините. И за петстотин години нито един кралски род не е държал властта повече от поколение.

— Принц Малциус е добър човек, ваше величество.

— Касапинът ми също е добър човек, момче! — сопна се кралят, внезапно ядосан. — Както и конярят ми, и мъжът, който рине фъшкиите в двора ми. Вярно, синът ми е добър човек, но за да си крал е нужно нещо повече от доброта. И когато седне на трона, ти ще си до него, за да правиш онова, което той не може. Сега единственото, което мога да сторя, е да направя това кралство толкова велико, че онези, които искат да го съборят, да се страхуват, че то ще ги смаже при рухването си.

Върна се до стола си и седна сковано.

— И така, ще съставя нов план. И ти, братко Вейлин Ал Сорна, отново ще служиш на целите ми. — Порови из купчина листове на писалището и извади пачка документи, запечатани с черен восък. — Аспект Тендрис постоянно ме занимава с лоялните си напътствия и смирени молби за нови мерки срещу нападта на Неверниците. Ето тук

— кралят избра най-горния документ — той предлага Кралската гвардия да бичува всеки поданик, който не може да изрецитира Катехизиса на Вярата при поискване.

— Аспект Тендрис е ревностен вярващ, ваше величество.

— Аспект Тендрис е заблуден фанатик. Но дори с фанатик човек може да се спазари. — Кралят вдигна друг документ и зачете: — „Бих искал най-смирено да напомня на ваше величество за редовните доклади, че неверниците се събират в безпрецедентен брой в Мартишката гора. Чух от най-достоверни източници, че това са последователи на кумбраелската форма на богопоклонничество и отявлени еретици. Те са добре въоръжени и както ме уверяват източниците ми, решени да реагират на всеки опит за отстраняването им оттам с яростно насилие. Най-почтително умолявам ваше величество да се вслуша в призива ми за решителни действия.“

Кралят захвърли пергаментата.

— Какво мислиш за това?

— Аспектът иска да пратите Кралската гвардия в Мартиш, за да изкорени Отричащите.

— Така е, като че ли войниците ми си нямат друга работа, освен да тичат из горите в продължение на месеци, докато кумбраелски стрелци ги дебнат иззад всяко дърво. О, не, Кралската гвардия няма да припари и на десет мили от Мартиш. Но ти ще отидеш.

— Аз ли, ваше величество?

— Да. Ще убедя аспект Арлин да прати малък отряд братя и ти ще си сред тях. Както и един младеж на име Линден Ал Хестиан. Познато ли ти е това име?

— Ал Хестиан. — Вейлин си спомни разярения мъж, който си пробиваше път с камшик през тълпата на Летния панаир, където бащата на Норта бе срещнал смъртта си. — Веднъж срещнах един лорд-маршал с това име.

— Лакрил Ал Хестиан, лорд-маршал на моя Двайсет и седми конен полк. Способен офицер и един от най-заможните ми благородници. Подобно на покойния ми първи министър, човек с големи амбиции, особено що се отнася до сина му. Най-големия му син, Линден.

Вейлин усети твърда топка на ужас да се оформя в стомаха му.

— Неговият син ли, ваше величество?

— Чудесен младеж с много възхитителни качества, но за съжаление смирението и интелигентността не са сред тях. Има широк кръг приятели, всъщност сбирщина от обожатели и подмазвачи. Нищо не привлича приятели по-силно от богатството и надменността. В момента той е любимецът на почитаемия ми двор, печели турнири, въргаля се с дамите, бие се в дуели. Досадно позната история, опасявам се. Младеж постига голяма слава и успех в ранна възраст и започва да вярва в собствената си легенда, а угаждането от страна на амбициозния му баща с нищо не подобрява нещата. В момента той е най-популярният младеж в двора, много по-популярен от собствения ми син, който никога не е бил надарен с лукавост. Всеки ден ме затрупват с настоятелни искания да възложа на младия Ал Хестиан някаква задача, за да докаже качествата си и да поеме по пътя на славата. И ще го направя. Той ще бъде провъзгласен за Меч на кралството и ще му бъде заповядано да събере собствен полк и да го отведе в Мартиш, за да се справи с напастта от Отричащи там. За съжаление, предвиждам, че това ще е дълга и тежка кампания и след... — кралят млъкна, за да помисли — около шест месеца той ще загине трагично в засада на Отричащите.

Очите им се срещнаха. Стомахът на Вейлин се бунтуваше от смесица на гняв и отчаяние. „Аз съм глупак — реши той. — Мишка, която се опитва да се пазари с бухал.“

— Ами жената на Урлиан, ваше величество? — успя да изграчи.

— О, смея да кажа, че аспект Тендрис ще е в по-отстъпчиво настроение, щом му съобщя за плановете си за кръстоносен поход в Мартиш, особено след като и ти ще участваш в него. Знаеш ли, той те харесва. Ще гарантирам за жената, ще му кажа, че съм убеден в спасението на душата ѝ, и ако тя не каже нещо в обратния смисъл, ще бъде свободна до утре вечер.

— Трябва ми уверение, че тя и синът ѝ ще бъдат осигурени. — Вейлин се насили да не откъсва очи от очите на краля. — За да бъде част от кръстоносния ви поход.

— Сигурен съм, че върховен лорд Ал Мирна може да намери местенце за още един-двама изгнаници. Разликата между Правоверни и Отричащи не означава много в Северните предели. — Кралят се обърна пак към писалището, вдигна перото и разстла пред себе си чист

пергамент. — Ще получиш заповедите си в близките дни. — Започна да пише отново, перото дращеше по листа.

На Вейлин му трябваше малко време да осъзнае, че го отпращат. Стана и откри, че е леко замаян, дали от гняв или от скръб, не можеше да каже.

— Благодаря ви за отделеното време, ваше величество — насили се да изрече и тръгна към вратата.

— Помни, Млади ястребе — каза кралят, без да вдига очи от пергаментата. — Това не е целият ми план за теб. Само началото. Аз заповядвам, ти изпълняваш. Това е сделката, която склучи тази нощ. — Вдигна поглед и срещна отново очите на Вейлин. — Ясно ли е?

— Напълно, ваше величество.

Кралят задържа погледа му още малко, а после се върна към писането си, без да каже нищо повече, докато Вейлин излизаше.

Когато излезе от стената, капитан Смолен го чакаше.

— Посещението ви свърши ли, братко?

Вейлин кимна, събра оръжията си от масата и ги прибра бързо, обзет от силното желание да се махне от това място. Трябваше да остане сам, за да помисли. Мащабите на сделката му с краля бяха хвърлили мислите му в хаос. Той последва Смолен назад по безбройните коридори, отрупани със забравени дарове, и в ума му непрестанно се въртяха последните думи на краля: „Това не е целият ми план за теб. Само началото.“

— Ще ми простите, че ви оставям тук — каза Смолен на ъгъла на коридора, който Вейлин позна, че води до източната порта. — Имам спешни задачи другаде.

Вейлин се взря в сенчестия край на коридора, обърна се пак към Смолен и забеляза леко смущение на лицето му.

— Спешни задачи ли, капитане?

— Да. — Смолен се прокашля. — Много спешни. — Направи крачка назад, кимна официално, след което се обърна и закрачи натам, откъдето бяха дошли.

Вейлин изгледа още веднъж коридора пред себе си и някакво слабо чувство за нередност накара сърцето му да се разтупти. „Засада — реши той. — Кралят има ненадеждни служители.“ Замисли се дали

да не тръгне след капитана и да го принуди да върви пред него към онова, което го чака, но откри, че не му достига воля. Нощта бе продължила твърде дълго. Освен това винаги можеше да го намери покъсно. Извади един метателен нож от гънките на плаща и го скри в дланта си, след което тръгна по коридора.

Очакваше атаката да дойде в най-тъмната му точка, близо до края, но не се случи нищо. Нямаше облечени в черно мъже с мечове, които да изскочат и да го нападнат. Във въздуха обаче се долавяше слаб аромат, деликатен и сладък като цветя в горещ ден...

— Чух, че си бил красавец.

Той се извъртя към гласа и ножът почти излетя от ръката му, преди да я види. Момиче, стоящо наполовина в сенките. В последния момент Вейлин успя да отклони ръката си и да прати ножа встрани. Той се заби в стената на сантиметри от главата ѝ. Тя му хвърли един кратък поглед, преди да излезе на светло. Вейлин и друг път беше виждал красиви жени и винаги бе смятал аспект Елера за най-прекрасната жена, която някога ще зърне, но това момиче беше различно. Всичко в нея, от безупречната порцеланова белота на кожата ѝ до меките извивки на лицето ѝ и сияйната златисточервеникава коса, говореше за непринудено съвършенство.

— Не си — заяви тя, докато се приближаваше към него, наклонила леко глава, и го изучаваше с яркозелените си очи. — Но лицето ти е интересно. — Вдигна ръка да го помилва.

Вейлин отстъпи назад още преди пръстите ѝ да го докоснат. Падна на едно коляно и се поклони.

— Ваше височество.

— Моля те, стани — каза принцеса Лирна Ал Ниерен. — Не можем да говорим като хората, ако лицето ти е постоянно обърнато към пода.

Вейлин стана. Зачака, като се опитваше да не я зяпа.

— Съжалявам, че те изненадах — извини се принцесата. — Капитан Смолен беше така любезен да ме уведоми за посещението ти. Помислих, че трябва да поговорим.

Вейлин не каза нищо, чувството му за нередност не бе изчезнало. В тази среща имаше нещо опасно. Знаеше, че би трябвало да се извини и да си тръгне, но откри, че не може да намери думи. Искаше да

поговорят, искаше да е до нея. Този импулс предизвика у него внезапно дълбоко негодувание.

— Мислех да те гледам как се биеш днес — продължи принцесата. — Но баща ми не ми позволи, разбира се. Казаха ми, че било много вълнуващо.

Усмивката ѝ бе ослепителна, изпълнена с такава съвършена имитация на искреност, че би засрамила и Норта. „Тя очаква да съм поласкан“, осъзна той.

— Желаете ли нещо от мен, ваше височество? Също като капитан Смолен, и аз имам спешни задачи другаде.

— О, не се сърди на капитана. Той обикновено е толкова стриктен в задълженията си. Опасявам се, че може би го покварявам ужасно. — Тя се обърна и отиде до стената, където се беше забил ножът му. Изтръгна го с мъка от нея. — Обичам дрънкулките — каза, оглеждайки острието, като плъзгаше деликатните си пръстчета по метала. — Младежите непрекъснато ми подаряват дрънкулки. Но досега никой не ми е подарявал оръжие.

— Задръжте го — каза ѝ Вейлин. — А сега, ако ме извините, ваше височество... — Поклони се и се обърна да си върви.

— Няма да те извиня — каза тя с равен тон. — Още не сме свършили разговора си. Ела. — Даде му знак с ножа да я последва и се отдели от стената. — Ще си поговорим под звездите, ти и аз. Все едно сме в някоя песен.

„Мога просто да си тръгна — осъзна той. — Тя няма как да ме спре... нали?“ Замисли се за кратко върху възможността да отбива пълчища стражи, призовани, за да му попречат да си тръгне, и я последва по коридора. Тя го отведе до врата в една невзрачна ниша, бутна я и му даде знак да мине.

Градината беше малка, но дори под лунната светлина цветните лехи изглеждаха поразително красиви. Тук сякаш имаше безкрайно разнообразие от цветя, много повече, отколкото в градината на аспект Елера.

— Всъщност би трябвало да се гледа денем — каза принцеса Лирна. Затвори вратата и мина покрай него, като се спря да огледа един розов храст. — Пък и сега е малко късен сезон, много от любимците ми вече се сбръчкват от студа.

Отиде с грациозно полюшване на роклята си до малка каменна пейка по средата на градината. За да се разсее, Вейлин огледа цветните лехи, търсеше нещо смътно познато, и за своя изненада го откри под формата на жълти пъпчици, сгъшени под малко кленово дръвче.

— Зимничета.

— Познаваш цветята? — Принцесата изглеждаше изненадана. — Казаха ми, че братята от Шестия орден не знаят нищо друго освен изкуствата на войната.

— Учат ни на много неща.

Тя седна на пейката и вдигна ръце, за да посочи към цветните лехи.

— Е, харесва ли ти градината ми?

— Много е красива, ваше височество.

— Веднъж, когато бях малка, баща ми ме попита какъв подарък искам за Зимния празник. Тъй като съм израснала в двореца и никога не съм оставала сама, около мен винаги е имало стражи, камериерки или учители, му казах, че искам местенце, където да се усамотявам. Той ме доведе тук. Навремето това беше само празен двор, аз го превърнах в градина. Никой друг не се допуска тук и никога не съм показвала това място другиму, досега. — Изучаваше го съсредоточено, преценявайки реакцията му.

— Аз... за мен е чест, ваше височество.

— Радвам се. Е, след като аз те удостоих с доверието си, може би ти ще ми върнеш жеста. Каква работа имаше при баща ми?

Вейлин се изкуши да не казва нищо, но знаеше, че не може просто да я пренебрегне. Различни лъжи прелетяха през главата му, но той имаше чувството, че принцесата умее да долавя неистините, също като баща си.

— Не мисля, че крал Янус би искал да го обсъждам — каза той след малко.

— Наистина ли? Значи съм принудена да гадая. Моля те, кажи ми, ако предположенията ми са верни. Открил си, че единият от мъжете, които уби днес, е бил заставен да участва в битката. Дошъл си да искаш от баща ми справедливост. Права ли съм?

— Знаете много, ваше височество.

— Да. Но за съжаление откривам, че никога не знам достатъчно. Баща ми удовлетвори ли молбата ти?

— Беше така любезен да въздаде правосъдие.

— Аха. — В гласа ѝ имаше лека нотка на жалост. — Бедният лорд Ал Унса. Той винаги ме размиваше на бала в Нощта на пазителите, как залиташе по дансинга.

— Сигурен съм, че нежните ви спомени ще бъдат голяма утеха за него на бесилката, ваше височество.

Усмивката ѝ помръкна.

— Мислиш ме за коравосърдечна? Може и да съм. Познавала съм много лордове през годините. Усмихнати, дружелюбни мъже, които ми даваха бонбони и подаръци и ми казваха колко съм хубава, но всички се опитваха да си спечелят благоразположението на баща ми. Някои той отпрати, на други позволи да останат на негова служба, а трети уби.

Вейлин осъзна, че собственият му баща също трябва да е бил сред лордовете, които е срещала, и се зачуди дали тя е предизвиквала подобна неувереност и у него.

— Баща ми носеше ли ви подаръци?

— Баща ти ме удостояваше само с твърд поглед. Макар и не толкова твърд като майка ти. Предполагам, плановете на моя баща за нас са ги направили предпазливи към мен.

— За нас ли, ваше височество?

Тя повдигна вежда.

— С теб трябваше да се оженим. Не знаеше ли?

„Да се оженим?“ Това беше абсурдно, нелепо. Да се ожени за принцеса? Да се ожени за нея! Спомни си грубото момиченце от посещението си в двореца като малък. „Няма да се омъжа за теб, мръсен си.“ Кралят наистина ли бе смятал да го обвърже така с рода си?

— Аз също никога не съм си падала особено по тази идея — каза принцеса Лирна, като разгада изражението му. — Но сега мога да оценя нейната елегантност. На замислите на баща ми понякога са им нужни години, докато се разкрие целта им. В този случай той е възнамерявал да те постави редом с брат ми и да укрепим позициите ми. Дватама заедно сме щели да напътстваме брат ми в неговото управление.

— Брат ви може да не се нуждае от напътствия.

Тя вдигна съвършеното си лице към небето и огледа зрелищния рой звезди.

— Времето ще покаже. Трябва по-често да идвам тук нощем. Гледката наистина е прекрасна. — Обърна се към него със сериозно лице. — Какво е чувството, когато отнемаш живот?

Тонът ѝ изразяваше единствено любопитство. Или не знаеше, че въпросът ѝ може да прозвучи обидно, или не я интересуваше. Странно, но Вейлин откри, че не е обиден. Досега никой не го беше питал за това. Макар че той отлично знаеше отговора.

— Чувстваш се, сякаш душата ти е омърсена.

— И въпреки това продължаваш да го правиш.

— До днес винаги е било... необходимо.

— Затова дойде при баща ми в опит да успокоиш угризенията си. Чудя се каква ли цена е изтръгнал от теб? Предполагам, че те е взел на своя служба. Шпионин в Шестия орден би бил наистина ценна придобивка.

„Шпионин ли? Де да беше само това.“

— Доведохте ме тук, за да ми задавате въпроси, на които вече знаете отговора ли, ваше височество?

За негова изненада тя се засмя. Смехът ѝ бе звучен, искрен.

— Толкова е освежаващо да говоря с теб. Не ми предлагаш ласкателства, не ми пееш песни и не ми рецитираш сонети. Липсва ти всякакъв чар или пресметливост. — Тя сведе поглед към метателния нож в ръката си. — И си единственият човек, който е успял да ме уплаши. Както винаги, съм изумена от предвидливостта на баща си. — Взорът ѝ беше смуцаващо пряк и той трябваше да се насили, за да го срещне. Запази мълчание.

— Това, което имам да ти кажа, е просто — рече тя. — Напусни Ордена и служи на баща ми в двора и във война; с времето ще станеш Меч на кралството и тогава може да осъществим плана, който той е съставил за нас.

Вейлин се вгледа в лицето ѝ, търсейки следи от подигравка или измама, но откри само сериозно намерение.

— Искате да се оженим ли, ваше височество?

— Искам да зачета желанието на баща си.

— Баща ви смята, че плановете му за мен са мъртви. Напускането на Ордена вече няма да е от никаква стойност за него.

Ако последвам заповедта ви, ще действам против неговите желания.

— Аз ще говоря с него. Той се вслушва в съветите ми по повечето въпроси и ще съзре мъдростта в предложението ми. — Тогава Вейлин го забеляза, слаба искрица в очите ѝ. Чувството за нередност се усили, щом осъзна, че е виждал нещо подобно и преди, в очите на сестра Хена, когато се опита да го убие. Не беше точно злонамереност, по-скоро пресметливост, смесена с желание. Но докато сестра Хена бе желала смъртта му, принцесата искаше нещо повече и той се съмняваше, че става дума за радостната перспектива да стане негова жена.

— Оказвате ми голяма чест, ваше височество — каза Вейлин с цялата официалност, която можеше да си докара. — Но сигурен съм, разбирате, че съм обрекъл живота си в служба на Вярата. Аз съм брат от Шестия орден и тази среща е неуместна. Ще съм ви много благодарен, ако ми разрешите да се оттегля.

Тя сведе поглед, с лека крива усмивка на устните.

— Разбира се, братко. Моля те, прости ми за неучтивостта, че те забавих.

Той се поклони и се обърна да си тръгне. Стигна до вратата, преди тя да го спре.

— Имам да свърша много неща, Вейлин. — Тонът ѝ бе лишен от веселие или преструвка, напълно сериозен и искрен. „Истинският ѝ глас“, помисли си той.

Спря се на вратата, без да се обръща. Изчака.

— Това, което имам да направя, щеше да е по-лесно, ако ти си до мен, но така или иначе ще го направя. И няма да търпя никакви препятствия. Повярвай ми, наистина не би ми харесало да сме врагове.

Той хвърли поглед назад към нея.

— Благодаря ви, че ми показахте градината си, ваше височество.

Тя кимна и пак насочи взора си към небето. Освобождаваше го. Най-красивата жена, която бе виждал, окъпана в лунна светлина. Гледката бе наистина пленителна, но той горещо копнееше никога да не я зърва отново.

ТРЕТА ЧАСТ

За мен е удоволствие да докладвам за отличния напредък, постигнат от отряда на лорд Ал Хестиан през последните месеци. Много Отричащи платиха полагаемата цена за своята ерес или избягаха от гората, уплашени за живота си. Духът на хората е висок, рядко съм срещал войници, толкова въодушевени от каузата.

Брат Ялин Хелтис,
Четвърти орден, в писмо
до аспект Тендрис Ал
Форне по време на
кампанията в Мартишката
гора
Архиви на
Четвъртия орден

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Докато перото ми продължаваше да драска трескаво по пергаментата, той се умълча. Около мен лежах десетте свитъка, които бях запълнил с историята му. Отвън се бе спуснала нощ и единствената светлина идеше от самотен фенер, полюшващ се на гредата над главите ни. Китката ме болеше от часовете писане, а гърбът ми беше схванат от привеждане над бурето, на което бях избрал да положа записките си. Почти не забелязвах.

— Е? — подканих го аз.

Лицето му беше мрачно в мъждивата светлина на фенера, а изражението му — отнесено. Трябваше да заговоря пак, преди да се сепне.

— Жаден съм — каза той и посегна към манерката, която капитанът му бе позволил да напълни от бъчвата с вода. — От пет години не съм изричал повече от няколко думи на ден. Гърлото ме боли.

Оставих перото и облегнах бодящия ме гръб на корпуса.

— Видя ли я пак? — попитах. — Принцесата.

— Не. Предполагам, че съм бил безполезен за нея, след като отказах да участвам в плана ѝ. — Надигна манерката към устата си и отпи жадно. — Но с годините славата ѝ растеше, легендата за красотата и добротата ѝ се носеше нашир и надлъж. Често я виждали в бедните квартали на града и в цялото Кралство, да раздава милостиня на нуждаещите се, да дарява средства за нови училища и лечебници на Петия орден. Много благородници я ухажвали, но тя отказвала на всички. Говореше се, че кралят ѝ бил ядосан, задето не си взима подходящо могъщ съпруг, но тя се противопоставяла на волята му, макар че това ѝ причинявало голяма болка.

— Мислиш, че все още чака теб? — Трагедията в това разчувства писателската ми душа. — Че лекува разбитото си сърце с благодеяния, знаейки, че само така ще спечели одобрението ти? Макар че няма представа дали не си умрял през последните пет години?

Погледът, с който ме дари, бе изпълнен с весело неверие. След миг се засмя. Имаше дълбок звучен смях. Смях едновременно силен и, в този случай, много продължителен.

— Един ден, милорд — каза той, когато веселието му премина, — ако твоите богове те прокълнат, може да срещнеш принцеса Лирна. В такъв случай, вслушай се в съвета ми и бягай в обратната посока колкото ти държат краката. Струва ми се, че ще ѝ е много лесно да смачка сърцето ти.

Подхвърли ми манерката. Отпих бързо с надеждата да прикрия гнева си. Всичко, което ми бе казал той за принцесата, говореше за жена с голяма интелигентност и чувство за дълг, жена, която иска да почете желанията на баща си и да служи на своя народ. Подозирах, че бих открил много неща за обсъждане с такава жена.

— Тя не се е омъжила, защото един съпруг би бил като окови за нея — каза Вейлин Ал Сорна. — Върши добрини, за да си спечели благоразположението на обикновените хора. Покорявайки сърцата им, тя се сдобива с власт. А ако тя самата има сърце, то властта го кара да трепти, а не страстта.

Взех мълчаливо решение да проведе собствени изследвания върху живота на принцеса Лирна. Колкото повече ми разказваше този северняк, толкова повече се усилваше импулсът да предприема пътуване до родната му земя. Макар да подозирах, че той не оценява постиженията на изкуството и науката в описваната от него култура, жадувах за нея. Искях да прочета книгите във Великата библиотека и да видя фреските на майстор Бенрил Лениал за Червената ръка. Искях да зърна древните камъни на Кръга, където той бе пролял кръвта на трима мъже. Ние смятаме хората от Обединеното кралство за малко повече от невежи диваци и честно казано, повечето им воини бяха именно такива. Но сега виждах, че в историята им има нещо повече от обикновено варварство и жажда за война. За няколко кратки часа бях узнал за тяхното кралство повече, отколкото през всичките си години проучвания за моята история на войната. Той беше разпалил нещо у мен, желание да напиша друга история, по-голяма и по-богата от всичките ми предишни творби. История на неговото кралство.

— Кралят спази ли обещанието си? — попитах. — Въздаде ли правосъдие и спаси ли жената в Черната твърд?

— Мъжете, които назовах, бяха екзекутирани на следващия ден. Жената и синът ѝ бяха пратени в Северните предели до края на седмицата. — Той замълча, лицето му

бе изпълнено със скръб. — Отидох да я видя преди да замине, Ерлин уреди срещата. Помолих я за прошка. Тя ме заплю и ме нарече убиец.

Взех перото и записах думите му, като си позволих волността да заменя думата „заплю“ с „прокле ме с цялата сила на своите Отричащи богове“. Обичам да вкарвам малко колорит, където мога.

— Ами твоята част от сделката? — продължих. — Направи ли както ти бе заповядал кралят? Уби ли Линден Ал Хестиан?

Той сведе поглед към отпуснатите си на коленете ръце, сви пръсти и вените и сухожилията изпъкнаха ясно сред белезите. „Ръце на убиец“, помислих си; знаех, че могат да ме удушат за секунди.

— Да — каза той. — Убих го.

1.

Кумбраелският дълъг лък беше над пет стъпки, когато е ненатегнат, и изработен от сърцевината на тисово дърво. Можеше да прати стрела на двеста разкрача, почти триста в умели ръце, а отблизо бе в състояние да пробие плочеста броня. Лъкът, който държеше Вейлин, бе малко по-дебел от повечето, гладкостта на дървото свидетелстваше за продължителна употреба. Собственикът му имаше зорко око и беше забил стрела със стоманен връх в бронираната гръд на Мартил Ал Джелнек, приветлив млад благородник с любов към поезията и малко досадната склонност да говори непрестанно за своята годеница, за която твърдеше, че била най-красивата и мила девица в цял Азраел, ако не и в целия свят. За съжаление никога нямаше да я види отново. Очите му бяха отворени, но всякакъв живот се бе оттекл от тях. Устата му бе оцапана с кръв и повърнато, признаци за мъчителна смърт; кумбраелските стрелци имаха навика да мажат стрелите си със смес от джофрилов корен и змийска отрова. Собственикът на лъка лежеше на няколко крачки оттам със стрелата на Вейлин в ръката си и със скършен врат от падането от брезата, на която се беше крил.

— Нищо — каза Баркус, тъпчейки през снега. От двете му страни крачеха Кейнис и Дентос. — Изглежда, е бил сам. — Срита главата на мъртвия стрелец, така че тя се завъртя на пречупения гръбнак, а после коленичи да претърси трупа за ценности.

— Къде се дянаха всички войници? — попита Дентос.

— Пръснаха се — каза Вейлин. — Сигурно ще намерим повечето в лагера, когато се върнем.

— Проклети страхливци. — Дентос се взря надолу към Мартил Ал Джелнек. — Не го ли харесваха? Аз самият го смятах за доста симпатичен. Като за благородник.

— Тези така наречени войници са измет от тъмниците на Варинсхолд, братко — каза Кейнис. — Не изпитват вярност към никого освен към себе си.

— Намери ли коня му? — попита Вейлин. Не му се нравеше мисълта да мъкне на ръце мъртвия благородник до лагера.

— Норта го води насам — каза Баркус и се изправи, като подрънкваше в шепа няколкото медника, които бе намерил. Хвърли колчана на кумбраелеца на Вейлин. Стрелите в него бяха почернени с пепел и имаха гарванови пера. Враговете им обичаха да подписват изделията си. — Ще го запазиш ли? — Кимна към лъка. — Мога да взема десет сребърника за него, като се върнем в града.

Вейлин продължаваше да държи оръжието.

— Мислех си да проверя дали не мога да го овладея.

— Пожелавам ти успех. Тези копелдаци тренират цял живот, доколкото чувам. Техният васален лорд ги кара да се упражняват всеки ден. — Сведе поглед към медниците в ръката си. — Но не изглежда да им плаща много.

— Тази пасмина се бие за своя бог, не за своя лорд — каза Кейнис. — Парите не ги интересуват особено.

Свалиха бронята на Ал Джелнек и го метнаха върху гърба на коня му. Норта плесна ръката на Баркус, когато той посегна към кесията на мъртвия.

— На него няма да му трябва, нали?

— Напуснахме Дома на ордена преди седем месеца, в името на Вярата! — сопна се Норта. — Вече не се налага да крадеш.

Баркус сви рамене.

— Ами, навик.

„Седем месеца“, помисли си Вейлин, докато вървяха назад към лагера. Седем месеца преследваха кумбраелски Отричащи в Мартишката гора с помощта (малко силно казано) на Линден Ал Хестиан и новосъбрания му пехотен полк. Линден Ал Хестиан, който беше очебийно жив вече цял месец повече, отколкото бе наредил кралят. С всеки отминал ден Вейлин усещаше как бремето на сключената сделка му натежава все повече.

Обстановката с нищо не разведряваше настроението му. Мартишката гора не беше като Урлишката, беше хем по-тъмна, хем по-гъста, на някои места дърветата бяха толкова близо едно до друго, че я правеха на практика непроходима. Към това се добавяше пресеченият терен, осеян с ями и дерета, които създаваха идеални условия за засади и ги караха да изоставят конете си. Ходеха навсякъде с извадени

лъкове и със стрели на тетивите. Само благородниците продължаваха да яздят, което ги превръщаше в лесни мишени за кумбраелските стрелци, спотайващи се по дърветата. От петнайсетте млади благородници, дошли с Линден Ал Хестиан в Мартиш, четирима бяха мъртви, а други трима — ранени толкова тежко, че се наложи да ги отнесат у дома. Хората им бяха пострадали повече: от шестстотин записали се доброволно или насила в полка над една трета вече ги нямаше, убити или изгубени сред дърветата, някои без съмнение дезертирали, когато им се е открил случай. Често намираха мъже, липсващи от седмици, замръзнали в снега или вързани за някое дърво и измъчвани до смърт. Враговете им нямаха нужда от пленници.

Въпреки загубите малкият им контингент бе спечелил няколко победи. Преди месец Кейнис ги поведе по следите на група от над двайсет кумбраелци, движещи се по един поток — умен ход, но не много полезен, щом Кейнис бе по петите им. Следваха ги в продължение на часове, докато враговете не спряха за почивка, мъже със сурови лица, облечени в еленови и самурени кожи, с лъкове на гърбовете, които не очакваха неприятности. Първият залп стрели покоси половината, а останалите се обърнаха и побягнаха по коритото на потока. Братята извадиха мечовете и ги погнаха. Никой не се измъкна и никой не помоли за пощада. Кейнис беше прав — враговете им се биеха за своя бог и не проявяваха никаква неохота да умират за него.

Лагерът се появи пред очите им няколко мили по-нататък. На практика представляваше укрепление от колове, а не обикновен лагер. Отначало, когато бяха пристигнали, се бяха опитали да издигнат проста ограда, което само даде на враговете им възможност да се поупражняват в нощна стрелба. Линден Ал Хестиан се видя принуден да заповяда да насекат дървета, за да построят укрепление, зловещ кръг от заострени трупи, разположено на една от малкото поляни, които можеха да се намерят в Мартиш. Вейлин и по-голямата част от контингента на Ордена мразеха това унило влажно място и прекарваха повечето си време в гората, патрулирайки на малки групи. Правеха си собствени лагери, които местеха всеки ден, и играеха смъртоносната си игра с кумбраелците, докато войниците на Ал Хестиан се гушеха в укреплението. Излазът на нещастния Мартил Ал Джелнек беше първият от седмици насам и въпреки това водените от него мъже

трябваше да бъдат заплашени с бичуване, преди да склонят да тръгнат. И една стрела се оказа достатъчна, за да ги обърне в бягство.

На портата на укреплението ги чакаше набит брат с рошави заскрежени вежди и свирепо мръщено. До него стоеше много едър мелез със сива петниста козина и поглед, който можеше да се мери по свирепост с този на господаря му.

— Брат Макрил — поздрави го Вейлин с лек поклон. Макрил не си падаше много по официалностите, но като командир на контингента им заслужаваше проява на уважение, особено пред войниците на Ал Хестиан, някои от които се шляеха край портата и уплашените им очи се стрелкаха от трупа на Ал Джелнек към тъмната гора, сякаш всеки момент от сенките ѝ можеше да изсвисти кумбраелска стрела.

Вейлин бе успял да скрие изненадата си, когато аспектът го повика в стаята си и той завари там Макрил, взиращ се смаяно в червеното ромбовидно парче плат в ръката си.

— Мисля, че вие двамата се познавате — каза аспектът.

— Срецнахме с по време на моето Изпитание на пущинака, аспект.

— Брат Макрил беше назначен за командир на експедицията ни в Мартишката гора — каза аспектът. — Ще изпълняваш заповедите му безпрекословно.

Явно малцина познаваха Мартишката гора толкова добре като Макрил, с изключение на инструктор Хутрил, който обаче не можеше да изостави задълженията си в Дома на ордена. Контингентът им наброяваше само трийсет братя, предимно опитни мъже от северната граница, които, изглежда, споделяха предпазливото отношение на Вейлин към Макрил, но той бързо се доказа като опитен тактик, макар и с донякъде рязък стил на командване.

— Един шибан час — изръмжа той. — Трябваше да продължите на юг два дена.

— Хората на лорд Ал Джелнек се разбягаха — каза Норта. — Не видяхме кой знае какъв смисъл да оставаме там.

— Да съм те питал, сополанко? — тросна се Макрил. Беше развил моментална неприязън към тях още щом ги видя, но пазеше жлъчта си най-вече за Норта. До него мелезът му, Муцун, изръмжа в знак на съгласие. Вейлин нямаше представа къде Макрил е намерил животното, явно се бе отказал от робските хрътки след случката с

Белег и бе предпочел най-едрото и злонравно ловджийско куче, което е успял да открие, независимо от потеклото му. Няколко войници вече носеха белези, свидетелстващи за непоносимостта на Муцун към гальовност или зрителен контакт.

Норта отвърна на втренчения поглед на Макрил с не по-малка неприязън. Вейлин постоянно се тревожеше какво ще стане, ако двамата останат насаме.

— Помислихме, че ще е най-добре да върнем тялото, братко — каза Вейлин. — Ще излезем сами на патрул довечера.

Макрил обърна навъсеното си лице към него.

— Някои от мъжете се върнаха. Казаха, че там имало поне петдесет отрепки. — Макрил винаги наричаше кумбраелците „отрепки“. — Колцина убихте?

Вейлин претегли лъка в ръката си.

— Един.

Рошавите вежди на Макрил се свъсиха.

— Един от петдесет?

— Един от един, братко.

Макрил въздъхна тежко.

— По-добре да докладваме на негова светлост. Ще му се наложи да пише още едно писмо.

Лорд Линден Ал Хестиан беше висок и красив, с непринудена усмивка и живо чувство за хумор. Беше храбър в битка и умел с меч и копието. Противно на описанието на краля, се оказа, че притежава и бърз ум, а привидната му надменност бе просто перченето на младеж, който е постигнал много в краткия си живот и не вижда причина да крие задоволството си от самия себе си. За свое голямо съжаление Вейлин откри, че харесва младия благородник, макар да бе принуден да признае, че той е ужасен водач, просто в характера му липсваше нужната безпощадност. Много пъти бе заплашвал мъжете с бичуване, но все още не бе изпълнил нито едно наказание въпреки явната им страхливост, пиянството и състоянието на лагера, който бе позор за войниците.

— Братя! — поздрави ги той с широка усмивка, щом доближиха палатката му. Усмивката му обаче помръкна, когато видя тялото, метнато на коня. Явно никой от избягалите мъже не бе сметнал за нужно да му съобщи вестта.

— Моите съболезнования, милорд — каза Вейлин. Знаеше, че двамата са приятели от детинство.

Линден Ал Хестиан се приближи до трупа с покрусено от скръб лице и нежно докосна косата на мъртвия си приятел.

— В бой ли загина? — попита след малко с глас, прегракнал от емоции.

Вейлин видя, че Норта отваря уста, и побърза да го изпревари. Норта бе склонен да дава воля на жестокия си нрав, когато разговаря с лорд Ал Хестиан: изричаше почти нескрити обиди и критики без колебание.

— Той беше много смел, милорд.

Мартил Ал Джелнек беше плакал като дете, когато стрелата се заби в корема му, ръцете му се бяха вкопчили за кратко във Вейлин в отчаяни спазми, докато искрицата на живота угасваше в очите му и на устата му изби кръв. Беше се опитал да каже нещо накрая, Вейлин бе сигурен в това, ломотеше задавено през жлъчката, изпълнила устата му. Може би някакво послание за любимата му. Никога нямаше да разберат.

— Смел — повтори Ал Хестиан с лека усмивка. — Да, винаги е бил смел.

— Хората му побягнаха — каза Норта. — Една стрела и си плюха на петите. Този ваш полк не е нищо повече от сбирщина престъпници.

— Стига! — излая брат Макрил.

Приблужи се сержант Крелник и отдаде рязко чест на Ал Хестиан. Беше набит човек, приближаващ петдесетата си година, лицето му бе покрито с множество белези, а отношението му към войниците беше страховито. Той беше един от малкото опитни воители, записали се в полка, служеше в Кралската гвардия от шестнайсетгодишен и Ал Хестиан мъдро го бе направил старши сержант, отговорен за дисциплината. Но въпреки всичките му усилия описанието на Норта бе точно — полкът си оставаше сбирщина.

— Ще наредя да издигнат кладата, милорд — каза сержант Крелник. — Трябва да го предадем на пламъците тази нощ.

Ал Хестиан кимна и отстъпи от трупа.

— Да. Благодаря ви, сержант. И на вас, братя, задето го донесохте. — Тръгна към палатката си. — Брат Макрил, брат Вейлин,

може ли за минутка?

В палатката на Ал Хестиан липсваше луксът, който можеше да се открие в покоите на другите благородници: наличното пространство бе заето от оръжията и бронята му, които той чистеше и поддържаше сам. Повечето други благородници си бяха довели по един-двама слуги, но лорд Ал Хестиан явно можеше сам да се грижи за нуждите си.

— Моля, братя. — Той ги покани с жест да седнат и отиде до малко преносимо писалище, на което вършеше многобройните административни задачи, присъщи на полковите командири. — Писмо от краля — каза той и вдигна един отворен плик от писалището. При вида на кралския печат сърцето на Вейлин заби малко по-учестено.

— „До лорд Линден Ал Хестиан, командир на Трийсет и пети пехотен полк, от негово величество Янус Ал Ниерен — зачете Ал Хестиан. — Милорд, приемоте моите поздравления, че държите един полк при бойни условия за такъв продължителен период. Някои по-недобросъвестни командири без съмнение биха предпочели да приключат работата на Кралството в Мартишката гора по най-бързия начин. Вие обаче явно имате наум по-тънка стратегия, всъщност толкова тънка, че изобщо не мога да я схвана от толкова далеч. Сигурно ще си спомните как аспект Арлин щедро ви предостави контингент от Шестия орден — братя, за които аспектът е нетърпелив да намери друго приложение. Чувам, че сред тях е синът на бившия ми Военачалник, и съм сигурен, че той е наследил чувството на баща си за неотложност при изпълнение на кралските заповеди. Може би трябва да обсъдите плановете си с тези братя и те, ако се чувстват достатъчно великодушни, да ви дадат някой съвет.“

Вейлин с ужас забеляза, че ръцете му треперят, и ги мушна под плаща си с надеждата другите да предположат, че е от студа.

— И така, братя — каза Ал Хестиан, обръщайки се към тях с изражение на нескрито отчаяние. — Изглежда, трябва да потърся съвета ви.

— Аз съм ви го давал неведнъж, милорд — каза Макрил. — Бичувайте някои мъже, изхвърлете най-мързелите и най-страхливите през портата без оръжие и дайте на сержант Крелник пълна свобода в налагането на дисциплина.

Ал Хестиан почна да разтрива слепоочията си, изтощението му личеше по сбърчените му вежди.

— Такива мерки едва ли ще ми спечелят сърцата на хората, брате.

— Майната им на сърцата! Рядко се среща командир, който може да спечели обичта на хората си. Повечето управляват чрез страх. Накарайте ги да се страхуват от вас и ще ви уважават. Тогава може би ще започнат да убиват кумбраелци.

— От тона на писмото на негово величество подозирам, че може би разполагаме само с няколко седмици, за да довършим работата си тук. И въпреки предположенията на краля признавам, че нямам никаква стратегия как да сразя Черната стрела и неговите отряди. Дори да взема мерките, които препоръчвате, ще ни е нужно повече време, отколкото имаме, за да постигнем победа в тази проклета гора.

„Черната стрела.“ Бяха научили името от единствения пленник, заловен през тези седем месеца — стрелец, повален от Норта. Живя достатъчно дълго, за да ги засипе с думи на омраза и предизвикателство, като едновременно с това призоваваше своя бог да приеме душата му и го молеше за прошка за провала си. Присмя се на въпросите им: малко заплахи могат да бъдат отправени към умиращ човек. Накрая Вейлин отпрати другите, седна до него и му предложи манерка с вода.

— Искаш ли да пийнеш?

Очите на мъжа блестяха предизвикателно, но влудяващата жажда, докато кръвта му изтичаше, го накара да преглътне отказа си.

— Нищо няма да ти кажа.

— Знам. — Вейлин поднесе манерката към устните на кумбраелеца и онзи загълта. — Мислиш ли, че той ще ти прости? Твоят бог.

— Световният отец е велик в състраданието си. — Умиращият говореше разпалено. — Той знае слабостите и силите ми и ме обича и заради двете.

Вейлин видя как мъжът опипа забитата в тялото му стрела и от устните му се изтръгна тих хленч.

— Защо ни мразите? — попита Вейлин. — Защо ни убивате?

Хленчът на ранения се превърна в дрезгав, горчив смях.

— А вие защо ни убивате, братко?

— Дошли сте тук в нарушение на мирния договор. Вашият лорд се е съгласил, че няма да носите словото на вашия бог в другите

васалии...

— Неговото слово не може да бъде спряно от граници, нито от слуги на фалшива вяра. Черната стрела ни доведе тук, за да защитаваме онези, които вие искате да убиете в служба на своята ерес. Той знаеше, че мирът между нас е предателство, отвратително богохулство... — Мъжът се задави и закашля неудържимо. Вейлин се опита да измъкне още информация от него, но онзи дърдореше само за своя бог и думите му ставаха все по-неразбираеми, докато животът го напускаше. Скоро загуби съзнание и след няколко минути дишането му секна. По някаква причина Вейлин откри, че му се иска да го бе попитал за името му.

— Ами ти, брат Вейлин? — Въпросът на Ал Хестиан го сепна и го върна в настоящето. — Изглежда, нашият крал се доверява на преценката ти. Ще предложиш ли някакъв метод за приключване на тази кампания?

„Да сложим край на целия този глупав фарс и да си вървим у дома.“ Той остави мисълта неизречена. Ал Хестиан не можеше да напусне гората без победа, или най-малкото привидна победа. „А кралят не иска той изобщо да напусне гората — напомни си. — Имаш сделка, която трябва да спазиш. Кой казва, че негово величество не може да развали онова, което е направил?“

— Стрелците на Черната стрела дебнат хората ви всеки път, щом излязат от лагера — каза той. — Но това не важи за мен и братята ми, в тази гора ние сме ловците и кумбраелците се страхуват от нас. Вашите хора също трябва да станат ловци, или поне тези, които могат да бъдат научени.

— Тази сган не може да се научи да пикае направо, камо ли да ловува — изсумтя Макрил.

— Тук все трябва да има някои мъже, които могат да бъдат обучени. Вярата ни учи, че дори в най-ужасния човек има нещо ценно. Предлагам да изберем една група, може би около трийсетина човека. Ще ги обучим и те ще са подчинени на нас. Ще организираме набег, ще намерим някой от лагерите на Черната стрела и ще го унищожим. Когато постигнем първия си успех срещу кумбраелците, останалите войници ще се въодушевят. — Млъкна, събирайки воля за онова, което трябваше да направи. — Още повече ще се въодушевят, ако вие поведете набега лично, милорд. Войниците уважават водач, който

споделя опасностите с тях. — „А в бъркотията на един набег може да се случи всичко, някоя стрела лесно може да се отклони...“

Ал Хестиан поглади рехавата четина по брадичката си.

— Брат Макрил, съгласен ли сте с тази насока на действие?

Макрил хвърли кос поглед към Вейлин и веждите му се сбърчиха подозрително. „Знае, че нещо не е наред — осъзна Вейлин. — Надушва го като хрътка, уловила непозната миризма.“

— Струва си да опитаме — каза Макрил след малко. — Но виж, да открием лагера им ще е трудна работа. Отрепките добре си прикриват следите.

— Братята от Шестия се смятат за най-умелите горски бродници в Кралството — каза Ал Хестиан. — Ако лагерът може да бъде открит, вие ще го откриете, сигурен съм. — Плесна се по коляното, оживен от перспективата за някакво решение на дилемата му. — Благодаря ви, братя. Този план ще мине много добре. — Той стана, грабна една вълча кожа от облегалката на стола и я пристегна върху раменете си. — Да почваме. Чака ни много работа!

Като че ли никой от войниците нямаше фамилно име. Бяха известни главно с прякорите от престъпното си минало: Джебчията, Червения нож, Бързите ръце и така нататък. Трийсетте обучаеми бяха избрани просто като накараха целия полк да тича около заграждението и взеха тези, които капнаха последни. Сега те стояха в три редици по десет души и сезираха злобно в Макрил, докато той излагаше правилата, на които щеше да се подчинява животът им оттук насетне.

— Всеки, който бъде открит пиян без разрешение, ще бъде бичуван. Който бъде открит пиян повече от веднъж, ще бъде освободен от полка. Ако някой от вас, скапаняци, си мисли, че това означава изпращане у дома, знайте, че освободените ще трябва да излязат от Мартиш на собствените си два крака, без оръжие. — Макрил направи пауза, за да могат мъжете да схванат важността на думите му. Сам човек, който върви през гората без средства за защита, най-вероятно бързо щеше да се озове вързан за някое дърво и изтърбушен.

— Разберете следното, жалка сбирщина крадливи отрепки — изръмжа Макрил. — Лорд Ал Хестиан е дал разрешение на Шестия

орден да ви обучаваме както намерим за добре. Сега вие ни принадлежите.

— Не съм се цанил за това — промърмори нацупено един мъж в предната редица. — Уж трябваше да служи на кра...

Юмрукът на Макрил се стовари в челюстта му и онзи рухна като покосен.

— Брат Баркус! — излая Макрил, като прекрачи лежащия на земята войник. — Десет камшика за този. И никакъв ром една седмица. — Втрени се в останалите обучаеми. — Някой друг да иска да обсъдим условията на службата?

На следващия ден Кейнис и Дентос потънаха в гората със задачата да открият кумбраелския лагер, докато се провежда обучението на мъжете. Комбинираната заплаха от бичуване и смърт се оказа отличен стимул както за смазване на дисциплината, така и за усилените тренировки. Обучаемите се хвърляха да изпълняват всяка заповед, тичаха в продължение на мили в снега, търпяха уроците по фехтовка и ръкопашен бой, които ги оставяха покрити със синини, и слушаха в почтително мълчание, докато Макрил се опитваше да им предаде основни горски умения. Всъщност даже изглеждаха прекалено почтителни, прекалено наплашени, а Вейлин знаеше, че боязливите войници са лоши войници.

— Не се коси — каза му Макрил. — Стига да се страхуват повече от нас, отколкото от отрепките, всичко ще е наред.

Вейлин се нагърби да води уроците по фехтовка, докато Баркус се превърна в ужасяваща фигура с грубия си подход към ръкопашния бой. Норта бързо изостави опитите да ги научи на стрелба с лък, тъй като никой не притежаваше нужните мускули или умения, и вместо това се съсредоточи върху арбалета — оръжие, което дори най-непохватният и тромав човек можеше да усвои за няколко дни. Към края на първата седмица малкият им отряд вече бе в състояние да тича по пет мили, без да се оплаква, беше загубил страха си от спане извън укреплението и повечето можеха да улучат мишена от двайсет крачки с арбалет. Все още им липсваха умения с меч или в ръкопашния бой, но Вейлин чувстваше, че са усвоили достатъчно, за да оцелеят при първоначалната си среща с хората на Черната стрела.

Както винаги, легендата за Вейлин го бе изпреварила и мъжете се отнасяха към него със смесица от възхищение и страх. Макар че от време на време разменяха по някоя дума с Норта и Баркус, в присъствието на Вейлин пазеха пълно мълчание, сякаш една погрешна дума можеше да им донесе бърза смърт. Страхът им се усилваше от мрачното настроение на Вейлин, което го правеше избухлив и склонен да нанася болезнени удари с пръчката, използвана вместо меч при тренировките. Понякога се усещаше, че се държи и говори като инструктор Солис. Това с нищо не разведряваше настроението му.

Ал Хестиан беше решил да тренира с хората си: тичаше с тях и понасяше същите синини в упражненията. Оказа се умел фехтовач и беше достатъчно висок и силен, за да може да си съперничи с Баркус в ръкопашен бой. През цялото време се мъчеше да окуражи хората; докато тичаха, вдигаше на крака падналите и ги тласкаше напред; аплодираше жалкия им напредък с меча. Вейлин забеляза как уважението им към младия благородник расте — докато по-рано го наричаха зад гърба му „оня надут глупендер“, сега беше „негова светлост“. Настроението на мъжете още бе мрачно, не харесваха Вейлин и братята му, но Ал Хестиан се бе превърнал във фигура, достойна за тяхната солидарност. Като го гледаше как тренира с мъжете, Вейлин почувства, че депресията му се усилва. „Убиец.“

Гласът започна да го тормози в деня, когато подхванаха обучението: тих шепот в подсъзнанието му, който мълвеше ужасни истини. „Главорез. Не си по-добър от отрепките, които убиха Микел. Кралят те направи свое оръдие...“

— Как мислиш, братко? — Ал Хестиан крачеше към него през снега, зачервен от усилията, но също така грейнал от оптимизъм. — Ще стане ли нещо от тях?

— Поне още десет дни, милорд — отвърна Вейлин. — Имат още много да учат.

— Но постигнаха значителен напредък, не смяташ ли? Сега поне можем да ги наречем войници.

„По-скоро жертви. Маска за твоята измама, стръв за твоя капан.“

— Така е, милорд.

— Жалко, че брат Ялин не доживя да види това, нали? — Брат Ялин беше човекът, прикрепен към тяхната експедиция от Четвъртия орден. Задачата му бе да докладва за напредъка им на аспект Тендрис и

беше прекарал първите седмици, твърдейки, че не може да излиза извън заграждението, защото опитите му да научи мъжете на Катехизиса на посвещението са от първостепенно значение. За нещастие бе връхлетян от жесток пристъп на дизентерия и умря скоро след това. Не може да се каже, че липсваше на някого.

— Изглежда ми странно, че аспект Тендрис не прати заместник на брат Ялин — отбеляза Вейлин.

Ал Хестиан сви рамене.

— Може би е сметнал, че пътуването е прекалено опасно.

— Може би. Или пък е в пълно неведение за смъртта му. Човек почти може да си помисли, че някой праща редовни доклади на аспекта от името на брат Ялин.

— Такова нещо би било немислимо, братко — засмя се Ал Хестиан и се отдалечи, като подвикваше окуражително на група мъже, които се бореха наблизко. „Защо не можеше да си противен? — помисли си Вейлин. — Защо не можеш да улесниш задачата ми?“ Отговорът на гласа бе светкавичен и неумолим: „Трябва ли убийството винаги да е лесно?“

2.

— Общо седемдесет души — каза Дентос с уста, пълна с осолено говеждо. — На десет мили западно оттук. Мястото е избрано добре, на изток има дърво, на юг — скали, а на север и запад — стръмен склон. Трудно ще ги хванем неподготвени.

Бяха се върнали на четиринасетия ден от обучението. Кейнис носеше набързо скицирана карта, показваща разположението на кумбраелския лагер. Сега се бяха събрали около лагерния огън с Ал Хестиан и Макрил, за да планират атаката.

— Седемдесет от тези момчета са много, братко — каза Баркус на Макрил. — Дори и с братята пак ще ни превъзхождат по численост.

— Всеки брат струва поне колкото трима от тях — отвърна Макрил. — Освен това един изненадан човек често бива победен още преди да е изтеглил меча. — Млъкна, за да проучи картата на Кейнис, и плъзна дебелия си пръст по дърето, стигащо до източния край на лагера. — Колко добре охраняват това тук?

— Трима души през деня — отвърна Кейнис. — Петима през нощта. Изглежда, Черната стрела е предпазлив човек и знае, че е най-вероятно да ги нападнем в тъмното. Има маршрут за проникване. — Той посочи купчината скали по южния край на лагера. — Стигнах достатъчно близо, за да подуша дима от лулите им. Но по този път може да мине само един човек. Ако са повече, ще ги видят.

— Петима охраняват най-добрия път за влизане, а ние ще имаме само един човек да отвори вратата — замислено каза Макрил. — И то ако успее да мине през лагера незабелязан.

— Запазихме някои от дрехите и оръжията им — каза Вейлин. — В тъмното може да ме вземат за един от своите.

— Искаш да кажеш мен, братко — обади се Кейнис.

— Петима наведнъж...

— Както казва брат Макрил, изненаданите хора се убиват полесно. Освен това аз съм единственият, който знае пътя.

— Прав е — каза Макрил. — Аз ще прекарам братята по дърето. Милорд — той се обърна към Ал Хестиан, — предлагам да отведете

отряда си до южните подстъпи, да изчакате, докато чуете врявата от атаката ни, и да щурмувате. Ние ще сме привлекли повечето им сили към нас, така че ще можете да ги изненадате от сляпата им страна.

Ал Хестиан кимна.

— Добър план, братко.

— Предлагам да отида с лорд Ал Хестиан — каза Вейлин. — Може би мъжете ще са по-малко склонни да се моткат, ако един от нас е с тях.

По присвитите очи на Макрил можеше да познае, че подозренията му са още живи. „Той знае — изсъска гласът в главата му. — Другите никога не биха заподозрели, но той знае, надушва го като кръв.“

— По-добре Сендал и Джешуа да отидат с негова светлост — каза Макрил, като продължаваше да се взира с присвити очи във Вейлин. — Мечът ти ще е много нужен, когато проникнем в лагера.

— Те се страхуват от Вейлин повече, отколкото от всеки друг — отбеляза Баркус. — Доста по-малко вероятно е да побегнат, ако той е с тях.

— А за мен ще е чест да се бия рамо до рамо с брат Вейлин! — рече ентузиазирано Ал Хестиан. — Мисля, че идеята е страхотна.

Макрил бавно върна погледа си върху картата.

— Както желаете, милорд. — Посочи склона северно от лагера. — Ако всичко мине добре, те ще побегнат надолу по хълма към реката. Идеалното място да ги хванем в капан. Ако Покойните са с нас, би трябвало да ги спипаме всичките. — Вдигна очи, на лицето му изведнъж се бе изписала свирепост. — Но дори и така, битката ще е тежка и кървава. Отрепките не молят за пощада и не дават пощада. Кажете на хората да се приближат и да използват мечовете си, да не им дават шанс да вкарат в действие лъковете. Погрижете се да знаят, че поражението ще означава смърт за всички ни. От това място няма отстъпление. Или ние ще ги избием, или те нас.

Нави картата и се изправи.

— Пет часа сън и потегляме. Ще вървим по тъмно, за да не ни видят съгледвачите им. Десет мили в снега е голямо разстояние, значи ще трябва да напругнем всички сили. Ако някой заговори без разрешение или изостане по време на прехода, да му бъде прерязано

гърлото. Никакъв ром, докато не свършим тази работа. — Подхвърли картата на Кейнис. — Братко, ти ще водиш.

Преходът беше тежък и изтощи мъжете до крайност, но обещанието за смърт за всеки, който няма сили да продължи, бе достатъчно, за да ги кара да продължават. Братята от Ордена вървяха начело на колоната, със стрели на тетивите, и очите им се взираха в тъмното, търсейки следи от кумбраелски съгледвачи. Макар че хората на Черната стрела понякога идваха да тормозят лагера нощем, пускайки огнени стрели над заграждението, посещенията им бяха секнали, когато Кейнис и Макрил започнаха да излизат на лов след залез-слънце и за четири нощи събраха четири лъка. Сега кумбраелците рядко припарваха наблизко, така че походът им не бе прекъснат.

Отне им осем часа усилен ход, за да стигнат до едно сечище, където малък склон водеше нагоре към каменната грамада, зад която кумбраелците бяха устроили лагера си. Вдясно можеше да се види тъмната сянка на дерето, където Макрил щеше да поведе контингента на Ордена. Нямахше много предисловия; Макрил направи знака на добрия късмет и поведе осемнайсетте братя през сечището в рядък боен строй.

Вейлин попита с жестове Кейнис:

„Имаш ли нужда от нещо?“

Брат му поклати глава и пристегна една връзка на самурения си жакет. Облечен в задигнатите от врага дрехи, той се вписваше добре в ролята си. Маскировката му се довършваше от смяната на дългия лък с къс и затъкнатата в пояса му брадва. Беше избрал да остави мечата си препасан на гърба: враговете им бяха задигнали много азраелски оръжия от войниците на Ал Хестиан, така че едва ли щеше да изглежда не на място.

„Късмет, братко“, изрече с жестове Вейлин, докосвайки рамото си. Кейнис се ухили за миг и се втурна с всички сили към скалите. „Всичко с него ще е наред“, каза си Вейлин. Времето, прекарано в Мартиш, го бе накарало да оцени по достойнство уменията на Кейнис: крехкото момче, което някога трепереше от страх при неправдоподобните истории на инструктор Грейлин за чудовищни

плъхове, сега беше гъвкав смъртоносен воин, който, изглежда, не се страхуваше от нищо и убиваше без колебание.

Снегът изхрущя, когато Ал Хестиан приклепна до него.

— Колко време мислиш, че остава, братко? — прошепна той.

Вейлин потисна връхлетялото го чувство за вина при вида на искреното лице на младия благородник. „Надяваш се да не осъзнае, че си бил ти — обади се неизменният му спътник. — Надяваш се да се пресели в Отвъдното, вярвайки на лъжата, че сте приятели...“

— Около час, милорд — прошепна в отговор. — А може и по-малко.

— Поне хората ще имат време да си починат. — Ал Хестиан се отдалечи да провери войниците си, говореше им тихо и ги окуражаваше. Вейлин се опита да не слуша и се съсредоточи върху неясния силует на скалите. Небето бе още тъмно, но бе придобило синкав оттенък, който възвестяваше приближаването на утрото. Макрил бе избрал да атакуват призори, когато стражите на входа на дерето ще са уморени и в края на смяната си.

Вейлин успокои дишането си, като броеше секундите и преценяваше подходящия момент да задейства плана си. Прогони всякакви мисли, които биха могли да го отклонят. Беше стиснал лъка така, че ръката го болеше. Когато се увери, че е изтекъл поне половин час, се доближи до Ал Хестиан и се наведе да прошепне в ухото му:

— На скалите със сигурност ще има стражи. Брат ми няма да ги закача, за да не се вдигне тревога. Макар че няма да са достатъчно, за да спрат атаката ни, лъковете им могат да разредят редиците ни. — Претегли в ръка собствения си лък. — Аз ще тръгна напред сега и когато атаката започне, ще се погрижа да не ни създават проблеми.

Ал Хестиан стана.

— Идвам с теб.

Вейлин го спря, като го хвана здраво под лакътя.

— Вие трябва да поведете хората, милорд.

Ал Хестиан хвърли поглед към напрегнатите, измъчени лица наоколо и кимна неохотно.

— Разбира се.

Вейлин се насили да се усмихне.

— После ще закусваме заедно в палатката на Черната стрела. — „Лъжец!“

— Късметът да е с теб, братко.

Вейлин откри, че не може да срещне погледа на Ал Хестиан. Кимна и пое тичешком към скалите, преодолявайки разстоянието, както му се стори, само за няколко мига. Притаи се между огромните канари, издигащи се от снега като заспали чудовища. Озърна се бързо за часовои, но не видя нищо. Откъм лагера идеше лека миризма на изгорели дърва, но нямаше и помен от тревога. Кейнис тепърва щеше да нападне стражите в дерето. Вейлин посегна към колчана си и извади увита в плат стрела. Захвърли обвивката, разкривайки черната пръчка с гарванови пера — кумбраелска стрела, взета от стрелеца, който бе убил бедния лорд Ал Джелнек. Средството за неговото убийство. Една стрела щеше да отнеме живота на лорд Ал Хестиан, докато героично води хората си в атака срещу вражеския лагер. „Чудесен край — отбеляза гласът. — Баща му ще се гордее с него, сигурен съм. Помниш ли думите си? Помниш ли обета си? Ще убивам противници в битка, но не и невинни...“

„Остави ме на мира! — сопна се наум Вейлин. — Правя каквото трябва. В случая нямам избор. Не мога да наруша договорката си с краля.“

Ръцете му трепереха, докато поставяше стрелата на тетивата. Сърцето кънтеше в гърдите му като барабан. „Стига!“ Сви и отпусна пръсти, за да прогони треперенето. „Правя каквото трябва. Убивал съм и преди. Какво е още една смърт?“

Изад него се донесе тих звън на метал в метал, последван от бръмчене на тетиви и внезапна тревожна гълчава. Скоро звуците на битката отекнаха през сечището и Вейлин видя как отрядът на Ал Хестиан се показва измежду дърветата и се втурна в атака. Младият благородник се различаваше лесно — беше изпреварил хората си с няколко крачки, вдигнал високо меча си, плащът му се вееше. Вейлин го чуваше как крещи на мъжете си, подтиква ги напред. Почувства се странно зарадван да види, че целият отряд е последвал Ал Хестиан: беше очаквал мнозина да побегнат.

Пое си дълбоко дъх и мразовитият въздух попари дробовете му. Вдигна лъка. Изтегли тетивата до устните си, гарвановите пера на стрелата погалиха бузата му, върхът ѝ бе насочен право към бързо приближаващата се фигура на Ал Хестиан. „Убийството е лесна работа

— осъзна той, докато тетивата започваше да се изплъзва от пръстите му. — Все едно да угасиш свещ.“

Нещо изръмжа в тъмното. Нещо премести тежестта си и снегът изскърца. Нещо накара косъмчетата на тила му да настръхнат.

Познатото чувство за нередност лумна в него като огън, треперенето в ръцете му се върна. Той свали лъка и се обърна.

Зъбите на вълка бяха оголени, очите му блестяха в сумрака, козината по врата му бе настръхнала като сребърни шипове. Щом очите им се срещнаха, ръмженето отслабна, звярът се надигна от враждебната присвита поза, която бе заел, и го изгледа със същата мълчалива втрепеност, която помнеше от Изпитанието на прехода преди толкова години.

Мигът сякаш се проточи. Вейлин бе пленен от зора на животното, неспособен да помръдне, а в ума му ехтеше една мисъл: „Какви ги върша? Аз не съм убиец!“

Вълкът премигна, обърна се, втурна се през снега — размазано петно от сребро и скреж — и изчезна за секунди.

Приближаващите се викове на нападателите от отряда на Ал Хестиан го накараха да се съвземе. Той се обърна и видя, че почти са стигнали скалите. На по-малко от двайсет стъпки от него се надигна фигура в самурени одежди, изопнатият дълъг лък бе прицелен право в гърдите на Ал Хестиан. Стрелата на Вейлин улучи мъжа в корема. Само след секунди Вейлин го връхлетя и заби дългия си кинжал, за да е сигурен, че онзи е мъртъв.

— Благодарности, братко! — извика Ал Хестиан, докато профучаваше покрай него, за да атакува лагера. Вейлин се втурна подире му, като захвърли лъка и извади меча си.

В лагера цареше хаос от смърт и огън. Кумбраелците може да бяха равни на Ордена в уменията си с лъка, но в близък бой им отстъпваха безнадеждно. Трупове осейваха снега между горящите палатки. Един ранен кумбраелец излезе със залитане от дима, окървавената му ръка висеше безполезна край тялото, а здравата замахна бясно с брадва към Ал Хестиан. Благородникът с лекота избегна удара и посече мъжа с меча си. Друг връхлетя срещу Вейлин, ококорен от паника и страх, и мушна с дълго копие за глигани към гърдите му. Вейлин се приведе под оръжието, сграбчи дръжката под върха и дръпна собственика му върху меча си. Един от войниците на

Ал Хестиан се втурна напред и заби меч в гърдите на кумбраелеца, а кръсът му на тържествуваща ярост се смеси с виковете на останалите, които продължиха напред, водени от Ал Хестиан, и убиваха всеки, когото срещнат.

Вейлин видя Ал Хестиан да потъва в дима и го последва. Видя го как набързо посече двама мъже. Трети се метна на гърба му, уви крака около гърдите на благородника и вдигна високо кинжала си. Метателният нож на Вейлин улучи кумбраелеца в гърба и Ал Хестиан го отхвърли от себе си, а после, докато онзи се гърчеше в болки, дългият му меч се стовари, за да разсече гръдния му кош. Благородникът вдигна меча си в безмълвен жест на благодарност и затича напред.

Касапницата стана по-ожесточена — отрядът си проправяше път през лагера и убиваше наред. Посичаха малкото кумбраелци, които все още бяха в състояние да окажат съпротива, или пробождаха онези, които лежаха ранени. Вейлин тичаше покрай низ от кошмарни гледки: войник надига отсечената глава на един кумбраелец и оставя кръвта да облее лицето му; трима се изреждат да секат мъж, гърчещ се на земята; мъже, смеещи се на някакъв кумбраелец, докато той се опитва да напъха червата си обратно в разпрания си корем. Беше виждал пияни хора и преди, но никога опиянени от кръв. След месеци на страх и несгоди войниците на Ал Хестиан си го връщаха тъпкано на своите мъчителни.

Настигна Ал Хестиан и завари благородника да стои неуверено над коленичилата фигура на млад кумбраелец, момче на не повече от петнайсет години. Очите му бяха затворени, а устните му мърдаха — шепнеше молитва. Оръжията му лежаха до него, а ръцете му бяха заключени пред гърдите.

Вейлин спря да си поеме дъх и избърса кръвта от меча си. Откъм реката се чуваше звън на оръжия и виковете на битка — братята му довършваха последните хора на Черната стрела. Вече просветляваше бързо и зората разкриваше ужасната гледка в лагера. Навсякъде лежаха тела, някои още потръпващи или гърчещи се от болка, ивици кръв бяха оцапали снега между горящите палатки. Хората на Ал Хестиан обикаляха сред това унищожение, ограбваха мъртвите и довършваха ранените.

— Какво да правим с него? — попита Ал Хестиан. Лицето му бе оцапано с пот и пепел, а изражението му бе сурово. Кръвожадността, обхванала хората му, не го бе засегнала: той не се наслаждаваше на убийствата. Вейлин много се радваше, че се е отказал от сделката си с краля.

„Той ще е ядосан“, предупреди го гласът.

„Аз ще отговарям пред краля — отвърна Вейлин. — Може да ми вземе живота, ако иска. Но поне няма да умра като подъл убиец.“

Хвърли поглед към момчето. То сякаш не чуваше думите им, нито звуците на умиращите наоколо, съсредоточено върху своята молитва. Мълвеше думи на език, който Вейлин не познаваше, молитвата се лееше от устните му плавно, почти мелодично. Дали молеше своя бог да приеме душата му, или да го избави от надвисналата смърт?

— Изглежда, имаме първия си пленник, милорд. — Той побутна момчето с ботуша си. — Ставай! И стига си дърдорил.

Момчето не му обърна внимание. Изражението му не се промени ни най-малко и то продължи да се моли.

— Казах, ставай! — Вейлин посегна надолу да сграбчи момчето за кожената дреха. Усети внезапен полъх по шията си, когато нещо изсвистя покрай ухото му и се чу звукът от стрела, забиваща се в плът. Той вдигна очи и видя, че Ал Хестиан се вижда в черната стрела, стърчаща от рамото му, веждите му бяха вдигнати в лека изненада.

— В името на Вярата — промълви той и се строполи тежко на снега. Крайниците му вече потръпваха, докато отровата се смесваше с кръвта му.

Вейлин се извъртя светкавично и зърна облаче снежен прах сред близка групичка дървета. Изпълни го ярост и той се втурна да гони стрелеца, очите му бяха забулени от червена мъгла.

— Ей, вие — изкрещя на група войници. — Погрижете се за негова светлост, има нужда от лечител!

Втурна се с всички сили сред дърветата, разтворил всичките си сетива за песента на гората, търсеше, ловуваше. Чу тихо хрущане на сняг вляво и се хвърли натам, ноздрите му надушиха миризмата на уплашена пот. Никога не бе долавял така ясно песента на гората, никога не се бе чувствал толкова обсебен от желание да убива. Устата му бе пълна със слюнка, а умът му — изпразнен от всякакви мисли,

освен от жаждата за кръв. Така и не разбра колко време е продължил ловът му, всичко беше като сън от размазани дървета и полузабравени миризми, докато плячката му го отвеждаше все по-надълбоко в гората. Той тичаше, недосегаем за всякаква умора. В ума му бяха само ловът и жертвата.

Песента на гората се промени, когато излезе на малка поляна. Птичите песни, приветстващи зората, тук бяха приглушени, смълчани от нежелано присъствие. Той спря и се помъчи да овладее тежкото си дишане. Търсеше с всичките си сетива, напрягаше се да долови и най-малката следа. Полянката бе ясно озарена от изгряващото слънце и светлината играеше по един камък със странна форма в центъра ѝ. Нещо в него привлече вниманието на Вейлин и отслаби съсредоточеността му върху песента на гората. Камъкът се възправяше на около четири стъпки височина, беше тесен в основата и се разширяваше до плосък връх във форма, смътно наподобяваща гъба, и бе частично обрасъл в увивни растения. Като се взря по-внимателно, Вейлин осъзна, че той не е естествено образувание, а е изсечен от една от множеството гранитни канари, осяели Мартиш.

Ако сетивата му не бяха толкова изострени, щеше да пропусне тихото стържене на тетивата. Наведе се и черната стрела профуча над главата му. Стрелецът изскочи от храстите с високо вдигната брадва и нададе пронизителен и свиреп боен вик. Мечът на Вейлин се стовари върху китката му и брадвата отлетя заедно със стисналата я длан. Обратният замах срязва гърлото на мъжа, докато той залиташе изненадано назад. Трябваша му само секунди, за да умре от загуба на кръв.

Тялото на Вейлин се отпусна, щом осъзна, че ловът е свършил. Болката от битката и преследването се просмука в крайниците му, пулсът кънтеше в ушите му, докато се мъчеше да си поеме дъх. Направи няколко залитащи крачки и се свлече край камъка. Повече от всичко му се искаше да заспи. Погледът му беше привлечен от трупа на стрелеца. Сбръчканото му обрулено лице показваше, че е много по-възрастен от повечето им врагове. „Дали не е Черната стрела?“, зачуди се Вейлин, но откри, че е прекалено уморен, за да претърсва тялото за някакви свидетелства за самоличността на убития.

Докато лежеше, песента на гората се върна. Главата му клюмна. Птичите песни вече се бяха усилили.

Събуди го внезапна топлина в крайниците и той вдигна очи и откри, че поляната е окъпана в ярка слънчева светлина. Странно, но сега слънцето беше високо над главата му и той осъзна, че е бил надвит от съня. „Глупак!“ Надигна се на крака и посегна да изтупа снега от плаща си... Само дето сняг нямаше. Нито на плаща, нито на ботушите му. Нито пък по земята или по дърветата. Вместо това земята бе покрита с буйна зелена трева, а дърветата бяха щедро обсипани с листа. Нямаше го острия зимен мраз и небето, виждащо се през горския покров, беше бездънно синьо. „Лято... лято е!“

Озърна се трескаво. Трупата на Черната стрела, ако това наистина бе той, го нямаше. Каменното изваяние, привлякло погледа му, когато бе излязъл на поляната, сега бе почистено от растителността и се виждаше фино резбован пиедестал от сив гранит с идеално равна горна част, ако се изключи една кръгла вдлъбнатина в центъра ѝ. Вейлин се приближи и посегна да плъзне пръст по повърхността.

— Не бива да го пипаш.

Той се извъртя, вдигнал мечата си.

Жената беше средна на ръст, облечена в проста роба от рехаво изтъкан плат, чиято кройка му бе напълно непозната. Косата ѝ бе черна и дълга, сипеше се по раменете и ограждаше ъгловато бледо лице. Но го поразиха най-вече очите ѝ, вперени в него, или по-скоро фактът, че тя нямаше очи. Те бяха млечнобели, без зеници. Когато жената се приближи, той видя, че са нашарени с фина мрежа от вени, като две топчета червен мрамор, гледащи го над бледа усмивка. „Сляпа ли е?“ Но как можеше да е сляпа? Той усещаше, че тя го вижда, беше го видяла как посегна към камъка. Нещо в чертите ѝ пробуди спомен отпреди години: мрачен мъж с ястребово лице, който клати тъжно глава и говори на език, непознат за Вейлин.

— Сеорда — каза той. — Ти си от сеорда сил.

Усмивката ѝ лекичко се разшири.

— Да. А ти си Берал Шак Ур от марелим сил. — Вдигна ръце и обхвана с жест поляната. — А това е мястото и времето на нашата среща.

— Името ми... е Вейлин Ал Сорна — каза той, запъвайки се малко от цялата тази тайнственост. — Аз съм брат от Шестия орден.

— Наистина ли? Какво е това?

Той се втренчи в нея. Сеордите се славеха със своята изолираност, но пък как можеше тя да говори езика му, а да не знае за Ордена?

— Аз съм воин, служещ на Вярата — обясни той.

— О, значи още правиш това. — Тя се приближи, веждите ѝ се събърчиха, главата ѝ се килна настрани и очите от червен мрамор се възряха в него немигащо и изпитателно. — Ах, толкова си млад. Винаги съм мислила, че ще си по-стар, когато се срещнем. Предстои ти да направиш още толкова много, Берал Шак Ур. Иска ми се да можеш да ти кажа, че пътят ще е лесен.

— Говориш с гатанки, милейди. — Той се озърна наоколо към невъзможния летен ден. — Това е сън, призрак в съзнанието ми.

— На това място няма сънища. — Тя мина покрай него, посегна към каменния пиедестал и задържа ръка над кръглата вдлъбнатина в центъра. — Тук има само време и памет, затворени в този камък, докато вековете не го превърнат в прах.

— Коя си ти? — попита Вейлин. — Какво искаш от мен? Ти ли ме доведе тук?

— Ти сам се доведе. — Тя отдръпна ръка и пак се обърна към него. — Що се отнася до въпроса ти коя съм, казвам се Нерсус Сил Нин и искам много неща, никое от които ти не можеш да ми дадеш.

Той осъзна, че продължава да държи меча си, и го прибра; чувстваше се леко глупаво.

— Човекът, когото убих — къде е?

— Убил си човек тук? — Тя затвори очи и в гласа ѝ се прокрадна тъга. — Колко слаби сме станали! Надявах се, че греша, че прозрението ми е изменило. Но щом тук може да бъде пролята кръв, значи всичко е истина. — Тя отвори пак очи. — Народът ми е разпилян, нали? Крийт се в горите, докато вие ги преследвате и избивате?

— Не знаеш за собствения си народ?

— Моля те, разкажи ми.

— Сеорда сил живеят във Великата северна гора. Моят народ не ходи там. Ние не преследваме сеордите. Говори се, че хората много се страхуват от тях. Даже повече, отколкото от лонаките.

— Лонаките ли? Значи те са преживели идването на вашия вид? Трябваше да знам, че Върховната жрица ще намери начин. — Тя

обърна пак към него празния си взор и го обзе непреодолимото впечатление за внимателно изучаване, а заедно с него се разгоря и чувството му за нередност. Само че този път беше по-различно, не толкова предупреждение за опасност, колкото чувство за дезориентация, сякаш се е покатерил на някоя висока скала и е останал смаян от гледката, ширнала се под него.

— Е — каза Нерсус Сил Нин, килнала глава. — Значи можеш да чуеш песента на кръвта си.

— Кръвта ми ли?

— Чувството, което изпита току-що. Изпитвал си го и друг път, нали?

— Няколко пъти. Най-вече в моменти на опасност. То ме е... спасявало в миналото.

— Значи имаш късмет, че си толкова Надарен.

— Надарен ли? — Не му хареса тонът, с който тя изрече думата, в него имаше някаква тежест, която го караше да се чувства неудобно. — Това е просто инстинкт за оцеляване. Всички го притежават, сигурен съм.

— Така е, но не всички могат да чуят кръвната песен толкова ясно като теб. В музиката ѝ има нещо повече от просто предупреждение за опасност. С времето ще научиш добре мелодията ѝ.

„Кръвна песен ли?“

— Казваш, че по някакъв начин съм засегнат от Мрачното?

Устните ѝ трепнаха в нещо като усмивка.

— Мрачното ли? Ах, да, вашият народ нарича така онова, от което се бои и което отказва да разбере. Кръвната песен може да е мрачна, Берал Шак Ур, но може и да грее наистина ярко.

„Берал Шак Ур...“

— Защо ме наричаш така? Имам си собствено име.

— Хората като теб са склонни да трупат имена като трофеи. Не всички, които спечелиш, ще са толкова добронамерени.

— Какво означава?

— Моят народ вярва, че гарванът е предвестник на промяната. Когато сянката на гарвана премине над сърцето ти, животът ти ще се промени, за добро или за лошо, няма как да се предвиди. Нашата дума за гарван е Берал, а думата ни за сянка е Шак. А ти, Вейлин Ал Сорна, воин, служещ на Вярата, си Сянката на гарвана.

Усещането, което тя наричаше кръвна песен, продължаваше да звучи в него. Сега бе по-силно и макар и не неприятно, го правеше предпазлив.

— Ами твоето име?

— Аз съм Песента на вятъра.

— Моят народ вярва, че вятърът може да носи гласовете на Покойните от Отвъдното.

— Значи твоят народ знае повече, отколкото съм му приписвала.

— Това... — Вейлин обхвана с жест поляната. — Това е миналото, нали?

— В известен смисъл. Това е моят спомен за мястото, затворен в камъка. Затворих го там, защото знаех, че един ден ще дойдеш и ще докоснеш камъка, и тогава ще се срещнем.

— Преди колко време е това?

— Много, много лета преди твоето време. Тази земя принадлежи на сеорда сил и лонаките. Скоро твоят народ, марелим сил, морските чеда, ще се появят на бреговете ни и ще ни я отнемат цялата и ние ще се върнем в горите. Видях го — докато твоята дарба е кръвната песен, моята е взорът, който може да прониква през времето. Единствено когато използвам дарбата си очите ми могат да виждат — това е цената, която плащам.

— Значи използваш дарбата си сега? Аз съм... — той потърси правилната дума — видение?

— В известен смисъл. Беше необходимо да се срещнем. И ето, че се срещнахме. — Тя се обърна и тръгна обратно към дърветата.

— Чакай! — Вейлин посегна към нея, но ръката му не улови нищо, мина през робата ѝ, сякаш беше мъгла. Той се втренчи смаяно в ръката си.

— Това е мой спомен, не твой — каза му Нерсус Сил Нин, без да спира. — Ти нямаш сила тук.

— Защо е било необходимо да се срещнем? — Кръвната песен се беше извисила и накара въпроса да се откъсне от устните му. — Каква беше целта ти, когато ме призова тук?

Тя отиде до края на поляната и се обърна. Изражението ѝ бе мрачно, но не и недоброжелателно.

— Трябваше да знаеш името си.

— ВЕЙЛИН!

Той премигна и всичко изчезна — слънцето, тучната трева под ботушите му, Нерсус Сил Нин и влудяващите ѝ гатанки. Нямаше го. Въздухът бе разтърсващо студен след топлината на онзи летен ден преди безброй години, а белотата на снега го накара да заслони очи.

— Вейлин? — Беше Норта, стоеше над него и на лицето му се смесваха объркване и тревога. — Ранен ли си?

Все още седеше облегат на камъка, сега отново обрасъл в плевели.

— Трябваше... да си почина. — Пое ръката на Норта и се надигна. Наблизо Баркус пребъркваше трупа на убития от Вейлин стрелец.

— Проследили сте ме дотук? — попита той Норта.

— Не беше лесно без Кейнис. Не оставяш кой знае каква дияра.

— Кейнис ранен ли е?

— Порязали са му ръката, докато се справял с пазачите. Не е особено тежко, но ще полежи малко.

— Битката?

— Свърши. Преброихме шейсет ѝ пет кумбраелски трупа. Брат Сонрил загуби око и петима от хората на Ал Хестиан се присъединиха към Покойните. — В очите на Норта се виждаше същият онзи страдалчески поглед, който ги бе замъглил, когато бе убил за първи път човек при търсенето на Френтис. За разлика от Кейнис и останалите, той сякаш не свикваше с убийствата. Засмя се невесело. — Победа, братко.

Вейлин си спомни звука на стрелата, профучала покрай ухото му, за да се забие в Линден Ал Хестиан. „Победа... Чувствам я като най-тежката загуба.“

— Дълго ли изкара?

Норта се намръщи.

— Кой?

— Лорд Ал Хестиан. Страдаше ли?

— Все още страда, бедното копеле. Стрелата не го уби. Брат Макрил не знае дали ще оживее. Питаше за теб.

Вейлин потисна една тръпка на отчаяние, изпълнено с вина. И за да намери нещо, което да го разсее, отиде до Баркус, който усърдно

освобождаваше трупа на стрелеца от всякакви ценности.

— Има ли нещо, което да подсказва кой е?

— Не много. — Баркус бързо мушна в джоба си няколко сребърника и измъкна пачка документи от малката кожена чанта, метната през рамото на мъжа. — Намерих някакви писма. Може да научиш нещо от тях.

Норта взе писмата и веждите му се повдигнаха, щом прочете първите няколко реда.

— Какво има? — попита Вейлин.

Норта сгъна грижливо писмата и ги прибра.

— Това е нещо за очите на аспекта. Но мисля, че нашата малка война може би ще се разрасне извън тази гора.

Лорд Линден Ал Хестиан лежеше на постеля от вълчи кожи и дишаше с хъхрене. Кожата му беше сивкава и влажна от пот. Брат Макрил беше извадил стрелата от рамото му и бе наложил раната с билкова лапа, която да изсмуче отровата, но това имаше за цел само да успокои благородника — той не можеше да бъде спасен. Въпреки възраженията му му бяха дали насила червено цветче, което да отслаби болката, но той пак страдаше, докато отровата си проправяше път по вените му. Хората бяха вдигнали палатка за него и смрадта вътре пробуди у Вейлин спомени за мъчителното му възстановяване от джофриловия корен.

— Милорд? — каза Вейлин и приседна до него.

— Братко. — Бледа усмивка трепна на устните на младия благородник. — Казаха ми, че си подгонил Черната стрела. Хвана ли го?

— Той... сега е при своя бог — отвърна Вейлин, макар че, честно казано, не знаеше със сигурност кой е бил онзи мъж.

— Значи можем да си вървим вкъщи, а? Мисля, че кралят ще бъде доволен. А ти?

Вейлин се взря в очите на Ал Хестиан, видя болката и страха в тях, и знанието, че за него няма да има завръщане у дома, тъй като скоро ще напусне този свят.

— Да, ще бъде доволен.

Ал Хестиан се отпусна на кожата.

— Те убиха момчето, знаеш ли? Казах им да го оставят на мира, но го насякоха на парчета. То дори не извика.

— Мъжете бяха ядосани. Те много те уважават. Както и аз.

— Като си помисля, че баща ми ме предупреждаваше за теб...

— Милорд?

— Ние с него имаме много различия, много спорове. Да си призная честно, не го харесвам, макар да ми е баща. Понякога си мисля, че ме мрази, задето моите амбиции не съответстват на неговите. А амбициозните хора виждат врагове навсякъде, особено в двора, където кипят интриги. Преди да замина той ме предупреди за слухове, че нечия скрита ръка действа против мен, макар да се въздържа да каже чия е. Но ме предупреди да внимавам с теб.

„Нечия скрита ръка... Изглежда, принцесата се е потрудила добре.“

— Не мога да си представя защо би поискал да ме нараниш — продължи Ал Хестиан с дрезгав от болка глас. — Ще му кажеш за мен, нали? Ще му кажеш, че бяхме приятели.

— Ти сам ще му го кажеш.

Смехът на Ал Хестиан беше слаб.

— Не ме размивай, братко. В палатката ми в лагера има писмо. Написах го преди да тръгнем. Ще съм ти благодарен, ако се погрижиш да бъде доставено. То е... за една позната дама.

— Дама ли, милорд?

— Да, принцеса Лирна. — Той млъкна и въздъхна тъжно. — Идването ми тук трябваше най-сетне да ми спечели благоразположението на краля. Съюзът ни щеше да получи неговата благословия.

Вейлин заскърца със зъби, за да не се наругае за собствената си глупост. Още откакто се бе запознал с Ал Хестиан, знаеше, че описанието, дадено му от краля, е в най-добрия случай фантазьорско, но не беше осъзнал истинските причини за своята мисия. Той трябваше да отърве принцесата от една неподходяща партия.

— Принцесата сигурно е съжалявала, че се отправяш към такава опасност — каза той.

— Тя е дама с невероятно силен дух. Каза, че любовта трябва да рискува всичко или да погине.

„Имам да свърша много неща и няма да търпя никакви препятствия...“ Вейлин почувства как го залива отвращение към самия себе си. „Принцесо, двамата с теб убихме един много добър човек.“

— Имам по-малък брат, Алуциус — каза Ал Хестиан. — Бих искал той да получи мечата ми. Кажу ми... кажи ми, че ще е най-добре да го остави в ножницата. Намирам, че войната не ми е много по вкуса... — Той млъкна и лицето му се напрегна, когато болезнена тръпка премина по тялото му. — Лирна... Не й казвай как стана... — Задави се, изпадна в болезнени спазми и по брадичката му потече кръв. Вейлин посегна към него, но можеше само да гледа безпомощно, докато Ал Хестиан се гърчеше върху кожата. Неспособен да понесе гледката, Вейлин избяга от палатката и откри брат Макрил край огъня, с манерка в ръка, да се налива с „приятеля на братята“.

— Никаква надежда ли няма? — рече умолително Вейлин. — Нищо ли не можеш да направиш?

Макрил почти не го погледна.

— Дадохме му толкова червено цветче, колкото можехме. Ако го преместим, ще умре. Някой лецител от Петия орден би могъл да облекчи смъртта му, но дори и те не могат да я предотвратят.

Вейлин трепна, когато от палатката зад него се разнесе вик на болка.

— Вземи. — Макрил му протегна манерката си. — Това ще притъпи слуха ти.

— Не можем да го оставим да страда така.

Макрил вдигна очи и срещна погледа му. Подозрението още си беше там, инстинктивното му знание за вината на Вейлин. След миг отклони поглед и понечи да се надигне.

— Ще се погрижа за това.

— Не. — Вейлин се обърна към палатката. — Не... това е мое задължение.

— Яремната вена. Това е най-бързият начин. Съмнявам се, че изобщо ще усети срязването.

Вейлин кимна и влезе в палатката. Краката му бяха отмалели. „Значи кралят все пак ме направи убиец...“

Очите на Ал Хестиан бяха изцъклени и разфокусирани, докато Вейлин коленичеше до него, и се оживиха само когато зърнаха блясъка на ножа. Имаше миг на страх, после въздишка, дали на тъга, или на

облекчение, Вейлин никога нямаше да узнае. Ал Хестиан срещна погледа му, усмихна се и кимна. Вейлин хвана главата му в ръка и опря острието в шията му.

Ал Хестиан заговори, изцеждаше думите през нова гримаса на болка:

— Радвам се... че си ти... братко.

3.

— И тези писма бяха открити в трупа на този Черна стрела?

Ръцете на аспекта лежаха разперени върху писмата пред него като два бледи паяка, а дългото му лице бе напрегнато, докато се взираше нагоре към Вейлин и Макрил. Вейлин предполагаше, че двамата сигурно изглеждат ужасно, мръсни и уморени от дванайсетдневното пътуване от Мартиш, но аспекът сякаш не се интересуваше от външния им вид. След като изслуша докладите им, поиска писмата и ги прегледа бързо.

— Смятаме, че онзи мъж може да е бил Черната стрела, аспект — отвърна Вейлин. — Няма как да знаем със сигурност.

— Да. Може би следващия път не бива да бързаш толкова със смъртоносния удар, братко.

— Бях небрежен. Извинявам се, аспект.

Аспектът прие това признание с едва доловимо поклащане на главата.

— Разбирате ли важността на тези писма?

— Сендал ни ги прочете — каза Макрил.

— Някой извън Ордена чу ли го?

— Онази нощ дадохме на мъжете на Ал Хестиан двойна дажба ром. Съмнявам се, че са могли да чуят каквото и да било.

— Добре. Предайте на братята следното: не бива да обсъждат това с никого, включително и един с друг. — Той събра писмата и ги сложи в здрава дървена кутия на писалището си, затвори я хубаво и я заключи с тежък катинар. — Сигурно сте уморени, братя. От името на Ордена ви благодаря за службата ви в Мартиш. Брат Макрил, вие сте утвърден за брат-командир. Засега ще останете при нас. Понастоящем инструктор Солис командва един отряд на южния бряг, тамошните контрабандисти са започнали да оказват твърде ожесточена съпротива на кралските акцизни агенти. Вие ще поемете уроците му. Сигурен съм, че помните достатъчно за боя с меч, за да го преподавате.

— Разбира се, аспект.

— Брат Вейлин, явете се в конюшната в осем сутринта. Ще ме придружите до двореца.

— Честито, братко — каза Вейлин, докато вървяха към тренировъчния плац, където се бе настанил на лагер полкът на Ал Хестиан. В казармите нямаше свободно място, затова аспектът им бе разрешил да останат в Дома на ордена. Вейлин подозираше, че в града не са осигурили нищо за тях, защото кралят не е очаквал да се върнат.

Макрил спря и го изгледа изпитателно, без да каже нищо.

— Командир и инструктор — продължи Вейлин, смутен от мълчанието на следотърсача. — Впечатляващо постижение.

Макрил пристъпи към него и ноздрите му се издуха, докато вдишваше. Вейлин устоя на импулса да посегне към ловджийския си нож.

— Никога не съм харесвал миризмата ти, братко — каза Макрил. — В нея има нещо не съвсем естествено. Защо? — И без да чака отговор, се обърна и се отдалечи, набита фигура в сумрака. Нададе късо остро изсвирване и песът му се появи от сенките и заприпка край него, докато той вървеше към цитаделата.

Стаята в кулата, която Вейлин бе делил с другите толкова много години, сега бе заета от нова група ученици, затова трябваше да лагерува с полка. Намери братята си скупчени около огъня да развличат Френтис с разкази за пребиваването си в Мартиш.

— ... мина през двама души — тъкмо казваше Дентос. — Една-едничка стрела, кълна ти се. Никога не бях виждал такова нещо.

Вейлин се настани до Френтис. Белег, който лежеше свит в краката му, се надигна и дотича при него да подуши ръката му, търсейки ласка. Вейлин го почеса зад ушите и осъзна, че робската хрътка му е липсвала много; но не съжаляваше, че я беше оставил. За нея Мартишката гора щеше да е хубаво място за игра, само че според Вейлин тя вече бе вкусила достатъчно човешка кръв.

— Аспектът ни благодари за службата — каза им той, като протегна ръце към огъня. — Не бива да обсъждаме писмата, които видяхме.

— Какви писма? — попита Френтис. Баркус го замери с полуизядена пилешка кълка.

— Каза ли къде ще ходим сега? — попита Дентос и подаде на Вейлин чаша вино.

Вейлин поклати глава.

— Аз трябва да го придружа до двореца утре.

Норта изсумтя и отпи голяма глътка вино.

— Човек няма нужда от Мрачното, за да види бъдещето ни. — Говореше високо и завалено, брадичката му бе оцапана в червено от разлятото питие. — Напред към Кумбраел! — Изправи се и вдигна високо чашата си. — Първо гората, после васалията. Ще отнесем Вярата на всичките проклети Отричащи копелета. Независимо дали им харесва, или не!

— Норта... — Кейнис посегна да го дръпне надолу, само че той се отърси от ръката му.

— Не е като да не сме избили вече достатъчно кумбраелци, нали? Аз самият убих десет в онази скапана гора. Ами ти, братко? — Той се олюля към Кейнис. — Бас държа, че можеш да ме надминеш, а? Поне два пъти повече, бих казал. — Обърна се със залитане към Френтис. — Трябваше да си там, момчето ми. Къпахме се в повече кръв и от твоя приятел Едноокия.

Френтис се намръщи и понечи да се надигне и Вейлин го сграбчи за рамото.

— Пийни си още едно, братко — каза на Норта. — Ще ти помогне да заспиш.

— Да спя ли? — Норта се смъкна обратно на земята. — Напоследък не съм го правил много. — Протегна чашата си към Кейнис да му налее още и се втренчи навъсено в огъня.

Известно време седяха в неловко мълчание и Вейлин беше благодарен за разсейването, осигурено им от един войник край съседния огън. Мъжът бе намерил отнякъде мандолина, може би задигната от трупа на някой кумбраелец в гората, и свиреше на нея доста умело. Мелодията беше звучна, но печална, и целият лагер притихна, за да послуша. Скоро около свирача се бяха струпали слушатели и той запя песен, в която Вейлин позна „Жалбата на война“:

*Песента на война е песен самотна,
пълна е с огън и свършва бързо.*

*Воините пеят за паднали другари,
загубени битки и кървава гибел...*

Мъжете заръкопляскаха бурно, когато свърши, и завикаха за още. Вейлин си проправи път през малката тълпа. Свирачът беше на двайсетина години, с мършаво лице. Вейлин позна в него един от трийсетте избраници, участвали в последната битка в гората; на челото му имаше защита рана. Вейлин се помъчи да си спомни името му, но със срам осъзна, че не си е дал труда да научи имената на никой от войниците които бяха обучавали. Може би и той като краля не бе очаквал да оцелеят.

— Много хубаво свириш — каза му.

Мъжът се усмихна нервно. Войниците така и не бяха преодолели страха си от Вейлин — малцина се опитваха да говорят с него, а повечето се стараеха да избягват погледа му.

— Чиракувах при един менестрел, братко — каза мъжът. Акцентът му бе по-различен от този на другарите му, изговаряше думите ясно и си личеше, че е получил някакво образование.

— Тогава защо си войник?

Мъжът сви рамене.

— Учителят ми имаше дъщеря.

Събралите се мъже се засмяха разбиращо.

— Както и да е, мисля, че добре те е обучил — каза Вейлин. — Как се каваш?

— Джанрил, братко. Джанрил Норин.

Вейлин зърна в тълпата сержант Крелник и викна:

— Вино за тези мъже, сержант. Брат Френтис ще ви отведе при инструктор Грейлин в избите. Кажете му, че аз ще поема разходите, и се погрижете да ви даде от качественото.

Сред мъжете се разнесе благодарно мърморене. Вейлин измъкна кесията си и пусна няколко сребърника в ръката на Джанрил.

— Свири още, Джанрил Норин. Нещо по-живичко. Нещо подходящо за празненство.

Джанрил се намръщи.

— Какво празнуваме, братко?

Вейлин го тупна по рамото.

— Че сме живи, човече! — Вдигна чашата си и се обърна към събралите се мъже. — Да прием за това, че сме живи!

Кралят свика Съвета на министрите в голяма зала с полиран мраморен под и орнаментиран таван, украсен със златен варак и сложни гипсови отливки. Стените бяха покрити с изящни картини и гоблени. Безупречно облечени войници от Кралската гвардия стояха мирно в широк кръг около дългата правоъгълна маса, на която седеше Съветът. Самият крал Янус подчертано се различаваше от оцапания с мастило старец, с когото Вейлин бе сключил сделката си — седеше в центъра на масата, с хермелинов плащ на раменете и златен обръч на челото. От двете му страни се редяха министрите, десетима мъже, облечени в различна степен на пищност, които се взираха съсредоточено във Вейлин, докато той привършваше доклада си, застанал до аспект Арлин. На една по-малка маса наблизо двама писари документираха всяка изречена дума. Кралят настояваше да се водят прецизни записи на всяка среща и всеки член на Съвета трябваше да обяви името и поста си, преди да седне.

— А мъжът, който носеше тези писма? — попита кралят. — Неговата самоличност остава неизвестна, така ли?

— Нямаше пленници, които да го назоват, ваше величество — отвърна Вейлин. — Хората на Черната стрела не се предаваха.

— Лорд Молнар. — Кралят подаде писмата на един достолепен мъж от лявата си страна, който бе заявил, че се казва Лартек Молнар, министър на финансите. — Вие познавате почерка на васалния лорд Мустор не по-зле от мен. Забелязвате ли прилика?

Лорд Молнар изучава внимателно писмата няколко секунди.

— Съжалявам да кажа, ваше величество, че почеркът на тези документи изглежда толкова близък до този на васалния лорд, че не мога да открия разлика между тях. Нещо повече, начинът, по който е формулирано писмото. Дори и без подпис бих познал, че е дело на лорд Мустор.

— Но защо? — попита командирът на флотата лорд Ал Джунрил, едър брадат мъж от дясната страна на краля. — Вярата ми е свидетел, че не питая никаква обич към васалния лорд на Кумбраел, но той не е глупак. Защо ще подписва с името си разрешителни за

свободно преминаване на един фанатик, решен да разкъса Кралството ни?

— Брат Вейлин — каза лорд Молнар. — Вие сте воювали с тези еретици няколко месеца. Бихте ли казали, че са добре нахранени?

— Не ми изглеждаха изнемощели от глад, милорд.

— Ами оръжията им? Бихте ли казали, че са с добра изработка?

— Имаха отлични лъкове и добре закалена стомана, макар че някои от оръжията им бяха взети от загиналите ни другари.

— Значи добре екипирани и добре хранени, при това в най-дълбоката зима, когато дивечът в Мартиш би трябвало да е оскъден. Според мен, ваше величество, Черната стрела трябва да е разполагал със значителна подкрепа.

— И вече знаем откъде — обади се трети министър, Келден Ал Телнар, който отговаряше за строителството. Седеше точно до краля и беше най-елегантно облеченият мъж на масата. — Васалният лорд Мустор сам се разобличи. Отдавна ви предупреждавам, че той спазва мира само привидно и се готви за бъдеща измяна. Да не забравяме, че кумбраелците бяха присъединени насила към Кралството, и то едва след кърваво поражение. Никога не са преставали да мразят нито нас, нито обичната ни Вяра. Сега Покойните отведоха смелия брат Вейлин до истината. Ваше величество, умолявам ви да действате...

Кралят вдигна ръка и го накара да млъкне.

— Лорд Ал Генрил — обърна се той към един сивобрад мъж от дясната си страна. — Вие сте министър на правосъдието и главен съдия при моя двор, и може би най-мъдрият човек в този Съвет. Тези документи дават ли достатъчно основание за процес или поне разследване?

Министърът на правосъдието погали замислено посребрилата си брада.

— Ако го разглеждаме единствено от страната на закона, ваше величество, бих казал, че тези писма изискват разпит и всякакви възможни обвинения ще зависят от отговорите. Ако някой човек застане пред мен обвинен в измяна въз основа единствено на тези доказателства, не бих могъл да го пратя на бесилото.

Лорд Ал Телнар понечи да заговори пак, но кралят му махна да мълчи.

— Какви въпроси, милорд?

Лорд Ал Генрил взе писмата и ги прегледа набързо.

— Забелязвам, че тези писма дават на притежателя си право на свободно преминаване през границите на Кумбраел и изискват от всеки войник или чиновник на васалството да оказва на приносителя каквото съдействие поиска. И да, подписът и печатът са истински, документите са били подписани от самия васален лорд. Но те не са адресирани до конкретна личност. Всъщност дори не знаем името на мъжа, който ги е носил преди смъртта си. Ако са съставени от васалния лорд, дали той е възнамерявал да бъдат използвани от Черната стрела, или пък може би са били откраднати и използвани с друга цел?

— Значи — каза лорд Молнар — искате да разпитаме васалния лорд?

Главният съдия се забави няколко секунди, преди да отговори, и Вейлин видя по напрежението върху лицето му, че той разбира ужасната тежест на думите си.

— Да, мисля, че има основания за разпит.

Вратата на стаята се отвори рязко и влезе капитан Смолен. Застана мирно пред краля и отдаде чест.

— Намери го, а? — попита кралят.

— Да, ваше величество.

— В бардака или в двореца на червеното цветче?

Единственият признак на неудобство у капитан Смолен бе, че премигна два пъти.

— Първото, ваше величество.

— В състояние ли е да говори?

— Положи усилия да изтрезнее, ваше величество.

Кралят въздъхна и потърка уморено чело.

— Добре. Въведи го.

Капитан Смолен отдаде чест и излезе. Върна се след няколко секунди с мъж, облечен в скъпи, но оцапани дрехи. Мъжът вървеше с предпазливата стъпка на човек, който се притеснява, че може да падне всеки момент. Кървясалите му очи и нездравата бледност на брадясалото му лице говореха за няколкочасов запой. Изглеждаше над четирийсетгодишен, но Вейлин предположи, че е по-млад, състарен от пороците си. Мъжът спря до аспект Арлин, поздрави го с бегло

кимване, а после се поклони дълбоко, но не особено стабилно на краля.

— Ваше величество. Както винаги, за мен е чест да ме повикате.
— Вейлин долови акцента на мъжа: кумбраелски.

Кралят се обърна към писарите си.

— Нека бъде отбелязано, че негово благородие лорд Сентес Мустор, наследник на васалия Кумбраел и официален представител на кумбраелските интереси в двора на крал Янус, вече присъства. —
Обърна безизразния си поглед към кумбраелеца. — Лорд Мустор. Как сте тази сутрин?

Лорд Ал Телнар изпръхтя развеселено.

— Много добре, ваше величество — отвърна лорд Мустор. —
Вашият град винаги е бил извънредно любезен към мен.

— Радвам се. Естествено, познавате аспект Арлин. Този младеж е брат Вейлин Ал Сорна, наскоро върнал се от Мартишката гора.

Погледът на лорд Мустор бе предпазлив, когато се обърна към Вейлин. Кимна му официално, но тонът му си остана бодър, макар и насилен.

— Аха, воинът, който ми спечели десет жълтици на Изпитанието на меча. Добра среща, млади господине.

Вейлин кимна в отговор, но не каза нищо. Споменаването на Изпитанието на меча помрачи настроението му.

— Брат Вейлин ни е донесъл някои документи. — Кралят взе писмата от лорд Ал Генрил. — Документи, които пораждат въпроси. Вярвам, че вашето мнение за съдържанието им ще е от голяма полза за определяне на тяхната цел. — Вейлин забеляза моментното колебание у лорд Мустор, преди да пристъпи напред, за да вземе документите от ръката на краля.

— Това са разрешителни за свободно преминаване — каза той, след като прегледа листовите.

— И са подписани от баща ви, нали? — попита кралят.

— Ами... така изглежда, ваше величество.

— В такъв случай дали бихте могли да обясните как брат Вейлин ги е открил в трупа на един кумбраелски еретик в Мартишката гора?

Погледът на лорд Мустор се завъртя към Вейлин, кървясалите му очи внезапно се бяха изпълнили със страх. После се върна на краля.

— Ваше величество, баща ми никога не би дал документи с такава важност в ръцете на бунтовник. Предполагам, че са били откраднати по някакъв начин. Или пък фалшифицирани...

— Може би баща ви ще е в състояние да даде по-точно обяснение.

— Аз... не се съмнявам, че ще го даде, ваше величество. Ако благоволите да му пишете...

— Няма да благоволя. Той ще дойде тук.

Лорд Мустор направи неволно крачка назад, вече с ясно изписана на лицето уплаха. Вейлин виждаше, че ситуацията го смазва: лордът беше подложен на изпитание и не го бе издържал.

— Ваше величество — изломоти той. — Баща ми... не е правилно...

Кралят въздъхна раздражено.

— Лорд Мустор, водил съм две войни срещу дядо ви и го смятах за много смел и хитър враг. Никога не съм го харесвал, но изпитвах голямо уважение към него и ми се струва, че би се радвал, че вече не е сред живите, за да види как внукът му пелтечи като развратен пияница, какъвто всъщност е, когато васалията му се намира на ръба на война.

Кралят вдигна ръка, за да повика капитан Смолен.

— Лорд Мустор ще бъде наш гост в двореца до второ нареждане — каза той. — Моля, ескортирайте го до подходящи покои и се погрижете да не го безпокоят нежелани посетители.

— Знаете, че баща ми няма да дойде тук — заяви лорд Мустор. — Няма да се съгласи да го подлагат на разпит. Затворете ме, щом трябва, но това няма да промени нищо. Човек не предоставя любимия си син в ръцете на врага.

Кралят като че ли се поколеба, взрян с присвити очи в кумбраелския лорд. „Изненада те — помисли си Вейлин. — Не мислеше, че ще има куража да заговори.“

— Ще видим какво ще направи баща ви — каза кралят. Кимна на капитан Смолен и лорд Мустор бе изведен от стаята, следван по петите от двама стражи.

Кралят се обърна към един от писарите.

— Състави писмо до васалния лорд на Кумбраел със заповед да се яви тук до три седмици. — Отблъсна стола си назад и се изправи. —

Тази среща свърши. Аспект Арлин, брат Вейлин, елате с мен в покоите ми.

Всичко в покоите на краля създаваше натрапчиво впечатление за ред — като се започне от ъгъла на фино тъканите килими върху мраморния под и се стигне до документите върху голямото дъбово писалище. Вейлин не откри нищо общо с тясната скрита стаичка, пълна с книги и свитъци, до която го бяха отвели преди осем месеца. „Онова е работното му място — осъзна той. — А тук е мястото, където иска хората да си мислят, че работи.“

— Братя, моля, седнете. — Кралят посочи два стола, докато се настаняваше зад писалището. — Мога да пратя да донесат освежителни напитки, ако желаете.

— Не се нуждаем от нищо, ваше величество — отвърна аспект Арлин с неутрален тон. Остана прав и по този начин принуди Вейлин да последва примера му.

Погледът на краля се задържа за момент върху аспекта, преди да се премести върху Вейлин. Устните му оформиха усмивка под брадата му.

— Забележи този тон, момчето ми. В него няма уважение, но няма и непокорство. Добре ще направиш, ако го усвоиш. Подозирам, че твоят аспект ми е ядосан. Чудя се защо ли?

Вейлин погледна аспекта, който стоеше безизразно и не отговаряше.

— Е? — настоя кралят. — Кажи ми, братко. Какво би могло да предизвика гнева на твоя аспект?

— Не мога да говоря от името на своя аспект, ваше величество. Аспектът говори от мое име.

Кралят нададе пръхтящ смях и плесна с длан по писалището.

— Предполагам, че е така. — Наля си чаша вино и се облегна в стола си. — Твоят аспект — каза на Вейлин — е ядосан, защото си мисли, че съм насочил Кралството по пътя на войната. Смята, донякъде оправдано, бих добавил, че васалният лорд на Кумбраел с удоволствие ще ми позволи да отсека главата на пияния му син, вместо да се покаже извън границите си. Това на свой ред ще ме принуди да пратя Кралската гвардия в неговата васалия, за да го измъкне оттам.

Ще последват битки и кръвопролития, селца и градове ще горят, мнозина ще загинат. Въпреки че е воин по призвание и практикува смъртта във всичките ѝ форми, аспектът вярва, че такъв ход е непростим. И все пак няма да ми го каже. Неговият подход винаги е бил такъв.

Възцари се мълчание, докато двамата мъже мереха силата на погледите си, и Вейлин бе осенен от внезапно прозрение: „Те се мразят. Кралят и аспектът на Шестия орден не могат да се понасят.“

— Кажи ми, братко — продължи кралят, обръщайки се към Вейлин, но без да откъсва взор от аспекта. — Какво мислиш, че ще направи васалният лорд, щом чуе, че съм арестувал сина му и съм му заповядал да се яви при мен?

— Не го познавам, ваше величество.

— Той не е сложна личност, Вейлин. Отгатни. Смя да твърдя, че притежаваш достатъчно от ума на майка си за това.

Вейлин откри, че не му харесва начинът, по който кралят спомена майка му, но изстиска от себе си отговор:

— Ще бъде... ядосан. Ще приеме действията ви като заплаха. Ще застане нащрек, ще събере войските си и ще наблюдава зорко границите си.

— Добре. Какво друго ще направи?

— Изглежда, има само два избора: или да изпълни заповедта ви, или да я пренебрегне под угрозата от война.

— Грещиш, има и трети избор. Може да нападне. С цялата си мощ. Мислиш ли, че ще го направи?

— Съмнявам се, че Кумбраел би имал сили да се опълчи на Кралската гвардия, ваше величество.

— И си прав. Кумбраел не разполага с истинска армия, ако не се броят няколкостотин стражи, верни на васалния лорд. Това, което има обаче, са хиляди селяни с лъкове, които той може да призове в случай на нужда. Страховита сила — аз навремето съм яздил през някоя и друга градушка от стрели и добре го знам. Само че няма кавалерия, няма тежка пехота. Фактически няма шанс да нападне Азраел или да се опълчи открито на Кралската гвардия на бойното поле. Васалният лорд на Кумбраел далеч не притежава възхитителен характер, но има достатъчно от бащиния си ум, за да осъзнае слабостта си.

Кралят се усмихна пак, извърна се от аспекта и махна успокоително с ръка.

— О, не се тревожи, Арлин. След около две седмици васалният лорд ще прати вестоносец с достатъчно раболепно извинение, че не е дошъл лично, и правдоподобно, макар и не съвсем убедително обяснение за писмата, вероятно придружено от сандъче злато. Моят мъдър и миролюбив син ще ме убеди да оттегля заповедта си и да освободя пияницата. Оттам насетне се съмнявам, че васалният лорд ще продължи да раздава разрешителни за свободно преминаване на Отричащи фанатици. И което е по-важно, ще си спомни къде му е мястото в това Кралство.

— Да разбирам ли, ваше величество — попита aspectът, — че сте убеден, че васалният лорд е автор на писмата?

— Убеден ли? Не. Но ми се струва вероятно. Той може и да не е фанатик като глупците, изстребени от брат Вейлин в Мартиш, но има слабост към своя бог. Може би се тревожи за мястото си във Вечните полета, след като е прехвърлил петдесетата си година. Както и да е, няма голямо значение дали той е написал писмата, проблемът е в самото им съществуване. След като излязоха наяве, аз нямах друг избор, освен да действам. Така поне васалният лорд ще се чувства задължен към сина ми, когато той се възкачи на трона.

Кралят пресуши остатъка от виното си и се надигна от писалището.

— Стига държавни дела, имам друга работа с вас, братя. Елате. — Подкани ги да влязат в една по-малка съседна стая, също толкова пищно украсена, само че вместо с картини или гоблени стените бяха окичени с мечове — стотина или дори повече блестящи остриета. Някои бяха по азраелски образец, но имаше и много други в стил, какъвто Вейлин не бе виждал никога. Големи двуръчни мечове, дълги поне шест стъпки. Сърповидни саби с остриета, които образуваха почти полукръг. Дълги подобни на игли рапири без режещ ръб и с чашковидни ефеси. Мечове с остриета от злато и сребро, въпреки че тези метали бяха прекалено меки, за да излязат от тях полезни оръжия.

— Красиви са, нали? — отбеляза кралят. — Колекционирам ги от години. Някои са подаръци, някои са военни трофеи, някои съм купил просто защото ми харесва как изглеждат. От време на време подарявам

нещо — той се обърна към Вейлин и пак се усмихна — на някой младеж като теб, братко.

Вейлин усети как безпокойството, което го бе обзело при първата му среща с краля, внезапно се завръща. Смущаващото знание, че сега е малка част от мащабен невидим замисъл. Чувството за нередност, което Нерсус Сил Нин бе нарекла „кръвна песен“, ехтеше тихичко в дълбините на съзнанието му. „Ако той ми подари меч...“

— Аз съм брат от Шестия орден, ваше величество — каза Вейлин, като се опитваше да наподобява неутралния тон на аспекта. — Кралските почести не са за хора като мен.

— Кралските почести са именно за хора като теб, Млади ястребе — отвърна кралят. — За съжаление обикновено съм принуден да ги давам на недостойни. Днешният случай ще е приятно разнообразие. — И направи широк жест към сбирката мечове около тях. — Избирай.

Вейлин се обърна към аспекта, търсеше съвет.

Очите на аспект Арлин се бяха присвили леко, но иначе изражението му оставаше непроменено. Той запази мълчание още малко, а когато заговори, тонът му бе същият като преди, лишен както от почит, така и от непокорство.

— Кралят ти оказва чест, братко. А чрез теб и на Ордена. Ще приемеш.

— Но правилно ли е това, аспект? Може ли един човек да е едновременно и брат, и Меч на кралството?

— Случвало се е и друг път. Преди много години. — Погледът на аспекта се премести от краля към Вейлин и поомекна малко, но гласът му не оставяше място за спор. — Ще приемеш кралската почест, брат Вейлин.

„Не я искам — помисли си яростно той. — Това е плата, възнаграждение за убийство. Този дърт интригант иска да ме привърже още по-здро̀во към себе си.“

Само че не виждаше никакъв изход. Аспектът му бе дал заповед. Кралят му бе оказал чест. Трябваше да вземе меча.

Преглътна една въздишка на безсилие и огледа стените, очите му шареха по мечовете. Позамисли се дали да не избере някой от златните — винаги можеше да го продаде, — но реши, че най-мъдрият избор ще е някое практично оръжие. Не виждаше голям смисъл да взима израелски меч, тъй като едва ли щеше да е по-добър от неговия,

изработен от звездно сребро, а по-екзотичните му изглеждаха прекалено неудобни. Накрая погледът му падна върху къс меч с широко острие, прост бронзов ефес и дървена дръжка. Свали го от стената и направи няколко пробни замаха. Откри, че е добре балансиран и с удобно тегло. Острието бе добре заточено, а стоманата — ярка и без белези.

— Волариански е — каза кралят. — Не много красиво, но солидно оръжие, удобно за гъмжилото на битката, когато човек не може да вдигне ръка. Добър избор. — Протегна ръка и Вейлин му подаде меча. — Обикновено има церемония, множество обети и коленичене, но мисля, че това можем да го пропуснем. Вейлин Ал Сорна, именувам те Меч на кралството. Обричаш ли меча си в служба на Обединеното кралство?

— Да, ваше величество.

— Тогава използвай го добре. — Кралят му подаде меча. — А сега, като Меч на кралството, трябва да ти намеря някаква длъжност. Обявявам те за командир на Трийсет и пети пехотен полк. След като аспектът бе така любезен да позволи да настаним полка ми в Дома на ордена, смятам, че би било най-уместно командването му да остане у Ордена. Ти ще обучиш войниците и ще ги командваш във война, когато му дойде времето.

Вейлин погледна аспекта да види реакцията му, но срещна само същата безизразна физиономия.

— Простете, ваше величество, но ако полкът ще мине под командването на Ордена, брат Макрил ми се струва по-добър избор...

— Прочутият ловец на Отричащи? О, не мисля. Трудно бих могъл да му дам меч, нали? Само човек, удостоен с благородническа титла от Короната, може да командва полк на Кралската гвардия. Кога мислиш, че ще са готови?

— Загубите ни в Мартиш бяха тежки, ваше величество. Хората са уморени и не са получавали заплати със седмици.

— Наистина ли? — Кралят изгледа аспекта с вдигнати вежди.

— Ордена ще поеме разходите — каза аспекът. — Така е справедливо, щом полкът ще е под наше командване.

— Много щедро, Арлин. Що се отнася до загубите, можеш да си избереш хора от тъмниците, плюс всеки, когото успееш да набереш от улицата. Смяя да кажа, че немалко момчета ще потърсят служба в

полк, командван от прочутия брат Вейлин. — Изкиска се печално. —
Войната винаги е приключение за онези, които не са я виждали.

4.

— Без изнасилвачи, убийци и пристрастени към червено цветче. — Сержант Крелник подаде кралската заповед на главния надзирател със съвсем слаб поклон. — А също и без слабаци. Трябва да направим войници от тази пасмина.

— Животът в тъмницата не подобрява много формата на човек — отвърна главният надзирател, като провери печата на заповедта и прочете набързо съдържанието ѝ. — Но винаги се стараем да направим най-доброто за негово величество, особено след като е пратил най-прочутия воин в кралството. — Хвърли на Вейлин една усмивка, която бе замислена или като подкупваща, или като иронична: беше трудно да се определи под слоя мръсотия. Отначало Вейлин бе взел главния надзирател за затворник заради опърпаните му дрехи и мръсната кожа, само че внушителното шкембе и тежката връзка ключове, висяща на колана му, издадоха истинския му ранг.

Кралските тъмници представляваха система от стари свързани помежду си укрепления в близост до пристанището, които бяха станали ненужни след издигането на градската стена преди два века. Последвалите владетели обаче бяха открили, че просторните им подземия са идеалното място за задържане на престъпните елементи в града. Точният брой на затворниците нямаше как да се разбере. „Те умират толкова често, че не можеш да им водиш сметка — беше обяснил главният надзирател. — Най-едрите и злобните издържат най-дълго, понеже могат да се бият за храната, нали схващате?“

Вейлин се взря в мрака зад тежката желязна решетка, преграждаща входа към подземията, и устоя на импулса да закрие лице с плаща си, за да се спаси от ужасната смрад.

— Много ли хора давате на Кралската гвардия? — попита той.

— Зависи колко размирни са времената. По време на Мелденейската война бяхме почти празни. — Ключовете на главния надзирател издрънчаха, когато пристъпи напред да отключи решетката. — Е, хайде да видим колко богата е подборката днес...

Подборката се състоеше от малко под сто души, в различен стадий на измършавялост, облечени в дрипи и покрити с дебел слой мръсотия и кръв. Те премигваха на слънчевата светлина и хвърляха пълни с опасение погледи към стражите, наредени по стените над главния двор и насочили заредени арбалети към тях.

— Това наистина ли е най-доброто, което можете да направите?
— попита скептично сержант Крелник.

— Вчера беше ден за бесене — отвърна главният надзирател и сви рамене. — Не можем да ги държим тук вечно.

Сержант Крелник поклати глава отвратено и почна да строява мъжете с удари.

— Хайде да вкараме малко ред тук, негодници! Не сте от никаква полза за Кралската гвардия, ако не можете да стоите в права линия. — Продължи да ги налага, докато не образуваха две неравни редици, а после се обърна към Вейлин и козирува отсечено. — Наборниците са готови за преглед, милорд.

„Милорд.“ Титлата все още звучеше странно в ушите му. Не се чувстваше като лорд, чувстваше се и изглеждаше като брат от Шестия орден. Нямаше нито земи, нито слуги, нито богатство и въпреки това кралят го бе обявил за лорд. Усещаше го като лъжа, една от многото.

Кимна на сержант Крелник и тръгна покрай строя. Откри, че му е трудно да среща множеството уплашени погледи, които го следяха. Някои мъже стояха по-изправени от други, някои бяха по-чисти, някои изглеждаха толкова слаби и отпаднали, че беше цяло чудо, че се държат на крака. И всички воняха — силна, натрапчива смрад, която Вейлин познаваше много добре. Тези мъже воняха на собствената си смърт.

Той продължи покрай строя, докато нещо не го накара да спре — две очи, които не го следваха, а оставаха забити в земята. Вейлин спря и пристъпи към мъжа. Беше по-висок от повечето затворници, а и поширок, увисналата плът на гърдите му показваше, че някога тялото му е било мускулесто, но е отслабнало от дългото недохранване. Под мръсотията, покрила ръцете му, едва личеше дълбокият белег от лошо зараснала рана.

— Още ли се катериш? — попита Вейлин.

Галис вдигна очи и срещна неохотно погледа му.

— Понякога, братко.

— Какво беше този път? Пак ли чувал с подправки?

На изпитото лице на Галис се мярна бледа отсянка на веселие.

— Сребро. От една от големите къщи. И щях да успея, ако съгледвачът ми не се беше паникьосал.

— Откога си тук?

— От месец-два. В подземията е трудно да държиш сметка на времето. Вчера трябваше да ме обесят, само че колата беше пълна.

Вейлин кимна към ръката с белега.

— Създава ли ти някакви проблеми?

— Наболява ме малко през зимните месеци. Но все още мога да изкатеря стена по-добре от всеки друг. Не се тревожи.

— Добре. Един катерач ще ми е от полза. — Вейлин направи крачка към него и задържа погледа му. — Но трябва да знаеш, че още съм недоволен от онова, което се опита да направиш на сестра Шерин, така че ако побегнеш...

— И през ум не ми минава, братко. Може да съм крадец, но думата ми е желязо. — Галис се опита да си придаде войнишки вид, изпъчи гърди и изнесе рамене назад. — Пък и за мен ще е чест да марширувам с...

— Добре, добре. — Вейлин го накара да млъкне с махване на ръка и отстъпи назад. Повиши глас, така че да го чуват всички. — Аз се казвам Вейлин Ал Сорна, брат от Шестия орден и по волята на краля командир на Трийсет и пети пехотен полк. Крал Янус благосклонно се съгласи да замени присъдите ви с привилегията да служите в Кралската гвардия. В замяна ще марширувате и ще се биете по негово нареждане през следващите десет години. Ще бъдете хранени, ще ви се плаща и ще следвате заповедите ми, без да ги подлагате на съмнение. Който бъде уличен в неспазване на дисциплината или пиянство, ще бъде бичуван. Дезертъорите ще бъдат екзекутирани.

Огледа лицата им, търсейки някаква реакция на думите си, но видя предимно безмълвно облекчение. Дори трудностите на войнишкия живот бяха за предпочитане пред още един час в тъмниците.

— Сержант Крелник.

— Милорд!

— Заведи ги в Дома на ордена. Аз имам работа в града.

Имението на благородническият род Ал Хестиан се намираше в северната част на града, най-богатия район. Състоеше се от внушителна къща от червен пясъчник с много прозорци и обширен парк, ограден от здрава стена със зловеци железни шипове. Безукорно облеченият слуга на портата изслуша въпроса на Вейлин със заучено безразличие, а после го помоли да изчака и влезе вътре за указания. Върна се след няколко минути.

— Младият господар Ал Хестиан е в градината зад къщата, милорд. Приветства ви с добре дошъл и моли да се присъедините към него.

— Ами лорд-маршалът?

— Лорд Ал Хестиан беше повикан в двореца тази сутрин. Не го очакваме да се върне до вечерта.

Вътрешно Вейлин въздъхна с облекчение. Изпитанието, което го чакаше, щеше да е още по-тежко, ако се налагаше да се изправи не само пред братя, а и пред бащата.

Щом мина през портата, завари отряд кралски гвардейци, шляещи се по ливадата. Единият държеше юздите на хубава бяла кобила. Облекчението му се изпари, щом заподозря значението на тяхното присъствие. Гвардейците му се поклониха официално, докато минаваше. Изглежда, вестта за новия му ранг се бе разпространила бързо. Той отвърна на поклона и продължи забързано, нетърпелив да свърши с това и да се върне в Дома на ордена, където можеше да се заеме с обучението на своя полк. „Моят полк“, помисли си с удивление. Беше само на деветнайсет години, а кралят му бе дал полк. И макар че Кейнис бързо му бе изброил куп прочути воители, издигнали се до команден пост на ранна възраст, на Вейлин това още му се струваше абсурдно. Беше потърсил обяснение от аспекта, докато пътуваха обратно към Дома на ордена след срещата в двореца, но въпросите му бяха посрещнати с просто нареждане да следва заповедите. Загриженото мръщене на аспекта обаче му подсказа, че действията на краля са му дали много храна за размисъл.

Градините представляваха обширен лабиринт от храсти и цветни лехи, разцъфтели с настъпването на пролетта. Вейлин откри хората, които търсеше, да се крият от слънцето под един клен. Принцесата

беше по-прекрасна от всякога, усмихваше се лъчезарно и отмяташе червеникавозлатистата си коса, докато слушаше как сериозният младеж на пейката до нея чете на глас от малка книга. Вейлин забеляза у Алуциус Ал Хестиан само бегла прилика с брат му — той бе хилаво момче на петнайсетина години, с деликатни, почти женствени черти и буйни черни къдрици, които се сипеха по раменете му. Носеше черно в знак на траур. Вейлин стисна здраво ножницата на дългия меч, пое дълбоко дъх и закричи напред с цялата увереност, която успя да събере. Щом се приближи, чу напевния глас на момчето:

— Моля те, недей да плачеш повече, любима, недей да лееш сълзи за моята кончина, към небето ясно поглед ти вдигни и нека слънцето очите ти да изсуши...

Щом сянката на Вейлин падна върху тях, момчето млъкна.

— Милорд Ал Сорна! — Алуциус се надигна да го поздрави и протегна ръка, без да го е грижа за официалностите, които Вейлин също намираше за страшно досадни. — За мен е истинска чест. В писмата си брат ми говори само хубави неща за вас.

Увереността на Вейлин се сгърчи и бе отнесена от вятъра.

— Понякога брат ви беше прекомерно щедър човек, господине. — Стисна ръката на момчето и се поклони леко на принцеса Лирна. — Ваше височество.

Тя сведе глава.

— За мен е чест да те видя отново, братко. Или вече предпочиташ да те наричам „милорд“?

Той срещна погледа ѝ и растящият в него гняв заплашваше да се излее в куп неразумни думи от устните му.

— Както ви е угодно, ваше височество.

Тя се престори на замислена и поглади брадичката си. Ноктите ѝ бяха боядисани в бледосиньо и украсени с драгоценни камъни, които блестяха на слънцето.

— Мисля, че ще продължа да те наричам „братко“. Изглежда ми по-... благопристойно.

В гласа ѝ имаше едва доловима острога. Вейлин не можеше да познае дали е ядосана, все още уязвена от това, че я е отхвърлил, или просто се присмива на един мъж, когото смята за глупак, задето е подминал шанса да сподели жадуваната от нея власт.

— Добър стих, господине — обърна се той към Алуциус, търсейки някакъв изход от ситуацията. — Нещо от класиката ли?

— О, не. — Момчето изглеждаше малко смутено и бързо остави книжката, която държеше. — Дреболия.

— Не бъди толкова скромнен, Алуциус — смъмри го принцесата. — Братко Вейлин, ти имаше честта да чуеш рецитал на един от най-обещаващите млади поети в Кралството. Сигурна съм, че това е нещо, с което ще можеш да се хвалиш в идните години.

Алуциус сви смутено рамене.

— Лирна ме ласкае. — Погледът му падна върху дългия меч в ръката на Вейлин и скръб помрачи лицето му, щом позна оръжието. — Това за мен ли е?

— Брат ви искаше вие да го получите. — Вейлин му протегна меч. — Помоли да го държите в ножницата.

След миг колебание момчето го взе, стисна здраво дръжката и на лицето му изведнъж се изписа ярост.

— Той винаги е прощавал по-лесно от мен. Онези, които го убиха, ще си платят. Заклевам се.

„Думи на момче — помисли си Вейлин и се почувства много стар. — Думи от легенда, от поема.“

— Човекът, който уби брат ви, е мъртъв, господине. Няма на кого да отмъщавате.

— Кумбраелците пратиха своите воители в Мартиш, нали? Дори и в момента заговорничат срещу нас. Баща ми чу за това. Кумбраелският васален лорд е пратил еретиците, които убиха Линден.

„Вестите от двореца наистина пътуват бързо.“

— Кралят се е заел с този въпрос. Сигурен съм, че ще поведе Кралството по правилния път.

— Единственият път, който ще следвам, е онзи, който води към война. — Искреността на момчето бе пламенна, в очите му блесяха сълзи.

— Алуциус... — Принцеса Лирна положи нежна ръка на рамото му, а тонът ѝ бе успокоителен. — Знаем, че Линден никога не би искал в сърцето ти да тегне омраза. Вслушай се в думите на брат Вейлин: няма на кого да отмъщаваш. Почети паметта на Линден и остави меч в ножницата му, както той е пожелал.

Загрижеността ѝ изглеждаше толкова искрена, че Вейлин почти забрави за гнева си, но яркият образ на мраморнобялото лице на Линден, докато притискаше ножа към шията му, разсея всякакви добри чувства към нея. И все пак думите ѝ сякаш подействаха успокояващо на момчето, гневът се отцеди от лицето му, макар че сълзите му продължаваха да текат.

— Моля ви за прошка, милорд — изломоти то. — Сега трябва да остана сам. Бих искал... бих искал някой път да поговоря пак с вас за брат си и за времето, което сте прекарвали с него.

— Можете да ме намерите в Дома на Шестия орден, господине. С радост ще отговоря на всички ваши въпроси.

Алуциус кимна, обърна се да лепне една бърза целувка на бузата на принцесата и тръгна към къщата, все още разплакан.

— Бедният Алуциус — въздъхна принцесата. — Винаги е бил толкова чувствителен, още откакто бяхме деца. Нали осъзнаваш, че смята да поиска място в полка ти?

Вейлин се обърна към нея и видя, че усмивката ѝ е изчезнала, а съвършеното ѝ лице е сериозно и напрегнато.

— Не, не го бях осъзнал.

— Носят се слухове за война. Той си представя как ще те последва до кумбраелската столица, където заедно ще въздадете правосъдие над васалния лорд. Много ще се радвам, ако му откажеш. Той е още момче, а се съмнявам, че дори и като мъж ще стане кой знае какъв воин, по-скоро красив труп.

— Няма красиви трупове. Ако ме помоли за това, ще му откажа.

Лицето ѝ омекна. Устните ѝ, подобни на розова пъпка, се извиха в лека усмивка.

— Благодаря ти.

— Не бих могъл да приема, дори и да исках. Моят аспект реши, че всички офицери в полка ще бъдат братя от Ордена.

— Разбирам. — Усмивката ѝ стана тъжна, в реакция на отказа му да започне играта на услуги с нея. — Как мислиш, ще има ли война? С кумбраелците?

— Кралят не смята така.

— А как смяташ ти, братко?

— Аз мисля, че трябва да се доверим на кралската преценка. — Поклони се сковано и се обърна да си върви.

— Наскоро имах щастието да срещна една твоя приятелка — продължи принцесата и думите ѝ го накараха да спре. — Сестра Шерин, нали така? Тя ръководи лечебница на Петия орден в Уорнсклейв. Отидох там да направя дарение от името на баща си. Сладко девойче, макар и ужасно посветено на работата си. Споменах ѝ, че сме станали приятели, и тя помоли да ти предам много поздрави. Макар че, изглежда, мисли, че си я забравил.

„Не казвай нищо — помисли си Вейлин. — Знанието е нейното оръжие.“

— Имаш ли някакъв отговор за нея? — настоя принцесата. — Бих могла да накарам кралския вестonosец да го отнесе. Ужасно мразя да виждам как приятелства свършват без нужда.

Сега усмивката ѝ беше лъчезарна, същата каквато я помнеше от разговора им в личната ѝ градина; усмивка, която говореше за непоклатима увереност и знание далеч надхвърлящо годините ѝ. Усмивка, която говореше, че тя смята, че знае мислите му.

— Радвам се, че съдбата ни събра отново — продължи принцесата, когато той не отговори. — Напоследък размишлявах върху един проблем, който може да те заинтересува.

Вейлин не каза нищо, просто я гледаше в очите; отказваше да играе играта, която си е наумила.

— Загадките са мое хоби — продължи тя. — Веднъж реших математическа главоблъсканица, с която Третият орден се мъчеше повече от век. Не казах на никого, разбира се, не подобава на една принцеса да засенчва мъдреците. — Гласът ѝ отново се промени, придоби някаква горчива нотка.

— Остротата на ума ви е похвална, ваше височество — рече той.

Тя кимна, явно пропуснала да долови колко кух е този комплимент.

— Но това, което ме озадачава в последно време, е едно събитие, в което си бил сериозно замесен: Клането на аспектите, макар че нямам представа защо го наричат така, след като са умрели само двама.

— Защо сте се загрижили за такова неприятно събитие, ваше височество?

— Заради загадката, разбира се. Защо убийците ще нападнат аспектите точно в нощта, когато послушници от Шестия орден

присъстват в три от Домовете? Струва ми се необичайно лоша стратегия.

Интересът му неволно се изостри. „Тя иска да сподели нещо. Защо? Какво предимство печели по този начин?“

— И до какви заключения стигнахте, ваше височество?

— Има една алпиранска игра, наречена кешет, което на нашия език означава „хитрост“. Много е сложна, играе се с дващест и пет различни фигури върху дъска със сто квадратчета. Алпиранците много обичат стратегията, както в бизнеса, така и във войната. Надявам се баща ми да не забравя това в идните времена.

— Ваше височество?

Тя махна с ръка.

— Няма значение. Игрите на кешет могат да продължат с дни, а някои мъдrecи са посвещавали целия си живот, за да овладеят тънкостите му.

— Нещо, което, сигурен съм, вие вече сте постигнали, ваше височество.

Тя сви рамене.

— Не беше чак толкова трудно. Най-важното е гамбитът. Има само около двеста варианта, като най-успешен е Атаката на лъжеца, поредица ходове, които са замислени да изглеждат защитни, но всъщност прикриват офанзива, която носи победа само в десет хода, ако се изпълни правилно. Успехът на атаката зависи от това да съсредоточиш вниманието на противника върху един явен ход в друга част на дъската. Ключът е в тесния фокус на скритата офанзива, тя има само една-едничка цел, да премахне Учения, който може да не е най-силната фигура, но е от съществено значение за успешната отбрана. Противникът обаче е убеден, че е изправен срещу атака на широк фронт.

— Нападението срещу всички аспекти е било диверсия — каза Вейлин. — Те са искали да убият само един от тях.

— Може би един, може би двама. Всъщност, ако приложиш теорията в по-широк смисъл, може ти да си бил набелязаната жертва, а аспектите да са били страничен фактор.

— Това ли е заключението ви?

Тя поклати глава.

— Всички теории изискват някакви допускания. В този случай допускам, че който е организирал тази атака се е опитвал да уязви Ордените и Вярата. Простото убийство на аспектите, разбира се, би постигнало тази цел, но на тяхно място могат да се назначат нови, като аспект Тендрис Ал Форне, и не е нелогично да заключим, че неговото издигане вби клин между Ордените. Вредата е нанесена.

— Казвате, че цялата атака е имала за цел да издигне Ал Форне за аспект на Четвъртия орден?

Тя вдигна лице към небето и затвори очи, докато слънцето топлеше кожата ѝ.

— Да.

— Изричат опасни думи, ваше височество.

Тя се усмихна, все още със затворени очи.

— Само пред теб, а и наистина ми се иска да ме наричаш Лирна.

„Обещанието за власт не беше достатъчно — помисли си той. — Затова сега ме изкушава със знание.“

— Как ви наричаше Линден?

Имаше само съвсем кратка пауза, преди тя да се извърне от слънцето и да срещне погледа му.

— Наричаше ме Лирна, когато бяхме насаме. Приятели сме от деца. Той ми пращаше много писма от гората, затова знам колко ти се е възхищавал. Заболя ме сърцето, като чух...

— Любовта трябва да рискува всичко или да погине. — Вейлин осъзнаваше, че гласът му е натежал от гняв, а на лицето му е изписано свирепо мръщение. Също така осъзнаваше, че тя е престанала да се усмихва. — Нали така му казахте?

Макар и само за миг, но беше убеден, че по лицето ѝ премина нещо като съжаление, а в гласа ѝ за пръв път се прокрадна неувереност.

— Той страдаше ли?

— Отровата във вените му го караше да крещи от болка и да се поти с кървава пот. Каза, че ви обича. Каза, че е отишъл в Мартиш, за да спечели одобрението на баща ви и да можете да се венчаете. Преди да му прережа гърлото ме помоли да ви предам едно писмо. Изгорих го, когато давахме тялото му на огъня.

Тя затвори очи за секунда, възплъщение на красота и скръб, но когато ги отвори пак, всички чувства бяха изчезнали и отговорът ѝ бе

безстрастен:

— Спазвам желанията на баща си във всичко, братко. Както и ти.

Истината го жила като удар с камшик. Те бяха съучастници. Убийството ги оплиташе и двамата. Той може да се бе възпрял да пусне тетивата, но беше поставил Линден на пътя на фаталната стрела, точно както тя го бе пратила в Мартиш. Хрумна му, че планът на краля може да е бил такъв през цялото време — да ги обвърже с вината за едно гнусно убийство.

Сега разбра, че враждебността му към нея е самозаблуда, опит да избегне своята част от вината, но въпреки всичко откри, че се е вкопчил в това чувство. „Тя е студенокръвна интригантка и не заслужава доверие.“ Но не беше само това, той мразеше хватката ѝ върху себе си, способността ѝ без никакви усилия да заплени интереса му.

Дълбоко в очите ѝ сякаш трепна някаква искрица и Вейлин осъзна колко настойчиво се е втренчил в нея. „Страх — реши той. — Аз съм единственият, който може да я уплаши.“

Поклони се отново, а в гърдите му вината се смесваше със задоволство.

— Разрешете да се оттегля, ваше височество.

Сестра Гилма беше пълничка и дружелюбна, лесно се усмихваше и имаше яркосини очи, които сякаш непрестанно искряха от веселие.

— В името на Вярата, я по-ведро, братко! — каза тя при първата им среща и дружески го перна по брадичката. — Човек би си помислил, че всичките грижи на Кралството лежат на раменете ти. Наричат те брат Вкиснатия.

— Сигурен ли си, че искаш към полка да има прикрепен лечител, Вейлин? — попита Норта.

Сестра Гилма се засмя.

— О, виждам, че ще ми харесаш! — каза със силния си нилсаелски акцент и перна Норта по ръката, този път не чак толкова игриво.

Вейлин скри разочарованието си, че аспект Елера не е сметнала за нужно да назначи сестра Шерин в отговор на молбата му, макар че не беше особено изненадан.

— Ще ви бъде осигурено всичко, което поискате, сестро.

— Ха дано. — Тя се засмя.

През следващия месец той забеляза, че тя има склонност да се смее, когато е сериозна, а използва невесел тон, когато прибъгва към своя деликатен, но ефективен присмех.

— Още две счупени ръце днес — съобщи му с кискане и огорчено клатене на глава, щом Вейлин влезе в голямата палатка, която служеше за лечебница. В постелите спяха четирима бинтовани мъже. Други двама се намираха под грижите на помощниците ѝ, които бяха подбрани по нейно настояване измежду войниците. За изненада на Вейлин беше избрала двама от принудително вербуваните затворници — слабички, с бърз ум и внимателни ръце, от които вероятно така или иначе щяха да излязат лоши воители.

— Ако продължаваш да прищипваш така мъжете, след месец няма да са останали много, които да влязат в битка. — Усмиваше се ведро и сините ѝ очи блестяха.

— Битката е сурово нещо, сестро. Мекото обучение създава меки войници, които на свой ред се превръщат в меки трупове.

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Значи се задава битка? Ще има война?

Война. Въпросът беше на устните на всички. Бяха минали четири седмици, откакто кралят бе призовал васалния лорд на Кумбраел, и не бе дошъл никакъв отговор. Кралската гвардия стоеше в казармите и всички отпуски бяха отменени. Слуховете се разпростираха с обезпокоителна скорост. Кумбраелците се струпвали по границата. Кумбраелски стрелци били видени в Урлиш. Тайни секти на Отричащите кроели всевъзможни подклаждани от Мрачното злодейства. Навсякъде въздухът бе натежал от очаквания и несигурност, което караше Вейлин да тренира мъжете толкова усилено, колкото смееше. Ако бурята се разразеше, те трябваше да са готови.

— Знаем не повече от теб, сестро — увери я той. — Има ли нови случаи на сифилис?

— Не и след посещението ми в женския лагер.

Една епидемия от сифилис сред мъжете беше проследена до лагер на предприемчиви курви, издигнат наскоро в гората само на две мили от Дома. Понеже се страхуваше от реакцията на аспекта при новината за гнездо от курви толкова наблизко, Вейлин заповяда на

сержант Крелник да събере отряд от доверени мъже и да натири жените обратно в града. Старият войник обаче го изненада, като се поколеба.

— Сигурен ли сте за това, милорд?

— Имам двайсет мъже, които са толкова тежко болни, че не могат да тренират, сержант. Този полк е под командването на Ордена и не можем да позволим мъжете да се измъкват тайно, за да... задоволяват похотта си по този начин.

Сержантът премигна. Белязаното му лице беше безстрастно, но Вейлин бе сигурен, че едва потиска усмивката си. Понякога, като говореше със сержанта, имаше чувството, че е дете, което дава заповеди на дядо си.

— Хм, с цялото ми уважение, милорд. Полкът може да принадлежи на Ордена, но не и мъжете в него. Те не са братя, те са войници, а войниците все трябва от време на време да лягат с някоя жена. Ако им отнемете това... дребно удоволствие, могат да възникнат проблеми. Не казвам, че не ви уважават, милорд, напротив, никога не съм виждал хора толкова уплашени от командира си като тази шайка, само че те не са точно каймакът на Кралството, а ние ги скапваме от тренировки. Накрая ще им писне и ще почнат да изчезват въпреки заплахата от бесило.

— Ами сифилисът?

— О, Петият орден има предостатъчно лекове срещу това. Сестра Гилма ще оправи нещата, накарайте я да посети тези жени, ще ги оправи за нула време.

И така, бяха отишли при сестра Гилма и Вейлин беше изпелтечил молбата си, докато тя се взираше в него с ледено лице.

— Искаш да отида в лагер, пълен с курви, за да ги излекувам от сифилиса? — попита студено.

— Под охрана, разбира се, сестро.

Тя се извърна и затвори очи, докато Вейлин се бореше с желанието си да побегне.

— Пет години обучение в Дома на ордена — измърмори тя. — Още четири по северната граница, тормозена от диваци и ледени бури. И какво получавам за награда? Да живея сред утайките на Кралството и да се грижа за повлеканите им! — Поклати глава. — Покойните наистина са ме проклели.

— Сестро, не исках да те обидя!

— А, хубаво! — рече тя и изведнъж грейна. — Ще си взема чантата. Няма да има нужда от охрана, макар че ще ми трябва някой да ми покаже пътя. — Повдигна вежда срещу Вейлин. — Ти не го знаеш, нали, братко?

Той се намръщи при спомена как бе отрекъл с пелтечене. Сержант Крелник се оказа прав: случаите на сифилис бързо изчезнаха и мъжете продължиха да са доволни, или поне толкова доволни, колкото е възможно след седмици тренировки под суровото наставничество на братята му. Вейлин предпочете да забрави да съобщи на аспекта за този инцидент, а по безмълвно съгласие той не се обсъждаше сред братята...

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той Гилма сега. — Мога да пратя каруца до Дома на твоя орден за провизии.

— Засега запасите ми стигат. Билковата градина на инструктор Сментил много ми помогна. Той е такава душица. Учи ме на езика на знаците, виж. — Направи с пухкавите си, но чевръсти ръце поредица жестове, която се превеждаше горе-долу като „Аз съм досадна свиня“. — Това означава „Аз се казвам Гилма“.

Вейлин кимна с безизразна физиономия.

— Инструктор Сментил е талантлив учител.

Остави я с ранените и излезе навън. Навсякъде тренираха мъже, скупчени на групи около братя, които се мъчеха да им предадат за няколко кратки месеца умения, усвоявани в течение на цял живот. Тази задача понякога бе обезсърчаваща, наборниците изглеждаха ужасно мудни и тромави, невежи дори за най-основните принципи в боя. Дотолкова, че братята му се жалваха, когато им забрани да използват пръчката.

— Не можеш да научиш едно куче, без да го биеш — беше изтъкнал Дентос.

— Те не са кучета — отвърна Вейлин. — Не са и момчета, или поне повечето от тях. Наказвайте ги с допълнителни тренировки или слугинска работа, лишавайте ги от полагащата им се дажба ром, ако сметнете за нужно. Но никакъв пердах.

Полкът вече беше в пълен състав, числеността му бе нараснала с вербуваните от тъмницата мъже и стабилния приток от доброволци, които в съответствие с предсказанието на краля бяха привлечени към

войнишкия живот от легендата за Вейлин, а някои даже бяха пропътували голямо разстояние, за да се запишат.

— Най-често къркоренето на корема на един мъж го кара да се запише във войската — отбеляза сержант Крелник. — Но тази пасмина, изглежда, жадува само за честта да служи под командването на Младия ястреб.

С течение на седмиците тренировките започнаха да си казват думата. Мъжете видимо заякнаха, подпомогнати от здравословното хранене, което мнозина от тях не бяха познавали досега. Стояха поизправени и се движеха по-бързо, боравеха с оръжията си по-умело, макар че все още имаше много да учат. Галис Катерача скоро възстанови до голяма степен физиката си, а духът му бе приповдигнат от честите посещения в лагера на курвите. Превърна се в един от чешитите на полка, винаги с готова цинична забележка, която да изтръгне смях от другарите му, макар че бе достатъчно умен да си държи езика зад зъбите по време на тренировка. На братята може да им бе забранено да използват пръчката, но знаеха хиляда начина да причинят болка някому в хаоса на един спаринг. Вейлин беше най-доволен от дисциплината на мъжете — те рядко се биеха помежду си, никога не оспорваха заповед и нямаше опити за дезертъорство. Все още не бе заповядвал бичуване или бесене и живееше в ужас от деня, когато нямаше да има друг избор. „Войната ще бъде изпитанието“, реши той, като си спомняше ужасните месеци в Мартиш и многото мъже, които бяха предпочели да рискуват с бягство през гъмжащата от кумбраелци гора, вместо да прекарат още един ден в укреплението.

Намери Норта да преподава стрелба с лък на група от по-яките новобранци. След записването си всички войници минаваха през изпитание на стрелбището и повечето се оказваха негодни. Онези с позорко око се събираха в рота арбалетчици, но неколцина бяха показали достатъчно умения и сила, за да заслужават по-нататъшно обучение. Наброяваха само трийсетина души, но дори малък брой умели стрелци с лък щяха да са ценна придобивка за полка. Норта отново се оказа способен учител: всичките му подопечни вече можеха да забият стрела в центъра на мишената от четирийсет крачки, а един-двама можеха да повторят това постижение със скорост, която обикновено се проявяваше само от братя на Ордена.

— Недей да целуваш тетивата — каза Норта на един ученик, як мъжага, когото Вейлин помнеше от посещението си в тъмницата. Казваше се Брак или Бракс, прочут браконьер, преди горските пазачи на краля да го спипат да разфасова току-що убита сърна в Урлиш. — Изтегли стрелата зад ухото си, преди да я пуснеш.

Брак или Бракс вложи допълнително усилие в мускулите си и пушна стрелата, която се заби на няколко пръста над центъра на мишената.

— Не е зле — каза Норта. — Но все още позволяваш на лъка да се изметне навън, след като пуснеш стрелата. Помни, това е боен лък, не ловуваш дивеч с него. Изпъни тетивата отново колкото бързо можеш. — Забеляза приближаването на Вейлин и плесна с ръце, за да привлече вниманието на ротата. — Добре. Преместете мишените с още десет стъпки назад. Първият, който улучи центъра, ще получи допълнително ром довечера.

Обърна се, за да се поклони театрално на Вейлин, докато хората му отиваха да преместят мишените.

— Здравейте, милорд.

— О, спри вече! — Вейлин хвърли поглед към мъжете, които се шегуваха и се смееха, докато вадеха стрелите си от мишените. — В добро настроение са.

— Има си причина. Изобилна храна, ром всеки ден и евтини проститутки наблизко в гората. Досега повечето не са могли и да се надяват на такова нещо.

Вейлин изгледа внимателно брат си и видя в него познатата стаена болка, която замъгляваше очите му след времето, прекарано в Мартиш. Изглеждаше уморен и отнесен, когато не бе на служба, и проявяваше жив интерес към различните смеси на основата на рома, които мъжете варяха вечер. Не за първи път Вейлин откри, че му е на върха на езика да му разкаже за съдбата на семейството му, но както винаги кралската заповед го накара да се сдържа. „Изглежда ми толкова състарен — помисли си. — Още няма двайсет, а очите му са като на старец.“

— Къде е Баркус? — попита Вейлин. — Трябваше да преподава бой с алебарда.

— В ковачницата, пак. Напоследък почти не излиза оттам.

Откакто се бяха върнали от Мартиш, Баркус бе загубил неохотата си да обработва метал. Отиде при инструктор Джестин и прекарваше много часове в ковачницата, помагайки за изработката на новите оръжия, необходими на полка. Арсеналът на инструктор Грейлин беше богат, но дори стойките с оръжия в мазетата не стигаха да се въоръжи всеки мъж и същевременно да останат за нуждите на Ордена. Вейлин не възразяваше Баркус да хване отново чука, особено след като това го правеше щастлив, но намираще за дразнещо, че така се отвлича от задълженията си в полка. Налагаше се да поговори с него, както и с Норта.

— Колко изпи снощи?

Норта сви рамене.

— Спрях да ги броя след шестата чаша. Само че спях добре.

— Не се и съмнявам. — Вейлин въздъхна. Мразеше, че му се налага да изрече следващите думи. — Не съм човек, който ще забрани някому едно питие, братко, но ти си офицер в този полк. Ако трябва да се напиваш, моля те, прави го така, че мъжете да не те виждат.

— Ама те ме харесват — възрази Норта с престорена искреност. — „Ела да вечеряш с нас, братко — викат ми. — Ти не си като Младия ястреб. Не се спичаме от страх пред теб, о, не!“ Даже ме поканиха да идем да опънем няколко курви заедно. Бях трогнат. — Засмя се на ужасената физиономия на Вейлин. — Не се тревожи, не съм паднал чак дотам. Освен това, доколкото чувам, едно посещение в лагера вероятно ще остави човек с огън, бушуващ в панталоните му.

Вейлин реши, че е по-добре да не разкрива на Норта, че епидемията от сифилис вече е овладяна. Кимна към стрелците и попита:

— Кога ще са готови?

— След шест-седем години ще са добри колкото нас. Мислиш ли, че кумбраелците ще ни дадат толкова време?

— Мога само да се надявам. Имах предвид, ще останат ли на мястото си? Ще се бият ли?

Норта погледна към хората си с отнесен поглед: без съмнение си ги представяше в битка, накълцани и окървавени.

— Ще се бият — каза накрая. — Бедните копелета. За биене, ще се бият.

5.

Когато Френтис дойде да го събуди, Вейлин сънуваше Мартишката гора. Отново беше на поляната и слушаше влудяващата главоблъсканица, тъкана от Нерсус Сил Нин. Само че този път очите ѝ не бяха на червени мраморни жилки, а мастиленочерни, като камъчето в празната орбита на Едноокия. Топлото следобедно слънце, което къпеше поляната във видението му, сега го нямаше, земята бе затрупана с дебел сняг, а въздухът режеше от студ. А думите ѝ, макар и все още загадъчни, бяха жестоки.

— Ти ще убиваш отново и отново, Берал Шак Ур — каза му тя с гадна усмивка, малки точици светлина блестяха в черните топчета на очите ѝ. — Ще станеш свидетел на смъртоносна жетва под кърваво слънце. Ще убиваш за вярата си, за своя крал и за Огнената кралица, когато се въздигне. Легендата за теб ще обгърне целия свят и ще бъде песен за кръв.

Той стоеше на колене в снега, сплел ръце върху дръжката на кинжала си, а острието му бе хлъзгаво от кръв, която блестеше черна под лунната светлина. Зад него имаше труп, Вейлин усещаше как топлината му се просмуква в снега. Познаваше лицето на трупа, знаеше, че е някой, когото обича. И знаеше, че той го е убил.

— Не съм молил за това — каза. — Никога не съм го искал.

— Желанието е нищо. Съдбата е всичко. Ти си играчка на съдбата, Берал Шак Ур.

— Аз сам ще избирам съдбата си — каза той, но думите му бяха тихи, безсилни, като на дете, опълчващо се на равнодушен родител.

Смехът ѝ бе подигравателен кикот.

— Изборът е лъжа. Най-голямата лъжа.

Жлъчното ѝ лице избледня, когато една ръка разтърси рамото му.

— Братко!

Той се събуди със сепване. Пред замъглените му очи изплува бледото разтревожено лице на Френтис.

— Пристигна вестоносец — каза брат му. — От двореца. Аспектът те вика.

Той се облече набързо, изтласка кошмара от ума си и се отправи към цитаделата. Завари аспекта в стаите му да чете свитък с кралския печат.

— Васалният лорд на Кумбраел е мъртъв — каза аспектът без никакви встъпления. — Изглежда, синът му, вторият му син, го е убил и се е обявил за лорд на васалството. Призовава всички лоялни кумбраелци и верни служители на техния бог да се стекат към него и да отхвърлят омразния потисник и еретик крал Янус. Заповядва на всички привърженици на Вярата да напуснат васалството или да бъдат справедливо екзекутирани. Според сведенията някои вече горят на кладите. — Направи пауза, взрян внимателно в лицето на Вейлин. — Знаеш какво означава това, нали?

Изводът беше очевиден, макар и смразяващ.

— Ще има война.

— Така е. Битки и кръвопролития, села и градове ще горят. — Гласът на аспекта бе горчив. Той хвърли кралското послание върху писалището си. — Негово величество е заповядал свикване на Кралската гвардия. Нашият полк трябва да е при северната порта утре по обяд.

— Ще се погрижа да стане, аспект.

— Готови ли са?

Вейлин си спомни думите на Норта и собствената си преценка за дисциплината им.

— Ще се бият, аспект. Ако разполагахме с повече време, щяха да се бият по-добре, но ще се бият.

— Това е добре. Брат Макрил ще командва разузнавателен отряд от трийсет братя, който ще съпровожда полка и ще осигурява сведения. Бих искал по-голям контингент, но военните ни части са пръснати из Кралството и няма време да призовем обратно значителен брой хора.

Аспектът се приближи, лицето му бе по-сериозно, отколкото Вейлин го бе виждал някога.

— Помни преди всичко следното. Полкът се намира под заповедите на краля, но е част от този Орден, а този Орден е мечът на Вярата. Мечът на Вярата не може да бъде опетнен с кръвта на невинни. В Кумбраел ще видиш много неща, ужасни неща. Има хора, които отричат Вярата и се кланят на фалшиви богове, но все пак са поданици

на Кралството. Ще бъдеш подложен на силно изкушение да утолиш яростта си, да позволиш на войниците си да малтретират хората, които намериш там. Трябва да му устоиш. Изнасилвачите, крадците и всеки, който се отнася зле с тези хора, трябва да бъде бичуван и обесен. Ще проявяваш всяка възможна любезност към простия народ на Кумбраел. Ще им покажеш, че Вярата не е отмъстителна.

— Ще го направя, аспект.

Аспектът се върна зад писалището си и седна тежко. Сключи дългите си пръсти в скута си; слабото му лице беше изпито и уморено, а очите — печални.

— Надявах се, че до края на живота си няма да видя Кралството раздирано отново от война — каза накрая. — Ето защо се присъединихме към него, разбираш ли? Ето защо обвързахме Вярата с Короната. За мир и... — бледа усмивка изви тънките му устни — за единство.

— Аз... съмнявам се, че кралят е искал тази криза да завърши с война, аспект — осмели се да каже Вейлин.

Аспектът се извъртя рязко към него и тъгата му изчезна за миг, сменена от непоклатима увереност, която Вейлин познаваше още от момче.

— Не ни е дадено да знаем желанията на краля. Не забравяй нарежданията ми, Вейлин. Придържай се към Вярата и нека Покойните насочват ръката ти.

Полкът маршируваше под гранитносиво небе, късното следобедно слънце бе скрито от навъсени облаци, които съответстваха на мрачното настроение на мъжете. Събирането и потеглянето бяха отнели повече време, отколкото се харесваше на Вейлин, и той откри, че гневът му постепенно се разгаря, докато маршируваха към града.

— Вдигни я, малоумнико! — изръмжа на един войник, който си изпусна алебардата. — Тя струва повече от теб. Сержант, никакъв ром за този довечера.

— Слушам, милорд! — Сержант Крелник беше неизменно до него и го гледаше с предпазливо уважение. Вейлин подозираше, че сержантът не винаги е педантичен в налагането на наказанията, но

предпочиташе да си затваря очите за това, макар че днес не се чувстваше особено склонен да го прави.

Стигнаха до северната порта час преди пладне. Мъжете се натръшкаха край пътя, някои мърмореха за липсата на почивка по време на прехода, но не много високо.

— Къде са всички? — попита Баркус, като огледа празната равнина. — Не трябваше ли цялата Кралска гвардия да е тук?

— Може да закъсняват — предположи Дентос. — Изпреварили сме ги, защото се движим по-бързо.

— Брат-командир Макрил може да разполага с някои отговори. — Кейнис кимна към портата, където се бе появил Макрил, водещ в галоп малкия си отряд от конни разузнавачи.

— Кралската гвардия се събира на Западния път — каза им брат-командирът, щом дръпна юздите сред облак прах. — Военачалникът заповяда да чакаме тук.

— Военачалник ли? — попита Вейлин. В Кралството не бе имало Военачалник, откакто баща му бе напуснал службата си при краля.

— Лорд-маршал Ал Хестиан беше удостоен с тази чест от краля. Той води Кралската гвардия към Кумбраел със заповеди да превземе столицата по най-бързия начин.

„Ал Хестиан... Кралят е поставил Кралската гвардия в ръцете на бащата на Линден.“ На Вейлин му се прииска да се бе срещнал с лорд-маршала, когато отнесе меча на Линден на брат му. Би дал много, за да прецени нрава на лорда, да разбере дали жадува за мъст. Ако бе така, страховете на аспекта за невинните жители на Кумбраел щяха да са съвсем основателни.

Обърна се към сержант Крелник.

— Погрижете се мъжете да не се наливат много с вода. Не палете огньовете. Не знаем колко време ще сме тук.

— Слушам, милорд.

Чакаха под застрашителното небе. Мъжете се бяха скупчили да играят на зарове или хвърляне на ножове — играта на Ордена бе възприета ентузиазирано от полка. Както и в Ордена, метателните ножове се бяха превърнали в нещо като парична единица и признак на статус сред войниците, макар че Вейлин полагаше големи усилия

някои други традиции като кражбите и честите свадни по време на хранене да не навлязат в редиците.

— В името на Вярата, Баркус! Какво е това?

Дентос се взираше в предмета, който Баркус бе извадил от дисагите си. Беше дълъг около метър, със спирално усукана желязна дръжка и двойно острие, което блестеше неестествено на оскъдната дневна светлина.

— Бойна секира — отвърна Баркус. — Майстор Джестин ми помогна да я изкова.

Като погледна оръжието, Вейлин почувства неспокойния шепот на кръвната песен. Тревогата му се усили от онова, което знаеше за Мрачното влечение на Баркус към метала.

— Звездно сребро в острието? — попита Норта, когато се събраха да огледат оръжието.

— Разбира се, но само по ръбовете. Дръжката е куха, за да е лека. — Той подхвърли секирата във въздуха и тя се преметна, преди да падне обратно в дланта му. — Виждате ли? Мога да поразя летящо врабче с това. Пробвайте го.

Подаде оръжието на Норта, който направи няколко пробни замаха с него. Повдигна вежди от гладкото движение на острието през въздуха.

— Имам чувството, че пее. Чуйте. — Замахна пак със секирата и във въздуха се разнесе тиха, почти музикална нотка. Вейлин усети как кръвната песен стана по-пронизителна и откри, че неволно отстъпва, а в стомаха му се заражда смътно гадене.

— Искаш ли да я изпробваш, братко? — Норта му подаде секирата.

Погледът на Вейлин бе привлечен от острието, от блестящия му ръб от звездно сребро и широката глава, в която бе издълбан надпис.

— Дал си й име? — попита той Баркус, без да вземе секирата.

— Бендра. На моята... На една жена, която познавах.

Норта се взря по-внимателно в острието.

— Не мога да го разчета. На какъв език е?

— Инструктор Джестин каза, че е стар волариански. Ковашка традиция е да го използват при надписване на оръжията. Не знам защо.

— Воларианските ковачи се смятат за най-добрите на света — каза Кейнис. — Говори се, че те били първата раса, която започнала да

топи желязото. Повечето тайни на ковашкия занаят произхождат от тях.

— Стига игрички, братя — намеси се Вейлин, завладян от желанието да се махне далеч от това оръжие. — Погрижете се за ротите си. Уверете се, че не са успели да загубят някакво тежко снаряжение при прехода.

Мина един час, преди през портата да излезе друг отряд, два̀йсет мъже от Кралската конна гвардия, водени от висок червенокос младеж на впечатляващ черен жребец. Вейлин позна безупречно спретнатата фигура на капитан Смолен, яздец редом с него.

— Стройте хората! — викна Вейлин на сержант Крелник. — И се постарайте редиците да са равни. Имаме кралски гост.

Закрачи напред да приветства принца, докато полкът бързо се строяваше по роти и заставаше мирно. Отрядът на принца спря и Вейлин се отпусна на едно коляно, свел глава.

— Ваше височество.

— Стани, братко — каза принц Малциус. — Нямаме много време за церемонии. Ето. — Подхвърли на Вейлин свитък с кралския печат. — Вашите заповеди. Този полк е на мое разположение до второ нареждане. — Озърна се през рамо и погледът на Вейлин бе привлечен от прегърбената фигура в предната редица на гвардейците, мъж с жълтеникаво лице, зачервени очи и надвиснали вежди, които свидетелстваха за продължителен период на злоупотреба с алкохол. — Мисля, че сте виждали лорд Мустор и преди — каза принц Малциус.

— Така е. Моите съболезнования за кончината на баща ви, милорд. — Дори наследникът на Кумбраел да чу тези думи, не го показва с нищо, само се въртеше неудобно в седлото и се прозяваше.

— Лорд Мустор ще дойде с нас — каза принцът. После хвърли поглед към спретнатото строените редици. — Готови ли са за потегляне?

— Чакат заповедта ви, ваше височество.

— Тогава да не се туткаме. Ще тръгнем по северния път и до залез-слънце ще сме до моста на Саламурената река.

Вейлин пресметна набързо разстоянието. „Почти два̀йсет мили, и то по северния път, встрани от маршрута на Кралската гвардия.“ Изтика пороя от въпроси навътре в съзнанието си и кимна официално.

— Разбрано, ваше височество.

— Аз ще тръгна напред да установя лагер. — Принцът го удостои с кратка усмивка. — Ще говорим довечера. Без съмнение ще искате обяснение за всичко това.

Смуши коня си и се отдалечи в галоп, следван от отряда гвардейци. Докато минаваха покрай него, Вейлин зърна сред ездачите друго познато лице, на слаб младеж с буйни черни къдрици. Очите му срещнаха за миг очите на Вейлин и изражението му показваше, че копнее за признание, за одобрение. „Алуциус Ал Хестиан. Значи все пак ще отиде на война.“

Вейлин се извърна и закрещя заповеди.

Когато полкът стигна до дървения мост над широката Саламурена река, нощта вече приближаваше. Вейлин заповяда да вдигнат лагер и да разположат постове.

— Никакъв ром, докато това не свърши — каза на сержант Крелник, докато слизаше от Плюй и потриваше болящия го гръб. — Очаквам още няколко дни усилен ход. Не искам мъжете да бъдат забавяни от алкохола. Всеки, който се оплаква, може да се обърне лично към мен.

— Няма да има оплаквания, милорд — увери го Крелник, преди да се отдалечи с широки крачки и да закрещи заповеди с дрезгавия си глас.

Вейлин остави Плюй под грижите на един от братята на Макрил и намери отряда на принца, разположен на лагер до една върба край моста.

— Лорд Вейлин — поздрави го капитан Смолен и козирува отсечено. — Радвам се да ви видя отново.

— Капитане. — Вейлин все още бе предпазлив към капитана след ролята, която бе изиграл за срещата му с принцеса Лирна. Но все пак му се струваше грубо да го укорява за това — разбираше колко лесно може един човек да се поддаде на нейната убедителност.

— Трябва да кажа, че се радвам на възможността да бъда отново войник. — Капитан Смолен кимна към лагерния огън, където една увита в плащ фигура се взираше в пламъците и от време на време посръбваше от бутилка вино. — Имам чувството, че достатъчно дълго бях бавачка на новия васален лорд.

— Значи изисква много грижи?

— О, не. Задълженията ми се състояха главно в това да го поддържам запасен с вино и да отказвам да му доставя курва. Ако не иска едното или другото, рядко обелва дума. — Капитанът посочи издигнатата наблизко палатка. — Негово височество каза да ви поканя да влезете веднага щом пристигнете.

Вейлин завари принца приведен над една маса, вперил поглед в просната пред него карта. В ъгъла на палатката Алуциус Ал Хестиан вдигна очи от свитъка, по който пишеше.

— Братко — поздрави го топло принцът и пристъпи напред да стисне ръката му. — Хората ви постигат добро време. Не ви очаквах поне още час-два.

— Полкът марширува добре, ваше височество.

— Много се радвам да го чуя. Ще трябва да изминат още много мили, преди да свършим. — Върна се при масата и хвърли поглед към Алуциус. — Вино за брат Вейлин, Алуциус.

— Благодаря, ваше височество, но предпочитам вода.

— Както желаете.

Младият поет наля бокал вода от една манерка и го подаде на Вейлин. Изражението му бе предпазливо, но все още жадуващо за одобрение.

— Радвам се да ви видя отново, милорд.

— И аз вас, господине. — Тонът му бе неутрален, но от начина, по който Алуциус се дръпна, той разбра, че лицето му е издало мислите му.

— Би ли проверил конете, Алуциус? — попита принцът. — Скиталец става неспокоен, когато не е натимарен както трябва.

— Да, ваше височество. — Алуциус се поклони и се оттегли, като хвърли още един предпазлив поглед към Вейлин преди платнището на палатката да се спусне зад него.

— Той ме умоляваше да го взема — каза принц Малциус. — Заяви, че ще ни следва дори и да му заповядам да не го прави. Направих го свой оръженосец, какво друго можех да направя?

— Оръженосец ли, ваше височество?

— Ренфаелски обичай. Младите благородници чиракуват при опитни рицари, за да усвоят занаята. — Направи пауза, щом забеляза

изражението на Вейлин. — Виждам, че споделяш неодобрението на сестра ми.

— Брат му не искаше такъв живот за него. Това бе предсмъртното му желание.

— В такъв случай съжалявам. Но един мъж трябва сам да избира пътя си в живота.

— Един мъж, да. Но той е още момче. Всичко, което знае за войната, идва от книгите.

— Аз бях само на четиринайсет, когато придружих флотата ни до Мелденейските острови. Мислех за войната като за голямо приключение. Скоро разбрах, че греша. Алуциус също ще го разбере. Именно уроците, които получаваме, ни превръщат от момчета в мъже.

— Поне обучен ли е?

— Баща му се опита да го научи да си служи с меч, но той явно е лош ученик. Помолих капитан Смолен да му покаже това-онова.

— Капитан Смолен ми изглежда добър офицер, ваше височество, но ще го сметна за услуга, ако ми позволите аз да обучавам момчето.

Принц Малциус се замисли за момент.

— Значи приятелството с единия брат се разпростира и върху другия?

— По-скоро дълг.

— Дълг. Знаем нещичко за дълга. Добре, обучавай момчето, щом искаш. Макар че не мога да си представя откъде ще намериш време. Виж тук. — Той се обърна към картата. — Мисията ни, изглежда, ще се окаже тежка.

Картата изобразяваше в подробности границата между Кумбраел и Азраел, от южния бряг до планините, които образуваха северната граница с Нилсаел.

— В момента сме на лагер тук. — Принцът посочи мястото, където пътят пресичаше западния ръкав на Саламурената река. — В същото време Военачалник Ал Хестиан води Кралската гвардия по западния път към брода северно от Мартиш. Оттам ще се отправи към кумбраелската столица, без съмнение с ейки огън и ужас по пътя си. Най-вероятно ще стигне столицата до двайсет дни, може би двайсет и пет, ако кумбраелците успеят да съберат достатъчно голяма войска, за да го срещнат на бойното поле. Не се съмнявай, че щом стигне до града, той ще бъде опожарен и много невинни ще загинат в пламъците.

— Принц Малциус погледна Вейлин с немигащ и втренчен поглед. — Дали Ордените на Вярата ще се радват, или ще скърбят при такъв изход, братко? Толкова много Отричащи, предадени на огъня, за да не ни безпокоят повече.

— Истинските ПравOVERни не биха могли да се радват на проливането на невинна кръв, ваше височество. Независимо дали става дума за Отричащи, или не.

— Тогава ще се съгласиш, че трябва да използваме всеки шанс да спрем това клане, преди да е започнало?

— Разбира се.

— Хубаво! — Юмрукът на принца удари по масата и той се отпрати към платнището на входа. — Васален лорд Мустор. Моля за вашето присъствие.

На васалния лорд на Кумбраел му бе нужно малко време, за да се отзове на повикването. Небръснатото му лице бе още по-изпито и измъчено, отколкото го помнеше Вейлин. Мъжът явно бе още пиян и Вейлин се изненада от яснотата на гласа му.

— Брат Вейлин. Доколкото разбирам, трябва да ви поздравя.

— Да ме поздравите ли, милорд?

— Направиха ви Меч на кралството, нали така? Изглежда, издигането ви съвпада с моето. — Смахът му беше пълен с ирония.

— Тъкмо запознавах брат Вейлин с нашите замисли, лорд Мустор — заяви принц Малциус. — Той е съгласен с целта на нашата мисия.

— Толкова се радвам. Наистина бих предпочел да не наследявам васалство, състоящо се предимно от пепел и трупове.

— Така е — промърмори принцът и се върна при картата. — Васален лорд Мустор беше достатъчно любезен да ни снабди с, както смята той, сигурна информация за разположението на силите на неговия брат узурпатор. Макар че Военачалникът без съмнение очаква да го намери в столицата на Кумбраел, лорд Мустор е уверен, че всъщност ще го открием тук. — Пръстът му почука по една точка на север, тесен проход в Сивите чукари, планинската верига, която образуваше естествена граница между Кумбраел и Азраел.

Вейлин се взря внимателно в картата.

— Тук няма нищо, ваше височество.

Васален лорд Мустор нададе кратък сумтящ смях.

— Няма да го намерите на никоя карта, братко. Баща ми и всичките му предшественици са се погрижили за това. Наричат го Високата твърд, и то съвсем основателно. Това е най-непристъпната крепост във васалството, ако не и в цялото Кралство. Гранитни стени, високи сто стъпки, и открита гледка към всичко, което се приближава. Никога не е била превземана. Бедният ми заблуден по-малък брат ще е там, без съмнение заобиколен от няколкостотин верни фанатици. Вероятно си прекарват времето в рецитиране на Десетокнижието с пълно гърло и се бичуват един друг заради нечестивите си мисли. — Направи пауза и огледа с надежда вътрешността на палатката. — Случайно да ви се намира нещо за пиене, ваше височество? Май доста ожаднях.

Вейлин видя как принцът преглътна раздражения си отговор и посочи бутилката, сложена една малка масичка.

— Ах, извънредно любезно.

— Простете, милорд — обади се Вейлин. — Но щом тази крепост е непристъпна, как ще се доберем до узурпатора?

— Благодарение на най-строгото пазената тайна на нашето семейство, братко. — Васален лорд Мустор примлясна, щом отпи яка глътка вино. — Ах, отлично червено от Верлишката долина. Complimenti за избата ви, ваше височество. — Отпи втора глътка, още по-яка.

— Тайна ли, милорд? — попита Вейлин.

Веждите на васалния лорд се свъсиха озадачено за момент.

— Ах, крепостта... Да, семейна тайна, която се поверява само на първородния син. Единственото слабо място на онази твърдина. Преди много години, когато крепостта била главно седалище на нашия род, един от предците ми започнал да се плаши от собствените си поданици и бил убеден, че личната ни гвардия се е съюзила със заговорници, за да го свалят. Решил, че има нужда от път за бягство в случай на криза, и заповядал да изсекат тунел през планината. После без много шум отровил всички, които участвали в създаването му, и доверил тайната за местоположението му на първородния си син. Иронията е там, че постоянният му страх от заговорници, изглежда, бил просто симптом на черния сифилис, който може да засегне както члена на човек, така и ума му, и от който той умрял няколко месеца по-късно. — Лорд Мустор пресуши чашата. — О, наистина прекрасна реколта!

— Ето, сам виждате — каза принц Малциус. — Васалният лорд ще ни отведе до тунела, вашите хора ще щурмуват крепостта и узурпаторът ще бъде пленен и изправен пред кралското правосъдие.

— Едва ли, ваше височество — обади се лорд Мустор и посегна пак към бутилката. — Сигурен съм, че брат ми ще направи всичко възможно да стане мъченик в служба на Световния отец. И все пак смея да твърдя, че брат Вейлин и неговата банда главорези са повече от способни да се справят с тази задача.

— Озадачен съм, лорд Мустор — рече Вейлин. — Брат ви уби баща ви, за да си присвои васалството, и въпреки това се уединява в затънтен замък, докато Кралската гвардия марширува към столицата му.

— Брат ми Хентес е фанатик — отвърна лорд Мустор и сви рамене. — Щом станало ясно, че баща ми ще подвие крак пред крал Янус, той го повикал на тайна среща и забил мечата си в сърцето му, като услуга към Световния отец. Без съмнение по-ревностните жреци и последователи биха одобрили това, но Кумбраел не е страна, която може да търпи васален лорд, издигнал се чрез убийството на собствения си баща. Каквото и да си мисли простолюдието, васалите, които следваха баща ми, няма да последват Хентес. Ще се бият срещу армията ви, тъй като нямат кой знае какъв избор, но само в защита на васалството. Брат ми ще бъде във Високата твърд, няма къде другаде да иде.

— А когато узурпаторът бъде... отстранен? — попита Вейлин принц Малциус.

— Причината за тази война ще изчезне. Но всичко зависи от времето. — Той насочи вниманието си обратно към картата и пръстът му проследи пътя от моста на Саламурената река до прохода, където бе Високата твърд. — Доколкото мога да преценя, този проход се намира на двеста мили оттук. Ако искаме да осъществим целта си, трябва да стигнем там достатъчно бързо, за да може след това вестта да бъде отнесена до Военачалника. — Посегна към един запечатан пергамент на масата. — Кралят вече е подготвил заповед за гвардията да се върне в Азраел, в случай че постигнем успех.

Вейлин пресметна набързо разстоянието между прохода и кумбраелската столица. „Почти сто мили, два дни езда с бърз кон. Норта навярно би успял, а може би и Дентос. Трудното е да стигнем

навреме до крепостта. Полкът ще трябва да покрива поне по двайсет мили на ден.“

— Може ли да се направи, братко? — попита принцът.

Взорът на Вейлин се насочи към кумбраелските селца, изобразени върху картата в спретнати равни редици. Зачуди се колко ли хора в тези селца по Западния път имат представа за бурята, която скоро ще ги връхлети. Може би след като тази война свърши, щеше да се наложи да бъде начертана нова карта. „В Кумбраел ще видиш много неща. Ужасни неща.“

— Да, ваше височество — заяви той с безизразна увереност. „Ако трябва, ще ги пердаша по целия път дотам.“

И така, те вървяха на преходи от по четири часа без спиране, общо дванайсет часа на ден. Вървяха през пасищата северно от Саламурената река, през хълмовете и долините отвъд и през предпланините, които оповестиха навлизането им в граничната територия. Мъжете, които изоставаха, бяха вдигани с ритници на крака и принуждавани да продължат; онези, които рухваха, получаваха половин ден във фургона, а после бяха връщани на пътя. Вейлин бе обявил, че ще оставят зад себе си само хора, които са готови да се присъединят към Покойните, и разчиташе на страха им от него да ги тласка напред. Засега вършеше работа. Те бяха навъсени, тежко натоварени с оръжия и провизии, вкиснати от заповедта му за отмяна на дажбите ром до второ нареждане, но все още се бояха и продължаваха да крачат.

Всяка вечер Вейлин намираще Алуциус Ал Хестиан за два часа тренировка. Отначало момчето се зарадва на това внимание.

— Оказвате ми чест, милорд — каза то сериозно. Стоеше, хванало дългия си меч пред себе си все едно беше метла. Вейлин го избя от ръката му с леко помръдване на китката.

— Не говори, а внимавай. Вдигни меча.

Час по-късно вече беше ясно, че Алуциус е много по-добър поет, отколкото воин.

— Ставай — каза му Вейлин, след като го бе повалил с удар с плоското на меча по краката. Повтори движението четири пъти, а момчето така и не забеляза модела.

— Аз, хм, се нуждая от още малко практика... — започна Алуциус с поруменяло лице, в очите му блестяха сълзи на унижение.

— Господине, вие нямате талант за това — каза Вейлин. — Вие сте бавен, непохватен и нямате влечение към битката. Моля ви, поискайте от принц Малциус да ви освободи и се върнете у дома.

— Тя ви е подучила да го направите. — За първи път в гласа на Алуциус имаше враждебност. — Лирна. Опитва се да ме предпази. Е, аз пък не искам да ме предпазват, милорд. Смъртта на брат ми изисква разплата и ще я получа. Дори ако се наложи да вървя сам чак до твърдината на узурпатора.

„Още момчешки думи.“ Но въпреки това в тях имаше сила, убеждение.

— Куражът ви ви прави чест, господине. Но ако продължите, това ще доведе единствено до вашата смърт...

— Тогава научете ме.

— Опитах се.

— Не сте! Опитахте се да ме накарате да си тръгна, нищо повече. Учете ме както трябва и тогава няма да имате вина.

Беше вярно, разбира се. Вейлин бе смятал, че час-два унижения ще са достатъчни да накарат момчето да се върне у дома. Дали наистина би могъл да го обучи за оставащото им време? Погледна как Алуциус държи меча, близо до тялото си, за да балансира теглото му.

— Мечът на брат ти — каза той. Беше познал синия камък.

— Да. Мислех, че ще го почета, ако взема меча му на война.

— Той беше по-висок от теб, а и по-силен. — Вейлин се замисли за момент, после отиде до палатката си и се върна с воларианския меч, даден му от крал Янус. — Дръж! — Подхвърли оръжието на Алуциус. — Кралски дар. Да видим дали ще се справиш по-добре с него.

Младежът все още бе несръчен, все още се подлъгваше твърде лесно, но поне спечели малко бързина, парира един-два удара и дори успя да нанесе някой контраудар.

— Стига толкова засега — каза Вейлин, като забеляза потта по челото му и тежкото му дишане. — Ще е по-добре отсега нататък да държиш меча на брат си вързан за седлото. На сутринта стани рано и упражнявай движенията, които ти показах, един час. Ще тренираме пак утре вечер.

Тренираха още девет вечери след изтощителните дневни преходи и Вейлин се опитваше да направи от поета боец.

— Недей да блокираш острието, а го отклонявай — каза той на Алуциус, подразнен, че говори като инструктор Солис. — Отразявай силата на удара, не я поемай.

Направи лъжливо мушкане към корема на момчето, после извъртя меча и замахна към краката му. Алуциус отстъпи, така че острието мина на сантиметри от него, и контрира със собствена атака. Беше тромава, небалансирана и лесна за париране, но беше бърза. Въпреки постоянните си опасения Вейлин бе впечатлен.

— Добре. Стига засега. Наточи оръжието и си почини.

— Това беше по-добре, нали? — попита Алуциус. — Нали беше по-добре?

Вейлин прибра меча си и потупа момчето по рамото.

— Изглежда, в теб все пак се крие воин.

На десетия ден един от разузнавачите на брат Макрил докладва, че проходът е на по-малко от ден път. Вейлин заповяда полкът да спре на лагер и препусна напред с принц Малциус и лорд Мустор, за да намерят входа на тунела. Отрядът на Макрил ги ескортираше. Зелените хълмове скоро отстъпиха място на осеяни с камънаци склонове, по които конете трудно намираха опора. Плюй стана неспокоен, отмяташе глава и цвилеше силно.

— Злонравно животно имаш, братко — отбеляза принц Малциус.

— Не му харесва теренът. — Вейлин слезе от коня и взе лъка и колчана от седлото. — Ще оставим конете тук с един от хората на брат Макрил и ще продължим пеш.

— Налага ли се? — попита лорд Мустор. — Има още мили дотам. — Върху посърналото му лице личаха признаците на поредния нощен запой и Вейлин се изненада, че е успял да се задържи в седлото по време на прехода.

— В такъв случай по-добре да не се бавим, милорд.

Продължиха усиленото си изкачване още около час. Мрачното величие на издигащите се над тях Сиви чукари ги потискаше. Върховете изглеждаха вечно забулени в мъгла, закриваща слънцето, и мътната светлина правеше пейзажа еднообразно сив. Макар че бе

късно лято, въздухът хапеше и бе напоен с лепкава влага, която се просмукваше в дрехите им.

— В името на Отеца, мразя това място — изпъшка лорд Мустор, щом спряха за почивка. Облегна се на една каменна издатина и се свлече на земята, после отпуши манерката си. — Вода — каза, щом забеляза неодобрителния поглед на принца. — Честно казано, надявах се никога повече да не зърна Кумбраел.

— Вие сте законният наследник на тази земя — изтъкна Вейлин. — Вижда ми се доста неправдоподобно желание никога да не се върнете в нея.

— О, никога не съм смятал да сядам на престола. Тази чест трябваше да се падне на Хентес, моя брат убиец, когото баща ми обичаше повече от всичко на света. Сигурно сърцето на стария копелдак е било разбито, когато той се присъедини към жреците. Той винаги е бил любимият му син, разбирате ли? Най-добър с лъка, най-добър с меч, с бърз ум, висок и красив. Зачена три копелета до двайсет и петата си година.

— Не ми прилича на най-набожния човек — отбеляза принц Малциус.

— И не беше. — Лорд Мустор дръпна една продължителна глътка от манерката си, което накара Вейлин да заподозре, че тя съдържа нещо повече от вода. — Но това бе преди да получи стрела в лицето при схватка с някакви бандити. Хирургът на баща ми махна стрелата, но брат ми хвана треска и няколко дена бе на косъм от смъртта; казват, че по някое време сърцето му спряло да бие. Но Отецът пожела да го пощади и когато се възстанови, той беше друг човек. Красивият весел гонещ курвите воин се превърна в набожен последовател на Десетокнижието. Нареккоха го Хентес Верния меч. Той преряза връзките със старите си приятели, започна да отбягва множеството си любовници и да търси компанията на най-ревностните и радикални жреци. Започна да проповядва — пламенни служби, в които описваше виденията си на смъртното ложе. Твърдеше, че Световният отец говорил с него и му показал славния път към изкуплението. Което явно до голяма степен включва привличането на вас, чуждите езичници, към учението на Десетокнижието; ако е нужно, под заплаха от меч. Баща ми нямаше кой знае какъв избор, освен да го

отпрати, заедно с непрестанно растящата група от негови последователи.

— И казвате, че той вярва, че вашият бог му е заповядал да убие баща ви? — попита принцът.

— Вярванията на брат ми невинаги са лесни за разбиране, дори и от неговите ученици. Но самата идея васалният лорд на Кумбраел да се унижи пред крал Янус би била светотатство, особено ако е следствие на онова, което в неговите очи представлява гонение на светите воители в Мартиш от брат Вейлин. Затова той поканил баща ми на среща, уж за да моли за отмяна на изгнанието си, и там, без стражи, които да го пазят, го убил.

Направи пауза, за да отпие пак, и погледът му се задържа върху Вейлин.

— Моите източници съобщават, че името ти вече е известно в Кумбраел, братко. Хентес може да е Верния меч, но ти си Мрачния меч. Това е от Петата книга, Пророчества. Преди векове един ясновидец говорил за почти непобедим воин еретик. „Ще покоси той благочестивите и ще порази онез, що се трудят в служба на Световния отец. По меча му ще го познаете, тъй като е изкован в неестествен огън и воден от гласа на Мрачното.“

„Мрачния меч ли?“ Вейлин си помисли за кръвната песен и какво му бе казала Нерсус Сил Нин за неговия произход. „Може пък да са прави.“

Изправи се и каза:

— По-добре да продължаваме.

— Е, това ще ни е от голяма полза, да го еба! — Брат-командир Макрил плю на земята в нозете на лорд Мустор.

Васалният лорд се дръпна назад с искрица страх в очите.

— Беше отворен преди десет години — каза той и в гласа му се прокрадна лек хленч.

Вейлин се взря във входа на тунела, тесен процеп в една брулена от ветровете скална стена, който едва ли щяха да забележат, ако лорд Мустор не им го беше посочил. В сумрака на входа едва различаваше причината за гнева на Макрил: купчина големи каменни късове, запушили прохода от пода до тавана. Бяха прекалено тежки, за да

могат да ги отместят с малкия си отряд. Макрил имаше право — тунелът беше безполезен.

— Не разбирам — каза лорд Мустор. — Беше построен по най-добрия възможен начин. Никой освен баща ми и мен не знаеше за съществуването му.

Вейлин пристъпи в тунела и плъзна ръка по повърхността на един от камъните. Усети как е гладък на някои места и грапав на други и пръстите му откриха твърдите ръбове, оставени от длетото.

— Този камък е бил откъртен. Наскоро, доколкото мога да преценя.

— Изглежда, най-голямата ви тайна е била издадена, милорд — отбеляза принц Малциус. — Ако е вярно това, което казвате, и баща ви е предпочитал брат ви пред вас, може би е счел за уместно да сподели тайната с него.

— Какво ще правим? — попита жално лорд Мустор. — Няма друг начин за проникване във Високата твърд.

— Освен чрез обсада — обади се принцът. — А не разполагаме нито с време, нито с хора, нито с машини за това.

Вейлин излезе от тунела.

— Наблизо има ли удобно място, откъдето да огледаме крепостта, без да ни видят?

Изкачването по тесния каменист път беше опасно, но успяха да постигнат добро време въпреки непрестанните оплаквания на лорд Мустор за подбитите му стъпала. Най-сетне се озоваха на един перваз, заслонен от вятъра от голяма скална издатина.

— По-добре стойте приведени — посъветва ги лорд Мустор. — Съмнявам се, че някой страж ще има достатъчно остри очи да ни види, но не бива да разчитаме на късмета. — Промъкна се до ръба на издатината и посочи. — Ето. Не е най-елегантната архитектура, нали?

Високата твърд трудно можеше да се пропусне: стените ѝ се издигаха от планинския склон като затъпен връх на копие, стърчащ нагоре през скалите. Лорд Мустор с право бе отбелязал липсата на елегантност в градежа. Нямаше никакви украси — нито статуи, нито минарета — и равномерната гладкост на стените се нарушаваше само от осейващите ги процепи за стрелба. Едно-единствено знаме със свещения бял пламък на кумбраелския бог плющеше на върха на дълго копие върху бастиона над портата. Единственият достъп до крепостта

бе по тесен път, който се изкачваше стръмно от дъното на прохода. В момента се намираха на едно ниво с върха на стените и Вейлин можеше да види черните точки на стражите по бойниците.

— Виждате ли, лорд Вейлин? — каза Мустор. — Непрестъпна е.

Вейлин се промъкна по-наблизо и се взря към основата на твърдината; неравни скали, които преминаваха в гладки стени. „Скалите не са проблем, но стената?“

— Колко високи казахте, че са стените, милорд?

— Сигурен ли си, че можеш да го направиш?

Галис Катерача вдигна намотаното въже, за да го нахлузи през главата си, нагласи го на раменете си и хвърли поглед нагоре към извисяващата се крепост.

— Обичам предизвикателствата, милорд.

Вейлин изтласка съмненията дълбоко в ума си и му подаде един нож.

— Направи това за мен и може да забравя, че съм ти ядосан.

— Ще се задоволя с онази манерка вино, дето ми я обещахте. — Галис се ухили, пъкна ножа в ботуша си и се обърна към скалната стена. Ръцете му заопипваха гранита, търсейки къде да се заловят. Ловките му пръсти проследяваха неравната повърхност с интуитивна прецизност. След няколко секунди той се хвана и започна да се катери. Тялото му се движеше плавно по скалите и ръцете и краката му сякаш сами намираха опора. На десет стъпки над земята спря, за да погледне надолу към Вейлин с широка усмивка.

— Дотук е по-лесно и от къща на търговец.

Вейлин го гледаше как преминава от скалите на стената и се смалява, колкото по-високо се катереше, докато не заприлича на мравка, която се опитва да стигне върха на голямо дърво. Нито за миг не спря и не се подхлъзна. Като се увери, че той няма да падне, Вейлин се обърна към братята и войниците, присвити в мрака около него. Те бяха смесица от най-добрите стрелци на Норта и братя от отряда на Макрил, общо двайсет души. В сравнение с многочислената охрана на узурпатора бяха малка групичка, но ако бяха повече, щеше да се увеличи рискът да ги забележат. Останалата част от полка чакаше в подножието на дългия стръмен път към портата на крепостта.

Командваше я брат Макрил, който щеше да поведе конна атака с принц Малциус, щом портата бъде отворена. Кейнис щеше да ги последва пеш с главните сили. Решението на Вейлин да води атаката срещу портата бе посрещнато с яростни възражения. Кейнис категорично заяви, че мястото му е при неговите хора.

— Пратиха ме за узурпатора — отвърна Вейлин. — Смятам да го пипна, по възможност жив. Освен това бих искал да получа шанс да поговоря с него. Сигурен съм, че може да ми каже много интересни неща.

— Тоест искаш да изпробваш меча му — рече брат Макрил. — Приказките на лорда са те накарали да се чудиш, нали? Искаш да знаеш дали е добър колкото теб.

„Така ли е?“, запита се Вейлин. Всъщност не жадуваше да кръстоса оръжие с Верния меч. Честно казано, не таеше никакви съмнения, че би могъл да го победи. Но искаше да се изправи срещу него, да чуе гласа му. Разказът на лорд Мустор бе събудил любопитството му. Узурпаторът вярваше, че върши работата на своя бог, също като кумбраелеца, когото бе гледал да умира в Мартиш. „Какво ги тласка към това? Какво кара човек да убива за своя бог?“ Но имаше и още нещо. Още откакто бе зърнал Високата твърд чуваше кръвната песен. Отначало бе слаба, но набираше сили с падането на нощта. Не беше точно предупреждение, по-скоро настойчивост, нужда да открие какво го чака вътре.

Даде знак на Норта и Дентос да се приближат. Шепотът му замъгли въздуха в мразовитата планинска нощ.

— Норта, ти ще поведеш хората си по бойниците. Убий стражите и покривай двора. Дентос, ти отведи братята при портата, вдигни я и я задръж, докато дойде полкът.

— Ами ти, братко? — попита Норта.

— Аз имам работа в крепостта. — Хвърли поглед към смаляващата се фигура на Галис. — Норта, кажи на хората си да не крещят, ако паднат. Покойните няма да приемат страхливец в Отвъдното. Късмет, братя!

Вейлин беше първият, който последва Галис нагоре по възето. Вятърът виеше, невидими чудовища заплашваха да го откъснат от

стената всеки момент. Докато стигне до Галис, ръцете вече го боляха от усилието и той стискаше въжето с вкочанени от студа пръсти.

Някогашният крадец стоеше току под ръба на бойницата, вкопчил пръсти в камъка и притиснат към стената. Вейлин можеше само да се диви на силата, му позволила му да остане в тази поза толкова дълго. Галис кимна, докато Вейлин се издърпваше до железната кука, забита в бойницата, а поздравът му се изгуби сред вятъра. Вейлин се хвана с лявата си ръка за куката и раздвижи пръстите на дясната, за да си възвърне чувството в тях. Обърна се към Галис и вдига въпросително вежди.

— Един — изрече само с устни Галис и кимна към бойницата. — Изглежда отегчен.

Вейлин се надигна много предпазливо, за да надникне над стената. Стражът бе на няколко крачки от тях, сгушен в наметалото си в заслона на малка ниша. Над главата му пламтеше факла, брулена от вятъра, и пръскаше искри в черната пустота. Копието и лъкът на мъжа бяха подпрени на стената, а самият той търкаше енергично ръце; дъхът му излизаше на пара във въздуха. Вейлин посегна през рамо да изтегли меч си, вдиша дълбоко, а после с едно плавно движение се прехвърли през стената. Беше разчитал на изненадата да попречи на стража да вдигне тревога, но се изненада, когато мъжът дори не посегна към оръжията си: просто стоеше вцепенен, докато острието от звездно сребро не прониза гърлото му.

Вейлин пусна трупа върху камъните и даде знак на Галис да прехвърли стената.

— Дръж — прошепна, като свали пропитото с кръв наметало на мъртвия и го подхвърли на Катерача. — Сложи си това и се поразходи малко. Опитвай се да изглеждаш като кумбраелец. Ако някой от другите стражи те заговори, убий го.

Галис се намръщи при вида на кръвта, капеща от наметалото, но го нагласи на раменете си, без да се оплаква. Дръпна качулката над главата си, така че лицето му да е скрито в сянка. Излезе с бавни крачки от заслона на малката ниша и тръгна по бойниците, като търкаше ръце под наметалото. Създаваше впечатлението, че не е нищо повече от отегчен страж, обикалящ стената в студена нощ.

Вейлин отиде до куката и дръпна силно въжето два пъти. Мина цяла вечност преди главата на Норта да се подаде над стената и още

повече преди хората му да го последват. Дентос беше последен — прехвърли се с мъка през ръба и се отпусна бавно върху камъните. Треперенето на ръцете му не се дължеше само на студа — той никога не бе харесвал височините.

Вейлин преброи хората и изсумтя доволно, щом видя, че никой не е паднал.

— Няма време за почивка, братко — прошепна той на Дентос. — Знаеш какво да правиш. Действай възможно най-тихо.

Двете групи се разделиха, за да се отправят по задачите си. Норта поведе стрелците по бойниците вляво, със стрели на тетивите, а Дентос и братята поеха в обратната посока, към портата. Скоро се разнесе звън на тетиви — хората на Норта се справяха със стражите. Чуха се няколко приглушени вика, но откъм цитаделата не дойде никакъв отговор, нито настъпи суматоха. Вейлин откри стълбите, водещи към двора, и забърза надолу. Описанието на крепостта, дадено му от лорд Мустор, бе доста мъгляво, спомените му бяха избледнели, но той бе категоричен за едно: братът на Мустор щеше да е в господарските покои, в сърцето на Високата твърд, докъдето можеше да се стигне през вратата точно срещу главната порта.

Вейлин се движеше бързо, кръвната песен ехтеше по-силно и в нея се прокрадваше предупреждение: „намери го“. Докато отваряше вратата, се натъкна на двама мъже, плещести юначаги, приведени един към друг на светлината на свещ сред дима на лули. Седяха на малка маса, с полупразна бутилка бренди и отворена книга между тях. Първият умря, докато скачаше на крака — мечът го порази в гърдите и срязва плът и кости в сребрист проблясък. Вторият успя да хване камата на пояса си преди Вейлин да го посече във врата. Ударът беше небрежен и мъжът остана жив още малко, а в разсеченото му гърло се надигна вик. Вейлин затисна устата му с длан, за да заглуши звука, и кръвта изби през пръстите му. Той заби силно меч в корема на мъжа. Задържа го така, докато онзи потръпваше, и видя как животът се отцежда от очите му.

Избърса окървавената си ръка в жакета му и се огледа. Малка стая с проход, който водеше навътре в крепостта, и стълбище вляво. Лорд Мустор му бе казал, че господарските покои са на приземния етаж, затова той тръгна по коридора. Сега вече вървеше по-бавно — всеки сенчест ъгъл бе потенциална заплаха. Скоро се озова пред

голяма дъбова врата, леко откrehната и очертана в светлината на факли от стаята отвъд.

„Колко ли стражи има с него?“ зачуди се той, а ръката му вече посягаше да бутне вратата. „Това е глупаво. Би трябвало да изчакам другите...“ Само че кръвната песен вече ехтеше гръмко и го тласкаше напред. „НАМЕРИ ГО!“

Нямаше стражи, само голяма каменна стая със забулени в сенки стени зад шестте каменни колони, крепящи тавана. Мъжът, седнал на подиума в отсрещния ѝ край, беше висок и широкоплещест, с красиво лице, загрозено от дълбок белег на лявата буза. Върху коленете му лежеше гол меч, простичко оръжие с тясно острие, което Вейлин разпозна като ренфаелско по липсата на ефес: кумбраелците бяха всепризнати майстори на лъкове, но не знаеха много за коването на стомана. При влизането на Вейлин мъжът не каза нищо. Продължи да седи и само го изгледа мълчаливо, а в очите му нямаше страх.

Сега, когато се намираше лице в лице със своята плячка, кръвната песен загуби своята острота, стопи се до тих, но неспирен шепот в дълбините на съзнанието му. „Дали съм там, където тя иска да бъде? — помисли си Вейлин. — Или там, където трябва да бъде?“ И в двата случая не виждаше смисъл от встъпления.

— Хентес Мустор! — каза той и пристъпи напред. — Призован сте по волята на краля да отговаряте срещу обвинения в измяна и убийство. Предайте меча си и се пригответе да бъдете окован.

Хентес Мустор остана седнал, докато Вейлин се приближаваше, без нито да проговори, нито да посегне към оръжието. Едва когато измина последните няколко крачки, Вейлин забеляза веригата, увита около лявата китка на мъжа, и проследи тъмните ѝ железни брънки до сенките между колоните. Ръката на Мустор дръпна бързо и умело и веригата изплющя като камшик, изтръгвайки искри от плочите. Една фигура бе издърпана от мрака, слабичка фигура със запушена уста и оковани ръце. Залитна и падна на колене пред Мустор. Вейлин имаше време да види сивата ѝ роба и тъмната ѝ коса преди узурпаторът да скочи и да опре меча в гърлото ѝ.

— Братко — каза той с тих и почти тъжен глас. — Мисля, че познаваш тази млада жена.

Очите ѝ бяха ярки, уплашени, умоляващи. Парцалът в устата ѝ спираше виковете, но смисълът им бе ясен от настойчивото клатене на

главата ѝ. Очите ѝ се приковаха в неговите и той прочете ясно посланието в тях. „Не се жертвай за мен!“ Превръзката на устата ѝ и отминалите години не означаваха нищо. Би я познал навсякъде.

Шерин!

6.

— Мечът ти, братко — каза Хентес Мустор с тихия си глас.

У Вейлин би трябвало да се разрази ярост, отчаяна, кръвопролитна ярост, която да прати метателен нож в ръката на Мустор и да заби меч дълбоко в шията му. Но нещо я задуши, докато тя се надигаше в гърдите му. Не бе само предпазливост, макар че мъжът беше бърз, много по-бърз от Галис Катерача преди толкова години — имаше и нещо повече. За секунда той тънеше в объркване, а после го осени: мелодията на кръвната песен не се бе променила. В главата му звучеше същият тих непрестанен шепот, лишен от предупреждението или усещането за нередност, които познаваше толкова добре.

Мечът му издрънча в нозете на Мустор и звукът се смеси с приглушения хленч на отчаяние на Шерин.

— И така... — Мустор изрита меча надалеч в сенките, гласът му бе натезал от благоговение. — Отново проличава истинността на Неговото слово. — Очите му бяха вперени във Вейлин. — Другите ти оръжия. Хвърли ги. Бавно.

Вейлин направи както му бе наредено: захвърли ножовете и камата от ботуша си в сенките.

— Вече съм невъоръжен — каза той. — Има ли причина да заплашваш така сестра ми?

Мустор хвърли поглед към зачервеното лице на Шерин, сякаш внезапно си бе спомнил за присъствието ѝ.

— Сестра ти. Тя обаче ми каза, че не мислиш за нея по този начин. Тя е твоята любима, нали? Ключът, чрез който може да се проникне във вратата ти.

— Никой не може да проникне във вратата ми, милорд. Аз просто ви дадох меча си, нищо повече.

— Да. — Мустор кимна със спокойна увереност. — Точно както каза Той.

„Луд ли е?“, зачуди се Вейлин. Вярно, че мъжът беше фанатик, но дали това го правеше луд? Спомни си разказа на Сентес Мустор за

това как брат му се обърнал към религията. „Твърдеше, че Световният отец говорил с него...“

— Твоят бог ли? Той ли ти каза, че ще дойда тук?

— Той не е мой бог! Той е Световният отец, който е създал всичко и познава всичко в Своята любов, дори еретици като теб. А аз съм благословен с гласа Му. Той ме предупреди за твоето идване и че твоето Мрачно умение с меч ще ме погуби, макар че в греховната си гордост аз копнеех да се изправа срещу теб без тази хитрина. Той ме отведе до мисията, където намерих тази жена. И всичко стана както Той го предрече.

— Предрече ли ти, че ще убиеш баща си?

— Баща ми... — Сигурността се оттече от очите на Мустор и той премигна. Изражението му бе несигурно. — Баща ми загуби пътя си. Извърна се от любовта на Световния отец.

— Но не се е извърнал от теб. Той ти е дал тази твърдина, нали? Дал ти е разрешителни за свободно преминаване, за да е сигурен, че ще стигнеш дотук необезпокояван. Даже ти е доверил най-лелеяната тайна на вашето семейство: за прохода през планината. Направил е всичко това, за да ти осигури безопасност. Човек може да ти завижда, че си бил толкова обичан. А ти си му се отплатил с меч в сърцето.

— Той се отклони от закона на Десетокнижието. Търпимостта му към вашата еретична власт не можеше да бъде понасяна вечно. Нямах друг избор освен да действам...

— Странен бог е този, който те обича толкова много, че те кара да убиеш собствения си баща.

— Млъквай! — изрева Мустор с глас, почти хленчещ от мъка. Запрати Шерин настрани и тръгна към Вейлин, насочил меч си напред. — Затваряй си устата! Знам те какъв си. Не си мисли, че Той не ми е казал. Ти практикуваш Мрачното. Отхвърляш любовта на Отеца. Нищо не знаеш, нищичко!

Мелодията на кръвната песен все така не се променяше, дори и когато мечът на узурпатора стигна на педя от гърдите му.

— Готов ли си? — попита Мустор. — Готов ли си да умреш, Мрачни мечо?

Вейлин забеляза как потрепва върхът на оръжието на Мустор, видя влажната червенина на очите му и здраво стиснатите му челюсти.

— А ти готов ли си да ме убиеш?

— Ще направя каквото е нужно. — Гласът му се процеждаше дрезгав измежду стиснатите му зъби. Цялото му тяло сякаш трепереше, гърдите му се надигаха и на Вейлин му се струваше, че гледа човек, водещ борба със себе си. Върхът на меча потрепваше, но не помръдна нито напред, нито назад.

— Простете, милорд — каза Вейлин. — Но се съмнявам, че ви е останала воля за убийства.

— Само още едно — прошепна Мустор. — Само още едно, каза ми Той. След това най-сетне ще намеря покой. Вечните полета, които досега ми бяха отказвани, ще се отворят пред мен.

Изад вратата се донесоха първите звуци на битка, множеството тревожни викове бързо бяха заглушени от тропота на железни подкови и силния звън на стомана в стомана.

— Какво? — Мустор изглеждаше объркан, погледът му се стрелкаше непрекъснато между Вейлин и вратата. — Какво е това? Да не се опитваш да ме разсееш с някаква илюзия на Мрачното?

Вейлин поклати глава.

— Моите хора щурмуват крепостта.

Не.

— Твоите хора ли? — На лицето му се изписа объркване. — Но ти дойде сам. Той каза, че ще дойдеш сам. — Мечът му се отпусна и той залитна няколко стъпки назад. Погледът му бе отнесен, разфокусиран. — Той каза, че ще дойдеш сам...

„Убий го сега!“, изкрещя някакъв глас в ума на Вейлин — глас, който смяташе, че е изгубил в Мартишката гора, глас, който постоянно се бе надсмивал над приготовленията му за убийството на Ал Хестиан. „Той е в обсега ти, вземи му меча и му скърши врата!“

Гласът беше прав — убийството щеше да е лесно. Каквато и лудост да замъгляваше мислите на Мустор, го бе оставила беззащитен. Само че мелодията на кръвната песен звучеше все така непроменена... А и думите му повдигаха толкова много въпроси...

— Вие сте били измамен, милорд — каза тихо Вейлин. — Какъвто и глас да говори в ума ви, ви е изиграл. Аз дойдох тук с цял пехотен полк и отряд конни братя. Освен това се съмнявам, че смъртта ми, или чиято и да било смърт, ще ви спечели място в Отвъдното.

Мустор се олюля и едва не се строполи на пода. Замръзна, само за миг, но това бе миг на абсолютна неподвижност, стоеше като

издялан от лед. Когато се размърда пак, объркването му бе изчезнало и той изглеждаше напълно овладян. Едната му вежда бе повдигната във весело смайване, но очите му бяха студени и пълни с омраза. От устните му прозвуча глас, който Вейлин бе чувал и преди, и тонът му бе изпълнен със спокойна увереност.

— Ти продължаваш да ме изненадваш, братко. Но това не е краят.

После гласът изчезна и на лицето на Мустор отново се изписа предишното объркване. На Вейлин му бе ясно, че той не знае какво се е случило току-що. „Нещо живее в ума му — осъзна той. — Нещо, което може да говори с неговия глас. А той не знае.“

— Хентес Мустор — каза Вейлин. — Призован сте по волята на краля да отговоряте срещу обвинения в измяна и убийство. — Протегна ръка. — Мечът ви, милорд.

Мустор сведе поглед към меча в ръката си и извъртя острието така, че то заблестя в светлината на факлите.

— Толкова го мих... Търках острието върху камъка часове. Но още я виждам, кръвта...

— Мечът ви, милорд — повтори Вейлин и пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Да... — промълви немощно Мустор. — Да. По-добре го вземи... — Обърна го с дръжката към Вейлин и му го подаде.

Чу се звук като от пляскане на ястребови криле, лек полъх погали бузата на Вейлин и покрай него се стрелна петно въртяща се стомана. Кръвната песен загърмя, изпълнена с чувство за нередност и предупреждение, и той се олюля от силата ѝ. Откри, че инстинктивно посяга към празната ножница на гърба си, и почувства миг на пълна безпомощност, докато секирата улучваше Хентес Мустор право в гърдите. Ударът го отхвърли във въздуха и той се строполи с разперени ръце на пода.

— Видях му сметката на копелето! — възкликна Баркус, появявайки се от сенките. — Чудесно хвърляне, бих казал...

Юмрукът на Вейлин го улучи в челюстта и го просна на пода.

— Той се предаваше! — В него кипеше гняв, подклаждан от кръвната песен, и ръцете го сърбяха да хване оръжието. — Предаваше се, проклет глупако!

— Аз мислех... — Баркус изплю кръв на пода. — Мислех, че ще те убие... Той имаше меч, а ти нямаше... Видях сестрата да лежи там. Не знаех. — Изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан.

Несъмнената, ужасяваща истина, че в този момент Вейлин бе готов да убие Баркус, го потресе дотолкова, че гневът му се изпари. Той се наведе и протегна ръка.

— Хайде.

Баркус се взря за момент в него; на челюстта му вече се оформяше червен оток.

— Наистина боли, да знаеш.

— Съжалявам.

Баркус хвана ръката му и се надигна. Вейлин хвърли поглед към тялото на Мустор и тъмната локва, оформяща се под него.

— Погрижи се за сестра ни — каза той на Баркус и отиде до трупа. Омразната секира на Баркус още бе забита в гърдите му. „Затова ли не можех да я докосна? Дали песента е знаела, че ще бъде използвана така?“

Надяваше се, че в гърдите на Мустор ще е останала някаква искрица живот, достатъчно дъх, за да даде окончателен отговор на загадката за своя убийствен и измамен бог. Но в очите му нямаше блясък, отпуснатите му черти не трепваха. Секирата на Баркус бе свършила работата си прекалено добре.

Той коленичи до тялото. В ушите му още звучаха трескавите думи на мъжа: „Вечните полета, които досега ми бяха отказвани, ще се отворят пред мен.“ Сложи ръка върху гърдите на Мустор и каза тихо — цитираше:

— Какво е смъртта? Смъртта е само врата към Отвъдното. Тя е едновременно край и начало. Бойте се от нея и я приветствайте.

— Не мисля, че това е особено уместно. — Сентес Мустор, неоспоримият васален лорд на Кумбраел, гледаше тялото на брат си със смесица от гняв и отвращение. Гол меч без нито петънце на него висеше в ръката му, а гърдите му пухтяха от непривичното усилие. Вейлин бе впечатлен, че е стигнал дотук толкова бързо — явно благодарение на факта, че бе пропуснал да се затормозява с каквато и да било част от битката. — Той би искал Прощалната молитва от Десетокнижието. Думите на Световния отец...

— Всеки бог е лъжа — цитира Вейлин. Стана и се поклони едва-едва на васалния лорд. — Мисля, че брат ви разбра това.

— Колко?

— Общо осемдесет и девет. — Кейнис кимна към наредените долу в двора трупове. — Никой не поиска пощада, нито я получи. Също като в Мартиш. — Челото му беше смръщено. — Загубихме девет души. Други десет са ранени. Сестра Гилма се грижи за тях.

— Впечатляващо — отбеляза принц Малциус. Беше се увил плътно в обшития си с кожа плащ, а червената му коса се развяваше на студения вятър, брулещ бойниците. — Да загубите толкова малко срещу толкова многоброен противник.

— Изправени едновременно срещу нашите алебарди и стрелците на брат Норта по стените... — Кейнис сви рамене. — Те нямаха голям шанс, ваше височество.

— Васалният лорд даде ли някакви нареждания относно мъртвите кумбраелци? — попита Вейлин принца. Лорд Мустор очебийно липсваше след края на битката: явно се бе заел да изследва отблизо винарската изба на крепостта.

— Изгорете ги или ги хвърлете от стените. Съмнявам се, че той е достатъчно трезвен, за да му пука какво ще направим с тях. — Тази сутрин в гласа на принца имаше някаква острота. Вейлин знаеше, че той е бил начело на щурма през главната порта, следван по петите от Алуциус Ал Хестиан. В двора бяха срещнали кратка, но ожесточена съпротива от двайсетина последователи на узурпатора. Алуциус бе паднал от коня си и бе изчезнал в мелето. След битката го бяха извели изпод купчина трупове, жив, но в безсъзнание. Късият му меч бе потъмнял от засъхнала кръв, а на главата му имаше голяма цицина. В момента беше под грижите на сестра Гилма и още не се бе свестил.

„Накарай го да си играе с меч десет дни и го лъжи, че е воин — помисли си тягостно Вейлин. — По-добре още първия ден да го бях вързал за седлото и да бях натирил коня обратно към града.“ Изтласка чувството за вина и се обърна към Кейнис.

— Знаеш ли нещо за това как се отнасят кумбраелците със своите мъртви?

— Обикновено ги погребват. Грешниците ги разчленяват и ги оставят да гният на открито.

— Изглежда ми справедливо — изсумтя принц Малциус.

— Сформирай група — каза Вейлин на Кейнис. — Откарайте ги до подножието на планината и ги погребете. На картата има село на пет мили южно от прохода. Пратете ездач до тамошния жрец. Той би могъл да каже подходящите думи.

Кейнис хвърли неуверен поглед към принца.

— И узурпатора ли?

— И него.

— На мъжете това няма да им хареса...

— Не давам и кучешка пръдня какво им харесва! — Вейлин едва потискаше гнева, който знаеше, че е предизвикан от чувството му за вина към Алуциус. — Питай за доброволци — каза с въздишка на Кейнис. — Двойна дажба ром и един сребърник за първите двацет, които излязат пред строя. — Поклони се на принц Малциус. — Ако разрешите, ваше височество. Имам си друга работа...

— Доколкото разбирам, пратил си най-добрите си ездачи? — попита принцът.

— Брат Норта и брат Дентос. Ако всичко върви добре, кралската заповед ще бъде в ръцете на Военачалника до два дни.

— Чудесно. Никак няма да ми е приятно, ако всичко това е било напразно.

Вейлин си помисли за решителното лице на Алуциус, почервенияло от усилията след още един час недодялани опити да усвои боя с меч.

— И на мен, ваше височество.

Кожата му беше бледа и влажна на пипане, черната му коса бе полепнала по потния му скалп. Равномерното спокойно надигане и спадане на гърдите му с нищо не помагаше за уталожване на чувството на вина у Вейлин.

— Скоро ще се оправи. — Сестра Шерин сложи ръка на челото на Алуциус. — Треската спря бързо, цицината на главата му вече е поспаднала — и виж! — Тя посочи затворените му очи и Вейлин забеляза мърдането им под клепачите.

— Какво означава това?

— Той сънува, така че мозъкът му вероятно не е пострадал. Ще се събуди след няколко часа и ще се чувства ужасно. Но ще се събуди.
— Тя го погледна, усмивката ѝ беше лъчезарна и топла. — Много се радвам да те видя пак, Вейлин.

— И аз теб, сестро.

— Изглежда, си прокълнат винаги да бъдеш мой спасител.

— Ако не бях аз, изобщо нямаше да си в опасност. — Той огледа трапезарията, която сестра Гилма бе превърнала във временна болница. Самата сестра Гилма стоеше до камината и се смееше от сърце на Джанрил Норин, някогашния менестрелски чирак, докато шиеше една рана на ръката му, а той я развличаше с някои от най-нецензурните си стихоплетства.

— Може ли да поговорим? — попита Вейлин. — Бих искал да узная повече за времето, което си прекарала в плен.

Усмивката на Шерин леко помръкна, но тя кимна.

— Разбира се.

Той я отведе на бойниците, далеч от любопитни уши. В двора долу мъжете товареха труповете на кумбраелците на каруци, като си разменяха насилени, но оживени шеги сред съсирващата се кръв и вкочаняващите се крайници. От неуверената походка на някои Вейлин предположи, че Кейнис е бил доста щедър с допълнителната дажба ром.

— Погребвате ли ги? — попита Шерин. Той се изненада от липсата на шок или отвращение в гласа ѝ, но осъзна, че животът на лечителка я е накарал да привикне с гледката на смърт.

— Стори ми се правилно.

— Съмнявам се, че дори собствените им хора биха го направили. Те са съгрешили спрямо своя бог, нали?

— Самите те не са смятали така. — Той сви рамене. — Освен това не го правя за тях. Вестта за случилото се тук ще плъзне из цялото васалство. Много кумбраелски фанатици ще побързат да го нарекат клане. Ако се разчуе, че сме показали уважение към мъртвите според техните обичаи, това би могло да притъпи омразата, която искат да разпалят.

— Говориш почти като аспект. — Усмивката ѝ бе така сияйна, така открита, че разбуди в гърдите му стара, позната болка. Сега

Шерин беше различна — предпазливото строго момиче, с което се бе запознал преди пет години, вече бе уверена млада жена. Но същината ѝ не се бе променила, той го бе видял в начина, по който слагаше ръка върху челото на Алуциус, и в трескавите ѝ молби през запушената ѝ уста, когато си мислеше, че той жертва живота си за нея. Състраданието в нея пламтеше буйно.

— Изглежда, винаги се намираме в различни краища на Кралството — продължи тя. — Миналата година имах късмета да се запозная с принцеса Лирна. Тя каза, че сте приятели, затова я помолих да ти предаде поздрави.

„Приятели? Тази жена лъже, както другите дишат.“

— Предаде ми ги. — Беше ясно, че тя не знае. Аспект Елера не ѝ бе казала защо винаги са толкова далеч един от друг. Изведнъж Вейлин реши, че никога не бива да узнае.

— Той нарани ли те? — попита той. — Мустор. Да не би...?

— Получих някоя и друга синина при залавянето си. — Тя му показа белезите от окови на китките си. — Но иначе съм невредима.

— Кога те залови?

— Преди близо два месеца. Най-после бях призована да се върна от Уорнскейв в Дома на ордена и чаках с нетърпение да заема стария си пост, само че аспект Елера ми възложи да работя по изследването на нови лекарства. Това е смъртна скука, Вейлин. Безкрайно стриване на билки и забъркване на смеси, повечето от които миришат отвратително. Дори се оплаках на аспекта, но тя ми каза, че трябвало да получа по-широка представа за делата на Ордена. Както и да е, зарадвах се, когато от бившата ми мисия пристигна пратеник с вестта за епидемия от Червената ръка. Бях работила върху смес, която би могла да даде някаква надежда за изцеление или поне да облекчи симптомите. Затова местният лечител пратил да ме повикат.

Червената ръка. Чумата, върлувала из четирите васалства преди кралят да изкове Кралството, чумата, която бе отнела живота на хиляди само за две години. Никое семейство не се бе отървало незасегнато и никоя друга болест не бе всявала повече страх. Само че чумата не се бе появявала в Кралството вече близо петдесет години.

— Било е капан — каза той.

Тя кимна.

— Тръгнах сама, от страх, че болестта е плъзнала из района. Само че болест нямаше, само смърт. Мисията бе тиха, помислих я за празна. Вътре имаше само трупове, но не погубени от Червената ръка. Бяха накълцани с мечове, дори болните в леглата им. Хората на Мустор ме чакаха. Не бяха пощадили никого. Опитах се да избягам, но разбира се, ме хванаха. Оковаха ме и ме докараха тук.

— Съжалявам.

— Ти не си виновен.

Очите им се срещнаха пак и болката в гърдите го прониза още веднъж.

— Мустор каза ли ти нещо, което би могло да обясни действията му? Каквото и да е.

— През повечето дни идваше в килията ми. Отначало изглеждаше загрижен за мен, проверяваше дали имам достатъчно храна и вода, дори ми носеше книги и пергаменти, когато го помолех. Винаги говореше сякаш тласкан от някакъв вътрешен подтик, но думите му рядко имаха смисъл. Дърдореше за своя бог, цитираше цели пасажии от Десетокнижието, което кумбраелците толкова тачат. Отначало помислих, че се опитва да ме привлече към своята вяра, но после осъзнах, че всъщност не говори на мен, мнението ми изобщо не го интересуваше. Просто имаше нужда да изрича думи, които не можеше да изрече пред последователите си.

— Какви думи?

— Думи на съмнение. Хентес Мустор се съмняваше в своя бог. Не в съществуването му, а в начина му на мислене, в намеренията му. Тогави не знаех, че е убил баща си, явно по повеля на същия този бог. Може би чувството за вина го е побъркало. Казах му го. Казах му, че ако мисли, че може да ме използва, за да те убие, значи наистина е луд. Казах му, че ще го убиеш за миг. Изглежда, съм грешала. — Тя се взря настойчиво в него. — Той беше ли луд, Вейлин? Това ли го тласкаше? Или пък... нещо друго? Усещам, че знаеш повече, отколкото казваш.

Искаше му се да ѝ каже, нуждата да сподели с някого пламтеше в гърдите му. Вълкът в Урлиш и Мартиш, срещата с Нерсус Сил Нин, Онзи, който чака, и гласът, същият глас, който бе чул от устните на двама мъртъвци. Но нещо го възпря. Този път не беше кръвната песен, а нещо по-лесно разбираемо. „Такова знание е опасно. А тя вече бе изложена на достатъчно опасности заради мен.“

— Аз съм само един брат с меч, сестро — каза той. — С годините осъзнавам, че знам твърде малко.

— Знаеше достатъчно, за да ми спасиш живота. Знаеше, че Мустор не може да понесе повече убийства. Бях толкова сигурна, че ще го посечеш, щом видиш, че ме е пленил... Гордея се с теб, задето не го направи. Луд или не, убиец или не, аз не долавях зло в него. Само скръб и чувство за вина.

Отдолу се донесе някаква шумотевица. Вейлин хвърли поглед към двора и видя как васален лорд Мустор гълчи Кейнис и разплисква вино от бутилката в ръката си по каменните плочи. Васалният лорд беше чорлав, небръснат и ако се съдеше по завалянето на думите, значително по-пиян от обикновено.

— Нека гният! Чу ли ме, братко? В Кумбраел грешниците не ги погребват, о, не! Отшечете им главите и ги оштавете на гарваните... — Подхлъзна се в локва незасъхнала кръв и се плъосна на паважа, като се заля с вино. Изруга и отблъсна протегнатите за помощ ръце на Кейнис.

— Нека тез грешници да гният, тъй викам аш! Това е моята крепост. Принц Малциуш? Лорд Вейлин? Това е моята крепост!

— Кой е този? — попита Шерин. — Изглежда ми... неспокоен.

— Законният васален лорд на кумбраелците, Вярата да им е на помощ. — Той й се усмихна извинително. — Трябва да вървя. Полкът ми ще остане тук в очакване на кралските заповеди. Ще накарам брат Макрил да ти осигури ескорт за връщането ти в Ордена.

— Предпочитам да остана тук известно време. Мисля, че сестра Гилма ще се зарадва на малко помощ. Освен това почти нямахме време да разменим новини. Имам много да ти разправам.

Пак същата открита усмивка, същата болка в гърдите му. „Отпрати я — заповяда вътрешният му глас. — Ако я задържиш тук, това ще ти донесе само болка.“

— Лорд Вейлин! — Викът на васален лорд Мустор пак привлече вниманието му към двора. — Къде ши? Шпри тези мъже!

— Аз също имам много да ти разправам — каза той, преди да излезе.

Отначало васален лорд Мустор побесня при отказа на Вейлин да спре погребването на телата. Заяви отново, че той е собственик на

крепостта и върховен властник в собствените си земи. Когато Вейлин отвърна просто, че той е служител на Вярата и следователно не е обвързан със заповедите на един васален лорд, настроението на Мустор премина в злобно цупене. А след като призивите му към принц Малциус му спечелиха само неодобрителен суров поглед, Мустор се оттегли в покоите на мъртвия си брат, където бе струпал голяма част от винените запаси на крепостта.

Останаха във Висока твърд още осем дни. Чакаха с нетърпение вестта за края на войната. Вейлин запълваше времето на мъжете с непрестанни тренировки и патрулиране из планините. Нямаше много недоволство, бойният дух на хората беше висок, подклаждан от триумфа и поделената плячка от крепостта и мъртвите, която, макар и оскъдна, задоволи един от основните войнишки копнежи.

— Дайте им победа, злато в джоба и жена от време на време — каза сержант Крелник на Вейлин една вечер — и ще ви следват до края на света.

Както бе обещала сестра Шерин, Алуциус Ал Хестиан се възстанови бързо: събуди се на третия ден и издържа основните проверки, които показаха, че мозъкът му не е трайно увреден, макар че не помнеше нищо за битката, нито как е получил раните си.

— Значи е мъртъв? — попита той Вейлин. Бяха в двора и наблюдаваха вечерната строева подготовка. — Узурпаторът.

— Да.

— Мислите ли, че той е дал на Черната стрела онези документи за свободно преминаване?

— Не виждам как иначе биха могли да попаднат в ръцете му. Изглежда, старият васален лорд е положил големи усилия да защити сина си.

Алуциус уви плътно плаща около раменете си; празните му очи го караха да изглежда като старец, който наднича иззад лицето на младеж.

— Всичката тази кръв пролята заради няколко писма... — Той поклати глава. — Линден би заридал, ако можеше да го види. — Бръкна под плаща си и откачи късия меч на Вейлин от колана си. — Ето — каза и го подаде с дръжката напред. — Това няма да ми трябва повече.

— Задръж го. Подарък от мен. Нека ти остане някакъв сувенир от войниклъка.

— Не мога. Кралят ви го е дал...

— А сега аз го давам на теб.

— Аз не... Той не бива да бъде подаряван на такъв като мен.

Като видя как момчето е хванало дръжката и треперенето на пръстите му, Вейлин си спомни хлъзгавата кръв, която покриваше острието, когато го измъкнаха изпод купчината трупове до портата. „Лицето на битката винаги е най-грозно, когато го виждаш за първи път.“

— Че кой е по-достоеен да му го подаря? — каза той, сложи ръка на дръжката и я отгласна леко. — Окачи го на стената, когато се прибереш. Нека виси там. Няма да си го взема.

Момчето сякаш се канеше да каже още нещо, но се въздържа и върна меч на колана си.

— Както желаете, милорд.

— Ще напишеш ли за това? Струва ли си някоя поема, как мислиш?

— Сигурен съм, че струва сто, но се съмнявам, че аз ще напиша някоя от тях. Откакто се свестих, думите сякаш не ми идват както някога. Опитвах се, седях с перо и пергамент, но не се получава нищо.

— На човек му е нужно известно време да дойде на себе си, след като е бил ранен. Почивай и се храни добре. Сигурен съм, че дарбата ти ще се върне.

— Надявам се. — Момчето се усмихна унило. — Може би ще пиша на Лирна. Сигурен съм, че ще успея да намеря някои думи за нея.

Вейлин, който разполагаше с предостатъчно собствени думи за принцесата, кимна, обърна се пак към строилите се в защитна формация войници и изля внезапния си гняв върху един мъж, който държеше алебардата прекалено високо.

— Сними я, тъпако! Как ще изкормиш кон, като си вирнал оръжието нагоре? Сержант, един час допълнителна строева подготовка за този некадърник.

Всяка вечер Вейлин прекарваше в компанията на Шерин. Седяха в господарските покои и си разказваха какво са преживели през последните няколко години. Той откри, че е пътувала много повече от

него, посещавала е мисии на Петия орден във всички четири васалии на Кралството, дори е плавала с кораб до анклага в Северните предели, където върховен лорд Ванос Ал Мирна управляваше от името на краля.

— Мястото е оживено, въпреки студа — каза тя. — И е дом на толкова много различни хора. Повечето фермери са всъщност изгнаници от Алпиранската империя. Високи красиви хора с тъмна кожа. Явно са разгневили императора и им се е наложило или да отплават, или да бъдат избити до крак. Така стигнали до Северните предели преди повече от петдесет години. По-голямата част от гвардията на върховния лорд се състои от изгнаници, те имат страховита репутация.

— Срещал съм върховния лорд веднъж, заедно с дъщеря му. Не мисля, че тя ме хареса особено.

— Известното лонакско намерениче? Нея я нямаше, когато бях там, беше отишла в гората със сеордите. Те, изглежда, високо тачат нея и баща ѝ. Май има нещо общо с голямата битка срещу Ледената орда.

Той ѝ разказа за месеците в Мартиш, сподели болезнения спомен за кончината на Ал Хестиан; чувстваше се страхливец и лъжец, задето пропускаше кроежите си за убийство.

— Това е било милост, Вейлин — каза му тя и го хвана за ръката, щом видя вината, изписала се върху лицето му. — Ако го беше оставил да страда, това щеше да е неправилно, в разрез с Вярата.

— Направил съм много в името на Вярата. — Той погледна покритата си с белези ръка до нейната, бяла и гладка. „Ръце на убиец, ръце на лечителка. Вярата да ми е на помощ, защо я усещам толкова топла?“

— Всичко, което човек може да направи за себе си, е да се запита дали е вършил неправди в името на Вярата — каза Шерин. — Ти вършил ли си, Вейлин?

— Убивал съм хора; хора, които не познавам. Някои бяха престъпници, други убийци, общо взето измет. Но някои, като заблудения фанатик, който живееше тук, бяха хора, които просто следваха друга вяра. Хора, които биха могли да са ми приятели, ако се бяхме срещнали по друго време и на друго място.

— Хората, които живееха чук, бяха убийци. Те изклаха цяла мисия на моя Орден само за да ме пленят. Ти би ли могъл да го

направиш?

„Тя не го вижда — осъзна той. — Не вижда убиеца в мен.“

— Не — отвърна и кой знае защо се почувства отново лъжец. — Не. Не бих могъл.

С отминаване на дните Вейлин започна да се залъгва с фантазията, че кралят и Ордена може да им позволят да останат тук като постоянен гарнизон на кумбраелска територия. Той щеше да е господар на крепостта, за да напомня на всеки кумбраелски фанатик за цената на бунта. Шерин можеше да основе мисия, за да се грижи за болните в това отдалечено и сурово кътче, и двамата можеха да служат на Вярата и Кралството в щастлива изолация в продължение на години. Макар да знаеше, че е невъзможно, тази фантазия витаеше в съзнанието му, ярка и пленителна надежда, която на всичкото отгоре растеше. Кейнис щеше да поеме библиотеката на крепостта, да създаде училище за местните деца, да ги учи на писмо и на истините на Вярата. Баркус щеше да се настани в ковачницата, Норта — в конюшните, а Дентос щеше да стане главен ловец. Вейлин щеше да докара Белег и Френтис от Дома на ордена, за да се присъединят към тях. Знаеше, че това е самозаблуда, лъжа, която си повтаряше след всяка вечер, прекарана заедно с Шерин. Защото не искаше това да свършва, защото искаше онзи мир, който изпитваше в нейно присъствие, да продължи колкото се може по-дълго. Дори се зае да съставя наум официално предложение към аспект Арлин, като постоянно го преформулираше, но все отлагаше да поиска от Кейнис да го напише. Ако го изрече на глас, това щеше да разкрие цялата му абсурдност, а той предпочиташе фантазията.

Мащабите на самозаблудата му му станаха ясни на сутринта на деветия ден. Беше се събудил рано, инспектира набързо стражите на портата и тъкмо обикаляше постове по бойниците, преди да отиде да си намери някаква закуска. Часовоите мръзнеха, но бяха достатъчно весели, така че той заподозря, че са си позволили някоя и друга глътчица от „приятеля на братята“, докато са на пост. Спря се за момент, преди да слезе в двора, попивайки с очи мрачното величие на гледката. „Доста страховито място, на което да служиш до края на дните си. Но тихо, блажено тихо.“

В идните години щеше да си го спомня ясно — яркото сутрешно слънце, хвърлящо сребристосинкави отблясъци по пресния сняг, покрил околните върхове, бистрата синева на небето, хапещия вятър в лицето си. Никога не го забрави; това бе моментът преди всичко да се промени.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато погледът му бе привлечен към дългия тесен път откъм долината: по него препускаше бързо някакъв ездач. Дори от това разстояние Вейлин видя облачето на конския дъх, докато животното се напрягаше да галопира нагоре по склона. „Дентос — осъзна той, щом ездачът се приближи. — Дентос без Норта.“

Лицето на Дентос бе посивяло от умора. Голяма синина тъмнееше на бузата му.

— Братко — поздрави той Вейлин с глас, натезал от скръб и изтощение. — Трябва да говоря с теб. — Олюля се и Вейлин посегна да го подкрепи.

— Какво има? Къде е Норта?

В усмивката на Дентос нямаше и помен от веселие.

— На много мили отгук, предполагам. — Лицето му потъмня и той сведе очи, сякаш се боеше да срещне погледа на Вейлин. — Нашият брат се опита да убие Военачалника. Сега е беглец и половината Кралска гвардия е по петите му.

— Имаше битка — каза Дентос, стиснал в ръце чаша топло мляко, подсилено с малко бренди. Седяха край огъня в трапезарията. Вейлин бе повикал Баркус и Кейнис да чуят разказа му, както и принц Малциус и сестра Шерин, която бе намазала раната му с мехлем. — Кумбраелците събрали около пет хиляди души, за да пресрещнат Кралската гвардия край брода Зелена вода. Не е кой знае каква сила и не биха могли да устоят на числеността ни, но предполагам, че са се опитвали да спечелят време, за да може градът да подготви отбраната си. Вероятно са щели да посекаат много гвардейци, докато прекосяват реката, само че Военачалникът се оказал прекалено лукав за тях. Строил цялата си кавалерия на южния бряг, за да привлече погледите им, и пратил половината пехота надолу по реката, да я прекоси през дълбокото в ранните часове на утрото. Загубили петдесет души,

отнесени от течението, но преминали. Врълхлетели десния фланг на кумбраелците, докато те още развивали стрелите си. Когато двамата с Норта пристигнахме, всичко бе почти свършило. Мястото приличаше на костница, реката беше почервеняла от кръв.

Дентос млъкна и отпи от млякото. Лицето му бе по-мрачно, отколкото Вейлин го бе виждал някога.

— Бяха пленили няколкостотин души — продължи той. — Заварихме Военачалника да произнася смъртната им присъда. Не мисля, че беше доволен да чуе вестите, които му носехме.

— Дадохте ли му подписаната от краля заповед? — попита принц Малциус.

— Да, ваше височество. Той погледна печата, а после ни извика в палатката си. Като я прочете, поиска да знае дали лично сме видели трупа на узурпатора, дали е сигурно, че е мъртъв, и така нататък. Норта го увери, че е, но Военачалникът го прекъсна. „Думите на сина на един предател не струват за мен и колкото свинско лайно“, така каза.

— И Норта се опита да го убие заради това? — попита Баркус.

Дентос поклати глава.

— Норта наистина се ядоса и изглеждаше готов да го убие на място, но не му посегна. Само скръцна със зъби и каза: „Аз не съм ничий син, милорд. Предадохме ви заповедта на краля, че тази война приключи. Ще ѝ се подчините ли?“ — Дентос млъкна погледът му се зарея в нищото.

— Братко? — подкани го Кейнис. — И какво стана?

— Военачалникът каза, че нямам нужда от съвети как да служи на краля. Преди да поведеял Кралската гвардия към дома през тази нечестива земя, трябвало да въздаде правосъдие на онези, които са вдигнали оръжие срещу Короната.

— Тоест искал е да продължи с екзекуцията на пленниците — каза Вейлин. Спомни си как изглеждаше Норта след връщането им от Мартиш, умореното отчаяние в очите му, докато пиеше, за да притъпи болката в сърцето си. „Ще отнесем Вярата на всичките проклети Отричащи копелета.“

— Да — въздъхна Дентос. — Норта му каза, че не може да го направи. Каза му, че това е в разрез с кралската заповед. Военачалникът се засмя и каза, че в посланието на краля не се

споменава нищо за това как да се справи най-добре с пленената Отричаща измет. Каза на Норта да се разкара, иначе щял да го прати в Отвъдното при неговия баща предател, независимо дали е брат, или не.

Вейлин затвори очи и се насили да попита:

— Колко тежко беше ранен Военачалникът?

— Ами — рече Дентос, — отсега нататък ще му се наложи да си бърше задника с лявата ръка.

— Вярата да ни е на помощ! — прошепна Кейнис.

— Мамка му! — възкликна Баркус.

— Защо Норта не го довърши? — попита Вейлин.

— Аз го спрях — отвърна Дентос. — Успях да парирам следващия му удар. Умолявах го да предаде меча си. Не мисля, че изобщо ме чу. Беше обезумял, виждах го в очите му, като бясно куче. Отчаяно се мъчеше да се добере до Военачалника. Онзи копелдак бе паднал на колене и просто се взираше в чуканчето на мястото на ръката си и как от него пръска кръв. Двамата с Норта се сбихме. — Той потърка синината на бузата си. — Аз загубих. За късмет на Военачалника стражите му влязоха да видят каква е тази дандания. Норта уби двама и рани останалите. Дотичаха още. Той уби още няколко и се втурна към коня си. Препусна и успя да мине през целия лагер на Кралската гвардия — в края на краищата кой би предположил, че един брат току-що е отсякъл ръката на Военачалника? Аз се измъкнах в бъркотията. Не мислех, че ще съм особено популярен, когато прахът се слегне. Почти цял ден се крих в горите, а после драснах право насам. По пътя чух слухове за някакъв полудял брат и че половината Кралска гвардия го търсела. За последно го видели да се насочва на запад, така се говори.

— Което ще рече, че всъщност се е насочил в съвсем друга посока — отбеляза Баркус. — Никога няма да го хванат.

— Лоша работа, братко — каза принц Малциус на Вейлин и се намръщи. — Ордент дава голяма защита на братята, но това... — Поклати глава. — Кралят няма да има друг избор освен да издаде смъртна присъда.

— Тогава да се надяваме, че брат ни бързо ще се добере до безопасна територия — каза Кейнис. — Той е може би най-добрият ездач в Ордена и умее да се оправя в пущинака. Кралската гвардия няма да го залови лесно...

— Кралската гвардия няма да го залови изобщо — каза Вейлин. Отиде до масата, където лежеше мечът му, и го взе. Усещаше как очите на Шерин го следят, но откри, че не може да погледне към нея. — Брат Кейнис, полкът е твой. Ще пратиш вестonosец до аспект Арлин, за да го уведомиш, че преследвам брат Норта и ще го доведа пред правосъдието. Полкът ще чака тук заповеди от краля.

— Тръгваш след него? — Баркус беше смаян. — Нали чу принца? Ако го върнеш, ще го обесят. Той е наш брат...

— Той е беглец от кралското правосъдие и позор за Ордена. Освен това се съмнявам, че ще ми позволи да го върна. — Насили се да погледне към Шерин, търсеше някакви прощални думи, но нищо не му дойде наум. Очите й блестяха и личеше, че е на косъм да се разплаче. „Съжалявам“, искаше му се да каже, но не можа; бремето на онова, което трябваше да направи, тегнеше прекалено силно върху плещите му.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо можеш да го намериш? — попита Баркус. — Той е много по-добър ездач от теб, а и в пущинака се оправя по-добре.

„Той си няма кръвна песен, за да го води.“ Тя бе зазвучала в главата му още щом Дентос започна разказа си, равномерен тон, който се усилваше, когато мислите на Вейлин се насочваха на север.

— Ще го намеря.

Обърна се и се поклони на принц Малциус.

— Ако разрешите, ваше височество.

— Нали няма да тръгнеш сам? — попита принцът.

— Боя се, че трябва да настоя за това. — Изгледа братята си поред. Баркус беше ядосан, Кейнис — объркан, Дентос — тъжен, и Вейлин се зачуди дали някога ще му простят. — Грижете се за хората — каза им и излезе.

7.

Ренфаелският град Кардурич бе построен в ниските части на северните планини. Докато се приближаваше към портите в спокоен ход с Плюй, Вейлин бе поразен от сложната му направа — всяка калдъръмена уличка се виеше нагоре във все по-тесни и стръмни криволици. От двете страни се издигаха високи правоъгълни сгради от пясъчник, увенчани с керемидени покриви. Градът представляваше едно взаимосвързано цяло, всяка група къщи бе свързана с друга посредством алея и високи арки се извиваха елегантно между стените. Имаше чувството, че се вира в каменна гора.

Копиеносецът на портата му кимна почтително и му махна да минава. Ордена откриваше време бе високо тачен в Ренфаел и това уважение не бе намалало въпреки войните за обединение, когато аспектите бяха взели страната на краля. Хората по улиците му хвърляха любопитни погледи, но никой не го зяпаше открито, нито пък някой го разпозна — нещо, от което винаги се ужасяваше, когато минаваше по улиците на Варинсхолд.

Близко до портата остави Плюй на един коняр, който го упъти към мисията на Шестия орден.

— Има малко катерене, братко — каза мъжът, докато хващаше юздите на Плюй и посягаше да го почеше по муцуната.

— Недей! — Вейлин дръпна ръката на мъжа и зъбите на Плюй щракнаха в празния въздух. — Зло добиче е, а през последните две седмици изминахме дълъг път.

— О... — Конярят отстъпи крачка назад и се ухили на Вейлин. — Бас държа, че ти си единственият, който може да се справя с него, а?

— Не, и мен ме хапе.

Мисията на Шестия орден се намираше близо до върха и конярят изобщо не бе преувеличил за катеренето. Краката на Вейлин го боляха от усилие, когато дръпна звънеца на вратата. Братът, който отвори, беше с огромни рамене и рошава брада. Острите му сини очи се вираха във Вейлин изпод рошави вежди.

— Брат Вейлин? — попита той.

Вейлин се намръщи изненадано.

— Очакват ли ме, братко?

— Пратеник пристигна в галоп от столицата преди два дни. Аспектът съобщава за твоята мисия и ми заповядва да ти съдействам по всякакъв начин, ако се отбиеш тук. Предполагам, че подобни послания са пратени до всички мисии в Кралството. Лоша работа. — Той отстъпи встрани. — Заповядай, сигурно си гладен.

След което поведе Вейлин по мъжделиво осветен коридор и нагоре по едно стълбище, а после по второ и по трето.

— Брат-командир Артин — представи се, докато се изкачваха. — Съжалявам за стълбите. Ренфаелците наричат Кардуриин Града на многото мостове. Но всъщност би трябвало да го наричат Града на безбройните стълбища.

— Мога ли да попитам защо нямате пазач на портата, братко? — попита Вейлин.

— Не ни трябва. Това е най-безопасният град, в който съм бил. В околните пущинаци също няма бандити, лонаките не биха ги търпели.

— Но самите лонаки не представляват ли опасност?

— О, те никога не идват тук. Явно не им харесва зловонието на града, за тях лошата миризма означава лош късмет. Като тръгнат на набези, се насочват към по-малките селища край границата. На всяка година-две някой от бойните им вождове успява да въодушеви няколко хиляди от тях, за да се отправят на по-мощен набег, но дори тогава рядко се приближават до градските стени. Не ги бива много за обсади това лонаките.

Заведе Вейлин до голяма стая, която служеше за трапезария на мисията, и той изяде чиния задушено, която брат Артин му донесе от кухнята. След като Вейлин се нахрани, брат-командирът разви на масата голяма карта.

— Това е последното постижение на един наш брат картограф от Третия орден. Подробно изображение на граничните земи. Ние сме тук. — Посочи пиктограма на град с крепостна стена. — Кардуриин. Ако поемеш право на север, ще стигнеш до прохода Скелан, укрепен и охраняван от постоянен гарнизон от три роти братя. Наистина непреодолима преграда за всеки беглец. Лонаките са се отказали да го щурмуват още преди десетилетия.

— Как стигат на юг? — попита Вейлин.

— През предпланините на запад и на изток. Пътят е дълъг и ги прави уязвими за преследване, но нямат кой знае какъв избор, ако искат да продължават с набезите. Защо си толкова сигурен, че брат ти ще дръзне да навлезе в земите на лонаките?

„Той вече не ми е брат“, искаше да каже Вейлин, но си задържа езика зад зъбите. Изпитваше силен гняв всеки път, като си помислеше за Норта, и нямаше да е хубаво да го изразява на глас.

— Има ли сигурен път за проникване в земите им? — попита той брат-командира, избягвайки въпроса му. — Път, по който не биха забелязали сам човек?

Брат Артин поклати глава.

— Лонаките разбират винаги, когато навлезем в земите им, независимо дали сами в най-дълбоката зима, или с цяла рота в разгара на лятото. Винаги знаят. Предполагам, че е нещо свързано с Мрачното. Не се съмнявай, братко, ако го последваш там, ще ги срещнеш, рано или късно.

Вейлин огледа картата — от големите скалисти върхове на северните планини, които представляваха сърцето на лонакските земи, до прохода Скелан, укрепен преди век, когато ренфаелският лорд решил, че лонаките представляват истинска заплаха, а не просто непрекъснатата досада. Щом насочи вниманието си към западните предпланини, кръвната песен заехтя гръмко. Пръстът му намери малка непозната пиктограма на картата.

— Какво е това?

— Разрушеният град ли? Той няма да отиде там. Дори лонаките не ходят там.

— Защо?

— Това е лошо място, братко. Само руини и голи скали. Виждал съм го само отдалеч и тръпки ме побиха от него. Има нещо във въздуха... — Той поклати глава. — Просто поражда усещане за нещо лошо. Лонаките го наричат Маарс Нир-Улин Сол, Мястото на откраднатите души. Имат много истории за хора, които са отишли там и не са се върнали. Преди година отряд братя от Четвъртия орден дойде да търси Отричащи, побягнали на север. Това беше след като назначиха новия им аспект и нашият Орден отказа да им съдейства повече в издирването на Отричащи. Настояха да отидат в разрушения град, твърдяха, че имали сведения, сочещи натам, макар че не искаха

да кажат откъде са ги получили. Бяха глухи за предупрежденията ми. „Слугите на Вярата не се боят от дивашки суеверия“, тъй рекоха. Месеци по-късно открихме само един от тях, или по-скоро част от него, замръзнал в снега. Нещо го беше нападнало. Нещо гладно.

— Може просто да са се изгубили и да са умрели от измръзване. И някой вълк или мечка да са попаднали на трупа.

— Братко, лицето на онзи мъж бе замръзнало в писък. Никога не съм виждал такъв израз у никой човек, жив или мъртъв. Бил е яден жив от нещо по-голямо и много по-зло от вълк. А мечките не оставят такива белези.

Вейлин пак се обърна към картата.

— Колко дни езда е до разрушения град?

Острите очи на брат Артин го изгледаха внимателно.

— Наистина ли мислиш, че е там?

„Знам го.“

— Колко дни езда?

— Три, ако яздиш усилено. Ще пратя птица до стената с нареждане да подготвят група, която да те придружи. Може да отнеме няколко дни. Можеш да си отдъхнеш тук...

— Ще пътувам сам, братко. Тръгвам утре сутринта.

— Сам в земите на лонаките? Братко, да кажа, че това е неразумно, би било твърде меко.

— Посланието на аспекта съдържа ли забрана да пътувам сам?

— Не. Просто ни заповядва да ти съдействаме по всякакъв начин.

— Е, добре. — Вейлин плесна брат Артин по рамото. — Осигури ми хубав нощен сън и провизии за пътуването и ще си ми съдействал чудесно.

— Ако отидеш там сам, ще умреш — заяви безизразно брат Артин.

— Тогава да се надяваме, че ще изпълня задачата си преди това.

Западните предпланини бяха каменисти и голи, насечени от наглед безкрайна поредица дерета, през които Вейлин трябваше да мине по пътя си на север. Зимата идеше бързо и силен студен дъжд се изливаше редовно върху хълмовете. Плюй беше по-раздразнителен

отвсякога, отмяташе глава и пръхтеше всеки път, когато Вейлин го яхнеше. Дори постоянно получаваните бонбони от склада на мисията не успяваха да смекчат настроението му. През първия ден Вейлин измина едва петнайсет мили, направи си лагер под една надвиснала скала, сгуши се в плаща си и устоя на желанието да пренебрегне строгото предупреждение на брат Артин да не пали огън. Когато сънят дойде, бе пресеклив и измъчван от сънища, които той почти не помнеше, щом се събуди в мътния светлик на зората. Сега кръвната песен бе по-приглушена, но все още ясна, и продължаваше да го води към разрушения град, където Вейлин знаеше, че ще го чака Норта.

„Норта...“ Гневът се върна, свиреп и неукротим. „Как можа да направи това? КАК МОЖА?“ Гневът се трупаше още откакто Дентос му бе разказал за станалото, още откакто осъзна с премаляло сърце, че ще му се наложи да издири и убие брат си. Откри, че не е способен да изпита кой знае какво съжаление за отсечената ръка на Военачалник Ал Хестиан, трудно му бе да съжалява човек, който смяташе да излее скръбта си върху безпомощни пленници. Но Норта... „Той ще се бие“, знаеше Вейлин с ужасяваща сигурност. „Ще се бие и аз ще го убия.“

Закуси сушено говеждо и пое под лекия сутрешен ръмеж: водеше Плюй, защото теренът бе прекалено каменист за езда. Беше изминал няколко мили, когато лонакът го нападна.

Беше още момче. Скочи от скалите горе, демонстрирайки впечатляваща акробатика, праметна се във въздуха и стъпи ловко на крака пред Вейлин. В едната си ръка стискаше бойна тояга, а в другата — дълъг извит нож. Беше гологърдо и жилаво като хрътка. Вейлин прецени, че възрастта му е някъде между четиринайсет и шестнайсет. Главата му бе обръсната и имаше завъртяна татуировка над лявото ухо. Лицето му се напрегна в очакване на битката и то изкрещя остро предизвикателство на език, който Вейлин никога не бе чувал.

— Съжалявам — каза Вейлин. — Не знам езика ви.

Момчето явно сметна това или за обида, или за приемане на предизвикателството, защото нападна. Скочи във въздуха, вдигнало бойния кривак над главата си и изнесло ръката си с ножа назад за замах. Отработено движение, изпълнено с елегантна прецизност. Вейлин пристъпи настрана, за да избегне спускащия се кривак, хвана ръката с ножа насред замаха и повали момчето в безсъзнание с удар с отворена длан по слепоочието.

Посегна към меча си, докато се оглеждаше за още врагове. Очите му шареха по скалите горе. „Където има един, има и други — казваше брат Артин. — Винаги има и други.“ Не забелязваше обаче нищо, нито звук, нито миризма по вятъра, нищо, което да нарушава тихото барабанене на дъжда по скалите. Плюй явно също не усещаше нищо, защото почна да гризе лекичко увитите в кожа стъпала на лежащото в несвяст момче.

Вейлин го издърпа настрани, като едва се размина с един ритник от предното му копито, и приклепна да огледа момчето. Дишането му бе равномерно и от ушите и носа му не течеше кръв. Вейлин го обърна така, че да не си глътне езика и да се задуши, а после задърпа Плюй напред.

След още час деретата отстъпиха място на онова, което брат Артин бе нарекъл Каменната наковалня. Това беше най-странният и непознат терен, който Вейлин бе виждал — голи скали, осяени с локвички дъждовна вода, и каменисти възвишения, издигащи се от вълнообразната повърхност като гигантски деформирани гъби. Можеше само да се удивлява на природния замисъл, създал такъв пейзаж. Кумбраелците твърдяха, че техният бог е направил земята и всичко по нея, докато мигне с око, но като гледаше проядените от времето бразди в издигащите се над него скални образувания, Вейлин разбра, че на това място са му били нужно много години, за да достигне такава дивна причудливост.

Яхна отново Плюй и го подкара ходом на север. До смрачаване бе изминал още десет мили. Лагерува под най-голямата каменна гъба, която успя да намери. Уви се в наметалото и подири съня. Клепачите му тъкмо натежаваха, когато лонакското момче нападна отново.

Момчето беснееше на неразбираемия си език, докато Вейлин връзваше въжето през гърдите му. Ръцете му вече бяха вързани зад гърба. На слепоочието му тъмнееше синина, друга се образуваше под носа му, където кокалчетата на Вейлин бяха открили нервния сплит, за да го прати в безсъзнание.

— Ниша улнис не Серантим — изкрещя момчето. Насиненото му лице бе сковано от омраза. — Херин! Гарнин!

— О, я млъквай — рече уморено Вейлин и натика един парцал в устата му.

Остави го да се гърчи във въжетата и поведе Плюй нататък, като внимаваше къде стъпва в тъмното, макар че светлината на половинката луна бе достатъчно ярка, за да върви, без да се спъва. Продължи, докато престана да чува приглушените викове на момчето, и си намери подслон край голяма скала. Легна и се остави на съня.

На следващия ден за първи път зърна слънчева светлина, откъслечни лъчи, които пробиваха облаците, за да заиграят по замръзналите скали на Наковалнята. Възвишенията хвърляха гигантски сенки, а обрулените им повърхности сякаш искряха. „Прекрасно е“, помисли си той и му се прииска да бе дошъл тук с друга задача. Натезалото му сърце сякаш му пречеше да се наслаждава на простичките неща.

Наковалнята продължаваше още пет мили и накрая отстъпи място на редица ниски хълмове, осяяни със закърнели борове, които, изглежда, изобилстваха на север. Веднага щом копитата на Плюй докоснаха тревата, той без подкана премина в галоп и запряхтя от облекчение, че е оставил зад себе си твърдите скали на Наковалнята. Вейлин отпусна юздите и го остави да тича. Плюй си беше злонравно животно и бе нещо ново да усеща радостта у него, докато препускаше по хълмовете, а изпод копитата му хвърчаха чимове. По смрачаване пред тях се появи широко плато, където чакаше разрушеният град. Вейлин намери място за лагер на върха на последния хълм, с добър изглед към подстъпите му и прикритие, осигурено от няколко бора близо до билото.

Върза Плюй за един нисък клон и събра дърва. Струпа ги в кръг от камъни и запали огън. После седна с кръстосани крака, все още с меч на гърба и с лъка на една ръка разстояние, и зачака. Беше усетил, че го следят, още в ранната вечер, така че не виждаше смисъл да се вслушва в предупреждението на Артин да не пали огън.

Ноцта се спусна бързо, облачното небе направи мрака отвъд светлината на огъня дълбок и непроницаем. Мина още час преди тихото тупкане на копита да му извести за посетител.

Мъжът, който влезе в лагера, беше висок поне шест стъпки и половина, с широки рамене и дебели мускулести ръце. Гърдите му бяха стегнати в елек от меча кожа, който стигаше до кръста му, а на колана му висяха бойна тояга и брадва със стоманено острие. Носеше тесни панталони от еленова кожа и кожени ботуши. Също като момчето, което бе нападнало Вейлин, главата му бе избръсната и татуирана със сложна плетеница, която се виеше по нея от слепоочие до слепоочие. Още татуировки покриваха ръцете му, странни завъртулки и подобни на тръни фигури, които се простираха от рамото до китката. Лицето му бе слабо и ъгловато, което затрудняваше определянето на възрастта му, но очите му, тъмни и враждебни под свъсените вежди, говореха за много години и доколкото Вейлин можеше да прецени, много битки. Мъжът водеше нисък кон, на чийто гръб висеше нещо, овързано с въжета, което се гърчеше и стенеше.

Лонакът измъкна брадвата и бойната тояга от колана си с бързо и ловко движение, което Вейлин едва забеляза. Загледа как мъжът върти майсторски оръжията в продължение на няколко секунди, усети полъха от раздвижения въздух и устоя на импулса да посегне към меча си. Очите на мъжа не се отделяха от неговите, изучаваха го, преценяваха го. След малко мъжът изсумтя с явно задоволство и остави и двете оръжия на земята край огъня. Направи крачка назад с вдигнати ръце, но изражението му си остана все така враждебно.

Вейлин бавно сложи меча си пред себе си, след което също вдигна ръце. Лонакът изсумтя пак, отиде до понито, смъкна овързаното момче от гърба му и го тръшна безцеремонно до огъня.

— Това е твое — каза на Вейлин. Говореше със силен акцент, но изричаше думите ясно.

Вейлин хвърли поглед към момчето, чиято уста бе здраво вързана с ивица кожа, а очите му бяха мътни от изтощение.

— Не го искам — каза на лонака.

Едрият мъж го изгледа мълчаливо, после мина от другата страна на огъня и протегна ръце към топлината му.

— Сред моя народ е прието когато някой дойде при твоя огън с мир, да му предложиш месо и нещо за утоляване на жаждата.

Вейлин посегна към дисагите си и извади сушено говеждо и мях с вода. Подхвърли ги през огъня на лонака. Той извади от ботуша си

малък нож и си отрязва парче от говеждото, задъвка го и преглътна. Като отпи от меха обаче направи гримаса и плю на земята.

— Къде е виното, което вие, мерим хер, обичате толкова много?

— Аз рядко пия вино. — Вейлин хвърли поглед към момчето. —

Няма ли да дадеш и на него да яде?

— Дали ще яде зависи от теб. Той ти принадлежи.

— Защото го победих ли?

— Ако победиш някого и не благоволиш да го убиеш, той е твой.

— Ами ако не го взема?

— Ще лежи тук, докато не умре от глад или зверовете не дойдат да го изядат.

— Мога просто да му срежа вървите и да го пусна на свобода.

Лонакът се изсмя презрително.

— За него няма свобода. Той е опетнен, победен, погубен и за моя народ не струва дори колкото кучешко лайно. — Погледът на мъжа беше вперен в момчето и той се въсеше свирепо и неумолимо. — Подобаващо наказание за някой, който не се подчинява на Нейното слово и позволява на неуместната си гордост да го направи сляп за почитта, която дължи. Срежи му вървите и той ще броди из тези земи без оръжие и без приятели, моят народ ще го отбягва и той няма да намери подслон никъде.

Погледът му се върна на Вейлин и той видя в него нещо повече от гняв, проблясък на нещо скрито, което се издаваше и от стегнатата му челюст и стиснатите му устни. „Загриженост. Той се страхува за момчето.“

— Щом е мой — каза Вейлин, — значи мога да правя с него каквото пожелаея?

Очите на лонака се стрелнаха за миг пак към момчето. Той кимна.

— Тогава ти го давам. Дар в знак на благодарност, че ми позволявате да мина през земите ви.

Лицето на лонака остана безстрастно, но Вейлин прочете облекчението в очите му.

— Вие, мерим хер, сте меки — каза лонакът. — Слаби и страхливи. Само числеността ви ви дава сила, а тя няма да трае вечно. Един ден ще ви изтласкаме обратно в морето и вълните ще почервенят от кръвта ви. — Стана, отиде при момчето и срязва вървите

му. — Ще взема безполезния ти дар, тъй като е единственото, което можеш да предложиш.

— Това мога, това предлагам.

Освободеното от въжетата момче седеше отпуснато. Провисна в ръцете на лонака, когато той го вдигна на крака, захленчи, когато едрият мъж го свести с шамари и порой ругатни. Накрая се поокопити, погледна Вейлин и лицето му се обагри от омраза и жажда за кръв. То се наежи, напрегна се за нова атака. Едрият лонак го зашлеви през лицето с опакото на ръката си, от което устната му се разкървави, а после го блъсна грубо към чакащия кон, вдигна го на гърба му и посочи строго надолу по хълма. Момчето удостои Вейлин с последен поглед, пълен с нескрита враждебност, преди да пришпори животното и да изчезне в мрака.

Лонакът се върна при огъня и пак посегна към сушеното говеждо. Продължи да се храни, все така намръщен.

— Добрият баща страда много за сина си — отбеляза Вейлин.

Очите на лонака се стрелнаха към него и враждебността проблесна отново.

— Не си мисли, че има някакъв дълг между нас. Не си мисли, че си си купил преминаването през нашите земи с живота на сина ми. Ти си жив, защото Тя иска така.

— Тя?

Лонакът поклати глава с отвращение.

— Биете се срещу нас от векове, а ни познавате толкова малко. Тя е нашата водачка и нашата защита. Тя е нашата мъдрост и нашата душа. Тя ни управлява и ни служи.

Вейлин си спомни срещата насън с Нерсус Сил Нин в Мартишката гора. Какво му беше казала тя за лонаките? „Трябваше да знам, че Върховната жрица ще намери начин.“

— Върховната жрица. Тя ли ви води?

— Върховна жрица... — Лонакът изрече думите така, сякаш вкусваше непозната храна. — Името не е по-лошо от всяко друго. Вашият смахнат език не пасва много добре на нашия начин на живот.

— Говориш много добре моя смахнат език. Къде си го научил?

Лонакът сви рамене.

— При набезите си взимаме пленници, макар че не са ни от голяма полза. Мъжете са прекалено слаби, за да работят в мините

повече от един сезон, без да умрат, а жените раждат болнави деца. Само че веднъж пленихме мъж в сива роба. Наричаше се брат Келин. Можеше да лекува и да учи. С времето заговори езика ни като свой, затова го накарах да ме научи на неговия.

— Къде е той сега?

— Разболя се миналата зима. Беше стар и го оставихме в снега.

Вейлин започваше да разбира защо нашир и надлъж презират лонаките.

— Значи вашата Върховна жрица каза да ме пуснете да мина?

— Дойде вест от Планината. Един от мерим хер щял да пристигне в нашите земи сам, най-великият им воин, дошъл да търси кръвта на брат си. Никакво зло не бива да го сполети.

„Кръвта на брат си... Май Върховната жрица вижда много неща.“

— Защо?

— Тя не обяснява. Повелите от Планината не се оспорват.

— И въпреки това синът ти се опита да ме убие.

— Момчетата търсят известност със забранени дела. Той имал видения как те побеждава и се сдобива със слава — най-острият меч на мерим хер, поразен от ножа му. С какво ли съм разгневил боговете, че да ми дадат толкова глупав син? — Мъжът се изхрачи в огъня, после вдигна поглед към Вейлин. — Защо го пощади?

— Нямаше нужда да го убивам. Да убиваш без нужда противоречи на Вярата.

— Брат Келин често говореше за вашата Вяра. Безкрайни лъжи. Как може човек да има верую, но да няма бог, който да го наказва, ако го наруши?

— Всеки бог е лъжа, а човек не може да бъде наказан от една лъжа.

Лонакът сдъвка още малко говеждо и поклати глава. Изглеждаше почти тъжен.

— Аз чух гласа на огнения бог, Нишак, дълбоко в тъмните кътчета под димящата планина. В него няма лъжа.

Огнен бог ли? Явно мъжът беше сбъркал ехото в пещерата с гласа на някой от своите богове.

— Какво ти каза той?

— Много неща. Никое от тях не е за твоите уши, мерим хер. — Той хвърли месото и меха обратно на Вейлин. — Носи нещастие човек да търси смъртта на брат си. Защо го правиш?

Вейлин се изкушаваше да пренебрегне въпроса и да седи мълчаливо, докато лонакът не си тръгне — изглежда, не бяха останали много теми за разговор и компанията на мъжа определено не му бе толкова скъпа, но нещо го накара да изрече на глас чувствата, които го нараняваха толкова дълбоко. „По-лесно е да си излееш душата пред непознат.“

— Той не ми е кръвен брат, а брат по Вяра. Двамата сме от един орден и той извърши тежко престъпление.

— И затова ще го убиеш?

— Ще се наложи. Той няма да ми позволи да го върна, за да го изправа пред правосъдието. Върховната жрица нареди ли ви да пропуснете и него?

Лонакът кимна.

— Жълтокосият мина на кон преди седем дни в посока към Маарс Нир-Улин Сол. Смяташ ли да го последваш там?

— Трябва.

— Тогава най-вероятно ще откриеш да те чака жълтокос труп. В онези руини има само смърт.

— Чух вече. Знаеш ли какво е онова, което убива в разрушения град?

Лицето на лонака трепна раздразнено. Явно страхът бе щекотлива тема.

— Нашият народ не ходи там, не е ходил повече от пет зими, а дори и преди това не харесвахме онова място. Във въздуха тегне нещо, което притиска душата. А после почнаха да се появяват труповете. Опитни ловци и воители, разкъсани от нещо невидимо, а лицата им застинали в страх. Срамен край е да бъдеш убит от звяр, пък дори и магически. — Вдигна очи към Вейлин. — Ако отидеш там, скоро ще си мъртъв, също като брат си.

— Брат ми не е мъртъв. — Знаеше го, усещаше го в постоянния напев на кръвната песен. Норта беше жив. И го чакаше.

Изведнъж лонакът посегна към оръжията си и се изправи, вперил враждебен поглед във Вейлин.

— Говорихме достатъчно, мерим хер. Няма да се мърся повече с твоята компания.

— Вейлин Ал Сорна — каза Вейлин.

Лонакът присви подозрително очи срещу него.

— Какво?

— Името ми. Ти имаш ли си име?

Лонакът го гледа дълго и мълчаливо и враждебността в погледа му се стопи. После поклати глава.

— Това не е името ти.

И след миг изчезна в чернотата отвъд огъня, без да издаде и звук.

Кулата се беше извисявала сигурно на над двеста стъпки и Вейлин можеше само да си представя колко ли впечатляваща е изглеждала някога — стрела от червен мрамор и сив гранит, сочеща право към небето. Сега представляваше неравен път от натрошени камъни с растящи между тях бурени, който водеше към сърцето на разрушения град. Като се взря по-внимателно, той забеляза, че отломките са украсени с фини релефи, изобразяващи безчислено множество от животни и лудуващи голи хора. Каменните фризове, които красяха другите сгради в столицата, бяха до един на военна тематика: воини, водещи забравени битки с допотопни оръжия. Тук обаче битки нямаше, релефите изглеждаха изпълнени с веселие, често и с похот, но никога с насилие.

Утринното слънце бе изгряло зад дебел слой облаци, натежали от сняг и подкарвани от силния вятър, който Вейлин знаеше, че само ще се усилва с напредването на деня. Той се загърна в плаща си, за да се предпази от студа, и пришпори Плюй. Макар животното да не бе толкова раздражително като обикновено, в него имаше някакво напрежение, което Вейлин не бе долавял преди; очите му бяха ококорени и то пръхтеше нервно дори при най-слабия звук. Той знаеше, че е заради града. Лонакът и брат Артин не бяха преувеличили за тежкия въздух. Гнетящото чувство се усилваше, докато Вейлин се приближаваше към назъбените очертания на руините отпред, и в основата на черепа му се зараждаше тъпа болка. Кръвната песен също звучеше различно, по-непостоянна в своята тоналност и по-настойчива в предупреждението си.

Той подкара Плюй към централната арка, близо до мястото, където, изглежда, се бе намирала основата на кулата. Бяха изминали само няколко крачки, когато животното затрепери, очите му се ококориха още повече и то заотстъпва, като тръскаше тревожно глава.

— Кротко! — Вейлин се опита да го успокои, но конят бе станал неуправляем от страх, изцвили остро и го хвърли от гърба си с един рязък скок, след което побягна преди той да успее да сграбчи юздите му.

— Върни се, проклета кранто! — изрева Вейлин. Единственият отговор бе далечният тропот на копита. — Трябваше да му прережа гърлото още преди години — измърмори той.

— Не мърдай, братко.

Норта стоеше под частично рухналата арка. Русата му коса бе по-дълга, стигаше почти до раменете, и по лицето му се виждаха наченки на младежка брада. Вместо дрехите си на брат носеше тесни панталони от еленова кожа и кожен жакет. С изключение на ловджийския нож на колана му беше невъоръжен. Вейлин бе очаквал от него предизвикателно поведение, плюс частица от обичайното му презрение и насмешка, затова се изненада, че на лицето на Норта е изписана дълбока загриженост.

— Братко — обърна се той официално към Норта. — Аспект Арлин заповядва да се върнеш незабавно...

Норта като че ли не го чу; пристъпваше бавно към него с вдигнати ръце и Вейлин забеляза, че очите му все се стрелкат настрани, към нещо отзад...

Вейлин се завъртя и мечът му излетя светкавично от ножницата.

— НЕДЕЙ!

Викът на Норта дойде прекалено късно. Нещо голямо и неописуемо силно се вряза във Вейлин. Мощта на удара изби меча от ръката му и го запрати на цели десет стъпки, а сблъсъкът изкара въздуха от дробовете му.

Вейлин посегна към камата в ботуша си, като си поемаше отново дъх и се опитваше да пренебрегне острата болка в гърдите, която говореше за поне едно счупено ребро. Надигна се мъчително, изпъшка от болка и падна пак, понеже пристъп на световъртеж замъгли зрението му и наклони земята под краката му. „Това е нещо повече от счупено ребро.“ Той се бореше, размахваше бясно камата, опита се да

стане и откри, че Норта стои над него. Вейлин се дръпна назад в очакване на атака, обърна камата, за да парира мушкане...

Норта стоеше с гръб към него, вдигнал ръце над главата си, и ги размахваше бясно.

— НЕ! Не! Остави го!

Чу се звук, нещо като ръмжене. Но не беше звук, какъвто би издало куче.

Вейлин бе виждал диви котки, рисове и пуми в Урлиш и Мартиш, само че звярът, застанал в момента срещу него, бе толкова различен по големина и форма, че той реши, че е от съвсем друг вид. Беше висок над четири стъпки, а жилавата му фигура бе покрита със снежнобяла козина, нашарена с черни ивици. Огромни лапи дращеха по земята с нокти, дълги над пет сантиметра, а очите му, яркозелени и блестящи върху сложната ивичеста маска на лицето му, сякаш сияеха от злост. Щом срещна погледа му, животното изсъска и оголи дълги като кинжали зъби.

— НЕ! — изкрещя Норта и застана между котката и Вейлин. — Не!

Котката изсъска отново и вдигна лапа да разреже раздражено въздуха, после тръгна наляво в опит да се промъкне покрай Норта. Вейлин беше смаян. „Нима се бои от него?“

Чу се плесване на ръце, силно и остро в мразовития сутрешен въздух. Вейлин откъсна очи от озъбената котка и видя млада жена, застанала недалеч от тях, слабичка, с кестенява коса и познато хубавко овално лице.

— Села? — промълви той и трепна, щом болката го прониза отново. Всичко пред очите му заплува. Когато зрението му се избистри, откри, че тя стои над него и се усмихва топло. Котката бе до нея и душеше крака ѝ, а тя я галеше по козината. Зад нея се виждаха и други фигури, наизлезли от руините, десетки хора, млади и стари, мъже и жени.

— Братко? — Норта коленичи до него, лицето му бе бледо и загрижено. — Ранен ли си?

— Аз... — Щом срещна погледа на Норта и видя тревогата в очите му, Вейлин усети как в душата му се надига срам. „Аз дойдох, за да те убия, приятелю. Що за човек съм?“ — Добре съм — каза,

напрегна сили да се изправи... и загуби съзнание от яростната болка, избухнала в гърдите му.

8.

Събуди се от гласове, които говореха тихо, но напрегнато.

— ... опасност за всички ни — шепнеше разгорещено някакъв мъж.

— Не повече от мен — отвърна познат глас.

— Ти си беглец също като нас, братко. А той е член на орден, които избива нашите събратя.

— Този човек е под моя закрила. Нищо лошо няма да го сполети.

— Не казвам да го нараним. Има и други начини, можем да го държим заспал...

— Малко е късно за това — каза Вейлин и отвори очи.

Лежеше на постелята от кожи в голяма гола стая. Стените и таванът бяха богато украсени с избледнели рисунки на животни и странни морски създания, които не можеше да назове. Подът беше покрит със сложна мозайка, изобразяваща крушово дърво, натежало от плод, заобиколено от непознати символи и завъртулки. Норта стоеше до вратата заедно със слаб мъж с прошарена коса и предпазливи очи.

— Братко — каза с усмивка Норта. — Значи си добре?

Вейлин опипа пострадалата страна на тялото си, като очакваше тя да е чувствителна към докосването, но не усети болка. Отметна кожата и видя, че голямата синина, която очакваше, липсва, а плътта му е гладка и невредима.

— Така изглежда. Макар че оня звяр ми счупи поне едно ребро.

— Тя направи нещо повече — каза слабичкият мъж. — Плетача трябваше да се занимава с теб половината нощ. Снежинка не е лесно животно за контролиране, дори и за Села.

— Снежинка ли?

— Котката — обясни Норта. — Бойна котка, оставена от Ледената орда. Изглежда, някои от тях са допуснали грешката да навлязат в земите на лонаките, след като Върховният лорд ги прогонил. Села я намерила още като котенце. Явно още не е пораснала съвсем.

— Станала е достатъчно голяма и свирепа, за да ни пази — обади се мъжът и изгледа студено Вейлин. — Досега.

— Това е Харлик — каза Норта. — Той се страхува от теб. Повечето от тях се страхуват.

— Повечето от тях? Кои са те?

— Хората, които живеят тук. Те са доста странна пасмина. — Норта отиде до един ъгъл, където лежаха спретнато подредени дрехите и оръжията на Вейлин, и му подхвърли една риза. — Обличай се, ще те разведа из разрушения град.

Навън слънцето грееше ярко високо в небето, стопляше въздуха и прогонваше сенките от руините. Двамата излязоха от нещо, изглежда, някога било официална сграда — размерите ѝ, както и символите, издялани в трегера горе, я бележеха като важно място.

— Харлик мисли, че това е било библиотека — каза Норта. — Той би трябвало да знае, бил е важен човек във Великата библиотека във Варинсхолд. Само че какво е станало с всички книги... — Той сви рамене.

— Най-вероятно са се разпаднали на прах още преди векове — предположи Вейлин. Огледа се и бе връхлетян от чувството за погубена красота. Елегантността на сградите, която личеше във всяка линия и изваяние, бе унищожена или обезобразена при разрушаването на града. Очите му различава белези в зидарията и разбитите статуи, не пукнатини от старост, а резки, изсечени в камъка. Другаде пък забеляза как всички по-високи сгради са паднали в различни посоки, сякаш съборени както дойде. В тази разруха имаше насилие, което говореше за нещо повече от пагубното влияние на отминалите години и свирепостта на стихииите.

— Това място е било нападнато — каза той. — Било е разрушено още преди векове.

— Села каза същото. — Лицето на Норта потъмня. — Понякога тя сънува разни неща. Лоши неща, за случилото се тук.

Вейлин го погледна и потърси в лицето му признаци за нередност. Норта определено бе различен, умората, която замъгляваше очите му след Мартиш, бе изчезнала, заменена от нещо, което Вейлин разпозна едва след няколко секунди. „Той е щастлив.“

— Братко — каза той. — Трябва да знам. Тя докосна ли те?

Изражението на Норта беше едновременно развеселено и предпазливо.

— Веднъж баща ми ми каза, че има някои неща, които един благородник не обсъжда.

Вейлин за миг се поколеба дали да завижда, или да се ядосва, че Норта е могъл да отхвърли клетвите си с такава лекота. Сам се изненада, че не чувства нито едно от двете.

— Искях да кажа...

Чу се драцене на нокти по камък и Вейлин положи усилия да скрие тревогата си, когато бойната котка Снежинка дотича при тях: прескочи една паднала колона и едва не събори Норта, като притисна голямата си глава към него със силно мъркане.

— Здравей, досаден звяр такъв — поздрави я Норта и я почеса зад ушите, като че ли беше котенце. Вейлин не можа да се сдържи и почна да отстъпва. Явната сила на животното караше дори Белег да изглежда слаб в сравнение с него.

— Тя няма да те нарани — увери го Норта и почеса котката по челюстта, когато тя изви глава. — Села няма да ѝ позволи.

Норта го поведе през руините към група сгради, които изглеждаха по-здрави от останалите. Там имаше хора, трийсетина, на различна възраст, а наоколо тичаха и няколко деца. Повечето възрастни изгледаха Вейлин със смесица от страх и подозрение, а някои — откровено враждебно. Странно, но не показваха никаква боязън от Снежинка; две деца даже дотичаха да я погалят.

— Защо не му взе меча? — попита един висок чернобрад мъж. Стискаше дебела тояга, а иззад краката му надзърташе момиченце, ококорено от страх и любопитство.

— Не е моя работа да го вземам — отвърна Норта със спокоен тон. — Теб също те съветвам да не опитваш, Ранил.

Вейлин забеляза, че хората избягват погледа му. Някои даже прикриха лицата си, макар че не познаваше никого от тях. Освен това в него шепнеше кръвната песен, с тон, който не бе чувал досега и който звучеше почти като одобрение.

Норта спря до един набит младеж, който за разлика от другите не им обръщаше никакво внимание. Седеше сред купчини тръстика и ръцете му се движеха сръчно, докато сплиташе дългите стъбла с

несъзнателно умение. Наблизо лежаха няколко завършени конусовидни кошници, които изглеждаха съвсем еднакви.

— Това е Плетача — каза Норта на Вейлин. — На него трябва да благодариш, задето нямаш счупени ребра.

— Лечител ли сте, господине? — обърна се Вейлин към младежа.

Плетача се взря нагоре към него с невиждащи очи и смътна усмивка на широкото си лице. След малко премигна, сякаш го забележа чак сега.

— Всичко вътре счупено, разкъсано — избъбри толкова бързо, че Вейлин едва успя да разбере думите. — Кости, вени, мускули, органи. Имаше нужда от поправка. Дълга поправка.

— Ти ли ме поправи? — попита Вейлин.

— Поправих — съгласи се Плетача. Премигна пак и се върна към работата си, пръстите му подновиха ловките си движения без повече спиране. Не вдигна очи, когато Норта дръпна Вейлин настрана.

— Той слабоумен ли е? — попита Вейлин.

— Никой не знае със сигурност. Седи по цял ден тук и си плете кошниците, и рядко говори. Не плете единствено когато лекува.

— Как може да е усвоил лечителското изкуство?

Норта спря и запретна левия си ръкав. По предмишницата му минаваше тънък белег, блед и едва забележим.

— Докато се измъквах с бой от палатката на Военачалника, един от неговите хора ми разпра ръката с копие. Заших раната, доколкото можах, но не съм лечител. Докато навляза в планините, беше започнала гангрена, плътта около разреза беше черна и вонеше. Когато се озовах сред тези хора, Плетача остави тръстиките си, дойде и сложи длани на ръката ми. Почувствах... топлина, почти като парене. Когато си махна ръцете, раната изглеждаше така, както я виждаш.

Вейлин погледна пак Плетача, който седеше заобиколен от тръстиките и кошниците си, и отново долови шепота на кръвната песен.

— Мрачното — каза той. Хвърли поглед към предпазливите лица на останалите и смисълът на новия тон на песента му се изясни. — Те всички го притежават.

Норта се приведе към него и заговори тихо:

— Както и ти, братко. Как иначе би могъл да ме откриеш? — Ухили се на смайването на Вейлин. — Криеше го толкова добре, през всичките тези години. Никой от нас си нямаше и представа. Но не можа да го скриеш от Села. Тя ми каза какво си направил за нея, за което ти благодаря най-смирено. В края на краищата иначе никога нямаше да се срещнем. Хайде, тя ни чака.

Намериха Села в лагера, разположен на голям площад в центъра на града. Дим се издигаше от огъня, върху който бе окачено димящо котле с яхния. Села не беше сама: Плюй пръхтеше щастливо, докато го галеше по хълбоците. Пръхтенето му се превърна в познатото раздражено цвилене, щом Вейлин се приближи, сякаш конят се възмущаваше от това натрапничество.

Прегръдката на Села бе топла, а усмивката ѝ — широка, макар Вейлин да забеляза, че носи ръкавици и отбягва контакт с кожата му. Ръцете ѝ се движеха също толкова плавно, както ги помнеше.

„По-висок си“, каза му тя.

— Ти също. — Той кимна към Плюй, който сега душеше един прещип със заучено безразличие към господаря си. — Той те харесва. Обикновено мрази всеки, попаднал му пред очите.

„Не е омраза — казаха ръцете ѝ. — Гняв е. Паметта му е дълга, като за кон. Той помни равнините, където е отраснал. Безкрайни треви, необятни небеса. Жадува да се върне там.“

Тя спря, за да лепне една целувка на устните на Норта, когато той я придърпа към себе си с небрежна фамилиарност, което породило неловък момент. „Значи тя го е докоснала.“

Плюй изцвили рязко и тревожно, когато Снежинка се появи с големи скокове, и щеше да побегне, ако Села не го бе успокоила, галейки го по шията. Тя обърна очи към бойната котка и я накара да се закове на място. Вейлин долови шепота на кръвната песен, докато погледът на Села оставаше вперен в котката. След съвсем кратка пауза Снежинка премигна, тръсна объркано глава, хукна в друга посока и изчезна сред руините.

„Иска да си играе с коня ти — каза Села. — Но вече ще стои далеч от него.“ Отиде до огъня и вдигна котлето с яхния от триножника.

— Ще хапнеш ли с нас, братко? — попита Норта.

Вейлин осъзна, че е зверски гладен.

— С удоволствие.

Яхнията беше от козе месо, подправено с мащерка и градински чай, които явно вирееха в изобилие сред руините. Вейлин излапа цяла купичка с обичайната си липса на маниери и забеляза извинителния жест на Норта по посока на Села. Тя просто се усмихна и поклати глава.

— Как е Дентос? — попита Норта.

— Насинен. Едва не си му счупил скулата.

— Той самият за малко да счупи моята. Значи не са го спипали?

— Върна се благополучно във Висока твърд.

— Радвам се. Той и другите бяха ли ядосани?

— Не, бяха притеснени. Аз бях ядосан.

Усмивката на Норта беше скована, почти предпазлива.

— Дойде тук, за да ме убиеш ли, братко?

Вейлин срещна открито погледа му.

— Знаех, че няма да ми позволиш да те върна.

— Прав си. И сега какво?

Вейлин посочи медальона на гърдите на Норта и му направи знак да му го даде. Норта се поколеба за миг, после го свали през главата си и му го подхвърли.

— Вече не е необходимо — каза Вейлин, докато окачваше верижката на врата си. — Тъй като неразумно си избягал на лонакскa територия, отслабен от раната си. Отбил си няколко атаки на лонаките, но за съжаление си станал жертва на безименен, но прочут със своята свирепост звяр, за който се знае, че обитава около разрушения град. — Докосна медальона. — Почти не можах да разпозная останките ти без това.

„Те ще ти повярват ли?“, попита Села.

Вейлин сви рамене.

— Повярвах на онова, което им разказах за теб. Освен това е важно какво вярва кралят, а подозирам, че той ще предпочете да приеме думата ми без допълнително разследване.

— Значи думата ти има тежест пред краля? — Норта се замисли. — Винаги сме го подозирали. Военачалникът оцеля ли?

— Така изглежда. Кралската гвардия се е върнала в Азраел и лорд Мустор е назначен за васален лорд в кумбраелската столица.

— Ами кумбраелските пленници?

Вейлин се поколеба. Беше чул историята от брат Артин и не беше сигурен как ще реагира Норта на новината, но реши, че заслужава да чуе истината.

— Военачалникът е популярен сред Черните ястреби, както знаеш. След това, което си му направил, те се разбунтували и пленниците били изклани до един.

Норта посърна.

— Значи всичко е било напразно.

Села посегна и стисна ръката му.

„Не е било напразно — казаха ръцете й. — Нали намери мен?“

Норта се насили да се усмихне и стана.

— Трябва да вървя на лов. — Целуна я по бузата и взе лъка и колчана си. — Месото ни е на свършване, а подозирам, че вие двамата имате да обсъждате много неща.

Вейлин го загледа как се отдалечава към северния край на града. След малко се появи Снежинка и тръгна до него.

„Знам какво си мислиш“, каза Села, когато Вейлин се обърна към нея.

— Ти си го докоснала — каза Вейлин.

„Не както си мислиш — настояха ръцете й. — Ти имаш нещо мое.“

Вейлин кимна, бръкна под яката си и измъкна копринения шал, който му беше дала. Развърза го, свали го от врата си и й го подаде със странна неохота. Този шал толкова дълго бе негов талисман, че липсата му му се струваше странна, обезпокоителна.

Села се усмихна тъжно, докато разстилаше шала върху коленете си. Пръстите й се плъзнаха по деликатната златиста шарка. „Мама го носи цял живот — каза тя със знаци. — Когато умря, той премина у мен. Посланието му е безценно за вярващи като нас. Виж.“ Тя посочи един символ, втъкан в коприната, полумесец, ограден с кръг от звезди. „Луната, символът на спокойния размисъл, от който произтичат разумът и равновесието.“ После посочи златен кръг, оброчен с пламъци. „Ето го и Слънцето, източника на страст, любов, гняв.“ Пръстът й се плъзна към дървото в центъра на шала. „Ние съществуваме тук, между двете. Израснали от земята, топли от слънцето, охлаждаани от лунната нощ. Сърцето на брат ти е било притеглено твърде дълбоко в царството на слънцето, изгаряно от гняв

и съжаление. Сега той се охлади и се обръща към луната за напътствие.“

— По свой собствен избор или благодарение на твоето докосване?

Усмивката ѝ стана срамежлива.

„Страхувах се от него, когато Снежинка ме потърси с вестта за неговото пристигане. Намерихме го паднал от коня, бълнуваше от треската, предизвикана от раните му. Другите искаха да го убият, но аз не им позволих. Знаех какъв е той, а човек с неговите умения може да ни бъде полезен, затова го докоснах.“ Спря и сведе поглед към покритите си с ръкавици ръце. „Нищо не се случи. За първи път не почувствах прилив на сила, не изпитах усещане за контрол.“ По бузите ѝ бавно плъзна руменина. „Аз мога да го докосвам.“

„Нещо, за което, сигурен съм, той е много благодарен“, помисли си Вейлин със завист.

— Значи той не изпълнява повелите ти? Не е... — засуети се, търсейки правилната дума — поробен?

„Мама ми каза, че така ще стане. Че един ден ще срещна човек, неуязвим за моето докосване, и двамата ще се свържем. При хората с нашата дарба винаги става така. Брат ти е толкова свободен, колкото е бил винаги.“ Усмивката ѝ помръкна и в очите ѝ се появи съчувствие. „По-свободен от теб, струва ми се.“

Вейлин извърна очи.

— Той ми каза какво е направил за него Плетача — промърмори, за да смени темата. — Всички хора тук са докоснати от Мрачното, нали?

Ръцете ѝ трепнаха раздражено и челото ѝ се сбърчи.

„“Мрачното” е дума за невежите. Хората тук са Надарени. Имат различни сили, различни способности. Но са Надарени. Също като теб.“

Той кимна.

— Това е, което видя в мен преди толкова години, нали? Знаела си преди самият аз да разбера.

„Твоята дарба е рядка и ценна. Майка ми я наричаше Зовът на ловеца. В дните на Четирите васалства са я знаели като Бойно зрение. Сеордите...“

— Кръвна песен — каза той.

Тя кимна.

„Нараснала е от последната ни среща. Усещам го. Ти си я усъвършенствал, усвоил си добре музиката ѝ. Но все още имаш много да учиш.“

— Можеш ли ти да ме научиш? — Вейлин се изненада от надеждата, прозвучала в гласа му.

Тя поклати глава.

„Не, но има други, по-стари и по-мъдри, със същата дарба. Те могат да те наставяват.“

— Как да ги намеря?

„Твоята песен те свързва с тях. Тя ще ги намери. Ти трябва просто да я следваш. Помни, че дарбата ти е рядка. Може да минат години преди да намериш човек, който да те напътства.“

Вейлин се поколеба преди да зададе следващия въпрос. Беше пазил тайната толкова дълго, че се бе превърнала в навик, който му бе трудно да наруши.

— Има нещо, което трябва да знам. Как така срещнах двама мъже, вече мъртви, които говореха с един и същи глас?

На лицето ѝ внезапно се изписа предпазливост и минаха няколко секунди преди ръцете ѝ да заговорят отново.

„Те са ти желали злото, тези мъже?“

Той се замисли за убийците в Дома на Четвъртия орден и гибелното отчаяние на Хентес Мустор.

— Да, желаеха ми злото.

Ръцете на Села се раздвижиха със странна колебливост, каквато той не бе забелязвал у нея досега.

„Сред Надарените се носят разни истории... Стари истории... Митове... За Надарени, които можели да се връщат...“

Той се намръщи.

— Да се връщат откъде?

„От мястото, където свършват всички пътувания... От Отвъдното... От смъртта. Те вземат телата на живите, носят ги като плащ. Дали такова нещо може да бъде направено наистина, не знам. Думите ти са... тревожни.“

— „Някога бяха седем.“ Знаеш ли какво означава това?

„Някога е имало седем ордена на вашата вяра. Това е стара история.“

— А истинска ли е?

Тя сви рамене.

„Твоята вяра не е моя и знам малко за историята й.“

Той пак хвърли поглед към лагера и уплашените му обитатели.

— И всички тези хора следват твоите вярвания?

Тя се засмя и поклати глава.

„Тук само аз следвам пътя на Слънцето и Луната. Сред нас има Търсачи, Асценденти, следовници на кумбраелския бог и дори няколко привърженици на твоята Вяра. Обединяват ни не вярванията, а дарбите ни.“

— Ерлин ли доведе всички тези хора тук?

„Някои. Когато доведе мен, тук бяха само Харлик и неколцина други. Други дойдоха по-късно, бягаха от страха и омразата, които предизвикват хора като нас заради дарбите си. Това място... — Тя посочи заобикалящите ги руини. — Тук някога е имало голяма сила. Надарените са били закриляни в този град, дори възхвалявани. Ехото от онова време все още е достатъчно силно, за да ни привлича. Ти го усещаш, нали?“

Той кимна. Сега, когато знаеше причината, въздухът вече не му се струваше толкова угнетяващ.

— Норта каза, че си имала лоши сънища за този град. За случилото се тук.

„Не всички са лоши. Понякога го виждам какъвто е бил преди. Тук е имало множество чудеса; бил е град на творци, поети, певци, скулптори. Те били овладели толкова много, били научили толкова много, че се чувствали неуязвими, мислели, че Надарените сред тях са единствената защита, която им е нужна. Живеели в мир поколения наред и нямали никакви воители, затова когато бурята ги връхлетяла, се оказали беззащитни.“

— Буря ли?

„Преди много векове, преди нашият вид да дойде по тези брегове, даже преди лонаките и сеордите, имало много градове като този, тази земя изобилствала от хора и богатства. После връхлетяла бурята и погубила всичко. Буря от стомана и извратена мощ. Те помели Надарените, които се сражавали срещу тях, и излели цялата си омраза върху този град, града, който мразели най-силно от всичко. — Тя потрепери и придърпа шала около раменете си. — Изнасилвания и

клане, изгаряне на деца, хора, ядящи плътта на други хора. Всеки ужас, който можеш да си представиш, се е случил тук.“

— Кой са били те? Хората, направили това?

Тя поклати глава.

„Сънищата не ми казват нищо за това кой са били или откъде са дошли. Мисля, че е защото хората, живели тук, също не са знаели. Сънищата са ехо на техния живот, показват ми само каквото са знаели те.“

Тя затвори очи за момент, за да прочисти ума си от спомените, после бързо нагъна шала върху коленете си и му го подаде.

— Не мога — каза той. — Бил е на майка ти.

Облечената ѝ в ръкавица ръка хвана неговата и притисна шала върху нея.

„Подарък. Има много неща, за които да ти благодаря, и това е единственият начин да изразя благодарността си.“

Вечерта изядоха заедно два заека, с които Норта се бе върнал от лова, и развличаха Села с по-смешните истории от времето си в Ордена. Странно, но историите им се струваха остарели, като че ли бяха двама дядовци, които говорят за някогашните времена. На Вейлин му хрумна, че сега за Норта Ордена е част от миналото — той беше продължил напред, Вейлин и братята му вече не бяха част от неговото семейство. Сега той си имаше Села — Села и другите Надарени, сгушени в своите руини.

— Знаеш, че не е безопасно да оставате тук — каза той на Села. — Лонаките няма да търпят твоята котка вечно. Освен това рано или късно аспект Тендрис ще прати по-силна експедиция, за да разреши загадката на зова място.

Тя кимна и ръцете ѝ се раздвижиха в светлината на огъня.

„Скоро ще трябва да си тръгнем. Можем да потърсим други убежища.“

— Ела с нас — предложи Норта. — В края на краищата ти имаш по-голямо право да се присъединиш към тази чудата компания.

Вейлин поклати глава.

— Мястото ми е в Ордена, братко. Знаеш го.

— Знам, че в бъдещето ти няма друго освен войни и убийства, ако останеш с тях. А и какво мислиш, че ще направят, като разкрият тайната ти?

Вейлин сви рамене, за да скрие неудобството си. Разбира се, Норта беше прав, но убеждението му си оставаше непоклонливо. Въпреки бремето на многото тайни и кръвта, която бе пролял, въпреки копнежа си по Шерин и сестрата, която никога нямаше да познава, знаеше, че мястото му е в Ордена.

Поколеба се, преди да изрече онова, което знаеше, че трябва да каже сега; тайната бе пазена прекалено дълго и вината тегнеше върху него.

— Майка ти и сестрите ти са в Северните предели — каза той на Норта. — Кралят е намерил място за тях там след екзекуцията на баща ти.

Лицето на Норта бе неразгадаемо.

— Откога го знаеш?

— От Изпитанието на меча. Трябваше да ти кажа по-рано. Съжалявам. Чувам, че Върховен лорд Ал Мирна бил толерантен към други вярвания в земите си. Може би ще намерите убежище там.

Норта се взря в огъня с напрегнато лице. Села го прегърна през раменете и отпусна глава на гърдите му. Лицето му омекна и той я погали по косата.

— Да, трябваше да ми кажеш — каза Норта на Вейлин. — Но ти благодаря, че ми го казваш сега.

Няколко деца изтичаха със смях от мрака и се струпаха около Норта.

— Приказка! — завикаха те. — Приказка! Приказка!

Норта се опита да ги укроти с думите, че е твърде уморен, но те започнаха да го тормозят още повече, докато накрая не отстъпи.

— Каква приказка?

— За битки! — извика едно момченце и всички насядаха около огъня.

— Без битки — настоя едно момиченце, в което Вейлин позна уплашеното ококорено дете от лагера. — Битките са скучни. Страшна приказка! — Качи се в скута на Села и се сгуши в ръцете ѝ.

Другите деца подеха вика и Норта им махна да млъкнат, а на лицето му се изписа престорена сериозност.

— Добре, нека е страшна приказка. Само че — той вдигна пръст — това не е приказка за деца със слаби сърца или слаби мехури. Това е най-страховитата и ужасна история и когато свърша, може да проклинате името ми, задето съм ви я разказал. — Гласът му се снижи до шепот и децата се приведоха по-близо, за да уловят думите му. — Това е приказката за Копелето на вещицата...

Вейлин добре знаеше тази стара приказка; за обладана от Мрачното вещица от едно ренфаелско село, която подмамила местния ковач да легне с нея и от съюза им се родило злокобно създание с формата на човешко момче, което било орисано да донесе разруха на селото и смърт на баща си. Намираше този избор на приказка за странен, тъй като тя често се използваше, за да предупреждава за опасностите, криещи се в Мрачното, но децата слушаха в захлас с ококорени очи, докато Норта подеваше историята.

— В най-мрачната част на най-мрачната гора в стария Ренфаел, още преди времето на Кралството, се издигало едно село. В това село живеела вещица, хубава за окото, но със сърце по-черно и от най-черната нощ...

Вейлин се надигна тихо и тръгна през притъмнените руини към главния лагер. Подозрителни очи сезираха в него от импровизираните заслони. Получи няколко предпазливи кимвания за поздрав, но никой от Надарените не го заговори. „Те знаят, че съм един от тях — помисли си той. — Но пак се боят от мен.“ Продължи към сградата, където се бе събудил тази сутрин — мястото, което Норта бе нарекъл библиотека. Слабо огнено сияние се носеше през вратата и той се позабави отвън за момент, за да се увери, че не се чуват гласове. Искеше да поговори насаме с Харлик, някогашния библиотекар.

Намери го да чете край огъня си, димът от който излизаше през дупка в тавана. Като се взря по-внимателно, Вейлин забеляза, че горивото е необичайно. Вместо дърво пламъците лижеха сгърчени почернели страници и покрити с мехури кожени подвързии. Подозренията му се затвърдиха, когато Харлик обърна последната страница на книгата си, затвори я и я хвърли в пламъците.

— Веднъж ми казаха, че да гориш книги е отвратително престъпление — отбеляза Вейлин, спомнил си една от многобройните лекции на майка си за важността на учението.

Харлик скочи уплашено на крака и направи няколко предпазливи крачки назад.

— Какво искаш? — попита той, гласът му трепереше.

— Да поговорим. — Вейлин влезе и клекна до огъня. Протегна длани към него да ги стопли и загледа как книгите горят. Харлик не каза нищо, само скръсти ръце и отказа да срещне погледа му.

— Ти си Надарен — продължи Вейлин. — Трябва да си, иначе нямаше да си тук.

Очите на Харлик се стрелнаха към него.

— Да нямаш предвид „обладан“, братко?

— Няма нужда да се страхуваш от мен. Имам въпроси, на които един учен човек би могъл да отговори. Особено пък човек с дарба.

— А ако не мога да им отговоря?

Вейлин сви рамене.

— Ще потърся отговорите другаде. — Кимна към огъня. — За библиотекар, изглежда, не уважавах много книгите.

Харлик се наежи, гневът надделя над страха му.

— Отдадох живота си в служба на знанието. Няма да се оправдавам пред човек, който не прави друго, освен да осейва Кралството с трупове.

Вейлин сведе глава.

— Както желаяш. Но все пак бих искал да задам въпросите си. Можеш да им отговориш, или пък не, изборът е твой.

Харлик се замисли мълчаливо за миг, после се върна до покрития с кожа стол край огъня, седна отново на него и погледна предпазливо Вейлин.

— Питай тогава.

— Седмият орден на Вярата наистина ли е изчезнал?

Мъжът моментално сведе поглед и страхът помрачи отново лицето му. Той дълго време не проговори, а когато го направи, думите бяха не по-силни от шепот.

— Дошъл си, за да ме убиеш ли?

— Не съм тук за теб. Знаеш го.

— Но търсиш Седмия орден.

— Търсенето ми е в служба на Вярата и Кралството. — Той се намръщи, осъзнал важността на казаното от Харлик. — Ти си от Седмия орден?

Харлик изглеждаше потресен.

— Искаш да кажеш, че не си знаел? Та защо иначе ще си тук?

Вейлин се чудеше да се смее ли, или да го зашлеви.

— Дойдох да търся избягалия си брат — каза търпеливо. — Без да знам какво ще намеря. Знаем малко за Седмия орден и ми се иска да разбера повече. Това е всичко.

Лицето на Харлик се вцепени, като че ли се страхуваше, че всяка проява на емоции би го издала.

— Ти би ли разкрил тайните на своя Орден, братко?

— Разбира се, че не.

— Тогава не очаквай да ти разкрия тайните на моя. Можеш да ме измъчваш, знам това. Но нищо няма да ти кажа.

Вейлин видя как треперят ръцете му и неволно се възхити на куража му. Беше мислил, че Седмият орден, ако още съществува, е зловредна групичка обладани от Мрачното заговорници, но този уплашен човечец и простичката му смелост говореха за нещо друго.

— Седмият орден ли организира убийството на аспекти Сентис и Морвин? — попита той по-остро, отколкото възнамеряваше. — Той ли се опита да ме убие по време на Изпитанието на прехода? Той ли подмами Хентес Мустор да убие баща си?

Харлик трепна и издаде звук, който беше наполовина хленч и наполовина смях.

— Седмият орден е пазител на Мистериите — каза той и думите му прозвучаха като цитат. — Практикува своите изкуства в служба на Вярата. Винаги е било тъй.

— Имало е война, преди векове. Война между ордени, започната от Седмия орден.

Харлик поклати глава.

— Седмият започнал война сам със себе си. Бил разкъсан отвътре и другите ордени също били въввлечени в конфликта. Войната била дълга и ужасна, измрели хиляди. Когато свършила, хората и аристокрацията изпитвали безумен страх от оцелелите от Седмия орден. Конклавът решил Седмият да изчезне от васалиите и да не бъде виждан повече от хората. Домът му бил унищожен, книгите му — изгорени, а братята и сестрите му — разпръснати и скрити. Но Вярата изисква да съществува Седми орден, видим или не.

— Искаш да кажеш, че Седмият никога не е бил унищожаван наистина? Че действа скришом?

— Вече ти казах прекалено много. Не питай повече.

— Аспектите знаят ли?

Харлик стисна очи и не каза нищо.

Обзет от внезапна ярост, Вейлин сграбчи мъжа, вдигна го от стола и го притисна към стената.

— АСПЕКТТИТЕ ЗНАЯТ ЛИ?

Харлик се сви разтреперан в хватката му и изломоти панически, като пръскаше слюнка:

— Разбира се, че знаят. Те знаят всичко.

Спомените го заляха като вълна, когато думите на Харлик достигнаха до съзнанието му. Промяната в очите на инструктор Солис, когато за първи път му каза: „Някога бяха седем“; мигът на страх у аспект Елера при същите думи; как се бяха спогледали със Солис, след като им разказаха за Мрачните способности на Едноокия. И знанието в очите на аспект Арлин. „Глупак ли съм? — зачуди се той. — Че не видях това? Аспектите лъжат Правоверните от векове.“

Пусна Харлик и се върна при огъня. От книгите вече бе останала почти само пепел, кожените подвързии лежаха сгърчени и овъглени сред жаравата.

— Другите Надарени не знаят, нали? — попита той. — Не знаят какъв си.

Харлик поклати глава.

— Ти имаш някаква мисия тук.

— Не мога да ти кажа нищо повече, братко. — Гласът на Харлик беше напрегнат, но решителен. — Моля те, не ме питай.

— Както желаяш, братко. — Вейлин отиде до входа и се взря в огрените от луната руини. — Ще съм ти благодарен, ако пропуснеш да споменеш за оцеляването на брат Норта, когато докладваш на своя аспект.

Харлик сви рамене.

— Брат Норта не е моя грижа.

— Благодаря ти.

Броди из руините с часове и спомените се лееха като бурен поток през главата му. „Те са знаели, през цялото това време. Знаели са.“ Не можеше да реши дали объркването му се дължи на измяната, или на нещо по-дълбоко. „Аспекти вълпещават добродетелите на Вярата. Те са Вярата. Ако са излъгали...“

— Наистина ми се иска да дойдеш с нас. — Вейлин вдигна очи и видя Норта, седнал върху голям отломък от паднала статуя. Трябваше му миг, за да разпознае в каменния къс мраморната глава на брадат мъж. Върху лицето му бе изписан дълбок размисъл. Със сигурност е бил някое от светилата на града, увековечен в камък. Дали е бил философ или крал? Може би бог. Вейлин се облегна на челото на статуята и прокара длан по оронените от времето вежди. Който или каквото и да е бил, вече беше забравен. Сега не бе нищо повече от голяма каменна глава, чакаща столетията да я превърнат в прах в един град, където не бе останал никой, за да помни името на този човек.

— Аз... не мога — каза накрая на Норта.

— Вече не изглеждаш толкова сигурен.

— Може би не съм. Но дори и така, има много неща, които трябва да знам. Ще намеря отговорите само в Ордена.

— Отговори на какво?

„Нещо се надига. Заплаха, опасност, нещо, което застрашава всички ни. Чувствам го от дълго време, макар че едва сега го осъзнавам.“ Вейлин остави думите неизречени. Норта вече си имаше нов път, ново семейство. Споделянето само щеше да го обременя.

— Всички търсим отговори, братко — каза той. — Макар че ти, изглежда, си открил своите.

— Така е. — Норта скочи от статуята и протегна меча си. — Трябва да вземеш и това освен талисмана. То ще подсили доказателството ти.

— Може да ти потрябва. Пътят до Северните предели ще е дълъг и опасен. Тези хора ще имат нужда от закрилата ти.

— Има и други форми на закрила. Вече пролях достатъчно кръв. Възнамерявам да изживея остатъка от дните си, без да отнемам друг живот.

Вейлин взе меча.

— Кога тръгвате?

— Няма смисъл да чакаме зимата. Но може да се окаже трудно да убедим останалите. Някои от тях са прекарали тук години. — Изражението му бе странно смутено. — Аз не убих мечката.

— Какво?

— По време на Изпитанието на пущинака. Не я убих. Заслонът, който построих, рухна от вятъра. Скитах се из снега отчаян и зъзнец. Намерих пещера и си помислих, че Покойните са ме отвели до убежище. За нещастие мечката, която живееше там, не обичаше посетители. Гони ме в продължение на мили, чак до ръба на една канара. Успях да се хвана за един клон, но мечката нямаше този късмет. Все пак ме държа сит известно време.

Вейлин се засмя и този звук отекна странно сред руините, някак си не на място.

— Проклет лъжец.

Норта се ухили.

— След лъка това е най-големият ми талант. — Усмивката му повехна. — Ще ми липсваш, а също и другите. Но не мога да кажа, че съжалявам за Военачалника.

Върнаха се в лагера, подхраниха с дърва гаснещия огън и в продължение на часове говориха за Ордена и за братята си. Когато Норта най-сетне се прибра в заслона, който делеше със Села, Вейлин легна и се зави с плаща си: знаеше, че на сутринта ще се събуди рано и ще си тръгне, без да се сбогува. Причината изникна в ума му точно преди да се унесе в сън: „Искам да остана.“

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

В добавка към многото му лъжи относно предполагаемото коварство на алпиранските натрапници крал Янус имал нужда от законно основание за започване на война. Обстойното ровене в кралските архиви разкрило малко известен договор, датиращ отпреди близо четиристотин години. Това, което на практика представлявало изтекло и доста стандартно търговско споразумение за тарифите между лорда на Азраел и независимите по онова време градове-държави Унтеш и Марбелис, дало възможност на кралския министър на правосъдието да се улови за една дребна клауза за сътрудничество в потискането на мелденейските пирати. Чрез смесица от изобретателен превод на оригиналния алпирански текст и елементарна софистика тази клауза била извъртяна в покана за налагане на суверенитет. Така била изфабрикувана лъжата, че нашествието е само връщане на собственост, която вече принадлежи на краля.

Нашественическата флота пристигнала край алпиранския бряг на 96-ия ден от царуването на император Алуран (слава на неговата мъдрост и великодушие). Макар че скорошното влошаване на отношенията между нашата империя (дано пребъде вечно) и Обединеното кралство подтикнало някои имперски съветници да предупреждават за възможно нашествие, относително малките размери на флотата на крал Янус накарали мнозина да отхвърлят страховете им. Имперският математик Рериен

Алтурс изчислил, че за да се стовари Кралската гвардия на нашия бряг, ще е нужна флота от поне хиляда и петстотин кораба, а Кралството притежавало едва петстотин, от които само половината бойни. За съжаление до нашите уши не стигнала вестта за предателските действия на мелденейската пиратска нация (дано океанът се надигне и погълне островите им), която се съгласила да прекара армията на Кралството през Еринейско море. Източниците са на различно мнение за цената, платена от Янус за тази услуга, като варират между поне три милиона жълтици и предложението да омъжи дъщеря си за мелденеец с подходящ сан, но трябва да е била наистина висока, та пиратите да забравят омразата си към северняците, породена от унищожаването на техния град двайсет години по-рано.

За най-голямо нещастие в същия този момент Надеждата бил на церемониално посещение в храма на богинята Муисил в Унтеш, придружен от сто души от Имперската конна гвардия. Така че се намирал само на десет мили от мястото на дебаркиране, когато един ужасен рибар пристигнал с вестта за мелденейски набег с невиджани досега размери. Надеждата моментално мобилизирал местния гарнизон, около три хиляди конници и пет хиляди копиеносци, и потеглил в тъмна доба, за да посрещне нашествениците и да ги изтласка в морето. Отнело му няколко часа да събере войската и да стигне до брега. Ако хората му се движели само мъничко по-бързо, той би имал шанс да нанесе сериозен, може би унищожителен удар на вражеските сили. Обаче първият полк от Кралската гвардия, стоварен на сушата, вече се бил строил, за да защитава тясната пътека през

дюнните, водеща към брега. Начело на този полк бил най-фанатичният и свиреп воин-жрец на еретичната вяра на Обединеното кралство: Валин ил Сорна (проклето да е името му навеки).

Верниерс Алише
Сомерен, „Великата война
за избавление, том I“
(непреработен текст)

Алпирански
имперски архиви

Северното крайбрежие на Алпиранската империя

— Сигурно те е заболяло — казах — да намериш тялото на брат си. Да го видиш така... обезобразен.

Севернякът се изправи, разтри схванатите си крака и простена, когато си изпъна гърба.

— Не беше най-приятната гледка — съгласи се той. — Предадох останките му на огъня и отнесох меча и медальона му обратно в Ордена. Кралят и аспект Арлин приеха думата ми без съмнения. Военачалникът, разбираемо, бе по-недоверчив и ме нарече предател и лъжец. Мисля, че даже щеше да ме предизвика на дуел, ако кралят не му бе заповядал да млъкне.

— Ами загадъчният звяр, убил Норта? — попитах аз. — Разбра ли някога що за създание е?

— Казват, че на север вълците пораствали по-големи. По източните чукари живеят свирепи маймуни, два пъти по-едри от човек, с кучешки лица. — Той сви рамене. — В природата има много опасности.

Отиде до стълбите към палубата и се заизкачва по тях.

— Имам нужда от малко свеж въздух.

Последвах го навън в нощта. Небето беше безоблачно, луната грееше ярко и обагреше платната на кораба в бледосиньо, докато се полюшвах на лекия морски бриз. Единствените от екипажа, които можех да видя, бяха кормчията и едно момче, кацнало високо на главната мачта.

— Капитанът ти каза да стоиш в трюма — изръмжа кормчията.

— Ами върви го събуди — предложих аз, преди да се присъединя към Ал Сорна. Той стоеше, подпрян на перилото, и се взираше в огряното от луната море с отнесено изражение.

— Зъбите на Мьозис — каза той и посочи група бели петънца в далечината, където вълните се разбиваха в редица назъбени скали. — Мьозис е мелденейският бог на лова, голямата змия, която се била с Маргентис, великанския бог косатка, цял ден и цяла нощ. Тъй яростна била борбата им, че морето кипнало и разделило континентите. Когато

всичко свършило и Мьозис останал да се полюшва мъртъв в прибоя, тялото му изгнило, но зъбите му останали, за да бележат кончината му. Духът му се слял с морето и когато мелденейците тръгват на лов по вълните, търсят него за напътствие, защото зъбите му сочат пътя към родната им земя. Намираме се в мелденейски води. Където, струва ми се, вашите кораби никога не припарват.

— Мелденейците са пиратски отрепки — казах простичко. — Всеки от нашите кораби би бил ценна плячка за тях.

— И въпреки това корабът на лейди Емерен е бил завзет именно тук.

Не казах нищо. Аз самият имах някои обезпокоителни съмнения по въпроса, но изпитвах неохота да ги обсъждам с него.

— Доколкото разбирам, корабът и екипажът са били пуснати да продължат плаването си — добави той. — Само лейди Емерен е била взета в тен.

Изкашлях се.

— Пиратите без съмнение са видели в нея човек, който ще им донесе богат откуп.

— Само че не поискаха откуп. Поискаха само да дойда и да се бия с техния избраник. — Устата му трепна леко и аз осъзнах, че ме провокира.

Спомних си горчивата среща на Емерен с императора след процеса на северняка, когато тя умоляваше да променят присъдата му.

— Смъртта изисква смърт — беснееше тя с изкривено от ярост лице. — Боговете го искат. Хората го искат. Осиротелият ми син го иска. И аз го искам, сир, като вдовица на убитата Надежда на тази империя.

В ледената тишина, последвала тирадата ѝ, императорът седеше мълчалив и неподвижен на своя трон, а присъстващите стражи и придворни стояха потресени и вцепенени от уплах, забили очи в пода. Когато императорът най-после заговори, гласът му беше безизразен, лишен от гняв, докато постановяваше, че лейди Емерен е обидила

неговата персона и е прокудена от двора до второ нареждане. Доколкото знам, оттогава двамата не са разменили и дума.

— Подозирай каквото си искаш — казах на Ал Сорна. — Но знай, че императорът не крои интриги, той никога не би си позволил да прибегне към отмъщение. Всяко негово действие е в служба на Империята.

Той се засмя.

— Вашият император ме прати на островите, за да умра, милорд. Така че мелденейците да могат да си отмъстят на баща ми, а лейди Емерен да стане свидетелка на смъртта на мъжа, убил съпруга ѝ. Чудя се дали идеята е била нейна или тяхна.

Не можех да намеря недостатък в разсъжденията му. Разбира се, очакваше се той да умре. Краят на Убиеца на Надеждата би бил последното действие от войната ни с неговия народ, епилогът на този епичен конфликт. Дали императорът си е мислил същото, когато се е съгласил на предложението на мелденейците, не бих могъл да кажа. Във всеки случай Ал Сорна, изглежда, не чувстваше страх и бе примирен със съдбата си. Зачудих се дали наистина очаква да оцелее в дуела си с Щита, който се славеше като най-добрия майстор на меча на всички времена. Историята на Убиеца на Надеждата не бе оставила у мен никакви съмнения относно собствените му смъртоносни умения, но те със сигурност бяха притъпени през годините пленничество. Дори и да победеше, мелденейците едва ли биха позволили просто така на сина на Подпалвача на града да отплава необезпокоявано. Той беше човек, отправил се към смъртта си. Знаех това, а явно и той го знаеше.

— Кога крал Янус ти разкри плановете си за нападение срещу Империята? — попитах, жаден да изтръгна от него колкото се може по-голяма част от историята му, преди да стъпим на сушата.

— Около година преди Кралската гвардия да потегли към алпиранските брегове. В продължение на три години полкът ни сновеше из Кралството и избиваше бунтовници и

престъпници. Контрабандисти по южния бряг, банди главорези в Нилсаел, още фанатици в Кумбраел. Прекарахме една зима на север в битки срещу лонаките, когато те решиха, че е време за нова поредица набези. Полкът нарасна с две роти. След кумбраелското ни приключение кралят ни бе дал собствено знаме — вълк, тичащ над Високата твърд. Затова мъжете започнаха да се наричат Вълчите бегачи. Винаги съм мислил, че звучи тъпо, но на тях, изглежда, им харесваше. По някаква причина млади мъже се стичаха под знамето ни, и то не само бедни, така че повече не ни се наложи да попълваме броя си с набрани от тъмницата хора. В Дома на Ордена се явиха толкова много кандидати, че аспектът бе принуден да проведе редица изпитания, главно за сила и бързина, но също и изпитания за Вяра. Бяха приети само мъжете с най-силна Вяра и най-здрави тела. Докато се качим по корабите за нашествието, имах под свое командване хиляда и двеста души, може би най-добре обучените и най-опитните войници в Кралството. — Той сведе поглед към синьо-бялата пяна там, където океанът срещаше корпуса, изражението му бе мрачно. — Когато войната свърши, бяха останали по-малко от две трети от тях. За Кралската гвардия нещата стояха още по-зле, може би само един от десет успя да се върне в Кралството.

„Така им се пада“, помислих си, но не го изрекох на глас. Вместо това попитах:

— Какво ти каза той? Каква причина изтъкна Янус за нашествието?

Той вдигна глава и се взря в Зъбите на Мъозис, докато избледняваха в мътния хоризонт.

— Син камък, подправки и коприна — каза с леко горчив тон. — Син камък, подправки и коприна.

1.

Синият камък лежеше в дланта на Вейлин — кралски дар. Слабата светлина на полумесеца блестеше по гладката му повърхност, тънки сребристосиви жилки нарушаваха иначе безупречната синева. Това бе най-големият син камък, откриван някога, повечето бяха малко по-големи от гроздово зърно, и Баркус го бе уведомил с едва скрита алчност, че би донесъл достатъчно злато, за да купиш по-голямата част от Ренфаел.

— Чувате ли това? — Гласът на Дентос бе спокоен, но Вейлин забеляза трепкането под окото му. Беше започнало преди година, когато прикlescиха голям отряд лонаки в един задънен каньон на север. Както винаги, лонаките отказаха да се предадат и се хвърлиха право срещу строя им, като крещяха предсмъртните си песни. Беше кратка, но жестока битка. Дентос се намираше в най-гъстата ѝ част и излезе невредим с изключение на този тик. Той сякаш се усилваше точно преди битка. — Звучи ми като гръмотевица. — Ухили се, а трепкането продължаваше.

Вейлин прибра синия камък в джоба си и се взря през обширната равнина, простираща се навътре в сушата. Оскъдната тревица и редките храсти едва се виждаха в сумрака. Изглежда, северният бряг на Алпиранската империя не бе благословен с твърде много растителност. Зад него глъчката от хиляди гвардейци, събиращи се на брега, се смесваше с рева на прибойа и скърцането на безчет гребла — флотата мелденейски наемници продължаваше да доставя още хора. Въпреки шума го чуваше ясно: далечен тътен някъде от мрака.

— Не им трябваше много време — отбеляза Баркус. — Може би са знаели, че идваме.

— Мелденейски копелета! — Дентос се изхрачи на пясъка. — Никога не им вярвай.

— Може би просто са видели идващата флота — предположи Кейнис. — Трудно е да пропуснеш осемстотин кораба. А оттук до гарнизона в Унтеш са само два часа езда.

— Едва ли има значение откъде знаят — рече Вейлин. — Важното е, че знаят и ни предстои тежка нощ. По ротите, братя. Дентос, искам стрелците на онова възвишение. — Обърна се към Джанрил Норин, някогашния неуспял менестрел, а сега тръбач и знаменосец на полка. — Строяване по роти.

Джанрил кимна, вдигна тръбата към устните си и изсвири настоящия сигнал. Мъжете реагираха мигновено, надигнаха се от местата, където почиваха сред дюните, и забързаха да се строят. Хиляда и двеста души оформиха спретнати редици само за пет минути, с бързите несъзнателни действия на професионални войници. Имаше малко приказки и никаква паника. Повечето го бяха правили много пъти, а новобранците вземаха пример от ветераните.

Вейлин изчака, докато мъжете се съберат, после тръгна покрай строя, като проверяваше за пролуки, кимаше окуражително или порицаваше онези, които намереше с хлабава ризница или зле закопчани шлемове. Вълчите бегачи бяха най-слабо бронираните войници в Кралската гвардия: избягваха обичайния стоманен нагръдник и широкополите шлемове, като ги заместваха с плетени ризници и кожени шапки, обшити с железни пластини. Леката броня бе подходяща за част, която обикновено се използва за преследване на малки лонакски банди или разбойници през неравен терен или гъста гора.

Инспекцията на Вейлин всъщност бе работа на сержант Крелник, но се бе превърнала в нещо като ритуал преди битка, даваше на хората възможност да видят командира си, преди да започне хаосът — това отвличаше мислите им от предстоящото кръвопролитие и му спестяваше тежката задача да изнесе вдъхновяваща реч, както правеха другите командири. Знаеше, че верността на мъжете към него се дължи най-вече на страх и предпазливо уважение към непрекъснатото растящата му репутация. Те не го обичаха, но той не се съмняваше, че ще го следват, с речи или без.

Спря се пред един мъж, който някога бе известен като Галис Катерача, а сега бе сержант Галис от Трета рота. Галис го поздрави с отсечено козируване.

— Милорд!

— Имаш нужда от бръснене, сержант.

Галис се ухили. Това беше стара шега, той винаги изглеждаше небръснат.

— Да се приготвим ли за кавалерия, милорд?

Вейлин хвърли поглед през рамо. Мракът още забулваше пейзажа, но тътенът се усилваше.

— Да, сержант.

— Надявам се, че са по-лесни за убиване от лонаките.

— Скоро ще разберем.

Мина в тила, където Джанрил Норин чакаше, хванал юздите на Плюй в нервните си ръце, като гледаше да стои колкото може по-надалеч от прословутите със своята злоба зъби. Плюй изпръхтя, когато Вейлин се приближи, и му позволи да го яхне без обичайното раздражено трепване. Винаги се държеше така преди битка — по някаква причина предстоящото насилие, изглежда, го успокояваше. Каквито и недостатъци да имаше като покорно ездитно животно, през последните четири години се бе доказал като страховит боен кон.

— Проклетата кранта — каза Вейлин и го потупа по шията. Плюй изцвили силно и почна да рие с копито песъчливата почва. Беше понесъл тежко неудобството да пътува затворен през Еринейско море и сега сякаш се радваше на простора и обещанието за битка.

Наблизо бяха спрели петдесет конни разузнавачи начело с мускулест млад брат със слабо красиво лице и яркосини очи. Щом видя Вейлин, Френтис му се усмихна със стиснати устни и вдигна ръка за поздрав. Вейлин кимна в отговор и потисна връхлетялото го чувство за вина. „Трябваше да намеря начин да му спестя това.“ Само че нямаше как да задържи Френтис в Кралството, новоутвърденият брат с вече прочути умения бе прекалено ценно допълнение към полка.

Джанрил Норин бързо яхна коня си и се приближи.

— Дай сигнал да се подготвят за кавалерия — нареди Вейлин.

Тръбата прозвуча бързо, три къси изсвирвания, последвани от едно дълго. Редиците се разшаваха, докато мъжете посягаха към металните звезди, които носеха на коланите си. Това беше идея на Кейнис, от времето, когато лонаките бяха започнали да нападат патрулите на полка, яхнали яките си дребни кончета. Тогава металните звезди бяха свършили забележително добра работа, толкова добра, че лонаките зарязаха тази тактика, но дали щяха да подействат сега срещу алпиранците?

Тътенът в мрака секна. Вейлин вече ги виждаше — дълга редица конници, едва забележими в предутринната светлина. Дъхът на животните излизаше на пара в хладния въздух сред проблясването на голи саби и върхове на копия. Една бърза сметка на броя им с нищо не подобри настроението му.

— Трябва да са доста над хиляда, милорд — каза Джанрил. В силния му мелодичен глас личеше напрежението от чакането. През последните четири години той многократно се бе доказвал като храбър войник, но чакането преди началото на касапницата може да смути и най-силното сърце.

— По-скоро две хиляди — изсумтя Вейлин. — И това са само тези, които виждаме. — Две хиляди или повече обучени кавалеристи срещу хиляда и двеста души пехота. Съотношението не беше добро. Вейлин погледна през рамо към дюните, надявайки се, че върховете на копията на Кралската гвардия изведнъж ще се покажат над пясъка. Ездачите, които бе пратил при Военачалника, трябваше вече да са стигнали, макар че той се съмняваше дали Ал Хестиан ще гори от желание да му прати помощ. Враждебността на този човек не отслабваше, блестеше в очите му всеки път, когато Вейлин имаше нещастieto да се намира в негово присъствие, също като назъбения стоманен шип, който сега Военачалникът носеше на мястото на ръката си. „Нима ще загуби една война само за да ме види мъртъв?“

Редицата алпирански конници спря, проблясвайки в сумрака, докато се престрояваха за атака. Чуваше се самотен глас, който крещеше заповеди или окуражителни думи, и конниците му отговориха с всеобщ рев:

— ШАЛМАШ!

— Това означава „победа“, милорд — каза Джанрил. Пот бе оросила горната му устна. — Шалмаш. Срещал съм някой и друг алпиранец навремето.

— Добре е да го знам, сержант.

Алпиранците вече се движеха, отначало в тръс, после ускориха до лек галоп. Приближаваха се в три редици, в добър боен ред, всеки мъж с ризница, островръх шлем и бял плащ. Дисциплината им бе впечатляваща, нямаше нито един конник, който да не си е на мястото, и строят им се движеше напред със строго спазвана крачка. Вейлин рядко бе виждал по-добро изпълнение, дори Кралската конна гвардия

трудно би могла да го повтори извън парадния плац. Когато разстоянието се скъси до двеста крачки, се раздадоха нови викове и зов на тръби и ездачите препуснаха в атака с насочени копия, приведени напред. Прецизността на строя им се наруши, превърна се в маса от конска плът и стомана, която се носеше с грохот към полка като гигантски брониран юмрук.

Нямаше нужда от допълнителни заповеди: Вълчите бегачи бяха правили същото и друг път, макар и не в такъв мащаб. Първата редица излезе напред и запрати металните си звезди колкото може по-надалеч, после коленичи, докато втората редица повтаряше маневрата, а след нея и третата. Сега земята пред тях бе осеяна с бодлив метал, който приближаващите се конници не можеха да избегнат. Първият кон падна на петдесет крачки от тях и събори още един, докато рухваше цвилейки, с окървавени копита. Ездачите отзад трябваше да дръпнат юздите или и самите те да паднат. По цялата алпиранска линия атаката се забави, докато коне падаха или се надигаха на задните си крака. Устремът им намаля, макар че инерцията от толкова много галопиращи животни ги караше да продължават.

На дюните отзад Дентос прецени, че моментът е настъпил, и пусна в действие стрелците си. През годините броят им бе нараснал до двеста и те отдавна бяха изоставили бавните за зареждане арбалети в полза на мощните лъкове на Ордена. Умели и опитни ветерани, стрелците повалиха поне петдесет ездачи с първия залп, преди да продължат да сипят стрели, опъвайки и пускайки тетивите с цялата бързина, на която бяха способни. Алпиранската атака секна под безмилостния дъжд от стрели, трите горди редици се бяха превърнали в хаос от люшкащи се копия и мятаци се ездачи.

Вейлин кимна пак на Джанрил и тръбачът изсвири три дълги ноти, което бе сигналът за атака на целия полк. Вик се изтръгна от редиците и всичките четири роти се втурнаха напред, вдигнали алебарди, за да намушкат и посекаат ездачите. Много от тях захвърлиха копията, за да изтеглят сабите в гъстото меле, а омразната за Вейлин двуостра секира се надигаше и спускаше сред хаоса, посичайки както хора, така и коне. Вляво Кейнис бе повел ротата си по обходен маршрут, за да атакува алпиранците във фланг, притисна ги и предотврати маневра за заобикаляне на полка.

Вейлин наблюдаваше с опитно око как двете страни се млатят и чакаше неизбежния критичен момент, в който битката щеше да се обърне в полза на едните или другите. Вече много пъти го бе виждал как става: мъжете се избиваха с наглед безкрайна свирепост, а после изведнъж се врътваха и побягваха, сякаш някакъв първичен инстинкт ги предупреждаваше за идещото поражение. Но докато гледаше как облечената в бели плащове алпиранска кавалерия продължава да сече Вълчите бегачи въпреки растящите си загуби и непрестанния дъжд от стрели, той инстинктивно разбра, че тук няма да има внезапно отстъпление. Тези мъже бяха непоколебими, дисциплинирани и доколкото можеше да прецени, решени да се бият до смърт, ако е нужно. Полкът бе избил мнозина, но продължаваше да им отстъпва по численост и алпиранците започнаха да се струпват на десния фланг, където ротата на брат Иниш се огъваше под натиска. Ездачи си пробиваха път през гъмжилото, за да се нахвърлят да секат притиснатата пехота. Обстрелът от хората на Дентос продължаваше нестихващо, но скоро стрелите им щяха да свършат, а алпиранците все още имаха предостатъчно мъже.

Вейлин хвърли отново поглед зад себе си, но не видя никаква следа от подкрепление, което да прехвърля дюните. „Може да убия лорд Ал Хестиан, ако преживея това.“ Изтегли меч си и огледа пак полесражението. Видя един висок пряпорец да се вее в центъра на алпиранската гмеж, синя коприна с изрисувано на нея сребърно колело. Махна с ръка да привлече вниманието на Френтис и посочи с меч си към знамето. Френтис кимна и също изтегли своя меч, а после изкрещя на мъжете си да последват примера му.

— Стой наблизко — каза Вейлин на Джанрил и пришпори Плюй в галоп. Френтис и разузнавачите му го следваха по петите. Той ги поведе в обход на разколебаната рота на брат Иниш, държейки се на разстояние от битката, за да не се окаже въввлечен в нея прекалено скоро, после се обърна рязко към оголения алпирански фланг. „Петдесет коня срещу две хиляди. И все пак усойницата може да убие вол, ако намери подходящата вена.“

Първият алпиранец, когото уби, бе здраво сложен мъж с абаносова кожа и грижливо вчесана брада, стърчаща изпод предпазителя на шлема му. Беше отличен ездач и много добър боец — сръчно извъртя коня си и вдигна сабята за безупречно парирание, докато

Вейлин го връхлиташе. Острието от звездно сребро отсече ръката му над лакътя. Плюй се надигна на задните си крака и ухапа алпиранския кон, после стъпка ездача, който се свлече от седлото, пръскайки тъмна кръв от чукачето на ръката си. Вейлин пришпори Плюй и посече втори ездач: първо го рани в крака, а после обсипа с удари лицето му, докато онзи не падна с челюст, увиснала от черепа, а викът му бе заглушен от бликащата кръв. Трети ездач го връхлетя в галоп с насочено копие, на лицето му бе изписана кръвожадна ярост. Вейлин дръпна юздите на Плюй, изви се в седлото така, че върхът на копието го пропусна на сантиметри, вдигна меча си и го стовари върху шията на атакуващия кон. Животното рухна, пръскайки кръв, а ездачът му се търкулна от седлото и скочи на крака с изтеглена сабя. Плюй отново се надигна на задните си крака и размаханите му копита улучиха алпиранеца. Той залитна и шлемът отлетя от главата му.

Вейлин спря, за да прецени ефекта от атаката. Наблизо Френтис пронизваше с меча си един свален от коня алпиранец, а останалите разузнавачи си пробиваха път през гъмжилото, като сечаха наляво и надясно, макар че той зърна и три трупа в сини плащове сред касапницата. Погледна към ротата на брат Иниш и забеляза, че редиците им са укрепнали и линията им се е изправила, след като натискът на алпиранците бе загубил мощ.

Предупредителен вик откъм Френтис привлече вниманието му обратно към битката. Атакуваше го още един алпиранец, с протегната сабя. После внезапно се катурна от седлото, когато добре насочена стрела откъм дюните го поразил в гърдите. Конят му обаче продължи напред, облецил очи от паника и страх, и се вряза странично в Плюй. Силата на удара събори и двамата на земята.

Плюй се изправи бързо с яростно пръхтене, като риташе и хапеше виновния кон, а после подгони ужасеното животно, когато то побягна. Вейлин изведнъж откри, че избягва решителните мушкания на сабята на един алпиранец, яхнал сив жребец, и парира отчаяно, докато Френтис не се пъкна между двамата, за да посече мъжа.

— Чакай, братко! — извика той през врявата и дръпна юздите, за да скочи от седло то. — Вземи моя кон.

— Стой в седлото! — извика в отговор Вейлин и посочи към високото знаме в центъра на алпиранската войска. — Продължавай да сечеш!

— Но, братко...

— ВЪРВИ!

Като чу неумолимата нотка в гласа му, по-младият брат се поколеба, но после неохотно се отдалечи и бързо бе погълнат от хаоса на битката.

Вейлин се огледа и видя, че Джанрил също е останал без коня си, който лежеше мъртъв наблизко. На бедрото на менестрела имаше порезна рана и той се подпираше на знамето на полка, като сечеше непохватно към всеки алпиранец, който се приближи. Вейлин изтича при него, избягвайки копията, и метна нож към лицето на един ездач, който надигна сабята си да посече менестрела. Онзи залитна със стоманеното острие, забито в бузата му.

— Джанрил! — Вейлин го улови, преди да падне, и забеляза бледата му кожа и болката, изписана на лицето му.

— Моите извинения, милорд — промълви Джанрил. — Не съм толкова бърз ездач като вас...

Вейлин го дръпна настрана, когато един алпиранец замахна с копието си надолу, и върхът му разора земята. Вейлин разсече копието на две, а после почти разполови крака на ездача с обратния си замах. Сграбчи юздите на коня му, за да го спре, докато алпиранецът рухваше с писък. Успокои, доколкото можа, паникьосаното животно и вдигна Джанрил на гърба му.

— Връщай се на брега — заповяда. — Намери сестра Гилма. — Плесна коня по хълбока с меча си, за да ги отпрати. Менестрелът се люшкеше обезпокоително, когато се понесоха през хаоса от плът и метал.

Вейлин сграбчи знамето и го заби в земята. Емблемата с ястреба заплющя на силния утринен вятър. „Пази знамето — помисли си той и се усмихна иронично. — Също като в Изпитанието на мелето.“

На двайсетина крачки от себе си видя внезапно раздвижване в алпиранските редици, мъжете дръпнаха юздите, за да извъртят конете си настрана: един ездач върху великолепен бял жребец се промушваше напред, като им махаше със сабята да му разчистят път и крещеше заповеди. Носеше бял емайлиран нагръдник, украсен със злато, със сложна кръгла шарка, повтаряща колелото върху знамето, което продължаваше да се вее в центъра на алпиранската войска. Нямаше шлем и брадатото му маслиново лице бе изкривено от ярост. Странно,

но хората около него изглеждаха решени да го спрат, един даже посегна да сграбчи юздите на коня му, само че се дръпна в раболепна почит, щом мъжът в бяло му кресна нещо. Продължи напред в лек галоп, спря за кратко, за да насочи предизвикателно сабята си към Вейлин, а после пришпори коня си в атака.

Вейлин изчака, свел ниско меча, в добре балансирана стойка, дишаше бавно и равномерно. Мъжът в бяло връхлиташе озъбен, с горяща в очите ярост. „Гняв — спомни си Вейлин урока на инструктор Солис отпреди години. — Гневът ще те погуби. Човек, който атакува подготвен противник с гняв, е мъртъв преди да нанесе първия удар.“

Както винаги Солис беше прав. Този мъж с бляскавата си бяла броня и великолепия си кон, този доблестен, изпълнен с гняв мъж, вече бе мъртъв. Храбростта му, оръжията му, бронята му не означаваха нищо. Той се беше погубил в мига, когато бе започнал атаката си.

Това бе един от най-рискованите уроци, които бяха усвоили от лудия стар инструктор Ренсиал: как да се справиш със стремглава атака от противник на кон. „Когато сте спешени, ездачът има само едно предимство срещу вас — беше им казал мъжът с безумния поглед на плаца за тренировки преди години. — Конят. Ако махнете коня, той си е човек като всички останали.“ И през следващия час ги бе гонил из плаца на своя жребец, опитвайки се да ги стъпче. „Хвърляйте се на земята и се претъркаляйте! — крещеше непрестанно с пискливия си лудешки глас. — Хвърляйте се на земята и се претъркаляйте!“

Вейлин изчака сабята на мъжа в бяло да се доближи на една ръка от него, а после се дръпна вдясно, хвърли се покрай гърмящите копита, претърколи се на колене, завъртя меча и посече единия заден крак на коня. Кръвта го окъпа, конят изцвили от болка и рухна на земята. Мъжът в бяло се освободи от мязащото се животно, а Вейлин прескочи падналия кон, мечът му отби сабята настрани, а после посече надолу и емайлираният нагръдник се разцепи от силата на удара. Мъжът в бяло се строполи, изкашля кръв и умря.

Алпиранците спряха.

Просто спряха. Вдигнатите им саби се поколебаха, после увиснаха безсилно надолу. Атакуващите ездачи дръпнаха юздите и се втренчиха потресени. Всеки алпиранец, който можеше да види тази сцена, просто спря да се бие и се взря във Вейлин и трупа на мъжа в

бяло. Някои още зяпаха, докато бяха покосени от стрели или съсечени от Вълчите бегачи на Вейлин.

Вейлин погледна трупа. Разсеченото златно колело върху окървавения нагръдник блестеше мътно в разпукващата се зора. „Може би е бил важен човек?“

— Ерухин Махтар! — Думите бяха изречени от един останал без кон алпиранец, който се препъваше наблизко, стиснал ранената си ръка, а по окървавеното му лице се стичаха сълзи. В тона му имаше нещо отвъд гняв или обвинение, такова дълбоко отчаяние, каквото Вейлин рядко бе чувал. — Ерухин Махтар! — Думи, които Вейлин щеше да чува хиляди пъти в идните години.

Раненият се приближи с олюляване и Вейлин се приготви да го зашемети с ефеса на меча, в края на краищата мъжът беше невъоръжен. Само че онзи не се опита да го нападне, мина препъвайки се покрай него, свлече се до трупа на мъжа в бяло и захленчи като дете.

— Ерухин аст форгалан! — зави той. Вейлин с ужас видя как мъжът извади от колана си нож и без колебание срязва собственото си гърло. Просна се върху трупа в бяло, а кръвта бликаше неудържимо от раната му.

Това самоубийство като че ли разруши магията, сковала алпиранците, и от редиците им се надигна внезапен свиреп рев. Всички очи бяха вперени във Вейлин, саби и копия се насочиха напред, мъжете се раздвижиха и започнаха да се струпват около него. Убийствена омраза бе изписана върху всяко лице.

Раздаде се звук като от хиляди чукове, удряци по хиляди наковални, и алпиранските редици се загърчиха отново. Вейлин видя хора, размятани във въздуха от сблъсъка с онова, което ги бе връхлетяло изотзад. Алпиранците се помъчиха да обърнат конете си и да посрещнат новата заплаха, но бе прекалено късно — клин от лъскава стомана вече разсичаше войската им.

Едър мъж, облечен в броня от главата до петите и яхнал висок черен жребец, си проби път през редиците на алпиранците, а боздуганът му свистеше, отнемайки живота както на хора, така и на коне. Зад него още стотици воители в стомана сееха опустошение, дълги мечове и боздугани се издигаха и спускаха със смъртоносна свирепост. Разярените алпиранци се сражаваха бясно, не един рицар изчезна под

тъпчещите копита, но не разполагаха нито с численост, нито със стомана, за да устоят на такава атака. Скоро битката свърши. Всички алпиранци бяха мъртви или ранени. Никой не побягна.

Едрият мъж на черния жребец окачи боздугана на седлото си, приближи се в тръс до Вейлин и вдигна наличника си. Видя се широко обветрено лице, което се отличаваше с два пъти чупения си нос и очи, заобиколени от бръчици от възрастта.

Вейлин се поклони официално.

— Васален лорд Терос.

— Лорд Вейлин. — Васалният лорд на Ренфаел огледа касапницата и се засмя високо. — Бас ловя, че никога не си се радвал толкова да видиш ренфаелец, нали, момче?

— Така е, милорд.

Един висок млад рицар спря коня си до васалния лорд. Красивото му лице беше оцапано с пот и кръв, а тъмносините му очи изгледаха Вейлин с ясна, но неизречена злоба.

— Лорд Дарнел — поздрави го Вейлин. — Позволете да изкажа моите благодарности и благодарностите на хората ми към вас и баща ви.

— Значи още си жив, а, Сорна? — отвърна младият рицар. — Кралят поне ще е доволен.

— Дръж си езика, момче! — сопна се лорд Терос. — Моите извинения, лорд Вейлин. Момчето винаги си е било глезено. Аз лично виня майка му за това. Роди ми трима сина и само този не беше мъртвороден, Вярата да ми е на помощ.

Вейлин видя как ръцете на младия рицар трепват върху дръжката на меча и как бузите му почервеняват от гняв. „Още един син, който мрази баща си — помисли си. — Често се среща.“

— Ако ме извините, милорд. — Той се поклони отново. — Трябва да се погрижа за хората си.

Тръгна обратно към брега, като прекрачваше мъртвите и умиращите, докато утринното слънце изгряваше над окървавената земя. Посегна да извади пак синия камък, вдигна го така, че слънчевата светлина да заиграе по повърхността му, и се замисли за деня, когато кралят бе настоял да му то даде, деня, когато лорд Дарнел го бе намразил, деня, когато принцеса Лирна бе плакала.

„Денят, в който кръвната песен замлъкна.“

— Син камък, подправки и коприна — промълви тихо той.

2.

Включването на ренфаелските рицарски турнири в Летния панаир беше сравнително скорошно нововъведение, но бързо бе спечелило популярност сред хората. Тълпата зарева одобрително на някакъв особено зрелищен сблъсък, докато Вейлин си пробиваше път към кралската шатра с качулка, спусната над лицето, за да му спести неудобството от разпознаването. На терена един рицар излетя от седлото сред дъжд от трески, а противникът му хвърли строшеното си копие на тълпата.

— Ето един високомерен копелдак, който няма да стане отново!
— отбеляза някакъв червендалест мъж и това накара Вейлин да се зачуди дали хората харесват зрелището на битката, или шанса да видят осакатяването на богатите.

Стражите на входа на шатрата го удостоиха с по-дълбок поклон, отколкото изискваше рангът му, и хвърлиха само бегъл поглед на кралското пълномощно, което им показа. Почти без забавяне отметнаха платнището и го поканиха да влезе. Беше се върнал от Севера само преди два дни, но легендата за уж голямата му победа над лонаките вече бе плъзнала нашир и надлъж.

След като му взеха оръжията, го отведоха до кралската лежа, където той не се изненада да завари принцеса Лирна, сама.

— Братко — поздрави го тя с усмивка и му протегна ръка да я целуне. Той се смути за миг, защото принцесата не бе правила такова нещо досега; това беше знак за благоволение, с какъвто хората се удостояваха рядко, и се правеше пред събралото се население на столицата. Въпреки това Вейлин падна на едно коляно и притисна устни към кокалчетата на пръстите ѝ. Плътта ѝ беше по-топла, отколкото очакваше, и той се ядоса на себе си, че усещането му хареса.

— Ваше височество — каза той, като се изправи; опитваше се да говори спокойно, но не му се получи съвсем. — Бях призован да се явя пред баща ви...

Тя махна с ръка.

— Ще дойде. Изглежда, е забутал някъде любимия си плащ. Напоследък не излиза без него. — Посочи мястото до себе си. — Ще седнеш ли?

Той седна и насочи вниманието си към рицарския турнир. Две групи се събираха в двата края на полето, по около трийсет души във всяка. Едната развяваше карирано червено-бяло знаме с орел, а другата — знаме с червена лисица на зелен фон.

— Мелето е кулминацията на ренфаелския турнир — обясни принцесата. — Червената лисица е знамето на барон Хюлин Бандерс, това е онзи с ръждясалата броня, някога главен поддръжник на васален лорд Терос. Орелът принадлежи на лорд Дарнел, наследника на васалния лорд. Явно мелето ще уреди отдавнашна вражда между двамата. — Тя взе бял копринен шал от близката масичка. — Помолиха ме да дам това на простака, когото сметна за по-свиреп от останалите. Явно гледката на едри мъже в метални костюми, които се пребиват до безсъзнание, би трябвало да разтупти женското ми сърце.

— Рядко погрешна идея, ваше височество.

Тя се обърна към него и се ухили.

— Каквато едва ли би минала на теб, братко.

— Надявам се, че не. — Той загледа как двете групи се строиха, размениха си поздравя, а после се устремиха една срещу друга в пълен галоп, размахали мечове и боздугани. Срецнаха се с такъв трясък на метал и конска плът, че и Вейлин, и принцесата трепнаха. Последвалата битка представляваше хаос от падащи рицари и звън на оръжия. Вейлин знаеше, че се предполага рицарите да удрят само с плоското на остриетата, но повечето като че ли пренебрегваха това правило и той видя поне три облечени в стомана фигури да лежат неподвижно сред мелето.

— Значи това е битка — отбеляза Лирна.

— Нещо такова.

— Е, какво мислиш за него? За наследника на васалния лорд.

Вейлин видя как лорд Дарнел стовари дръжката на меча си върху шлема на един противник и онзи се свлече на разровената земя с кръв, бликаща изпод наличника.

— Бие се добре, ваше височество.

— Макар и не толкова добре като теб, сигурна съм. И не притежава нищо от твоята прозорливост или почтеност. Жените ще

лягат с него заради влиянието и богатството му, не от любов. Мъжете ще го следват за плата или заради дълг, не от привързаност. — Тя млькна и на лицето ѝ се изписа леко раздразнение. — А баща ми си мисли, че от него ще излезе чудесен съпруг за мен.

— Сигурен съм, че баща ви иска най-доброто...

— Баща ми иска да раждам деца. Исква дворецът да се изпълни с врещенето на отрочета на Ал Ниерен, до едно носещи кръвта на ренфаелския васален лорд. Последният печат на неговия съюз. След всичко, което съм направила в служба на това кралство, баща ми все още вижда в мен само свиня за разплод.

— Катехизисът на единението е ясен, ваше височество. Никой, нито мъж, нито жена, не може да бъде венчан против волята си.

— Моята воля. — Тя се засмя горчиво. — С всяка отминала година, през която не се омъжвам, волята ми се руши все повече. Ти имаш меч, ножовете и лъка си. Моите единствени оръжия са умът ми, лицето ми и обещанието за власт, което лежи в утробата ми.

Откровеността на този разговор беше смуцаваща. Къде беше напрежението, знанието за споделена вина? „Не забравяй — предупреди се той. — Не забравяй каква е тя. Какво направихме.“ Забеляза как очите ѝ следят лорд Дарнел в мелето, измерващи, преценяващи, видя как тя едва скрива отвратената усмивка, напиреща на устните ѝ.

— Ваше височество — каза той. — Съмнявам се, че сте уредили тази среща, за да искате мнението ми за човек, за когото нямате намерение да се омъжвате. Може би имате нова теория за мен?

— Ако имаш предвид Клането на аспектите, боя се, че мнението ми си остава непроменено. Макар че открих нов фактор. Кажете, чувал ли си за Седмия орден?

Тя наблюдаваше зорко лицето му и Вейлин знаеше, че ще усети, ако излъже.

— Това е приказка. — Той сви рамене. — Или по-скоро легенда. Някога имало орден на Вярата, посветен на изучаването на Мрачното.

— Значи не вярваш в него?

— Оставям историята на брат Кейнис.

— Мрачното. — Принцесата произнесе думата предпазливо. — Интригуваща тема. Всичко това са суеверия, разбира се, но се появяват с ужасно постоянство в историческите документи. Ходих във Великата

библиотека и поисках всички книги по темата, с които разполагат. Това предизвика известен смут, защото се оказа, че повечето от старите томове са били откраднати.

Вейлин се сети как брат Харлик хвърляше книги в огъня в разрушения град.

— И каква е връзката между тази легенда и Клането на аспектите?

— За това злополучно събитие се носят много истории. Заех се да събера всички, които мога — дискретно, разбира се. Историите са предимно безсмислици, преувеличения, които растат с всеки преразказ, особено що се отнася до теб, братко. Знаеш ли, че си ликвидирал с една ръка десет убийци, всичките въоръжени с магически остриета, които пият кръвта на падналите?

— Не бих казал, че си го спомням, ваше височество.

— И аз се съмнявах. Тези приказки може да са пълни глупости, но споделят една обща черта: всяка от тях е обогрена с елемент на Мрачното, а по-шантавите включват споменавания на Седмия орден.

Въпреки цялата си предпазливост той не можеше да отрече остротата на ума ѝ. Това, което по-рано бе смятал за обикновено лукавство, беше само частица от един значителен интелект. Много пъти през последните три години се бе чудил за смисъла на признанието на Харлик в разрушения град, опитваше се да събере в едно различните късчета информация. Но нищо не се получи: привидното предателство на аспектите към Правоверните, силата на Едноокия, познатият глас на онова, което живееше зад очите на Хентес Мустор. Колкото и да се опитваше, не съзираше връзка. Непрестанно имаше чувството, че нещо се спотайва извън обсега му, някакво дълбоко разкритие, до което дори кръвната песен не можеше да стигне. „Но дали принцесата може? И ако може, дали бих могъл да ѝ доверя това знание?“ Идеята да ѝ се довери бе абсурдна, разбира се. Но дори ненадеждните могат да са полезни.

— Кажете, ваше височество — рече той. — Защо един човек, посветен на учението, ще прочете една книга и веднага след това ще я хвърли в огъня?

Тя се намръщи озадачено.

— Това има ли връзка?

— Щях ли да ви питам, ако нямаше?

— Не. Съмнявам се, че би ме питал нещо, ако не се налага.

На полето броят на рицарите, които продължаваха да се бият, се бе стопил до около дузина. Сега лорд Дарнел си разменяше удари с барон Бандерс; сковаността на ръждясалата броня на барона явно не бе голяма пречка за яростта му.

— Ако такъв човек е наистина посветен на учението — продължи принцесата, като че ли изобщо не бе изричала предишния си коментар, — за него изгарянето на книга би изглеждало ужасно престъпление. И преди са били горени книги; известна е историята за крал Лакрил Лудия, който веднъж направил клада от всички книги във Варинсхолд и обявил всеки поданик, който може да чете, за нелоялен и заслужаващ екзекуция. За щастие Шестият орден го свалил от власт скоро след това. Както и да е, в лудостта на Лакрил е имало известна мъдрост. Ценността на една книга се крие в знанието, което съдържа, а знанието винаги е опасно.

— Значи изгарянето на книгата премахва опасността от това знание.

— Може би. Казваш, че този човек бил начетен. Колко начетен?

Вейлин се поколеба, обзет от нежелание да сподели името.

— Някога е бил учен във Великата библиотека.

— Значи извънредно начетен. — Тя присви устни. — Знаеш ли, че аз никога не чета книга два пъти? Не ми е нужно. Помня идеално всяка дума.

Тонът ѝ беше толкова небрежен, че Вейлин разбра, че това не е проста хвалба.

— Значи един човек със същата способност няма да има нужда да пази някоя книга, опасна книга. След като я е прочел, той вече притежава знанието.

Тя кимна.

— Може би този човек се е опитвал да съхрани това знание, не да го унищожи.

„Значи такава е била мисията на Харлик. Откраднал е книгите за Мрачното от Великата библиотека. Унищожил ги е, за да скрие знанието в тях, като първо ги е прочел, за да го съхрани и защити. Но защо?“

— Няма да ми кажеш, нали? — попита принцесата. — Кой е бил той. Къде си го намерил.

— Това е само една любопитна случка, на която станах свидетел...

— Знам, че уважението ми към теб не е взаимно, братко. Знам, че нямаш високо мнение за мен. Но моето мнение за теб винаги се е основавало на факта, че не ме лъжеш. Твоята истина може да е сурова, но винаги е истина. А сега ми кажи истината, моля те.

Той срещна очите ѝ и остана поразен, като видя в тях да блестят сълзи. „Дали са истински? Възможно ли е?“

— Не знам дали мога да ви вярвам — каза ѝ протичко. — Някога ние двамата направихме нещо ужасно...

— Не знаех! — прошепна тя яростно. Приведе се към него, а тонът ѝ бе настойчив. — Линден дойде при мен със своята шантава идея за експедиция в Мартиш. Баща ми ми нареди да благословя начинанието му. Не съм давала на Линден никакви обещания, обичах го, но както сестра обича брат си. Само че той ме обичаше по-силно от всякаква сестра и чу в думите ми онова, което искаше да чуе. Кълна ти се, че не знаех истинските замисли на баща си. В края на краищата ти също заминаваше с него, а знаех, че не си способен на убийство. — Сълзите потекоха от очите ѝ, оставяйки дири по съвършения овал на лицето ѝ. — Аз направих собствени проучвания, Вейлин. Знам, че не си го убил, знам, че си му спестил ужасен край. Казвам ти тези истини, защото сега трябва да ми повярваш. Трябва да се вслушаш в думите ми. Трябва да откажеш да направиш онова, което ще поиска баща ми от теб днес.

— Какво ще поиска?

— Принцеса Лирна Ал Ниерен! — разнесе се силен глас. Властен глас. Кралски глас. Вейлин не беше виждал Янус повече от година и откри, че се е състарил още повече, бръчките по лицето му са станали по-дълбоки, повече сиво прошарва медната му грива, а прегърбването на раменете му е по-забележимо. Но въпреки това бе запазил кралския си глас. Двамата станаха и се поклониха, внезапно осъзнали тишината, легнала върху тълпата.

— Дъщеря на кралската линия на Ал Ниерен — продължи кралят. — Принцеса на Обединеното кралство и втора наследница на трона. — Една тънка, покрита със старчески петна ръка се подаде изпод хермелиновата му роба и посочи към полето под тях. — Забравяш задълженията си.

Вейлин се обърна и видя лорд Дарнел, паднал на едно коляно пред кралската шатра. Зад него победените участници в мелето се отдалечаваха със залитане или пък ги изнасяха от терена, сред тях и барон Бандерс в ръждясалата му броня. Въпреки раболепието в поклона на лорд Дарнел главата му не бе сведена и той държеше шлема си под мишница. Очите му бяха приковани във Вейлин и блестяха с обезпокоителна ярост.

Лирна бързо изтри сълзите от лицето си и се поклони пак.

— Простете, татко — каза с насилно лекомислен тон. — Толкова отдавна не съм разговаряла с лорд Вейлин...

— Лорд Вейлин не може да обсебва вниманието ти тук, милейди.

По лицето ѝ пробяга гняв, но тя го овладя бързо и се насили да се усмихне.

— Разбира се. — Обърна се, протегна копринения шал и даде знак на лорд Дарнел да се приближи. — Бихте се добре, милорд.

Лорд Дарнел се поклони със скована официалност и посегна да вземе шала с металната си ръкавица. Трепна видимо, когато принцесата дръпна ръката си преди да е успял да я целуне. Отстъпи назад и пак впери яростния си поглед във Вейлин.

— Лорд Вейлин — каза той с треперещ от гняв глас, — доколкото разбирам, на братята от Шестия орден е забранено да приемат предизвикателства.

— Правилно, милорд.

— Много жалко. — Рицарят се поклони още веднъж на Лирна и на краля и си тръгна, без да хвърли поглед назад.

— Изглежда, си спечели неприязънта на лъскавото момче — отбеляза кралят.

Вейлин срещна погледа му и видя в него същата пресметливост, която помнеше от първата им омамна сделка.

— Свикнал съм с хорската неприязън, ваше величество.

— Е, ние пък те харесваме, нали, дъще? — попита кралят Лирна.

Тя кимна с безизразна физиономия и не каза нищо.

— Може би прекалено, струва ми се. Когато Лирна беше малка, се тревожех, че сърцето ѝ ще се окаже прекалено ледено, за да позволи привързаност към някой мъж. А сега откривам, че ми се иска то да замръзне отново.

Вейлин не бе свикнал да го смуцават и намери това за трудно поносимо.

— Повикали сте ме, ваше величество?

— Да. — Кралят задържа още миг погледа си върху Лирна. — Да, така е. — Обърна се и махна към входа на шатрата. — Има някой, когото бих искал да видиш. Дъще, моля те остани и се опитай да напомняш на събралото се простолюдие, че ние ги превъзхождаме, та дори това да не личи на пръв поглед.

Гласът на принцесата бе лишен от всякаква емоция, когато отвърна:

— Разбира се, татко.

Вейлин падна на коляно и пое ръката, която тя му протегна, за да лепне още една целувка върху топлата ѝ кожа. „Дори ненадеждните могат да са полезни.“

— Ваше височество — обърна се той към нея, докато ставаше, усещайки остро присъствието на краля. — Не съм сигурен, че сте права.

— Права ли?

Това бе неправилно в много отношения, ужасяващо нарушение на етикета, но той пристъпи напред и я целуна по бузата, като прошепна в ухото ѝ:

— Мрачното не е суеверие. Идете в западния квартал и се поинтересувайте от историята за Едноокия.

— Опитваш се да ме изпиташ ли, Млади ястребе?

Отдалечаваха се от шатрата, придружени само от двама стражи. Кралят газеше през калта, краят на хермелиновата му роба беше оплескан. Изглеждаше някак си по-дребен, смален от възрастта, главата му едва стигаше до рамото на Вейлин.

— Да ви изпитам ли, ваше величество?

Кралят се извъртя към него.

— Не си играй с мен, момче! — Очите му се впиха във Вейлин. — Недей!

Вейлин срещна открито погледа му. Кралят можеше да е още бухал, но той вече не беше мишка.

— Приятелството ми с принцеса Лирна оскърбява ли ви, ваше величество?

— Вие не сте приятели. Не можеш да я понасяш, и то съвсем основателно. — Кралят наклони глава и присви очи в размисъл. — Тя искаше да ти покаже лъскавото момче, да събуди ревността ти. Нали?

„Кешет — спомни си Вейлин думите ѝ в градината на Ал Хестиан. — Атаката на лъжеца. Скрий една хитрост в друга.“ Лорд Дарнел беше за отвличане на вниманието, нещо, което баща ѝ очакваше. „Трябва да откажеш да направиш онова, което ще поиска баща ми от теб днес.“

Той сви рамене.

— Предполагам.

— Какво ѝ каза? Знам, че не си открадваше целувка.

Вейлин се усмихна смутено със стиснати устни.

— Казах ѝ, че красотата ѝ помръква, заедно с възможностите ѝ.

Кралят изсумтя и продължи да крачи прегърбен през калта.

— Не бива да я дразниш така. Наложително е да не ставате врагове. Заради Кралството, нали разбираш?

— Разбирам, ваше величество.

— Тя няма да се омъжи за него, нали?

— Много се съмнявам.

— Знаех си. — Кралят въздъхна обезсърчено. — Само момчето да не беше такъв идиот. Каква тегоба е да имаш интелигентна дъщеря! Противоестественно е умът да бъде обвинен в толкова красота. Опитът ми говори, че наистина красивите жени са надарени или с голям чар, или с огромна проклетия. Майка ѝ, моята скъпа покойна кралица, се славеше с красотата си и притежаваше цялата проклетия, която можеш да си представиш, но за щастие имаше малко мозък.

„Това не е откровеност — заподозря Вейлин. — Просто още една маска. Преструва се на искрен, за да ме впримчи в друг свой замисъл.“

Стигнаха до богато украсена каляска, покрита със сложна дърворезба и блестяща от варак, с перденца от черно кадифе на прозорците. Впрягът от четири сиви коня чакаше. Кралят даде знак на Вейлин да отвори вратата и влезе, пъшкайки от усилието, след което го подкани да го последва. Настани се на меката кожена седалка и почука с костеливия си юмрук по стената зад себе си.

— Към двореца! Не много бързо.

Отвън се чу изплющяване на камшик и каляската потегли рязко, когато четирите сиви коня напрегнаха сили.

— Подариха ми ги — обясни кралят. — Каляската, конете. Лорд Ал Телнар, помниш ли го?

Вейлин си спомни мъжа във фини одежди от Залата на съвета.

— Министърът на строителството.

— Да, подло копеленце е, нали? Искаше от мен да отнема една четвърт от земите на кумбраелския васален лорд като наказание за бунта на брат му. Разбира се, той щедро щеше да поеме бремето на управител, заедно с всички полагащи се ренти. Благодарих му за каляската и отнех една четвърт от собствените му земи, като дадох рентите на васален лорд Мустор. Това би трябвало да му осигури виното и курвите за известно време. И да служи като напомняне за Ал Телнар, че един истински крал не може да бъде купен.

Кралят бръкна под плаща си и извади кожена кесия с големина на ябълка.

— Дръж. — Подхвърли я на Вейлин. — Знаеш ли какво е това?

Вейлин развърза кесията и откри в нея голям синкав камък със сиви жилки.

— Син камък. И то голям.

— Да, най-големият, намиран някога. Изкопан е в рудниците на Северните предели преди повече от седемдесет години, когато дядо ми, двайсетият лорд на Азраел, построил кулата и основал първата колония. Знаеш ли колко струва?

Вейлин хвърли пак поглед към камъка. Светлината на лампата играеше по гладката му повърхност.

— Страшно много пари, ваше величество. — Завърза кесията и я подаде на краля.

Старецът не извади ръце изпод плаща си.

— Задръж го. Кралски дар за най-ценния ми меч.

— Не ми трябва богатства, ваше величество. — „Аз също не мога да бъда купен.“

— Дори брат от Шестия орден може един ден да открие, че му трябва богатства. Моля те, мисли за него като за талисман.

Вейлин окачи кесията на колана си.

— Синият камък — продължи кралят — е най-ценният минерал на света, високо тачен от всички народи — алпиранци, воларианци,

търговците-кrale от Далечния запад. Цената му е по-висока цена от тази на среброто, златото и диамантите и по-голямата част от него се намира в Северните предели. Кралството има и други богатства, разбира се: кумбраелско вино, азраелска стомана и прочие, но именно със син камък построих флотата си и създадох Кралската гвардия, двата стълба, които крепят единството на нашето Кралство. А Върховен лорд Ал Мирна ми казва, че находището започва да се изчерпва. До двайсет години там ще остане толкова малко син камък, че не може да покрие заплатата на копачите, които го добиват. И какво ще правим тогава, Млади ястребе?

Вейлин сви рамене, не беше добре запознат с търговските въпроси.

— Както казахте, ваше величество, Кралството има и други богатства.

— Но не достатъчно, не и без да наложим такива данъци на благородниците и простолудието, че да им се прииска да видят мен и децата ми обесени на стените на двореца. Виждах си колко неспокойна може да бъде тази страна, дори и с Кралската гвардия да я държи единна, а представи си колко кръв ще се пролее, когато нея я няма. Не, имаме нужда от нещо повече, от подправки и коприна.

— Подправки и коприна ли, ваше величество?

— Главният търговски път на подправките и коприната минава през Еринейско море. Подправки от южните провинции на Алпиранската империя и коприна от Далечния запад се събират в алпиранските пристанища по северното крайбрежие на Империята. Всеки кораб, който приставя там, трябва да плати на императора за привилегията с дял от стойността на товара си. Алпиранските търговци са забогатели от тази търговия, някои са станали дори по-богати от западните търговци-кrale, и всички те плащат дан на императора.

Безпокойството на Вейлин се усили. „Не може да си мисли за това.“

— Искате да подмамите тази търговия към нашите пристанища ли? — осмели се да предположи.

Старецът поклати глава.

— Нашите пристанища са само няколко и освен това са прекалено малки. Твърде много бури връхлитат бреговете ни и сме

твърде далеч на север, за да привлечем толкова търговия. Ако го искаме, трябва да си го вземем.

— Ваше величество, не съм добре запознат с историята, но не мога да си спомня случай нашето Кралство или някоя от васалиите да е била застрашена от алпиранско нашествие или дори разбойнически набег. Между нашите народи не се е проливала кръв. В Катехизисите се казва, че войната е оправдана само ако трябва да се защити земята, животът или Вярата ни.

— Алпиранците са богопоклонници, нали? Цяла империя, която отрича Вярата.

— Вярата може да бъде само драговолно приета, не и наложена насила, особено пък върху една империя.

— Но те кроят планове да въведат боговете си тук, да подкопаят нашата Вярa. Техните шпиони са навсякъде, замаскирани като търговци, шепнат отричащи думи, оскверняват нашата младеж с Мрачни ритуали. И през цялото време армията им расте, а императорът им строи все повече кораби.

— В това има ли нещо вярно?

Кралят се усмихна лекичко, бухалските му очи блестяха.

— Ще има.

— Очаквате цялото Кралство да повярва на тази нелепост?

— Хората винаги вярват в онова, в което искат, независимо дали е истина, или не. Спомни си Клането на аспектите, всички онези Отричащи и заподозрени за Отричащи, които бяха изтребени в бунтовете само въз основа на слухове. Дай на хората подходящата лъжа и те ще ѝ повярват.

Вейлин изгледа мълчаливо краля — каляската трополеше по калдъръмените улици на северния квартал — и осъзнаването бе смразяващо. „Тук няма никаква измама, той наистина смята да го направи.“

— Какво искате от мен, ваше величество? Защо споделяте това с мен?

Кралят разпери костеливите си ръце.

— Имам нужда от меча ти, разбира се. Трудно бих могъл да тръгна на война без най-прочутия воин в Кралството, нали? Какво ще си помисли простолюдието, ако откажеш да понесеш меча на Вярата срещу Империята на Отричащите?

— Очаквате да започна война срещу народ, с който нашето кралство няма вражда, въз основа на лъжи?

— И още как.

— И защо да го правя?

— Верността е твоята сила.

Лицето на Линден Ал Хестиан, придобиващо мраморна белота, докато кръвта изтича от среза на шията му...

— Верността е още една лъжа, която използвате, за да въвличете непредпазливите в кроежите си.

Кралят се намръщи. Отначало изглеждаше ядосан, после се изсмя.

— Ама разбира се. А ти за какво мислиш, че служи кралският сан? — Веселието му бързо угасна. — Забравяш за сделката, която сключихме. Аз заповядвам, а ти изпълняваш. Помниш ли?

— Вече наруших тази сделка, ваше величество. В Мартиш не направих каквото ми заповядахте.

— И все пак Линден Ал Хестиан още си е в Отвъдното, погубен от твоя нож.

— Той страдаше. Искях да сложа край на мъките му.

— Да, много удобно. — Кралят махна раздражено с ръка, явно отегчен от темата. — Няма значение, ти сключи сделка. Ти си мой, Млади ястребе. Тази твоя връзка с Ордена е само въображаема, знаеш го не по-зле от мен. Аз заповядвам, ти изпълняваш.

— Не и с Алпиранската империя. Не и без по-добра причина от изчерпването на синия камък.

— Отказваш ли ми?

— Да. Екзекутирайте ме, ако трябва. Няма да изнасям речи в своя защита. Но до гуша ми дойде от кроежите ви.

— Да те екзекутирам ли? — Янус се изсмя пак, още по-силно. — Колко благородно, особено след като напълно съзнаваш, че не мога да направя подобно нещо, без да предизвикам бунт сред простолудието и война с Вярата. Пък и мисля, че дъщеря ми ме мрази достатъчно и без това.

Изведнъж кралят дръпна настрани кадифеното перденце, закриващо прозореца, и лицето му грейна.

— А, пекарната на вдовицата Норна. — Почука пак по стената и изрече високо с кралския си глас: — СПРИ!

Слезе от каляската, като отказа с махване на ръка помощта на двамата войници от конната гвардия, които ги ескортираха. Ухили се на Вейлин почти като пораснало дете.

— Ела с мен, Млади ястребе. Най-хубавите пасти в града, а може би и в цялата васалия. Угоди на прищявката на един старец.

Пекарната на вдовицата Норна беше топла и изпълнена с миризмата на прясно изпечен хляб. Щом видя краля, тя бързо излезе иззад тезгяха — висока пълна жена със зачервени от горещината бузи и поръсена с брашно коса.

— Ваше величество! Сир! Отново ощастливявате скромното ми заведение! — избъбри тя, като се кланяше непохватно, и разблъска смаяните клиенти. — Мърдайте! Направете път на краля!

— Милейди. — Той взе ръката ѝ и я целуна, при което червенината на бузите ѝ се усили. — Човек не може да пропусне възможността да се наслади на пастите ви. Освен това лорд Вейлин е любопитен. На него рядко му се удава случай да вкуси сладкиши, нали, братко?

Вейлин видя как очите ѝ зашариха по лицето му, как клиентите ѝ, вече паднали на колене, му хвърлят потайни погледи, и почти ги намрази за ласкателството.

— Познанията ми за сладкишите са наистина оскъдни, ваше величество — отвърна той, като се надяваше раздражението му да не е проличало в гласа му.

— Да ви се намира някоя задна стаичка, където можем да се насладим на вашите изделия? — попита кралят вдовицата. — Няма да ми е приятно да разстройвам още повече бизнеса ви.

— Ама разбира се, ваше величество. Разбира се.

Тя ги поведе към дъното на пекарната и влязоха в нещо като склад. Покрай стените се редяха лавици, отрупани с буркани и чували брашно. Стаята бе обзаведена с маса и столове. На масата седеше пищна млада жена в кичозна рокля от евтин плат, косата ѝ бе къносана, устните ѝ — начервени, а разтворената ѝ блуза разкриваше щедро деколте. При влизането на краля жената стана и направи безупречен реверанс.

— Ваше величество. — Говореше дрезгаво и малко завалено. Като човек от улицата.

— Здравей, Дерла — поздрави я кралят, после се обърна към пекарката. — Мисля, че ще взема от ябълковите бисквити, госпожо Норна. И чай, ако ви е удобно.

Вдовицата се поклони и се оттегли, като затвори плътно вратата. Кралят се отпусна в един стол и махна на пищната жена да седне.

— Дерла, това е лорд Вейлин Ал Сорна, прочут брат от Шестия орден и Меч на кралството. Вейлин, това е Дерла, неизвестна никому курва и високо ценена шпионка на моя служба.

Жената хвърли на Вейлин дълъг преценяващ поглед и върху устните ѝ заигра лека усмивка.

— За мен е чест, милорд.

Вейлин също ѝ кимна.

— Милейди.

Усмивката ѝ се разшири.

— Едва ли.

— Не си хаби чара по него, Дерла — посъветва я кралят. — Брат Вейлин е истински служител на Вярата.

Тя повдигна изрисуваната си вежда и се нацупи.

— Жалко. Най-добрата си търговия въртя с хора от Ордените. Особено от Третия, тези книжовници са похотлива паплач.

— Прелестна е, нали? — попита кралят. — Жена с остър ум, но без никакви морални скрупули. И понякога със свиреп нрав. Колко точно пъти намушка онзи търговец, Дерла, че забравих?

Вейлин се взря внимателно в лицето на Дерла, но не видя в безизразността ѝ нищо изкуствено.

— Около петдесет, ваше величество. — Тя намигна на Вейлин. — Искаше да ме пребие до смърт и да чука трупа ми.

— Да, наистина извратен тип — призна кралят. — Само че богат и освен това популярна фигура в двора. Щом осъзнах колко полезна можеш да бъдеш, трябваше да похарча значителни средства, за да уредя привидното ти самоубийство и освобождаването ти.

— За което винаги ще съм ви благодарна, ваше величество.

— Така и трябва. Виждаш ли, Вейлин, задължение на краля е да издирва талантливите сред своите поданици, за да може да им възложи полезна служба. Имам няколко като Дерла, скрити из четирите васалии, и всички докладват директно на мен. Получават доста злато и удовлетворението да знаят, че техните усилия пазят сигурността на

това кралство. — Кралят изведнъж доби уморен вид, опря брадичка на дланта си и потърка очите си. — Докладът ти от миналата седмица — каза той на Дерла, — повтори го на лорд Вейлин.

Тя кимна и заговори с официален, отработен тон.

— На седмия ден от пренсур се намирах в уличката зад кръчмата „Беснеещият лъв“ и наблюдавах една къща, за която знаех, че се посещава от Отричащи от сектата на Асцендентите. Към полунощ в къщата влязоха много хора, включително висок мъж, жена и момиченце на около петнайсет години, които пристигнаха заедно. След като бяха влезли, аз проникнах вътре през улея за въглища в мазето. От мазето можах да чуя еретичните обреди, които се извършваха в стаята горе. След около два часа стигнах до заключението, че срещата е към края си, излязох от мазето и се върнах в уличката, откъдето видях как същите трима си тръгват заедно. Нещо у високия мъж ми се струваше познато, затова реших да ги проследя. Те се отправиха към северния квартал, където влязоха в голяма къща над мелницата при Стражевия завой. Докато мъжът влизаше, светлината на лампите огря лицето му и успях да разпозная в него лорд Кралик Ал Сорна, бивш Военачалник и Първи меч на Кралството.

Изглежда Вейлин с лишен от любопитство поглед, в който нямаше нито страх, нито опасения. Кралят почеса разсеяно сивата четина по брадичката си.

— Не винаги е било така, знаеш ли? — рече той. — С Отричащите. Като бях момче, те живееха сред нас, предпазливо, но ги търпяхме. Първият ми учител по фехтовка беше Търсач, и то добър човек. Ордениите ни предупреждаваха за тях, но никога не са призовавали за забрана на техните практики, в края на краищата ние сме земя на изгнаници, прокудени към тези брегове преди столетия от хора, които биха ни убили заради нашата Вяра и нашите богове. Вярата винаги е била господстваща, разбира се, първа в списъка от религии, но редом с нея съществуваха и други, и макар че сред ПравOVERните имаше много, на които това не им харесваше, повечето хора като че ли не се интересуваха особено. А после дойде Червената ръка.

Ръката на краля посегна към яркочервените белези по шията му и очите му се премрежиха от спомени.

— Наричаха я Червената ръка заради белезите, които оставя, като одраскване от нокти по шията. Появят ли се, пиши се умрял. Представяш ли си, Вейлин, цялата земя опустошена за няколко месеца. Помисли си за всички, които познаваш — мъже, жени или деца, няма значение. Помисли си за всички тях и после си ги представи половината мъртви. Представи си ги умрели от пагубна болест, която ги кара да беснеят, да се мятат и да пицят, докато повръщат собствените си вътрешности. Телата се трупаха на камари, никой не беше в безопасност, страхът се превърна в единствената вяра. Не можеше да е просто още една чума, не и това. Трябваше да е дело на Мрачното. И така, очите ни се насочиха към Отричащите. Те страдаха също като нас, но понеже бяха по-малко на брой, изглеждаше, че страдат по-малко. Тълпи почнаха да кръстосват градовете и полята, издирваха ги и ги убиваха. Някои секти бяха заличени и вярванията им изгубени завинаги, а останалите бяха прокудени. Докато яростта на Червената ръка утихне, останаха само Вярата и кумбраелският бог. Останалите бяха скрити, извършваха преклоненията си на тъмно, вечно уплашени да не бъдат разкрити.

Очите на краля отново се фокусираха и се втренчиха във Вейлин със студена пресметливост.

— Изглежда, баща ти е развил нездравословни интереси, Млади ястребе.

Кръвната песен се върна, силна и остра, по-гръмка, отколкото я бе чувал някога, и с по-ясно послание, отколкото си спомняше. В тази стая се таеше огромна опасност. Опасност от знанието, което притежаваше курвата шпионка. Опасност от кралските замисли. Но най-вече опасността от кръвната песен, която му подсказваше да ги убие и двамата.

— Аз нямам баща — каза той прегракнало.

— Може би. Но имаш сестра. Малко е младичка да бъде окачена в клетка на стените на двореца с изтръгнат език, след като е била изложена на грижите на Четвъртия орден в Черната твърд. Предполагам, и майка ѝ също. Ще ги окачат една до друга да си ломотят безсмислици, дорде не изнемогнат от глад и не дойдат враните да кълват плътта им, докато са още живи. Искаше по-добра причина. Ето ти я.

Тъмни очи, също като неговите, малки ръчички, стискащи зимничетата. „Мама каза, че ще дойдеш да живееш с нас и ще ми бъдеш брат...“

Кръвната песен виеше. Ръцете му потръпваха. „Никога досега не съм убивал жена — помисли си. — Нито пък крал.“ Гледаше как старецът се прозява и търка болнавите си колене и мислеше колко лесно би било да хване крехкия му врат и да го прекърши като суха съчка. Колко приятно би било...

Стисна юмруци, укроти треперенето и се тръшна тежко на стола. И кръвната песен секна.

— Всъщност — каза кралят и се надигна с мъка — не мисля, че ще остана за сладките. Моля, наслади им се с моите комплименти. — Сложи костеливата си ръка на рамото на Вейлин. „Като нокти на бухал.“ — Предполагам, не е нужно да те уча какво да кажеш, когато аспект Арлин потърси съвета ти.

Вейлин отказа да го погледне, разтревожен, че кръвната песен ще се върне. Само кимна сковано.

— Прекрасно. Дерла, моля те, поостани малко. Сигурен съм, че лорд Вейлин има още въпроси.

— Разбира се, ваше величество. — Тя направи още един съвършен реверанс, докато кралят си тръгваше. Вейлин остана седнал.

— Може ли да седна, милорд? — попита го Дерла.

Той не каза нищо, затова тя се настани срещу него.

— За мен е голямо удоволствие да се запозная с толкова изтъкнат лорд като вас — заяви тя. — Разбира се, имала съм си доста работа с лордове. Негово величество винаги се интересува от навиците им, колкото по-отвратителни, толкова по-добре.

Вейлин не каза нищо.

— Чудя се дали всички истории за вас са верни? — продължи тя. — Сега като ви видях, си мисля, че е възможно. — Изчака той да заговори и се размърда неловко, когато не получи отговор. — Вдовицата доста се бави с тези нейни сладки.

— Сладките няма да дойдат — каза ѝ Вейлин. — И нямам никакви въпроси. Той те остави тук, за да те убия.

Срещна очите ѝ и за първи път видя в тях истинска емоция: страх.

— Вдовицата Норна без съмнение е веща в потайното отървяване от трупове — продължи той. — Предполагам, че през годините той е водил тук немалко нищо неподозираща глупаци. Глупаци като нас двамата.

Очите ѝ се стрелнаха към вратата, а после се върнаха към него. Устата ѝ се присви, преглъщайки предизвикателствата и провокациите. Тя знаеше, че не може да се бори с този човек.

— Аз не съм беззащитна.

— Имаш нож в корсажа и още един отзад на кръста. Предполагам, че иглата в косата ти също е доста остра.

— Служих добре и вярно на крал Янус в продължение на пет години...

— На него не му пука. Знанието, което притежаваш, е твърде опасно.

— Имам пари...

— На мен не ми трябва богатства. — Кесията със синия камък висеше тежко на колана му. — Изобщо.

— Е... — Тя се отдръпна от масата и остави ръцете си да паднат край тялото, надигна полите си, за да покаже разтворените си колене, а върху устните ѝ заигра още една полуусмивка, не по-искрена от първата. — Поне ми окажи любезността да ме чукаш преди това, а не след това.

Смехът замря върху устните му. Той извърна поглед и стисна ръце върху масата.

— От моя страна не те заплашва нищо, но не и от негова. Трябва да напуснеш града, а ако можеш и Кралството. И никога не се връщай.

Тя бавно се надигна и тръгна предпазливо към вратата. Посегна към дръжката, скрила другата си ръка зад гърба, без съмнение стискаше ножа. Завъртя дръжката и спря.

— Баща ви е извадил късмет със син си, милорд.

После изчезна, а вратата се затвори бавно на зле смазаните си панти.

— Аз нямам баща — промълви тихо Вейлин на празната стая.

3.

Навътре от алпиранския бряг шубраците отстъпваха място на обширна пустиня, брулена от силен южен вятър, който вдигаше пясъчни вихрушки и ги носеше над дюните като духове. Армията се придържаше към края на пустинята и напредваше към Унтеш в колона, дълга над две мили. На Вейлин тя му напомняше за голяма змия, като онази, която бе видял веднъж как се измъкна от клетката си на един кораб от Далечния запад — беше се изтегнала по цялата палуба, а люспите ѝ блестяха на слънцето също като копията на Кралската гвардия сега.

Стоеше на едно каменисто възвишение на няколко мили пред главната колона и пиеше от манерката си. Наблизо Плюй дъвчеше оскъдните листа на един пустинен храст. Френтис и разузнавачите му, или каквото бе останало от тях след битката на брега, се бяха настанили на лагер до възвишението и наблюдаваха източния хоризонт.

Вейлин се замисли за битката преди два дни, за мъжа в бяло и групата, дошла да моли за тялото му, четирима мъже със сурови лица от Имперската гвардия, които изникнаха от пустинята и настояха да видят Военачалника. Ал Хестиан излезе да ги посрещне на кон, следван от светилата на армията. Устрои официална церемония, която алпиранците пренебрегнаха — останаха на седлата. Тъкмо четеше кралската прокламация за анексиране на трите града Унтеш, Линеш и Марбелис, когато един от гвардейците го прекъсна по средата на изречението — добре сложен мъж с посивяла коса, който говореше почти идеално езика на Кралството:

— Спести си дърдоренето, северняко. Дойдохме за тялото на Ерухин. Дайте ни го или ни убийте, няма да си тръгнем без него.

Хладнокръвието на Ал Хестиан му изневери и лицето му пламна от гняв.

— Какъв е този Ерухин?

— Мъжът в бяло — каза Вейлин. Не го бяха поканили да се присъедини към преговорите, но той все пак бе спрял коня си в края на

групата: знаеше, че Военачалникът няма да иска да прави сцена, като го отпрати, не и в такъв светъл момент като първата му среща с врага. — Ерухин, нали? — попита той гвардееца.

Очите на мъжа се впиха в него, огледаха го от главата до петите и проучиха лицето му.

— Ти ли беше? Ти ли го уби?

Вейлин кимна. Озъбен, един от другите гвардейци изтегли наполовина сабята си, преди сивокосият да го спре със сурова заповед.

— Кой беше той? — попита Вейлин.

— Името му бе Селиесен Макстор Алуран — отвърна гвардеецът. — Ерухин, или Надеждата на вашия език. Избраният наследник на императора.

— Предайте на императора нашите съболезнования — намеси се Военачалникът. — Такава скръбна загуба е достойна за съжаление, но ние идваме само за онова, което ни принадлежи по...

— Дошли сте да завоювате и да плячкосвате, северняко — сръза го сивокосият. — В тези земи ще намерите само смърт. Няма да има повече преговори, няма да има повече приказки, ще ви избием всички, както вие убихте нашата Надежда. Не очаквайте милост. А сега, дайте ни тялото му.

Лорд Дарнел отпи от манерката си и повъртя виното в уста, преди да го изплюе в нозете на коня на гвардееца.

— Този човек нарушава правилата на парламентърството с неуважителното си държане, милорд — каза той на Ал Хестиан. — Явно иска да му вземем живота.

— Не. — Вейлин пришпори коня си и застана между двете групи. Обърна се към гвардееца. — Аз ще ви отведа до тялото.

Усещаше яростта на Военачалника, докато язدهа към трупа, усещаше омразата на лорд Дарнел и си спомни нещо, което му бе казал аспект Арлин: „Самовлюбените хора мразят онези, които се опитват да затъмнят славата им.“

Гвардейците слязоха от конете и вдигнаха трупа на Надеждата върху едно товарно животно. Сивокосият затегна ремъците, придържачи тялото към коня, и се обърна към Вейлин. В очите му блестяха сълзи.

— Как ти е името? — попита с дрезгав глас.

Вейлин не се сещаше за причина да не му каже.

— Вейлин Ал Сорна.

— Доброто ти отношение не отслабва омразата ми, Вейлин Ал Сорна, Ерухин Махтар, Убиецо на Надеждата. Честта ми говори, че трябва да отнема собствения си живот, но омразата ще ме пази жив. Отсега нататък ще поемам всеки свой дъх с една-едничка цел — да видя края ти. Аз се казвам Нелиесен Нестер Хеврен, капитан на Десета кохорта от Имперската гвардия. Не го забравяй.

След тези думи той и другарите му яхнаха конете и се отдалечиха.

„Понякога Вярата иска от нас всичко, което имаме.“ Отново думи на аспекта, изречени в онзи ден миналата зима, когато крачеше с Вейлин по снега, застлал тренировъчния плац, и слушаше какво има да му каже за плановете на краля. Денят беше студен, по-студен от обичайното за месец уеслин, новаците тичаха, препъвайки се в снега, биеха се и търпяха първанията на пръчките на инструкторите.

— Тази война няма да е като никоя друга, която сме виждали — каза аспекът, от устата му излизаше пара. — Ще дадем големи жертви. Много от братята ни няма да се върнат. Разбираш ли това?

Вейлин кимна. Дълго време бе слушал аспекта и откри, че вече не са му останали думи.

— Но ти трябва да се върнеш, Вейлин. Бий се толкова усърдно, колкото е нужно, и убивай колкото се налага. Независимо колко от войниците и братята ти загинат, ти ще се върнеш в това Кралство.

Вейлин кимна пак и аспекът се усмихна. Това бе единственият път, когато Вейлин го бе виждал да се усмихва след онзи първи ден край портата на Дома на ордена преди толкова много години. По някакъв начин това караше аспекта да изглежда стар, кожата покрай очите и тънките му устни се сбръчкваше. По-рано никога не му бе изглеждал стар.

— Понякога толкова ми напомняш за майка си — каза тъжно аспекът, после се обърна и се отдалечи. Високата му фигура се движеше през снега без ни най-малка нестабилност...

Белег дотича на възвишението, като вдигаше облак прах. В устата му висеше заек. Големите зайци, изглежда, се множаха обилно в полупустинните земи и Кралската гвардия също като Белег бързо се възползва от лесния дивеч. Робската хрътка пусна заека в краката на Вейлин и нададе късия си дрезгав лай.

— Благодаря ти, гламаво псе. — Вейлин го почеса по врата. — Можеш ти да го изядеш. — Вдигна заека и го хвърли надолу по хълма, а Белег се втурна след него с радостен лай.

— Обикновено го оставяш, когато тръгваме на кампания — каза Френтис, като седна и отпуши манерката си.

— Помислих, че ще се зарадва на нови ловни полета.

— Значи това е бил синът на императора, така ли? — попита Френтис. — Мъжът в бялата броня.

— Избраният му наследник. Изглежда, императорът избира наследника си измежду своите поданици.

Френтис се намръщи.

— Защо пък ще го избира?

— Мисля, че е свързано с боговете им.

— Бих предположил, че ще избере някой, който се бие по-добре. Тъпото копеле не можеше даже да седи на коня като хората. — Въпреки несериозния тон на по-младия си брат Вейлин усещаше загрижеността му. — Всъщност изобщо нямаше работа там.

— Не се тревожи за мен, братко. — Ухили се на Френтис. — Сърцето ми не е толкова натежало.

Френтис кимна и обърна очи към обширната пустиня, проснала се на юг.

— Не съм съвсем сигурен защо кралят иска толкова отчаяно тази земя. Тук има само пясък и храсталаци. Не съм виждал дърво, откакто слязохме на сушата.

— Дойдохме да търсим онова, което ни принадлежи по право според един стар договор, и да отмъстим за злините, причинени ни от Империята на Отричащите.

— Да, чудех се за това. Знаеш ли, единствените алпиранци, които съм виждал някога, бяха моряци и търговци около пристанището. Обличаха се странно, но не ми изглеждаха по-различни от всички други моряци и търговци — гонеха курвите и гледаха да докопат някоя пара, както правят хората като тях, но ми се виждаха по-учтиви от повечето. Не си спомням някое от другарчетата ми на улицата да е било отвлечено и измъчвано с Мрачни ритуали, освен мен, разбира се, но Едноокия не беше алпиранец.

— Да не подлагаш на съмнение кралската дума, братко?

Ръцете на Френтис се размърдаха под плаща му: без съмнение отново опипваха мрежата от белези.

— И неговата, и на всеки друг, ако реша, че се налага.

Вейлин се засмя.

— Добре, продължавай в същия дух.

— Милорд! — извика един от разузнавачите и посочи към източния хоризонт.

Вейлин отиде от другата страна на възвишението и се взря в далечината. Видя леко блещукане в маранята, издигаща се от нажежените пясъци.

— Какво е?

— Аз го виждам. — Френтис бе вдигнал далекогледа — скъпа вещ от медни тръби, с калъф от кожа на акула. Вейлин смяташе, че е по-добре да не пита откъде го е взел, макар че си спомняше, че капитанът на мелденейската галера, която ги докара до тези брегове, имаше подобен инструмент. Също като при Баркус, крадливите инстинкти на Френтис така и не бяха отшумели напълно.

— Колко са?

— Не ме бива в преценките, братко, както добре знаеш. Но да ме шибат отзад, ако не са поне колкото нас и още една трета отгоре.

— Знам, че знаеш къде е. — Погледът на Военачалника бе потъмнял от безгранична враждебност.

— Милорд? — Вейлин се беше разсеял от гледката в равнината пред тях, хиляди алпирански войници, строени в офанзивна формация и напредващи с уверена крачка към възвишението, където се намираха те. Военачалникът беше заповядал на Вейлин да доведе целия си полк и да издигне знамето си на най-високия прът, който успеят да намерят. На западния склон, скрити от очите на алпиранците, чакаха пет хиляди кумбраелски стрелци. Официално стрелците бяха приносят на васален лорд Мустор към кампанията, проява на вяроност след онова, което бе добило известност като Бунта на узурпатора, но на практика бяха наемници, продаващи уменията си на краля, и сред тях нямаше нито един кумбраелски благородник. От двете страни на възвишението пехотата на Кралската гвардия беше строена по полкове, в четири редици. В тила нилсаелският контингент от пет хиляди души лека

пехота чакаше, ограден от десетте хиляди конници на Кралската кавалерия отдясно и от ренфаелските рицари отляво. Зад тях стояха четири конни роты от Шестия орден, редом с принц Малциус, който командваше трите роты на Кралската конна гвардия. Това беше най-многобройната армия, събирана някога в Обединеното кралство, и се готвеше за първата си голяма битка — нещо, което, изглежда, не вълнуваше особено Военачалника.

— Копелето, което ме остави с това. — Ал Хестиан вдигна дясната си ръка и шипът, стърчащ от кожата накрайник върху чукачето му, заблестя на ярката дневна светлина. Погледът му беше прикован във Вейлин, сякаш Ал Хестиан не забелязваше напредващата алпиранска войска. — Ал Сендал. Знам, че не си го открил убит от някакъв въображаем звяр.

Вейлин бе изненадан, че Военачалникът е решил да се разположи на възвишението, макар да предполагаше, че оттук му се открива добър изглед към околния терен. Но бе още по-изненадан от момента, който е избрал за оплаквания.

— Милорд, този разговор вероятно може да почака...

— Знам, че смъртта на сина ми не е била убийство от милосърдие — продължи Военачалникът. — Знам кой му желаше злото и знам, че ти беше негов инструмент. Ще намеря Ал Сендал, бъди сигурен в това. Ще си уредя сметките с него. Ще спечеля тази война за краля, а после ще се оправя с вас.

— Милорд, ако не настоявахте толкова да избивате невинни пленници, все още щяхте да имате ръка, а аз все още щях да имам брат. Вашият син ми беше приятел и му отнех живота, за да му спестя болката. Кралят е доволен от моя отчет и в двата случая и като слуга на Короната и Вярата нямам какво да добавя и по двете теми.

Изгледаха се в студено мълчание. Лицето на Военачалника трепереше от ярост.

— Крий се зад Ордена и краля, щом искаш — процеди той през стиснати зъби. — Това няма да те спаси, когато тази война бъде спечелена. Нито теб, нито някой от братята ти. Ордениите са напад за Кралството, издигат родени в канавките отрепки да властват над по-добрите от тях...

— Татко! — Наблизо стоеше висок младеж с деликатни черти, лицето му бе сковано от смущение. Носеше униформата на капитан от

Двайсет и седми кавалерийски полк, върху нагръдника му трепкаше перо от врана, а на гърба си носеше дълъг меч със син камък на дръжката. На колана си носеше волариански къс меч. — Врагът — каза Алуциус Ал Хестиан и кимна към напредващата през равнината войска, — изглежда, не смята да си губи времето.

Вейлин очакваше Военачалникът да избухне, но вместо това той изглеждаше почти огорчен. Преглътна гнева си, издул ноздри от раздражение. Хвърли един последен отровен поглед на Вейлин и се отдалечи, за да застане под собственото си знаме — елегантна алена роза в контраст с характера на собственика си, — а личната му стража от Черни ястреби се склочи около него, като хвърляше подозрителни погледи на заобикалящите ги Вълчи бегачи. Двамата полка хранеха силна неприязън един към друг и когато се срещаха в столицата, най-често превръщаха кръчмите и улиците в бойно поле. Вейлин много се стараеше да ги държи далече едни от други по време на прехода.

— Чака ни тежък и горещ ден, милорд — каза Алуциус и Вейлин долови насилени хумор в гласа му. Беше разочарован да открие, че Алуциус е приел назначение в полка на баща си: надяваше се младият поет да е видял достатъчно кръв във Високата твърд. През годините оттогава се срещаха рядко, разменяха си любезности в двореца, когато кралят го повикаше там за някоя безсмислена церемония. Знаеше, че Алуциус си е възвърнал дарбата, че сега творбите му се четат нашир и надлъж и младите жени жадуват за компанията му. Но тъгата още се спотайваше в очите му, отпечатък от видяното във Високата твърд.

— Нагръдникът ти трябва да е по-стегнат — каза му Вейлин. — И можеш ли изобщо да изтеглиш това нещо от гърба си?

Алуциус се усмихна, макар и малко насила.

— Вечният учител, а?

— Защо си тук, Алуциус? Баща ти ли те накара?

Фалшивата усмивка на поета повехна.

— Всъщност баща ми каза, че трябва да си остана при драсканиците и благородните курветини. Понякога си мисля, че на него дължа уменията си с думите. Както и да е, убедих го, че една хроника на славната му кампания, написана от най-прочутия млад поет на Кралството, силно ще увеличи благосъстоянието на семейството ни. Не бери грижа за мен, братко. Забранено ми е да се отдалечавам на повече от една ръка разстояние от него.

Вейлин погледна към приближаващата се алпиранска армия, с безчетните знамена на кохортите им, издигащи се от множеството като гора от коприна, и с надигащата се какофония от тръбите и бойните им песни.

— В тази битка няма да има безопасно място — каза той и кимна към късия меч на кръста на Алуциус. — Помниш ли още как се използва това?

— Упражнявам се всеки ден.

— Добре, стой близо до баща си.

— Ще стоя. — Алуциус му протегна ръка. — За мен е чест да служа отново с теб, братко.

Вейлин стисна ръката му по-силно, отколкото възнамеряваше, погледна го в очите и повтори:

— Стой близо до баща си.

Алуциус кимна, пусна една последна смутена усмивка и тръгна към групата на Военачалника.

„Планове в плановете — заключи Вейлин, размишлявайки върху думите на лорд Ал Хестиан. — Янус му обещава моята смърт в замяна на победа. Аз спасявам сестра си, а Военачалникът получава възмездие за сина си.“ Опита се да пресметне колко ли сделки и измами трябва да е въртял кралят, за да ги докара на тези брегове. Настоятелните искания към васален лорд Терос да доведе толкова много от най-добрите си рицари. Незнайната цена, договорена с мелденейците, за да прекарат армията през морето. Зачуди се дали Янус някога изпуска от поглед паяжината, която тъче, дали паякът понякога губи някоя от нишките си, но самата идея за това бе абсурдна. Янус можеше да забрави кроежите си не повече, отколкото принцеса Лирна да забрави прочетените от нея думи. Замисли се пак за аспекта, за заповедите, които бе получил, и как, въпреки цялата си сложност, паяжината на стареца се оказваше напълно безсмислена.

— ЕРУХИН МАХТАР!

Викът се надигна от всеки човек в полка; достатъчно силен, за да стигне до ушите на напредващите алпиранци, достатъчно силен, за да бъде чул през собствените им песни и призови.

— ЕРУХИН МАХТАР! — Мъжете размахаха алебардите си и стоманата заблестя на слънчевата светлина, докато продължаваха да крещят думите, на които ги бяха научили. — ЕРУХИН МАХТАР! — От върха на хълма Джанрил размахваше знамето на прът, висок двайсет стъпки, и тичащият вълк се къдреше на вятъра така, че се виждаше от цялата равнина. — ЕРУХИН МАХТАР!

Най-близките до хълма алпирански кохорти вече започваха да реагират: строят им се развали, когато войниците ускориха ход, забравили за ритмичните удари на барабанчиците и тласкани от подигравателния вик на Вълчите бегачи:

— ЕРУХИН МАХТАР!

„Военачалникът беше прав“, реши Вейлин, докато гледаше как дисциплината на челната алпиранска кохорта рухва напълно, редиците им се разпиляват и мъжете се втурват напред към хълма, ревейки от ярост. „Онзи гвардеец ни даде оръжие. Думите и знамето. Ерухин Махтар. Убиецът на Надеждата е тук, елате да го докопате.“

И те идваха. Кохортите от двете страни на атакуващите мъже също развалиха строя си и се понесоха след тях. Лудостта се разпространи назад по редиците, все повече и повече формации забравяха за дисциплината и се втурваха презглава към хълма.

— Няма голям смисъл да чакаме — каза Вейлин на Дентос. Беше заел позиция при стрелците, приготвил собствения си лък, със стрела на тетивата. — Стреляйте веднага щом влязат в обсега ни. Това може да ги накара да тичат по-бързо.

Дентос вдигна лъка си и се прицели внимателно, а хората му последваха примера му. После пусна стрелата, която описа дъга към атакуващите алпиранци, следвана от облак от още двеста стрели. Мъже падаха, някои се изправяха и продължаваха атаката, други оставаха да лежат неподвижно. На Вейлин му се стори, че видя как няколко се опитват да пълзят напред въпреки стрелите, забити дълбоко в гърдите или шията им. Той самият пусна бързо четири една след друга: дъждът от стрели се усилваше до истинска буря. И през цялото време подигравателният вик на полка не секваше:

— ЕРУХИН МАХТАР!

Сигурно поне сто алпиранци бяха паднали, докато кохортите стигнат до средата на склона, само че те не показваха никакви признаци на разколебаване, даже напротив, щурмът им набра скорост.

Подножието на хълма гъмжеше от мъже, които се мъчеха да го изкатерят и да погубят Убиеца на Надеждата. Вейлин видя как целият алпирански строй бе развален от атаката, как кохортите по фланговете се колебаят, чудейки се дали да нападнат Кралската гвардия пред себе си, или да се обърнат и да се насочат към хълма. „Тази битка вече е спечелена“, осъзна той. Алпиранската армия беше като вол, подмамен за заколение с бала слама. „Остава само касапницата.“ Каквито и недостатъци да имаше Военачалникът, беше талантлив тактик.

Когато вълната от връхлитащи алпиранци стигна на двеста крачки от тях, Военачалникът накара сигналчиците си да дадат знак на кумбраелските стрелци да се придвижат до върха. Те пристигнаха на бегом, приготвили дългите си лъкове, и посегнаха към стрелите, гъсто набучени в песъчливата почва на върха на хълма. И започнаха да стрелят без никакво бавене, както им бе наредено.

Вейлин много пъти се бе сражавал срещу кумбраелци и отлично познаваше смъртоносните им умения с дългия лък, но никога не бе виждал техния дъжд от стрели. Въздухът засвистя като дъха на гигантска змия, когато хиляди стрели полетяха към атакуващите пълчища и предизвикаха мощни стенания от шок и болка, щом улучиха целите си. Сякаш всички алпиранци в челните роти рухнаха изведнъж, петстотин човека или повече, съборени на пясъка от този залп. Небето над главата на Вейлин потъмня от стрели, докато кумбраелците продължаваха да сипят смърт. Той хвърли поглед назад и се удиви на скоростта, с която мъжете грабваха стрелите от земята, изпъваха лъковете и стреляха. Видя един да пуска цели пет, докато първата стигне до целта си.

Алпиранците бяха принудени да забавят устрема си, докато се мъчеха да се покатерят по телата на мъртвите и ранените си другари, вдигнали ръце и щитове, за да се предпазят от смъртоносния дъжд, макар че това изглеждаше слаба защита. Но продължаваха да напират, подтиквани от гнева. Някои се препъваха напред през все по-гъстия килим от мъртъвци, с множество стрели, стърчащи от бронята им. Когато се добраха на петдесет крачки от върха, Военачалникът даде сигнал на полковете на Кралската гвардия от двете страни на хълма да тръгнат напред. Те потеглиха с бърза крачка, насочили копията, и изтласкаха разкъсаната алпиранска линия назад. Отначало алпиранските кохорти се огънаха, но бързо събраха сили и строят им

устоя, докато конните стрелци в тила им реагираха, като препуснаха успоредно на бойната линия, пращайки стрели към Кралската гвардия над главите на другарите си.

Вдясно се надигна облак прах, когато алпиранската конница се събра за контраатака срещу фланга на Кралската гвардия. Военачалникът съзря опасността и сигналчиците му трескаво заразмахваха флагчетата, за да вкарат в действие собствената му кавалерия. Спретнатите редици на конниците от Кралската гвардия се раздвижиха и се вдигна още прах, докато маневрираха, за да посрещнат алпиранците. Нестройният зов на сто тръби възвести началото на атаката и десет хиляди коня се втурнаха срещу напредващите алпирански кавалеристи, за да се сблъскат с грохот с тях. През праха можеше да се зърне кипящото меле, мъже и коне падаха и се надигаха сред трясъка на оръжия, а после облакът се сгъсти толкова, че вече нямаше как да се прецени накъде върви схватката, макар да бе ясно, че атаката на алпиранците е спряна. Пехотинците на Кралската гвардия продължаваха безпрепятствено настъплението си и дясната част на алпиранската линия започна да се огъва под натиска.

Който и да командваше алпиранската войска, със закъснение започна да прегрупира силите си: прати останалите резерви от пехотата да подсилят разпадащата се линия и пет кохорти се втурнаха напред да спрат устрема на Кралската гвардия. Но вече бе прекалено късно — алпиранският строй поддаде и се разкъса и Кралската гвардия се изля през пролуката, за да нападне съседните алпиранци в тил. За няколко минути цялата линия се разпадна под натиска. Тъй като не бе човек, който пропуска възможностите, Военачалникът хвърли в боя рицарите на васален лорд Терос. Масата от брони и конска плът премина с гръм през останките от алпиранския десен фланг, после се извъртя, като сееше смърт сред алпиранците, които продължаваха да се стичат в подножието на хълма въпреки кумбраелския дъжд от стрели.

Алпиранската линия отляво започна да рухва, щом войниците видяха опустошението, на което са подложени другарите им при хълма. Паниката обзе една кохорта и целият ѝ състав си плю на петите въпреки заповедите на командирите. Кралската гвардия се устреми в пролуката, още кохорти побягнаха и цялата линия се разпадна. Скоро

хиляди алпиранци се отдалечаваха тичешком през равнината, като вдигаха облак прах, толкова висок, че затъмни слънцето и хвърли сянка върху битката.

На склона пред Вейлин оцелелите алпиранци най-после правеха опити да избегнат обединената ярост на дъжда от стрели и атаката на ренфаелските рицари. Твърде изтощени, за да бягат, някои просто си тръгнаха с клатушкане, стиснали раните си или забитите в телата им стрели; бяха прекалено капнали дори за да се защитават, когато рицарите пришпориха конете си сред тях и развъртяха боздугани и мечове. Тук-там някои групички продължаваха да се бият, островчета на упорита съпротива сред океана от стомана и коне, но скоро бяха надвити. Нито един човек не стигна на меч разстояние от върха и Вълчите бегачи не загубиха нито един войник.

Вдясно все по-растящият пращен облак говореше за нестихващата ярост на алпиранската кавалерия и Военачалникът заповяда на ротите на Ордена да се включат в мелето. Братята в сини плащове скоро бяха погълнати от праха и само след минути алпиранските ездачи започнаха да се появяват, галопирайки на запад, а по устите и хълбоците на конете им течеше пяна. От хилядите конници, опитали се да пробият фланга на Кралската гвардия, бяха оцелели само няколко души.

Вейлин хвърли поглед нагоре към бледия диск на слънцето, обагрен в червено от праха. „Ще станеш свидетел на смъртоносна жътва под кърваво слънце...“ Думи от един сън, изречени от призрака на Нерсус Сил Нин. Мисълта, че знаменieto от съня може да е свързано с бъдещето му, остави в гърдите му неприятен мраз. Изстиващото тяло в снега, тялото на някой, когото бе обичал, някой, когото бе убил...

— В името на Вярата! — възкликна Дентос до него, взираше се в гледката пред тях със смесица от благоговение и отвращение. — Никога не съм виждал такова нещо.

— И не очаквай да видиш пак — отвърна Вейлин. Тръсна глава, за да прогони остатъците от съня. — Това, с което се сблъскахме днес, бяха само обединените гарнизони от северния бряг. Когато истинската армия на императора дойде на север, съмнявам се, че ще ни предоставят толкова лесен триумф.

4.

Домът на губернатора в Унтеш се намираше на върха на живописен хълм, издигащ се над пристанището, където мачтите на потопената търговска флота на града стърчаха от водата като гора. Градините на имението изобилстваха от маслинови горички, статуи и редици акациеви дървета. За тях се грижеше малка армия от градинари, които бяха продължили да изпълняват без прекъсване ежедневните си задължения, след като Военачалникът се настани там. Останалата част от прислугата бе реагирала по подобен начин: вършеха си работата с безмълвна сервилност, която обаче с нищо не облекчаваше несигурността на Военачалника. Охраната му наблюдаваше прислужниците с навъсена бдителност и храната му беше опитвана по два пъти, преди да се поднесе на трапезата му. Нямото подчинение на прислугата като цяло се споделяше от повечето жители на града. Имаше малко неприятности, когато няколко десетки ранени войници, оцелели от сражението, което стана известно като Кървавия хълм, предприеха хаотична атака на главната порта, докато през нея влизаха първите полкове от Кралската гвардия, и срещнаха предсказуемия си край. Но в по-голямата си част алпиранците бяха бездейни, явно по заповед на своя губернатор, който, преди да изпие отрова заедно със семейството си, бе издал прокламация, в която нареждаше да не се оказва съпротива. Явно тъкмо той бе командвал алпиранските части при Кървавия хълм и след като бе осъзнал, че вече има достатъчно кръв на съвестта си, бе решил да не се изправя пред своите богове с още нещо, което да натежи на везните против него.

Въпреки липсата на съпротива Вейлин виждаше неприязънта на хората във всеки бегъл поглед, който му хвърляха, срама, който ги караше да си вършат безмълвно работата и да избягват погледите на нашествениците. Без съмнение мнозина бяха изгубили синове и съпрузи при Кървавия хълм и щяха да таят тихата си злоба в очакване на неминуемия отговор на императора. Атмосферата в града бе потискаща и се влошаваше от настроението на Кралската гвардия, вкиснало се още преди да влязат през портата: победното им ликуване

бе помрачено от решението на Военачалника да изостави най-тежко ранените и от забраната за разграбване на най-новия град на Кралството. В деня след пристигането им на централния площад бе издигната бесилка, от която висяха три трупа, всичките на мъже от Кралската гвардия. На вратовете им бяха окачени табелки, които обявяваха единия за крадец, другия за дезертър, а третия за изнасилвач. Заповедите на краля бяха ясни — бойците трябваше да превземат градовете, не да ги съсипват, а Военачалникът не изпитваше никакви угризения да следва безпрекословно заповедите му. Мъжете бяха започнали да го наричат Кървавата роза, в мрачна подигравка със семейния му герб. Изглежда, уменията на Ал Хестиан да постига победи се равняваха на таланта му да си навлича омразата на хората си.

Вейлин мина с Плюй по оградената с акации алея, водеща от портата на имението към двора, слезе и подаде юздите на един коняр. Мъжът стоеше неподвижно, със сведена глава, забил очи в земята, кожата му лъщеше от пот под жаркото следобедно слънце. Вейлин забеляза как треперят ръцете му. Огледа се и видя, че другите коняри са заели същата поза: всички стояха като истукани и отказваха да го погледнат или да се погрижат за коня му, готови да си понесат последствията. „Ерухин Махтар“, помисли си той с въздишка и върза Плюй за един близък стълб, като остави поводите му достатъчно дълги, за да стигне до хранилката.

Съветът вече заседаваше в главната зала на къщата — голяма облицована с мрамор стая с впечатляваща украса от мозайки по стените и пода, които изобразяваха сцени от легендите за най-важните алпирански богове. Както обикновено, дискусиата бързо се бе изродила в разпален спор. Барон Бандерс, когото Вейлин веднъж бе видял пребит до безсъзнание от лорд Дарнел на Летния панаир и който оттогава си бе възвърнал положението на главен поддръжник на васален лорд Терос, си разменяше обиди с граф Марвен, командир на нилсаелския контингент. Сред врявата се долавяха думите „нагъл селяк“ и „тъп конеебач“, докато двамата се сочеха с пръст и се опитваха да се освободят от държащите ги ръце на придружителите им. След Кървавия хълм между нилсаелците и останалата част от армията къкреше известна омраза, тъй като на техния контингент не бе заповядано да тръгне напред преди врагът да бъде обърнат в бягство, а

и повечето изглеждаха по-заинтересовани от ограбването на алпиранските трупове, отколкото от преследване на разбитата армия.

— Закъснявате, лорд Вейлин — отекна през врявата гласът на Военачалника и спорът заглъхна.

— Имах много да яздя, милорд — отвърна Вейлин. Ал Хестиан бе заповядал неговият полк да се настани на лагер в един оазис на цели пет мили извън градските стени, уж за да пази източника на прясна вода за следващия им преход, но също така и като разумна предпазна мярка срещу възможна насилствена реакция от страна на жителите към продължителното пребиваване на Вейлин зад стените. Освен това така Военачалникът имаше възможност да го укори за къснението всеки път, когато свикаше съвет.

— Ами язди по-бързо — срязва го Военачалникът. — Стига толкова — обърна се към двамата ядосани лордове, които сега се въсеха един срещу друг в свирепо мълчание. — Спестете си енергията за врага. И преди да попитате, барон Бандерс — не, няма да вдигна забраната за дуели. Върнете се по местата си.

Вейлин зае единствения празен стол и огледа останалата част от съвета. Тук бяха принц Малциус и васален лорд Терос, както и повечето старши чиновници от армията, а към тях се бе присъединила една сравнително нисша фигура от Шестия орден, която все пак стоеше по-високо от Вейлин в йерархията. Инструктор Солис си беше мършав както винаги, само няколко нови бръчки на челото и малко сиво в късо подстриганата му коса свидетелстваха за изминалите години. Студените му сиви очи изглеждаха Вейлин без топлота, но и без враждебност. В годините след Изпитанието на меча двамата се бяха срещали само веднъж — кратка напрегната размяна на поздравии в Дома на ордена, когато аспектът го бе привикал да даде отчет за последните лонакски набези. Вейлин знаеше, че сега той командва отряд от братя, но не беше правил опит да го издири, тъй като се съмняваше, че ще успее да сдържи гнева си при неизбежния прилив на спомени, предизвикан от вида на майстора фехтовач. „Жена ми — бе прошепнал с последния си дъх Урлиан Джурали. — Жена ми...“

— Повиках ви тук — започна Военачалникът, — за да ви дам заповеди за следващия етап от нашата кампания. — Говореше леко театрално, влагайки в думите си голяма сериозност, макар че впечатлението се развали донякъде, когато хвърли поглед към сина си,

седнал на едно писалище извън кръга, за да се увери, че си води бележки. Алуциус се усмихна на баща си и надраска ред-два в подвързания си с кожа тефтер. Вейлин забеляза, че спря веднага след като Ал Хестиан пак се обърна към съвета.

— Ние спечелихме може би най-великата победа в историята на Кралството — продължи Военачалникът. — Но само глупак би си въобразил, че войната е свършила. Трябва да ударим бързо, ако искаме да изпълним заповедите на нашия крал. След шест месеца зимните бури ще забушуват над Еринейско море и доставките на припаси в най-добрия случай ще намалют. Дотогава Линеш и Марбелис трябва да са в наши ръце. Получихме вест от краля, че подкрепленията ще пристигнат с кораби в Унтеш до края на месеца, седем прясно набрани полка: пет пехота и два кавалерия. Те ще попълнят загубите ни и ще съставят гарнизона на града, който да го пази в случай на обсада. След като пристигнат, тръгваме в поход. Остава само да решим накъде. За щастие разполагаме с нови разузнавателни данни, с чиято помощ да съставим стратегия. — Той се обърна към Солис. — Братко?

Гласът на Солис бе по-дрезгав, отколкото го помнеше Вейлин: годините крещене на заповеди бяха внесли в тона му сухо стържене.

— По заповед на Военачалника разузнах защитите на Линеш и Марбелис — започна Солис. — Ако се съди по броя на допълнителните укрепления и числеността на видимите войски, изглежда, че останките от армията, сразена при Кървавия хълм, са се съсредоточили в Марбелис — като най-голям град по северното крайбрежие, той предлага най-добър шанс за отбрана. Предвид броя на изоставените къщи и села в околностите, изглежда, простолудието също е потърсило убежище там, като без съмнение е увеличило гарнизона, но също така е намалило припасите. В сравнение с него Линеш изглежда по-зле подготвен, преброих само няколко десетки стражи по стените, а гарнизонът му си стои в града и не патрулира навън. Самите стени са в лошо състояние, макар да личи, че са положени някакви усилия да бъдат ремонтирани. Във всеки случай няма нови укрепления и дълбочината на външния ров не е увеличена.

— Узрели са за завладяване — отбеляза васален лорд Терос. — Първо Линеш, а после продължаваме към Марбелис.

— Не — каза Военачалникът. Зае замислена поза, гладеше брадичката си с пръст. На Вейлин му беше ясно, че стратегията му е

избрана далеч преди тази среща. — Не. По всичко личи, че Линеш може да бъде завладян лесно, но това би добавило ценни седмици към прехода ни. Пътят между Унтеш и Марбелис е по-пряк и Марбелис е гвоздеят, на който се крепи крайната ни победа. Без него всичките ни усилия ще са напразни. Изборът ни е ясен — трябва да разделим армията. Лорд Вейлин.

Вейлин погледна Военачалника и може би за хиляден път му се прииска кръвната песен да не го бе изоставила. В моменти като този ужасно му липсваше съветът ѝ.

— Милорд?

— Вие ще поемете командването на три пехотни полка, силите на граф Марвен и една трета от кумбраелските стрелци. Ще се отправите незабавно към Линеш, ще превземете града и ще го държите в случай на обсада. Принц Малциус и неговата стража ще останат в Унтеш, за да управляват града по законите на Кралството. Главните ни сили ще продължат към Марбелис веднага щом пристигнат подкрепленията от краля. Така ще държим и трите града в свои ръце много преди настъпването на зимата.

Настъпи миг на неловко мълчание, лицата на някои от присъстващите показваха изненада или объркване, но принц Малциус бе първият, който изрече на глас опасенията си.

— Значи аз трябва да стоя тук, докато Кралската гвардия се отправя към още по-голяма опасност?

— Решението не е мое, ваше височество. Крал Янус ми даде изрични заповеди преди да отплаваме. Имам ги и в писмен вид, ако искате да се убедите.

Принцът стисна зъби и Вейлин видя как се мъчи да обуздае гнева и унижението си. След малко заговори отново, с едва прикрито презрение:

— Очаквате лорд Вейлин да превземе един град само с осем хиляди души?

— Зле защитен град според всичките ни сведения — контрира Военачалникът. — И съм сигурен, че такава задача е по силите на прославен командир като лорд Вейлин.

Граф Марвен се прокашля няколко пъти, лицето му беше почервеняло. По нилсаелски обичай главата му бе обръсната до сива четина, която заедно със златната обица, която носеше на

обезобразеното си ляво ухо, му придаваше вид на престъпник — нещо, по което си приличаше с повечето от хората си.

— Милорд — обърна се той към Ал Хестиан. — Не искам да проявя неуважение към лорд Вейлин, но трябва да посоча, че рангът ми...

— Рангът не е важен, когато срещу него имаме способности и опит — прекъсна го Военачалникът. — Лорд Вейлин се е сражавал в много битки и ги е печелил, докато вие, струва ми се, сте водили схватки единствено с разбойнически банди, каквито изобилстват по пътищата на вашата васалия.

Граф Марвен се намръщи, но си замълча въпреки очевидния си гняв.

— Не мога да повярвам — обади се принц Малциус, — че баща ми би одобрил този план.

— Крал Янус възложи командването на армията на мен, ваше височество. — Тонът на Ал Хестиан звучеше любезно, но в него ясно личеше неприязънта му към принца.

Спорът продължи, като ставаше все по-гръмогласен. Вейлин мълчеше и обмисляше изложения план. Предвид казаното от Солис превземането на града можеше да не се окаже голям проблем, но удържането му бе съвсем друга работа. Досега никой не бе споменал за алпиранските сили, които сигурно вече маршируваха на север, без съмнение в значително количество, а Линеш се намираше в най-далечния край на главния път през хълмовете, опасали пустинята от изток, и почти със сигурност щеше да е първата цел на алпиранците, преди да се обърнат към Марбелис, а присъствието на Убиеца на Надеждата там само усилваше изкушението. Да се нарече уязвима позиция би било силно омаловажаване и Военачалникът отлично знаеше това.

„Той се отървава от съперник за славата — помисли си Вейлин. — Знае, че алпиранците ще се хвърлят срещу Линеш с цялата си мощ, за да си отмъстят на Убиеца на Надеждата, и по този начин редиците им ще оредеят, докато в същото време той ще спечели вечна слава, като завземе Марбелис и го защитава срещу обсада. И като ме прави толкова уязвим, дава на алпиранците чудесна възможност да му осигурят отмъщението, за което копнее.“ Намръщи се, спомнил си

указанията на аспекта. „Уязвим... Далеч от главната част на армията, далеч от толкова много любопитни очи. Примамлива мишена...“

— Мисля, че планът е отличен — заяви весело Вейлин, с което спря зараждащия се скандал.

Принц Малциус се взря с ужас в него.

— Милорд?

— Военачалник Ал Хестиан е принуден да прави трудни избори. Но никой не може да се усъмни в стратегическия му талант след скорошната ни победа. Не бива да губим вяра в него. Аз с радост ще приема възложената ми задача и — той се поклони почтително на Ал Хестиан — благодаря на Военачалника за тази чест.

— Предполагам, че виждаш капана в това?

Вейлин отвърза юздите на Плюй от стълба и го изведе на чакълестия път, без да поглежда Солис.

— Напоследък виждам много неща, учителю.

— Братко — поправи го Солис. — Или брат-командир, ако е нужно. Дните, в които ме наричаше „учителю“, си отидоха отдавна.

— И все пак — Вейлин провери подпругата и изтупа праха от хълбока на Плюй — на мен ми се струва, че е било вчера.

— Вече не си дете, братко. Цупенето не подобава на един Меч на Кралството.

Вейлин се завъртя към него, гняв се надигна в гърдите му. Солис срещна погледа му, без да отстъпи. Той бе един от малцината, които никога нямаше да се страхуват от него. Вейлин знаеше, че би трябвало да се радва на компанията на такъв човек, но Изпитанието на меча тегнеше над тях като проклетие.

— Имам своите заповеди от аспекта — каза Вейлин. — Както, сигурен съм, и ти. Просто се опитвам да ги спазвам.

— Аспектът ми заповяда да доведе ротата си на този глупашки карнавал. Не каза защо.

— Наистина ли? На мен ми каза повече, отколкото исках да чуя. — Втрени се в лицето на Солис, готов да прочете реакцията на думите си. — Какво знаеш за Седмия орден, братко? Какво можеш да ми кажеш за Онзи, който чака? С какви сведения разполагаш за Клането на аспектите?

Солис премигна. Това беше единствената му реакция.

— Нищо. Нищо, което вече да не знаеш.

— Тогава ме остави в капана ми. — Вейлин сложи крак в стремето и се метна на седлото. Хвърли поглед надолу към Солис и зърна на лицето му нещо, което никога не бе очаквал: несигурност. — Ако видиш пак Кралството, а аз не го видя — каза Вейлин, — кажи на аспекта, че съм направил, каквото съм могъл. Аспектите, всичките седем, трябва да потърсят съвет от принцеса Лирна, тя е надеждата на Кралството.

Пришпори Плюй в галоп и препусна, вдигайки след себе си облак от чакъл, въодушевен от окончателността на избора си. „Линеш, ще получа отговори в Линеш.“

— Беше умен план.

Холус Нестер Аруан, губернаторът на Линеш, бе достолепен мъж на около петдесет и носеше на всеки от пръстите си пръстен със скъпоценен камък. Върху месестото му лице бе изписана смесица от страх и гняв. Бяха го открили в малък кабинет встрани от главния коридор на къщата и сега върху китката му имаше синина, получена, когато Френтис бе изтръгнал камата от ръката му. Той не отвърна на думите на Вейлин, само плю върху сложната мозайка на пода, затвори очи и въздъхна тежко. Явно очакваше смъртта си.

— Куражлия е копелето, а? — отбеляза Дентос.

— Да оставите дупка в стената — продължи Вейлин. — Да се престорите, че правите ремонти, докато в същото време подготвяте отзад яма с шипове, в която да паднем. Умно.

— Просто ме убийте и да се свършва — изграчи губернаторът. — Достатъчно съм обезчестен и без да търпя празните ви приказки. — Изсумтя презрително и сбърчи нос. — Да не би миризмата на лайна да е естественият аромат на северняците?

Вейлин погледна оплесканите си дрехи. Френтис и Дентос бяха изцапани по подобен начин и издаваха също толкова ужасна смрад.

— Трябва да обърнете малко внимание на канализацията си — отвърна той. — Беше запушена на няколко места.

Губернаторът изстена тихо и направи гримаса, щом осъзна смисъла на думите му.

— Отточният канал в пристанището.

— Да, лесно достъпен при отлив, след като махнеш решетките. Брат Френтис прекара четири нощи, пълзейки по пясъка при отлив, за да изчегърта хоросана. — Вейлин отиде до прозореца и посочи към кулата над главната порта. Там някой размахваше пламтяща факла в мрака. — Това е сигналът, който потвърждава успеха ни. Стените са в наши ръце и гарнизонът ви е пленен. Градът е наш, милорд.

Губернаторът се вгледа внимателно във Вейлин.

— Висок воин със син плащ — промърмори той и очите му се присвиха. — Черни очи, хитри като на чакал. Убиецът на Надеждата. — На лицето му се изписа дълбока скръб. — Ти обрече всички ни, идвайки тук. Когато императорът узнае, че се намираш зад нашите стени, неговите кохорти ще изпепелят града до основи само за да те погубят.

— Това няма да стане — увери го Вейлин. — Моят крал ще се ядоса, ако стоя и гледам със скръстени ръце унищожаването на най-новото му владение.

— Твоят крал е луд, а ти си неговото бясно псе.

Френтис се наежи.

— Мери си приказките...

Вейлин вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Ако обидите към мен успокояват чувството ти за вина, можеш да ме обиждаш на воля. Но поне ми позволи да изложа нашите условия.

Губернаторът се намръщи озадачено.

— Условия ли? Че какви условия може да има? Вие ни завладяхте.

— Сега ти и твоите съграждани сте поданици на Обединеното кралство, с всички произтичащи от това права и привилегии. Ние не сме тук като поробители или крадци. Този град е процъфтяващо пристанище и крал Янус желае да си остане такова, с колкото се може по-малко сътресения за сегашната му администрация.

— Ако вашият крал очаква да му служи, наистина е луд. Животът ми вече е погубен, императорът ще очаква от мен да го напусна с чест, и то напълно основателно.

— Хаста! — чу се вик от вратата и в стаята се втурна едно момиче. Беше наоколо петнайсет, с бяла памучна рокля. Очите му бяха

ококорени от страх и стискаше в ръка малък нож. Френтис пристъпи напред да я пресрещне, но Вейлин му махна да се отдръпне. Момичето дотича при губернатора и размаха ножа срещу Вейлин. В думите ѝ имаше силен акцент и на него му трябваше малко време да ги проумее. — Остави баща ми на мира!

Губернаторът сложи ръце на раменете ѝ и заговори тихо в ухото ѝ. Тя трепереше, очите ѝ бяха налети със сълзи, а ножът потрепваше в ръката ѝ. Вейлин забеляза нежността, с която губернаторът я успокои, взе ѝ ножа и я придърпа към себе си. Тя се свлече в ръцете му просълзена.

— В Унтеш — каза Вейлин — семейството на губернатора е било принудено да се присъедини към него в смъртта. Във вашата земя имате някои странни обичаи.

Губернаторът му хвърли предпазлив, но и възмутен поглед и продължи да прегръща дъщеря си.

— На колко години е? — попита Вейлин. — Единствено дете ли ти е?

Губернаторът не отговори, но притисна момичето още по-силно към себе си.

— Тя няма никакви причини да се страхува от мен или хората ми — каза Вейлин. — Те имат заповеди да избягват кръвопролитие, когато е възможно. Ще бъдат разквартирувани в строго определени граници и няма да патрулират по улиците. Ще платим за всичката храна или стоки, от които се нуждаем. Ако някой от моите хора причини зло на някой от гражданите, ще ми докладвате и ще се погрижа да бъде екзекутиран. Вие ще продължите да управлявате града и да се грижите за нуждите на населението. Съществуващите данъци ще продължат да се събират. Един от моите офицери, брат Кейнис, ще се срещне с вас утре, за да обсъдите подробностите. Споразумяхме ли се, милорд?

Губернаторът погали косата на дъщеря си и кимна отсечено, а очите му се насълзиха от срам. Вейлин му се поклони официално.

— Моля, простете ми за натрапничеството. Скоро ще поговорим пак.

Тъкмо вървяха към вратата, когато кръвната песен го халоса в ума като чук, по-силна и по-ясна, отколкото я бе чувал някога. Усети вкус на метал в устата си, облиза горната си устна и откри, че от носа

му шурти кръв. Почувства как изстива и се свлече на колене. Дентос посегна да го хване. Кръвта опръска мозайката. Прясна мокрота по бузите му му подсказа, че ушите му също кървят.

— Братко?! — Гласът на Дентос бе писклив от тревога. Френтис беше на ръба на паниката: изтеглил меча си, се взираше предупредително в губернатора, който гледаше Вейлин със смесица от ужас и объркване.

Всичко пред очите му се люлееше, къщата избледня, обгърнаха го мъгла и сенки. В сумрака се носеше някакъв звук, ритмично звънтене на метал по камък, и той зърна смътния образ на длето, дялкащо мраморен блок. То се движеше непрестанно, все по-бързо и по-бързо, със скорост, непостижима за човешка ръка, и от камъка започна да се оформя човешко лице...

„СТИГА!“

Гласът беше кръвна песен. Той инстинктивно разбра това. Друга кръвна песен. Тонът ѝ бе по-различен от тази на неговата, по-силен и по-овладян. Друг глас, говорещ в съзнанието му. Мраморното лице се разпадна и се разнесе като пясък по вятъра, звукът на длетото секна и не се поднови.

„Твоята песен е необучена — каза гласът. — Прави те уязвим. Трябва да си предпазлив. Не всеки Певец е приятел.“

Вейлин се опита да отговори, но думите го задавиха. „Песента — осъзна той. — Той може да чуе само песента.“ Помъчи се да призове музиката, да изпее отговора си, но успя да произведе само тънки тревожни трели.

„Не се страхувай от мен — каза гласът. — Намери ме, когато се възстановиш от това. Имам нещо за теб.“

Вейлин събра цялата останала му сила и оформи песента в една дума.

„Къде?“

Образът на длетото и камъка се върна, само че този път мраморният блок беше цял, съдържащото се в него лице още бе скрито, а длетото лежеше отгоре в очакване.

„Знаеш къде.“

5.

Събуди се от миризма, по-гадна дори от тази на линешката канализация. Нещо мокро и грапаво лижеше лицето му и той усети върху гърдите си смазваща тежест.

— Махни се от него, мръсно животно! — Строгата команда на сестра Гилма го накара да отлепи очи и той се озова лице в лице с Белег, робската хрътка, която го приветства с радостен лай.

— Здравей, гламаво псе — изстена в отговор Вейлин.

— Долу! — Викът на сестра Гилма накара Белег да се изниже умърлушено от леглото и да се спотаи в един ъгъл с недоволно скимтене. Той винаги се бе отнасял към сестрата с предпазливо уважение, може би защото тя не показваше ни най-малък страх от него.

Вейлин огледа стаята и откри, че в нея почти няма мебели освен леглото и една маса, където сестра Гилма бе подредила множеството шишенца и кутийки със своите лекарства. През отворения прозорец се носеше крякането на чайките и бриз, напоен с миризмата на сол и риба.

— Брат Кейнис реквизира старите помещения на линешката Търговска гилдия — обясни сестра Гилма, като притисна ръка към челото му и провери пулса на китката му. — Всички пътища в града водят към пристанището, а сградата стоеше празна, така че изглеждаше добър избор за щаб. Твоето куче не мирясваше, докато не го пуснахме вътре. И сега стои тук и не излиза.

Вейлин изсумтя и облиза пресъхналите си устни.

— Колко дълго?

Яносините ѝ очи го изгледаха предпазливо за момент, а после тя отиде до масата, наля в една чаша зеленикава течност и разбърка в нея някакъв бял прах.

— Пет дни — каза, без да се обръща. — Загуби много кръв. Всъщност повече, отколкото мислех, че човек може да загуби и да оцелее. — Изкиска се горчиво, но щом се обърна, на устните ѝ пак играеше неизменната ѝ ведреа усмивка. Поднесе чашата към устата му. — Изпий това.

Микстурата имаше горчив, но не и неприятен вкус, и той усети как умората му се разсейва почти мигновено. „Пет дни.“ Не ги бе почувствал изобщо, у него нямаше никакъв остатъчен спомен за сънища или бълнувания. „Пет изгубени дни. Заради какво?“ Още чуваше гласа, другата кръвна песен — слаб, но настойчив зов. Неговата собствена песен ѝ отвърщаше, видението на мраморния блок и длетото още бе ярко в съзнанието му. Думите на Села в разрушения град му се изясниха. „Има други, по-стари и по-мъдри, със същата дарба. Те могат да те наставляват.“

— Трябва да... — Той се надигна и се опита да отметне завивките.

— Не! — Тонът на Гилма не допускаше никакъв спор, а пухкавата ѝ ръка го бутна обратно в мекотата на леглото. Вейлин откри, че няма сили да се съпротивлява. — В никакъв случай. Ще лежиш тук и ще си почиваш, братко. — Тя дръпна завивките нагоре и ги затъкна сигурно под брадичката му. — В града е спокойно. Брат Кейнис държи здраво нещата в свои ръце. Няма нищо, което да изисква вниманието ти.

Отстъпи назад и — като никога — лицето ѝ бе напълно сериозно.

— Братко, имаш ли някаква представа какво ти се случи?

— Никога не си виждала такова нещо, а?

Тя поклати глава.

— Не, никога. Когато някой кърви, трябва да има рана, порязване, увреждане, нещо. При теб няма и помен от нараняване. Някой оток в мозъка, който би могъл да предизвика такова кървене, би те убил, но ти си още жив. Сред хората плъзна шантавият слух, че губернатор Аруан се е опитал да те убие с Мрачно проклетие или нещо такова. Наложил се Кейнис да постави стража на дома му и да бичува няколко души, преди да кротнат.

„Бичуване? — помисли Вейлин. — На мен никога не ми се е налагало да ги бичувам.“

— Не знам, сестро — отвърна ѝ честно. — Не знам защо стана.

„Само знам какво го предизвика.“

Минаха още два дни преди сестра Гилма да го пусне, макар и със строги предупреждения да не се пресилва и да пие поне по един литър

вода дневно. Вейлин свика капитаните на съвет на бойниците над портата, откъдето можеха да наблюдават как върви укрепването на града. Вдигаше се плътен облак прах, докато мъжете се трудеха да направят рова около града по-дълбок и да поправят занемарените стени.

— Като свършим, ще бъде дълбок петнайсет стъпки — каза Кейнис за рова. — Засега сме стигнали до девет. Работата по стените върви по-бавно, в тази малка армия няма много опитни зидари.

Вейлин изплю прах от пресъхналото си гърло и отпи вода от манерката.

— Колко време? — попита той; мразеше отпадналия си глас. Знаеше, че видът му не вдъхва много увереност, имаше сенки под очите от умора, а лицето му беше ужасно бледо и влажно. Виждаше тревогата в очите на братята си и несигурността на граф Марвен и другите командири. „Чудят се дали съм годен да командвам. И може би с основание.“

— Поне още две седмици — отвърна Кейнис. — Ще върви по-бързо, ако наберем работна ръка от града.

— Не. — Тонът на Вейлин бе категоричен. — Ако ще управляваме това място, трябва да спечелим доверието на хората. Кое то едва ли ще стане, ако им тикнем лопати в ръцете и ги накараме да превиват гръб.

— Моите хора са дошли тук да се бият, милорд — обади се граф Марвен. Тонът му бе небрежен, но Вейлин забелязваше пресметливостта в погледа му. — Копаенето не е работа за войници.

— Аз пък бих казал, че е точно работа за войници, милорд — отвърна Вейлин. — Що се отнася до битките, ще получат предостатъчно от тях в близко бъдеще. Кажете на всички, които се оплакват, че имат моето разрешение да си тръгнат, до Унтеш са само шейсет мили пустиня. Може би оттам ще успеят да хванат кораб за дома.

Връхлетя го вълна от умора и той се подпря на бойниците, за да скрие нестабилността на краката си. Започваше да открива, че бремето на командването, с всичките му дребни грижи за съюзници и подчинени, става все по-досадно. Раздразнението му се усилваше от настойчивостта на кръвната песен, зовяща го към гласа и мраморния блок, за който той знаеше, че се намира някъде в града.

— Не ви ли е добре, милорд? — попита натъртено граф Марвен.

Вейлин устоя на желанието да фрасне нилсаелеца в мутрата и се обърна към Брен Антеш, набития мъж, който командваше кумбраелските стрелци. Той бе най-мълчаливият сред капитаните, почти не говореше по време на срещи и си тръгваше пръв, когато Вейлин ги разпуснеше. Лицето му винаги изразяваше предпазливост и беше ясно, че нито иска, нито се нуждае от тяхното одобрение или приемане. Каквото и негодувание да изпитваше, че служи под командването на човек, все още наричан от кумбраелците Мрачния меч, то бе добре прикрито.

— Ами вашите хора, капитане? — полита Вейлин. — Някакви оплаквания от тежката работа?

Изречението на Антеш си остана непроменено, докато отговаряше с думи, които Вейлин заподозря, че са цитат от Десетокнижието:

— Честният труд ни приближава към любовта на Световния отец.

Вейлин изсумтя и се обърна към Френтис.

— Някаква вест от патрулите?

Френтис поклати глава.

— Нищо, братко. Всички подстъпи към града остават чисти. Няма разузнавачи, нито шпиони в хълмовете.

— Може би все пак са се отправили към Марбелис — предположи лорд Ал Кордлин, командир на Тринайсети пехотен полк, известен като Сините свраки заради небесносините пера, изрисувани върху нагръдниците им. Беше здравеняк, но малко нервен; ръката му още висеше в клуп през врата, след като я бе счупил при Кървавия хълм, където бе загубил една трета от хората си в свирепата битка на десния фланг. Вейлин подозираше, че той не жадува особено за предстоящата битка, и не можеше да го вини.

Обърна се към Кейнис.

— Как вървят нещата с губернатора?

— Сътрудничи ни, но не е особено доволен. Засега държи населението кротко, изнесе реч пред търговската гилдия и градския съвет, в която ги призоваваше да запазят спокойствие. Казва, че съдилищата и данъчните работят толкова добре, колкото може да се очаква при дадените обстоятелства. Търговията спадна, разбира се.

Повечето алпирански кораби отплаваха, когато се разчу, че сме превзели града, а останалите отказват да плават и заплашват да подпалят корабите си, ако се опитаме да ги завземем. Воларианците и мелденейците обаче побързаха да се възползват от тази възможност. Цените на подправките и коприната се повишиха значително, което означава, че в Кралството вероятно са се удвоили.

Лорд Ал Трендил, командир на Шестнайсети полк, нададе приглушено раздражено сумтене. Вейлин бе забранил на армията да участва в местната търговия, страхувайки се от обвинения в корупция, и по този начин бе разочаровал горчиво няколко благородници под свое командване, които имаха пари за харчене и усет към печалбата.

— Ами складовете за храна? — попита той, като предпочете да не обръща внимание на Ал Трендил.

— Фрашкани са догоре — увери го Кейнис. — Храната стига поне за двумесечна обсада, а ако се разпредели внимателно, и за повече. Водният запас на града идва главно от кладенци и извори между стените, така че не е много вероятно да страдаме от недостиг.

— При положение че жителите на града не ги отровят — отбеляза Брен Антеш.

— Прав сте, капитане. — Вейлин кимна на Кейнис. — Сложи стража на основните кладенци. — Изправи снага и откри, че замайването му е отминало. — Ще се срещнем пак след три дни. Благодаря ви за вниманието.

Капитаните се оттеглиха и Кейнис и Вейлин останаха сами на бойниците.

— Добре ли си, братко? — попита Кейнис.

— Малко съм уморен, нищо повече. — Взря се в неизбродната пустиня. Хоризонтът трептеше от мараня. Вейлин знаеше, че един ден ще погледне натам и ще види алпиранска войска. Единственият въпрос бе колко време ще им е нужно да пристигнат. Дали щяха да му дадат достатъчно отсрочка, за да се справи със задачата си?

— Мислиш ли, че Ал Кордлин може да е прав? — подхвърли предпазливо Кейнис. — Военачалникът трябва вече да е обсадил Марбелис, а той е най-големият град на северното крайбрежие.

— Убиецът на Надеждата не е в Марбелис — каза Вейлин. — Военачалникът е съставил добре плановете си, ще разполага със

свобода на действие в Марбелис, докато императорската армия се разправи с нас. Не бива да храним никакви илюзии.

— Ще ги удържим — рече Кейнис с пълна увереност.

— Оптимизмът ти ти прави чест, братко.

— Кралят има нужда този град, за да осъществи плановете си.

Ние правим само първата крачка от едно славно пътешествие към по-велико Обединено кралство. С времето завладените от нас земи ще се превърнат в пета васалия, обединена под покровителството и водачеството на крал Янус и неговите наследници, освободена от невежеството на своите суеверия и потисничеството на императора. Трябва да издържим.

Вейлин се помъчи да открие някаква ирония в думите на Кейнис, но долови само познатата му сляпа преданост към краля. Не за първи път се изкуши да опише на брат си в пълни подробности срещите си с Янус: чудеше се дали неговата вярност към стареца би оцеляла, щом узнае за истинската му природа. Но както винаги се въздържа. Верността бе основополагаща в живота на Кейнис, той се загръщаше в нея като защита срещу многото несигурности и лъжи, които изобилстваха в службата им към Вярата. Вейлин така и не бе успял да разбере защо Кейнис е толкова предан, но не му се нравеше да го лишава от плаща му, колкото и илюзорен да беше.

— Разбира се, че ще издържим — увери го той с мрачна усмивка, като си мислеше: „А дали това ще е от значение за някого е съвсем друг въпрос.“

Тръгна към стълбището отзад.

— Ще взема да пообиколя града, още почти нищо не съм видял от него.

— Ще повикам няколко стражи, не бива да вървиш сам по улиците.

Вейлин поклати глава.

— Не се тревожи, братко. Не съм чак толкова отслабнал, че да не мога да се защитя.

Кейнис все още изпитваше неувереност, но кимна неохотно.

— Както желаш. А... — добави, когато Вейлин тръгна да слиза по стълбите. — Губернаторът поиска да пратим лецител в дома му. Явно дъщеря му се е разболяла, а на местните лекари им липсват

нужните умения, за да ѝ помогнат. Тази сутрин пратих сестра Гилма. Може би тя ще успее да ни спечели известна благосклонност.

— Е, ако някой може да го направи, това е тя. Ще предадеш ли на губернатора най-добрите ми пожелания относно дъщеря му?

— Разбира се, братко.

Жената, която отвори вратата на каменоделската работилница, го изгледа с нескрита враждебност, гладкото ѝ чело се смръщи, а тъмните ѝ очи се присвиха, докато изслушваше поздрава му. Изглеждаше малко под трийсетте, дългата ѝ черна коса бе вързана на конска опашка, а кожената престилка, покриваща слабичката ѝ фигура, беше оцапана с прах. Иззад нея се носеха ритмичните удари на метал по камък.

— Добър ден, госпожо — каза той. — Моля да ми простите за натрапничеството.

Тя скръсти ръце и отговори рязко нещо на алпирански. От тона ѝ Вейлин предположи, че не го кани да влезе и не му предлага чай с лед.

— Аз... казаха ми да дойда тук — продължи той. Острият ѝ поглед с нищо не издаваше дали го е разбрала, а устата ѝ бе стисната в сурова линия и не отронваше нито дума.

Вейлин огледа почти пустата улица, зачуден дали не е изтълкувал погрешно видението. Но кръвната песен беше толкова неумолима, тонът ѝ — толкова сигурен, докато го насочваше през улиците, и заглъхна едва когато стигна до тази врата под табелата с изрисувани длето и чук. Той устоя на импулса да нахълта вътре и се насили да пусне една усмивка.

— Искам да поговорим по работа.

Тя се намръщи още повече и заговори със силен акцент, но напълно разбираемо:

— Северняците нямат работа тук.

Вейлин долови слабия шепот на кръвната песен и чукането от вътрешността на работилницата секна. Мъжки глас извика нещо на алпирански и жената направи раздражена гримаса, преди да се втренчи във Вейлин и да отстъпи встрани.

— Свещени неща има тук — каза му, докато той влизаше. — Боговете ще те прокълнат, ако крадеш.

Работилницата беше просторна, с висок таван и покрит с мраморни плочи под. През прозорците на тавана се лееше слънчева светлина и огряваше пространство, пълно със статуи. Големината им варираше: някои бяха високи по стъпка-две, други — в естествени размери, а една беше висока поне десет стъпки и изобразяваше невероятно мускулест мъж, който се бори с лъв. Вейлин остана поразен от жизнеността на фигурата и прецизността, с която е издялана. Сякаш великанът и лъвът бяха застинали в най-свирепия миг от двубоя си. Наблизо имаше по-малка статуя, на изумително красива жена в естествен ръст. Ръцете ѝ бяха протегнати умолително, а деликатните ѝ черти бяха застинали в безгранична мъка.

— Херлия, богинята на правосъдието, плаче, след като е произнесла първата си присъда. — Щом Вейлин чу гласа, кръвната му песен се усили, не като предупреждение, а в приветствие. Мъжът стоеше с ръце на кръста, а от джобовите на престилката му стърчаха длето и чук. Беше нисък, но добре сложен, голите му ръце бяха издути от мускули. Лицето му беше ъгловато, с високи скули и очи с бадемовидна форма, а онези части от кожата му, които не бяха покрити с прах, притежаваха лека златиста лъскавина.

— Ти не си алпиранец — каза Вейлин.

— И ти също — отвърна със смях мъжът. — И все пак ето ни и двамата тук. — Обърна се към жената и каза нещо на алпирански. Тя хвърли един последен поглед на Вейлин и изчезна в дъното на работилницата.

Вейлин кимна към статуята.

— Защо е толкова тъжна?

— Влюбила се в смъртен, но страстта му към нея го подтикнала да извърши ужасно престъпление. Тя го съдила и го заточила в земните недра, където да стои прикован към една скала и гризачи вечно да ръфат плътта му.

— Престъплението му трябва да е било наистина голямо.

— Така е. Откраднал вълшебен меч и убил с него един бог, когото смятал за свой съперник в любовта. А той всъщност бил нейният брат, Икстус, богът на сънищата. Сега винаги, когато сънуваме кошмари, това е сянката на погубения бог, която си отмъщава на смъртните.

— Боговете са лъжа. Но е хубава история. — Той протегна ръка. — Вейлин Ал Сорна...

— Брат от Шестия орден, Меч на Обединеното кралство и в момента командир на чуждестранната армия, окупираше нашия град. Интересна личност, наистина, но ние Певците обикновено сме такива. Песента ни води по много пътища. — Мъжът стисна ръката му. — Ам Лин, скромен каменоделец, на твоите услуги.

— Всичко това твое дело ли е? — попита Вейлин, като посочи множеството статуи.

— В известен смисъл. — Ам Лин се обърна и тръгна навътре в работилницата. Вейлин го последва, очите му попиваха карнавала от фантастични форми, наглед безкрайното разнообразие от фигури и сцени.

— Всичките ли са богове?

— Не всички. Ето тук например. — Ам Лин спря до един бюст на човек със сериозно лице, гърбав нос и дълбоки бръчки. — Император Камуран, първият човек, седял на трона на Алпиранската империя.

— Изглежда ми угрижен.

— И с основание. Синът му се опитал да го убие, щом осъзнал, че няма да е следващият император. Идеята да се избира наследник измежду народа, с божията помощ, разбира се, била драстично нарушение на традициите.

— Какво станало със сина?

— Императорът го лишил от богатствата му, наредил да му изтръгнат езика и да му избодат очите, а после го прокудил да прекара дните си като просяк. Повечето алпиранци смятат, че е бил прекалено снизходителен. Те са добри хора, любезни и щедри до крайност, но безжалостни, когато ги предизвикат. Трябва да запомниш това, братко. — Мъжът хвърли кос поглед към Вейлин, когато той не отговори. — Трябва да кажа, че съм изненадан, че твоята песен те е довела тук. Сигурно знаеш, че това нашествие е обречено.

— Напоследък песента ми... е непостоянна. От много време не ми е казвала кой знае какво. Преди да чуя гласа ти беше замлъкнала за повече от година.

— Замлъкнала? — Ам Лин изглеждаше смаян и в погледа му се разгоря любопитство. — Какво е чувството? — Говореше така, сякаш

почти му завивда.

— Все едно да загубиш крайник — отвърна честно Вейлин и едва сега осъзна размера на загубата, която бе изпитал, щом песента му замлъкна. Едва сега, когато се бе върнала, прие истината, че песента не е недъг. Села беше права: тя бе дарба и той бе започнал да я цени.

— Ето че стигнахме. — Ам Лин разпери ръце, щом се озоваха в дъното на работилницата, където имаше дълъг тезгях, покрит с изумително многообразие от спретнато подредени инструменти: чукове, длета и сечива със странни форми, които Вейлин не можеше да назове. Наблизо една стълба бе опряна в голям мраморен блок, от който се подаваше частично завършена статуя. Вейлин отстъпи смаяно, щом я зърна. Муцуната, ушите, фино издяланата козина и очите, тези непогрешими очи. Песента му зазвънтя в ясна и топла нота на разпознаване. Вълкът. Вълкът, който го бе спасил в Урлиш. Вълкът, който виеше предупредително пред Дома на Петия орден, когато сестра Хена дойде да го убие. Вълкът, който го бе възпрял от убийство в Мартишката гора.

— Ох... — Ам Лин потърка слепоочията си, смръщен от болка. — Твоята песен е наистина силна, братко.

— Извинявай. — Вейлин се съсредоточи и се опита да укроти песента, но минаха няколко секунди преди тя да стихне. — Той бог ли е? — попита, взирайки се във вълка.

— Не съвсем. Един от онези, които алпиранците наричат Безименните, духове на загадъчното. Вълкът участва в много от историите на именуваните богове като водач, защитник, воин или отмъстителен дух. Но никога не е назоваван. Винаги е просто вълкът, който вдъхва в еднаква степен страх и уважение. — Обърна се към Вейлин и го изгледа напрегнато. — Виждал си го, нали? И то не уловен в камък.

Вейлин изведнъж бе обзет от предпазливост. Не му се искаше да разкрива прекалено много на този човек — в края на краищата той беше непознат с песен, която едва не го бе убила. Но топлотата в приветствието на собствената му песен надделя над недоверието.

— Той ме спаси. Два пъти от смърт и веднъж от нещо още по-лошо.

Върху лицето на Ам Лин за миг трепна нещо близко до страх, но той бързо се насили да се усмихне.

— „Интересен“ май е прекалено слаба дума за теб, братко. Ето, това е твое. — Той посочи един близък тезгях, където лежеше мраморен блок с оставено върху него длето. Блокът представляваше идеален куб от бял мрамор, същият онзи от видението му, когато песента на Ам Лин го бе повалила. Пръстите на Вейлин го докоснаха, усетиха гладкостта му.

— Приготвил си го за мен?

— Преди много години. Песента ми беше съвсем категорична. Онова, което е скрито вътре, отдавна чака да го освободиш.

„Чака...“ Вейлин долепи длан до камъка и усети как кръвната песен се усили, мелодията ѝ бе смесица от предупреждение и увереност. „Онзи, който чака.“

Той вдигна длетото и опря колебливо върха му в камъка.

— Никога не съм правил това — каза на Ам Лин. — Не мога да издялам дори сваятна тояга за подпиране.

— Песента ще води ръцете ти, както води моите. Тези статуи са дело колкото на уменията ми, толкова и на моята песен.

Беше прав: песента набираще сила, мощна и ясна, и водеше длетото по камъка. Вейлин вдигна от тезгяха един чука, удари леко по длетото и отчупи мъничко парченце мрамор от ръба на куба. Песента заехтя и ръцете му се раздвижиха, Ам Лин и работилницата му изчезнаха и работата го погълна. В главата му нямаше мисли, нищо, което да го разсейва, само песента и камъкът. Нямаше чувство за време, не усещаше света отвъд песента и само едно грубо разтърсване на рамото му го върна към реалността.

— Вейлин! — Баркус го разтърси пак, когато той не отговори. — Какво правиш?

Вейлин погледна инструментите в покритите си с прах ръце. Забеляза, че плащът и оръжията му лежат отстрани, макар че нямаше спомен да ги е свалил. Камъкът бе изцяло променен, сега горната му половина представляваше грубо изсечена глава с две плитки вдлъбнатини по средата и едва доловима брадичка, оформяща се в основата.

— Да стоиш тук и да блъскаш с чука цял ден без оръжия и без стражи! — Баркус беше по-скоро смаян, отколкото ядосан. — Всеки

минаващ алпиранец би могъл да те намушка!

— Аз... — Вейлин премигна объркано. — Аз бях... — Гласът му заглъхна, щом осъзна, че всяко обяснение е безполезно.

Ам Лин и жената, която му бе отворила, стояха наблизко. Жената се взираше напрегнато в двамата войници, доведени от Баркус. Ам Лин беше по-отпуснат, плъзгаше лениво точилото по върха на едно от длетата си и удостои Вейлин със слаба усмивка, в която имаше нещо като възхищение.

Погледът на Баркус се премести към камъка, после се върна на Вейлин и гъстите му вежди се смръщиха.

— Какво се предполага да е това?

— Няма значение. — Вейлин посегна за парче ленен плат и го метна върху камъка. — Какво искаш, братко? — Не можеше да скрие раздражението си.

— Сестра Гилма има нужда от теб. В дома на губернатора.

Вейлин поклати нетърпеливо глава и посегна пак към инструментите си.

— Кейнис се оправя с губернатора. Прати него.

— Пратих да го повикат. Но тя има нужда и от теб. Сигурен съм, че това може да почака... — Баркус го стисна здраво за китката, приближи устни до ухото му и прошепна две думи, които накараха Вейлин да пусне инструментите и да посегне към плаща и оръжията си без повече възражения въпреки моментално надигналия се протестен вой на кръвната песен.

— Червената ръка. — Сестра Гилма стоеше от другата страна на портата на имението; беше им забранила да се приближават повече. За първи път в тона и държането ѝ нямаше и помен от веселие. Лицето ѝ бе бледо, обикновено ясните ѝ очи бяха размътени от страх. — Засега е само дъщерята на губернатора, но ще има и други.

— Сигурна ли си? — попита Вейлин.

— Всеки член на моя орден се научава да търси признаците още от момента, в който влезем в него. Няма съмнение, братко.

— Ти си прегледала момичето? Докоснала си го?

Гилма кимна безмълвно.

Вейлин потисна скръбта, сграбчила гърдите му. „Сега не е време за слабост.“

— От какво се нуждаеш?

— Имението трябва да бъде запечатано и охранявано. Никой не бива да влиза или да излиза. Трябва да си отваряте очите за други жертви, разхождащи се свободно в града. Моите санитарни знаят какво да търсят. Всеки, у когото бъде открита болестта, трябва да бъде доведен тук — ако се налага, със сила. Носете маски и ръкавици, докато контактувате с тях. Освен това трябва да затворите града, никой кораб не бива да отплава и никой керван не бива да замине.

— Ще настъпи паника — предупреди Кейнис. — Навремето Червената ръка е погубила колкото жители на Кралството, толкова и алпиранци. Като плъзне вестта, всички отчаяно ще искат да избягат.

— Значи ще трябва да ги спрете — каза безизразно сестра Гилма. — Не можем да пуснем тази чума отново на воля. — Прикова поглед във Вейлин. — Разбираш ли, братко? Трябва да направиш каквото е нужно.

— Разбирам, сестро. — През скръбта му изплува един смътен спомен, Шерин във Високата твърд. Той избягваше да мисли за онова време, чувството за загуба бе прекалено силно, но сега се помъчи да си спомни думите ѝ онази сутрин, след смъртта на Хентес Мустор. Следовниците на Узурпатора я бяха пленили с фалшива вест за епидемия от Червена ръка в Уорнсклейв. „Работех върху лекарство...“

— Сестра Шерин — заяви Вейлин. — Тя веднъж ми каза, че имала лекарство за болестта.

— Възможно лекарство, братко — отвърна Гилма. — Основано само на теория и така или иначе извън моите способности да го приготвя.

— Къде се намира в момента сестра Шерин? — настоя Вейлин.

— В Дома на ордена, както чух последно. Сега е инструкторка по лекарствата.

— Двайсет дни плаване при попътен вятър — обади се Кейнис. — И още двайсет обратно.

— За алпирански или кралски кораб — рече замислено Вейлин. Обърна се пак към Гилма. — Сестро, поискай от губернатора да напише прокламация, в която подкрепя твоите мерки и заповядва на населението да сътрудничи. Брат Кейнис ще уреди да я препишат и да

я разпространят из града. — Обърна се към Кейнис. — Братко, погрижи се за охраната на портите на имението. Удвой стражите по стените. Където е възможно, използвай само наши хора. — Хвърли пак поглед към сестра Гилма и се насили да ѝ се усмихне окуражително. — Какво е надеждата, сестро?

— Надеждата е сърцето на Вярата. Да изоставиш надеждата значи да отречеш Вярата. — Усмивката ѝ бе бледа. — Имам в квартирата си някои инструменти и лекарства. Бих искала да ми ги донесат.

— Ще се погрижа за това — увери я Кейнис.

Вейлин се обърна и забърза по калдъръмения път.

— Ами пристанището? — извика след него Кейнис.

— Аз ще се погрижа за пристанището — отвърна Вейлин, без да се обръща.

Мелденейският капитан беше дребен и жилав. Седеше срещу Вейлин и се взираше подозрително в него. Носеше ръкавици от мека кожа, а ръцете му лежаха стиснати върху масата. Намираха се в картографската зала на старата сграда на Търговската гилдия и бяха сами, с изключение на Френтис, който пазеше вратата. Нощта падаше бързо и скоро градът щеше да спи, все още в блажено неведение за кризата, която ще го посрещне на сутринта. Дори да имаше някакви оплаквания от начина, по който той и екипажът му бяха измъкнати от койките, накарани да се съблекат и подложени на преглед от санитарите на сестра Гилма, преди да бъдат доведени тук, капитанът явно смяташе, че е по-добре да ги запази за себе си.

— Вие ли сте Карвал Нурин? — попита Вейлин. — Капитан на „Червеният сокол“?

Мъжът кимна бавно. Очите му прескачаха неспирно между Вейлин и Френтис и от време на време се задържаха върху мечовете им. Вейлин нямаше никакво желание да облекчава безпокойството на мъжа — за неговите цели бе по-изгодно да го държи уплашен.

— Вашият кораб се слави като най-бързия в това пристанище — продължи Вейлин. — Казват, че имал най-прекрасните линии на корпуса, изработвани някога в мелденейските корабостроителници.

Карвал Нурин кимна, но запази мълчание.

— Вие нямате репутация на пират или непочтен човек, което е необичайно за капитан от вашите острови.

— Какво искате? — Гласът на мъжа беше дрезгав, стържещ и Вейлин забеляза бледата резка на един белег, подаващ се изпод черната копринена кърпа, която носеше на гърлото си. Пират или не, беше виждал достатъчно несгоди в морето.

— Да наема услугите ви — отвърна меко Вейлин. — Колко бързо можете да стигнете до Варинсхолд?

Безпокойството на капитана поотслабна, но подозрението не изчезна от лицето му.

— Правил съм го за петнайсет дни. Удонор беше благосклонен със северните ветрове.

Вейлин знаеше, че Удонор е един от мелденейските богове, за когото се твърдеше, че имал власт над ветровете.

— Може ли да стане по-бързо?

Нурин сви рамене.

— Може би. С празен трюм и няколко допълнителни чифта ръце да се грижат за платната. И две кози за Удонор, разбира се.

За мелденейците бе честа практика да принасят животни в жертва на любимите си богове преди рисковано пътешествие. Вейлин бе станал свидетел на масово клане на добитък преди нашественическата им флота да потегли от пристанището: кръвта се лееше толкова обилно, че водите в залива почервеняха.

— Ще осигурим козите — каза той и даде знак на Френтис да се приближи. — Брат Френтис и още двама от моите хора ще пътуват с вас. Ще го откарате до Варинсхолд, откъдето той ще вземе друг пътник. После ще се върнете тук. Цялото пътуване не бива да продължи повече от двайсет и пет дни. Възможно ли е?

Нурин се замисли за малко, после кимна.

— Възможно, да. Но не и за моя кораб.

— Защо?

Нурин вдигна ръце и свали бавно ръкавиците си. Кожата му беше петниста и бледа от пръстите до китката.

— Кажи ми, сухоземни — рече той и вдигна ръце, така че Вейлин да ги огледа. Светлината на лампата заигра по восъчната деформирана плът. — Някога гасил ли си огън с голи ръце, докато сестра ти и майка ти умират в пламъците? — Мрачна усмивка изкриви

устните на мелденееца. — Не, моят кораб няма да плава за теб. Алпиранците те наричат Убиец на Надеждата, но за мен си изчадието на Подпалвача на града. Корабните лордове може да са станали курви на вашия крал, но аз няма да стана. Няма значение какви заплахи или мъчения ще използваш...

Синият камък издаде тих звук, когато Вейлин го постави на масата и го завъртя. Светлината на лампата заигра по нашарената със сребристи жилки повърхност. Карвал Нурин се втренчи смаяно в него, обладан от неудържима алчност.

— Съжалявам за майка ти и сестра ти — каза Вейлин. — И за ръцете ти. Сигурно е било много болезнено. — Продължи да върти синия камък. Очите на Нурин не се откъсваха от него. — Но усещам, че ти си преди всичко делови човек, а чувствата не са особено доходоносни.

Нурин преглътна, обезобразените му ръце потрепваха.

— Каква част получавам?

— Ако се върнеш до двайсет и пет дни, целия.

— Лъжеш!

— Понякога. Но не и сега.

Очите на Нурин най-сетне се отместиха от синия камък и срещнаха очите на Вейлин.

— Какви гаранции имам?

— Моята дума, като брат от Шестия орден.

— Да я вземат мътните твоята дума заедно с Ордена ти. Вашите езически глупости не означават нищо за мен. — Нурин надяна отново ръкавиците и се намръщи пресметливо. — Искам подписано обещание, засвидетелствано от губернатора.

— Губернаторът е... неразположен. Но съм сигурен, че Великият майстор на Търговската гилдия с радост ще се съгласи. Това достатъчно ли е?

„Червеният сокол“ забележимо се различаваше от всеки друг кораб, който Вейлин бе виждал. Беше по-малък от повечето, с тесен корпус и три мачти вместо обичайните две. Имаше само две палуби и екипажът се състоеше само от двайсет души.

— Построен е за търговия с чай — обясни грубо Карвал Нурин, когато Вейлин отбеляза необичайната конструкция. — Колкото по-пресен е чаят, толкова по-голяма е печалбата. Малък товар пресен чай докарва три пъти по-висока цена, отколкото ако се превозва в големи количества. Колкото по-бързо стигнеш от едно пристанище до друго, толкова повече пари ще спечелиш.

— Няма ли гребла? — попита Френтис. — Мислех, че всички мелденейски кораби са с гребла.

— О, има. — Нурин посочи запушените отвори на долната палуба. — Използваме ги само когато вятърът замре, което става рядко в северните води. Както и да е, „Сокол“ ще се движи и при най-слабия вятър.

Капитанът млъкна и огледа пристанището, редиците тихи и празни кораби и кордона от Вълчи бегачи, охраняващи кея. На екипажите бе заповядано да напуснат съдовете през нощта, което не мина без известни неприятности, и сега те лекуваха синините си под силна охрана в близките складове.

— Не помня линешкото пристанище някога да е било толкова тихо — отбеляза Нурин.

— Войната е лоша за търговията, капитане — отвърна Вейлин.

— През последния месец корабите пристигаха и си заминаваха по своя воля, а сега стоят празни, а екипажите им са под стража. И все пак единствено на „Сокол“ е разрешено да отплава...

— Малко предпазливост не е излишна. — Вейлин го тупна дружески по гърба, с което предизвика тръпка на уплашено отвращение. — Тъдява се навъртат много шпиони. Кога потегляте, капитане?

— След час, като настъпи отливът.

— Тогава да не бавя приготовленията ви.

Нурин преглътна подигравателния си отговор и кимна. Качи се по трапа на борда, за да засипе новия си екипаж с порой заповеди, обилно примесени с ругатни.

— Мислиш ли, че знае? — попита Френтис.

— Подозира нещо, но не знае. — Вейлин му се усмихна извинително. — Бих пратил повече хора с теб, но това може да предизвика още по-големи подозрения. Санитарите на сестра Гилма казаха ли ти за какво да си отваряш очите?

Френтис кимна.

— Отоци по шията, пот, замайване и обриви по ръцете. Ако някой от тях е пипнал заразата, признаците ще се проявят до три дни.

— Добре. Нали разбираш, братко, че ако някой от екипажа, включително и самият ти, покаже признаци на Червената ръка, този кораб не бива да пристане във Варинсхолд, нито пък някъде другаде?

Френтис кимна. Вейлин не забелязваше у него нито страх, нито неохота. Кръвната песен говореше само за непоклатима вяра и почти сляпа преданост. Мършавото дрипаво момче, което бе молило за подкрепата му преди толкова години в стаята на аспекта, вече го нямаше, беше се превърнало в опитен воин със страховити умения, който никога не би подложил заповедите му на съмнение. Да имаш Френтис под свое командване понякога беше по-скоро бремене, отколкото благословия. Той бе оръжие, което трябваше да се използва само с огромно внимание, защото пуснеш ли го веднъж в действие, вече не можеш да го прибереш в ножницата.

— Аз... съжалявам, че се налага да правя това, братко — каза Вейлин. — Ако имаше някакъв друг начин...

— Ти така и не ми даде онзи урок — прекъсна го Френтис.

Вейлин се намръщи.

— Урок ли?

— Метателният нож. Каза ми, че ще ме научиш да го използвам. Мислех, че съм научил достатъчно и сам. Но грешах.

— Оттогава научи много. — Вейлин почувства внезапен пристъп на вина. Всички битки, водени от този сляпо доверяващ му се младеж, понесените от него рани. Всички животи, които бе отнел. — Ти искаше да бъдеш брат — каза той, без да може да скрие вината в гласа си. — Добре ли постъпихме с теб?

За негова изненада Френтис се засмя.

— Дали сте постъпили добре с мен? Че кога сте постъпвали зле?

— Едноокия ти остави белези. Изпитанието те нарани. Ти ме последва тук във война и болка.

— А какво друго ме очакваше? Глад и страх, и нож в някоя уличка, за да умра в канавката. — Френтис го стисна за рамото. — Сега имам братя, които биха умрели, за да ме защитят, както и аз бих умрял за тях. Сега имам Вяра. — Усмивката му бе свирепа, непоколебима в своята убеденост. — Какво е Вярата, братко?

— Вярата е всичко. Вярата ни поглъща и ни освобождава. Вярата оформя живота ни, в този свят и в Отвъдното. — Докато изричаше тези думи, Вейлин остана поразен от силата в собствения си глас, от дълбочината на своята вяра. Вече бе видял толкова много от света, толкова много богове, и все пак думите излязоха от устата му с пълна убеденост. „Чух гласа на майка си...“

6.

Дните след заминаването на „Червеният сокол“ бързо придобиха напрегната монотонност. Всяка сутрин Вейлин отиваше да говори със сестра Гилма при портата на имението. Засега единственият нов случай беше камериерката на дъщерята, жена на средна възраст, за която не се очакваше да изкара до края на седмицата. Самото момиче, подпомогнато от младостта си, понасяше страданията с голяма твърдост, но едва ли щеше да преживее месеца.

— Ами ти, сестро? — питаше Вейлин всяка сутрин. — Добре ли си?

Тя се усмихваше лъчезарно и кимваше лекичко. Той изпитваше ужас от деня, в който ще се изкачи по пътя до портата и ще открие, че тя не е там да го посрещне.

Когато вестта за заразата се разпространи, атмосферата в града се изпълни с осезаем страх, макар че реакциите варираха. Някои, предимно по-богатите граждани, събраха ценностите си и близките си роднини и се отправиха незабавно към най-близката порта; настояваха да ги пуснат и прибегнаха към заплахи и опити за подкуп, когато им бе отказано. След като подкупите не постигнаха успех, някои се наговориха да щурмуват портите по смрачаване заедно с въоръжените си телохранители и слуги. Вълчите бегачи с лекота отблъснаха атаката — налагаха ги с тоягите, които Кейнис бе имал предвидливостта да раздаде при възникването на кризата. За щастие нямаше смъртни случаи, но възмущението сред елита на града си остана, придружено и от отчаян страх. Някои се барикадираха в къщите си, не приемаха никакви посетители и дори стреляха с лъкове или арбалети по нарушителите.

Не толкова заможните също се страхуваха, но посрещаха страха по-стоически и засега нямаше бунтове. В по-голямата си част хората продължаваха да си вършат работата, макар че прекарваха колкото се може по-малко време на улицата или със съседите си. Всички се подлагаха на редовните прегледи за симптоми на болестта със смирен

трепет. Засега в самия град нямаше случаи, но сестра Гилма бе убедена, че е само въпрос на време.

— Червената ръка винаги тръгва от пристанищните градове — каза тя една сутрин. — Донасят я кораби от отвъд морето. Няма съмнение, че се е озовала тук по същия начин. Губернатор Аруан казва, че момичето обичало да ходи на кея и да гледа пристигането и заминаването на корабите. Ако намерите друг случай, най-вероятно ще е моряк.

Колкото и уплашени да бяха жителите на града, Вейлин откри, че се притеснява повече за войниците си. Дисциплината на Вълчите бегачи си оставаше добра, но другите бяха по-неспокойни. Имаше няколко грозни спречквания между нилсаелците на граф Марвен и кумбраелските стрелци, при които и двете страни получиха сериозни наранявания и Вейлин бе принуден да нареди да бичуват главните виновници. Единствените случаи на дезертьорство бяха от Кралската гвардия: петима от Сините свраки на лорд Ал Кордлин бяха прехвърлили стената с крадени провизии, надявайки се да се доберат до Унтеш. Вейлин се изкушаваше да ги остави да умрат в пустинята, но знаеше, че трябва да направи от тях пример за назидание, затова прати по петите им Баркус с неговите разузнавачи. След два дни те се върнаха с трупове им — Вейлин му бе наредил да изпълни присъдата на място, за да спести на града зрелището на публичното обесване. Нареди да изгорят трупове на видно място пред главната порта, за да е сигурен, че стражите по стените са схванали посланието и ще го разпространят сред другарите си: никой няма да ходи никъде.

Всеки следобед Вейлин обикаляше стените и портите и принуждаваше хората да говорят с него въпреки явното им неудобство. Кралската гвардия се отнасяше към него със скована почит, но и със страх, нилсаелците — навъсено, а кумбраелците с явна неприязън. Той обаче прекарваше време с всички тях, задаваше въпроси за семействата им и за живота им преди войната. Войниците му даваха стандартните отсечени отговори, полагащи се на ритуалните любезности на командирите, но той знаеше, че тази дистанцираност няма значение — важното бе да го виждат и да знаят, че не се страхува.

Един ден откри Брен Антеш край западната порта, засенчил с ръка очите си от слънцето, да се взира към някаква птица, кръжаща над тях.

— Лешояд ли е? — попита Вейлин.

Както обикновено кумбраелският предводител не го поздрави официално — нещо, което Вейлин откри, че изобщо не го дразни.

— Ястреб — отвърна. — От вид, какъвто не съм виждал. Прилича малко на бързокрилия у дома.

От всички капитани Антеш бе реагирал най-спокойно на кризата: успокои хората си и ги увери, че няма опасност. Явно думата му имаше голяма тежест, тъй като никой от стрелците не бе направил опит да дезертира.

— Исках да ти благодаря — каза Вейлин. — За дисциплината на хората ти. Сигурно имат голяма вяра в теб.

— А също и в теб, братко. Голяма почти колкото омразата им.

Вейлин не виждаше голям смисъл да възразява.

— Трябва да кажа, че съм изненадан, че кралят успя да набере толкова войници от вашата васалия.

— Когато Сентес Мустор зае мястото на васален лорд, първата му работа беше да отмени закона за задължителни ежедневни упражнения с дългия лък и съпътстващото ги месечно възнаграждение. Повечето ми хора са фермери и тези пари са ценна прибавка към доходите им, без тях мнозина не могат да изхранват семействата си. Те може да мразят крал Янус от дън душа, но омразата не храни децата ти.

— Те наистина ли вярват, че съм Мрачния меч от вашето Десетокнижие?

— Ти уби Черната стрела и Верния меч.

— Всъщност брат Баркус уби Хентес Мустор. А и до ден-дневен не знам дали човекът, когото убих в Мартиш, наистина беше Черната стрела.

Кумбраелският капитан сви рамене.

— Във всеки случай Четвъртата книга разказва, че никой набожен човек не може да убие Мрачния меч. Трябва да отбележа, братко, че ти май пасваш доста добре на описанието. Що се отнася до употребата на Мрачното... Ами, кой може да каже? — Лицето на Антеш бе предпазливо, сякаш очакваше някакво порицание или заплаха.

Вейлин реши, че сега е моментът да смени темата.

— Ами ти? Също ли се записа в армията, за да храниш децата си?

— Нямам деца. Нито пък жена. Само лъка и дрехите на гърба си.

— Ами златото на краля? Със сигурност имаш него.

Антеш сякаш се развълнува, извърна поглед и очите му отново потърсиха ястреба в небето.

— Ами... загубих го.

— Доколкото разбирам, всеки от вас е получил по двацет жълтици предплата. Много е, за да го загубиш всичкото.

Антеш не се обърна.

— Искаш ли нещо от мен, братко?

Кръвната песен зашепна неспокойно, не с остро предупреждение за предстоящо нападение, а с намек за измама. „Той крие нещо.“

— Бих искал да чуя повече за Мрачния меч — рече Вейлин. — Ако благоволиш да ми разкажеш.

— Това означава да научиш повече за Десетокнижието. Не се ли страхуваш, че душата ти ще бъде омърсена от такова знание? Че вярата ти ще бъде разколебана?

Думите на кумбраелеца извикаха в ума му спомена за Хентес Мустор и Вейлин отново видя вината и лудостта в очите на Узурпатора. Шепотът на кръвната песен се усили. „Дали той го е познавал? Дали е бил един от следовниците му?“

— Съмнявам се, че някакво знание би могло да омърси душата на човек. А както казах на вашия Верен меч, Вярата ми не може да бъде разколебана.

— Първата книга ни учи да преподаваме истината за любовта на Световния отец на всеки, който желае да ни изслуша. Намери ме пак по-късно и ще ти разкажа повече, ако искаш.

Вечер Вейлин отиваше в работилницата на Ам Лин, където жена му се мръщеше убийствено, докато наливаше чай, а каменоделецът му предаваше знанията си за песента.

— Сред моя народ я наричат Небесна музика — обясни една нощ Ам Лин. Бяха в работилницата и посрбъваха чай от малки порцеланови купички край статуята на вълка, която изглеждаше все по-

обезпокоително реална с всяко посещение на Вейлин. Жената на каменоделеца не пускаше Вейлин в самата къща, където се усамотяваше, след като им налееше чая. Той веднъж бе допуснал грешката да предложи да си го налят сами, което предизвика такъв яростен поглед, че Вейлин изчака Ам Лин пръв да отпие от своята купичка от страх, че тя е отровила чая.

— Твоят народ ли? — попита Вейлин. Беше стигнал до извода, че каменоделецът идва от Далечния запад, но знаеше малко за тамошните места — причудливи моряшки истории за просторна земя с необятни поля и големи градове, където властват търговците-крале.

— Роден съм в провинция Чин-Са под щедрото управление на великия търговец-крал Лол-Тан, човек, който добре знаеше цената на хората с необичайни дарби. Когато моята стана известна на старейшините на селото, бях взет от семейството си на десетгодишна възраст и отведен в двора на краля, за да бъда обучен на Небесната музика. Помня, че ужасно тъгувах по дома, но не се опитах да избягам. По закон измяната на сина се простира и върху бащата, а аз не исках баща ми да страда заради моето непокорство, макар че копнеех да се върна в работилницата му и отново да обработвам камък. Разбираш ли, той също беше каменоделец.

— Значи в родната ти земя не виждат нищо срамно в Мрачното?

— Напротив, гледат на него като на благословия, дар от Небесата. Семейство с надарено дете печели голяма чест. — Лицето му помрачня. — Или поне така се говореше.

— Значи са те учили на песента? Знаеш как да я използваш, знаеш откъде идва.

Ам Лин се усмихна тъжно.

— Не могат да те научат на песента, братко, и тя не идва отникъде. Тя е просто твоята същност. Твоята песен не е друго същество, което живее в теб. Тя, това си ти.

— Песента на кръвта ми — промърмори Вейлин, спомнил си думите на Нерсус Сил Нин в Мартиш.

— Чувал съм да я наричат така и това название ѝ подхожда.

— Щом не могат да те научат на нея, на какво са те учили?

— На контрол, братко. Тя е като всяка друга песен. За да я пееш добре, трябва да я упражняваш, заглаждаш, усъвършенстваш. Моя наставница беше една старица на име Шин-Ла, толкова стара, че

трябваше да я носят из двореца на носилка, и не можеше да вижда на повече от стъпка-две от носа си. Но песента й... — Той поклати удивено глава при спомена. — Песента й беше като огън, пламтеше толкова ярко и гръмко, че от нея се чувстваш заслепен и оглушал едновременно. Първия път, като ми я изпя, едва не загубих съзнание. Тя се изкикоти и ме нарече Плъхчо, малкия Пеещ плъх, Ам Лин на езика на моя народ.

— Изглежда е била сурова учителка — отбеляза Вейлин и си помисли за инструктор Солис.

— Сурова — да, такава беше, но имаше много, на което да ме научи, а й оставаше малко време, за да го направи. Нашият дар е извънредно рядък, братко, и през целия си дълъг живот на служба на търговеца-крал и на баща му преди него тя никога не беше срещала друг певец. Аз бях нейният заместник. Уроците й бяха сурови, болезнени. Тя нямаше нужда от пръчка, за да ме бие, песента й ме нараняваше достатъчно силно. Обучението ми започна с разпознаване на истината: довеждаха при мен двама души, единият от които бе извършил някакво престъпление. И двамата твърдяха, че са невинни, и тя ме питаше кой е виновен. Всеки път, когато бърках, а в началото това се случваше често, песента й ме шибваше с огъня си. „Истината е сърцето на песента, Плъхчо — казваше тя. — Ако не можеш да чуеш истината, значи не чуваш нищо.“

— След като овладях изкуството да чувам истината, уроците станаха по-сложни — продължи той. — Даваха на един слуга някакъв предмет, драгоценен камък или орнамент, и му казваха да го скрие някъде в двореца. Ако не го откриех до смрачаване, слугата можеше да го запази, а мен ме наказваха за загубата му. По-късно голяма група хора кръжаха около един на двора и говореха високо, а един от тях носеше нож под робата си. Имах само пет минути да го откроя преди песента й да ме жилне така, както ножът би намушкал нашия господар. Защото, както тя не пропускаше да ми напомни всеки път, аз дължах всичко на него и ако не оправдаех очакванията му, това би ми донесло вечен срам.

— Търговецът-крал възползва ли се от твоята песен?

— О, да. Търговията е животворната кръв на Далечния запад. Онези, които търгуват добре, стават велики хора, дори крале, а

успешната търговия изисква знания, особено такива, които другите искат да останат скрити.

— Бил си шпионин?

Ам Лин поклати глава.

— Просто свидетел на делата на по-велики и по-богати мъже. Отначало Лол-Тан ме караше да седя в ъгъла на тронната му зала и да си играя с децата му. Ако някой питаше, аз бях негов повереник, сираче на някакъв далечен братовчед. Естествено, повечето предполагаха, че съм негово копеле — незначително, но все пак почетно положение в двора. Докато си играех, разни хора идваха и си отиваха с различна степен на церемониалност и пространни словоизлияния на уважение или съжаление, че оскверняват кралския дворец с недостойното си присъствие. Забелязах, че колкото по-богати са одеждите на един човек или колкото по-голяма е свитата му, толкова по-усилено прокламира той окаяното си недостойнство, при което Лол-Тан го уверяваше, че изобщо не се е почувствал обиден, и поднасяше извиненията си, задето не е осигурил по-пищен прием. Можеше да мине час или повече, преди да се изясни истинската причина за посещението им, и почти винаги ставаше дума за пари. Някои искаха да вземат назаем, на други им дължаха, и всички искаха още. И докато говореха, аз слушах. След като си тръгнаха с уверенията, че кралят ще им даде бърз отговор, и с извинение за ужасната неучтивост, че бави отговора на тяхната молба, той ме питаше каква песен е пяла Небесната музика по време на разговора.

— Тъй като бях само момче, имах слаба представа за истинската важност на тези дела, но песента ми нямаше нужда да знае защо един човек лъже или мами, или крие омраза зад усмивките и дълбокото си уважение. Разбира се, Лол-Тан знаеше защо и по този начин съзираше пътя към печалба или загуба, а понякога и към дръвника на палача. — Замълча за миг. — И така, аз живеях в двореца на търговеца-крал, учех се от Шин-Ла и казвах истината за моята песен на Лол-Тан. Имах малко приятели, само онези, които ми позволяваха придворните, назначени за мои опекуни. Те бяха предимно скучна групичка, щастливи, но необременени от съмнения деца от семействата на дребни търговци, които бяха купили място при двора за своята челяд. С времето започнах да осъзнавам, че другарчетата ми по игра са избрани заради своята тъпота, заради липсата на хитрост или

лукавство. Приятели с по-остър ум биха изострили и собствените ми мисли, биха ме накарали да се замисля, че този приятен живот на охолство и изобилие всъщност не е нищо повече от златна клетка, а аз съм роб в нея.

Вейлин мълчеше и слушаше.

— Имаше си и награди, разбира се, когато съзрях като мъж и ме обзе младежката похот. Ако исках — момичета, ако исках — момчета. Хубаво вино и всевъзможни еликсири, даряващи блаженство, ако пожелаех такива, макар и никога толкова силни, че да притъпят звука на моята песен. Когато станах прекалено голям, за да си играя с децата на Лол-Тан, бях прехвърлен към писарите му — на всяка среща присъстваха поне трима и сякаш никой не забелязваше, че калиграфията ми е недодялана и често почти нечетлива. Моят живот в тази клетка бе простичък, необезпокояван от тегобите на света извън високите стени, които ме заобикаляха. А после Шин-Ла умря.

Погледът му стана отнесен, потънал в спомена, забулен от тъга.

— Не е лесно за един певец да чуе смъртната песен на друг. Беше толкова силна, че се чудех как целият свят не я чу. Крясък, изпълнен с такъв гняв и съжаление, че загубих съзнание. Понякога си мисля, че тя се е опитала да ме отнесе със себе си, не от злост, а от чувство за дълг. Когато чух последната ѝ песен, разбрах, че предаността ѝ към Лол-Тан е била лъжа, най-великата лъжа, тъй като тя бе съумяла да я държи извън песента си през всичките години, докато ме учеше. Последната ѝ песен беше крясъкът на робиня, която никога не се е измъкнала от господаря си и не иска да ме оставя там самичък. И тя ми показва нещо — видение, родено от песента, на разрушено село, от което се издига дим, цялото осеяно с трупове. Моето село.

Поклати глава. Гласът му бе изпълнен с такава тъга, че Вейлин осъзна, че е първият, който чува тази история.

— Бях толкова сляп — продължи след малко Ам Лин. — Не бях осъзнал, че ценността на моята дарба се крие в това никой да не знае за съществуването ѝ. Никой освен Лол-Тан и старицата, която щях да заместя. Спомних си за всички хора, които Шин-Ла бе използвала в уроците си, всички заподозрени престъпници и слуги — през годините трябва да са били стотици. Разбрах, че никога не биха им позволили да живеят, след като знаят за дарбата ми. Бях ги убил просто с това, че знаеха за мен.

— Когато се осведих от забвението, в което ме бе пратила Шин-Ла, открих, че ново чувство гори в душата ми. — Той се обърна към Вейлин със странен блясък в очите, като на човек, който си припомня собствената си лудост. — Познаваш ли омразата, братко?

Вейлин се замисли за баща си, изчезващ в утринната мъгла, за сълзите на принцеса Лирна и едва потиснатото желание да скърши врата на краля.

— В нашия Катехизис на Вярата се казва, че омразата е бreme върху душата. Открил съм, че в това има много истина.

— Вярно е, тя тегне върху човешката душа, но може също така и да те освободи. Въръжен със своята омраза, аз започнах да си водя бележки за срещите, на които Лол-Тан ме караше да присъствам, да записвам най-щателно казаното. Започнах да схващам колко обширни са владенията му, да научавам за хилядата притежавани от него кораби и за хилядата други, в които има дял. Узнах за мините, където от земята копаят злато, драгоценни камъни и руди, и за необятните поля, в които се криеше истинското му богатство, безбройните ниви пшеница и ориз, които гарантираха всяка сключена от него сделка. И докато учех, търсех: четях внимателно записките си, дирейки някакъв недостатък в огромната търговска мрежа. Минаха още четири години, през които продължавах да уча и да търся, почти неразсейван от удобствата на двора, оставен на заниманията си от наставниците, които вече знаех, че са мои тъмничари, и които не виждаха никаква опасност в новооткритото ми усърдие, и през цялото време истината в моята песен не се разколеба и аз предавах вярно на Лол-Тан всичко, което тя ми съобщаваше, за всяко лукавство и всяка тайна, и доверието му растеше с всеки разкрит заговор или измама, така че се превърнах в нещо повече от неговия познавач на истината. С времето станах най-довереният секретар, какъвто би могъл да има човек като него, получих още знание, още нишки от паяжината, и през цялото време търсех, чаках, но не откривах нищо. Търговецът-крал познаваше работата си прекалено добре, паяжината бе свършена. Всяка лъжа, която му кажех, щеше да бъде разкрита бързо и последвана също толкова бързо от смъртта ми... Понякога си мислех просто да взема кинжал и да го забия в сърцето му, в края на краищата имах предостатъчно възможности за това, но бях млад и макар и обладан от омраза, все още копнеех за живота. Бях страхливец, затворник, чийто

плен се влошава от знанието за необятността на затвора му. Отчаянието започна да разяжда сърцето ми. Отново се отдадох на пороци, потърсих бягство във виното, наркотиците и плътта — пороци, които щяха не след дълго да ме убият, ако не бяха пристигнали чужденците.

— Чужденците? — попита Вейлин.

— През всичките години в двореца на Лол-Тан никога не бях виждал чужденец. Бях чувал истории, разбира се. Истории за странни белокожи или чернокожи хора от Изтока, които били толкова нецивилизовани, че самото им присъствие във владенията на търговеца-крал представлявало обида и се търпяло само заради ценността на носените от тях товари. Групата, която дойде да преговаря с Лол-Тан, определено ми се видя странна с чудатите си дрехи и неразбираемия език, да не говорим за недодяланите им опити да спазват етикета. И за мое удивление една от тях беше жена, жена с песен.

— Единствените жени, допускани при търговеца-крал, бяха неговите съпруги, дъщери и наложници — продължи той. — В родната ми земя те не участват в търговските дела и им е забранено да притежават собственост. Чрез преводача разбрах, че тази жена е от високо потекло и отказът да бъде допусната би представлявал тежка обида за народа ѝ. Вероятната печалба от предложението, което носеха тези чужденци, трябва да е била наистина голяма, та Лол-Тан да ѝ позволи да влезе в приемната зала. Преводачът продължи да говори, но аз едва успях да следя думите му, песента на жената изпълваше ума ми и не можех да откъсна очи от нея. Беше красива, братко, но по начина, по който е красив леопардът. Очите ѝ блестяха, черната ѝ коса сияеше, като полиран абанос, а в усмивката ѝ, щом чу моята песен, имаше жестоко веселие... „Значи прасето с дръпнатите очи си има собствен Певец“, казваше песента ѝ и глухият смях в нея ме накара да затреперя. Тя беше могъща, усещах го, песента ѝ беше по-силна от моята. Навярно Шин-Ла би могла да си съперничи с нея, но не и аз. Плъхът бе срещнал котка и беше безпомощен пред нея. „Какво ли можеш да ми кажеш, чудя се?“, изпя тя в ума ми и песента ѝ проникна по-надълбоко, бръкна в паметта и чувствата ми с жестока лекота, изкара наяве цялата ми омраза и кроежи. Предателските ми намерения сякаш предизвикаха у нея ликуване, свиреп триумф. „А Съветът ми

разправяше, че това щяло да е трудно“, изпя тя. Погледът ѝ задържа моя още за кратко. „Ако искаш търговецът-крал да умре, кажи му да отхвърли предложението ни.“ А после изчезна, оттегли се от ума ми, където бе нахълтала неканена, като остави след себе си ледена увереност. Тя беше дошла да убие Лол-Тан, ако той отхвърли онова, което му предлагаша, и искаше да го убие — изходът от преговорите не означаваше нищо за нея. Беше прекосила половината свят да търси кръв и нищо нямаше да я спре.

Лицето на Ам Лин бе напрегнато от припомнена болка.

— Понякога песента ни позволява да докоснем умовете на другите. През годините оттогава съм докосвал хиляди, но никога не съм изпитвал нещо, което да се сравни с черното петно в мислите на онази жена. Години след това сънувах кошмари, видения за клане, за убийства, извършвани със садистична прецизност, за пищящи или замръзнали в страх лица, мъжки, женски, детски. И видения за места, които никога не съм зървал, езици, които не разбирам. Мислех, че полудявам, докато не осъзнах, че тя е оставила у мен част от спомените си, може би от безразличие, а може би от небрежна злоба. С времето те избледняха. Но дори и сега има нощи, в които се будя с писъци и жена ми ме държи в обятията си, докато ридаю.

— Коя беше тя? — попита Вейлин. — Откъде е дошла?

— Името, изречено от преводача, беше лъжливо, усетих го още преди да чуя песента ѝ, а спомените, които остави, не дават никакви подсказки за името или семейството ѝ. Що се отнася до родната ѝ земя, навремето това не означаваше нищо за мен, но делегацията поднесе поздрав от Върховния съвет на Воларианската империя. Онова, което научих за воларианците оттогава, ме кара да си мисля, че там тя би се чувствала като у дома си.

— Направи ли го? Каза ли на търговеца-крал да отхвърли предложението им?

Ам Лин кимна.

— Без нито миг колебание. Колкото и да бях потресен, омразата ми не беше притъпена. Казах му, че всичките им приказки са лъжи, че кроят да прахосат неговите богатства и да запазят своите. Всъщност почти не разбирах какво са предложили, нито дали думите им са верни. Но както винаги той се довери безрезервно на преценката ми.

— А тя изпълни ли обещанието си?

— Отначало мислех, че ме е предала. Лол-Тан им даде отговора си на другата сутрин, след което те се качиха на кораба си и отплаваха. Той изглеждаше в отлично здраве и даваше всички признаци, че ще си остане така. Бях смазан от разочарование и страх. За първи път лъжех търговеца-крал. Не се съмнявах, че ще бъда разкрит и ще последва жестока смърт. Мина цял месец, през който се тревожех и се мъчех да скрия страха си, а после Лол-Тан бавно започна да се поболява. Отначало не беше нищо сериозно, слаба, но постоянна кашлица, за която, разбира се, никой не смееше да спомене, после бледност обхвана лицето му, ръцете му почнаха да треперят, след няколко седмици вече кашляше кръв и изпадаше в буйства. Когато умря, вече се бе превърнал в жалка останка от кожа и кости, която не можеше да си спомни собственото си име. Не изпитвах никаква жалост към него.

— Той, разбира се, си имаше наследник. Третият му син Мах-Лол — двамата по-големи бяха отровени тихомълком скоро след възмъжаването си, след като стана ясно, че им липсва прозорливостта на баща им. Мах-Лол беше истински син на баща си, интелигентен, невероятно образован и притежаващ цялата хитрост и безпощадност, необходими за да седи на трона на търговец-крал. Но за моя огромна радост той не знаеше нищо за дарбата ми. Болестта на Лол-Тан го бе довела до състояние, че да е неспособен да разкрие на сина си моята роля при двора. За Мах-Лол аз бях просто необичайно доверен секретар, а той имаше за този пост свой човек. Получих място на счетоводител в дворцовите складове, бях изселен от луксозното си жилище и ми плащаха само малка част от предишното ми възнаграждение. Явно от мен се очакваше да се самоубия от срам, че съм изпаднал в немилост пред краля, както вече бяха постъпили мнозина от излишните слуги на Лол-Тан. Вместо това аз просто си тръгнах, като казах на стража на портата, че ме пращат да свърша нещо в града. Той ми хвърли само бегъл поглед, докато излизах. Бях на двайсет и две и за първи път свободен. Това беше най-сладкият миг в живота ми. — Ам Лин поклати глава. — Свободата донесе промяна в моята песен, накара я да се извиси, да търси чудеса и новости. Последвах музиката ѝ през кралството на Мах-Лол и отвъд него. Тя ме отведе при един каменоделец в малко селце високо в планините, който нямаше синове и чираци и се съгласи да ме обучи на своя занаят. Мисля, че бе смутен от бързината, с която се учех, да не говорим за

необикновеното качество на работата ми, и изглеждаше облекчен, когато стана ясно, че вече няма на какво да ме научи. Така че продължих нататък.

— Накъде? — тихо попита Вейлин.

— Песента ме отведе до едно пристанище, където хванах кораб на изток. През следващите двайсет години пътувах от град на град и работех, оставях своя отпечатък върху къщи, дворци и храмове. Дори прекарах една година във вашето кралство, ваех водоливници за замъка на нилсаелския лорд. Никога не съм търпял лишения, в гладни времена песента ме отвеждаше където има храна и работа, в размирни времена ме водеше до място на покой и уединение. Никога не се съмнявах в нея, никога не ѝ се противих. Преди пет години ме доведе тук, където Шоала, моята най-прекрасна съпруга, се мъчеше да поддържа работилницата на покойния си баща. Тя притежаваше нужните умения, но богатите алпиранци не обичат да си имат работа с жени. Оттогава съм тук. Поне досега песента не ме е подтикнала да ида другаде, за което съм благодарен.

— Дори и сега ли? — учуди се Вейлин. — С Червената ръка в града?

— Твоята песен повиши ли тон, когато чу, че болестта е тук?

Вейлин си спомни отчаянието, което изпита при мисълта за вероятната участ на сестра Гилма, но осъзна, че кръвната песен не се беше обадила.

— Не. Това означава ли, че няма опасност?

— Едва ли. Означава, че по някаква причина ние двамата трябва да сме тук.

— Значи това е... — Вейлин потърси точните думи. — Нашата съдба?

Ам Лин сви рамене.

— Кой може да каже, братко? Не знам много за съдбата, освен че през живота си съм виждал сума ти случайни и неочаквани неща, което ме кара да се съмнявам, че изобщо съществува съдба. Ние си проправяме собствен път, но с водачеството на песента. Твоята песен, това си ти, помни го. Можеш не само да я чуваш, а и да я пееш.

— Как? — Вейлин се приведе напред, смутен от жаждата за знания, която знаеше, че личи в гласа му. — Как да я пея?

Ам Лин посочи тезгяха, където продължаваше да стои частично издяланият каменен блок, недокосван от първото посещение на Вейлин.

— Ти вече започна. Подозирам, че пееш отдавна, братко. Песента може да ни накара да посягаме към различни инструменти: перото, длетото... или меча.

Вейлин хвърли поглед към меча си, опрян в удобна близост на ръба на масата. „Това ли правя през всичките тези години? Проправям си път в живота? Всичката пролята кръв и погубени хора са само куплети в една песен?“

— Защо не я довърши? — поинтересува се Ам Лин. — Скулптурата?

— Ако хвана пак чука и длетото, няма да ги оставя, докато не свърша. А настоящата ситуация изисква цялото ми внимание. — Знаеше, че това е вярно само отчасти. Грубо изсечените черти, подаващи се от блока, бяха започнали да му се струват смущаващо познати, още не толкова, че да разбере чии са, но достатъчно, за да заключи, че готовата версия ще е лице, което познава. По някакъв извратен начин появата на Червената ръка бе добре дошло извинение за отлагане на момента на окончателната яснота.

— Не е добре да пренебрегваш песента си, братко — предупреди го Ам Лин. — Спомняш ли си вредата, която ти причиних, като те повиках за първи път? Защо мислиш, че стана така?

— Песента ми мълчеше.

— Правилно. А защо мълчеше?

„Крехката шия на краля... Опасните тайни на курвата...“

— Тя поиска от мен да направя нещо, нещо ужасно. И когато не можах да го направя, замлъкна. Мислех, че ме е изоставила.

— Песента е както твой водач, така и твоя защита. Без нея ти си уязвим за другите, които могат да правят като нас, например онази воларианка. Повярвай ми, братко, не би ти се искало да си уязвим за нея.

Вейлин погледна мраморния блок и проследи грубия профил на неоформеното лице.

— Когато „Червеният сокол“ се върне — каза тихо. — Тогава ще я довърша.

Двайсет дни след заминаването на „Червеният сокол“ моряците се разбунтуваха. Измъкнаха се от импровизираните си затвори в района на складовете, убиха пазачите си и се отправиха към пристанището в добре планирана атака. Кейнис реагира бързо: заповяда на две роти от Вълчите бегачи да държат пристана и повика хората на граф Марвен да блокират околните улици. Кумбраелските стрелци бяха разположени по покривите и покосиха десетки моряци. Срещнали такава дисциплинирана съпротива, те се разколебаха, прекратиха атаката срещу пристанището и заотстъпваха към града. Кейнис заповяда незабавна контраатака и по времето, когато се появи Вейлин, краткият, но кървав бунт беше кажи-речи потушен.

Вейлин завари Кейнис да се бие с някакъв едър мелденеец. Великанът размахваше грубо издялана тояга към пъргавия брат, докато той танцуваше около него и мечът му се стрелкаше да пореже ръцете или лицето му.

— Предай се! — заповяда той, докато острието му оставяше резка върху предмишницата на мъжа. — Всичко свърши!

Мелденеецът изрева от болка и ярост и удвои усилията си. Безполезната му тояга срещаше само въздуха, докато Кейнис продължаваше страшния си танц. Вейлин вдигна лъка си, сложи стрела на тетивата и я заби право в шията на мелденееца от четирийсет крачки. Беше едно от добрите му постижения.

— Не е време за половинчати мерки, братко — каза той на Кейнис, като прекрачи група на мелденееца и изтегли меча си.

След час всичко бе свършило, близо двеста моряци лежах мъртви и още толкова бяха ранени. Вълчите бегачи бяха загубили петнайсет души, сред тях и Джебчията, един от първоначалните трийсет избраници от времето в Мартиш. Подкараха моряците обратно към складовете и Вейлин заповяда да доведат на пристанището оцелелите капитани. Бяха четирийсетина, всички с грубите обветрени лица, характерни за морските капитани. Наредиха ги на кея, коленичили пред него с вързани ръце. Повечето гледаха навъсено, кои със страх, кои с открито предизвикателство.

— Действията ви бяха глупави и егоистични — каза им Вейлин. — Ако бяхте стигнали до корабите си, щяхте да отнесете чумата на стотици други пристанища. Загубих някои добри мъже в този жалък

фарс. Бих могъл да екзекутирам всички ви, но няма да го направя. — Посочи към пристанището, където стояха на котва многобройните кораби от търговската флота на града. — Казват, че душата на капитана е в кораба му. Вие убихте петнайсет от моите хора. Искам петнайсет души за компенсация.

Отне дълго време, докато лодки с екипажи от Кралската гвардия извлекат корабите от пристанището и ги закотвят на известно разстояние от брега, залепят палубите им с катран и напоят платната и въжетата с масло. Стрелците на Дентос довършиха работата със залпове огнени стрели и по смрачаване петнайсет кораба вече горяха, високите пламъци пръскаха искри към звездното небе и озаряваха морето на мили околоръст.

Вейлин огледа капитаните и изпита смътно задоволство от скръбта по обветрените им лица. В очите на някои блестяха сълзи.

— Ако тази глупост се повтори — каза той, — ще заповядам да вържат вас и екипажите ви за мачтите, преди да изгоря остатъка от флотата.

На сутринта Вейлин завари при портите на имението губернатор Аруан. Нямаше и следа от сестра Гилма. Ледената лапа на страха стисна вътрешностите му.

— Къде е сестра ми?

Някога месестото лице на губернатора бе провиснало от внезапната загуба на тегло и посърнало от тревоги, макар че не показваше признаци на Червената ръка. Погледът му беше предпазлив, а гласът — безизразен.

— Болестта я покоси снощи, много по-бързо от дъщеря ми и камериерката. Спомням си, преди години майка ми разправяше, че с чумата било така. Някои издържат дни, даже седмици, а други угасват за часове. Сестра Гилма не ме пускаше при дъщеря ми, настояваше само тя да се грижи за нея, на мен и на слугите ни беше забранено дори да влизаме в онова крило на дома. Каза, че това било необходимо, за да се спре разпространението на болестта. Снощи я открих паднала на стълбите, почти в безсъзнание. Тя ми забрани да я докосвам, изпълзя сама в стаята на дъщеря ми... — Гласът му заглъхна.

— Говорих с нея вчера — каза тъпо Вейлин. Потърси по лицето на губернатора някакъв признак, че греши, но откри само съжаление. Гласът му беше задавен, когато зададе излишния въпрос: — Мъртва ли е?

Губернаторът кимна.

— Да. Камериерката също. Дъщеря ми обаче още се държи. Изгорихме телата, както нареди сестра Гилма.

Вейлин осъзна, че стиска кованото желязо на портата. „Гилма... Гилма с ясните очи и неизменния смях. Мъртва и предадена на огъня само за броени часове, докато аз си губех времето с онези идиоти моряците.“

— Тя каза ли нещо? Остави ли някакъв завет?

— Угасна много бързо, милорд. Каза да ви предам да спазвате нарежданията ѝ и че ще се видите пак в Отвъдното.

Вейлин се взря внимателно в лицето на губернатора. „Лъже. Не е казала нищо. Просто се е разболяла и е умряла.“ Въпреки това откри, че е благодарен за тази лъжа.

— Благодаря ви, милорд. Имате ли нужда от нещо?

— Още малко мехлем за обривите на дъщеря ми. И може би няколко бутилки вино. То поддържа слугите щастливи, а запасите ни вече се изчерпват.

— Ще се погрижа. — Вейлин откопчи ръце от портата и се обърна да си тръгне.

— Тази нощ забелязахме голям огън — обади се губернаторът. — Навътре в морето.

— Моряците се разбунтуваха, опитаха се да избягат. Изгорих няколко кораба като наказание.

Очакваше някаква забележка, но губернаторът просто кимна.

— Добро решение. Но въпреки всичко ви съветвам да компенсирате Търговската гилдия. След като аз съм затворен тук, те са единствената цивилна власт в града и е по-добре да не ги настройвате срещу себе си.

Вейлин беше по-склонен да бичува всеки търговец, който допусне грешката да надигне глас в негово присъствие, но през булото на скръбта си съзря мъдростта в думите на губернатора.

— Ще го направя. — По някаква причина се поколеба, искаше му се да добави още нещо, да се отплати по някакъв начин на

губернатора за любезните му лъжи. — Няма да останем тук дълго, милорд. Може би още няколко месеца. Ще има кръв и огън, когато пристигне армията на императора, но независимо дали ще победим, или ще загубим, скоро ще се махнем и този град отново ще е ваш.

На лицето на губернатора се смесваха объркване и гняв.

— Тогава защо, в името на всички богове, дойдохте тук?

Вейлин погледна към града. Светлината на утринното слънце играеше по къщите и пустите улици. Океанът отвъд трептеше в златисто, разпенените бели вълни се носеха към брега, а небето над тях бе безоблачно синьо... а сестра Гилма беше мъртва, заедно с хиляди други и още хиляди, които предстоеше да умрат.

— Има нещо, което трябва да направя — каза той и се отдалечи.

Намери Дентос на върха на фара в далечния край на дигата, която ограждаше пристанището отляво. Седеше, провесил крака през ръба на плоския покрив, взираше се в морето и си посрѣбваше от една манерка, пълна с „приятеля на братята“. Лъкът му лежеше до него, заедно с празния колчан. Вейлин седна и Дентос му подаде манерката.

— Не дойде да чуеш молитвите за сестра ни — каза Вейлин, като отпи малка глътка и подаде манерката обратно; намръщи се, когато сместа от бренди и червено цвете опари глътката му.

— Казах своя собствена молитва — промърмори Дентос. — Тя ме чу.

Вейлин хвърли поглед към основата на фара, където множество безжизнени чайки се полюшваха във водата, всичките пронизани с по една-единствена стрела.

— Изглежда, и чайките са те чули.

— Упражнявах се — каза Дентос. — Те и без това са гадни мършояди, не мога да ги понасям, такъв ужасен шум вдигат. Чичо ми Грол ги наричаше „цвѣкащи гадини“. Той беше моряк. — Изсумтя и отпи пак. — Може и да съм го убил снощи. Не си спомням добре как изглеждаше копелдакът.

— Колко чичовци имаш, братко? Винаги съм се чудил.

Лицето на Дентос помрачня и той дълго не каза нищо. Когато най-после заговори, в гласа му имаше сериозност, каквато Вейлин не бе чувал никога.

— Николко.

Вейлин се намръщи озадачено.

— Ами онзи с бойните кучета? И онзи, който те научил да стреляш с лък...

— Сам се научих. В нашето село имаше един майстор ловец, но не ми беше чичо, нито пък онзи гаден лайнар с кучетата. Никой от тях не беше. — Погледна Вейлин и се усмихна тъжно. — Скъпото ми старо майче беше селската курва, братко. Наричаше многото мъже, които се появяваха на вратата ни, мои чичовци и ги караше да са добри с мен, иначе не ги пускаше в леглото си. В края на краищата всеки от тях би могъл да ми е баща. Така и не разбрах кой точно, пък и кучешка пръдня не давам. Бяха доста жалка сбирщина.

— Курва или не, майка ми се грижеше всеотдайно за мен. Никога не гладувах и винаги имах дрехи на гърба и обуца на краката, за разлика от повечето деца в селото. Достатъчно зле беше да съм хлапето на курвата, а още по-зле — да ми завиждат. Всички знаеха, че баща ми може да е някой от трийсетината мъже в селото, затова другите деца ме наричаха Нечие копеле. Бях четиригодишен, когато го чух за първи път: „Нечие копеле? Нечие копеле? Откъде си взе обувките, Нечие копеле?“ И продължи все така, от година на година. Имаше едно момче, синът на чичо Баб, гадно малко лайненце, което винаги подемаше първо виковете. Един ден той и бандата му почнаха да ме замерят с разни неща, някои от тях остри. Целият бях нарязан и се ядосах. Затова взех лъка и забих една стрела в крака му. Не мога да кажа, че съжалявах, докато го гледах как реве и се мята. След тази случка... — той сви рамене — не можех да остана повече там. Никой нямаше да вземе за чирак копелето на една курва, при това опасно копеле, затова майка ми ме прати в Ордена. Още я помня как плачеше, докато каруцата ме откарваше.

Докато го гледаше как отпива от манерката, Вейлин остана поразен колко стар изглежда. Дълбоки бръчки покриваха челото му, а късо подстриганата коса по слепоочията му бе започнала да побелява преждевременно. Годишите на битки и несгоди го бяха състарили и скръбта му по сестра Гилма бе осезаема. От всички братя тя беше най-близка с него. „Като се върнем в Кралството, ще помоля аспекта да му даде пост в Дома на ордена“, реши Вейлин, а после осъзна, че има сериозна вероятност нито един от двамата да не се върне.

Единственото, което можеше да предложи на Дентос, бяха още възможности за кървава гибел. Мислите му се насочиха отново към мраморния блок, който чакаше в работилницата на Ам Лин, и той разбра, че е протакал прекалено дълго. Беше време да свърши онова, за което бе пратен тук. Ако успееше да го постигне преди идването на алпиранската армия, може би щеше да се избегне още едно клане, стига да бе готов да плати цената.

Изправи се и докосна Дентос по рамото на прощаване.

— Имам работа...

Уморените очи на Дентос изведнъж заблестяха от вълнение и пръстът му се стрелна към хоризонта.

— Платно! Виждаш ли го, братко?

Вейлин заслони очи и огледа морето. Беше само една точица, сиво петънце между водата и небето, но без съмнение беше платно. „Червеният сокол“ се връщаше.

Капитан Нурин бе първият, който слезе по трапа. Слабото му обветрено лице бе изпито от изтощение, но в очите му грееше блясъкът на триумфа, заедно с алчността, която Вейлин помнеше толкова добре от първата им среща.

— Двайсет и един ден! — възкликна той. — Не бих си и помислил, че е възможно толкова късно през годината, но Удонор чу молитвите ни и ни дари с попътен вятър. Можеха да са и осемнайсет, ако не се бе наложило да се бавим толкова във Варинсхолд или да караме толкова много пътници обратно.

— Толкова много пътници ли? — попита Вейлин. Погледът му беше прикован в трапа: очакваше всеки момент на него да се появи слабичка тъмнокоса фигура.

— Общо девет. Макар че умът ми не го побира за какво му е на момиче, което едва ми стига до рамото, охрана от седем души.

Вейлин се обърна намръщено към него.

— Охрана ли?

Нурин сви рамене и посочи към трапа.

— Вижте сам.

Здравенякът, който слизаше по него, имаше сплескано свирепо лице, което никак не се смекчаваше от навъсения поглед, с който се

взря във Вейлин и заобиколилите го Вълчи бегачи. Още по-обезпокоителен бе фактът, че носеше черната роба на Четвъртия орден и меч на колана си.

— Брат Вейлин? — попита той с безизразен тон.

Вейлин кимна. Растящата в него тревога потисна всякакво желание да го поздрави.

— Брат-командир Илтис — представи се мъжът в черно. — Отряд за защита на Вратата на Четвърти орден.

— Никога не съм чувал за вас — каза му Вейлин. — Къде са сестра Шерин и брат Френтис?

Брат Илтис премигна, явно несвикнал на такова неуважение.

— Затворничката и брат Френтис са на борда. Имаме да обсъдим някои въпроси, братко. Трябва да бъдат извършени някои приготовления...

Вейлин беше чул само една дума.

— Затворничка ли? — Гласът му беше тих, но той отлично съзнаваше стаената в него заплаха. Брат Илтис премигна пак и въсенето му отслабна до неуверено мръщение. — Каква... затворничка?

Скърцането на дърво го накара да се обърне пак към кораба. Друг брат от Четвъртия орден, също въоръжен с меч, водеше тъмнокоса млада жена за верига, захваната към оковите на китките ѝ.

Шерин беше по-бледа, отколкото я помнеше, и малко поотслабнала, но лъчезарната открита усмивка, която огря лицето ѝ, щом погледите им се срещнаха, си оставаше непроменена. Още петима братя я последваха на кея, разгърнаха се на всички страни и загледаха Вейлин и Вълчите бегачи със студено недоверие. Последният, който слезе по трапа, беше Френтис, с измъчено от срам лице и извърнати очи.

— Сестро. — Вейлин пристъпи към Шерин, но откри, че пътят му е внезапно преграден от Илтис.

— На затворничката е забранено да общува с ПравOVERните, братко.

— Разкарай ми се от пътя! — заповяда Вейлин, изричаше ясно и натъртено всяка дума.

Илтис видимо пребледня, но остана на мястото си.

— Имам заповеди, братко.

— Какво означава това? — попита Вейлин гневно. — Защо нашата сестра е окована така?

Зад Илтис Шерин вдигна окованите си китки и направи печална гримаса.

— Съжалявам, че отново ме намираш във вериги...

— Затворничката да не говори без разрешение! — викна Илтис, врътна се към нея и дръпна рязко веригата, така че гривните се впиха в плътта ѝ и тя трепна от болка. — Затворничката няма да мърси ушите на Правоверните със своите думи на ерес и измяна!

Очите на Шерин се стрелнаха умоляващо към Вейлин.

— Моля те, не го убивай!

7.

Тя беше ядосана, Вейлин го виждаше. Лицето ѝ бе застинало неподвижно, а очите ѝ избягваха погледа му, докато вървяха към имението на губернатора, а големият ѝ сандък с лекарства тегнеше на рамото му.

— Не го убих — обади се Вейлин, когато тишината стана непоносима.

— Защото брат Френтис те спря — отвърна тя, като го стрелна с поглед.

Беше права, разбира се. Ако Френтис не го бе спрял, щеше да продължи да бие брат Илтис на кея, докато не умре. Другите братя от Четвъртия орден неразумно бяха посегнали към оръжията си, когато първият удар на Вейлин просна мъжа на земята, но за секунди бяха разоръжени от заобиколилите ги Вълчи бегачи. Можеха само да стоят и да гледат безпомощно как Вейлин продължава да млати с юмруци все по-кървящото и обезобразено лице на Илтис, глух за молбите на Шерин. Спря едва когато Френтис го изтегли настрани.

— Какво означава това? — изръмжа той, като се изтръгна от ръцете му. — Как си могъл да го позволиш?

Френтис — изглеждаше ужасно засрамен и окаян — отвърна тихо:

— Заповеди на аспекта, братко.

— Извинете! — Шерин издрънча с веригите си, вперила поглед във Вейлин. — Мислиш ли, че биха могли да ме освободят, за да се погрижа за брат ни, преди да е умрял от загуба на кръв?

И наистина се погрижи за брат-командир Илтис, след като свалиха сандъка ѝ от кораба: намаза раните му с балсами и мехлеми и заши веждата му, сцепена, докато Вейлин бе блъскал челото му в калдъръма. Работеше мълчаливо, сръчните ѝ ръце си вършеха работата с познатата му ефективност, само че в движенията ѝ имаше някаква рязкост, която говореше за сдържан гняв.

„Не ѝ харесва да го вижда — осъзна Вейлин. — Не ѝ харесва да вижда убицеца в мен.“

— Откарай тази шайка в затвора — каза той на Френтис, като махна с ръка към братята от Четвъртия орден. — Ако ти създават някакви проблеми, бичувай ги.

Френтис кимна и се поколеба.

— Братко, относно сестра ни...

— Ще говорим по-късно.

Френтис кимна пак и тръгна да се погрижи за пленниците.

Наблизо капитан Нурин прочисти гърло.

— Какво? — попита Вейлин.

— Думата ви, милорд — каза жилавият капитан. Беше изнервен от тази проява на насилие, но не допускаше да бъде сплашен и се насили да срещне погледа на Вейлин. — Нашата уговорка, както беше записана пред свидетели.

— А, да. — Вейлин дръпна от колана си кесията със синия камък и я подхвърли на Нурин. — Харчи го мъдро. Сержант!

Сержантът от Вълчите бегачи бързо се изпъна в поза мирно.

— Милорд?

— Капитан Нурин и екипажът му да бъдат затворени при другите моряци. Претърсете щателно кораба, за да се уверите, че никой не се крие на борда му.

Сержантът козирува отсечено и се отдалечи, като крещеше заповеди.

— Затворени ли, милорд? — Нурин вдигна неохотно очи от синия камък, който стискаше здраво в юмрука си. — Но аз имам спешна работа...

— Сигурен съм, капитане. Само че присъствието на Червената ръка в града налага да останете с нас още малко.

Алчността в очите на капитана бързо се превърна в нескрит страх и той отстъпи бързо назад.

— Червената ръка? Тук?

Вейлин се обърна пак към сестра Шерин и загледа как тя довърши шева, завърза конца и отрязва стърчащите му краища с малка ножичка.

— Да — промълви той. — Но, подозирам, няма да е задълго...

— Веднъж вече ти казах — каза Шерин, когато поспряха на път за дома на губернатора, — че никой няма да умре заради мен. И говорех сериозно, Вейлин.

— Съжалявам — отвърна той, изненадан от искреността си. Беше я наранил, беше я накарал да чувства всеки удар, нанасян на Илтис, беше й показал убиеца в себе си.

Тя въздъхна и част от гнева й се оттече от лицето й.

— Разкажи ми за Червената ръка. Колко са умрели?

— Засега само сестра Гилма и една камериерка в дома на губернатора. Дъщеря му още се държи, макар че може вече и да е издъхнала.

— И няма други случаи? Няма признаци за болестта другаде в града?

Той поклати глава.

— Следвахме стриктно нарежданията на сестра Гилма.

— Значи бързите й действия може би са спасили целия град.

Стигнаха до вратата на имението, където един от стражите задрънча със звънеца, за да извика губернатора. Докато чакаха, Вейлин оглеждаше мътните прозорци на къщата. След кончината на сестра Гилма мястото бе придобило зловещ вид, който се усилваше още повече от занемарената градина. Той наполовина очакваше на звънеца да не се отзове никой, защото Червената ръка най-последно се е развилняла в дома, оставяйки от него само празна коруба, готова за факлите. Със срам осъзна, че се надява всичко да е свършило; след като в града нямаше други случаи, всичко можеше да приключи тук и сега и нямаше да има нужда да праща Шерин на опасност.

— Това губернаторът ли е? — попита тя.

— Да. — Срамната надежда на Вейлин угасна, щом внушителната фигура на губернатор Аруан се показа от къщата. — Мрази ни, но обича дъщеря си. Така го накарах да предаде града.

— Заплашил си я? — Шерин го зяпна. — В името на Вярата, тази война те е превърнала в чудовище.

— Нямаше да я нараня...

— Не казвай нищо повече, Вейлин. — Тя поклати глава, притворила очи от отвращение, и се извърна от него. — Просто млъкни, моля те.

Стояха в ледено мълчание, докато губернаторът се приближаваше. Стражите се стараеха да гледат настрана, а Вейлин усещаше гнева на Шерин като нож. Щом губернаторът стигна до тях,

Вейлин ги представи един на друг и завъртя ключа в тежкия катинар, държащ портата.

— Тя губи сили — каза Аруан, докато отваряше портата. Гласът му бе трескав от надежда и отчаяние. — Снощи още говореше, но тази сутрин...

— Тогава по-добре да не се бавим, милорд. Ако благоволите да ми помогнете с това...

Вейлин остави сандъка. Сестра Шерин и губернаторът го вдигнаха заедно и тръгнаха към къщата. Шерин не го удостои дори с дума на сбогуване.

— Колко време ще отнеме, сестро? — попита той.

Тя спря, хвърли поглед назад, а в гласа ѝ нямаше никаква емоция.

— За приготвянето на лекарството са нужни няколко часа. След като се приложи, подобрението би трябвало да е незабавно. Върни се на сутринта. — И се извърна пак.

— Защо беше окована? — попита я Вейлин преди да е успяла да си тръгне. — Защо беше под стража?

Шерин не се обърна, а отговорът ѝ бе толкова тих, че той едва го чу.

— Защото се опитах да те спася.

Вейлин отпрати стражите и се настани да чака, запали огън и се сгуши в плаща си, тъй като настъпващата зима добавяше мраз във вятъра, духащ откъм морето. Часовете се точеха бавно, докато обмисляше думите на Шерин и гнева ѝ. „Опитах се да те спася...“

Френтис се появи, когато слънцето клонеше към хоризонта, седна срещу него и хвърли още дърва в огъня. Вейлин вдигна очи, но не каза нищо.

— Брат-командир Илтис ще живее — уведоми го Френтис с преднамерено весел тон. — Жалко. Обаче още не може да говори, само сумти и стене. Не е голяма загуба, чух достатъчно от плямпанията му по време на пътуването.

— Ти каза, че аспектът ти е заповядал да позволиш да се отнасят така с нея — каза Вейлин. — Защо?

В изражението на Френтис имаше болка, неохота да сподели информацията, която знаеше, че няма да бъде приета добре.

— Сестра Шерин е осъдена за измяна на Кралството и отричане на Вярата.

„Шерин в Черната твърд.“ При тази мисъл го заляха вълни на вина и безпокойство. „Какво ли е изтърпяла там?“

— Щом пристанахме, отидох право при аспект Елера — продължи Френтис. — Както ми нареди. Когато тя изслуша каквото имах да ѝ казвам, отидохме при аспект Арлин. Той успя да убеди краля да пусне сестра ни от двореца.

— От двореца ли? Значи не е била в Черната твърд?

— Изглежда, са я държали там, когато Четвъртият орден я арестувал, но принцеса Лирна я измъкнала. По всичко личи, че просто е влязла и е настояла да пуснат сестрата под нейно попечителство. Надзирателят решил, че тя действа по заповед на краля, затова ѝ я предал. Говори се, че аспект Тендрис изпаднал в бяс, щом научил за това, само че не можел да направи кой знае какво. Но така или иначе сестра Шерин още си беше затворничка, само дето имаше по-хубав затвор.

— Какво толкова може да е направила, че да го сметнат за измяна, камо ли за отричане на Вярата?

— Говорела срещу войната. И то неведнъж. Много пъти, на всеки, който пожелае да я изслуша. Казвала, че войната е основана на лъжи и противоречи на Вярата. Казвала, че ти и всички ние сме пратени на гибел без причина. Нямаше да е от голямо значение, ако някой неизвестен дърдореше такива неща, но тя е добре позната в бедните райони на столицата, а и много харесвана, заради всички хора, на които е помагала. Когато говорела, хората я слушали. Изглежда, нито кралят, нито Четвъртият орден са харесали приказките ѝ.

„Дали това не е пак част от кроежите на стареца?“, зачуди се Вейлин. Може би кралят бе знаел за неговата привързаност към Шерин и арестът ѝ е бил още едно средство за натиск. Но чувстваше, че не е особено вероятно — Янус вече си бе осигурил покорството му. Арестът на Шерин изглеждаше като действие, породено от обикновен страх; неговата война не можеше да бъде провалена от един размирен глас. Вейлин добре знаеше колко безпощаден е кралят, но да арестува публично широко харесвана сестра от Петия орден едва ли бе от деликатните подмолни ходове, по каквито си падаше. „Сигурно е опитал нещо друго — заключи той. — Някакъв друг начин да ѝ

затвори устата или да си купи лоялността ѝ. Значи тя е имала силата да му се противопостави там, където аз не можах.“

— Кралят се съгласи на освобождаването на сестра Шерин само при условие, че ще бъде окована и държана под постоянна стража — продължи Френтис. — Също така ѝ е забранено да говори с когото и да било без разрешение. — Измъкна изпод плаща си един плик и го подаде на Вейлин. — Подробности са тук. Аспект Арлин каза, че трябва да ги спазваме...

Вейлин взе плика и го хвърли в огъня, после загледа как восъкът на кралския печат се покрива с мехури и потича в пламъците.

— Кралят е отменил присъдата на сестра Шерин и е заповядал да бъде освободена незабавно — каза на Френтис с тон, който не допускаше спор. — Като признание за дългите ѝ години служба към Кралството и Вярата.

Очите на Френтис се стрелнаха към вече овъгления плик, но не се задържаха върху него.

— Разбира се, братко. — Той се разшава нервно, явно се чудеше дали да каже още нещо.

— Какво има, братко? — попита уморено Вейлин.

— Едно момиче дойде на пристанището, когато се готвехме да отплаваме. Попита дали мога да ти предам това. — Ръката му се подаде пак изпод плаща, стиснала малък пакет, увит в проста хартия. — Хубавичка беше. Почти ме накара да съжалявам, че съм влязъл в Ордена.

Вейлин взе пакета и го отвори. Намери в него две тънки дървени блокчета, вързани едно за друго със синя копринена панделка. Между тях имаше едно зимниче, пресовано върху бяла картичка.

— Тя каза ли нещо?

— Само да ти предам благодарностите ѝ. Не уточни за какво.

Вейлин се изненада, че по устните му играе усмивка.

— Благодаря ти, братко. — Върза пак панделката и прибра блокчетата в джоба си. — А случайно да носиш някаква храна? Прегладнял съм.

Френтис затича надолу по хълма и се върна след половин час с Кейнис, Баркус и Дентос, всички натоварен с провизии и завивки.

— От седмици не съм спал под звездите — отбеляза Кейнис. — Открих, че ми липсва.

— И още как — съгласи се провлечено Баркус, докато развиваше постелята си. — На гърба ми ужасно му липсваха радостите от твърдата земя и внезапния дъжд.

— А бе вие нямате ли си работа? — поинтересува се Вейлин.

— Решихме да изклинчим, милорд — отвърна Дентос. — Защо, ще ни бичувате ли?

— Зависи какво сте ми донесли за ядене.

Изпекоха един кози бут на огъня и го изядоха с хляб и фурми. Дентос отвори бутилка кумбраелско червено и я пусна по кръга.

— Това е последното — поясни с натезал от съжаление глас. — Накарах сержант Галис да сложи в багажа двайсет бутилки преди да тръгнем.

— Изглежда, мъжете пият повече по време на война — отбеляза Кейнис.

— Чудя се защо ли — изсумтя Баркус.

Известно време се чувстваха също като преди години, когато инструктор Хутрил ги водеше в гората и си устройваха лагер, а после си разказваха истории и подхвърляха смешки край огъня. Само дето сега бяха по-малко и хуморът им нагарчаше. Дори Френтис, който бе най-простодушният сред тях, започваше да проявява склонност към цинизъм — разказа им, че тъмницата отново била празна, тъй като кралят се опитвал да прибави още полкове към гвардията.

— Още главорези, готови да им отрежат главите.

— Изглежда уместно — каза Кейнис. — Онези, които петнят кралския мир, трябва да бъдат задължени да го компенсират с нещо. А какъв по-добър начин от военната служба? Освен това трябва да отбележа, че от бившите престъпници излизат чудесни войници.

— Нямаат илюзии — съгласи се Баркус. — Нито очаквания. Когато не познаваш друго освен несгоди, войнишкият живот не ти се вижда толкова лош.

— Питай онези бедни копелета, които оставихме при Кървавия хълм, колко им се е харесал войнишкият живот — обади се Дентос.

Баркус сви рамене.

— Войнишкият живот често означава войнишка смърт. На тях поне им плащат, а какво получаваме ние?

— Ние служим на Вярата — намеси се Френтис. — На мен това ми стига.

— Да, но ти си още млад, и по тяло, и по ум. След годинка-две ще започнеш да посягаш към „приятеля на братята“, за да заглуши всички досадни въпроси, също като нас. — Баркус надигна бутилката и направи разочарована гримаса, когато от нея се изцедиха последните капки. — В името на Вярата, иска ми се да бях пиян — промърмори и запрати бутилката в мрака.

— Значи не вярваш в онова, за което се борим? — продължи Френтис. — Така ли?

— Борим се, за да може кралят да удвои приходите си от данъци, о, невинно сираче. — Баркус извади изпод плаща си манерка с „приятеля на братята“ и дръпна една голяма глътка. — Така е по-добре.

— Не може да е вярно — възрази Френтис. — Искам да кажа, знам, че всички тези приказки как алпиранците крадели деца, са пълни глупости, но ние носим Вярата тук, нали? Тези хора имат нужда от нас. Затова ни прати аспектът. — Погледът му се извъртя към Вейлин. — Нали?

— Разбира се — отвърна Кейнис с обичайната си увереност. — Нашият брат съзира най-долните мотиви в най-чистите действия.

— Чисти ли? — Баркус избухна в продължителен и искрен смях. — Че какво чисто има във всичко това? Колко трупа лежат в пустинята заради нас? Колко вдовици, сирачета и инвалиди сме създали? Ами това място? Да не мислиш, че появата на Червената ръка, след като завзехме града, е просто някакво съвпадение?

— Ако сме я донесли ние, щеше да повали и нас — сопна му се Кейнис. — Понякога плещиш страшни глупости, братко.

Докато продължаваха да се дърлят, Вейлин пак погледна към къщата. Мъждива светлина гореше в един от прозорците на горния етаж, неясни сенки се движеха зад щорите. Най-вероятно Шерин работеше. Усети внезапен пристъп на загриженост. Ако лекарството ѝ не подействаше, тя оставаше беззащитна пред Червената ръка също като сестра Гилма. Това би означавало, че я е пратил на смърт... а тя му беше толкова ядосана.

Стана и тръгна към портата, впил очи в жълтия квадрат на прозореца, а в гърдите му бушуваха безпомощност и вина. Откри, че вече завърта ключа в катинара. „Ако лекарството действа, значи няма опасност; ако ли не, не мога да стоя тук, докато тя умира...“

— Братко? — Беше гласът на Кейнис, изпълнен с предупреждение.

— Трябва да... — Кръвната песен го връхлетя, като крясък в ума му, и го повали на колене. Той се вкопчи в портата, за да не падне, и усети как силните ръце на Баркус го повдигат.

— Вейлин? Пак ли започна с припадъците?

Въпреки пулсиращата болка в главата Вейлин откри, че може да стои прав без чужда помощ и в устата му няма вкус на кръв. Избърса носа и очите си, но те бяха сухи. „Не е същото, но беше песента на Ам Лин.“ Изведнъж го връхлетя разбиране, от което му прималя. Той се изтръгна от хватката на Баркус, очите му се плъзнаха по тъмната грамада на града и бързо го откриха: ярък като сигнална клада пламък, издигащ се в занаятчийския квартал.

Работилницата на Ам Лин гореше.

Пламъците се протягаха високо в небето. Покрива на работилницата го нямаше, а почернелите греди бяха обвити от огън. Горещината бе толкова силна, че не можеха да се приближат и на десет крачки от вратата. Жителите на града се бяха наредили във верига и си подаваха кофи, пълнени от най-близкия кладенец, макар че водата, която изливаха върху пожара, не помагаше особено. Вейлин тръгна през тълпата, като се оглеждаше трескаво.

— Къде е каменоделецът? — питаше всички наред. — Вътре ли е?

Хората се отдръпваха от него, върху всички лица бяха изписани страх и враждебност. Вейлин накара Кейнис да ги пита за каменоделеца и няколко ръце посочиха група хора, скупчени наблизо. Ам Лин лежеше на улицата, жена му беше хванала главата му в скута си и ридаеше. По лицето и ръцете му лъцяха тежки изгаряния. Вейлин коленичи до него и нежно го докосна по гърдите, за да провери дали още диша.

— Махай се! — Жената замахна и го удари по челюстта, отблъсна ръката му. — Остави го на мира! — Лицето ѝ бе почерняло от сажди и разкъсвано от скръб и ярост. — Ти си виновен! Ти си виновен, Убиецо на Надеждата!

Ам Лин се закашля, докато се мъчеше да си поеме дъх. Очите му премигнаха и се отвориха.

— Нура-ла! — изхлипа жена му и го придърпа към себе си. — Ерха не алмаш.

— Слава на Безименния, не на боговете — изграчи Ам Лин. Очите му намериха Вейлин и той му кимна да се приближи. После прошепна в ухото му: — Моят вълк, братко... — Клепачите му затрепкаха и той загуби съзнание. Вейлин въздъхна облекчено при вида на надигащите му се гърди.

— Отнесете го в Дома на гилдията — заповяда на Дентос. — Намерете лецител.

Докато отнасяха Ам Лин, придружен от жена му, която го стискаше за ръката, Кейнис дойде при него.

— Откриха човека, който го е направил — каза той и посочи друга група хора. Вейлин се втурна натам, разблъска кордона и откри на калдъръма да лежи смазан от бой труп. Обърна го с крак и видя насинено и съвсем непознато лице. Алпиранско лице.

— Кой е този? — попита Вейлин. Очите му обхождаха тълпата, докато Кейнис превеждаше. След миг напред пристъпи един мургав мъж и каза нещо, като хвърляше неспокойни погледи към Вейлин.

— Всички имат добро мнение за каменоделеца — преведе Кейнис. — Работата, която върши, се смята за свещена. Този човек не би трябвало да очаква милост.

— Попитах кой е — процеди Вейлин.

Кейнис предаде въпроса на мъжа на своя запъващ се, но точен алпирански, и получи в отговор само клатене на глава. Въпросите към останалите в тълпата успяха да извлекат само оскъдна информация.

— Изглежда, никой не знае името му, но е бил прислужник в една от големите къщи. Ударили го по главата, когато богатите се опитаха да се измъкнат преди няколко дни, и оттогава не е същият.

— Знаят ли защо го е направил?

Този въпрос предизвика порой от явно единодушни отговори.

— Открили го да стои на улицата с пламтяща факла в ръка — каза Кейнис. — Крещял, че каменоделецът е предател. Изглежда, приятелството му с теб е породило лоши приказки, но никой не е очаквал това.

Зоркото изучаване на тълпата от страна на Вейлин се усили под водачеството на кръвната песен. „Опасността още е тук. Някой от присъстващите има пръст в това.“

Звукът на падаща зидария го накара да се обърне пак към работилницата. Стените се рушаха, докато огънят поглъщаше дървото в тях. Това разкри множеството статуи вътре — богове, герои и императори, стоящи спокойно и неподвижно сред пламъците. Мърморенето на тълпата заглъхна до тиха почит, само няколко гласа мълвяха смирени молитви.

„Няма го тук — осъзна Вейлин и пот изби по челото му, щом пристъпи по-близо да огледа пожара. — Вълка го няма.“

На сутринта претърси руините, разравяше пепелта под безстрастните погледи на почернелите, но иначе неповредени мраморни богове. Бяха минали часове, докато огънят утихне, въпреки безбройните кофи вода, излети върху него от гражданите и събралите се войници. Накрая, когато стана ясно, че околните къщи не са застрашени, Вейлин ги накара да спрат и да оставят работилницата да изгори. Докато зората огряваше града, той потърси блока със съдбовната му тайна, но не откри нищо освен пепел и няколко парченца мрамор, които биха могли да са от всичко. Кръвната песен бе постоянно скръбно туптене в основата на черепа му. „Напразно — помисли си той. — Всичко е било напразно.“

— Изглеждаш уморен. — Шерин стоеше наблизко, увита в сив плащ и бледа в дима, който продължаваше да се издига от овъглените руини. Изражението ѝ още бе предпазливо, но той не виждаше в него гняв, само изтощение.

— Ти също, сестро.

— Лекарството подейства. Момичето ще се възстанови напълно за няколко дни. Реших, че трябва да ти го кажа.

— Благодаря.

Тя кимна едва доловимо.

— Още не се е свършило. Трябва да си отваряме очите за нови случаи, но съм сигурна, че всяко огнище може да бъде овладяно. Още седмица и градът пак ще бъде отворен.

Очите ѝ огледаха руините, а после сякаш за първи път забелязаха статуите. Погледът ѝ се задържа върху гигантските фигури на мъжа и лъва, вкопчени в битка.

— Мартуал, богът на смелостта — каза ѝ той. — Бори се с Безименния голям лъв, който опустошил южните равнини.

Тя посегна да погали неправдоподобно мускулестата предмишница на бога.

— Красота.

— Да, така е. Знам, че си уморена, сестро, но ще съм ти благодарен, ако можеш да погледнеш мъжа, който го е изваял. Беше тежко обгорен в пожара.

— Разбира се. Къде да го намеря?

— В Дома на гилдията, близо до пристанището. Приготвил съм ти стая там. Ще те заведа.

— Сигурна съм, че ще го намеря и сама. — Обърна се да тръгне, после спря. — Губернатор Аруан ми каза за нощта, в която си превзел града, как си си осигурил съдействието му. Струва ми се, че думите ми може да са били прекалено сурови.

Погледна го в очите и той почувства познатата болка в гърдите, само че този път тя го сгряваше, разсейваше тъжния напев на кръвната песен и докара усмивка на устните му, макар че Покойните му бяха свидетели, нямаше особени причини да се усмихва.

— Била си освободена по нареждане на краля — каза той. — Брат Френтис донесе кралска заповед.

— Наистина ли? — Тя повдигна вежда. — Може ли да я видя?

— За съжаление беше изгубена. — Вместо обяснение той посочи димящото пепелище.

— Необичайно недодялано за теб, Вейлин.

— Напротив, аз често съм недодялан, както в делата, така и в думите си.

Кратка усмивка озари лицето на Шерин преди тя да извърне поглед.

— Трябва да се погрижа за този твой талантлив приятел.

Портите бяха отворени след седем дни. Вейлин също така заповяда да пуснат моряците, макар и постепенно, екипаж по екипаж.

Не беше голяма изненада, че повечето предпочетоха да напуснат пристанището с първия отлив, сред тях и „Червеният сокол“. Капитан Нурин пришпорваше яростно екипажа си, сякаш се страхуваше, че Вейлин в последния момент ще се опита да си вземе синия камък.

Някои от по-богатите граждани също избраха да си тръгнат — страхът от Червената ръка не преминаваше бързо. Вейлин успя да пресрещне бившия работодател на мъжа, подпалил работилницата на Ам Лин — богато облечен, макар и малко раздърпан търговец на подправки, който нервничеше под стража на източната порта, докато Вейлин го разпитваше. Семейството му и останалите му слуги чакаха наблизко с коне, натоварени с всевъзможни ценности.

— Наричаха го Дърводелеца, доколкото знам — каза търговецът. — Не можете да очаквате да помня всичките си слуги. Плащам на хора да помнят вместо мен. — Мъжът владееше безупречно езика на Кралството, но в тона му имаше надменно презрение, което не се хареса на Вейлин. Все пак очевидният страх на търговеца го накара да потисне желанието си да го насърчи с някой шамар.

— Имаше ли жена? — попита той. — Семейство?

Търговецът сви рамене.

— Мисля, че не. Изглежда, прекарваше повечето си свободно време в дялкане на дървени фигурки на боговете.

— Чух, че пострадал, бил ударен по главата.

— Повечето от нас пострадахме онази нощ. — Търговецът запретна копринения си ръкав, за да покаже защита рана на предмишницата си. — Вашите хора не си поплюваха с тоягите.

— Кажете за травмата на Дърводелеца — настоя Вейлин.

— Получи удар по главата, изглежда, доста силен. Моите хора го донесоха в безсъзнание. Всъщност го мислехме за мъртъв, но той продължи да живее още няколко дни, макар едвам да дишаше. После изведнъж се събуди и не даваше никакви признаци за злоредни ефекти. Слугите ми решиха, че това е дело на боговете, като награда за всички издялани от него фигурки. На следващата сутрин беше изчезнал, без да каже и дума след събуждането си. — Търговецът хвърли поглед към чакащото го семейство, нетърпението и страхът му си личаха от треперенето на ръцете му.

— Знам, че не сте били съучастник в това — каза Вейлин на търговеца и отстъпи встрани. — Желая ви късмет по време на

пътуването.

Мъжът си тръгна и закрепя заповеди, за да подкара домакинството си по пътя.

„Продължи да живее още няколко дни...“ Вейлин се замисли и кръвната му песен се пробуди с ясна нота. Той изпита познатото чувство, че почти докосва нещо, някакъв отговор на множеството загадки в живота му, но отговорът за пореден път се оказа извън обсега му. Почувства се обезсърчен и кръвната песен се разколеба. „Песента, това си ти — беше казал Ам Лин. — Можеш не само да я слушаш, а и да я пееш.“ Вейлин се опита да усмири чувствата си, да чуе по-ясно песента, да я фокусира. „Песента съм аз, моята кръв, моите нужди, моето търсене.“ И тя се надигна в него и зарева в ушите му, истинска какофония от емоции; мътни образи пробягаха през съзнанието му прекалено бързо, за да ги улови. Изречени и неизречени думи се сляха в неразбираемо бърборене, лъжи и истини се смесиха във въртоп от объркване.

„Нуждая се от съвета на Ам Лин“, помисли си той, докато се опитваше да фокусира песента, да вкара хармония в цялата тази дандания. Песента се надигна пак, после се укроти до една-единствена чиста нота и той зърна за кратко мраморния блок, длетото, продължаващо невъзможно бързата си работа, водено от невидима ръка, изникващото от мрамора лице, оформящите се черти... А после всичко изчезна, блокът почерня и се пръсна сред пепелището на дома на каменоделеца.

Вейлин отиде до едно стъпало наблизко и се отпусна тежко върху него. Изглежда, имаше само един начин да разбере какво послание носи блокът. Този куплет бе свършил и той се нуждаеше от нова мелодия.

8.

Извикаха го при портата в полунощ — Джанрил Норин докуцука до стаята му в Дома на гилдията, за да го събуди.

— Десетки конници в равнината, милорд — каза менестрелът. — Брат Кейнис настоява за вашето присъствие.

Той бързо препаса меча си, яхна Плуй и препусна към портата. Стигна след няколко минути. Кейнис вече беше там и заповядваше още стрелци да се разположат по стените. Качиха се по стълбите до бойниците, където един от нилсаелците на граф Марвен посочи към равнината.

— Близо петстотин копелдаци, милорд — каза мъжът с изтънял от тревога глас.

Вейлин го успокои с потупване по рамото и се приближи до бойниците, за да се вгледа надолу към отряда бронирани ездачи. Стоманата им блестеше в синкаво на бледата светлина на полумесеца. Начело на отряда стоеше плещест мъж в ръждясала броня и се взираше нагоре към тях.

— Ще отворите ли някога скапаната порта? — попита барон Бандерс. — Хората ми са гладни и вече имам мазоли по задника.

Без бронята си баронът изглеждаше по-дребен, но все така як.

— Пфу! — Той изплю виното на пода на стаята в Дома на гилдията, която им служеше за трапезария. — Алпиранска пикня. Нямате ли малко кумбраелско да предложите на почетния си гост, милорд?

— Съжалявам, с братята ми сме виновни в изчерпването на запасите ни, бароне — отвърна Вейлин. — Моите извинения.

Бандерс сви рамене и посегна към печеното пиле на масата, откъсна едната кълка и впи зъби в нея.

— Виждам, че сте успели да запазите по-голямата част от града непокътнат — отбеляза с пълна уста. — Местните сигурно не са оказали голяма съпротива.

— Успяхме да го завземем тихомълком. Губернаторът се оказа прагматичен човек. Нямахме много кръвопролития.

Баронът се намръщи и поспря за момент да дъвче, за да преглътне храната си с вино.

— Не мога да кажа същото за Марбелис. Мислех, че ще гори вечно.

Безпокойството на Вейлин се усили. Неочакваната поява на барона бе смуцаваща и изглежда той носеше мрачни вести.

— Обсадата е била трудна, така ли?

Бандерс изсумтя и си наля още вино.

— Четири седмици блъскахме с обсадните машини, докато отворим използваем пробив. Те правеха излази всяка нощ, малки групи мъже с кинжали, промъкваха се през линиите ни да прерязват гърла и да дупчат буретата с вода. Всяка скапана нощ беше безсънно изпитание. Само Покойните знаят колко мъже загубихме. После Военачалникът прати в пробива цели три полка. Може би около петдесет души излязоха оттам, всичките ранени. Алпиранците бяха приготвили клопки, ями с колове и така нататък. Когато Кралската гвардия бе спряна от ямите, те търкулнаха сред тях наръчи подпалки, напоени с масло. Стрелците им ги възпламениха с огнени стрели. — Млъкна, затворил очи, и потрепери. — Письците се чуваха от цяла миля.

— Градът не е ли завладян?

— О, завладян е. Отново и отново, като евтина курва. — Бандерс се оригна. — Кървавата роза си облиза раните и състави добре плана си. Всъщност мисля, че атаката на пробива е била една голяма уловка, жертва, която да убеди алпиранците, че имат насреща си глупак. Две нощи по-късно той строи четири полка срещу пробива, готвейки се за щурм. Същевременно прати цялата останала пехота от Кралската гвардия срещу източната стена със стълби. Заложил на това, че алпиранците са съсредоточили силите си при пролуката и не са оставили достатъчно хора да отбраняват стените. Оказа се прав. Отне ни цяла нощ и платихме много висока цена, но на сутринта градът беше наш — или поне каквото бе останало от него.

Бандерс потъна в мълчание и се съсредоточи върху яденето. Вейлин го остави да яде и откри, че погледът му се задържа върху вечно покритата с ръжда броня на барона. За първи път я виждаше

отблизо и забеляза, че частите от стоманения нагръдник, които не са засегнати от корозията, блестят като полирани, а самата ръжда изглежда странно лъскава.

— Това е боя — каза на глас.

— Мммм? — Бандерс хвърли поглед към бронята си и изсумтя. — А, това ли? Човек трябва да се опитва да живее съобразно своята легенда, не мислиш ли?

— Легендата за Ръждивия рицар ли? — попита Вейлин. — Не мога да кажа, че съм я чувал, милорд.

— Да, ама ти не си ренфаелец. — Бандерс се ухили. — Баща ми беше весел, добродушен човек, но прекалено привързан към заровете и курвите, вследствие на което не можа да ми остави много повече от един рушаш се замък и ръждясала броня, която трябваше да нося, когато суверенът ми ме призове на война. За щастие беше успял да ми предаде част от уменията си с копието, така че репутацията ми растеше с всяка битка или турнир. Прославих се като Ръждивия рицар, обичан от простолюдието заради своята бедност. Бронята се превърна в мой символ, правеше ме лесно забележим в мелето, за да могат селяните да крещят одобрително и хората ми да се събират около мен — след като натрупах достатъчно пари, за да наема хора, разбира се.

— Значи това не е оригиналната броня?

Бандерс се разсмя сърдечно.

— В името на Вярата, братко, не! Онази още преди години ръждяса дотолкова, че стана безполезна. Дори най-хубавата броня рядко изкарва повече от няколко години, битките и природните стихии си казват думата. В Ренфаел имаме една поговорка: „Ако искаш да си по-богат от лорд, стани ковач.“ — Изкикоти се и си наля още вино.

— Защо сте тук, бароне? — попита Вейлин. — Да не носите вест от Военачалника?

Лицето на барона отново помрачня.

— Да. Освен това вода и хората си. Триста рицари и двеста въоръжени прислужници и подобрани оръженосци, ако ни искате.

— Вие и хората ви сте добре дошли, но васален лорд Терос няма ли да се нуждае от услугите ви?

Бандерс остави чашата и въздъхна тежко. Очите му срещнаха очите на Вейлин с безизразен поглед.

— Освободиха ме от служба при васалния лорд, братко. Не за първи път, но подозирам, за последен. Военачалникът ми нареди да предложи услугите си на вас.

— Скарали сте се с васалния лорд?

— Не с него, не. — Устата му бе стисната в твърда, решителна линия и Вейлин почувства, че е по-добре да изостави темата.

— Ами вестта от Военачалника?

Бандерс извади от ризата си запечатано писмо и го хвърли на масата.

— Знам съдържанието, така че ще ви спестя четенето. Имате нареждания да подготвите града за предстояща обсада. Патрулите на Ордена са забелязали голяма алпиранска войска, движеща се на север. Изглежда решена да подмине Марбелис и да превземе Линеш с цялата възможна бързина. — Отпи още една голяма глътка вино, избърса устата си и се оригна пак. — Моят съвет, братко, е да секвестрирате търговската флота и да отплавате с хората си към Кралството. Няма никаква надежда да удържите града срещу такъв многоброен враг.

— Поне десет кохорти пехота, още пет кавалерия и всевъзможни диваци от южните провинции на империята. Общо почти двайсет хиляди. — Гласът на Бандерс звучеше небрежно, но всички присъстващи можеха да доловят скритата в него сериозност. Вейлин беше свикал съвет на капитаните в Дома на гилдията, след като накара Кейнис да претърси архивите на града за най-голямата и най-точна карта на северното алпиранско крайбрежие.

— Мислех, че ще са повече — каза Кейнис. — Предполага се, че императорската армия е неизброима.

— Наистина има повече, братко — увери го Бандерс. — Това е само авангардът. Малкото пленници, които взехме в Марбелис, с радост го потвърдиха. Войската, маршируваща срещу този град, е елитът на алпиранската армия. Най-добрата пехота и кавалерия, която може да събере, всичките до един ветерани от граничните войни с воларианците. Не подценявайте и диваците, те са родени воини. Говори се, че прекарвали живота си в боготворене на императора и в битки помежду си за дребни обиди, които с удоволствие забравят,

когато той ги призове на война. Изглежда, им харесва вкусът на сражените врагове.

— Обсадни машини? — попита Вейлин.

Бандерс кимна.

— Десет, много по-високи и тежки от всичко, с което разполагаме ние. Могат да запратят скала с размерите на мускусен бик на над триста крачки.

Вейлин хвърли поглед около масата, преценяваше реакцията на другите капитани на думите на барона. Граф Марвен беше строго сдържан, сякаш се боеше да издаде някаква емоция, която би могла да подкопае ревниво пазеното му положение. Лорд-маршал Ал Кордлин беше видимо преbledнял и стискаше наскоро излекуваната си ръка, а на горната му устна започваше да избива лека пот. Лорд-маршал Ал Трендил изглеждаше потънал в размисъл, гладеше брадичката си, а очите му бяха отнесени. Вейлин предположи, че пресмята дали може да се измъкне с цялата плячка, заграбена от Унтеш. Само Брен Антеш изглеждаше невъзмутим: беше скръстил ръце и наблюдаваше Бандерс с вял интерес.

— С колко време разполагаме? — попита Кейнис барона.

— Брат Солис съобщи, че са тук. — Бандерс почука с пръст по проснатата на масата пред тях карта. Посочената точка се намираше на двайсетина мили югозападно от Марбелис. — Това беше преди дванайсет дни.

— Армия с такива размери не може да изминава повече от петнайсет мили на ден — каза граф Марвен с грижливо премерен тон. — А в пустинята и по-малко.

— Това ни дава може би две седмици — обади се лорд-маршал Ал Кордлин. Гласът му прозвуча пискливо и той се изкашля, преди да продължи. — Предостатъчно време, милорд.

Вейлин се намръщи.

— Предостатъчно време за какво?

— Ами, за евакуация, разбира се. — Ал Кордлин огледа събралите се около масата за подкрепа. — Знам, че не са останали достатъчно кораби да прекарат цялата армия, но старшите офицери лесно могат да бъдат измъкнати. Останалите мъже ще се върнат в Унтеш...

— Имаме заповеди да държим този град — прекъсна го Вейлин.

— Срещу двайсет хиляди? — Ал Кордлин нададе къс и малко истеричен смях. — Това е над три пъти нашия брой, и то елитна войска. Би било лудост да...

— Лорд-маршал Ал Кордлин, считано от този момент, ви освобождавам от командването. — Вейлин кимна към вратата. — Напуснете. На сутринта ще ви придружат до пристанището, откъдето ще хванете кораб за Кралството. Дотогава стойте в покоите си — не искам да заразите хората със своята страхливост.

Ал Кордлин се олюля, като че ли го бяха ударили, и заломоти:

— Това е... Такива обиди са неоправдани. Моят полк ми беше даден от краля...

— Просто напуснете.

Поразеният лорд хвърли един последен поглед към останалите капитани и срещна само безразличие или предпазлива неловкост, преди да се отправи към вратата и да излезе.

— Всякакви други предложения за евакуация ще получат същия отговор — каза Вейлин. — Мисля, че разбирате това.

И насочи вниманието си към картата, пренебрегвайки дружното потвърждение. Още веднъж му направи впечатление колко гола е тази местност и той се зачуди как могат три големи града като Унтеш, Линеш и Марбелис да съществуват по края на такава необятна пустиня. „Само пясък и храсталаци — както бе казал Френтис. — Не съм виждал дърво, откакто слязохме на сушата...“

— Няма дървета.

— Милорд? — попита барон Бандерс.

Вейлин не му отговори, а продължи да гледа картата, докато нещо се размърдваше в ума му, наченките на военна хитрост, подхранвани от тихия шепот на кръвната песен, която се извиси до хор, щом очите му откриха пиктограма на трийсетина мили южно от града — палмова горичка около малък воден басейн.

— Какво е това? — попита той Кейнис.

— Оазисът Лелун, братко. Единственият достатъчно голям източник на вода по южния път на керваните.

— Което означава — обади се граф Марвен, — че алпиранската армия ще трябва да спре там по пътя си на север.

— Да не мислите да отровите водата, милорд? — попита лорд-маршал Ал Трендил. — Чудесна идея. Можем да хвърлим вътре

животински трупове...

— Не смятам да правя нищо подобно — отвърна Вейлин, все така оставил кръвната песен да оформя замислите му. „Рискът е голям, а цената...“

— Трябва да затворим града, милорд — каза граф Марвен, нарушавайки тишината, която Вейлин осъзна, че е продължила няколко минути. — Пътуващите на юг кертвани със сигурност ще съобщят на врага за числеността ни.

— Хората заминават с десетки, откакто премина заплахата от Червената ръка — каза Вейлин. — Много ще се изненадам, ако алпиранският командир вече не разполага с пълна информация за числеността и приготвленията ни. Освен това, ако го оставим да си мисли, че сме слаби, това може да се окаже в наша полза. Твърде самоувереният враг е склонен към небрежност.

Хвърли последен поглед на картата и се дръпна от масата.

— Барон Бандерс, извинявам се, че искам от вас да се качите отново в седлото толкова скоро след пристигането си, но ще имам нужда от вас и вашите рицари на сутринта. — Обърна се към Кейнис. — Братко, предай на разузнавачите да се съберат призори, аз лично ще поема командването. В мое отсъствие градът е твой. Положи всички усилия да направиш рова около стените по-дълбок и да удвоиш ширината му.

— Смятате да устроите засада на двайсетхилядна армия само с няколкостотин души? — Граф Марвен го гледаше невярващо. — Какво се надявате да постигнете?

Вейлин вече вървеше към вратата.

— Бяда без острие е просто тояга.

Навътре в континента пясъците на пустинята се издигаха във високи дюни, които се простираха към хоризонта като бурно море, застинало в злато под безоблачни небеса. Слънцето бе прекалено силно, за да позволи дневен марш, така че бяха принудени да пътуват нощем, а денем се криеха в палатките; рицарите мърмореха, а бойните им коне цвилеха и тъпчеха с копита, раздразнени от непривичната жега.

— Ама че шумна пасмина — отбеляза Дентос на втория ден след потеглянето им.

Вейлин хвърли поглед към група рицари, които играеха на зарове, дърлеха се и се блъскаха. Наблизо друг рицар гълчеше високо оръженосеца си, задето не бил лъснал нагръдника му. Трябваше да се съгласи, че рицарите едва ли са най-безшумните войници, и с радост би ги сменил всичките само срещу една рота от Ордена, само че наоколо нямаше братя, а и за тази работа му бяха нужни конници.

— Не би трябвало да е от значение — отвърна той. — От тях се иска да осъществят само една атака. — „Макар че не мога да кажа колко ще останат след това.“

— Ами патрулите? — попита Френтис. — Алпиранците трябва да са глупаци, за да не поставят съгледвачи по фланговете си.

— Толкова далеч от града се надявам да са достатъчно глупави, за да направят точно това. Ако ли не, така или иначе трябва да изкараме само един ден. Ще се погрижим за мълчанието на всеки патрул, който ни открие, и ще се надяваме никой да не се разтревожи от липсата им до вечерта.

След още две нощи оазисът изплува пред очите им като трепкащо видение сред обжарените дюни, което постепенно придоби плътност. Вейлин се изненада от големината му — очакваше невзрачно езерце и няколко палми, но всъщност откри истинско езеро, заобиколено от тучна растителност, почти неустоим бисер от зелено и синьо.

— Няма и следа от алпиранците, братко — съобщи Френтис, като спря с отряда разузнавачи в подножието на дюната, от която Вейлин оглеждаше оазиса. — Май сме ги изпреварили, точно както каза.

— Кервани? — попита Вейлин.

— Нищо на мили околоръст.

— Не забелязахме много признаци за търговци по пътя си на север, милорд — отбеляза барон Бандерс. — Войната никога не е добра за търговията. Освен ако не търгуваш със стомана, разбира се.

Вейлин огледа пустинята и забеляза висока почти като планина дюна на две мили западно от позицията им.

— Там — посочи. — Ще лагеруваме на западния ѝ склон. Никакви огньовете и ще съм ви ужасно благодарен, бароне, ако хората ви

се въздържат от излишен шум.

— Ще направя каквото мога, милорд. Но те не са селяци, нали разбирате? Не мога просто да ги бичувам като вашите хора.

— А може би трябва, милорд — предложи Дентос. — Това ще им напомни, че кръвта им е със същия цвят като на селяците.

— Те ще пролеят достатъчно кръв, когато дойдат алпиранците, братко — сопна се в отговор Бандерс и бездруго червеното му лице почервения още повече.

— Стига — намеси се Вейлин. — Брат Дентос, върви с брат Френтис. Вземете толкова вода, колкото можете да носите, и оставете възможно най-малко следи. Не искам враговете ни да си мислят, че нещо по-голямо от керван с подправки е минало оттук през последните седмици.

Минаха още два дни преди да се появи армията на императора, предизвестена от голяма колона прах над южния хоризонт. Вейлин, Френтис и Дентос лежаха на върха на една висока дюна и наблюдаваха приближаването ѝ към оазиса. Първо се появи кавалерията, малки групички челни ездаци, последвани от дълги двойни колони. Вейлин преброи четири полка конници, въоръжени с копия, плюс още толкова конни стрелци. Дисциплината и ефективността им бяха впечатляващи и личаха в бързината, с която установиха лагера си — палатки и готварски огньовете изникнаха сред палмите на оазиса само час след пристигането им. Вейлин взе далекогледа от Френтис и разгледа офицерите и сержантите сред тълпата, като си отбеляза суровия им вид и вещината, с която разположиха постове в тесен и добре избран периметър. „Наистина са ветерани“, реши той и съжали, че не бе имал време да се сбогува с Шерин преди да потегли. Макар да бе усетил известно смекчаване в отношението ѝ към него при последната им среща, все още имаше много да ѝ обяснява.

Отклони далекогледа от оазиса и го фокусира върху втори пращен облак, който се издигаше на юг — клатушкаците се фигури на алпиранската пехота, които се материализираха от пустинната жега с неприятна яснота.

На пехотата ѝ отне повече от час да се събере в оазиса и да вдигне лагер. Преценката на инструктор Солис бе прекалено скромна:

всъщност имаше дванайсет кохорти пехота, с които алпиранската войска набъбна до поне трийсет хиляди и това накара Вейлин да се зачуди, макар и само за секунда, дали все пак лорд-маршал Ал Кордлин не е бил прав.

— Виждаш ли го онзи ей там? — посочи Френтис, като отлепи око от далекогледа. — Може би е военачалникът им?

Вейлин взе далекогледа от ръцете му и проследи сочещия пръст до голяма палатка в северния край на оазиса. Група войници издигаха пред нея висок прът с червено знаме, украсено с емблема от две кръстосани саби на черен фон. Надзираваше ги висок мъж със златен плащ, твърди абаносови черти и прошарена коса. „Нелиесен Нестер Хеврен, капитан на Трета кохорта от Имперската гвардия. Дошъл е да спази едно обещание.“

Гледаше как капитанът се обърна и се поклони на един набит мъж, който видимо накуцваше. Носеше стара, но все още годна броня и кавалерийска сабя. Кожата му бе с маслинения оттенък на северните провинции, а главата му бе обръсната до голо. Той послуша за кратко Хеврен — капитанът, изглежда, му докладваше нещо, — а после го прекъсна с махване на ръка и се прибра в палатката, без да му хвърли втори поглед.

— Не, накуцващият е военачалникът им — каза Вейлин. Забеляза прегърбените от умора рамене на Хеврен преди той да изправи плещи и да се отдалечи. „Засрамен си — помисли. — Отбягват те, защото си загубил Надеждата. Какво ли предлагаш? Повече патрули, повече стражи? Повече уважение към хитростта на Убиеца на Надеждата? Той обаче не пожела да те изслуша, нали?“ За първи път след напускането на града Вейлин усети, че настроението му започва да се разведрява.

По залез обсадните машини най-после се появиха пред погледите им. Вейлин бе таил крехката надежда, че Бандерс е преувеличил доклада на Солис в разказа си, но сега разбра, че баронът е казал истината. Кралската гвардия също имаше машини — балисти и катапулти за мятане на камъни и огнени топки срещу или над крепостни стени, — но дори най-голямата и най-грижливо изработената от тях не можеше да се сравнява с явната мощ на устройствата, които императорът бе пратил да срутят стените на Линеш. В сгъстяващия се сумрак те приличаха на тромави великани,

размахващи тежките си ръце, докато големи волски впрягове ги теглеха напред.

Машините бяха придружавани от може би три хиляди души. Ако се съдеше по свободния им строй и липсата на униформи, това явно бяха племенните воители, описани от Бандерс. Одеждите им варираха по цвят, от кресцящо червена коприна и сини шапки с пера до прости черни или сини роби, лишени от украса. Същото разнообразие цареше и в оръжията и броните им. Вейлин различи няколко нагръдника и ризници, но повечето като че ли не носеха броня, само кръгли дървени щитове, украсени с неразбираеми символи. Оръжията им, изглежда, се състояха предимно от дълги копия с назъбени железни върхове; към тях се прибавяха тоягите и боздуганите, покрити със зловещи шипове, които мъжете носеха на кръста си заедно с кинжали и къси мечове.

Вейлин гледаше как воловете изтеглиха обсадните машини до южния край на оазиса и водачите разпрегнаха животните, за да ги отведаат на водопой, а племенните воители се настаниха на лагер.

— Това са много диваци, през които да си пробием път, братко — отбеляза Дентос.

— Ако всичко върви по план, няма да ни се наложи. — Вейлин върна далекогледа на Френтис. — Да вървим да приготвим конете. Потегляме, когато луната изгрее.

Вейлин не се изненада, че Плюй се оказа неподходящ за ролята на товарен кон — когато се опита да сложи вързопите на гърба му, животното веднага прояви злия си нрав и затъпка с копита, показвайки пълно пренебрежение към стъпалата и пръстите на хората. Бяха нужни няколко ценни минути придумване, заплахи и подкупване с бонбони, преди да се успокои достатъчно, за да позволи товарът да бъде закрепен на мястото му. Докато това стане, луната вече бе високо над главите им.

— Защо държиш на този кон е истинска мистерия, братко — отбеляза Дентос с глас, леко приглушен от муселиновата кърпа, покриваща долната част на лицето му.

— Той е боец — отвърна Вейлин. — Това компенсира синините. — Огледа събралите се разузнавачи, всеки облечен също като него: в бяла муселинова роба, типична за търговците, които прекарваха

подправки и други ценни стоки през пустинята до северните пристанища. Конете им бяха натоварени с вързопи, издуващи се от кръглите червени гърнета, в каквито се превозваха подправките, макар че тази нощ те бяха пълни с друго. Вейлин знаеше, че едва ли ще измамат опитно око: конете им бяха прекалено високи, а и дрехите им стояха непривично, да не говорим за странните издутини на скритите оръжия. Но в тъмното би трябвало да са достатъчно убедителни за няколко безценни мига. Надяваше се, че това ще стигне.

Хвърли поглед на север, отбелязвайки наум виещия се през дюните кервански път към оазиса. Под луната пустинята представляваше странна гледка, пясъкът бе обагрен в сребърно от светлината. В комбинация с нощния студ това ѝ придаваше вид почти като на снежно поле. Тази мисъл извика отново в паметта му полузабравения сън, жестокия присмех на Нерсус Сил Нин, тялото, изстиващо в снега...

— Братко? — обади се Френтис и го откъсна от мислите му.

Вейлин тръсна глава да прогони видението, обърна се към отряда разузнавачи и повиши глас:

— Всички знаете важността на днешната ни мисия. Когато свършим, препуснете към Линеш и не се обръщайте назад. Те ще ни следват по петите като прегладнели вълци, така че не се бавете за нищо на света.

Обърна се пак на север и подръпна юздите на Плюй.

— Хайде, проклета кранто!

Запалиха факли и поеха с равномерен ход, като викаха заучени поздрави на алпирански към диваците, охраняващи южния периметър. Те бяха до един високи и слаби мъже със заострени бради и кожа като полиран махагон, а одеждите им представляваха смесица от червен плат и хлабава броня от слонова кост. Всички носеха дълги копия с назъбени върхове, които Вейлин бе забелязал през далекогледа. Явно изпитваха подозрения, но не бяха твърде разтревожени и Вейлин изпита облекчение, след като при появата на малката им група не се вдигна суматоха. Когато приближиха лагера, петима от диваците се събраха да преградят пътя им, насочили копия напред, но държането им не бе прекалено заплашително.

— Ни-рел ан! — поздрави ги Дентос. След Кейнис той имаше най-добро ухо за алпиранския, макар че не можеше да се каже, че го

владее свободно. Въпреки че бе подложен на усилено обучение от Кейнис в няколкото часа преди потеглянето им от Линеш, едва ли щеше да измами човек, роден в северната част на Империята. Имаха късмет, че племенните воители произлизаха от южните провинции и вероятно знаеха местния диалект по-зле и от тях.

Един от диваците поклати объркано глава и каза нещо на собствения си език на своите другари, които вдигнаха рамене.

— Унтерах — каза Дентос думата за търговец и се потупа по гърдите, после направи широк жест към импровизирания им керван. — Онтериш. — „Подправки.“

Дивакът, който бе заговорил, мина покрай него, като оглеждаше внимателно групата им. Приблужи се до Вейлин, без да обърне внимание на дружеското му кимване, и се втренчи в Плюй с дълъг изпитателен поглед. Очите му се присвиха при вида на множеството белези, покрили краката и хълбоците на коня.

Един от другите диваци извика. Мъжът срещу Вейлин отстъпи бързо, стиснал здраво копието, и приклепна в бойна поза. Вейлин вдигна умиротворително ръце и посочи на запад. Дивакът рискува да се озърне през рамо и се изправи объркано, щом видя от пустинята да изникват факли, поне триста точици светлина, трептящи в полумрака, придружени от усиливащия се издайнически тътен на кавалерийска атака и зова на множество тръби.

Дивакът се обърна към другарите си и отвори уста да даде някаква заповед — и умря, щом метателният нож на Вейлин се заби в основата на черепа му. Въздухът се изпълни с бръмченето на тетиви и свистенето на хвърлени ножове, когато разузнавателният отряд пусна в действие оръжията си, за да се отърве от останалите стражи.

— Гасете факлите! Към машините! — викна Вейлин и пришпори Плюй.

Щом навлязоха в лагера, избухна какофонията на битката. Гръмотевичният тропот на рицарите на барон Бандерс, врязващи се в набързо скалпения строй от защитници, бързо се смени с познатото цвилене на коне и трясък на метал. От всички страни диваците грабнаха оръжията и се втурваха да се включат в сражението, водени от бойните викове и дрезгавия зов на роговете. Докато групата на Вейлин се озове между палатките, повечето се бяха хвърлили в мелето,

а малцината, които останаха да им създават проблеми, бързо бяха посечени.

Завариха машините незащитени с изключение на работниците, които се грижеха за тях, предимно мъже на средна възраст с кожени престилки и почти без оръжия освен инструментите си. Вейлин съжаляваше, че не са достатъчно разумни да побегнат — уби един, който замахна с чук към него, и остави друг да стиска разсечената си длан.

— Махайте се! — нареди той на човека, прибра меча си и откачи глинените гърнета от гърба на Плюй. Мъжът просто го гледаше в безмълвен шок, преди загубата на кръв да го накара да се свлече на пясъка. Вейлин изруга и го остави там. С цялата бързина, на която бе способен, разви вързоп и метна гърнетата срещу най-близката машина. Те се разбиха в здравия дървен корпус и гъстата прозрачна течност в тях го оплиска. Вейлин бързо свърши съдържанието на единия вързоп и повлече другия към втора машина, вече частично напоена от Френтис, който се ухили вълчи.

— Ще е впечатляваща гледка, братко.

— И още как. — Вейлин изпразни втория вързоп и се огледа да види докъде са стигнали останалите от групата. Със задоволство видя разбитите останки от множество гърненца около всичките десет машини. — Добре, стига толкова! — извика. — Палете!

Оттеглиха се на двајсетина разкрача, като Вейлин влачеше ранения работник, защото не искаше да го остави да изгори. Дентос и Френтис запалиха стрели и ги пратиха към машините. Пламъците моментално обхванаха маслото и скоро наред лагерта бушуваха десет великански клади. Огънят погълна високите машини за броени минути, въжетата и свързващите елементи се разпадаха от горещината, големите греди падаха като борове, обхванати от горски пожар.

Пламъците бяха достатъчно ярки, за да озарят битката, бушуваща по западния периметър, където барон Бандерс вече събираше хората си за отстъпление, макар че подлудените от битката диваци не бяха в настроение да ги пускат. Вейлин видя как няколко рицари бяха смъкнати от конете и мушкани до смърт с копия.

Яхна Плюй, извади меча си и викна на разузнавачите:

— Препускайте към града!

— Ами ти, братко? — попита Френтис.

Вейлин кимна към битката.

— Баронът има нужда от помощ. Скоро ще ви настигна.

— Нека аз...

Вейлин се втренчи във Френтис с изражение, което не допускаше спорове.

— Отведи хората си у дома, братко.

Френтис преглътна без съмнение горчивите думи, които се готвеше да изрече, и кимна.

— Ако не се върнеш до два дни...

— Значи няма да се върна и ще търсиш заповеди от брат Кейнис.

— Вейлин пришпори Плюй в галоп и се понесе към битката. Усети как конят се напрегна под него в очакване на сблъсъка. Мина по края на гъмжилото и посече няколко непредпазливи диваци, после извъртя коня, когато останалите го връхлетяха, препусна и повтори тактиката, опитвайки се да отклони яростта им достатъчно, за да даде малко отдых на рицарите. — Ерухин Махтар! — крещеше непрекъснато с надеждата, че те знаят какво означава. — Аз съм Ерухин Махтар! Елате да ме убиете!

Думите явно бяха разбрани поне от някои диваци, ако се съдеше по яростта, с която го преследваха и мятаха копия и брадви с понякога обезпокоителна точност. Един показа забележителна бързина, като спринтира след Вейлин при поредния му заход, метна се на гърба на Плюй, вдигнал бойната си тояга, а после се катурна на пясъка със стрела в тялото.

— Мисля, че не бива да се бавим още много, братко! — извика Дентос, изпъна лъка си и пусна още една стрела, докато препускаше редом с него, и някакъв дивак се строполи на земята недалеч от тях.

— Мисля, че те пратих в града — извика Вейлин.

— Не, прати Френтис. — Дентос пусна нова стрела и се приведе да избегне едно копие. — Наистина трябва да се махаме!

Вейлин хвърли поглед към гъмжилото и видя една широкоплещеста фигура в оцапана с червено броня да се отдалечава от битката — баронът бе решил да е последният, който ще се оттегли. Вейлин посочи на запад, двамата извъртяха конете и ги пришпориха да тичат още по-бързо.

Горящите машини хвърляха дълги сенки по пясъка и блясъкът им постепенно отслабваше.

Яздиха на запад до изгрев-слънце, а после завиха на север и слязоха от конете едва когато те започнаха да се олюляват от жегата. Свалиха цялата излишна тежест, захвърлиха ризниците си, но запазиха оръжията и манерките с вода.

— Няма и следа от тях — каза Дентос, като засенчи очи и огледа южния хоризонт. — Поне засега.

— Ще се появят — увери го Вейлин. Поднесе манерка към муцуната на Плюй и той я захапа и я надигна, за да излее съдържанието ѝ в гърлото си. Вейлин не беше сигурен колко още може да издържи конят в тази жега — условията в пустинята бяха жестоки за родено на север животно, което личеше по пяната, покрила хълбоците му, и умореното мигане на обикновено ясните му и подозрителни очи.

— Ако имаме късмет, ще последват дирята на барона — продължи Дентос. — Все пак там са повече хора.

— Мисля, че изчерпахме всичкия си късмет нощес. — Вейлин изчака Плюй да свърши с пиенето и хвана юздите. — Продължаваме пеш. Щом ние не можем да яздим в тази жега, значи и те не могат.

Беше ранна вечер, когато видяха прашния облак, малък и неясен в далечината, но безспорно истински.

— Петнайсет мили може би? — зачуди се Дентос.

— По-скоро десет. — Вейлин се метна на седлото и трепна при раздраженото пръхтене на Плюй. — Изглежда, все пак могат да яздят в жегата.

Почти цяла нощ яздиха в тръс, като внимаваха да не изтощат конете дотолкова, че да рухнат, и постоянно се озъртаха на юг, но виждаха само пустинята и гъсто осеяното със звезди небе. Знаеха обаче, че преследвачите скъсяват разстоянието с всяка миля.

Северният бряг се появи пред очите им на разсъмване, пустинните пясъци се смениха с шубраци и на шест мили източно от тях белите стени на Линеш заблестяха в утринната светлина.

— Братко — каза тихо Дентос.

Вейлин се обърна на юг. Прашният облак вече беше по-голям и ездачите, които го вдигаха, се виждаха ясно. Той се приведе напред да потупа Плюй по шията и прошепна в ухото му:

— Извинявай.

Изправи се и заби пети в хълбоците на коня. Препуснаха в галоп. Очакваше Плюй да е загубил голяма част от бързината си, но той като че ли откри някакво облекчение в галоп, отметна глава и запръхтя, дали от удоволствие, дали от гняв. Копитата му ровеха прашната земя и Вейлин бързо изпревари Дентос и измъчения му кон с толкова много, че след четири мили бе принуден да дръпне юздите. Бяха стигнали билото на малко възвишение, откъдето се виждаше равнината пред стените на града. Портите бяха отворени и колона конници с блестящи на слънцето брони влизаше през тях.

— Изглежда, баронът се е върнал — отбеляза Вейлин, докато Дентос спираше до него.

— Радвам се, че някой е успял. — Дентос вдигна една манерка и остави водата да облее лицето му. Зад него Вейлин виждаше преследвачите им, които бързо скъсяваха разстоянието и вече се намираха само на миля от тях. Дентос беше прав — нямаше да успеят.

— Вземи — каза той и понечи да слезе. — Моят кон е по-бърз. Те искат мен.

— Не бъди толкова тъп, братко — отвърна уморено Дентос. Откачи лъка си от седлото, сложи стрела на тетивата и извъртя коня си към приближаващите ездачи. Вейлин знаеше, че няма начин да го разубеди.

— Съжалявам, братко — каза с натезжал от вина глас. — Тази глупава война... аз...

Дентос не го слушаше, а се взираше на юг, смръщил озадачено вежди.

— Не знаех, че тук има такива. Ама наистина е голям, нали?

Вейлин проследи погледа му и усети как кръвната песен заехтя мощно в знак на разпознаване, щом очите му различиха голям сив вълк, клекнал недалеч от тях. Животното го гледаше с безстрастния зеленоок поглед, който помнеше толкова добре от първата им среща в Урлиш.

— Виждаш ли го? — попита той.

— Разбира се. Трудно е да не го забележи човек.

Кръвната песен вече бушуваше с пълна сила.

— Дентос, препускай към града!

— Никъде няма да ходя...

— Нещо ще се случи! Моля те, просто върви!

Дентос щеше да продължи да спори, но погледът му бе привлечен от нещо друго — голям тъмен облак, издигащ се над южния хоризонт. Извисяваше се поне на миля в небето, кълбеше се яростно и поглъщаше слънчевата светлина. Носеше се към града, а дюнните изчезваха, когато ги придърпваше към жадната си гръд.

Една стрела се заби с тупване в земята на няколко стъпки от тях. Вейлин се обърна и видя, че преследвачите им вече са само на петдесетина метра, поне сто души. Пред тях се носеше рояк стрели, пуснати в галоп — отчаян опит да сложат край на гонитбата преди да ги връхлети пясъчната буря.

— Хайде! — изкрещя Вейлин, сграбчи юздите на коня на Дентос и го затегли след себе си, пришпорвайки Плюй в галоп. Стрелите се сипеха около тях, докато се спускаха по склона и се насочваха към града. Бурята връхлетя преди да са изминали и една трета от разстоянието, пясъкът зашиба лицата и очите им като облак от яростни иглички. Конят на Дентос се дръпна уплашено и Вейлин изтърва юздите. Кон и ездач изчезнаха във вихрещата се червена мъгла. Вейлин се опита да извика, но се задави с пясъка, който изпълни устата му. Можеше само да заслони лицето си и да се вкопчи здраво в Плюй, докато препускаше през бурята.

В отчаянието си се обърна към кръвната песен, опита се да я успокои, да я овладее достатъчно, че да насочва музиката ѝ, да пее. Отначало тя се състоеше само от дисхармоничната врява на нередност и тревога, изригнала при вида на вълка, но когато приложи волята си, хаосът започна да се укротява, няколко чисти ноти се оформиха сред бурята, бушуваща в ума му. „Дентос! — извика той, мъчейки се да хвърли песента си в бурята като кука. — Намери го!“

Песента се промени пак, оформиха се още ноти, тя стана по-мелодична, почти спокойна, но обагрена с още нещо, тон толкова странен, че бе почти непознаваем. Осъзнаването се стовари върху него като удар. „Това не е моята песен! Това изобщо не е човешка песен!“

„Кой? — изпя той. — Кой си ти?“

Другата песен се промени отново, цялата музика заглъхна и бе сменена от нетърпеливо ръмжене.

„Моля те! — възкликна той. — Брат ми...“

Ръмженето на вълка се превърна във вик в ума му, толкова силен, че го накара да се олюлее в седлото. Плюй зацвили и се задърпа тревожно, когато Вейлин се надигна, усетил как от носа му шурва кръв.

„НЕ! — изкреця той с всяка частица сила, която можеше да вложи в песента. — НЕ ИСКАМ ПОМОЩТА ТИ!“

Вятърът моментално утихна, яростното шибане на пясъка в лицето му се превърна в лек ветрец и носените от вихъра песъчинки бавно се слегнаха на земята със звук като от хиляди шепнещи гласове. През разсейващата се мъгла Вейлин зърна тъмната фигура на ездач на не повече от десет разкрача от себе си. Лесно позна Дентос по меча на гърба. Заля го облекчение и той се приближи в тръс и посегна да стисне рамото на брат си.

— Сега не му е времето да се моткаш, братко...

Дентос се катурна от седлото и се строполи тежко на земята. Очите му бяха отворени, лицето му — покрито с позната бледнота, окървавеният стоманен връх на стрелата, която го бе убила, сгърчеше от гърдите му.

По-късно му разказаха как е стоял там, неподвижен и вцепенен, като някое от творенията на Ам Лин, изникнало от отстъпващата пясъчна буря. Появата му предизвикала виковете на стражите по стената и Кейнис трябвало да положи трескави усилия да отвори пак портата. Алпиранските преследвачи, разпръснати от бурята, бързо се окопитили и се спуснали към неподвижния Убиец на Надеждата. Един стигнал на двайсет разкрача от него, приведен над шията на коня си, и изпълнал лъка си, оголил зъби от омраза и тържествуване. Брен Антеш скочил на бойниците над портата и забил една стрела право в гърдите на ездача, а после излял заповед към стрелците си. Хиляда стрели се издигнали от стените и се спуснали връз алпиранците като черна градушка. Близко сто ездачи били покосени само с един залп.

Вейлин не забеляза нищо от това. За него съществуваше само Дентос, отпуснатото му, безизразно лице и върхът на стрелата — ярък метал, блестящ сред червената кръв. Гласове го зовяха от стените, но той бе глух за всичко. Кейнис и Баркус се втурнаха през отворената

порта и се заковаха потресени. Вейлин не чуваше нито скръбта, нито въпросите им. „Дентос и стрелата...“

— Вейлин.

Това беше единственият глас, който би могъл да чуе. Шерин стоеше до него и посягаше да го хване за китката. Кокалчетата му бяха побелели от стискане на юздите.

— Вейлин, моля те.

Той я погледна, попи състраданието ѝ, познатата болка разсея сковаността му и го изпълни с отчаян копнеж и безнадежден срам.

— Аз съм убиец — каза той. Изрече всяка дума със студена прецизност.

— Не...

— Аз съм убиец. — Отстрани нежно ръката ѝ, смуши Плюй и го подкара ходом към градската порта.

9.

Остана в стаята си два дни, проснат напълно облечен върху леглото. Джанрил чукаше и оставяше храна пред вратата му, но той не ѝ обръщаше внимание. Кейнис, Баркус и Френтис се изредиха да викат през вратата, но той почти не ги чуваше. Не изпитваше нужда от сън, нито пък глад или жажда. За него съществуваше само Дентос и стрелата, и песента, великата непознаваема песен на вълка, кънтяща като оглушително ехо в главата му. И истината, разбира се, омразната истина. „Аз съм убиец.“

Спомняше си как бе отишъл при Дентос да го помоли да участва в мисията.

— Ти си най-добрият конен стрелец, който имаме... — беше започнал, но Дентос вече си събираше екипировката.

— Норта беше по-добър — каза, докато натягаше лъка.

— Норта е мъртъв.

Дентос просто се усмихна и Вейлин за първи път осъзна, че той никога не е вярвал в лъжата му за участта на Норта. Колко ли още знаеше? Какви ли други тайни бе пазил? Всичкото му знание бе изчезнало за миг, отнето от стрела, пусната от някакъв непознат, който вероятно е смятал, че е повалил самия Убиец на Надеждата. Вейлин се зачуди дали е умрял щастлив, може би очаквайки геройско посрещане от боговете. Сигурно бе останал жестоко разочарован.

Към вечерта на втория ден вниманието му най-после бе привлечено от дращене по вратата, придружено от жално скимтене. Той премигна, огледа с мътни очи сумрачната стая, пръстите му почесаха наболата по страните му брада. Подуши собствената си смрад.

— Трябва да се изкъпя — промърмори и стана да отвори вратата.

Белег го събори на пода, грапавият му език зализа лицето и брадичката му с отчаяна привързаност.

— Стига де, гламаво псе! — простена Вейлин и изблъска с мъка робската хрътка. — Добре съм.

— Наистина ли? — Шерин стоеше на вратата със скръстени ръце, на лицето ѝ бе изписана същата суровост, която Вейлин помнеше от първата им среща. — Защото изглеждаш ужасно.

Тя се обърна и заслиза по стълбите. Върна се след няколко минути с кърпа и вдигаща пара купа вода. Затвори вратата и седна на леглото, а той се съблече до кръста и се изми. Белег бе положил глава в скута ѝ и тя го чешеше зад ушите. Вейлин усещаше погледа ѝ върху тялото си, знаеше, че очите ѝ се задържат върху белезите, долавяше мъката ѝ.

— Няма нищо, което да не съм заслужил, сестро — каза ѝ, докато посягаше към бръснача. — Заслужил съм ги всичките, че и отгоре.

— Значи сега мразиш себе си? — В гласа ѝ имаше оттенък на гняв. Явно ѝ трябваше време, та горчивината от побоя над брат-командир Илтис да отминее.

— Нещата, които направих... Тази война... — Гласът му заглъхна, той затвори за миг очи, преди да насапуниса лицето си и да вдигне бръснача.

— Чакай. — Шерин стана и му взе бръснача. — Не си спал, ръцете ти треперят. — Придърпа един стол и го накара да седне. — Отпусни се. Правила съм го не помня вече колко пъти.

Той трябваше да признае, че много бръснари биха завидели на уменията ѝ — плъзгаше острието по кожата му сръчно и прецизно, лечителските ѝ ръце бяха нежни и успокояващи. За миг се унесе от уханието и близостта ѝ, тъгата и ненавистта му към самия себе си изчезнаха при тази нова интимност. Знаеше, че трябва да ѝ каже да спре, че това е неуместно, но беше прекалено опиянен, за да му пука.

— Готово. — Тя отстъпи назад, усмихна му се и прокара пръст по брадичката му. — Така е много по-добре.

Вейлин беше обзет от внезапен и почти неустойчив импулс да я придърпа към себе си, но вместо това посегна към кърпата и избърса останалия сапун.

— Благодаря, сестро.

— Брат Дентос беше добър човек — каза тя. — Съжалявам.

— Той беше син на курва, израснал на място, където всички са го мразили. За него нямаше друга роля на този свят освен да се бие и да

умре в служба на Ордена. Но си права — той беше добър човек и заслужаваше по-дълъг живот и по-хубава смърт.

— Защо дойде тук, Вейлин? — Гласът ѝ бе тих, а гневът ѝ бе изчезнал и сега в тона ѝ имаше само тъга. — Тази война ти е противна, виждам го. Уменията ти, също като моите, не са предназначени за това. Ние трябва да служим на Вяра, която защитава хората от алчност и жестокост. А какво защитаваме тук? Какво ти обеща или с какво те заплаши кралят, за да те накара да участваш в това?

Подтикът да излъже, да продължи да се въргаля в тайни, както правеше от години, вече бе отслабнал до тих шепот, човъркащо чувство, че стъпва прекалено далеч по непроучен път, и нуждата да ѝ каже лесно го надви. Ако не можеше да я задържи, поне би могъл да намери някаква утеха, като ѝ повери тайните си.

— Разбрал, че баща ми е станал Отричащ. Мисля, че от сектата на Асцендентите. Каквото и да означава това.

— Ние загърбваме кръвните си връзки, когато се посвещаваме на Вярата.

— Нима? Ти загърби ли ги? Твоето състрадание се е родило някъде, сестро. На онези улици, откъдето идваш, сред бедняците, които толкова усърдно се мъчиш да спасиш. Дали някога наистина загърбваме нещо?

Тя затвори очи, свела безмълвно глава.

— Съжалявам — каза той. — Миналото ти принадлежи само на теб. Не исках да...

— Майка ми беше крадла — каза тя, отвори очи и срещна погледа му, а в тона ѝ прозвуча непознат груб акцент. — Най-добрата джебчийка в квартала. Ръцете ѝ бяха като светкавица, можеше да свали пръстена на някой търговец по-бързо, отколкото змия захапва мишка. Никога не съм познавала баща си. Тя казваше, че бил войник и загинал във войните, но знаех, че е проституирала, преди да усвои занаята. Преподаваше го и на мен, казваше, че съм имала ловки ръце. — Сведе поглед към ръцете си и сви сръчните си тънки пръсти. — Казваше, че съм милата ѝ малка крадла и че на една крадла никога не ѝ се налага да проституира.

— Но се оказва, че не съм такава крадла, каквато си мислех. Един стар дебелак със старата си дебела жена ме спипаха, докато ѝ задигах брошката. Той ме пердашеше с бастуна си, когато майка ми го

намушка. „Никой няма да бие моята Шери!“, каза тя. Можеше да избяга, но остана. — Шерин потрепери. — Остана заради мен. Продължаваше да го мушка, когато пристигна стражата. Обесиха я на следващия ден. Бях на единайсет.

Вейлин мълчеше.

— След като я обесиха седнах и зачаках да умра. Не можех да крада повече, просто не можех, разбираш ли? А знаех да правя само това. Без мама нямах занаят. С мен беше свършено. На следващата сутрин една хубава дама в сива роба ме попита дали имам нужда от помощ.

Той не помнеше как е станал и я е притеглил към себе си, но откри, че главата ѝ е отпусната на гърдите му и че тя диша пресекнато и се мъчи да преглътне сълзите си.

— Съжалявам, сестро.

Тя вдиша дълбоко и хлиповете ѝ заглъхнаха. Вдигна лице със слаба горчива усмивка на устните и прошепна:

— Не съм твоя сестра.

А после притисна устни към неговите.

— Вкусът ти — езикът на Шерин играеше по гърдите му — е на пясък и пот. — Тя сбърчи нос. — И миришеш на дим.

— Съжалявам.

Тя се изкикоти тихичко и се надигна да го целуне по бузата, преди да притисне голото си тяло към него и да отпусне глава на гърдите му.

— Не се оплаквам.

Ръцете му погалиха слабичките ѝ гладки рамене и предизвикаха въздишка на удоволствие.

— Вях чувал, че човек трябва да е опитен в това, за да извлече истинска наслада — каза той.

— Аз пък съм чувала, че истинската посветеност на Вярата ще ме направи сляпа за съблазните на такива удоволствия. — Целуна го пак, този път по-дълго, проучваше устните му с език. — Май не бива да вярваме на всичко, което чуваме.

Лежаха заедно от часове, правеха любов с настояща, тиха интимност, а Белег бе оставен пред вратата, за да прогонва неканените

посетители. Чудесното наелектризиращо усещане за тялото ѝ, притиснато към неговото, милувката на дъха ѝ по шията му, докато се движеше в нея, бяха всепоглъщащи, изумителни. Въпреки скръбта, чувството за вина и знанието какво го чака извън тази стая за момента той беше, може би за първи път, откакто се помнеше, истински щастлив.

Смътната светлина на утрото се процеждаше през кепенците и той можеше да види ясно лицето ѝ, усмивката ѝ на безметежно блаженство, когато се отдръпна от него.

— Обичам те — каза Вейлин и прокара пръсти през косата ѝ. — Винаги съм те обичал.

Тя се сгуши в него, ръката ѝ опипваше твърдите мускули по гърдите и корема му.

— Наистина ли? След толкова години раздяла?

— Не мисля, че такава любов може да избледнее. — Той стисна ръката ѝ и пръстите им се сплетоха. — Черната твърд. Те... нараниха ли те?

— Само ако ужасът е вид мъчение. Прекарах там само една нощ, но нещата, които чух... — Тя потрепери и той я целуна по челото.

— Съжалявам, трябваше да знам. Думите ти сигурно са имали голяма тежест, щом са разтревожили така краля и аспект Тендрис.

— Тази война е нещо повече от обикновена грешка, Вейлин. Тя омърсява душите ни. Противоречи на Вярата във всяко отношение. Трябваше да говоря. Никой друг не дръзваше, дори аспект Елера, макар че я умолявах да го направи. Така че заставах наред пазарните площади и крещях това на всеки, който желаше да ме изслуша. За моя изненада някои наистина ме слушаха, особено в бедняшките квартали. Записвах думите ми и ги размножаваха с онова ново устройство с мастило и дъски, което използва Третият орден. Раздавах се все повече памфлети, в които пишеше неща като „Сложете край на войната и спасете Вярата“.

— Звучи добре.

— Благодаря. Бяха им нужни две седмици, докато дойдат да ме приберат. Брат Илтис и хората му нахълтаха в Дома на ордена с кралска заповед за арестуването ми. Както вече забеляза, брат Илтис не е най-милият човек на света и му достави голямо удоволствие да ми обясни подробно какво ме чака в Черната твърд. Цялата онази нощ

лежах будна и слушах писъците. Когато вратата на килията се отвори, едва не припаднах от страх, но беше принцеса Лирна. Носеше чисти дрехи и кралска заповед за освобождаването ми под нейна опека.

„Лирна. Интересно каква ли хитрост се крие зад това?“

— Значи съм ѝ длъжник.

— Аз също. Толкова добра и храбра душа се среща рядко. Тя се погрижи да получа всичко, което ми е нужно, хубава собствена стая, книги и пергамент. Прекарахме дълги часове в разговори в нейната тайна градина. Знаеш ли, мисля си, че е самотна. Когато получих съобщението ти и си тръгнах, тя дори се заплака. Между другото, каза да ти предам горещите ѝ поздравии.

— Много мило от нейна страна. — Вейлин изпитваше остро желание да смени темата. — Какво ти предложи той? Янус имам предвид. Знам, че със сигурност се е опитал да те впримчи в някаква сделка.

— Всъщност го видях само веднъж. Гвардейският капитан, Смолен, ме отведе в стаята му. Из града и двореца се носеха слухове, че напоследък не бил добре, и това се виждаше ясно като бял ден по сивотата на кожата му и начина, по който плътта висеше върху костите му. Може би е от напредването на възрастта, съпроводено с някаква тежка болест. Предложих да го прегледам, но той каза, че си имал достатъчно лекари. После се втренчи в мен и ми зададе само един въпрос. Когато му отговорих, се засмя и каза на капитана да ме върне в покоите на принцеса Лирна. Смехът му бе тъжен, изпълнен със съжаление.

— Какво те попита?

Тя се размърда, надигна се на колене и чаршафите се свлякоха и разкриха слабичката ѝ фигура. Очите ѝ блестяха и той осъзна, че плаче.

— Попита дали те обичам. Отвърнах му: „Да“. И е вярно. — Ръцете ѝ помилваха лицето му с треперещи пръсти. — Обичам те. Трябваше да замина с теб, когато ме помоли преди толкова много години.

На сутринта, когато се събуди след Клането на аспектите, след като тя бе спасила живота му.

— Мислех, че е било сън.

— Значи и двамата сме сънували едно и също. — Ръцете ѝ спряха напред милувката и тонът ѝ внезапно се разколеба. — Все още можем да го направим. Вече няма място за мен в Кралството, а имам цял свят за разглеждане. Можем да го видим заедно. И дори да си намерим място, където няма крале, няма войни и хората не се избиват едни други заради вяра, богове или пари.

Той я притегли към себе си и я прегърна, наслаждаваше се на топлината ѝ, вдишваше уханието на косата ѝ.

— Тук има нещо, което трябва да свърша. Нещо, което трябва да стане.

Усети я как се напрегна.

— Ако имаш предвид да спечелиш тази война, трябва да знаеш, че това е глупава надежда. Империята се простира на хиляди мили, от пустинята до замръзналите планини, и в нея има повече хора, отколкото са звездите на небето. Ако се справиш с една армия, императорът ще прати след нея втора, а после и трета.

— Не, не става дума за войната. А за една задача, възложена ми от аспекта. Не мога да избягам от нея, макар че ми се иска. Когато я свърша, сънищата и мечтите ни вече ще са само наши.

Тя се притисна по-силно към него, устните ѝ докоснаха ухото му и прошепнаха:

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Говореше сериозно, от цялата си душа, и не можа да разбере защо думите му прозвучаха като лъжа.

Мигът бе нарушен от силно ръмжене откъм коридора. Джанрил Норин го повика през вратата с глас, изнервен от стоенето лице в лице с ядосания Белег.

Шерин притисна устата си с ръце, за да не се засмее, и се мушна под завивките, докато Вейлин посягаше към панталоните си.

— Какво има? — попита той, като отвори вратата.

— Някакъв алпиранец на портите настоява да излезете да се биете с него, милорд. — Очите на Джанрил се откъснаха от лицето на Вейлин, за да надзърнат в стаята зад него, преди да се втренчат в още ръмжация Белег. — Капитан Антеш предложи да го надупчим със стрели, но брат Кейнис реши, че може би ще го искате жив.

— Как изглежда този алпиранец?

— Едър мъж с почти побеляла коса. Облечен е като един от онези конници, с които се бихме на брега. Изглежда зле, май му е трудно да се крепи на седлото. Струва ми се, че е прекарал твърде дълго в пустинята.

— Колко души има с него?

— Николко, милорд. Съвсем сам е, можете ли да повярвате?

— Кажи на брат Френтис да събере разузнавачите и съобщи на брат Кейнис, че идвам веднага.

— Да, милорд.

Вейлин затвори вратата и почна да се облича.

— Ще се биеш ли с него? — попита Шерин изпод завивките.

— Знаеш, че няма. — Той навлече ризата си и се наведе да я целуне. — Искам да направя нещо за мен.

Капитан Нелиесен Нестер Хеврен седеше отпуснато на седлото, небръснатото му лице бе посърнало от умора. Но когато портите се разтвориха и той зърна Вейлин, явното му изтощение се смени с мрачно задоволство.

— Значи намери кураж да се изправиш срещу мен, а, северняко? — извика, докато Вейлин се приближаваше.

— Нямах избор — хората ми почваха да губят всякакво уважение към мен. — Взря се зад капитана към голата пустиня. — Къде е армията ти?

— Глупаци, водени от страхливец! — изръмжа Хеврен. — Не им стискаше да направят онова, което трябва. Боговете да прокълнат Еверен, тази пустинна отрепка. Императорът ще му вземе главата. — Втренчи се във Вейлин с поглед, горящ от неутолима омраза. — Но първо аз ще взема твоята, Убиецо на Надеждата.

Вейлин сведе глава.

— Както желаяш. Ще слезеш ли от коня, или искаш да се говори, че си имал нечестно предимство?

— Не ми трябва предимство. — Хеврен се плъзна с мъка от седлото и от дрехите му се посипа пясък. Конят му изпръхтя от облекчение. Вейлин предположи, че е прекарал в седлото дни наред, и забеляза как краката му се подгънаха за миг преди да се изправи.

— Дръж. — Той откачи манерката от рамото си, отпуши я и отпи една глътка. — Утоли си жаждата, за да не казват хората, че аз съм имал предимство. — Запуши я и я подхвърли на Хеврен.

— Не ми трябва нищо от теб — възрази Хеврен, но Вейлин видя как треперят ръцете му, докато държеше манерката.

— Тогава стой тук, докато изгниеш — каза и се обърна да си върви.

— Чакай! — Хеврен отпуши манерката и загълта, докато не я пресуши, после я захвърли настрани. — Стига толкова приказки, Убиецо на Надеждата. — Изтегли сабята си, разкрачи се в бойна поза и избърса внезапно избилата на челото му пот.

— Съжалявам, капитане — каза Вейлин. — Съжалявам за Надеждата, съжалявам, че дойдохме тук, съжалявам, че не мога да ти дам смъртта, за която жадуваш.

— Казах, стига приказки! — Хеврен направи крачка напред и се приготви да мушне със сабята, а после спря и замига объркано.

— Две части валериан, една част царски корен и щипка лайка за прикриване на вкуса. — Вейлин вдигна капачката на манерката, която бе сменил с другата, съдържаща приспивателното на Шерин. — Съжалявам.

— Ти... — Хеврен направи няколко залитащи крачки напред преди да се строполи. — Не! — изгрухтя, полагайки отчаяни усилия да се надигне. — Не... — Помята се още малко, после замря.

Вейлин повика нилсаелските войници, охраняващи портата.

— Намерете му удобна, но сигурна стая и се уверете, че сте му взели всичките оръжия.

Френтис пристигна с разузнавачите и спря коня си под арката на портата.

— Едва ли е била кой знае каква битка — отбеляза той, докато нилсаелците отнасяха безчувствения Хеврен.

— Вече му отнех достатъчно — каза Вейлин. — Армията му не се вижда никъде. Направете едно кръгче на запад да видите дали ще можете да уловите дирята им.

— Мислиш, че са се отправили към Унтеш?

— Или натам, или назад към Марбелис. Не се бавете повече от ден и не поемайте никакви рискове. Ако ви забележат, препускайте обратно към града.

Френтис кимна и пришпори коня си. Разузнаваческият отряд го последва. Вейлин ги гледаше как яздят на запад и се опита да пренебрегне тихите неспокойни трели на кръвната песен.

Нощта дойде, а още нямаше и следа от Френтис. Вейлин чакаше на бойниците над портата и се взираше към пустинята, като продължаваше да се диви колко чисто е небето тук. Неизброимо множество звезди блестеше над черните нощни пясъци.

— Тревожиш се за него. — Шерин се появи до рамото му и пръстите ѝ докоснаха за миг ръката му, преди тя да пхне ръце под робата си.

— Той е мой брат — отвърна Вейлин. — Капитанът още ли спи?

— Като бебе. В доста добра форма е за човек, който е прекарал дни в пустинята без капка вода.

— Не се приближавай много до него, когато се събуди. Ще е бесен.

— Той страшно те мрази. — Гласът ѝ бе натезжал от съжаление. — Всички тези хора те мразят, въпреки онова, което си направил за тях...

— Аз убих престолонаследника на империята им и докарах чужда армия в града им. А може би и Червената ръка. Нека ме мразят, заслужил съм си го.

Тя пристъпи по-близо и хвърли предпазлив поглед към близкия страж, който, изглежда, се интересуваше повече от пясъка под ноктите си.

— Каменоделецът се възстановява, но сънят му е неспокоен, изгарянията още му причиняват болка. Притъпявам я, доколкото мога, но той продължава да бълнува насън, предимно на езици, които не съм чувала никога, но от време на време минава и на нашия език. — Погледът ѝ беше напрегнат, питащ. — Някои от нещата, които казва...

Вейлин повдигна вежда.

— Какво казва?

— Говори за някаква песен, за певци, за жив вълк, издялан от камък, за зла смъртоносна жена, а също и за теб, Вейлин. Може да са просто безсмислици, бълнувания и сънища, породени от лекарствата и болката, но ме плашат. А знаеш, че аз не се плаша лесно.

Той я прегърна през раменете и я придърпа към себе си, без да обръща внимание на тревожния поглед, който тя хвърли към стража.

— Добре де, какво значение има? — попита я.

— Ами твоето положение, твоята роля тук?

— Нека се бунтуват, нека даже ми отнемат командването, ако искат. — Беше повишил глас, така че стражът да го чува, макар че сега той проявяваше силен интерес да гледа навсякъде другаде освен към него. Ако разбираше нещо от войнишки клюки, до сутринта из цялата казарма щеше да се говори за това. Вейлин откри, че не му пука.

— Стига. — Тя се отърси от ръката му, смутена, но също така и едва потискаща смеха си.

Стражът прочисти гърло. Вейлин се обърна и видя, че сочи към пустинята.

— Отрядът се връща, милорд.

Вратите се отвориха, за да пропуснат разузнавачите, които влязоха в уморен тръс. Вейлин се разтревожи, щом видя, че Френтис не е сред тях.

— Алпиранската армия беше на по-малко от десет мили от Унтеш, когато я открихме, милорд — обясни сержант Халкин, заместникът на Френтис. — Брат Френтис реши да препусне и да предупреди принц Малциус за опасността. Заповяда ни да се върнем тук и да ви донесем вестта.

Вейлин стисна за миг ръката на Шерин, тръгна към конюшните и подвижна през рамо:

— Извикайте брат Баркус и брат Кейнис!

10.

— Е, това е положението — каза Баркус.

— Умно — промърмори Кейнис. — Изглежда, не сме оценявали по достойнство този алпиранец.

Гъст стълб дим се издигаше от град Унтеш, за да омърси утринното небе. Стотици трупове осейваха земята пред стените, където стълби бяха опрени в бойниците като струпани на клада подпалки. През пушека Вейлин можеше да види развяващо се на вятъра знаме, с кръстосани черни саби на червен фон — същото, което бе видял и при оазиса. Алпиранският военачалник се беше отказал от обсадата за сметка на всеобщ щурм, понасяйки ужасни загуби, за да върне града под властта на императора. Унтеш беше паднал. Принц Малциус и Френтис бяха мъртви или пленени.

„Аз съм убиец...“

— Трябва да скрием това от хората — каза Кейнис. — Ефектът върху бойния им дух...

— Не — отсече Вейлин. — Ще им кажем истината. Те знаят, че не бих ги излъгал. Доверието е по-важно от страха.

— Може и да се е измъкнал — предположи Баркус, макар че в тона му нямаше убеденост. — Да се е добрал до някой кораб.

Вейлин затвори очи и се опита да успокои мислите си, да прати кръвната песен напред, както бе направил, когато бе загубил Дентос в пясъчната буря. Нотката бе равномерна, нетрепваща и не намери отговор.

— Няма го там — прошепна и в гърдите му избуя надежда. Беше му минала полубезумната мисъл да изчака до стъмване, а после да се прехвърли някак през стените и да потърси Френтис, макар отлично да съзнаваше, че най-вероятният изход ще е бърза смърт. „Само че щом не е там, къде е? Той не би изоставил принца.“

— Патрул — обади се Кейнис и посочи към равнината пред града, където конници вдигаха гъст облак прах. Препускаха право към тяхната позиция.

— Не може да са повече от десетина-петнайсет. — Баркус откачи секирата от седлото си и развърза кожения калъф, покриващ острието. — Малка компенсация за принца и брат ни.

— Остави ги. — Вейлин дръпна юздите на Плюй и го извърна от града. — Да вървим.

Мина още месец, докато чакаха да се разрази бурята. Вейлин тренираше мъжете усилено, докато не капнат от изтощение. Искаше да е сигурен, че всеки от тях знае мястото си на стената и е достатъчно заякнал и умел да преживее поне първата атака, когато тя дойде. Долавяше страха им и растящото им негодувание, но не можеше да им отговори по друг начин освен с още тренировки и по-сурова дисциплина. За негова изненада тази смесица от страх и уважение издържа и нямаше дезертърства дори след като Баркус се върна от разузнавателна мисия в Марбелис с новината, че той също е паднал.

— Градът е почти в руини — съобщи Баркус. — Стената е пробита на шест места, половината къщи са опожарени и загубих броя на алпиранците, които лагеруват отпред.

— Пленници? — попита Вейлин.

Обикновено ведрото изражение на брат му този път бе мрачно.

— На стените има шипове, множество шипове, и на всеки от тях е набита по една глава. И да са пощадили някого, не го видях.

„Военачалникът... Алуциус... Инструктор Солис...“

— Какви глупаци бяхме да позволим на дъртия копелдак да ни прати тук — каза Баркус.

— Върви да си починеш, братко — каза Вейлин.

Нощем Шерин идваше при него и се любеха, намираха блажено облекчение в интимността. След това лежаха сгушени в мрака. И тя, като всяка жива душа в града, знаеше какво ги чака. Алпиранците щяха да залееят стените като вълна и те двамата, и всички други поданици на Кралството щяха да загинат тук.

— Можем да си тръгнем — каза тя умолително една нощ. — В пристанището още има кораби. Можем просто да отплаваме.

Ръката му помилва гладкото ѝ чело, плъзна се по изящната извивка на бузата ѝ и елегантната линия на брадичката ѝ. Беше чудесно да докосва лицето ѝ, да я усеща как трепери при допира му преди топла руменина да покрие кожата ѝ.

— Спомни си обещанието ми, любов моя — каза той и бръсна с пръст сълзата, избила в окото ѝ.

На следващата сутрин, докато обикаляше стените, се появи Кейнис с вестта, че кораби на Кралството се приближават към пристана.

— Колко са?

— Близо четирийсет. — Брат му не изглеждаше изненадан от обратата на събитията. Изглежда, и през ум не му бе минало, че кралят може да ги остави да загинат, без да направи нищо. — Ще получим подкрепления.

— Носят се приказки — каза Кейнис, докато чакаха на кея и гледаха как първият кораб завива покрай вълнолома и навлиза в пристанището. Тонът му бе неловък, но решителен. — За сестра Шерин.

Вейлин сви рамене.

— Е, възможно е. Не сме особено дискретни. — Хвърли поглед към Кейнис и съжали за лекомислието си при вида на неудобството, изписано на лицето на брат му. — Обичам я, братко.

Кейнис избегна погледа му, гласът му бе натезал.

— Според принципите на Вярата вече не си мой брат.

— Чудесно. Чувствай се свободен да ме отстраниш от командването. Ще се радвам да прехвърля града в твои ръце...

— Положението ти на лорд-маршал на полка и командир на този гарнизон ти е дадено от краля, не от Ордена. Нямам власт да те отстраня. Мога само да докладвам за твоята... простъпка на аспекта, за да отсъди той.

— Ако доживея да ме съди.

Кейнис посочи приближаващия се кораб.

— Идват подкрепления. Кралят не ни е забравил. Мисля, че всички ще поживеем още малко.

Вейлин виждаше в далечината останалата част от флотата да се полюшва лениво върху вълните. „Защо стоят там?“, зачуди се и изведнъж го осени прозрение, докато гледаше как корабът се приближава и забележа колко плитко газил. Този кораб не караше подкрепления!

Моряците хвърлиха въжета на войниците на кея и корабът беше вързан за пристана. Над перилата бързо бе прехвърлен трап. Вейлин очакваше по него да слезе някакъв висш маршал от Кралската гвардия и се изненада при появата на мъжа, облечен в скъпите одежди на благородник на Кралството, който премина неуверено от кораба на брега. Трябваше му малко време, за да изрови името му от паметта си — Келден Ал Телнар, някогашен министър на строителството. Последвалият го втори мъж повече отговаряше на очакванията на Вейлин: беше висок и простичко облечен в синьо-бяла роба, с грижливо подрязана брада и тъмна като махагон кожа.

— Лорд Вейлин — каза Ал Телнар, когато Вейлин се приближи да ги приветства.

— Милорд.

— Разрешете да ви представя лорд Мерулин Нестер Велсус, Велик прокурор на Алпиранската империя, понастоящем действащ като посланик в двора на крал Янус.

Вейлин се поклони на високия мъж.

— Прокурор, така ли?

— Лош превод — отвърна Мерулин Нестер Велсус, говореше езика на Кралството почти съвършено. Тонът му бе хладен, а очите му оглеждаха Вейлин със зоркостта на хищник. — По-точно казано, аз съм Инструментът на имперското правосъдие.

Вейлин не бе сигурен защо се разсмя, но му трябваше известно време, докато смехът му утихне. Накрая стана сериозен и се обърна към Ал Телнар.

— Доколкото разбирам, имате кралска заповед за мен?

— Ясни ли са ви тези заповеди, милорд? — Ал Телнар беше нервен, на горната му устна лъщеше пот, а ръцете му бяха здраво

стиснати на масата пред него. Но явното му задоволство, че участва в такъв значим момент, изглежда, надвиваше всякаква тревога, която би могъл да таи относно доставянето на въпросните заповеди на толкова опасен човек.

Вейлин кимна.

— Съвсем ясни. — Намираха се в съвещателната зала на Търговската гилдия и единственият друг присъстващ беше високият алпирански Велик прокурор. Липсата на свидетели бе подразнила Ал Телнар и го накара да се поинтересува къде е писарят, който трябваше да документира срещата. Вейлин не си направи труда да отговори.

— Разполагам с кралската повеля в писмен вид. — Ал Телнар взе една кожена чанта и извади от нея пачка листове с кралския печат. — Ако желаете да...

Вейлин поклати глава.

— Чувам, че кралят не бил добре. Той лично ли ви даде тези заповеди?

— Ами... не. Принцеса Лирна беше назначена за управител, само докато кралят се възстанови, разбира се.

— Но болестта му не му пречи да издава заповеди?

— Принцеса Лирна ми прави впечатление на много съвестна и предана дъщеря — намеси се лорд Велсус. — Ако това ще е някакво утешение за вас, забелязах явната ѝ неохота, докато ни съобщаваше повелята на баща си.

Вейлин не успя да сдържи смеха си.

— Някога играли ли сте на кешет, милорд?

Велсус присви очи, стисна ядно устни и се приведе над масата.

— Не разбирам какво имаш предвид, невеж дивако. И не ме интересува. Твоят крал ти праща заповеди. Ще им се подчиниш ли, или не?

— Кхъм — прочисти гърло Ал Телнар. — Принцеса Лирна ме помоли да ви предам вест за баща ви, милорд. — Запъна се, като видя погледа на Вейлин, но храбро продължи: — Изглежда, той също не е добре, мъчат го различните болести на старостта, така ми казаха. Но тя искаше да ви уверя, че прави всичко по силите си да го крепи. И се надява да продължи да го прави.

— Знаете ли защо е избрала вас, милорд? — попита Вейлин.

— Предполагам, че е забелязала добрата ми служба...

— Избрала ви е, защото няма да е никаква загуба за Кралството, ако ви убия. Излезте и чакайте отвън. Имам работа с лорд Велсус.

Останал сам с алпиранския Велик прокурор, Вейлин можеше да усети омразата му като огън: очите му горяха от нея. Ал Телнар може да се бе наслаждавал на важността на момента, но Вейлин виждаше, че лорд Велсус не се интересува от историята, а само от правосъдието. Или пък от отмъщението?

— Казаха ми, че бил добър човек — каза Вейлин. — Надеждата.

Очите на Велсус проблеснаха и гласът му изстърга:

— Никога няма да разбереш величието на мъжа, когото уби, огромните мащаби на онова, което ни отне.

Вейлин си спомни недодяланата атака на мъжа с бялата броня, сляпото му пренебрежение към собствената му безопасност, докато се носеше към смъртта си. Дали това беше величие? Храброст, да, освен ако не бе разчитал на прословутата божия закрила. Както и да е, яростта на битката не оставяше много място за възхищение или размисъл. Надеждата беше просто още един враг, който трябваше да бъде убит. Той съжаляваше за това, но все още не можеше да открие никакво чувство на вина в спомена, а кръвната песен винаги бе мълчала по този въпрос.

— Започнах тази война с четирима братя — каза на Велсус. — Сега единият е мъртъв, а другият загубен в мъглите на битката. Двамата, които остават... — Гласът му заглъхна. „Двамата, които остават...“

— Не ми пука за братята ти — отсече Велсус. — Милосърдието на императора ми причинява истинска мъка. Ако зависеше от мен, щях да одера живи всички в армията ти и да ги натиря в пустинята като храна за лешоядите.

Вейлин го погледна в очите.

— Ако бъде направен и най-малкият опит да се възпрепятства свободното изтегляне на хората ми...

— Императорът даде думата си, тя бе записана и засвидетелствана. Никой не може да я наруши.

— Това би било против божията воля?

— Не, против закона. Ние сме империя на законите, дивако. Законите обвързват дори най-великите сред нас. Императорът даде думата си.

— В такъв случай, изглежда, нямам друг избор, освен да ѝ се доверя. Искам да бъде отбелязано, че губернатор Аруан не е съдействал по никакъв начин на моите войници по време на пребиваването ни тук. Той остана верен слуга на императора от началото до края.

— Сигурен съм, че губернаторът сам ще даде показания.

Вейлин кимна.

— Добре. — Надигна се от масата. — Тогава утре призори, на миля южно от главната порта. Предполагам, че наблизко има някакви алпирански сили, които очакват вест от вас. Най-добре ще е да прекарате нощта при тях.

— Ако си мислиш, че ще те изпусна от поглед до...

— Да не би да искате да ви прогоня с камшици от този град? — Тонът му беше мек, но той знаеше, че алпиранецът ще долови стоманата в него.

Лицето на Велсус затрепери от ярост... и от страх?

— Знаеш ли какво те чака, дивако? Като ми паднеш в ръцете...

— Аз трябва да вярвам на думата на императора, нали? Вие ще трябва да повярвате на моята. — Вейлин се обърна към вратата. — Държим в плен един капитан от Имперската гвардия. Ще го помоля да ви ескортира. Моля, напуснете града до час. И по-добре вземете лорд Ал Телнар с вас.

Накара мъжете да се съберат на централния площад, ренфаелски рицари и оръженосци, кумбраелски стрелци, нилсаелци и Кралската гвардия — всички строени в очакване на заповедите му. Неприязънта му към речите не бе отслабнала и той не виждаше никакъв смисъл от встъпления.

— Войната свърши! — каза им, застанал върху една каруца, говореше високо, за да го чуят и задните редици. — Негово величество крал Янус е договорил мир с алпиранския император преди три седмици. Заповядано ни е да напуснем града и да се върнем в Кралството. В момента в пристанището чакат кораби, за да ни откарат у дома. Ще се отправите натам по роти, като вземете със себе си само раниците и оръжията си. Никаква алпиранска собственост не бива да бъде отнасяна под страх от екзекуция. — Огледа редиците. Нямахте

радостни възгласи, нито ликуване, само изненадано облекчение върху почти всяко лице. — От името на крал Янус ви благодаря за службата. Стойте свободно и чакайте заповеди.

— Наистина ли свърши? — попита Баркус, когато Вейлин слезе от каруцата.

— Напълно — увери го той.

— Какво е накарало дъртия глупак да се откаже?

— Принц Малциус лежи мъртъв в Унтеш, по-голямата част от армията беше унищожена при Марбелис и в Кралството се надига недоволство. Предполагам, че иска да запази колкото се може по-голяма част от армията си.

Видя Кейнис да стои наблизко — вероятно бе единственият, който не се бе включил във всеобщото облекчено мърморене. Слабото лице на брат му изразяваше смес от озадаченост и нещо, което можеше да се опише само като тъга.

— Изглежда, няма да има Велико обединено кралство, братко — каза Вейлин, стараеше се да говори меко.

Погледът на Кейнис бе отнесен като на дълбоко шокиран човек.

— Той не допуска грешки — каза тихичко. — Той никога не допуска грешки...

— Отиваме си у дома! — Вейлин сложи ръце на раменете му и го разтърси. — Ще се върнеш в Дома на ордена до седмица-две.

— Майната му на Дома на ордена — викна Баркус. — Аз ще ида в най-близката пристанищна кръчма, където смятам да остана, докато целият този кървав фарс не се превърне в лош сън.

Вейлин стисна ръцете и на двамата.

— Кейнис, твоята рота ще потегли с първия кораб. Баркус, ти си на втория. Аз ще поддържам реда, докато всички не отплават.

Лорд Ал Телнар предпочете да хване първия кораб, вместо да чака кулминацията на този исторически момент. Лицето му беше сковано от възмущение, когато Вейлин го забави на трапа.

— Не казвайте на брат ми нищо за мирния договор, докато не стигнете до Кралството. — Хвърли поглед към Кейнис, който бе застанал на носа на кораба, изглеждаше все така безутешен. Всички те бяха загубили в тази война повече, отколкото трябва, приятели и братя,

но Кейнис беше загубил заблудите си, мечтата си за величието на Янус. Вейлин се чудеше дали неговата мъка ще се превърне в омраза, когато чуе всички подробности по договора.

— Както желаете — отвърна Ал Телнар. — Нещо друго, милорд, или мога да се оттегля?

Вейлин имаше чувството, че би трябвало да му даде някакво съобщение за принцеса Лирна, но откри, че няма какво да каже. Също както не изпитваше вина за убийството на Надеждата, сега с изненада откри, че вече не таи и гняв към принцесата.

Дръпна се настрана, за да позволи на Ал Телнар да се качи на борда, и махна на Кейнис, докато вдигаха трапа. Корабът започна да се отдалечава от кея. Кейнис му отвърна с кратко и разсеяно махване, преди да се извърне.

— Сбогом, братко — прошепна Вейлин.

Баркус бе следващият, който трябваше да замине. Подкара мъжете си да се качват с люти крясъци, които не успяваха да скрият измъчения поглед, който бяха придобили очите му след връщането от Марбелис.

— Хайде, по-живо, отрепки такива! Курвите и кръчмарите няма да ви чакат вечно. — Маската му се смъкна почти изцяло, когато Вейлин се приближи и той се напрегна, едва сдържаше сълзите си. — Няма да дойдеш, нали?

Вейлин се усмихна и поклати глава.

— Не мога, братко.

— Сестра Шерин?

Вейлин кимна.

— Един кораб чака да ни откара в Далечния запад. Ам Лин знае едно тихо кътче, където можем да живеем в мир.

— В мир? Чудя се какво ли ще е. Мислиш ли, че ще ти хареса?

Вейлин се засмя.

— Нямам представа. — Протегна ръка, но Баркус я пренебрегна и го сграбчи в смазваща прегръдка.

— Някакво съобщение за аспекта? — попита, след като го пусна.

— Само че съм решил да напусна Ордена. Може да задържи парите.

Баркус кимна, вдигна гадната си секира и закрачи по трапа, без да хвърля поглед назад. Стоеше неподвижно на предната палуба,

докато корабът се отдалечаваше, като някоя от статуите на Ам Лин — велик и благороден воин, застинал в камък. През идните години Вейлин предпочиташе да си го спомня така.

Остана на кея да гледа как всички си заминават. Лорд Ал Трендил подгони своя полк към корабите с порой от обиди и удостои Вейлин само с най-бегъл поклон преди да се качи на борда. Изглежда, така и не му бе простил напълно, задето му бе отнел възможността да се облагодетелства от тази война. Нилсаелците на граф Марвен се качиха на корабите с нескрито нетърпение и неколцина подвикнаха за сбогом на Вейлин, докато отплаваха. Самият граф беше необичайно весел: изглежда, след като всичките шансове за слава се бяха изпарили, вече нямаше причина за враждебност.

— Загубих повече мъже в свади помежду им, отколкото в битки — каза той и протегна ръка на Вейлин. — За което мисля, че моята васалия ви дължи благодарности, милорд.

Вейлин стисна ръката му.

— Какво ще правиш сега?

Марвен сви рамене.

— Ще се върна към гоненето на престъпници и ще чакам следващата война.

— Ще ми простиш, но се надявам да чакаш дълго.

Графът се засмя — а може би изсумтя — и се качи на кораба си. Взе бутилка вино, подадена му от неговите хора, които запяха с пълно гърло, докато корабът се отдалечаваше:

*Пустинни бури брулеха ме тежко,
дорде достигнах яркото море.
И се понесох с кораб по вълните
любимата си да спася.*

Барон Бандерс и рицарите му се качиха с тежка стъпка на корабите, натоварени с разглобените си брони. От целия контингент тяхното настроение варираше в най-големи граници: някои открито плачеха за големите си бойни коне, които трябваше да бъдат оставени, други бяха видимо пияни и се смееха гръмко.

— Жалка гледка са без брони и коне, нали? — каза Бандерс. Покритата му с фалшива ръжда броня се крепеше на раменете на един нещастен оръженосец, който залитна няколко пъти преди да я качи успешно на кораба.

— Добри мъже са — каза Вейлин. — Без тях този град щеше да падне и никой от нас нямаше да се върне у дома.

— Вярно е. Като се върнеш в Кралството, надявам се да ми дойдеш на гости. В имението ми масата винаги е пълна.

— С удоволствие ще дойда. — Вейлин стисна ръката на барона. — Трябва да знаете, че Ал Телнар донесе подробности за събитията в Марбелис. Изглежда, Военачалникът и неколцина други са успели да си пробият път до пристанището, когато стените паднали. Общо около петдесет мъже се измъкнали. Васален лорд Терос не бил сред тях, но синът му бил.

Смехът на барона бе суров, а лицето му — мрачно.

— Това паразитите винаги намират начин да оцелеят.

— Простете, бароне, но какво се случи в Марбелис, за да накара васалния лорд да ви отстрани? Така и не ми казахте.

— Когато най-сетне проникнахме в града, касапницата беше ужасна и не се ограничаваше до алпиранските войници. Жени и деца... — Той присви очи и въздъхна тежко. — Заварих Дарнел и двама от рицарите му да изнасилват момиче до трупове на родителите му. Не можеше да е на повече от тринайсет. Убих рицарите и тъкмо се опитвах да скопя Дарнел, когато боздуганът на васалния лорд ме повали. „Той е пълна отрепка — каза ми лордът на другия ден. — Но е единственият син, който имам.“ Затова ме прати при теб.

— Пазете се, като се върнете в земите си. Лорд Дарнел не ми изглежда човек, който прощава лесно.

Бандерс му отвърна с мрачна усмивка.

— Аз също, братко.

Сержант Крелник, Галис и Джанрил Норин бяха последните Вълчи бегачи, които си тръгнаха. Вейлин стисна ръцете на всички и им благодари за службата.

— Още не са минали десет години — каза на Галис. — Но ако искаш да те освободя, имам правото да го направя.

— Ще се видим в Кралството, милорд — отвърна Галис, козирува безупречно и се качи с маршова стъпка на кораба, последван

от Крелник и Норин.

Кумбраелските стрелци бяха последният контингент, качил се на корабите. Вейлин беше предложил да ги сложи преди ренфаелците от страх, че може да заподозрат някакъв вероломен заговор на Мрачния меч да ги остави на алпиранците, но Брен Антеш го изненада, като настоя да изчакат, докато другите заминат. Вейлин предполагаше, че има риск от засада: в края на краищата беше сам с хиляда мъже, които го смятаха за враг на техния бог, но всички се качиха по корабите си, без да създават проблеми, като повечето или не му обръщаха внимание, или му кимаха с предпазливо уважение.

— Благодарни са ви за живота си — каза Антеш, като разгада изражението му. — Но проклети да са, ако го кажат. И аз ще постъпя по същия начин. — Поклони му се и Вейлин осъзна, че го прави за първи път.

— Няма защо, капитане.

Антеш хвърли поглед към чакация кораб, после се взря във Вейлин.

— Това е последният кораб, милорд.

— Знам.

Антеш повдигна вежди, най-после разбрал.

— Не смятате да се връщате в Кралството.

— Имам работа другаде.

— Не бива да оставате тук. Тези хора могат да ви предложат единствено ужасна смърт.

— Това ли се случва с Мрачния меч в пророчеството?

— Надали. Съблазнен е от магьосница, която става кралица благодарение на уменията си да извлича огън от въздуха. Двамата заедно нанасят ужасни опустошения на света, докато огънят ѝ не го поглъща в гърчове на греховната им страст.

— Е, поне знам какво да очаквам. — Отвърна на поклона на Антеш. — Късмет, капитане.

— Имам да ви кажа нещо — рече Антеш и обикновено спокойното му лице помрачня. — Аз невинаги съм носил името Антеш. Някога имах друго име — име, което знаете.

Кръвната песен заехтя, не предупредително, а с ясен и пронизителен триумф.

— Слушам ви — каза Вейлин.

Изгарянията на Ам Лин бяха зараснали, но белезите щяха да му останат за цял живот. Голямо петно набръчкана обезцветена плът грозеше дясната страна на лицето му от бузата до шията, по ръцете и гърдите му също имаше подобни грозни белези. Въпреки зова той изглеждаше приветлив както винаги, макар че явно се натъжи при въпроса на Вейлин.

— Тя ме спаси, грижеше се за мен — каза той. — Да направя такова нещо...

— Ти би ли направил по-малко за жена си? — попита Вейлин.

— Аз бих следвал песента си, братко. Ти следваш ли я?

Вейлин си спомни чистата триумфална нотка на кръвната песен, докато слушаше думите на Антеш.

— По-стриктно от всякога. — Погледна каменоделеца в очите. — Ще направиш ли за каквото те моля?

— Изглежда, нашите песни са в хармония по въпроса, така че нямам голям избор.

Шерин почука по вратата и влезе, носеше купичка супа.

— Той трябва да яде — каза, остави купичката до леглото на каменоделеца и се обърна към Вейлин. — А ти трябва да ми помогнеш да си събера багажа.

Вейлин докосна за миг ръката на Ам Лин в жест на благодарност и излезе с Шерин. Тя се бе настанила в покоите на сестра Гилма в мазето на Дома на гилдията и трескаво подбираше кои от безбройните шишенца и кутийки да вземе със себе си.

— Успях да осигуря малко сандъче за вещите ти — каза му и отиде до една полица. Пръстите ѝ проследиха редицата шишенца, като взимаха едни и оставяха други.

— Аз имам само това — отвърна той, извади изпод плаща си едно пакетче и ѝ го подаде. Бяха дървените блокчета, които му бе донесъл Френтис, увити в шала на Села. — Не е кой знае каква зестра, знам.

Тя разви нежно шала, после прокара пръсти по сложните шарки.

— Много фина работа. Откъде го намери?

— Дар на признателност от една прекрасна девица.

— Трябва ли да ревнувам?

— Едва ли. Тя е на половин свят оттук и подозирам, че е омъжена за един красив рус мъж, когото познавахме някога.

Шерин раздели блокчетата.

— Зимниче.

— От сестра ми е.

— Имаш сестра? В смисъл родна сестра?

— Да. Срегнахме се само веднъж. Говорихме за цветя.

Тя посегна да стисне ръцете му и това го накара да изпита такава страстна и всепоглъщаща нужда от нея, че едва не забрави за молбата си към Ам Лин, за аспекта, за войната, за цялата ужасна, подгизнала от кръв история. Но само едва.

— Губернатор Аруан урежда кораба, но имаме още часове — каза той. Отиде до масата, където Шерин приготвяше лечебните си смеси, седна и отпуса бутилка вино. — Това сигурно е последната бутилка кумбраелско червено в града. Ще пиеш ли с един бивш лорд-маршал на Трийсет и пети пехотен полк, Меч на кралството и брат от Шестия орден?

Тя повдигна вежда.

— Почвам да се чудя дали не съм се наказала с един пияница.

Той взе две чаши и наля по малко вино във всяка.

— Просто пий, жено.

— Да, милорд — каза тя с престорено угодничество, седна срещу него и взе едната чаша. — Каза ли им?

— Само на Баркус. Останалите си мислят, че пътувам с последния кораб.

— Все още можем да се върнем. Сега, когато войната свърши...

— Там няма място за теб. Сама го каза.

— Но ти губиш толкова много...

Той посегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Не губя нищо, а печеля всичко.

Тя се усмихна и отпи от виното.

— Ами задачата, която ти е възложил аспектът? Изпълни ли я?

— Не съвсем. Но ще я изпълня, докато си тръгнем.

— Вече можеш ли да ми кажеш каква е? Позволено ли ми е най-после да знам?

Той стисна ръката ѝ.

— Не виждам защо не.

Беше студено, по-студено от обичайното за месец уеслин. Аспект Арлин стоеше в края на тренировъчния плац и гледаше как инструктор Хоунлин обучава група новаци. По възрастта им и относителната малобройност на групата Вейлин прецени, че това са оцелелите след третата година. В далечината лудият инструктор Ренсиал се опитваше да стъпче с коня си друга група момчета и пронизителните му викове се носеха надалеч в мразовития въздух.

— Брат Вейлин — поздравя го аспектът.

— Аспект. Моля Трийсет и пети пехотен полк да бъде настанен в Дома на ордена за зимните месеци. — По настояване на аспекта формалното искане за настаняването на полка всеки път, когато се върне в Дома на ордена, се беше превърнало в ритуал между тях двамата, като признание на факта, че макар Ордена да се грижеше за финансирането и екипировката, полкът си оставаше част от Кралската гвардия.

— Разрешавам. Как беше в Нилсаел?

— Студено, аспект. — Бяха прекарвали близо три месеца на нилсаелската граница с Кумбраел, преследвайки особено свирепа и фанатична група богопоклонници, които се наричаха Синове на Верния меч. Един от по-безобидните им навици беше да отвличат нилсаелски деца и насила да ги обръщат във вярата си. Подлагаха ги на най-разнообразен тормоз, за да си осигурят верността им; убиваха някои, ако се окажеха прекалено неподатливи или непослушни. Гонитбата през хълмовете и долините на Южен Нилсаел беше трудна, но полкът преследваше групата и я жилеше с такава ярост, че тя се бе смалила само до трийсетина души, когато я приклециха в едно дълбоко дърво. Богопоклонниците веднага убиха останалите им пленници, брат и сестра на осем и девет години, отвлечени няколко дни по-рано от нилсаелска ферма, а после почнаха да обстрелват Вълчите бегачи, като пееха молитви към своя бог. Вейлин остави на Дентос и стрелците му да ги избият до един и откри, че това изобщо не смущава съвестта му.

— Загуби? — поинтересува се аспектът.

— Четирима загинали, десет ранени.

— Жалко. И какво научи за тези... как бяха. Синове на Верния меч?

— Смятаха се за последователи на Хентес Мустор, за когото много кумбраелци вярват, че възплъщавал пророкувания Верен меч от тяхната Пета книга.

— А, да. Изглежда, в Кумбраел много се шуми около някаква Единайсета книга, Книгата на Верния меч, в която се разказвала историята на живота и мъченичеството на узурпатора. Кумбраелските епископи я заклеиха като еретична, но мнозина жадуват да я прочетат. С подобни неща винаги е така — изгори една книга и от пепелта ѝ ще се пръкнат хиляда копия. Изглежда, убивайки един луд, ние сме създали нов клон на църквата им. Иронично, не мислиш ли?

— Много иронично, аспект. — Вейлин се поколеба, събирайки сили за онова, което имаше да каже, но както винаги аспектът беше на крачка пред него.

— Крал Янус иска подкрепата ми за своята война.

„Никога нищо ли не те изненадва?“, зачуди се Вейлин.

— Да, аспект.

— Кажете ми, Вейлин, вярваш ли, че във всяка уличка и зад всеки храст се таи алпирански шпионин, който постила пътя за нашествието на армиите им в нашата земя?

— Не, аспект.

— А вярваш ли, че алпиранските Отричащи отвличат децата ни, за да ги използват в неопишимо скверните си ритуали?

— Не, аспект.

— В такъв случай мислиш ли, че бъдещото богатство и просперитет на това Кралство зависят от това да си осигурим трите главни алпирански пристанища на Еринейско море?

— Не, аспект.

— И въпреки това си дошъл да искаш подкрепата ми от името на краля?

— Дойдох да поискам съвет. Кралят заплашва баща ми и семейството му, за да си осигури моето подчинение, но откривам, че не мога да ги опазя, докато хиляди умират в безсмислена война. Трябва да има някакъв начин да отклоним краля от този курс, някакъв натиск, който може да му бъде оказан. Ако всички Ордени заявят като един...

— Времето, когато Ордените говореха с един глас, е минало отдавна. Аспект Тендрис копнее за война срещу неверниците като зажаднял за бира пияница, докато братята ни в Третия орден са потънали в своите книги и наблюдават ставащото по света с хладно отчуждение. Петият орден по традиция не се меси в политиката, а що се отнася до Първия и Втория, те смятат, че единението на душите им с душите на Покойните има предимство пред всякакви мирски грижи.

— Аспект, някои неща ме карат да вярвам, че съществува още един Орден, може би по-могъщ от всички други, взети заедно.

Очакваше някакъв признак на шок или тревога, но аспектът само повдигна леко вежда.

— Виждам, че днес е денят, в който ще се разкрият всички тайни, братко. — Сплете дългите си пръсти и скри ръцете си под робата, после се обърна и кимна. — Ела да се поразходим.

Скреж хрущеше под нозете им, докато крачеха мълчаливо. Откъм тренировъчния плац се носеха викове и пъшкания на болка и триумф, които Вейлин помнеше толкова добре. Неочаквано го изпълни мъчителна носталгия, защото въпреки цялата болка и всички загуби през годините между тези стени онова беше по-простичко време, преди кралските кроежи и тайните на Вярата да внесат мрак и объркване в живота му.

— Как стигна до това знание? — попита накрая аспектът.

— На север срещнах един човек, брат от орден, който отдавна се смята за мит.

— И той ти каза за Седмия орден?

— Не без известно убеждаване от моя страна, и то само някои неща. Все пак потвърди, че съществуването на Седмия орден е тайна, известна на всички аспекти. Макар че, като се има предвид скорошният разрыв с Четвъртия орден, подозирам, че аспект Тендрис е в неведение за тази информация.

— Така е, и е жизненоважно да си остане в неведение. Не си ли съгласен?

— Разбира се, аспект.

— Какво знаеш за Седмия орден?

— Че е свързан с Мрачното така, както ние сме свързани с войната, а Петият орден — с лечителството.

— Вярно е, макар че братята и сестрите ни от Седмия орден не го наричат Мрачното. Те гледат на себе си като на пазители и практиканти на опасно и тайнствено знание, голяма част от което не се поддава на такива банални идеи като имена или категории.

— А биха ли използвали това знание, за да ни помогнат?

— Разбира се. Винаги са го правили и продължават да го правят до ден-днешен.

— Човекът, когото срещнах на север, говореше за война във Вярата, че някои в Седмия орден били покварени от силата си.

— Покварени или пък заблудени. Кой може да каже? Много от знанията са си останали в изгубените години. Несъмнено е обаче, че членове на Седмия орден се сдобили със знание, което било по-добре да си остане скрито, че някак си проникнали в Отвъдното и докоснали нещо, някакъв дух или същество с такава сила и злост, че то за малко да унищожи Вярата ни заедно с цялото Кралство.

— Само че е било победено?

— Може би по-добрата дума е спряно. Но още се спотайва там, в Отвъдното, и чака; и някои хора биват призовани да изпълняват повелите му, да заговорничат и да убиват по негово указание.

— Клането на аспектите.

— И това, и други неща.

Вейлин си припомни сблъсъка си с Едноокия под града и какво беше казал той на Френтис, докато изрязвал сложната плетеница от белези на гърдите му.

— Онзи, който чака.

Този път изненадата на аспекта беше явна.

— Не си стоял със скръстени ръце, а?

— Кой е той?

Аспектът направи пауза и се обърна да изгледа момчетата на плаца.

— Може да е инструктор Ренсиал, а привидната му лудост през всичките тези години да е просто прикритие на истинските му замисли. Или пък инструктор Хоунлин, който никога не е казал как е получил изгарянията си. Или дали не си ти, чудя се? — Погледът на аспекта, когато се обърна към Вейлин, беше смущаващо настойчив. — В края на краищата каква по-добра маскировка от тази? Син на

Военачалника, храбър във всичко, наглед без недостатъци, обичан от Правоверните. Наистина — каква по-добра маскировка?

Вейлин кимна.

— Така е. Може да бъде надмината само от вас, аспект.

Аспектът премигна бавно, а после се обърна да продължи разходката си.

— Искам да кажа, че той си остава прекалено добре скрит и всичките усилия на Седмия орден не са успели да го разобличат. Може да е брат от Ордена или войник в твоя полк. Или може би дори човек без никаква връзка с Ордена. Пророчествата са неясни относно начина, но изрично твърдят, че целта на Онзи, който чака, е да унищожи нашия Орден.

Вейлин се намръщи озадачено. Идеята за пророчества не бе присъща на Вярата. Пророците и техните видения принадлежаха на фалшивите вярвания, на богопоклонниците и Отричащите, които се вкопчваха в разни предразсъдъци, погрешно смятайки ги за мъдрост.

— Пророчества ли, аспект?

— Онзи, който чака е бил предречен още преди много години от Седмия орден. Сред тях има някои с дарбата да виждат в бъдещето, или поне във вечноменящите се облаци от сенки, които представлява то, така са ми казвали. Рядко се случва виденията на такива хора да съвпадат, сенките да се слоят в ясно различимо цяло, но всички те са в съгласие за две неща: ще имаме само един шанс да открием Онзи, който чака, и ако не успеем, този Орден ще бъде погубен, а без него ще загинат и Вярата, и Кралството.

— Но имаме шанс да го спрем?

— Един шанс, да. Последният брат, направил пророчество за това, е живял преди повече от век. Говорят, че изпадал в транс и записвал виденията си с почерк по-прецизен и изящен от този и на най-умелите писари в страната, макар че когато не бил в транс, не умеел нито да пише, нито да чете. Малко преди да умре той посегнал пак към перото и оставил кратък пасаж: „Война ще разобличи Онзи, който чака, когато един крал прати армията си да се бие под пустинно слънце. Той ще потърси смъртта на брат си и може би ще намери своята.“

„Смъртта на брат си...“

— Ти оцеля при две покушения срещу теб още по време на обучението си — продължи аспектът. — Ние вярваме, че и двете са били дело на служители на злата твар, която се спотайва в Отвъдното. По някаква причина тя горещо желае смъртта ти.

— Ако Онзи, който чака е скрит в Ордена, защо просто не го накара да ме убие?

— Или защото още не е изникнала такава възможност, или защото по този начин би рискувал да разкрие лицето си, а има да свърши още много. Но в хаоса на войната, заобиколен от толкова много смърт, може да си пробва късмета.

Вейлин почувства мраз, който нямаше нищо общо с ледените ветрове, веещи над плаца.

— Войната на краля е нашият шанс?

— Единственият ни шанс.

— Предречен от човек, надраскал нещо в транс преди повече от сто години? Готов сте да пратите Ордена на война въз основа само на това?

— След всичко, което си видял и научил, можеш ли наистина да се съмняваш? Тази война ще я има независимо дали я подкрепим, или не. Кралят е избрал своя път и няма да позволи да го разубедят.

— Ако това стане, Кралството може да погине.

— А ако не стане, ще погине със сигурност. И няма да се разпадне на воюващи владения както преди, а ще бъде напълно опустошено, земята ще бъде изпепелена, горите — изгорени до корен, а всички хора — жители на Кралството, сеорди и лонаки — ще са мъртви. Какво друго предлагаш да направим?

— Не ми дойде наум никакъв отговор — каза Вейлин на Шерин и плъзна палец по гладката кожа на ръката ѝ. — Той беше прав. Беше ужасно, чудовищно, но беше прав. Каза ми, че тази война няма да прилича на никоя, която сме виждали досега. Че ще бъдат дадени големи жертви. Но че аз трябва да се върна. Независимо колко от войниците ми и братята ми загинат, аз трябва да се върна в Кралството, след като изпълня задачата. Преди да си тръгне ми каза, че му напомням за майка ми. Често съм се чудил откъде се познават, но предполагам, че така и няма да разбере.

Главата ѝ лежеше на масата със затворени очи и леко разтворени устни, ръката ѝ още държеше чашата, която ѝ бе дал.

— Две части валериан, една част царски корен и щипка лайка да прикрие вкуса — каза той и я погали по косата. — Опитай се да не ме мразиш.

Наметна я с плаща ѝ, затъкна в гънките му шала с увитите в него блокчета и я отнесе на пристанището. Тя беше лека в ръцете му, крехка. Ам Лин чакаше на кея до един голям търговски кораб. Жена му Шоала го стискаше за ръката, а лицето ѝ бе сковано в опит да спре сълзите, докато хвърляше пълен с копнеж поглед към града, който вероятно нямаше да види отново. Губернатор Аруан преговаряше с капитана на кораба, набит мъж от Далечния запад, който се разтревожи при вида на Вейлин. Може да беше някой от капитаните, заставени да гледат горящите кораби след неуспешния опит за бягство на моряците, Вейлин не помнеше, но мъжът бързо приключи пазарлъка с губернатора и се качи по трапа.

— Цената е договорена — каза губернаторът на Ам Лин. — Пътуват право към запада. Първото пристанище, на което ще спрат...

— По-добре е да не знам — прекъсна го Вейлин.

Ам Лин пристъпи, за да вземе Шерин. Вдигна я с лекота в мускулестите си каменоделски ръце.

— Кажи ѝ, че са ме убили — каза Вейлин. — Докато корабът е напускал пристанището, Имперската гвардия се е появила и ме е убила.

Каменоделецът кимна неохотно.

— Както желае песента, братко.

— Тя може да остане тук — предложи губернатор Аруан. — В края на краищата градът ѝ е силно задължен. Няма да я грози никаква опасност.

— Наистина ли мислите, че лорд Велсус ще споделя вашата признателност, губернаторе? — попита Вейлин.

Губернаторът въздъхна.

— Може би не. — Откачи една кожена кесия от колана си и я подаде на Шоала. — За нея, когато се събуди. С моите благодарности.

Жената кимна, хвърли последен пълен с отрова поглед на Вейлин, а после един печален поглед към града, преди да се обърне и да тръгне по трапа.

Вейлин посегна и прокара пръсти през косата на Шерин, опитваше се да запечата в паметта си образа на спящото ѝ лице.

— Грижи се за нея — каза на Ам Лин.

Каменоделецът се усмихна.

— Моята песен не би допуснала нищо друго. — Обърна се, после се поколеба. — В песента ми няма нотка на сбогуване, братко. Това ме кара да си мисля, че някой ден пак ще пеем заедно.

Вейлин кимна и отстъпи назад, докато Ам Лин качваше Шерин на кораба. Застана до губернатора и загледа как корабът се отдели от кея и пое с отлива към изхода на пристанището, а после вдигна платна да улови северния вятър, отнасяйки неговата любима. Чакаше и гледаше, докато платната се превърнаха в бледо петно на хоризонта, а после изчезнаха съвсем и останаха само морето и вятърът.

Свали меча си и го подаде на Аруан.

— Губернаторе, градът е ваш. Имам заповед да чакам лорд Велсус извън стените.

Аруан погледна меча, но не понечи да го вземе.

— Аз ще се застъпя за вас. Имам известно влияние в двора на императора. Той е прочут с милосърдието си... — Запъна се и млъкна, може би усетил колко безсмислени са думите му. След малко заговори пак: — Благодаря ви за живота на дъщеря ми, милорд.

— Вземи го — настоя Вейлин и пак му подаде меча. — Предпочитам да си ти, а не лорд Велсус.

— Както желаете. — Губернаторът взе меча с пухкавите си ръце. — Нищо ли не мога да направя за вас?

— Ами... всъщност кучето ми...

ПЕТА ЧАСТ

В по-дългите игри, където Атаката на Лъжеца или някой от другите описани по-горе гамбити се е провалила, се разкрива най-пълно сложността на кешет. В следващите глави ще разгледаме най-ефективните стратегеме, които могат да се приложат в дългата игра, като започнем с Размяната на Стрелеца, получила името си от една маневра, изпълнявана от алпиранските конни стрелци. Подобно на Атаката на Лъжеца, Размяната на Стрелеца включва подвеждане, но също така запазва потенциала да се възползва от непредвидена възможност. Един умел играч може да настъпва срещу две фигури, като оставя противника в неведение за крайната си цел, докато не му се разкрие най-благоприятната възможност.

Неизвестен автор,
„Кешет — правила и
стратегии“,

Велика библиотека
на Обединеното кралство

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

— И?

Ал Сорна беше млъкнал, след като бе казал последните си думи към губернатора.

— Какво „и“? — попита.

Преглътнах яда си. Ставаше все по-ясно, че севернякът се забавлява да ме дразни.

— Какво стана после?

— Знаеш какво. Чаках пред стените и на сутринта пристигна лорд Велсус с отряд от Имперската гвардия да ме арестува. Съответно принц Малциус беше върнат невредим в Кралството. Янус умря скоро след това. Историята ви описва надълго и нашироко процеса срещу мен. Какво друго мога да ти кажа?

Осъзнах, че е прав: доколкото можеше да свидетелства писаната история, разказът му бе подробен и даваше много неизвестна дотогава информация, като изясняваше причините за войната и природата на Кралството, което я бе започнало. Но открих, че съм завладян от убеждението, че има и още нещо, от непоколебимото чувство, че разказът му не е пълен. Спомних си моментите, когато гласът му се запъваше, само едва-едва, но достатъчно, за да ме увери, че затаява нещо, може би скрива истини, които няма желание да разбули. Погледнах безбройните думи, красящи листовете, които осейваха палубата около постелята ми, и настроението ми се влоши, като си помислих колко труд ще е нужен да се потвърди този разказ, какви пространни изследвания ще трябва да се направят, за да подкрепят такава история. „Къде ли е истината сред всичко това?“, зачудих се.

— Е — казах и събрах листовете, като гледах да не ги разбъркам. — И това ли е обяснението за войната? Просто лудостта на един отчаян старец?

Ал Сорна се бе изтегнал на постелята си, хванал ръце зад главата си и забил очи в тавана. Изражението му беше мрачно и замислено. Прозя се.

— Това е всичко, което мога да ви кажа, милорд. — Неизвестно защо пак се държеше официално. — А сега, ако ми позволите, ще си почина малко, утре ме чака сигурна смърт и предпочитам да я посрещна бодър.

Прегледах листовете и перото ми отбеляза пасажите, където подозирах, че не е бил съвсем откровен. Със

смущение открих, че са повече, отколкото бих искал, дори забелязах няколко несъответствия.

— Каза, че никога повече не си я виждал — казах. — И все пак твърдиш, че принцеса Лирна е била на Летния панаир, където Янус те е въвлякъл във военните си кроежи.

Той въздъхна, без да се обръща.

— Разменихме си само бегли поздравя. Не мислех, че си струва да го споменавам.

Осени ме смътен спомен, частица от моите собствени изследвания, предприети, докато подготвях историята си на войната.

— Ами каменоделецът?

Колебанието му бе съвсем мимолетно, но ми издаде много.

— Каменоделецът?

— Каменоделецът, с когото сте се сприятелили в Линеш. Къщата му била подпалена заради това. Когато правех проучвания за окупацията на града, тази история бе добре известна. И въпреки това ти не го споменаваш.

Той сви рамене.

— Едва ли бих го нарекъл приятелство. Искях от него да издяла статуя на Янус за градския площад. Нещо, което да потвърди неговата власт над града. Не е нужно да казвам, че каменоделецът отказа. Но това не попречи на някой да изгори къщата му. Мисля, че той и жена му напуснаха града след края на войната, и добре направиха.

— Ами сестрата от вашата вяра, която попречила на Червената чума да опустоши града? — продължих да настоявам, вече по-ядосан. — Какво ще кажеш за нея? Гражданите, с които говорих, ми разправяха много за нейната доброта и близостта ви. Някои дори мислеха, че сте били любовници.

Той поклати уморено глава.

— Това е абсурдно. А по въпроса какво е станало с нея, предполагам, че се е върнала в Кралството заедно с армията.

Лъжеше, бях сигурен в това.

— Защо ми разказваш тази история, щом нямаш намерение да ми я разкриеш цялата? — попитах. — Искаш да ме направиш на глупак ли, Убиецо на Надеждата?

Ал Сорна се засмя.

— Глупак е всеки, който не мисли, че е глупак. Остави ме да поспя, а?

През двайсетте години след унищожаването на столицата им мелденейците бяха положили огромни усилия да я построят наново още по-величествена и пищна отпреди, може би в опит да демонстрират неподчинение чрез архитектурните си постижения. Градът беше струпан около широкото естествено пристанище на южния бряг на Илдера, най-големия остров от архипелага, и представляваше панорама от блестящи мраморни стени и керемидени покриви, сред които бяха пръснати множество високи колони, почитащи безбройните морски божества на островитяните. Бях чел как бащата на Ал Сорна, не помалко страховит от самия него, надзиравал събарянето на колоните, когато армията му връхлетяла този бряг, носейки огън и унищожение. Оцелелите говореха как кралските гвардейци пикаели върху повалените статуи, които красели върховете им, опиянени от кръвта и победата, и повтаряли неспир: „Боговете са лъжа!“, докато градът около тях горял.

Дори да изпитваше някакво угризение за разрухата, причинена от баща му, Ал Сорна не го показва: взираше се в приближаващия се град с вял интерес, стиснал в ръка омразния си меч. Моряците не му обръщаха внимание. Беше ясен безоблачен ден и корабът с лекота браздеше неподвижните води със свити платна, движен от греблата, които моряците теглеха под острите призови на боцмана.

Не си разменихме поздрави, когато отидох при него до перилата. Главата ми още гъмжеше от въпроси, но сърцето ми бе смразено от сигурността, че той няма да им отговори. Каквато и цел да бе преследвал, докато ми

разказваше историята си, тя вече бе постигната. Нямахте да ми каже нищо повече. Бях лежал буден през по-голямата част от нощта и умувах върху разказа му, търсех отговори, но откривах само още въпроси. Зачудих се дали намерението му не е било да ми отмъсти жестоко за суровото заклеяване на неговата личност и целия му народ, което обогряше почти всеки ред от моята история на войната, но въпреки че никога не бих могъл да изпитам някаква топлина към него, знаех, че всъщност не е отмъстителен човек. Смъртен враг със сигурност, но едва ли отмъстителен.

— Можеш ли още да използваш това? — попитах накрая, когато вече не можех да понасям мълчанието.

Той хвърли поглед към меча в ръката си.

— Скоро ще разберам.

— Изглежда, Щита настоява за честен двубой. Очаквам, че ще ти дадат няколко дни да се поупражняваш. След толкова години бездействие едва ли си най-страховитият противник.

Черните му очи ме изгледаха някак развеселено.

— Какво те кара да мислиш, че съм бездействал?

Свих рамене.

— Че какво можеш да правиш в затворническа килия пет години?

Той пак се обърна към града и отговорът му бе само тих шепот, който почти се изгуби сред вятъра:

— Да пея.

Докато ни привързваха към кея, цялата дейност на пристанището постепенно замря. Всеки хамалин, рибар, моряк, продавачка на риба и курва прекратиха каквото там правеха и се обърнаха да видят сина на Подпалвача на града. Възцари се тишина, напрегната и потискаща, дори постоянното крякане на безбройните чайки като че ли утихна, и въздухът натежа от неизречена всеобща омраза. Само една фигура сред тълпата изглеждаше незасегната от

мрачното настроение — висок мъж, който стоеше, разперил приветствено ръце в подножието на трапа, а съвършените му зъби блестяха в широка усмивка.

— Добре дошли, приятели, добре дошли! — извика той с дълбок плътен баритон.

Огледах го по-добре, докато слизах на кея, забелязах скъпата риза от синя коприна върху широкоплещестото му жилаво тяло и сабята със златна дръжка на колана му. Косата му, дълга и меденоруса, се развяваше на вятъра като лъвска грива. Простичко казано, той беше най-красивият мъж, когото съм виждал. За разлика от Ал Сорна, видът му напълно съответстваше на историите за него и аз знаех името му още преди да ми го каже — беше Атеран Ел-Нестра, Щита на островите, мъжът, с когото Убиеца на Надеждата бе дошъл да се бие.

— Лорд Верниерс, нали? — поздрави ме той и ръката ми потъна в неговата. — За мен е чест, господине. Вашите истории имат почетно място на лавиците на библиотеката ми.

— Благодаря. — Обърнах се, докато Ал Сорна слизаше по трапа. — Това...

— ... Вейлин Ал Сорна — довърши Ел-Нестра и се поклони на Убиеца на Надеждата. — Разказите за вашите дела ви предшестват, разбира се...

— Кога ще се бием? — сръза го Ал Сорна.

Ел-Нестра присви лекичко очи, но усмивката му не трепна.

— След три дни, милорд. Ако ви устройва.

— Не ме устройва. Искам да приключим този фарс колкото може по-бързо.

— Бях останал с впечатлението, че през последните пет години сте гнили в тъмница по заповед на императора. Не искате ли малко време да си опресните уменията? Ще се чувствам опозорен, ако хората разправят, че съм постигнал твърде лесна победа.

Докато ги гледах как се взират един в друг, ме поразил контрастът между тях. Макар и горе-долу еднакви на ръст,

мъжествената красота и ослепителната усмивка на Ел-Нестра би трябвало да затъмнят суровата ъгловата фигура на Ал Сорна. Но в Убиеца на Надеждата имаше нещо, което отхвърляше властното присъствие на островитянина, някаква вътрешна неспособност да бъде принизен. Знаех защо, разбира се, можех да го видя във фалшивото веселие, което Ел-Нестра изписваше на лицето си, в начина, по който очите му оглеждаха противника от глава до пети. Убиеца на Надеждата бе най-опасният човек, срещу когото щеше да се изправи някога, и той го знаеше.

— Мога да ви уверя — каза Ал Сорна, — че никой никога няма да твърди, че сте постигнали лесна победа.

— Тогава утре по пладне. — Ел-Нестра махна на група въоръжени мъже наблизко, моряци със сурови очи, накичени с най-разнообразни оръжия, които се взираха в Убиеца на Надеждата с нескрита неприязън. — Моите хора ще ви отведат в квартирата ви. Съветвам ви да не се бавите по пътя.

— Лейди Емерен — казах, когато той понечи да си тръгне. — Къде е?

— Удобно настанена в дома ми. Ще я видите утре. Праца ви най-горещи поздрави, разбира се.

Това беше безочлива лъжа и се зачудих какво ли му е разправяла за мен и колко близка е връзката им. Дали не ставаше дума за нещо повече от две отмъстителни души, обединени от обща изгода?

Заведоха ни в почерняла от сажди сграда близо до центъра на града. Фината зидария и разрушената мозайка на пода сочеха, че вероятно някога е била доста високопоставен дом.

— Домът на Корабен лорд Отеран — обясни троснато един от моряците, когато го попитах. — Бащата на Щита. — Млъкна и изгледа накриво Ал Сорна. — Той загина в огъня. Щита заповяда да я оставим както си е, за да напомня на него и на народа.

Ал Сорна като че ли не слушаше, очите му блуждаеха по сиво-черните стени, а погледът му бе странно отнесен.

— Осигурена ви е храна — каза морякът. — В кухнята долу. Слиза се по онези стълби ей там. Ние ще сме отвън, ако имате нужда от нещо.

Ядохме на голяма махагонова маса в трапезарията, странно безупречна мебелировка за такава съсипана къща. Намерих в кухнята сирене, хляб и разнообразни пушени меса, заедно с някакво доста приятно вино, което Ал Сорна определи, че произлиза от южните лозя на Кумбраел.

— Защо го наричат Щита? — попита той, докато си наливаше вода. Забелязах, че почти не докосна виното.

— След посещението на баща ти мелденейците решили, че трябва да се погрижат за защитата си. Всеки Корабен лорд е длъжен да даде пет кораба за флотата, която непрестанно патрулира около Островите. Капитанът, удостоен с честта да командва тази флота, е известен като Щит на островите. — Млъкнах, наблюдавах го внимателно. — Мислиш ли, че можеш да го победиш?

Очите му плъзнаха из трапезарията, задържаха се върху олющените останки от един стенопис — каквото и да бе изобразявал, някога ярките му цветове вече се бяха изгубили в черно петно.

— Баща му е бил богаташ, докарал е художник от вашата империя да изографиса семейна фреска. Щита е имал трима братя, всичките по-големи от него, и въпреки това е знаел, че баща му го обича повече от другите.

В думите му имаше смуцаваща увереност, която породила у мен чувството, че сме се хранили в присъствието на духовете на избитото семейство на Щита.

— Виждаш много в една потъмняла фреска.

Той остави чашата си и избути чинията настрана. Ако това бе последното му ядене, ми се струваше, че подхожда към него с твърде слаб ентузиазъм.

— Какво ще правиш с историята, която ти разказах?

„Недовършената история, която ми разказа“, помислих си, но отвърнах само:

— Тя ми даде много храна за размисъл. Макар че ако я публикувам, съмнявам се, че мнозина ще останат убедени

от представянето на войната като плод от заблудените действия на един стар глупак.

— Янус беше интригант, лъжец, а понякога и убиец. Но дали наистина беше глупак? Въпреки всичката кръв и богатства, пръснати в пясъците през тази омразна война, все още не съм сигурен дали всичко това не е било част от някакъв грандиозен замисъл, някакъв последен хитър план, прекалено сложен, за да мога да го схвана.

— Когато говориш за Янус, описваш коравосърдечен и непочтен старец, и въпреки това не долавям гняв в гласа ти. Няма омраза към човека, който те е предал.

— Да ме е предал? Единствената вярност, която Янус някога е изпитвал, е била към наследството му — Обединено кралство, управлявано вечно от рода Ал Ниерен. Това беше единствената му истинска амбиция. Да го мразя за действията му би било все едно да мразя скорпиона, който ме е ужил.

Допих чашата си и посегнах към бутилката. Открих, че гроздето на Кумбраел ми допада, и изпитах внезапно желание да се напия. Напрежението от деня и перспективата да стана свидетел на кървава схватка утре пораждаха в стомаха ми безпокойство, което копнеех да успокоя. И друг път бях виждал хора да умират, престъпници и предатели, екзекутирани по заповед на императора, но колкото и ярко да пламтеше омразата ми към този човек, открих, че вече не мога да се наслаждавам на предстоящия му насилствен край.

— Какво ще правиш, ако победиш утре? — попитах го; усещах, че завалям леко думите. — Ще се върнеш ли във вашето кралство? Мислиш ли, че крал Малциус ще те приеме с отворени обятия?

Той се отблъсна с ръце от масата и стана.

— Мисля, и двамата знаем, че каквото и да се случи утре, тук няма да има победа за мен. Лека нощ, милорд.

Напълних отново чашата си и го заслушах как се качва по стълбите и влиза в една от спалните. Зачудих се как може да спи; знаех, че самият аз едва ли ще намеря

покой тази нощ без помощта на виното. И въпреки това бях сигурен, че той ще спи спокойно, несмущаван от страшни кошмари или от гузна съвест.

— Ти би ли го мразил, Селиесен? — попитах на глас с надеждата, че той е един от призраците, обитаващи тази къща. — Съмнявам се. Ето материал за нов стих, без съмнение. Ти винаги си се наслаждавал на тяхната компания, на тези свирепи мъже, въртящи мечове, макар че никога не си могъл да бъдеш наистина един от тях. Научи номерата им, научи се да яздиш, научи се да плетеш красиви завъртулки със сабята, която ти дадоха. Но така и не се научи да се биеш, нали? — Сълзите ми вече напиреха. Ето ме тук, един пиян драскач, ридаещ в къща, пълна с призраци. — Така и не се научи да се биеш, копеле такова!

Сред малкото атракции, които могат да предложат Мелденейските острови на по-образования гост, са множеството впечатляващи руини по бреговете на поголемите от тях. Макар и най-разнообразни по размери и предназначение, те са в еднакъв стил, което ясно сочи, че са продукт на една и съща култура — древна раса, обсебена от естетическа изтънченост и елегантност, каквато изцяло липсва у съвременните жители на архипелага.

Най-впечатляващият оцелял пример за тази някога велика архитектура е амфитеатърът, разположен на около две мили от мелденейската столица. Изсечен във вдлъбнатина в жълтите мраморни скали с червени жилки, които покриват южния бряг на острова, амфитеатърът се е оказал недосегаем за разрушенията, нанесени от поколения островитяни, които не се свенили особено да грабят строителни материали от други обекти. Той представлява гигантска купа от терасовидно разположени седалки около голяма овална сцена, където някога без съмнение велико ораторство, поезия и драма са забавлявали по-просветената

публика, а сега беше идеалното място, където съвременните островитяни да екзекутират публично злодеите или да гледат как мъже се бият до смърт.

Хората на Щита ни събудиха още по тъмно. Обясниха, че ще е най-добре да бъдем отведени на мястото преди населението да се събуди и да изпълни улиците, изливайки с крясъци омразата си към потомъка на Подпалвача на града.

Както очаквах, Ал Сорна не показва външни признаци на тревога, докато чакаше слънцето да се издигне до зенита. Седеше на най-долния ред, мечът му бе опрян до него. Взираше се към морето. От юг духаше силен бриз, липсата на облаци предвещаваше ден без дъжд. Зачудих се дали Ал Сорна смята, че денят е добър да срещне смъртта си.

Лейди Емерен пристигна час преди пладне, придружена от двама от хората на Щита. Беше облечена простичко както винаги, в бяло-черна роба, деликатните ѝ черти не бяха украсени с грим, не носеше и бижута. С изключение на сапфирения пръстен на ръката ѝ нямаше външен признак за нейния ранг, но вроденото ѝ достойнство и самоувереност си оставаха непроменени. Когато излезе на овалната арена, станах да я приветствам с официален реверанс.

— Милейди Емерен.

— Лорд Верниерс. — Гласът ѝ не бе загубил нищо от плътния тембър, който помнех, с лека отсянка от особения напевен акцент, присъщ единствено на хората, израсли в императорския двор. За пореден път бях поразен от красотата ѝ, от безупречната ѝ кожа, пълните устни и яркозелените очи. Отдавна я смятах за съвършен образец на алпиранската жена, колкото красива, толкова и предана, от благородно потекло и радваща се на покровителството на императора още от девича възраст, получила образование при двора заедно със собствените му синове, негова дъщеря във всичко освен по име. След като Селиесен бе призован да изпълни съдбата си, беше

неизбежно двамата да се венчаят. В края на краищата кой друг би бил достоен за нея?

— Добре ли сте? — попитах. — Надявам се, че не сте били принудена да търпите лошо отношение.

— Похитителите ми бяха повече от щедри. — Погледът ѝ се премести върху Убиеца на Надеждата и видях отново изражението на студена, безгранична злоба, което загрозяваше съвършените ѝ черти винаги когато заговореше за него. Ал Сорна сведе леко глава, на лицето му бе изписан единствено слаб интерес.

— С вас няма стражи — отбеляза лейди Емерен.

— Затворникът даде дума на императора, че ще приеме предизвикателството на Щита. Беше преценено, че стражи не са необходими.

— Разбирам. Синът ми добре ли е?

— Отлично. Играеше щастливо последния път, като го видях. Знам, че копнее за вашето завръщане. Както и всички ние.

Очите ѝ се стрелнаха към мен, пламтящи от почти същата омраза, която показваше към Убиеца на Надеждата, и аз открих, че не мога да ги срещна. „Тя винаги е знаела — помислих си. — Защо да не мрази и мен?“

— Когато се върна в Империята, двамата със сина ми ще продължим да живеем в кротко уединение — каза лейди Емерен. — Не желая да се връщам в двора. Нито пък очаквам никакви благодарности за това, че най-послед съм осигурила справедливо възмездие за съпруга си.

Въздъгнах тежко.

— Значи е вярно? Вие сте нагласили това.

— Мелденейците също искат правосъдие. Щита е гледал как родителите и братята му изгарят пред очите му. Не беше нужно да го увещавам дълго да ми помогне. Тези северняци имат дарба да разпалват ненавист.

— Наистина ли вярвате, че омразата ви ще умре с него? Ами ако не умре? Каква утеха ще намерите тогава?

Зелените ѝ очи се присвиха.

— Не ме поучавай, писарю. Ти си безбожник и и двамата го знаем.

— Значи сега се обръщате за утеха към боговете? Просите дарове от безмълвния камък? Селиесен би се разплакал...

Сапфиреният ѝ пръстен остави дълбока резка на бузата ми, когато ме зашлеви. Олюлях се. Беше силна жена — а и ме удари с всички сила.

— Не изричай името на съпруга ми!

Много думи ми дойдоха наум, докато стоях, притиснал с ръка кървящото си лице; много жлъчни, отвратителни думи, които със сигурност щяха да я наранят дълбоко с горчивата си истина. Но като срещнах пламтящите ѝ очи, усетих как тези думи заглъхват в гърдите ми, гневът ми се разсея и бе отнесен от духащия откъм морето вятър, а на негово място се настаниха дълбока жал и разкаяние, които знаех, че винаги се спотайват в душата ми.

Поклоних ѝ се отново.

— Съжалявам, ако съм ви наскърбил, милейди. — Обърнах се, отидох при Убиеца на Надеждата и седнах до него — двама виновници, които чакат присъдата си.

— Мога да я зашия, ако искаш — предложи Ал Сорна, докато притисках дантелена кърпичка към порязаната си буза. — Иначе ще ти остане белег.

Поклатих глава, докато гледах как лейди Емерен заема мястото си на първия ред. Изобщо не погледна към мен.

— Заслужих си го.

Щита дойде скоро след това, повел отряд копиеносци, които бързо заеха позиции около арената. Без съмнение той гореше от желание моментът на отмъщението му да мине без никаква помощ от тълпата, която вече започваше да изпълва амфитеатъра. Настроението на хората беше по-скоро напрегнато, отколкото празнично, безброй очи се впиваха в гърба на Ал Сорна, но нямаше ругатни и освирквания, което ме накара

да се зачудя дали Щита не се е погрижил събитието да носи някакво подобие на цивилизованост.

„Ама че абсурдна комедия — помислих си. — Да помилваш човек за престъпление, което не е извършил, за да получи възмездие за друго, в което не е участвал.“

Последни пристигнаха Корабните лордове, осем мъже на средна и напреднала възраст, облечени в дрехи, които предположих, че минават за луксозни по тукашните места. Това бяха най-заможните хора на Островите, издигнали се до управителния съвет благодарение на броя притежавани от тях кораби — странна форма на управление, която изненадващо е оцеляла над четири века. Заеха местата си на дългия мраморен подиум в отсрещния край на арената, където вече бяха поставени осем големи дъбови стола за тяхно удобство.

Един от Корабните лордове остана прав — жилав мъж, облечен по-простичко от другите, но с меки кожени ръкавици на ръцете. Усетих как Ал Сорна се размърда до мен.

— Карвал Нурин — каза той тихо.

— Капитанът на „Червеният сокол“?

Той кимна и каза:

— Явно със син камък можеш да си купиш много кораби.

Нурин изчака мърморенето на тълпата да заглъхне. Безизразният му поглед се задържа за кратко върху Ал Сорна, после той заговори високо:

— Дошли сме да станем свидетели на разрешаването на една вражда чрез двубой. Съветът на Корабните лордове признава предизвикателството за справедливо и законно. Няма да има наказание за кръвта, пролята днес. Кой ще говори от името на предизвикващия?

Един от хората на Щита пристъпи напред — едър брадат мъж със синя кърпа на главата, която бележеше ранга му на помощник-капитан.

— Аз, уважаеми лордове.

Погледът на Нурин се обърна към мен.

— А от името на предизвикания?
Станах и излязох в центъра на арената.
— Аз.

Нурин малко се смути от липсата на почтително обръщение в отговора ми, но продължи:

— По закон от нас се изисква да попитаме двете страни дали въпросът не може да бъде уреден без кръвопролитие.

Помощник-капитанът заговори пръв, високо, обръщаше се към тълпата вместо към Корабните лордове.

— Позорът за моя капитан е твърде голям. Макар да е миролюбив човек по природа, душите на убитите му родственици зоват за справедливо възмездие!

Откъм публиката се разнесе съгласно ръмжене, което заплашваше да се усили до яростен рев, но бе потушено от един втрещен поглед на Карвал Нурин. Той се обърна към мен.

— А предизвиканият желае ли да разреши този въпрос по мирен път?

Погледнах Ал Сорна и видях, че зяпа небето. Проследих погледа му и забелязах рееща се над нас птица — морски орел, ако се съдеше по размаха на крилете. Орелът изви и закръжи в безоблачното небе, носен от топлия въздух, който се издигаше от скалите над всичко това, над нашето гнусно публично убийство. Защото вече знаех, че става дума за убийство — тук нямаше и помен от правосъдие.

— Милорд! — подкани ме раздражено Карвал Нурин.

Орелът сви криле и изчезна зад скалите.
„Прекрасно!“

— Давайте просто да се свършва — казах, след което се обърнах и се върнах на мястото си.

На лицето на Ал Сорна се бе изписало странно изражение. Може би беше развеселен от отказа ми да подкрепя тази пародия. По-късно, в някои от по-заблудените си моменти, се чудех дали не е имало и

някакво възхищение, някаква малка частица уважение. Но, разбира се, това е абсурдно.

— Участниците в двубоя да заемат местата си! — каза високо Карвал Нурин.

Ал Сорна се изправи и взе отвратителния си меч. Поколеба се за миг, докато слагаше ръка на дръжката, забелязах как пръстите му се свиха преди да изтегли острието от ножницата. Сега вече на лицето му нямаше веселие, тъмните му очи сякаш попиваха гледката на блестящата стомана, а изражението му бе непроницаемо. След секунда остави ножницата до мен и отиде в центъра на арената.

Щита излезе напред с гола сабя в ръка. Русата му коса беше вързана на тила с кожена лента. Беше облечен простичко, в моряшки дрехи: памучна риза, панталони от еленова кожа и здрави кожени ботуши. Дрехите му може да бяха прости, но той ги носеше като принц и с лекота засенчваше фините одежди на събралите се Корабни лордове. Излъчваше мрачно благородство и физическа сила — лъв, търсещ справедливост за избития си прайд. Доброто настроение, което бе демонстрирал на кея, сега го нямаше и той се взираше в Ал Сорна със студена, хищна разсъдливост.

Ал Сорна застана срещу него и срещна погледа му без колебание, показвайки същата вродена неспособност да бъде засенчен. Стоеше, свел ниско меча си, разтворил крака в една линия с раменете си, леко прегърбен.

Карвал Нурин отново извиси глас:

— Започвайте!

Случи се почти преди Нурин да довърши командата си — беше толкова бързо, че и аз, и тълпата имахме нужда от малко време, за да осъзнаем какво е станало. Ал Сорна се раздвижи. Никога не бях виждал човек да се движи така — също като орела, гмурнал се зад скалите, или косатките, връхлитащи пасажите съомга, когато напускахме Линеш — размазано петно от скорост и един-единствен проблясък на метал.

Сабята на Щита сигурно бе изработена от висококачествена стомана, ако се съдеше по еквивалентния звън, който издаде, докато отлиташе през арената, оставяйки го невъоръжен и беззащитен.

Тишината беше гробовна.

Ал Сорна се изправи и дари Щита с мрачна усмивка.

— Държеше я неправилно.

По лицето на Щита пробяга лек спазъм, дали от ярост, или от страх, но той бързо го овладя. Не каза нищо: чакаше смъртта и отказваше да се моли.

— В дома ви е имало много смях — каза му Ал Сорна. — Когато баща ти се е връщал от далечни брегове с подаръци и разкази за приключения, вие с братята ти сте се събирали и сте го слушали, жадували сте да възмъжеете по-бързо и сте се радвали на обичта му. Но той никога не ви е разказвал за убийствата, които е извършвал, за честните моряци, хвърлени на акулите, нито за жените, които е изнасилвал при набезите по южния бряг на Кралството. Ти си обичал баща си, но си обичал една лъжа.

Щита оголи зъби в животинска омраза.

— Просто ме убий!

— Вината не е твоя — продължи Ал Сорна. — Ти си бил само момче. Не си могъл да направиш нищо. Прав си бил да избягаш...

Самообладанието на Щита рухна, от устните му се откъсна яростен рев и той се хвърли напред, вдигнал ръце към гърлото на Ал Сорна. Севернякът отстъпи в страни да избегне атаката и удари с разтворена длан по слепоочието му. Щита се строполи на арената и замря неподвижно.

Ал Сорна се обърна и се върна на мястото си, взе ножницата и прибра меча. Тълпата вече започваше да реагира, предимно с шок, но и с отъняк на гняв, който знаех, че само ще расте.

— Този двубой не е свършил, лорд Вейлин! — извика Карвал Нурин през надигащата се гълчава.

Ал Сорна се обърна и отиде до мястото, където лейди Емерен седеше потресена и се взираше вцепенено в него.

— Милейди, готова ли сте да напуснете това място?

— Двубоят е до смърт! — извика Нурин. — Ако оставите този човек жив, го обезчестявате навеки в очите на Островите.

Ал Сорна се извърна от лейди Емерен и се поклони изискано.

— Чест ли? — попита той Нурин. — Честта е само дума. Нито се яде, нито се пие, и все пак където и да ида, хората непрестанно говорят за нея и всички са на различно мнение какво всъщност представлява. Алпиранците я свързват с дълга, докато ренфаелците смятат, че е същото като храброст. А на тези острови, изглежда, означава да убиеш един син за престъпление, извършено от баща му, а после да заколиш безпомощен човек, когато пантомимата не мине по план.

Странно, но тълпата притихна, докато той говореше. Макар че гласът му не бе особено силен, амфитеатърът го отнасяше с лекота до всички присъстващи и някак си техният гняв и неутолената им жажда за кръв се разсеяха.

— Не оправдавам действията на баща си. Нито пък мога да ви предложа някакво разкаяние. Той е изгорил града по заповед на своя крал; било е грешно, но той няма пръст в това. Както и да е, проливането на кръвта ми няма да засегне човек, умрял мирно в леглото си преди три години, с жена си и дъщеря си край него. Не можете да отмъстите на труп, отдавна предаден на огъня. А сега ми дайте онова, за което дойдох, или ме убийте и да се свършва.

Погледът ми се отклони към копиеносците. Видях колебанието им, докато се споглеждаха и се озъртаха предпазливо към тълпата, която сега бе обзета от усилващо се объркано мърморене.

— Убийте го! — Лейди Емерен се бе изправила и крачеше към Ал Сорна, насочила обвинително пръст. — Убийте дивака главорез!!!

— Ти нямаш думата тук! — смъмри я Нурин. — Това е работа на мъжете.

— Мъже ли? — Смехът ѝ бе груб, почти истеричен. — Единственият мъж тук лежи в безсъзнание и неотмъстен. Страхливци ви наричам аз. Безбожни пиратски отрепки! Къде е правосъдието, което ми бе обещано?

— Беше ви обещан двубой — каза Нурин, погледна Ал Сорна, а после се обърна към тълпата и повиши глас. — И той приключи. Вярно, ние сме пирати, защото боговете са ни дали океаните да плякосваме по тях, но също така са ни дали закона, по който управляваме тези острови, а този закон важи винаги — иначе не струва нищо. Вейлин Ал Сорна е обявен за победител в двубоя по повелите на закона. Той не е извършил никакво престъпление на Островите и следователно е свободен да си върви. — Обърна се към лейди Емерен. — Може да сме пирати, но не сме отрепки. И вие, лейди, също сте свободна да си вървите.

Отведоха ни на кея и ни казаха да чакаме, докато ни уредят превоз с някои от малкото чуждестранни кораби в пристанището. Голям отряд копиеносци стоеше на пост в другия му край, за да обезкуражи всякакви опити за отмъщение в последния момент от страна на жителите на града, макар че по моя преценка настроението на тълпата след двубоя беше унило — повечето бяха по-скоро разочаровани, отколкото ядосани. Стражите ни пренебрегнаха и беше ясно, че при отпътуването ни няма да има никакви церемонии. Трябва да кажа, че ми беше неловко да чакам там с тях двамата — лейди Емерен, която крачеше по кея, скръстила ръце на гърдите си, и Ал Сорна, който седеше мълчаливо на едно буре с подправки. Молех се отливът да дойде по-скоро, за да ме дари с жадуваното избавление.

— Нещата няма да свършат дотук, северняко! — избухна лейди Емерен след около час мълчаливо кръстосване. Приблужи се на няколко крачки от него и го

прикова с изпълнен с омраза поглед. — И през ум да не ти минава, че ще ми се измъкнеш. Светът не е достатъчно голям, за да се скриеш от...

— Това е ужасно — прекъсна я Ал Сорна. — Когато любовта се превърне в омраза.

Злобното ѝ лице се вцепени, като че ли я бе намушкал.

— Някога познавах един човек — продължи Ал Сорна, — които много обичаше една жена. Но трябваше да изпълни дълга си и знаеше, че това ще му струва живота, а също и нейния, ако тя остане с него. Затова я измами и уреди да я откарат надалеч. Понякога този човек се опитва да прати мислите си през океана, да види дали любовта им се е превърнала в омраза, но улавя само далечни отзвуци на дълбокото ѝ състрадание — спасен живот тук, сторена добрина там, като дим, точещ се след пламтящ факел. И се чуди: „Тя мрази ли ме?“ Защото има много да му прощава, а между влюбени — погледът му се премести от нея върху мен — измяната винаги е най-тежкият грях.

Раната на бузата ми запари, вина и скръб се смесиха в гърдите ми сред пороя от спомени. Селиесен, когато дойде за първи път в двора, как усмивката му сякаш винаги докарваше слънцето: как императорът възложи на мен честта да го обучавам; ранните му недодялани опити в етикета; как слушах последните му стихове до късно през нощта; свирепата ми ревност, когато Емерен разкри чувствата си, и срамното тържествуване, когато той започна да пренебрегва компанията ѝ в ползата моята. И смъртта му... Безграничната скръб, която мислех, че ще ме съсипе.

Ал Сорна беше видял всичко това, знаех го. Някак си нищо не можеше да бъде скрито от тези катраненочерни очи.

Ал Сорна стана и пристъпи към лейди Емерен, с което я накара да трепне — не от омраза, разбрах го, а от страх. Какво ли друго бе видял? Какво ли още щеше да

каже? Той коленичи пред нея и заговори с ясен, тържествен глас:

— Милейди, поднасям ви извиненията си, задето отнех живота на съпруга ви.

Нужно ѝ беше малко време да овладее страха си.

— А ще предложиш ли своя собствен в замяна?

— Не мога, милейди.

— Тогава извинението ти е празно също като сърцето ти, северняко. И омразата ми не е отслабнала.

Намериха кораб от Северните предели за Ал Сорна; корабите от най-северните владения на Обединеното кралство явно се радваха на привилегията да пускат котва в мелденейски води — нещо, което бе отказвано на другите им сънародници. Бях чувал и чел това-онова за Пределите и знаех, че там живеят хора с различен произход, затова не се изненадах да открия, че екипажът се състои предимно от мъже с тъмна кожа и широки лица, характерни за югозападните провинции на Империята. Изпратих Ал Сорна до кораба, като оставих лейди Емерен да стои вцепенена в края на кея. Тя се взираше в морето, отказвайки да удостои северняка дори с дума повече.

— Трябва да се вслушаш в предупреждението ѝ — казах му, когато се приближихме до трапа. — Нейната вендата няма да свърши тук.

Той хвърли поглед към нея и въздъхна тъжно.

— Значи е достойна за съжаление.

— Мислехме, че те пращаме тук на смърт, но единственото, което постигнахме, бе, че те освободихме. Както, сигурен съм, си знаел, че ще стане. Ел-Нестра нямаше никакъв шанс. Защо не го уби?

Черните му очи срещнаха моите с пронизващия изпитателен поглед, който знаех, че е виждал твърде много.

— На процеса лорд Велсус ме попита колко живота съм отнел и с цялата си искреност не можах да му отговоря. Убивал съм много пъти — добри хора, лоши

хора, страхливци и герои, крадци и... поети. — Сведе очи и се зачудих дали това не е моето извинение. — Дори приятели. И ми дойде до гуша. — Погледна ножницата, която държеше в ръка. — Надявам се никога повече да не вадя този меч.

Не се забави, не ми протегна ръка, нито каза дума за сбогом, просто се обърна и се качи на кораба. Капитанът го посрещна с дълбок поклон, с лице, грейнало от нескрито благоговение, което наобиколилият го екипаж споделяше. Изглежда, легендата за северняка се бе разнесла нашир и надлъж, щом дори за тези мъже, идещи от място много далеч от Кралството, името му бе натоварено с огромно значение. „Какво ли го чака? — зачудих се. — В едно кралство, където вече не е обикновен човек?“

Корабът потегли, зарязвайки половината си товар на кея, жаден да се отдалечи със своя трофей. Стоях до лейди Емерен и гледах как Убиеца на Надеждата отплава. Известно време го виждах — висок мъж на носа на кораба. Стори ми се, че хвърли поглед към нас, само веднъж, и като че ли даже вдигна ръка да ни помага, но бе прекалено далеч, за да съм сигурен. След като излезе от пристанището, корабът опъна всичките си платна и скоро се скри зад носа.

— По-добре го забравете — казах на лейди Емерен. — Тази мания ще ви погуби. Вървете си вкъщи и отглеждайте сина си. Моля ви.

С ужас видях, че тя плаче, сълзи се стичаха от очите ѝ, макар че лицето ѝ бе все така вцепенено и безизразно. Гласът ѝ бе само шепот, но яростен както винаги:

— Не и докато боговете не ме приберат, а дори и тогава ще намеря начин да пратя своето отмъщение през булото.

1.

Той яхна Плюй и пое на запад, придържаше се към бреговата линия. Намери си място за лагеруване на завет зад голяма дюна с трева по върха. Събра плавеи за огън и накъса трева, с която да го разпали. Тревата бе изсъхнала от вятъра и пламна при първия удар на кремъка. Огънят се разгоря висок и ярък, искри полетяха като светулки в ранното вечерно небе. В далечината светлините на Линеш като че ли горяха още по-ярко и той чуваше музика, примесена с множество гласове, които се извисяваха в празнична гълчава.

— След всичко, което направихме за тях — каза на Плюй. — Война, чума и месеци страх. Трудно е да повярваш, че се радват на заминаването ни.

Ако Плюй разбираше нещо от ирония, го изрази със силно раздражено пръхтене и отмятане на глава.

— Чакай. — Вейлин хвана юздите и ги свали, а след това и седлото от гърба му. Освободен от това бреме, Плюй затича сред дюните, като риеше пясъка с копита и тръскаше глава. Вейлин го гледаше как си играе в прибоя, докато небето потъмняваше и ярката пълна луна се издигна да обагри дюните в познато сребристосиньо. „Като снежни преспи посред зима.“

Когато и последният дневен светлик угасна, Плюй дотича обратно и спря в очакване в края на кръга светлина, хвърлян от огъня, готов за вечерния ритуал на тимарене и връзване.

— Не — каза Вейлин. — Приключихме. Време е да си вървиш.

Плюй изцвили несигурно и удари с копито по пясъка.

Вейлин отиде при него, плесна го по хълбока и отстъпи бързо, за да избегне ответния ритник. Плюй отстъпи и изцвили от гняв, оголил зъби.

— Махай се, омразно добиче! — изкрещя Вейлин и размаха ръце. — Махай се!

И конят изчезна в галоп сред облак от сребристосин пясък, и прощалното му цвилене отекна в нощния въздух.

— Не спирай, проклета кранто — прошепна с усмивка Вейлин.

Нямаше кой знае какво, с което да си запълва времето, затова седеше, хвърляше дърва в огъня и си припомняше онзи ден на бойниците на Високата твърд, когато гледаше как Дентос се приближава към портата без Норта и разбираше, че всичко ще се промени. „Норта... Дентос... Двама изгубени братя, а скоро ще загубя и още един.“

Лека промяна във вятъра донесе смътната миризма на пот и сол. Той затвори очи, заслушан в слабото скърцане на стъпки по пясъка — приближаваха се от запад, без да опитват да се прокрадват. „А и защо да го прави? Братя сме все пак.“

Отвори очи.

— Здравей, Баркус.

Баркус седна до огъня и протегна ръце към пламъците. Мускулестите му ръце бяха голи, носеше само памучна фланела и панталони, нямаше ботуши, косата му се бе слепнала от морската вода.

— В името на Вярата! — изсумтя Баркус. — Не ми е било толкова студено от Мартишката гора насам.

— Сигурно плуването е било трудно.

— И още как. Бяхме се отдалечили на три мили, докато осъзная, че си ме преметнал, братко. Наложил се доста да увещавам капитана да насочи кораба обратно към брега. — Поклати глава и от дългата му коса се разлетяха капчици. — Щял си да отплаваш за Далечния запад със сестра Шерин! Като че ли би пропуснал възможност да се жертваш.

Вейлин гледаше ръцете на Баркус и видя, че те изобщо не треперят, макар да беше толкова студено, че от устата му излизаше пара.

— Такава е била сделката, нали? — продължи Баркус. — Ние получаваме живота си, а те получават теб?

— И принц Малциус се връща в Кралството.

Баркус се намръщи.

— Жив ли е?

— Спестих истината, за да измъкна всички ви от града.

Баркус изсумтя отново, после попита:

— Кога ще дойдат за теб?

— На зазоряване.

— Значи има достатъчно време да си починем. — Откачи секирата от гърба си и я остави на пясъка. — Колцина мислиш, че ще пратят?

Вейлин сви рамене.

— Не съм ги питал.

— Срещу нас двамата по-добре да пратят цял полк. — Погледна озадачено Вейлин. — Къде е мечът ти, братко?

— Дадох го на губернатор Аруан.

— Не е най-умната идея, която ти е хрумвала. А как смяташ да се биеш?

— Не смятам. Ще се съобразя с обещанието на краля и ще се предам на алпиранците.

— Те ще те убият.

— Не мисля. Според Петата книга на кумбраелския бог ми предстои да убия още много хора.

— Пфу! — Баркус плю в огъня. — Пророчествата са боклук. Суеверия за богопоклонниците. Ти им отне Надеждата и те ще те убият, разбира се. Въпросът е само колко дълго ще го правят. — Погледна Вейлин в очите. — Не мога да стоя отстрани и да гледам как те отвеждат, братко.

— Тогава си върви.

— Знаеш, че не мога. Не мислиш ли, че вече загубих достатъчно братя? Норта, Френтис, Дентос...

— Спри! — Острият глас на Вейлин проряза нощта.

Баркус се дръпна, разтревожен и слисан.

— Братко, аз...

— Просто спри. — Вейлин гледаше лицето на мъжа пред себе си с цялата щателност, на която бе способен, търсеше някаква пукнатина в маската, някакво трепване на загубено самообладание. Но маската беше съвършена, непроницаема и вбесяваща. Вейлин се помъчи да потисне гнева си — знаеше, че той ще го погуби.

— Чакал си толкова дълго. Защо не ми покажеш истинското си лице? Тук, в края, какво значение има?

На лицето на Баркус се изписа безупречен израз на смутена загриженост.

— Вейлин, какво ти става?

— Капитан Антеш ми каза нещо преди да си тръгне. Искаш ли да го чуеш?

Баркус разпери неуверено ръце.

— Ако желаш.

— Изглежда, Антеш не е истинското му име. Кое не е много изненадващо, сигурен съм, че много от кумбраелците, които наехме, са използвали фалшиви имена, или от страх заради престъпно минало, или от срам, че приемат парите ни. Изненадващото беше, че и двамата сме чували другото му име преди.

Все още никакво пропукване в маската. Все още нищо освен загрижеността на един истински брат.

— Брен Антеш някога бил фанатичен роб на своя бог — продължи Вейлин. — Набожността му била толкова голяма, че го карала да убива и да събира около себе си други, които също жадували да почетат бога, проливайки кръвта на еретиците. С времето ги отвел в Мартишката гора, където повечето от тях умрели от нашите ръце. Това го накарало да се усъмни във вярата си, да изостави своя бог, да приеме златото на краля и да го даде на семействата на загиналите си хора, а после да потърси смъртта в една чужда война, като през цялото време се мъчел да забрави името, което си бил спечелил в Мартиш — Черната стрела. Брен Антеш някога е бил Черната стрела. И ме уверява, че нито той, нито някой от хората му е притежавал документи за свободно преминаване от васалния си лорд.

Баркус мълчеше, лицето му бе съвсем безизразно.

— Помниш ли документите, братко? — попита Вейлин. — Документите, които откри в трупа на убития от мен стрелец. Документите, които ни накараха да започнем война с Кумбраел.

Беше само малка промяна в наклона на главата, дребно изместване в положението на раменете, нова извивка на устните, но изведнъж Баркус изчезна като дим, отнесен от вятъра. Когато заговори, Вейлин не се изненада да чуе познат глас, гласа на двама мъртъвци.

— Наистина ли мислиш, че ще служиш на Огнена кралица, братко?

Сърцето на Вейлин се сви. Беше таил крехката надежда, че може да греша, че Антеш е лъгал и че брат му още е благородният воин, отплавал със сутрешния отлив. Сега него го нямаше и бяха само двамата, сами на брега с бързо приближаващата се смърт.

— Казаха ми, че имало и други пророчества — отвърна той.

— Пророчества ли? — Създанието, някога било Баркус, се изсмя презрително. — Знаеш толкова малко! Всички вие, които записвате непохватните си опити за мъдрост и ги наричате свещени писания, докато те всъщност са бълнуванията на лудите и жадните за власт.

— Изпитанието на пуцинака. Тогава ли го обсеби?

Създанието с лицето на Баркус се ухили.

— Той толкова отчаяно искаше да живее... Откриването на Дженис беше животворен дар за него, но братското му чувство бе прекалено силно и не можа да се насили да направи необходимото.

— Намерил е замръзналото тяло на Дженис, без плащ.

Създанието се засмя отново, с дрезгав хриплив смях, наслаждаваше се на жестокостта си.

— Тялото и душата му. Дженис беше още жив, полумъртъв от студ, но още дишаше и умоляваше шепнешком Баркус да го спаси. Разбира се, той не можеше да направи нищо, а беше гладен. Гладът причинява странни неща на човек, напомня му, че все още е само животно, което има нужда да се храни, а плътта си е просто плът. От изкушението му призля, гладът го тласна отвъд границата на лудостта, така че той излезе в снега и легна там да умре.

„Хентес Мустор, Едноокия, мъжът, изгорил дома на Ам Лин — всички те са се озовавали близо до смъртта.“

— Смъртта е твоят портал!

— Те ни зоват, през омразната пустота, жалният зов на душа, намираща се близо до смъртта, като загубено агънце, привличащо вълк. Не всички могат да бъдат завладени, само онези, в които има семенце злоба и притежават дара на силата.

— У Баркус нямаше злоба.

Още един злъчен кикот.

— И да има човек без злоба в сърцето, още не съм го срещал. Баркус беше скрил своята толкова дълбоко, че почти не знаеше, че е там. Тя разяждаше душата му като червей в очакване да бъде нахранена, в очакване на мен. Ставаше дума за баща му, разбираш ли, за бащата, който го бе отпратил, защото го мразеше и му завиждаше за дарбата му. Беше видял чудните неща, които може да прави момчето с метала, и жадуваше за тази сила. Винаги е така с онези от нас, които притежават някакви дарби. Не си ли съгласен, братко?

— През цялото време ли си бил в него? Всяка дума, изречена оттогава, всяко дело, всяка добрина. Не мога да повярвам, че всичко това си бил ти.

Създанието сви рамене.

— Вярвай в каквото искаш. Те се приближават до смъртта и ние ги завладяваме, и от този момент са наши. Знаем каквото знаят и те, това много улеснява поддържането на маската.

Кръвната песен зашепна, със слаба, но разтърсваща нотка.

— Лъжеш. Хентес Мустор не беше изцяло в твоя власт, нали? Затова го уби преди да успее да ми каже какви лъжи си му нашепвал с гласа на неговия бог. А когато дойде за аспект Елера, беше завладял грима мъже, но те нападаха поотделно. Без съмнение работата ти с аспект Корлин в дома на Четвъртия орден е отслабила способностите ти. Не мисля, че можеш да контролираш изцяло повече от един ум едновременно, и се обзалагам, че хватката ти върху него може да бъде разрушена.

Създанието наклони главата на Баркус.

— Бойното зрение наистина е могъща дарба. Скоро ще бъдеш близо до смъртта и един от нас ще дойде да те завладее. Лирна те обича, Малциус ти се доверява. Кой друг е по-подходящ да ги преведе през предстоящите трудни години? Чудя се що за злоба се таи в твоите гърди? Може би към инструктор Солис? Или към Янус и безкрайните му интриги? Или пък към Ордена? В края на краищата той те прати тук, за да ме изкараш на светло, и така ти отне жената, която обичаш. Каж ми, че в теб няма злоба, братко.

— Ако искаш песента ми, тогава защо вече два пъти се опитваш да ме убиеш? Прати наемници в Урлиш да ме убият по време на Изпитанието на прехода, прати сестра Хена в стаята ми в нощта на Клането на аспектите.

— За какво са ни наемници на нас? А мисията на Хена беше спретната набързо, беше толкова досадно да те открием в Дома на Петия орден точно онази нощ, преди да знаем каква сила можеш да ни предложиш. Между другото, тя ти праща много поздравя. Толкова жалко, че не може да е тук.

Вейлин потърси някакво напътствие от кръвната песен, но откри само тишина. Създанието не лъжеше.

— Ако не ти, тогава кой? — Гласът му заглъхна, когато го осени прозрението, родено от една отчаяна нотка в кръвната песен: от страха на брат Харлик в Разрушения град. „Дошъл си да ме убиеш ли?“ — Седмият орден — промълви той.

— Наистина ли мислеше, че те са просто шайка безобидни мистици, трудещи се в служба на вашата абсурдна Вяра? Те си имат собствени планове, собствени агенти. Не се залъгвай, че биха се поколебали да поискат смъртта ти, ако се окажеш пречка за тях.

— Тогава как така не са ме нападали оттогава?

Създанието се разшава в тялото на Баркус със зле прикрито смущение.

— Изчакват, дебнат шанса си.

Още една лъжа, потвърди кръвната песен. „Вълкът. Седмият е пратил наемниците си срещу мен, но вълкът ги е убил.“ Дали го бяха сметнали за признак за някаква Мрачна благословия, защита, осигурена от сила, която ги е плашила? Въпроси. Винаги имаше още въпроси.

— Бил ли си някога човек? — попита Вейлин. — Имал ли си име?

— Имената са много важни за живите, но за онези, които са почувствали бездънния мраз на пустотата, са детски залъгалки.

— Значи някога си бил жив. Имал си собствено тяло.

— Тяло ли? Да, имах тяло. Изтерзано от пущинака и изтощено от глад, измъчвано от омраза на всяка крачка. Имах тяло, родено от изнасилена майка, която наричаха вещица. Прогониха ни, защото дарбата ѝ можеше да обръща вятъра. Мъжът, който ме зачена, излъга и каза, че е използвала Мрачното, за да го вкара в леглото си. Излъга, че отказал да остане при нея, когато заклинанието се разсеяло. Излъга, че за отмъщение тя използвала дарбата си, за да погуби реколтата. Прогониха ни с камъни и ругатни в гората, където живеехме като животни, докато гладът и студът не ми я отнеха. Но аз оцелях, повече звяр, отколкото момче, забравих езика и обичаите, забравих всичко освен отмъщението. И с времето го получих, в пълна мяра.

— „Копелето призовало светкавица — цитира Вейлин. — И запалило селото. Хората побягнаха към реката, но то повикало дъжд и водата придошла и ги отнесла. Но отмъщението му не било завършено, затова то призовало вятър от далечния север, за да ги покрие с лед.“

Създанието отвърна с усмивка, смразяваща поради пълната липса на жестокост в нея, усмивка на приятен спомен.

— Още виждам лицето му, на моя баща, замръзнало в леда, виращо се нагоре към мен от речните дълбини. Изпиках се върху него.

— Копелето на вещицата — прошепна Вейлин. — Тази приказка е сигурно поне на три века.

— Времето е също такава заблуда като твоята Вяра, братко. Да се взреш в пустотата означава да видиш едновременно необятността и нищожността на всичко в един миг на ужас и почуда.

— Каква е тази пустота, за която говориш?

Усмивката на създанието отново стана жестока.

— Твоята вяра я нарича Отвъдното.

— Лъжеш! — процеди Вейлин, макар че кръвната песен не бе издала и звук. — Отвъдното е място на вечен мир, безкрайна мъдрост, върховно единство с душите на Покойните.

Устните на създанието трепнаха за миг, а после то се засмя, високо и сърдечно. Смехът му, изпълнен с нескрито веселие, отекна над брега и морето. Вейлин почувства, че ръката го сърби да грабне ножа от ботуша си, и с мъка устоя на това желание. „Не още...“

— Ох... — Създанието поклати глава и избърса с пръст една сълза от окото си. — Ти си кръгъл глупак, братко. — Приведе се напред и лицето на някогашния брат, превърнато в червена маска от огъня, изсъска: — Ние сме Покойните!

Вейлин зачака кръвната песен, но не чу нищо освен ледена тишина. Беше невъзможно, беше богохулство, но в думите на създанието нямаше лъжа.

— Покойните ни чакат в Отвъдното — изрецитира той; мразеше се за отчаянието в гласа си. — Души, обогатени от пълнотата и добродетелността на живота си, които ни предлагат мъдрост и състрадание...

Създанието се смееше, почти се задавяше от смях.

— Ха, мъдрост и състрадание! Сред душите в пустотата има не повече мъдрост и състрадание, отколкото в глутница чакали. Ние сме гладни и се храним, а смъртта е нашето месо.

Вейлин стисна очи и поднови речитатива си, думите се лееха сами от устните му:

— Какво е смъртта? Смъртта е само врата към Отвъдното и съюз с Покойните. Тя е едновременно край и начало. Бойте се от нея и я приветствайте...

— Смъртта ни дава нови души, над които да властваме, и повече тела, които да подчиним на волята си, за да утолим своята похот и да служим на неговия замисъл...

— Какво е тялото без душа? Развратна плът, нищо повече. Почитайте смъртта на своите обични, като предавате обвивката им на огъня...

— Тялото е всичко. Душа без тяло е жалко, окаяно подобие на живот...

— ЧУХ ГЛАСА НА МАЙКА СИ! — Бе се озовал на крака, с нож в ръката, приклепнал за скок и впил очи в създанието от другата страна на огъня. — Чух гласа на майка си!

Създанието, било някога Баркус, се изправи бавно и вдигна секирата.

— Случва се понякога сред Надарените: те могат да ни чуят, да чуят душите, зовящи от пустотата. Предимно кратки отзвуци на болка и страх. Точно така е започнало всичко, имам предвид твоята Вяра. Преди няколко века един необичайно надарен воларианец чул ломотенето на гласовете от пустотата и сред тях разпознал непогрешимо гласа на покойната си жена. И започнал да разпространява вестта, великата и прекрасна вест, че има живот отвъд това ежедневно наказание от скръб и тежък труд. Хората го слушали, вестта се разпространила и така се родила вярата ви, крепяща се изцяло на лъжата, че в отвъдния живот ви чака награда за робското послушание в този.

Вейлин се помъчи да овладее объркването си, да потисне желанието си кръвната песен да се обади, за да разобличи лъжата в думите на тази твар. Дървата пукаха в огъня, шумът от разбиващите се вълни се сливаше в тътен, а Баркус го гледаше с хладния, безстрастен поглед на непознат.

— Какъв замисъл? — попита Вейлин. — Каза нещо за неговия замисъл? Кой е той?

— Съвсем скоро ще го срещнеш. — Създанието, било някога Баркус, стисна с две ръце секирата и я надигна, така че острието ѝ улови лунната светлина. — Сътворих това оръжие за теб, братко, или

по-скоро позволих на Баркус да го сътвори. Той копнееше за чука и наковалнята, макар че се съпротивляваше мъжки, докато аз не премахнах неохотата му. Прекрасна е, нали? Убивал съм безброй пъти с безброй различни оръжия, но трябва да кажа, че това е най-доброто от всички. С него мога да те докарам до ръба на смъртта тъй лесно, все едно използвам хирургически нож. Ще кървиш, ще припаднеш и душата ти ще се протегне към пустотата. Той ще те чака там. — Усмивката, с която го дари създанието, този път бе почти съжалителна. — Наистина не биваше да се отказваш от мечата си, братко.

— Тогава нямаше да си толкова склонен към приказки.

Усмивката на създанието изчезна.

— Приказките свършиха.

И скочи през огъня, вдигна секирата и оголило зъби.

Нещо голямо и черно го пресрещна напред въздуха, склочи челюсти върху ръката му и я заръфа и закъса. Стовариха се заедно върху огъня и се замятаха там, като пръскаха пламтящи дърва. Вейлин видя как омразната секира се надига и се спуска веднъж, два пъти, чу яростния вой на робската хрътка, когато острието се впи в тялото ѝ, а после създанието, било някога Баркус, се надигна от останките на огъня — косата и дрехите му горяха. Лявата му ръка висеше почти откъсната от захапката на Белег. Но дясната бе още цяла и продължаваше да стиска секирата.

— Помолих губернатора да го пусне на смрачаване — каза Вейлин.

Създанието изрева от болка и ярост и секирата замахна в сребърна дъга. Вейлин се приведе под свистящото острие, ножът му се стрелна напред и прониза гърдите, насочен към сърцето. Създанието изрева пак и завъртя брадвата с нечовешка бързина. Вейлин остави ножа си забит в него, улови дръжката на секирата и нанесе свиреп удар в лицето му с опакото на дланта си, последван от ритник в слабините. Създанието само се олюля и го фрасна с глава. Вейлин политна назад и се просна по гръб на пясъка.

— Има нещо, което не ти казах за Баркус, братко! — рече създанието и скочи към него, вдигна секирата. — Когато тренирахте заедно, винаги го карах да си съдържа силата.

Вейлин се претърколи настрани и секирата се заби в пясъка. Той се извъртя да ритне създанието в слепоочието и скочи на крака, докато

то се отърсваше от болката и замахваше отново. Острието срещна само въздуха, защото Вейлин се гмурна под замаха, грабна ножа от гърдите му, намушка го отново и отстъпи назад. Секирата мина на сантиметър от лицето му.

Създанието, било някога Баркус, се втренчи в него смаяно. Дим се виеше от изгарянията му и кръв шуртеше по пясъка от разкъсаната му ръка. То изпусна секирата и посегна към бързо разширяващото се петно на ризата си. Зяпна за миг гъстата лепкава течност върху дланта си, а после се свлече на колене.

Вейлин мина покрай него и вдигна секирата от пясъка, като потисна отвращението си от допира до нея. „Затова ли винаги съм я мразил толкова? Защото това е била крайната й цел?“

— Добра работа, братко. — Създанието, било някога Баркус, оголи изцапаните си с кръв зъби в гримаса на безгранична злоба. — Може би следващия път, като ме убиеш, ще нося лицето на някой, когото обичаш дори повече.

Секирата беше лека, неестествено лека, и издаде съвсем слаб съсък, когато Вейлин я завъртя и разсече кожата и костите също толкова лесно, както и въздуха. Главата на някогашния му брат се търкулна на пясъка.

Вейлин хвърли секирата настрана и издърпа Белег от гаснещия огън. Хвърли пясък върху димящите му изгаряния и разкъса ризата си, за да притисне парцали върху дълбоките му рани. Белег изскимтя и езикът му близна немощно ръката на Вейлин.

— Съжалявам, гламаво псе. — Очите на Вейлин бяха замъглени от сълзи, а гласът му накъсан от хлипове. — Съжалявам.

Погреба ги отделно. По някаква причина така му се струваше редно. Не изрече никакви думи над Баркус, защото знаеше, че брат му е умрял преди години, пък и така или иначе не бе сигурен дали ще може да ги изрече, без да се почувства лъжец. Слънцето изгряваше. Той вдигна секирата и отиде до водата. Сутрешният прилив настъпваше бързо, вълните връхлитаха с рев откъм носа. Вейлин претегли секирата в ръка и се изненада, че отвращението му е изчезнало — каквото и Мрачно петно да бе носила, изглежда, се бе разпръснало със смъртта на нейния създател. Сега беше просто метал.

Фино изработен и блестящ на слънцето, но все пак просто метал. Запрати я в морето колкото можеше по-далече — гледаше я как блести и се премята преди да цопне във водата.

Изми се в приборя, а после тръгна към Линеш. Мина около час, докато стигне до уреченото място. Седна и зачака.

Докато седеше, кръвната песен се надигна в нова мелодия, много по-силна и по-ясна. Мислите се въртяха в главата му и той откри, че музиката се променя заедно с тях: стана скръбна, когато си спомни за последното скимтене на Белег, величава, когато преиграваше в ума си битката със създаването, било някога Баркус; и с тази музика дойдоха образи, звуци, чувства, които знаеше, че не са негови. Разбра, че за първи път наистина владее песента си, че най-после пее.

Някъде, на място, което не беше място, нещо пицеше, молеше за прошка някаква невидима ръка, която въздаваше наказание от безбрежна болка, болка от милосърдие или злост.

В един дворец далеч на север млада жена съчиняваше приветствието, с което щеше да посрещне брат си при неговото завръщане, грижливо изпитана реч, съчетаваща с майсторска точност скръб, съжаление и вяроност. Щом остана доволна, младата жена остави перото на масата, поиска от камериерката си да ѝ донесе нещо освежително и когато се увери, че е сама, зарови съвършеното си лице в ръцете си и заплака.

На запад друга жена се вираше в просторен океан и отказваше да плаче. Държеше две дървени блокчета, увити във фино извезан копринен шал. Под нея морето блъскаше по корпуса на кораба и вдигаше пръски пана. Ръката я сърбеше да хвърли вързопчето във вълните, в гърдите ѝ гореше гняв, сурова болка, от която не можеше да избяга и която пораждаше омразни мисли. Жаждата за отмъщение бе непонятна за нея, никога досега не я бе изпитвала. Зад гърба ѝ се разнесе вик на болка, тя се обърна и видя моряк, който бе паднал от въжетата, стискаше счупения си крак и ругаеше на неразбираем за нея език.

— Не мърдай! — каза му тя и отиде при него, като преди това прибра блокчетата и шала в гънките на плаща си.

На борда на друг кораб, плаващ през друг океан, седеше младеж, мълчалив и неподвижен, лицето му беше безизразна маска. Въпреки неподвижността си той всяваше страх в екипажа: заповедите изрично

сочеха, че да пробудят интереса му би означавало бърза смърт. Макар че младежът бе неподвижен като статуя, белезите по гърдите му под ризата горяха в жестока агония.

Вейлин съсредоточи песента в една-единствена чиста нота и я запрати през пустините, джунглите и океана, който ги делеше: „Ще те намеря, братко.“

Младежът се напрегна за миг, което предизвика боязливи погледи у онези, които го пазеха, а после се върна към предишното си неподвижно, безизразно състояние.

Видението избледня, песента заглъхна и Вейлин остана да седи под палецото слънце.

В маранята на изток се вдигаше пращен облак, който скоро се превърна в група ездачи начело с Великия прокурор Велсус. Препускаха, жадни да приберат наградата си.

ПРИЛОЖЕНИЕ I

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО

Кралският дом Ал Ниерен

Янус Ал Ниерен — крал на Обединеното кралство.

Малциус Ал Ниерен — син на Янус, принц на Кралството, наследник на трона.

Лирна Ал Ниерен — дъщеря на Янус, принцеса на Кралството.

Благородният дом Сорна

Кралик Ал Сорна — Първи меч на кралството, бивш Военачалник на кралската армия.

Вейлин Ал Сорна — син на Кралик, брат от Шестия орден.

Алорнис Динал — незаконородена дъщеря на Кралик.

Благородният дом Мирна

Ванос Ал Мирна — Меч на кралството, Върховен лорд на Северните предели.

Дарена Ал Мирна — намерениче от народа на лонаките, приемна дъщеря на Ванос.

Благородният дом Сендал

Артис Ал Сендал — първи министър в Съвета на единството.

Норта Ал Сендал — брат от Шестия орден, син на Артис, другар на Вейлин.

Благородният дом Хестиан

Лакрил Ал Хестиан — лорд-маршал на Двайсет и седми кралски конен полк, по-късно Военачалник на кралската армия.

Линден Ал Хестиан — лорд-маршал на Трийсет и пети кралски пехотен полк, син на Лакрил, приятел на Вейлин.

Алуциус Ал Хестиан — поет и втори син на Лакрил.

ОРДЕНИТЕ НА ВЯРАТА

Шести орден на вярата

Гайнил Арлин — аспект на Шестия орден, началник на Вейлин.

Солис — инструктор по фехтовка и брат-командир от Шестия орден, наставник на Вейлин.

Кейнис Ал Ниса — брат от Шестия орден, трети син на дома Ниса, другар на Вейлин.

Баркус Джешуа — брат от Шестия орден, син на нилсаелски ковач, другар на Вейлин.

Дентос — брат от Шестия орден, другар на Вейлин.

Френтис — улично хлапе и джебчия, по-късно брат от Шестия орден, другар на Вейлин.

Макрил — брат от Шестия орден, прочут следотърсач, а по-късно брат-командир.

Ренсиал — инструктор по конете.

Чекрил — инструктор по хрътките.

Хутрил — ловен инструктор.

Джестин — инструктор в ковачницата.

Пети орден на вярата

Елера Ал Менда — аспект на Петия орден.

Шерин — сестра от Петия орден, приятелка на Вейлин, по-късно инструктор по лекарствата.

Гилма — сестра от Петия орден, прикрепена към Трийсет и пет пехотен полк.

Харин — инструктор по костите в Петия орден.

Селин — брат ветеран от Петия орден, вратар на Дома на ордена.

ДРУГИ

Белег — воларианска робска хрътка, приятел на Вейлин.

Плюй — боен кон с лош нрав, ездитно животно на Вейлин.

Нирка Смолен — капитан от Трета рота на Кралската конна гвардия.

Сентес Мустор — пияница, наследник на лорда на васалство Кумбраел.

Хентес Мустор — по-малкият брат на Сентес, наричан Верния меч.

Лартек Ал Молнар — финансов министър в Съвета на единството.

Дендриш Хендрил — аспект на Третия орден.

Тендрис Ал Форне — брат от Четвъртия орден и служител на Съвета за еретични прегрешения, по-късно аспект на Четвъртия орден.

Лиеса Илниен — аспект на Втория орден.

Терос Линел — васален лорд на Ренфаел, васал на Янус.

Дарнел Линел — син на Терос, наследник на васалство Ренфаел.

Бандерс — рицар и барон на Ренфаел, подчинен на Терос.

Галис — катерач, престъпник, а по-късно сержант в Трийсет и пети пехотен полк.

Джанрил Норин — бивш чирак менестрел, по-късно знаменосец в Трийсет и пети пехотен полк.

Брен Антеш — командир на кумбраелските стрелци по време на Алпиранската война.

Граф Марвен — командир на нилсаелския контингент по време на Алпиранската война.

АЛПИРАНСКА ИМПЕРИЯ

Алуран Макстор Селсус — император.

Селиесен Макстор Алуран (Ерухин, Надеждата) — приеман син на Алуран, избран наследник на трона на Империята.

Емерен Насур Айлерс — съпруга на Селиесен.

Верниерс Алише Сомерен — Имперски хроникьор.

Нелиесен Нестер Хеврен — капитан от Имперската гвардия.

Холус Нестер Аруан — губернатор на град Линеш.

Мерулин Нестер Велсус — Имперски велик прокурор.

Ам Лин — каменоделец, родом от Далечния запад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.